

Giới thiệu Đế Hoàng Tôn

Thể loại: Tiên Hiệp, Huyền Huyền, Dị Giới, Huyền Ảo

Ngô Vương là người tạo ra đại kỳ nguyên; Đinh Tiên Hoàng đã thống nhất giang sơn; Lý Thái Tổ hùng tài đại lược; Hương Đạo Vương mang trên mình binh pháp vô địch; Trần Nhân Tông là vị vua anh minh thần võ, Thấu Tổ Lê Lợi là anh hùng cái thế; Nguyễn Úc Trai thân mang tài hoa tuyệt đại; Quang Trung Hoàng Đế danh vang tám phương..

Truyện không có tử vong hay trọng sinh, càng không có phi thăng mở đầu, cũng không có phế vật yếu kém. Hẳn là một gã thanh niên người Việt, hẳn bình tĩnh nối tiếp con đường của các bậc tiền hiền bước lên tinh không vô tận, tiến vào thế giới hỗn loạn đầy màu sắc, theo đuổi những truyền kỳ bất hủ vô tận thăng năm.

Hắn, một chữ "Tôn" hiệu lệnh hồng hoang, tạo ra một thần thoại bất hủ.

Ngao thị thiên hạ, "Hoàng" Thái Cổ vạn tộc cộng tôn!

Uy năng chấn nhiếp muôn đời, "Đế" đăng vị uy danh khắp thượng cổ.

Thiên địa suy tàn, cân cổ hiện, vạn vật điều linh, thiên kiêu của mỗi thời đại lần lượt xuất hiện trước mắt người đời.

Thế chất mạnh nhất, thiên phú tuyệt luân, tâm cảnh vô địch, ngộ tính đáng sợ, cơ duyên nghịch thiên,... Ai có thể cười đến cuối cùng?

Con đường vắn đĩnh, anh kiệt tranh phách

Đại thế hoàng kim, ai nổi ai chìm?

Mặc vạn đạo truy tiên, ta đăng vị Chúa Tể!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Lạc Long

Ngô Vương mở ra đại kỳ nguyên; Đinh Tiên Hoàng nhất thống thiên hạ; Lý Thái Tổ hùng tài đại lược; Trần Hưng Đạo binh pháp vô địch; Trần Nhân Tông anh minh thần võ; Lê Thái Tổ anh hùng cái thế; Nguyễn Úc Trai tài hoa trác tuyệt; Quang Trung Hoàng Đế chấn nhiếp bát phương..

Không có phi thăng khi mở đầu, không có tử vong để trọng sinh, cũng không có phế vật yếu kém, một gã thanh niên Việt Nam cứ bình thường đi theo con đường của các bậc cô nhân bước lên tinh không vô tận, tiến về một thế giới hỗn loạn đầy đặc sắc, theo đuổi những truyền kỳ bất hủ cùng năm tháng.

Khai sáng thần thoại bất hủ, một chữ "Tôn" hiệu lệnh Hồng Hoàng!

Ngao thị cổ kim tương lai, "Hoàng" Thái Cổ vạn tộc cộng tôn!

Chấn nhiếp chư thiên muôn đời, “Đế” đăng vị uy khắp Thượng cổ!

Cận cổ hiện, thiên địa suy tàn, vạn vật điều linh, thiên kiêu của mỗi thời đại lần lượt xuất hiện tiến hành những tranh đấu khốc liệt nhất.

Thế chất mạnh nhất, thiên phú tuyệt luân, ngộ tính đáng sợ, tâm cảnh vô địch, cơ duyên nghịch thiên,... Ai có thể cười đến cuối cùng?

Con đường vắn đĩnh, anh kiệt tranh phách

Đại thế hoàng kim, ai nổi ai chìm?

Mặc vạn đạo truy tiên, ta đăng vị Chúa Tể!

“Đế”, “Hoàng” hay “Tôn”?

.....

Thiên Địa Huyền Hoàng, Vũ Trụ Hồng Hoàng!

Vũ trụ là bí ẩn lớn nhất thế gian, như thiên Tế Tục Huấn sách Hoài nam Tử đã ghi: “Bốn phương, trên dưới, gọi là Vũ; Từ xưa đến nay, gọi là Trụ”. Như

vậy, có thể hiểu một cách đại khái, ‘Vũ’ là khái niệm chỉ không gian; ‘Trụ’ là khái niệm chỉ thời gian.

Không gian tuy có thực, nhưng vô định không thể cầu được. Thời gian tuy liên tục chuyển động, nhưng không biết ngọn nguồn của nó. Có thể hiểu là, vũ trụ bắt nguồn từ đâu, rộng lớn đến mức nào, không ai biết.

Vũ trụ mênh mông, tinh không vô ngần, rất nhiều nhà khoa học đều nhất trí rằng, Địa cầu là nơi duy nhất tồn tại sự sống. Chính phủ các nước cũng rất đồng tình. Còn người dân thì không nghĩ như vậy, đa số tin rằng người ngoài hành tinh đã từng đến Trái đất, họ ẩn giấu xung quanh chúng ta.

Thậm chí những người theo thuyết âm mưu còn đưa ra ý kiến, có thể người ngoài hành tinh đến Trái đất đã bị các siêu cường quốc bắt giữ để tiến hành nghiên cứu trong bí mật. Hoặc táo bạo hơn, sinh vật ngoài Trái đất đang làm việc cho Chính phủ các siêu cường, chính họ là tác nhân thúc đẩy sự bùng nổ hạt nhân trong những thập kỷ qua.

Nhưng suy đoán, cuối cùng cũng chỉ là suy đoán. Sự tò mò, khát khao tìm hiểu vạn vật, khát vọng về nơi ở mới, cảm giác cô độc, lại thêm nguy cơ tận thế do sự suy thoái của Địa cầu,... tất cả thúc đẩy nhân loại lao vào việc tìm kiếm sự sống ở ngoài kia.

Con người đã phóng tàu vũ trụ, thám hiểm không ít hành tinh để kiếm tìm sự sống khác, từ những nước đi đầu như Liên Xô, Hoa Kỳ đến những nước chậm hơn như Trung Hoa, Nhật Bản..., nhưng cho tới nay, câu hỏi trên vẫn chưa có lời đáp. Nhưng không vì vậy mà ngăn cản được khát khao đi tìm sự sống ngoài Trái đất của những quái kiệt của ngành vũ trụ học.

Sự kiện nổi bật nhất trong những năm gần đây, có lẽ chính là việc con tàu ‘Những chân trời mới’ được phóng lên không gian vào năm 2006 với mục tiêu khám phá hành tinh duy nhất chưa được khám phá trong Thái dương hệ-Diem vương tinh.

Mang hình dáng của một chiếc đàn piano cỡ lớn, mặt trên gắn một chiếc đĩa ghi lại lời hỏi thăm đến vũ trụ bằng các loại ngôn ngữ trên Địa cầu, có lẽ nhiệm vụ của con tàu Những chân trời mới không chỉ đơn giản như vậy, các nhà khoa học còn muốn nhiều hơn.

Chín năm trôi qua, tháng 7 năm 2015, Những chân trời mới đã làm nên lịch sử khi trở thành con tàu đầu tiên của nhân loại thăm dò thành công sao Diêm vương. Từng bức ảnh được gửi về, từng dữ liệu được phân tích, hoàn thiện những suy đoán của các nhà khoa học về hành tinh lùn này.

Chỉ là, trong số những dữ liệu đó, có những hình ảnh khiến các nhà khoa học phải giật mình, rai rác trên màu đen huyền bí của sao Diêm vương là hình ảnh không ràng của những tòa phế tích...

Sau khi hoàn thành sứ mệnh lịch sử, con tàu Những chân trời mới rơi vào trạng thái ngủ đông, tiếp tục thực hiện tham vọng to lớn hơn của Cục Du hành vũ trụ Mỹ, tiến vào vành đai Kha-Y với mục đích thăm dò tấm lá chắn của Thái Dương hệ này.

Hay thậm chí mang khát khao xa vời hơn, tìm kiếm kẻ lang thang bí ẩn nhất của Thái dương hệ đang lẩn khuất đâu đó trong vành đai Kha Y, đại hành tinh được biết đến với tên gọi: Hành tinh thứ chín!

Trong hắc ám và băng lãnh của Vũ trụ, điểm một vài tinh cầu, trông như những viên Kim Cương trong suốt, khảm trên một tấm màn màu đen.

Nhưng chân trời mới tuy rằng đang phi hành cực nhanh, thế nhưng trong u lãnh cùng vô ngần của vũ trụ nó chỉ như những con sâu, con kiến nhỏ nhỏ đang chậm rãi bò trên mặt đất đen tối.

Quá trình ngủ đông kéo dài cũng là lúc các nhà khoa học tích cực vật lộn với đồng tín hiệu được gửi về mỗi tuần, từ đó thiết lập nên hành trình du hành tới một số thiên thể trôi nổi trong vành đai Kha Y, hạn chế các rủi ro trong quá trình tiếp cận các thiên thể xuống mức thấp nhất.

Thế nhưng, dù thiết lập được lịch trình cẩn thận đến mức nào thì trong tinh không tràn ngập vô vàn hiểm nguy, mọi thứ cũng đều có thể xảy ra. Cũng như phần lớn các tàu thăm dò vũ trụ khác, con tàu Những chân trời mới hoặc đã phát sinh trục trặc, hoặc bị gián đoạn tín hiệu liên lạc vĩnh viễn biến mất trong vũ trụ cô quạnh.

Chỉ là, trước khi mọi liên lạc bị cắt đứt, Những chân trời mới đã kịp gửi về Cục du hành vũ trụ một số liệu thần bí. Sau bao nhiêu khó khăn để phiên dịch, các nhà khoa học cũng thấy được một hình ảnh không thể tưởng tượng.

Một hành tinh khổng lồ với một màu đen tối tăm vô tận, bằng cảm giác cũng có thể thấy được nó lớn hơn bất kỳ hành tinh nào trong Thái dương hệ, gần như hòa vào sự tối tăm bí ẩn của vành đai Kha Y.

Chỉ là không ai có thể tỏ ra vui mừng, bởi hình ảnh cuối cùng được gửi về, hình ảnh được chụp vô khá rõ nét, chứng tỏ con tàu đã tiếp cận rất gần với Hành tinh đen bí ẩn. Lặng lẽ ở một góc của hành tinh đen khổng lồ, một tòa kiến trúc đơn độc nằm đó.

Không hề hư vô mờ mịt như những kiến trúc chụp được ở Diêm vương tinh, dù đại bộ phận đã bị sụp đổ do sự bào mòn của tuế nguyệt, nhưng vẫn có thể khẳng định đây là kiến trúc do sinh vật tạo nên, thậm chí với những cái đầu toàn sạm của các vị tinh anh giới khoa học, có thể dễ dàng nhận ra lối kiến trúc mang đậm dấu ấn văn hóa Á Đông kia.

Trong số các nhà vũ trụ học, có một người kinh hãi hơn cả, đó là một nhà khoa học gốc Việt.

Ông kinh ngạc, thậm chí thấy sợ hãi, trái tim không ngừng co rút, bởi ông nhận ra phong cách kiến trúc quen thuộc kia, và bốn chữ cổ kia, tuy rất khó đọc, nhưng với một người thích nghiên cứu cổ văn, thì rất nhanh nhận ra, một cái tên không thể quen thuộc hơn với bất kỳ một người Việt nào.

Thần là gì? Là hiện thân của tôn giáo, của thần thoại, của văn hóa mỗi nước, là một thực thể với quyền năng thiên liêng và được cho là trường sinh bất tử.

Đương nhiên, ngày nay khoa học đã hoàn toàn phủ nhận sự tồn tại của Thần, của truyền thuyết, của thần thoại, hay những câu chuyện cổ tích.

Thử hỏi ngày nay, có mấy ai tin tưởng vào sự tồn tại của những câu chuyện cổ tích, những điều ảo diệu vượt qua khỏi quy luật tự nhiên đây?

Cái gọi là người ngoài hành tinh có thể tồn tại đâu đó ở ngoài kia, chứ ‘Thần’ thì không hề tồn tại. Nếu như ‘Thần’ có thể tồn tại trên thế gian, thì cũng chỉ xuất hiện trong sự kỳ thác mà tâm linh yếu đuối của con người tìm kiếm.

Thế nhưng lúc này đây, quan niệm và niềm tin của nhà vũ trụ học gốc Việt đang bị đả kích kịch liệt, tâm linh ông run rẩy, miệng lẩm bầm vài câu khiến những nhà khoa học khác phải ngoái lại nhìn:

“Dấu son hóa tự in rồng lượn

Bút thảo đường văn đáng phượng bay”

Bốn chữ cổ được viết trên tấm biển không lồ...

...Lạc Long Thủy Phù!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Thanh niên

Con gió nhẹ bất chợt thổi qua, tiếng lá xào xạc bên cửa sổ phá vỡ sự yên tĩnh trong căn phòng.

Gã thanh niên buông cuốn sách xuống bàn, nâng ly cà phê đã nguội lên nhấp một ngụm, thường thức thứ vị đắng gây nghiện của loại đồ uống này khôi phục lại trạng thái sau khi dứt suy nghĩ về những điều ghi chép lại trong cuốn *Hồng Bàng* cổ phong.

"Thời Thượng cổ, Địa cầu từng có người từ thiên ngoại phủ xuống thật ư?"

Nếu suy nghĩ kỹ thì điều này cũng không phải là không thể. Chẳng hạn như Kim Tự Tháp, siêu phẩm kiến trúc cổ đại ở Ai Cập, việc xây dựng như nào với trình độ kỹ thuật thời cổ đại vẫn là câu hỏi khiến giới khoa học đầu đầu cả vài thập kỷ. Vấn đề ở đây là những con tàu thăm dò từng chụp được kiến trúc tương tự trên sao Hỏa.

Liên quan với thời kì trước *Hồng Bàng*, hay còn được gọi là *Thượng cổ*, cũng không có tường những ghi chép chính xác tường tận, đối với người thời nay mà nói thì đó là một đoạn cổ sử trần ngập mơ hồ, khiến người ta phải suy nghĩ rất nhiều.

Gió mát khẽ thổi, vài chiếc lá cây cổ thụ khẽ đung đưa, va chạm vào nhau phát ra âm hưởng “rì rào”, không khí trong lành từ ngoài cửa sổ trước mặt thổi tới.

Hắn rất thích tìm hiểu về những bí ẩn mà nhân loại chưa thể giải đáp, văn minh thượng cổ, văn minh thiên ngoại, thậm chí là mối liên quan giữa hai nền văn minh này?

Căn cứ theo một số bức bích họa thời cổ đại, vùng đất Bách Việt, là một trong những khu vực từng bị thiên ngoại sinh mệnh xâm lược, dĩ nhiên là ở một niên đại quá mức xa xưa, khi mà các bộ lạc Bách Việt chỉ mới manh nha thành hình.

Vùng đất Bách Việt khi đó trải dài từ phía Nam sông Trường Giang khu vực Động Đình hồ xuống tận Bắc Bộ ngày nay, vô cùng rộng lớn và trù phú, nhưng đã bị sinh mệnh ngoài hành tinh nô dịch kéo dài những hơn ba thế kỷ.

Đương nhiên, có áp bức ắt có đấu tranh, đó là chân lý mà không học Chủ nghĩa Mác-Lênin cũng có thể hiểu rõ. Bị những sinh vật cao cấp đến từ trên trời nô dịch, nhân loại dần dần tụ tập lại, manh nha hình thành các bộ lạc, phát động các cuộc kháng chiến chống lại người ngoài hành tinh.

Cổ nhân thậm chí từng tiếp xúc với vực ngoại chí nhân, những sinh mệnh mà khoa học hiện đại vẫn không ngừng theo đuổi, khao khát được gặp một lần trong nỗi cô độc của Địa cầu?

Đừng nói là hắn, cho dù một người mơ mộng nhất cũng không dám tin tưởng. Chỉ là, nhất nhiều sách cổ phương Đông đều nhắc tới một thời kỳ được gọi là thượng cổ, thời mà khoa học đã chứng minh nhân loại khi đó còn quần cư bộ lạc ăn lông ở lỗ?

Lẽ nào thực sự tồn tại một đoạn cổ sử mà con người không biết đến?

Sau thời khắc suy tư ngắn ngủi, hắn lại tiếp tục đọc sách.

Bất tri bất giác, mặt trời đỏ rực dần dần hạ xuống phía tây, ánh nắng chiều trải rộng, khiến Hồ Tây biến thành một màu đỏ tuyệt đẹp.

- Reeng reeng!!!

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên.

Gã thanh niên buông sách, không nhắc máy mà chỉ đưa mắt thưởng thức cảnh đẹp xa xa ngoài cửa sổ. Nơi ở của hắn là một căn biệt thự sang trọng nằm trong khu đô thị Hồ Tây City, có thể bao quát toàn bộ khung cảnh lãng mạn của hồ nước nổi tiếng thứ 2 ở Hà Nội.

Có điều ánh mắt của hắn cũng không đọng lại quá lâu, chỉ một chốc lát là con đường quanh Hồ Tây sẽ tập nập đôi lứa, dập diu tài tử giai nhân, xe cộ như nước áo quần như nêm, thực sự khiến một kẻ cô độc như hắn cảm thấy rất chướng mắt.

Hơn nữa, một lý do quan trọng hơn, đã đến giờ hẹn!

Gió vẫn thổi, tiếng xe cộ ồn ã từ phía Tây Hồ vọng lên...

.....

Mặt trời đỏ rực như một quả cầu lửa đang dần lui xuống sau những tòa nhà cao tầng, khiến cả thành phố chìm trong màu đỏ.

Chỉ là, dường như kích thước mặt trời lúc này có vẻ lớn hơn bình thường, khiến không ít người dù đang tất bật trở về nhà cũng phải dừng lại, ngơ ngác nhìn về phía cuối trời. Tất cả đều cảm thấy áp lực không hiểu, dường như quả cầu lửa đỏ rực kia sắp sửa lao xuống tận diệt mọi thứ.

Chiếc Mecedes S600 chậm rãi bò trên trên đường phố đông đúc giờ tan tầm. Qua cửa kính ô tô, gã thanh niên đắm chiều nhìn lên bầu trời đỏ rực. Cũng như mọi người, hắn cảm thấy một áp lực vô hình nào đó, dường như sắp có một sự kiện khủng khiếp nào đó sắp xảy đến.

Khẽ lắc lắc đầu, gã thanh niên dời ánh mắt, ném hết suy nghĩ qua một bên.

Chiếc ô tô dần tách khỏi làn xe, lao thẳng lên vỉa hè. Cửa xe mở ra, gã thanh niên bước xuống, ngẩng đầu nhìn dòng chữ Đông Đô bằng đèn neon rực rỡ. Một tay bảo vệ trẻ tuổi thấy vậy thì nhanh chóng tiến tới.

- Dạ em chào anh!

- Cất xe cho anh!

Gã thanh niên gật đầu đáp lại, ném chìa khóa xe cho đối phương rồi bước vào trong vũ trường.

Là một trong những vũ trường lớn nhất Hà thành, Tân Đô lúc nào cũng nhộn nhịp tấp nập. Dù màn đêm còn chưa kịp buông xuống nhưng nam thanh nữ tú đã đến rất đông.

Những cô nàng mặc quần trẻ cap và áo hai dây hở hơn nửa vòng một, những chàng trai choai choai tóc xanh tóc đỏ đủ màu, tất cả đều đang điên cuồng theo từng động tác của DJ. Vũ trường chính là như vậy, bùng nổ hết mình, trong đám thanh niên kia có bao nhiêu người đang ngấm thuốc lắc? Không thể biết con số chính xác, nhưng ít nhất cũng hơn nửa.

Gã thanh niên vòng qua sàn nhảy, tiến về phía khu vực quầy bar. Khi gần đến thì hắn va phải một người, chính xác hơn là đối phương va vào hắn.

Đó là một tên nhóc đang độ tuổi choai choai, mái tóc đỏ rực vô cùng nổi bật, chỉ là thần kinh lúc này có vẻ không được bình thường, rõ ràng va phải người ta mà lại sững sờ lên muốn chửi bới.

- Thằng chó mù này, mày muốn ch...

Có điều chữ “chết” còn chưa kịp thốt ra, một bàn tay cứng như thép đã mạnh mẽ bóp lấy miệng, mạnh đến nỗi hắn có cảm giác bộ nhai sắp sửa vỡ nát đến nơi.

- Này nhóc, muốn gây thì cũng phải nhìn đối tượng nhé!

Một tay bảo an nhanh chóng tiến tới thực hiện nhiệm vụ, gã thanh niên buông miệng tên nhóc ra, ném về phía tay bảo an.

- Giải quyết nốt cho anh!

- Dạ vâng anh cứ để em!

Gã thanh niên hài lòng bước tới quầy bar, để mặc mọi việc cho lực lượng bảo vệ xử lý. Bọn họ luôn có cách giải quyết riêng, từ đúng pháp đến vô pháp tùy theo đối tượng thích hợp.

Nhân viên quầy bar vừa nhìn thấy hắn thì lập tức đi vào bên trong, rất nhanh một cô nàng bước ra, trên tay cầm một ly cocktail đặc biệt cùng với ánh mắt đầy khiêu khích. Gã thanh niên tiếp ly cocktail, dùng ánh mắt đầy trực diện đáp lại đối phương.

Phải nói rằng cô nàng có một vẻ đẹp hoàn hảo, nhan sắc rạng ngời như Vân Nga Thái hậu, sắc vóc đầu thua Linh Từ Quốc Mẫu, khí chất không nhường Ngọc Hân công chúa, thần thái nào kém Nguyễn Phi Ý Lan.

- Đây là mục tiêu!

Một tờ giấy được tới trước mặt gã thanh niên, trên đó có một tấm ảnh và hồ sơ cá nhân. Chỉ đọc vài dòng, hắn đã phải nhú mày, dò ánh mắt lên hỏi:

- Này, đừng bảo với anh người thuê là...

Sau khi được xác nhận bằng cái gật đầu của cô nàng, gã thanh niên lập tức đẩy tờ giấy lại, lắc đầu nói:

- Anh từ chối!

- Phía bên kia chịu trả giá gấp ba lần!

- Điên, nhiều tiền mà bị interpol và mật vụ đế quốc truy nã thì anh xin kiếu! Lúc đấy thì lên trời không có chỗ trốn, dưới đất không chốn dung thân!

- Bên kia sẽ giải quyết sạch sẽ vụ này, đảm bảo không liên quan gì đến anh!

Cô nàng dần tới sát mặt gã thanh niên, thì thầm. Không bỏ lỡ cơ hội, hắn lập tức thom nhẹ mỹ nhân một cái rồi nói:

- Được rồi, anh đồng ý nhận vụ này!

- Đêm nay mục tiêu sẽ rời Hà Nội, anh cần thực hiện ngay sau khi máy bay cất cánh! Còn việc làm sao lên được máy bay, bên kia sẽ lo liệu!

- Đêm nay ư...

Gã thanh niên nhú mày, trong lòng bỗng sinh một dự cảm bất thường...

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Thiên văn

Mặt trời màu đỏ đã hạ xuống dưới đường chân trời, giống như máu đang nhuộm vào đường chân trời rồi từ từ nhạt dần, cả thành phố như là phủ thêm 1 lớp áo dày màu đen, màn đêm bắt đầu hạ xuống.

Những áng mây hồng hiện ra ở cuối con đường, đô thị buổi tối vẫn bừng lên sức sống vô tận, những toà nhà lớn cao chọc trời san sát nối tiếp nhau, như muốn chọc thủng trời.

Nhưng nếu như từ vũ trụ nhìn xuống phía dưới, tất cả những thứ này đều bé nhỏ bé không đáng kể, có chăng cũng chỉ đáng một tác vuông, tạo thành những điểm sáng với tổ hợp vô cùng vui mắt.

Chỉ là các nhân viên trên Trạm không gian quốc tế lúc này không có chút tâm trạng mà nhìn ngắm địa cầu hay bất kỳ một hành tinh nào khác, bởi họ vừa phát hiện ra một sự kiện trọng đại.

Đã ba năm trôi qua kể từ cái ngày đó, ngày cuối cùng mà họ nhận được tín hiệu được truyền về từ con tàu nọ, một hình ảnh mà khiến cho thế giới quan của họ đều sụp đổ.

Chỉ là vũ trụ tinh không ai có thể tiến đến, thu được một hình ảnh chân động, thì nhân loại bây giờ cũng bất lực. Họ đưa việc này vào hồ sơ mật, tạm thời đặt dấu phẩy cho sự kết thúc. Tinh không vô tận ngoài kia, vẫn là một bí ẩn kích thích những chiếc đầu toàn sạm.

Một số nhà khoa học bị lại ảnh hưởng quá nặng từ hình ảnh ngày đó, bắt đầu nghiên cứu lại những vấn đề liên quan đến yếu tố duy tâm. Họ dành tâm huyết cho việc suy tính quỹ tích chuyển động của các hành tinh, và họ phát hiện ra rằng, quy luật chuyển động của các hành tinh dường như có một sự liên quan gì đó đến bánh xe vận mệnh.

Một số nhà khoa học liều lĩnh đặt ra giả thiết, khi tám hành tinh trong Thái Dương hệ di chuyển đến vị trí tạo thành một đường thẳng hoàn hảo hướng đến Mặt trời, đó cũng chính là thời khắc đặt dấu chấm hết cho sự tồn tại của nhân loại.

Ai cũng biết rằng mỗi hành tinh đều có quỹ đạo của riêng mình, do đó tỷ lệ để xảy ra sự trùng hợp này là rất nhỏ, tuy nhiên không phải là không có khả năng xảy ra, theo lý thuyết.

Giờ này khắc này, mấy chục phòng điều khiển trên mặt đất đều triệt để tập trung lên bầu trời đen kịt.

Bên trong vũ trụ xa xôi, trong Trạm không gian quốc tế, mấy du hành vũ trụ viên thần sắc nghiêm túc, thần kinh luôn ở vào trạng thái căng thẳng, có thể nói cực độ khẩn trương.

Quỹ tích chuyển động của các hành tinh được gửi về Địa cầu, liên tục có những số liệu được ghi chép, liên tục là những phép tính phức tạp, tất cả đều cố gắng phủ định, nhưng cuối cùng cũng chỉ dẫn đến một kết luận duy nhất, vào ngày mai, siêu Nhật thực sẽ diễn ra.

Có thể khiến các nhà khoa học hoang mang như vậy, hiển nhiên không đơn giản là Mặt trăng che Mặt trời, hay sao Kim che Mặt trời.

Siêu Nhật thực ngày mai, Sao Thủy và sao Kim đồng thời xuất hiện ở trên bán kính nối từ Mặt trời đến Địa cầu, đồng thời, ở phía xa, năm hành tinh còn lại của Thái Dương hệ, cũng sẽ xuất hiện cùng một lúc ở bán kính kéo dài đó. Sự kiện gần như không thể xảy ra, các hành tinh thẳng hàng, vậy mà chuẩn bị xuất hiện.

Không một dự đoán nào được đưa ra trước đó, không một tính toán nào, không một số liệu nào dự đoán được chuyện xảy ra, các hành tinh dường như đã chuyển động lệch khỏi quỹ đạo, vậy nên lúc này đây các nhà khoa học hoàn toàn luống cuống tay chân, không biết phải làm gì.

Đã từng xảy ra hiện tượng 5 hành tinh thẳng hàng, và chỉ dừng lại ở mức độ hiện tượng thiên nhiên kỳ thú kích thích sự tò mò của giới trẻ. Nhưng sự kiện lần này hoàn toàn khác biệt.

Tám hành tinh thẳng hàng, và quan trọng hơn, nằm trên cùng một đường thẳng hoàn hảo hướng đến Mặt Trời

Chưa nói đến vấn đề duy tâm bánh xe vận mệnh, chỉ dùng khoa học để nhìn nhận, hậu quả của siêu Nhật thực ngày mai, sẽ có hai khả năng.

Lạc quan, đương nhiên tốt nhất là dừng lại ở một hiện tượng gây ra sự thích thú cho nhân loại.

Còn tệ hơn, khi các hành tinh nằm thẳng hàng, hoặc ở vị trí gần với một đường thẳng trên bầu trời, hiệu ứng lực hấp dẫn của tất cả các hành tinh này cộng lại sẽ gây ra thảm họa động đất, sóng thần trên Địa cầu.

Ai cũng biết, mặt trời và mặt trăng có lực hấp dẫn đủ lớn và gần tương đương nhau để gây nên thủy triều trên trái đất, nhưng đó là bởi mặt trời quá lớn còn mặt trăng quá gần chúng ta. Lực hấp dẫn giảm theo bình phương khoảng cách, các hành tinh lại ở quá xa nên không đủ lớn để gây tác động đáng kể nào lên trái đất.

Thế nhưng khi các hành tinh thẳng hàng, sức hấp dẫn giữa chúng là không thể tính toán, biến số xuất hiện, sự không cân đối diễn ra, dẫn đến mất cân bằng trong vận động địa chất, sẽ dẫn đến những trận siêu động đất, mặt đất nứt vỡ, núi lửa phun trào, hồng thủy diệt thế, trái đất sẽ xảy ra một cơn đại diệt thế lớn nhất kể từ khi loài khủng long mất tích.

- Tại sao đột ngột như vậy? Không phải chỉ là cùng nằm về một phía sao? Sao đột nhiên lại chuẩn bị thẳng hàng?

- Thứ gì có thể khiến chúng ta không dự đoán được?

Các nhà vũ trụ học cũng không có giải pháp gì, họ cũng không có ý định báo động toàn thế giới.

Việc họ có thể làm lúc này, thật trớ trêu, chỉ là đặt tay lên ngực và cầu thần khấn thần phật...

.....

Ánh trăng dịu nhẹ chiếu xuống căn biệt thự sang trọng.

Nằm trên chiếc ghế tựa bên cạnh hồ bơi sóng gợn xanh biếc, người đàn ông trung niên đặt tay sau gáy, đưa mắt nhìn lên bầu trời cao.

Nhìn ngôi sao đỏ rực cực lớn trên bầu trời, rất nhiều người cho rằng nơi đó đã từng có sinh mệnh ngoài hành tinh sinh sống.

Là một trong những tỷ phú giàu nhất Trung Hoa Dân Quốc, tỷ phú Jack quen biết với những người giỏi nhất trong ngành vũ trụ học, vì thế hiểu biết của ông hơn người bình thường rất nhiều.

Sao Hỏa thực sự xuất hiện những dấu vết lịch sử có thể chứng minh rằng, nơi đó từng có sinh vật sống đặt chân, không phải là những nguyên sinh vật mà có thể là những sinh vật có trí thông minh rất cao, ở một nền văn minh hoàn toàn siêu việt Địa cầu.

Hay ai cũng biết, Thái Dương hệ có 8 hành tinh, và rất nhiều người đều biết, ở đâu đó ở ngoài kia, tồn tại một siêu hành tinh được gọi là hành tinh thứ 9 của Thái Dương hệ, mà các nhà khoa học sẽ phải đợi một thời gian nữa để công nghệ kính thiên văn có thể soi được hành tinh này.

Nhưng việc đó không ngăn được những dự đoán của những chiếc đầu toàn sắn, hành tinh thứ 9 có thể là yếu tố chính tạo nên quỹ tích chuyển động của các hành tinh trong Thái Dương hệ.

Kích thước có thể chỉ bằng sao Hỏa, nhưng trọng lượng thì lớn vô vùng, với quỹ đạo rất lớn, hành tinh thứ 9 có thể dễ dàng vận xoắn các hành tinh ở bên trong.

Đương nhiên những thông tin đó được Cục Du hành các nước liệt vào hàng tuyệt mật, không bao giờ lộ ra ánh sáng.

Đưa mắt nhìn sang những góc khác của bầu trời, đều là những ngôi sao có kích thước lớn tỏa ra ánh sáng chói lọi trên bầu trời đêm.

Theo dự báo của Cục khí tượng thì đêm nay, các hành tinh trong Thái dương hệ sẽ nằm cùng về một phía của Mặt trời, vì vậy các ngôi sao sẽ trở nên cực lớn và rất sáng. Một hiện tượng thiên văn vô cùng hiếm có.

Chỉ là, nhìn những ngôi sao có kích thước chiếm cả một góc trời, ngài Jack không có chút cảm giác thích thú nào, mà chỉ cảm thấy vô cùng nặng nề.

Bầu trời đêm cao vợi vợi, lúc này bỗng trở nên rất gần, dường như chỉ một tác động nhỏ cũng khiến nó sụp xuống.

Bằng vào giác quan mấy mươi năm lăn lộn trên thương trường, ngài Jack cảm giác được đêm nay rõ ràng không tầm thường, dường như ngày mai sẽ có chuyện trọng đại xảy ra.

Đưa tay quờ lấy chiếc điện thoại đặt ở bên cạnh, ngài tỷ phú muốn gọi cho người bạn làm ở Cục du hành Vũ trụ, muốn hỏi thăm rốt cuộc có chuyện gì chuẩn bị xảy ra không.

Thế nhưng đáp lại ngài tỷ phú là những tiếng to tí te, đầu dây bên kia tắt máy, không liên lạc được.

Hơi dăm chiêu, ngài Jack lại lần lượt gọi cho những người quen khác, lần lượt làm việc ở Cục du hành Nga và Trung Hoa, thế nhưng họ cũng đều tắt máy, không thể liên lạc.

Ngài Jack đưa tay lên xoa xoa thái dương, không thể tiếp tục suy nghĩ bởi gã trợ lý đã tiến đến.

- Ngài Jack, đã đến giờ ra sân bay!

Ngài tỷ phú lúc này mới nhớ ra, sáng mai có buổi ra mắt dự án khu phố Hoa kiều ở Hà Nội, cần ông có mặt.

Uống nốt ly rượu vang, ngài tỷ phú ngồi dậy, chuẩn bị ra sân bay...

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đồ Tể

Hừng đông, ánh nắng len lỏi qua tầng mây chiếu rọi khắp chốn.

Khí trời se se lạnh, gió thoảng khẽ lay động cành cây để lộ những giọt sương mai trong vắt trên lá, phản chiếu ánh rạng đông khiến chúng trông long lanh như những hạt châu.

Trên bầu trời, từng đám mây trắng, xanh với các hình thù kì lạ đang nhẹ nhàng trôi, thật nổi bật giữa nền trời ráng đỏ.

Đột nhiên, một chiếc phi cơ bay vọt qua, phá vỡ khung cảnh êm đềm buổi bình minh, để lại một đường mây dài trên không trung.

Đây là một chiếc Boeing Gulfstream G650, một trong những dòng chuyên cơ cá nhân xa xỉ phổ biến nhất trong giới thượng lưu, đến nay mới chỉ có gần 40 chiếc được sản xuất, từ đó có thể thấy giá trị của nó. Hiển nhiên, chủ nhân của nó không thể là người bình thường.

Người đàn ông trung niên tựa lưng vào chiếc ghế da, thu toàn bộ cảnh vật bên ngoài ô cửa sổ máy bay vào đôi kính đen. Là ông trùm bất động sản Hương Cảng, một trong những người giàu có nhất châu Á, việc sưu tập chiếc phi cơ riêng cũng như những người bình thường sở hữu siêu xe vậy.

- Ngài Jack, phía dưới chính là đất Tổ của Việt quốc!

Một người đàn ông mặc áo đen tiến lại gần thông báo. Cùng với những người khác trong khoang, gã là một trong những thành viên trong đội ngũ vệ sĩ của ngài tỷ phú Jack.

- Được rồi!

Tỷ phú Jack xua tay, tiếp tục ngắm nhìn cảnh sắc bên dưới. Chỉ thấy ba con sông hình dáng ngoằn ngoèo như ba con rồng hội tụ, tạo thành thế Thủy Viên Thành, một địa thế cực kỳ cao quý, khiến ngài tỷ phú phải chú ý. Thực sự ông không ngờ, đất nước nhỏ bé này lại có địa thế cao quý như vậy.

Nhưng rất nhanh, tỷ phú Jack phải rời mắt khỏi cảnh đẹp, bởi ông nhận ra gã vệ sĩ vẫn đứng đó. Tỷ phú Jack lạnh giọng ra lệnh:

- Còn chưa cúi xuống!

Gã vệ sĩ với chiếc kính đen che kín gần nửa khuôn mặt, nhưng vẫn nhận thấy sự lạnh tanh vô cảm của một người vệ sĩ chuyên nghiệp. Có điều về lạnh lùng rất nhanh bị phá vỡ, tỷ phú Jack nhìn thấy khóe miệng gã vệ sĩ khẽ cong lên, khiến ông cảm thấy có chút gì đó sai sai.

- Tôi muốn trò chuyện mấy câu với ngài tỷ phú thôi!

- Trò chuyện với tao? Mày nghĩ mày là ai? Mày muốn bị đuổi việc hả?

- Ôi, ngài làm tôi sợ quá!

Gã vệ sĩ bật cười, rồi gạt chiếc kính đen xuống, một gương mặt trẻ trung hiện ra trong mắt ngài tỷ phú, cực kỳ anh tuấn, hơn bất cứ một diễn viên hay thần tượng nào mà ngài tỷ phú đã từng gặp. Và đương nhiên, thanh niên lạ mặt này, rõ ràng không phải là thành viên vệ sĩ đoàn mà ngài tỷ phú đã thuê.

Nhìn gương mặt trẻ trung anh tuấn đang nở một nụ cười tà mị nơi khóe miệng, tỷ phú Jack bỗng dâng lên một dự cảm xấu.

- Người đâu, mau bắt hắn lại!

Mệnh lệnh đã ban bố, thế nhưng không có người thực thi, cũng không hề có tiếng đáp lời. Tỷ phú Jack thầm kêu bất hảo, hoảng hốt nhìn quanh, thì nhận ra những vệ sĩ của mình vẫn ngồi yên, không hề có phản ứng gì.

- Ngài yên tâm, họ chỉ là ngu một chút thôi!

Gã thanh niên cười sáng lạn, nhưng nụ cười đó chỉ khiến ngài tỷ phú căng thẳng hơn gấp trăm lần.

Hắn lúc này đã ngồi xuống chiếc ghế ở phía đối diện với tỷ phú Jack, nhìn chai rượu vang trên mặt bàn liền cười hỏi:

- Ngài không phiền chứ?

Lịch sự hỏi là vậy nhưng không chờ ngài Jack trả lời, gã thanh niên tuấn mỹ đã tự rót cho mình một ly rượu và thưởng thức. Nhìn đối phương mất cảnh giác, ngài tỷ phú lập tức muốn tung ra đôi sách.

- Không hổ là vang Diamond, quả nhiên rất nặng!

Gã thanh niên xuất xoa một tiếng rồi mờ mắt, cổ quai nhìn ngài tỷ phú:

- Này này, nếu ngài định rút thứ gì từ nách ra thì tôi khuyên ngài nên dừng lại!

Ngài tỷ phú Jack khóe miệng giật giật, lập tức buông tha khẩu súng lục nằm trong áo, trầm giọng hỏi:

- Mày là ai?

- À quên giới thiệu! Ngài có thể gọi tôi là Đồ Tê!

- Đồ Tê... Mày chính là Vương bài sát thủ?

- Hắc hắc... Cũng có người gọi tôi như vậy!

Tỷ phú Jack ngơ ngác, hai chữ ‘Đồ tê’, dù ở Trung Hoa dân quốc, cũng khác nào sét đánh ngang tai. Là một tỷ phú, hiển nhiên ngài Jack cũng quan hệ với thế giới ngầm, dù ở Trung Hoa dân quốc, hai chữ ‘Đồ tê’ cũng khác nào sét đánh ngang tai. Đệ nhất sát thủ, được thế giới ngầm Đông Á công nhận, dù là các tổ chức mafia cũng rất kiêng kỵ.

- Làm sao mày lên được phi cơ của tao?

- Đến giờ phút này rồi ngài còn hỏi câu đó à?

Gã thanh niên vừa cười cười vừa tháo chiếc cà vạt, nó thực sự khiến hắn khó chịu. Tiếp đó, hắn cũng cởi nốt bộ vest đen. Những thứ đồ lịch sự như vậy hắn không thích nghi, mặc dù chúng khiến hắn trông rất sang chảnh.

- Được rồi, chúng ta tâm sự vài câu nhé! Tôi nói tiếng Trung tạm được, nhưng nếu ngài không hiểu gì thì chúng ta có thể chuyển sang tiếng Anh!

- Mày muốn gì?

- Ngài nghĩ sao khi đi đầu cổ động chính sách đường lưỡi bò vậy?

Tỷ phú Jack lập tức hiểu ra, lạnh lùng nói:

- Mày làm việc cho Chính phủ Việt Nam?

- Cũng không hẳn! Nhưng đúng là lần này tôi được Chính phủ thuê!

Jack cười lạnh:

- Nghìn năm chỉ là một quận của Hoa Hạ, đừng nói chỉ là biển Đông, ngay cả Việt Nam, sớm muộn cũng quy thuộc Trung Hoa dân quốc!
- Được rồi đừng ảo tưởng nữa! Tôi không học lịch sử nhưng cũng biết, có lần nào nước ngài thành công xâm lấn Việt Nam? Ngay cả thời Việt cổ, Ân Thương cường đại như vậy, không phải cũng bị Phù Đổng đẩy lui?
- Bất quá là một nhân vật do các người tưởng tượng ra thôi! Nghìn năm Bắc thuộc, đó không phải là sự thật?
- Được rồi được rồi, tôi không phải nhà sử học! Chỉ cần biết chủ quyền dân tộc đã được cả thế giới công nhận! Trung Hoa muốn đi theo con đường của Hitler hay sao?
- Hitler? Tên ngu ngốc đó? Trung Hoa dân quốc sẽ không bao giờ đi vào vết xe đổ của Đức quốc xã! Với sức mạnh quân sự được tích trữ, sự bành trướng về kinh tế, Trung Quốc sớm muộn cũng...

Thấy ngài tỷ phú càng nói càng say mê, Hoang vội vàng ngăn lại:

- Dừng dừng! Tôi không phải là nhà sử học, việc Hitler có ngu ngốc hay không tôi không quan tâm, nhưng ngài muốn so sánh mình với Hitler? Đúng là đem đom đóm lại so với đèn pha sân khấu!

Tỷ phú Jack gương mặt dần vận vẽ:

- Đúng là lũ man di! Bọn mày tưởng giết ta thì sẽ ngăn chặn được việc mở rộng đường lưỡi bò sao? Nực cười!

Gã thanh niên nâng ly rượu vang Diamond lên, muốn thưởng thức thêm một ngụm, thứ rượu vang khủng như này đâu phải lúc nào cũng được uống, nhưng nghe tỷ phú Jack nói vậy, lập tức mất hứng.

- Này này, ngài làm tôi hơi có chút khó chịu đấy!
- Tên nước Hoa Hạ có một chữ trung, thậm vọng của người Hoa Hạ mày không hiểu được đâu! Lũ man di, tụi mày...

Thanh âm ngừng lại, thay vào đó là tiếng xương gãy vang lên như tiếng pháo trúc, tỷ phú Jack chưa nói hết câu, một bàn tay thô cứng mạnh mẽ bóp lấy miệng, xương hàm gần như vỡ nát.

- Đáng tiếc đáng tiếc, lẽ ra chúng ta có thể vui vẻ tâm sự thêm vài câu!

Hắn nhẹ nhàng buông bàn tay cứng rắn của mình ra khỏi gương mặt của ngài tỷ phú, chậm rãi nói.

Tỷ phú Jack đau đớn bịt miệng, không thốt được ra lời nào, ánh mắt tràn ngập sợ hãi. Thà cứ bị bắn một phát chết luôn, còn hơn đau đớn như vậy.

- Trước mặt một thanh niên Việt Nam đầy nhiệt huyết mà cứ một điều man di hai điều mọi rợ, không biết nên nói ngài ngu xuẩn hay yêu nước quá đây...

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, nhưng đột ngột im bặt.

Cửa máy bay được mở ra, một thân ảnh gã thanh niên chao đảo xuất hiện, sau đó dứt khoát nhảy ra khỏi chiếc phi cơ, rất nhanh hóa thành một chấm nhỏ khi nhìn từ trên khoang máy bay xuống.

Tiếng mở dù vang lên, quá trình rơi tự do lập tức bị dừng lại, nhìn từ phía dưới chỉ thấy một con sứa cực đại đang chậm rãi hạ xuống.

Phi cơ bay ngang qua bầu trời.

Trong khoang máy bay, tỷ phú Jack ngồi đó, hai mắt mở lớn, đầu bị vặn ngược ra đằng sau.

Toàn bộ cảnh đẹp vùng đồng bằng vẫn còn đó sau cửa sổ, chỉ là, người thường ngoạn đã không còn.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Diệt thế?

“Dù ai đi ngược về xuôi

Nhớ ngày giỗ tổ mừng 10 tháng 3.”

Nhắc đến Phú Thọ, mười người thì có tới chín người nghĩ đến ngày giỗ Tổ Hùng vương, bởi đó là ngày hầu như tất cả đều được nghỉ lễ, trừ một số ngành nghề đặc biệt.

Phú Thọ chính là nơi đặt kinh đô đầu tiên của người Việt cổ - Phong Châu, là trung tâm trời đất thời đại Hồng Bàng, đặt nền móng cho sự phát triển rực rỡ của văn minh Đông Sơn và văn hóa Đại Việt sau này.

Người ta nói, Phong Châu hội tụ đủ các tiêu chuẩn của một đế đô muôn đời. Các nhà khảo cổ học cho rằng, dựa trên địa thế cổ, Phong Châu đã từng là một đầu long mạch cực lớn, tập trung tinh hoa trời đất.

Nơi đặt đô là ngã ba Hạc – nơi giao của ba con sông lớn là sông Hồng, sông Đà, sông Lô tạo thành một thể thủy bao ôm lấy thành Phong Châu.

Phía bắc là dãy Tam Đảo bao bọc che chắn như thanh long thủ, phía nam là các dãy núi kế tiếp của Hoàng Liên Sơn vùng Yên Lập, Thanh Sơn – đây là bạch hổ thủ. Trước mặt là vùng đồng bằng rộng lớn kéo dài của vùng tam giác châu thổ sông Hồng, đây là chu tước. Sau lưng nổi lên ngọn núi cao 1281 mét, đó là núi Tản Viên làm Huyền Vũ hộ thiên.

Phía tây bắc là những dãy đồi trùng điệp hình 99 con voi châu về Nghĩa Lĩnh sơn. ác dòng nước của sông Hồng, sông Đà, sông Lô dẫn mạch chảy vòng từ Tây Bắc xuống Đông Nam rồi vòng lên hướng Đông hợp lưu với sông Lô ở ngã ba Bạch Hạc tạo thế Thủy Viên Thành

Nghĩa Lĩnh Sơn, hay còn được gọi là núi Hùng, chính trung tâm hội tụ trời đất, là nơi đầu Kỳ Lân nhô lên, tạo ra thế “Tứ Tượng quy chân, Hoàng Lân nhập chủ”. Chính nhờ vậy mà Phong Châu trở thành kinh đô Việt cổ suốt hơn 2000 năm, đặt nền móng cho văn hóa rực rỡ muôn đời.

Đương nhiên đó là những kiến thức của các phong thủy sư và các nhà khảo cổ học, thực tế với chiều cao của Nghĩa Lĩnh sơn hiện này, rất khó để liên tưởng đến hai chữ “long mạch” hay “Hoàng Lân”.

Trong khu rừng bao quanh Hùng sơn, làn sương sớm mờ ảo còn chưa kịp tan sau một đêm dài, một chiếc dù lớn mang theo một gã thanh niên chậm rãi hạ xuống, lập tức bị mắc vào tầng tầng ngọn cây.

Gã thanh niên tháo chiếc balo dù, từ trên cây nhảy xuống. Mặc dù độ cao hơn 3 mét nhưng không thể làm khó được một sát thủ chuyên nghiệp.

Hạ thân xuống nền đất ẩm ướt còn nguyên những hạt sương đọng lại trên từng ngọn cỏ, gã thanh niên đưa mắt nhìn rừng cây bạt ngàn.

- Nơi này chính là Tổ Sơn?

Mặc dù sống ở thủ đô, thế nhưng hẳn chưa một lần đến thăm Tổ Đền một lần.

Cái này cũng không có gì khó hiểu, nhớ ngày xưa lăn lộn kiếm sống qua ngày, làm gì dám nghĩ đến việc đi thăm thú. Sau này bắt đầu có chút cơ ngơi, thì bắt đầu thích tìm hiểu các bí ẩn thời cổ xưa, khu di tích đền Hùng này mới được dựng lên vài thập kỷ, căn bản là không khơi gợi được hứng thú của hắn.

Hơn nữa, con người ta thường hướng đến những thứ xa vời mà đôi khi bỏ quên những giá trị quan trọng ở cạnh bên. Giá trị của Tổ Đền, nằm ở mặt tinh thần, có điều giá trị tinh thần là một cái gì đó rất mơ hồ, đối với những kẻ sinh ra nơi đầu đường xó chợ, bởi rác rưởi túi để tồn tại, thì cái gọi là giá trị tinh thần, e rằng hoàn toàn là vô giá trị.

Thế nhưng nói gì thì nói, là con rồng cháu tiên, nếu có cơ hội cũng nên đến thăm Tổ Sơn.

Rẽ cây rừng rậm rạp mà đi, chẳng mấy chốc gã thanh niên đã ra đến con đường bậc thang dẫn lên núi.

Hôm nay không phải ngày giỗ Tổ, lúc này lại mới hừng đông, nên cảnh sắc vô cùng vắng vẻ, hoàn toàn không có một bóng người.

Nhìn về phía đại môn sơn đồ ở trên cao, gã thanh niên lại cất bước leo lên con đường bậc thang.

Đại môn Tổ Đền được xây dựng từ năm Khải Định thứ 2, nổi bật là bức đại tự gồm bốn chữ Hán. Mặc dù không phải là nhà sử học, nhưng gã thanh niên vẫn dễ dàng đọc được.

- ‘Cao sơn cảnh hành’, hay ‘cao sơn cảnh hạnh’ đây?

Cao sơn cảnh hành, có nghĩa là ‘lên núi cao nhìn xa rộng’, còn cách đọc sau, có nghĩa là ‘Đức lớn như núi cao’. Có vẻ như với ý nghĩa của Tổ Đền, “Đức lớn như núi cao” là đúng hơn cả.

Gã thanh niên chậm rãi leo từng bậc, không hề vội vã cũng không tỏ ra mệt mỏi, thoải mái thưởng thức cảnh sắc Tổ Sơn.

.....

Cùng lúc đó, ở các trung tâm nghiên cứu vũ trụ trên thế giới, không khí đang cực độ căng thẳng.

Một đêm dài không ngủ, thế nhưng không có ai tỏ ra mệt mỏi, các nhà khoa học vũ trụ thần sắc nghiêm túc, thần kinh luôn ở vào trạng thái căng thẳng, có thể nói cực độ khẩn trương, từng giây từng phút trôi qua đối với họ lại như cả thế kỷ.

Hơn 7 tỷ người ngoài kia không biết được họ sắp phải đối mặt với điều gì, và ngay cả những cái đầu toàn sạm ở đây cũng chỉ lơ mơ biết được, dù có giỏi đến mấy thì lúc này họ cũng không thể làm gì ngoài việc cầu khẩn.

Bản chất của khoa học, chính là duy vật, chính là vô thần, thế nhưng niềm tin của các nhà vũ trụ học đã bị lung lay từ khoảnh khắc 3 năm trước. Và giờ khắc này, họ nảy sinh mong muốn mãnh liệt, Thần thực sự tồn tại, để cứu lấy thế giới này.

- Quý tích Địa cầu đã có dấu hiệu mất cân bằng!

- Chuẩn bị đến rồi!

- Quý đạo của các hành tinh chuẩn bị khớp!

.....

Chân núi Tỏ Nghĩa Lĩnh, đã xuất hiện bóng dáng du khách, tập trung ở khu vực đường lên.

Lúc này bình minh đã đi qua, đồng hồ đã điểm đến gần 8 giờ sáng, thế nhưng quang cảnh vẫn không mấy trong sáng. Một cảm giác âm u lan tràn, khiến cho tất cả du khách đều cảm thấy nặng nề.

Người đến Tỏ sơn lần đầu tiên, có thể sẽ nghĩ đó là cảm giác do ngọn núi khởi nguồn của người Việt cổ mang lại, thế nhưng mấy người hướng dẫn viên thì không cho là như vậy, không ngừng nhìn lên bầu trời.

Mặt đất bỗng truyền đến những rung chuyển, khiến mọi người hoảng sợ.

- Có chuyện gì vậy?

- Động đất!

Rung chuyển càng mạnh, bầu trời âm u bỗng PL4v chói tối sầm lại. Bóng tối nhanh chóng lan tràn khắp mọi ngõ ngách.

- Lại gì nữa? Nhật thực? Sao không thấy dự báo?

- Là Nhật thực! Đừng ai nhìn lên trời!

Thế nhưng làm gì có ai còn tâm trí mà nhìn lên, mặt đất ầm ầm rung chuyển, thậm chí xuất hiện những khe lớn. Đất đá tung toé, cát bụi mịt mù.

Tổ sơn đã xảy ra địa chấn, đất đá từ trên đỉnh lăn xuống, phát ra tiếng ù ù, như là thiên quân vạn mã đang lao tới. Không ít người bị đá núi lăn tới, huyết nhục mơ hồ, ngã xuống dưới núi, tiếng sợ hãi kêu gào khóc than kêu lên liên miên.

Bóng tối lại bao trùm, càng làm tăng thêm nỗi sợ hãi trong tâm khảm mỗi người.

Đèn pin điện thoại được bật lên, du khách đại loạn, không ít người trong lúc trốn tránh mà ngã sấp xuống, tạo thành cảnh cực kỳ hỗn loạn, rất nhiều người đầu roi máu chảy, sợ hãi chạy xuống dưới chân núi.

Trong đầu tất cả đều có suy nghĩ muốn chạy càng xa khu di tích Đền Hùng càng tốt, chỉ là họ không biết được rằng, cả thế giới đều đang trải qua thảm cảnh như vậy.

Trên trạm không gian, từng hình ảnh hiện ra trên màn hình khiến các nhân viên vũ trụ cực độ hoảng sợ.

- Trong lòng Địa cầu đang chuyển đến những chấn động vượt qua 10 độ, thậm chí đang có dấu hiệu tăng lên!

- Một số núi lửa lớn đang chuẩn bị phun trào trở lại.

- Chết tiệt! Vành đai lửa Thái Bình Dương, tất cả các núi lửa đều có dấu hiệu phun trào rồi!

- Vùng Siberia...

- Làm sao?

-...Các vết nứt đang lan tràn, khí Metan chuẩn bị phun trào!

Các nhân viên hoảng hốt đến cực độ, những thảm họa mà chỉ cần một trong số chúng xảy ra, cũng đủ diệt thế, vậy mà lúc này đây, tất cả đều có dấu hiệu đồng loạt xảy ra.

Thời gian cứ như vậy trôi qua trong sự khủng hoảng.

- Địa cầu bình ổn lại rồi!

Không biết ai là người đầu tiên lên tiếng...

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Tổ Sơn

Mặt trời lại hiện ra, ánh sáng lan tỏa khắp mọi góc ngách.

Dưới ánh mặt trời sáng rực, Tổ Sơn khắp nơi đều là vết nứt, đặc biệt đỉnh núi nơi đặt điện Kính Thiên là nghiêm trọng nhất, xuất hiện những cái khe rộng chừng 2m, như mạng nhện lan tràn đến bốn phương tám hướng.

Trong đó có một cái khe giống như một con Rết đang bò, mở rộng đến dưới gốc của cây đại thụ đã bật cả rễ lên, phần cành trên của cây đại thụ có một gã thanh niên đang bám chặt lấy.

Chờ đợi một hồi không thấy có thêm chấn động, gã thanh niên mới dám rời khỏi cây đại thụ.

Hạ thân xuống đất, nơi hắn đặt chân là phần cuối của một khe nứt khổng lồ, sau khi kéo dài đến gốc đại thụ thì chỉ rộng còn chưa đến một bàn tay.

Từ trong khe nứt bỗng một tia sáng lóe lên chiếu thẳng vào mắt, khiến gã thanh niên phải nheo mắt lại quay đầu đi.

- Gì vậy?

Hắn không phải là một kẻ gan bé, hơn nữa hơn hai mươi năm cuộc đời có gì mà hắn chưa trải qua, liền theo khe nứt tiến về phía trước. Càng xa điểm cuối chiều rộng khe nứt càng tăng, đến lúc độ rộng khe nứt chừng gần một mét, thì cảnh tượng bên dưới đã hiện ra rõ ràng trong tầm mắt.

Gã thanh niên há hốc mồm, ánh mắt tràn ngập kinh hãi.

Ở bên dưới khe nứt là một cổ quan tài bằng đồng thau, chỉ nhìn qua thôi cũng dễ dàng nhận thấy nó đã tồn tại từ rất lâu rồi, mang đầy vẻ cổ xưa.

Gia tăng tốc độ đi về phía trung tâm đỉnh núi, khe nứt đan vào chằng chịt, tạo ra khoảng trống cực lớn, xuất hiện thêm những cổ quan tài khác, không ngừng tán mát ra ánh sáng mờ mờ.

Ở bên dưới Nghĩa Lĩnh sơn, lại cất giấu một càn khôn khác?

Gã thanh niên lùi lại về phía sau, nhưng khi chân hắn vừa nhấc lên thì đất dưới chân bỗng sụp xuống, khối đá lăn xuống dưới hố sâu phát ra tiếng gió "ù ừ", sau đó "Ầm" một tiếng nặng nề.

Cảm giác không hay ho nảy sinh, hắn lập tức lui lại đằng sau, nhưng đã chậm, cả khu vực đang đứng bỗng chốc sụp xuống, cả thân hình lẫn lông lốc xuống bên dưới.

Ngay sau khi ngã xuống mặt đất, hắn rất nhanh co người lại ôm lấy đầu, đề phòng đất đá rơi trúng, nhưng rất may là không xảy ra sự cố gì.

Cơ thể đau đớn vì va chạm mạnh, xuất hiện rất nhiều vết bầm tím, nhưng gã thanh niên không mấy quan tâm, hắn cần tìm hiểu tình trạng trước mắt.

- Ô, đây là...

Hắn đang muốn đứng dậy, thì bỗng nhiên khựng lại, đưa tay gạt gạt bụi đá ở nơi mình rơi xuống. Không ngờ lại là nền đá bằng phẳng, nhưng thứ khiến hắn quan tâm đương nhiên không phải là chất liệu, mà là một bức hình được khắc trên nền đá.

Cổ xưa mà nhân văn, rõ ràng là hình ảnh cách điệu một loài chim cực kỳ quen thuộc.

Chậm rãi đứng dậy, chỉ thấy xung quanh nền đá được điêu khắc rất nhiều bức hình, hay nói đúng hơn, chúng đều là một phần của một bức hình rất lớn.

Đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy nơi này có rất nhiều đất đá rơi vãi, rõ ràng là mới từ đỉnh Tổ Sơn sụp xuống, nhưng vẫn dễ dàng nhận thấy đây là một không gian rộng lớn.

- Bên dưới Tổ sơn đây ư?

Ai nghĩ bên dưới Nghĩa Lĩnh sơn lại tồn tại một không gian như vậy?

Gã thanh niên nheo mắt, nhanh chóng bước về phía trung tâm.

Hoàn toàn là hai thế giới. Khu vực trung tâm hoàn toàn không có bất kỳ đất đá gạch vụn nào, chỉ có những cỗ quan tài đồng thau, sơ khai mà cổ lão.

Tổng cộng có tất cả 18 cỗ đồng quan, được xếp thành một tổ hợp hình tròn rất lớn bán kính lên tới 20m, bắt đầu từ khu vực đồng quan tiếp vào giữa, hoàn toàn không có bất kỳ đất đá cự thạch nào.

Chiếc quan tài cổ xưa bằng đồng thau nằm ở bên cạnh, đồng thau ở trên bề mặt bị gỉ sét không ít, nhưng vẫn không cách nào che giấu những hình chạm khắc bằng đồng thau, hiện lên mờ nhạt, dường như mang theo khí thế của vương giả, có một số hình vẽ người đang làm ruộng.

Khoảng cách gần như vậy, thậm chí đưa tay ra thì có thể chạm vào, nhưng trong lòng gã thanh niên bỗng nảy sinh sự sợ hãi, nỗi sợ làm lạnh toát cả sống lưng. Cỗ đồng quan dường như toát ra một vẻ uy nghiêm như hồn tổ tiên hiện về.

- Vua Hùng có 18 vị, nơi này lại có 18 cỗ đồng quan, lẽ nào...

Trùng hợp như vậy, không thể không khiến người ta nảy sinh nghi vấn. Lẽ nào bên dưới Tổ Sơn lại chính là lăng mộ vua Hùng?

- Khoan đã!

Một tia chớp xẹt qua trong đầu, gã thanh niên nhìn về trung tâm của tổ hợp đồng quan.

Phải biết rằng, cấu trúc lăng mộ thời nào cũng vậy, vị trí trung, nơi trang trọng nhất của lăng mộ phải là nơi đặt quan tài của người đã mất. Vậy mà ở nơi này, 18 cỗ đồng quan, hơn nữa rất có thể bên trong đặt thi thể 18 vị Tổ của đất Việt, lại xếp thành hình tròn, như muốn bảo vệ thứ gì đó.

Đưa mắt nhìn về khu vực trung tâm, thế nhưng ngoài việc không có đất vụn loạn thạch thì trống rỗng không có thứ gì. Thế nhưng lại toát ra cảm giác kỳ diệu.

Chậm rãi bước chân về khu trung tâm của 18 đồng quan, có điều chưa bước được vài bước, gã thanh niên dừng lại, ánh mắt nhanh chóng rơi xuống nền đá.

Bây giờ hẳn mới để ý, trung tâm của không gian ngầm này, không phải là nền đá thông thường mà được khảm 5 khối đá với 5 màu khác nhau, tổ hợp thành hình dáng của một bông hoa 4 cánh.

Không quá lớn, bán kính chỉ chừng 3m, thế nhưng lại toát ra một cảm giác huyền diệu khó tả, như câu thông với trời đất, càng nhìn lại càng thấy giống một tòa tế đàn.

Gã thanh niên tiến đến gần tòa tế đàn, trong đầu nhớ đến bản Ngọc phả Hùng Vương có tên gọi: "Hùng đồ thập bát diệp Thánh Vương Ngọc Phả cổ truyền", trong đó ghi "Vua lập cửu trùng thiên điện trên đỉnh núi Nghĩa Lĩnh làm điện thờ Trời".

Tòa tế đàn cổ xưa này, lẽ nào chính là nơi Vua Hùng thường tiến hành các nghi lễ tế trời đất, cầu cho mưa thuận gió hòa, mùa màng tươi tốt, nhân khang vật thịnh...

"Lẽ nào 18 cỗ đồng quan là để bảo vệ tòa tế đàn này?"

Gã thanh niên quét ánh mắt lần lượt nhìn 18 cỗ đồng quan, cả 18 cỗ đều hướng về tòa tế đàn, nhìn như là mười tám cánh của một ngôi sao cự đại.

Tòa tế đàn tản mát ra một cỗ khí tức mạc danh kỳ diệu, phảng phất tập trung toàn bộ tinh hoa đất trời.

Hắn lấy hết can đảm bước từng bước, đến sát bên cạnh tòa tế đàn. Năm khối cự thạch, mang năm màu sắc khác nhau: trắng, đen, đỏ, xanh, vàng, quan trọng là bề mặt chúng đều được khắc những cỗ tự thần bí. Hắn đã được nghe về chữ cái Việt cổ thời Hồng Bàng, một loại chữ thần bí được gọi là hóa tự bởi hình dáng vờn như ngọn lửa, và có thể khẳng định, những cỗ tự trước mặt còn nguyên thủy hơn, đó là gần như là ký hiệu của thiên thư.

Nhìn tòa tế đàn trước mặt, một suy nghĩ chợt nảy sinh trong đầu, gã thanh niên đột ngột ngẩng đầu nhìn lên. Lúc này đang là buổi sáng, dựa vào hướng nắng có thể xác định được bốn phương. Lại nhìn về tòa tế đàn, mặt đá màu xanh trùng với hướng đông, màu trắng nằm ở phía tây, phía Nam là màu đỏ, và phía Bắc là màu đen.

- Bốn màu, bốn phương, đây không phải là Tứ tượng sao?

Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, ứng với bốn phương, đây là truyền thuyết rất nổi tiếng trong văn hóa tín ngưỡng phương Đông nói chung và văn hóa Việt cổ nói riêng.

Nếu vậy thì tảng cự thạch hoàng sắc ở giữa, hiển nhiên là tượng trưng cho con thánh thú thứ 5, Hoàng Kim Kỳ Lân.

Chưa hết, Ngũ sắc tế đàn, cũng có thể là tượng trưng cho ngũ hành: thanh mộc, bạch kim, xích hỏa, hắc thủy, hoàng thổ.

Tứ Tượng Quy, Ngũ Hành Biến, Vạn Vật Sinh.

- Càng nghĩ càng thấy quen vậy nhỉ?

Hắn đưa tay lên gỡ đầu, cảm giác đặc biệt quen, rõ ràng là hắn mới đọc được đại thế này mới gần đây thôi.

Một tia linh quang lóe lên trong đầu, gã thanh niên hai mắt tròn trĩnh, bởi hắn đã nhớ ra rồi. Tứ tượng Quy, Ngũ Hành Biến, Vạn Vật sinh, đây chẳng phải chính là địa thế của Tổ Sơn hay sao?

“Tổ Sơn tập trung tinh hoa trời đất. Lấy Tam Đảo bao bọc che chắn như thanh long thủ, với các dãy núi kế tiếp của Hoàng Liên Sơn vùng Yên Lập, Thanh Sơn là bạch hổ thủ. Trước mặt là vùng đồng bằng rộng lớn kéo dài của vùng tam giác châu thổ sông Hồng, đây là chu tước. Sau lưng nổi lên ngọn núi cao 1281 mét, đó là Tản Viên sơn làm Huyền Vũ hộ thiên.”

Trong đầu gã thanh niên bỗng nảy sinh một suy nghĩ hoang đường, lẽ nào bản thân Nghĩa Lĩnh sơn chính là một tòa siêu cấp tế đàn không lồ? Trong tế đàn có tế đàn, tập trung tinh hoa trời đất cả Bắc Bộ, có tế đàn lớn đến vậy sao?

- Không thể nào! Không thể có chuyện đó được!

Hắn lắc đầu, xua tan ý nghĩ hoang đường của bản thân, lại đưa mắt quan sát tòa tế đàn trước mặt.

- Có lẽ Hùng vương quỳ ở trên tế đàn này để tế trời đây!

Không nén được tò mò, hắn thực sự muốn thử cảm giác tế trời thời cổ đại, liền nhếch miệng bước vào trong phạm vi tế đàn. Chỉ là nụ cười của hắn nhanh chóng đông cứng lại, bởi hắn lập tức nhận ra đây có lẽ là quyết định sai lầm nhất kể từ khi sinh ra.

Tòa ngũ sắc tế đàn nhất thời có những vầng sáng ngũ sắc phát ra, biến cố bất ngờ khiến gã thanh niên lập tức lùi lại. Chỉ là hai chân như là bị trói chặt như không thể di động một bước.

Tòa Tổ sơn vốn đã yên tĩnh, lại bắt đầu rung chuyển...

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Trận khởi

Một nơi nào đó ở vùng núi Ba Vi...

- Bố! Động đất vừa kết thúc bố lại đi đâu thế?

Một đứa trẻ gọi với theo một người đàn ông chừng 30 tuổi, gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy lo lắng.

Người nam tử quay lại, gương mặt rạng rỡ bởi anh ta cảm nhận được tình cảm của con trai mình. Đưa tay xoa đầu thằng nhóc, mỉm cười đáp:

- Bố tranh thủ ra xem đàn bò sữa thế nào! Con mau vào nhà đi!

- Nhưng nhớ lại xảy ra động đất thì làm sao bố chạy kịp?

Người nam tử cười ha hả đẩy nhẹ con trai vào cổng, cười mắng:

- Nhãi con, bố mày là ai chứ! Yên tâm đi, bố đi rồi về nhanh thôi!

Khép cánh cổng tre lại, người đàn ông nhanh chóng tiến về phía đồng cỏ, nơi đó có toàn bộ vốn liếng mà anh ta đập vào.

Cánh đồng cỏ voi bạt ngàn hiện ra trong tầm mắt, đây chính loại cỏ ưa thích của loài bò sữa giúp chúng đạt năng suất cao, thế nhưng cảnh tượng trước mắt hoàn toàn không liên quan đến hai chữ bản ngàn, thay vào đó là nhiều khe nứt xuất hiện lan tràn khắp đồng cỏ, toàn bộ thảm thực vật trở nên tiêu điều.

Cảnh tượng trước mắt khiến gã nam tử càng nóng lòng tiến về phía chuồng bò, anh ta thực sự sợ phải chứng kiến cảnh chuồng bò quy mô đã đổ sập, bò chạy toán loạn không còn một mống.

Chỉ là khi gã nam tử đang xuyên qua đồng cỏ, mặt đất bỗng truyền đến những chấn động, mới đầu còn nhẹ nhàng chỉ khiến anh ta chao đảo, nhưng rất nhanh chóng cường độ tăng rất mạnh, cả cánh đồng như rung chuyển.

Dưới sức mạnh của thiên địa, người đàn ông như một con cò bị quăng quật trên đồng cỏ, chẳng mấy chốc đầu óc choáng váng lâm vào hôn mê.

Chỉ là trước khi hôn mê, trong mắt anh ta xuất hiện một cảnh tượng mà cả đời anh ta không thể quên, bởi sau này chỉ vì kể lại cảnh tượng đó mà anh ta suýt bị đưa vào Nhà thương điên: Toàn bộ vùng núi Ba Vi phát ra một luồng sáng màu đen không lồ mà huyền bí bắn về phương xa.

.....

Địa chấn không chỉ xảy ra ở vùng núi Ba Vì, có điều nó không xảy ra ở khắp mọi nơi như trận động đất cách đây không lâu.

Gần như cùng lúc đó, ở Tam Đảo, Thanh Sơn và đồng bằng sông Hồng, đều xảy ra những cơn địa chấn khủng khiếp, cả thiên địa như rung chuyển, quang trụ xuyên lên tận trời khiến nhiều người tưởng rằng có người ngoài hành tinh tấn công.

Tất cả đều sợ hãi, chen chúc nhau chạy toản loạn. Tiếng gào đau đớn, tiếng cầu cứu không ngừng vang lên.

- Người ngoài hành tinh tấn công rồi!

- Mau gọi cảnh sát! Quân đội đâu?

.....

Gã thanh niên nhìn ngũ sắc tế đàn dưới chân mình, năm tảng cự thạch tản mát ra năm màu ánh sáng, hay nói đúng hơn, là những cỗ tự ngoạn ngoạn được khắc trên bề mặt đá toàn bộ nhấp nháy tỏa ra ánh sáng, khiến cả Tòa Tế Đàn to lớn phát ra quang mang nhu hòa.

- Gì...gì nữa đây?

Hắn thực sự thấy hối hận rồi, lẽ ra ngay khi kết thúc động đất phải lập tức xuống núi mới là chính đạo, để bây giờ phải khốn khổ thế này. Việc xảy ra không đáng sợ, điều đáng sợ là mình chỉ có thể trở mắt ra nhìn không thể làm gì để ngăn cản hay chạy trốn. Cơ thể hắn dường như không do hắn kiểm soát, hoàn toàn bất động.

Vù vù!

Một chữ cổ như lao ra khỏi tế đàn bay vút lên không trung, rồi tiếp theo một chữ lại một chữ, cứ như vậy trên không trung hiện ra một đoạn văn tự, như là văn tế thiên địa thuở sơ khai.

Cả không gian ngấm bừng sáng, nhưng hắn nhanh chóng nhận ra không phải ánh sáng do tế đàn tỏa ra, bởi không phải là ngũ sắc thần quang mà là một màu vàng thuần túy.

Hoàng quang càng lúc càng sáng rực, theo đó là chấn động mạnh mẽ của Tổ Sơn, trong ánh mắt kính hãi của gã thanh niên, một quang trụ màu vàng không lồ từ không gian ngấm, không, chính xác hơn có lẽ là từ toàn bộ Nghĩa Lĩnh sơn bắn thẳng lên trời, ngưng tụ trên cao tạo thành một quang mạng cực lớn, hoàng quang rực rỡ.

Rồi không biết từ nơi nào, bốn quang trụ khác phá không bắn thẳng tới hoàng mang kia, ngưng tụ thành bốn quang mạng ở xung quanh, tạo thành một tổ hợp như là phiên bản phóng to cự đại của ngũ sắc tế đàn dưới chân gã thanh niên.

Cảnh tượng kỳ vĩ trên đỉnh Tổ Sơn, khiến cho đám nhân viên cứu nạn đang tập trung ở chân núi chuẩn bị lên cứu nạn hoảng sợ, tòa núi lại rung chuyển kịch liệt khiến tất cả đều bỏ lại mọi thứ chen chúc nhau bỏ chạy.

Không chỉ chân núi Nghĩa Lĩnh, ngay cả những nhà làm dịch vụ ở khu vực xung quanh cũng bỏ hết nhà cửa, chạy càng xa Tổ Sơn càng tốt. Đối với tất cả mọi người, nhận thức chung đều là có người ngoài hành tinh đổ bộ trên núi Nghĩa Lĩnh, lúc này không mau bỏ chạy còn đợi đến khi nào? Lẽ nào đợi đến lúc bị bắt làm nô lệ?

Trong lúc hoảng loạn có không ít người té ngã, tiếng gào đau đớn, tiếng cầu cứu không ngừng vang lên.

Chỉ là lúc này không ai rảnh tay cứu cả, tất cả đều muốn cầu đường sống.

Bên dưới đỉnh Nghĩa Lĩnh, gã thanh niên ngơ ngác nhìn cảnh tượng trên bầu trời kia, trong đầu hiện ra địa thế của Tổ Sơn.

- Bốn quang IDomF trụ kia từ đâu đến vậy? Tổ Sơn là quang trụ màu vàng, lẽ nào Bắc Bộ thực sự là một tòa tế đàn khổng lồ sinh ra từ thiên nhiên?

Đột nhiên có thanh âm kim loại va chạm như từ thái cổ vọng về, khiến gã thanh niên hoảng hốt nhìn quanh.

Đập vào mắt hắn, là từng cỗ đồng quan không ngừng rung chuyển, tản mát ra ánh sáng kỳ dị như lân quang. Không chỉ vậy, ở vòng bên ngoài, dưới đồng gạch đá đồ nát, các đồ hình khắc chìm khắc người dây đặc cũng sáng rực lên, một thứ ánh sáng trắng huyền bí.

Những quang huy đó theo ngũ sắc tế đàn xông thẳng lên trời cao, dần dần ngưng tụ thành những đồ hình lơ mơ không rõ ràng ở xung quanh ngũ sắc tế đàn khổng lồ ngưng tụ từ ánh sáng 5 màu kia.

Một ngôi sao 18 cánh bao quanh ngũ sắc thần quang, các đồ hình khác dần ngưng tụ lại thành những bức hình chim, thú, người với những đường nét kỳ dị, tổ hợp thành những vòng tròn bao quanh bên ngoài.

- Đây là...Minh triết Thái Hòa trên trống đồng Đông Sơn?

Ngay cả thời đại khoa học kỹ thuật hiện đại như bây giờ, ý nghĩa huyền ảo của Minh triết Trống đồng vẫn chưa có người phá giải được.

“Bóng lờ gươm sắc lòng thêm đắng

Tiếng rộn Trống Đồng tóc đóm hoa”

Có người nói đó đơn giản là bộ lịch, có người lại nói nó là tọa độ không gian, lại có người khác cho rằng nó ghi lại sinh hoạt sống, trăm đường trăm lối, nhưng dù thế nào thì Minh triết cổ xưa đối với người thời nay mà nói vẫn là một câu đố có sức hấp dẫn rất lớn, làm thế nào lại sáng ta ra được nó, tác dụng của nó như thế nào, sáng tạo ra nó là vì mục đích gì?

Trong Minh triết Thái Hòa Đồ, không gian vận vẹo, những tia sáng như mê hoặc, từng hoa văn nhân loại, hoa văn tiên điều, thần thú trước sau phát sinh quang mang, giống như một bộ mặt mã cổ xưa lấp lánh.

Ở bên trong, ngôi sao 18 cánh không ngừng xoay tròn, tốc độ nhanh chóng gia tăng. Trung tâm ngôi sao khổng lồ, tòa ngũ sắc quang tể đàn đường như bị tác động không ngừng rung động, hoàng sắc quang mang chậm rãi dịch chuyển sang, dần dần mở ra một cánh cửa ở trung tâm tế đàn làm từ ánh sáng trên trời cao.

Một cánh cửa như dẫn tới tận cùng thiên địa, là nơi cửu u địa ngục xa xôi, lại có thể là xứ sở thần tiên ở trên trời cao vô tận.

Ánh sáng lấp lánh không ngừng, hoa văn thiên địa nhân không ngừng nhấp nháy lúc sáng lúc tối, rút cục những biến hóa phức tạp đã qua đi, tất cả đều sáng lên, phát ra quang mang chói mắt.

"Rầm "

Một tiếng rung động nặng nề, dường như muốn hô ứng với tế đàn trên trời cao, tòa tế đàn dưới chân gã thanh niên cũng rung chuyển kịch liệt, ngũ sắc thần quang của tòa thạch tế đàn lúc này mới phóng lên trời.

Chỉ có điều, quang trụ ngũ sắc, lại mang theo cả gã thiếu niên xông thẳng vào cánh cửa tối tăm trung tâm quang tể đàn đang ngự trị trên trời cao kia.

Không kịp có bất cứ phản ứng gì, cũng không thể phản ứng, gã thanh niên chỉ cảm giác trời đất quay cuồng, tiếp theo trước mắt tối sầm.

Cả tòa Tổ Sơn đều kịch liệt chấn động, phảng phất như vòm trời phải sụp xuống, Kính Thiên đình ngũ sắc thần quang hiện lên như nổi lên trời đất.

Dưới ánh nắng dịu nhẹ buổi sáng, cuối cùng tòa Tổ Sơn cũng bình ổn lại.

Trên bầu trời, đồ hình minh triết, ngũ sắc quang tể đàn, tất cả đều chậm rãi biến mất.

Một cơn gió nhẹ thổi qua, khiến cát sỏi rơi xuống các khe nứt tạo ra âm thanh lách cách vô cùng vui tai.

Tất cả đã phát sinh chỉ trong buổi sáng sớm mùa thu, nhất định sẽ làm nổi lên một trận sóng gió cực lớn, truyền tới mọi góc ngách của thế giới.

Nghĩa Lĩnh Tổ sơn, khu di tích Đền thờ Tổ, tất nhiên sẽ trở thành tiêu điểm trong mắt người đời.

Chỉ là, không ai biết, có một người duy nhất hiểu rõ chuyện gì xảy ra, nhưng cũng đã biến mất theo thứ mà sau này mọi người vẫn truyền miệng là Ánh sáng của người ngoài hành tinh...

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Quang Trung

Trong hắc ám tăm tối, một không gian tiết điểm run lên, giống như có một viên cổ tinh bị hủy diệt, lóe ra một luồng sáng chói mắt, chiếu thẳng tới nơi này.

Như pháo hoa nổ rộ, lại như một viên sao băng ngang qua bầu trời đêm, đâm vào vào một hành tinh tạo nên trăng cảnh đáng sợ.

Luồng sáng càng lúc càng lớn, rất nhanh nuốt chửng lấy gã thanh niên.

Ầm...!

Tiếng va chạm kịch liệt truyền đến, gã thanh niên chỉ cảm thấy đầu hoa mắt mờ, thân thể như trái bần trôi bị gió đập sóng dồi cuồng phong bão táp quăng quật, đập mạnh vào một bề mặt cứng rắn.

Ngay sau đó, cơn hôn mê ập đến, mọi thứ biến mất.

Thời gian chậm rãi trôi, không biết đã bao lâu trôi qua, một giờ, hai giờ, nửa ngày, hay thậm chí là cả một ngày, gã thanh niên mới từ từ tỉnh dậy.

Toàn thân truyền đến cảm giác đau đớn, xương sườn suýt thì gãy mất mấy cái, nếu không phải từ khi còn lăn lộn nơi đầu đường xó chợ bị đánh đập như com bữa nên năng lực chịu đòn cũng tương đối mạnh thì e rằng lúc này đã bán thân bắt toại rồi.

Rắc rắc.

Khẽ vận cổ vài cái lấy lại sự linh động, gã thanh niên bây giờ mới nhận ra hán đang nằm trên một tòa té đàn ngũ sắc.

- Xem ra vẫn còn ở lại Tô Sơn!

Có điều hán còn chưa kịp thở dài một hơi thì tiếng thú rống làm người ta khiếp sợ vang lên, âm thanh gầm rống vang trời. Hán hoảng hốt đổi mắt nhìn lại, thì chỉ thấy phía xa có một chiến trường rất lớn, khí thế hùng vĩ, từng ánh đao bóng kiếm lóe lên, sát khí ngập trời.

Hoảng sợ lui về phía sau, hán bàng hoàng phát hiện ra mình đang dựng thân trên một đỉnh núi, chỉ có điều không phải Tô Sơn quen thuộc, mà là một ngọn núi cực lớn với khí thế nguy nga cuộn cuộn.

Xa xa, một chiến trường vô tận với bạt ngàn bóng người giao chiến, mỗi người đều như một vị thần hủy diệt thiên địa. Bọn họ cười trên lưng những loài thú to lớn quái dị, chém giết đến mức mặt trời cũng phải âm ảm, huyết nhục bay đầy trời.

- Đây là...!

Gã thanh niên ngỡ rằng mình đang trong mộng, tất cả những điều này đều rất khó tin.

Dưới chân là ngọn thần sơn bao la hùng vĩ cổ mộc rậm rạp che trời, sinh cơ bùng bùng, xa xa là một chiến trường rộng lớn vô tận không có điểm cuối, sát khí hung lệ xông lên tận trời, thật sự vô cùng kinh người.

- Ta đang ở đâu vậy?

Hán bắt đầu nảy sinh chút sợ hãi rồi, phải biết sợ hãi đã rất lâu rồi trở thành một thứ vô cùng xa xỉ đối với hán, vậy mà lúc này đã nội tâm lại nảy sinh cảm giác này.

- Nhất định là ảo giác! Chắc chắn là ta đang mơ!

Gã thanh niên khẽ cắn đầu lưỡi, tĩnh tâm lại, cuộc đời luôn phải đối mặt với quá nhiều thăng trầm, dù là mơ hay thật thì rối loạn cũng không giải quyết được việc gì.

Con đau nhói lên từ lưỡi giúp hán trở nên bình tĩnh, hai mắt nhắm thật lâu, rồi chậm rãi mở ra. Tiếng hò hét gầm rống đình tai nhức óc lập tức biến mất, sát khí kinh thiên cũng không thấy nữa, vùng đất sinh cơ bùng bùng biến thành một không gian tối tăm u ám.

Thực ra cũng không hẳn là hoàn toàn tối mịt, cũng có chút ánh sáng lơ lờ, chỉ là mắt người nhất thời chưa thể thích nghi mà thôi.

Hành động đầu tiên của gã thanh niên, đó là lôi chiếc điện thoại trong túi quần ra. Có thể khẳng định một điều, hán đã rời khỏi Tô Sơn, việc gấp lúc này là cần xác định xem hán đang ở đâu. Lý tưởng nhất là có người sống, còn nếu là một khu vực khủng bố như rừng rậm Amazon hay sa mạc Sahara thì thì e là khó rồi.

Chỉ là chiếc điện thoại lại không hề có chút tín hiệu sóng nào. Càng kỳ lạ hơn, hệ thống định vị toàn cầu cũng không hoạt động. Phải biết rằng hệ thống GPS của hán không phải hệ thống định vị phổ biến của smart-phone không có sóng thì không sử dụng được, mà là hệ thống GPS của quân đội, được kết nối trực tiếp với vệ tinh, cho dù ở giữa Thái Bình Dương cũng vẫn có thể hoạt động.

- Rốt cuộc, mình đang ở đâu đây?

Cắt điện thoại đi, gã thanh niên bắt đầu cố gắng thích nghi với không gian thiếu ánh sáng này.

Trong lúc chờ đợi hai mắt thích ứng với ánh sáng quá yếu ở xung quanh, hán bồi hồi nhớ lại từng việc xảy ra từ lúc hán nhảy dù xuống khu vực núi Nghĩa Lĩnh đến lúc hán theo ngũ sắc quang từ thạch đàn tiến vào cánh cửa trung tâm Minh triết thái hòa đồ trên trời cao.

- Dùng Bắc Bộ làm thành tế đàn...Minh triết Trống đồng...

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng hán biết tất cả những thứ hoang đường đó đều là sự thật, lúc này có than thở cũng không giải quyết được gì.

Phải một lúc lâu sau, khi hai mắt dần quen với bóng tối, hán mới có thể nhìn được không gian xung quanh.

Vẫn là một tòa tế đàn bằng đá, chỉ là đại bộ phận đều vùi trong cát sỏi, chỉ có thể từ những chỗ hở ra mà nhận diện. Cũng như ở dưới lòng Tô Sơn, do năm loại cự thạch màu sắc khác nhau tạo thành.

Ngũ sắc đàn đá chiếm diện tích cực lớn, có thể tưởng tượng đây khi xây dựng vào thời điểm đó là một công trình vĩ đại.

- Đúng rồi, còn những cổ quan tài?

Gỗ thanh niên quét ánh mắt nhìn bốn phương tám hướng của tòa tế đàn. Vây xung quanh không còn là những cổ quan tài bằng đồng thau, mà là những tảng cự thạch đứng sừng sững cao tới mười mấy mét. Giữa không gian u ám nhìn chúng như những bia mộ của các vị thần.

Hắn bắt đầu đếm, quả đúng như hắn dự đoán, có tổng cộng mười tám tấm bia đá, chung tổ hợp thành một hình tròn bao quanh tế đàn, hoàn toàn giống với cấu trúc ở dưới lòng Tổ Sơn.

Hắn thận trọng rời khỏi tòa tế đàn cổ lão, tiến về phía một tấm bia đá.

Đây là một tảng cự thạch u tối, toàn thân tràn ngập những vết nứt, nhiều đến nỗi khiến người ta cảm thấy chỉ cần một tác động nhẹ cũng đủ khiến nó sụp đổ. Rõ ràng nó đã trải qua niên đại quá xa xưa rồi.

Rời mắt khỏi tảng cự thạch, gỗ thanh niên bước nhanh tới một tấm bia đá khác, bởi hắn nhận ra điều khác lạ. Tảng cự thạch này có kích thước tương đương, bề ngoài còn đọng lại vết tích tàn phá của thời gian có thể thấy niên đại xa xưa của nó. Chỉ là bề mặt không chằng chịt những vết nứt như tấm bia đá ban nãy.

- Niên đại rõ ràng không hề kém nhau, tại sao có sự khác biệt đến vậy?

Gỗ thanh niên cẩn thận quan sát, chợt phát hiện ra trên bề mặt cự thạch có những quang điểm rất nhỏ không ngừng ẩn hiện, tỏa ra quang mang rất nhạt như muốn bảo vệ tảng đá khỏi tác động của thời gian.

Dần dần chuyển dịch ánh mắt lên trên, bước chân cũng không ngừng lùi lại, bởi hắn phát hiện ra số lượng quang điểm càng nhiều.

Đột ngột, hắn dừng lại. Hắn đứng đó, như trời trồng, hai tròng mắt tưởng chừng như sắp rơi ra, miệng há rộng tưởng như có thể nhét vừa cả quả táo.

Chỉ thấy trên tấm bia đá khổng lồ, xuất hiện một dòng chữ cứng cáp như cầu long, mang khí thế thôn thiên nuốt địa, từng chữ từng chữ không ngừng tỏa ra quang mang kỳ ảo rất khó nhận biết bao phủ lấy đại bộ phận bề mặt cự thạch.

Điều khiến hắn có phản ứng như vậy, chính là loại chữ viết này, niên đại xuất hiện không quá lâu đời, nhưng nó lại đại diện cho một thời kỳ ngắn ngủi mà huy hoàng bậc nhất của lịch sử Đại Việt. Đó chính là chữ Nôm-chữ tượng thanh.

Gỗ thanh niên diễn giải từng chữ, không quá khó khăn bởi chữ Nôm vẫn còn được các nhà thư pháp gìn giữ đến ngày nay. Nội dung trên đó càng khiến hắn thêm kinh hãi, một thân ảnh vĩ ngạn hiện ra trong đầu.

Một vị hoàng đế kiệt xuất bậc nhất.

Một danh nhân không ai không biết.

Một nhà binh pháp với lối dụng binh thần tốc.

Trên tấm bia đá có ghi:

"Tây Sơn Hoàng Đế Quang Trung từng đến đây"

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Hưng Đạo

Hai chữ Quang Trung, đã là người Việt có ai không biết, có ai chưa từng nghe?

Một vị vua anh minh kiệt xuất bậc nhất trong lịch sử, người duy nhất khi được hậu thế nhắc đến vẫn luôn kèm theo hai chữ Hoàng Đế, bởi ông hoàn toàn xứng đáng.

Cho dù là người mở ra kỷ nguyên Đại Việt như Ngô Vương Ngô Quyền, hay hùng tài đại lược như Lý Thái Tổ, anh minh thần võ như Trần Nhân Tông, uy danh lừng lẫy như Thái Tổ Lê Lợi, thế nhưng khi đặt cạnh Quang Trung Hoàng Đế e là cũng phải kém sắc.

Những vị kia dù công cao ngất trời, chấn nhiếp cỏ kim, nhưng vẫn phải cúi mình về phương Bắc xưng chư hầu. Chỉ có Quang Trung Hoàng Đế là khiến cho phương Bắc phải khiếp sợ, khiến cho Thanh Đế lúc bấy giờ là Càn Long phải nảy sinh ý định cắt trả Đại Việt khu vực Lưỡng Quảng. Là cắt trả, chứ không phải nhượng lại, bởi vì Lưỡng Quảng vốn dĩ là một mảnh đất thuộc về người dân Bách Việt thuở xa xưa.

Chỉ là trời cao đồ kỵ, hầu như các chuyên gia đều đồng tình, nếu cho Quang Trung hoàng đế thêm hai mươi năm, không, chỉ cần mười năm, Đại Việt nhất định sẽ trở thành một siêu cường với lãnh thổ mở rộng khắp bốn phương, hoàn toàn có thể so sánh với đế chế Mông Cổ của Thành Cát Tư Hãn.

Nhưng vấn đề là, tảng thạch bi trước mặt cao phải đến 20 mét, làm thế nào mà một người có thể khắc lên những chữ như cầu long này. Trong đầu gã thanh niên hiện ra những hình ảnh thường thấy trong phim kiếm hiệp, nhân vật tung người bay lên dùng kiếm khắc nên những hăng chữ trên vách núi. Nổi tiếng nhất có lẽ là Trương Thúy Sơn trong trận đấu với Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn.

Chỉ có điều, những kẻ võ công cao cường nội lực siêu phàm đó, cũng không có khả năng lưu lại vài dòng chữ liền có thể bảo vệ tảng đá khỏi sự ăn mòn của tuế nguyệt nha!

- Chỉ có thể là Thần Tiên!

Hắn bỗng nảy sinh một cảm giác hoang đường, lẽ nào Quang Trung Hoàng Đế là thần tiên giáng trần.

- Ở đây còn những tảng thạch bia khác!

Đưa mắt nhìn sang tảng thạch bia kế tiếp, so với tấm bia đá có bút tích của Hoàng Đế Quang Trung thì còn lành lặn hơn, bề mặt còn những quang điểm nhẹ nhàng phảng phất, phía trên hiển nhiên có bút tích của người nào đó.

Chữ viết trên thạch bia, không hề ngạc nhiên khi là chữ Hán, một loại chữ tồn tại suốt thời đại phong kiến của Đại Việt, chỉ có điều vừa nhìn vào dòng chữ lưu lại, gã thanh niên bỗng nảy sinh cảm giác vô cùng kỳ diệu. Từng nét chữ rồng bay phượng múa như khơi lên suối nguồn tâm linh của hắn từ cõi tỉnh mạch ban sơ. Đó là cõi bờ âm thanh vi diệu của trời trăng mây nước, chim bướm cỏ hoa và ánh sáng rạng rỡ huyền hòa.

Hắn muốn nhảy tung vào cõi mặt ngôn ẩn ngữ, làm khơi mở mối giếng xiết bao rục rịch, gây nên một nguồn cảm hứng tung bùng, dậy sóng phiêu bồng cho biết bao kẻ đồng điệu, đồng cảm vút hồn bay chuênh choáng, ngất ngây trong cơn say sưa túy lúy.

Trên thạch bia không đơn thuần chỉ là một dòng lưu bút, mà là một bức thư pháp tuyệt thế.

- Theo bước Ngô hoàng...Úc Trai!

Úc...Úc Trai? Không phải là hiệu của Đại văn hào Nguyễn Trãi hay sao? Gã thanh niên có chút mộng, Nguyễn Trãi là đại thi hào dân tộc, là mưu sĩ kiệt xuất có thể úp tay làm mưa lật tay làm mây trong nghĩa quân Lam Sơn, nổi tiếng với những tác phẩm bất hủ: Bình Ngô đại cáo, Quân trung từ mệnh tập; Dư địa chí, Lam Sơn thực lục...

Có quá nhiều điều để nói về vị Đại văn hào lừng lẫy này, thế nhưng có một điều được mặc nhiên thừa nhận, thư sinh, mưu sĩ thì đều sức trời gà không chặt, làm sao có thể khắc một bức tuyệt bút trên tấm thạch bia khổng lồ như vậy? Lẽ nào Nguyễn Trãi cũng là một vị thần?

- Khoan đã, không phải Nguyễn Trãi đã bị trăm đầu tru di tam tộc sau án oan Lệ Chi Viên sao? Tại sao lại còn xuất hiện ở nơi này? Lại còn theo bước Ngô hoàng, theo bước ai vậy? Lẽ nào...

Một cái tên lóe lên trong đầu gã thanh niên, hắn vội vã bước về phía tảng đá tiếp theo, ngẩng đầu nhìn lên.

- A!

Chưa kịp nhìn thấy gì, gã thanh niên đã cảm thấy như vô số thanh kiếm đâm vào mắt, đâm vào đầu, xuyên qua từng tế bào khiến cơ thể vô cùng đau nhức, tinh thần cảm thấy như muốn sụp đổ đến nơi. So với bức thư pháp của đại văn hào thì cảm giác lúc này quả thực là một trời một vực.

Phải vô cùng cố gắng, hắn mới có thể nhìn được dòng chữ khắc trên vách đá, đường nét sắc bén không có đường lui, thể hiện sự phóng khoáng sát phạt của chủ nhân chữ viết.

“Thuận Thiên Kiếm Lê Lợi!”

Chỉ vờn vờ vài chữ ngắn gọn, nhưng lại có thể khiến người ta liên tưởng rất nhiều, đặc biệt là câu chuyện sự tích hồ Hoàn Kiếm, kể về nguyên nhân tên gọi của hồ nước nổi tiếng nhất Hà thành.

Lê Lợi chính là vị vua khai sáng ra nhà Hậu Lê, triều đại tồn tại dài nhất trong dòng lịch sử.

Tương truyền, Lê Thái Tổ thuở còn trẻ tuổi tràn đầy nhiệt huyết khởi nghĩa chống giặc ngoại xâm, nhưng liên tiếp gặp thất bại. Đến tận khi đoạt được bảo kiếm Thuận Thiên ngài mới vận đổi sao dời, trăm trận trăm thắng, chém đầu Liễu Thăng ở ải Chi Lăng, lập nên cơ nghiệp mấy trăm năm của nhà Hậu Lê. Khi thái bình, trong một lần cưỡi thuyền rồng dạo quanh hồ, thần Kim Quy hiện ra đòi kiếm thần, Thái Tổ đã đồng ý trả gươm. Từ đó xuất hiện cái tên Hồ Hoàn Kiếm, hay còn gọi là Hồ Gươm.

Trên tấm bia đá này xưng là Thuận Thiên kiếm Lê Lợi, lẽ nào tích dân gian cũng có vài phần là sự thật? Thuận Thiên kiếm là binh khí của Lê Thái Tổ, cũng là danh xưng của người? Và vị vua khai sáng nhà Hậu Lê cũng từng đến nơi này?

- Như vậy Nguyễn Trãi đã đuổi theo bước chân của Lê Thái Tổ, vậy án oan Lệ Chi Viên rốt cuộc là chuyện gì?

Rời mắt khỏi tảng thạch bia, gã thanh niên lại tiếp tục đến trước khối đá tiếp theo, trong đầu xuất hiện vô vàn suy nghĩ.

"Đề tên trên thạch bi này có lẽ lại là một người đến đây trước Lê Thái Tổ. Một nhân vật hùng tài đại lược, lại gần với nhà Hậu Lê nhất trên dòng lịch sử, sẽ là ai đây? Bình Thánh Hưng Đạo Vương? Phật Hoàng Trần Nhân Tông?"

Một trong mười vị tướng vĩ đại nhất lịch sử thế giới - Trần Hưng Đạo, và Tuyên cổ đệ nhất minh quân của Đại Việt - Trần Nhân Tông, dù là ai có thể đến được nơi này, đề tên trên đây cũng đều hoàn toàn hợp lý.

Đưa tay sờ lên bề mặt thô ráp của tảng thạch bi cao đến hai mươi mét, kỳ lạ thay gã thanh niên bỗng nảy sinh cảm giác thanh thản giác ngộ, bên tai văng vẳng tiếng tụng kinh, kèm theo đó là tiếng chuông như vọng về từ tuyến cổ. Hấn ngẩng đầu, chỉ thấy trên bức thạch bi vền vẹn đề bốn chữ:

"Hương Vân đại sĩ"

Với nhiều người, danh hiệu Hương Vân đại sĩ có lẽ thật lạ lẫm, nhưng với những ai chịu khó tìm hiểu lịch sử thì đều biết, đó chính là đạo hiệu của Phật hoàng Trần Nhân Tông.

Tương truyền, vào thế kỷ 11-13, Phật giáo Đại Việt tồn tại chủ yếu dựa trên 3 dòng thiền Vô Ngôn, Diệt Hỷ và Thảo Đường. Trần Nhân Tông đã hợp nhất các tông phái này vào dòng thiền Trúc Lâm Yên Tử, còn gọi là Thiền phái Trúc Lâm. Khi về già ông đã rời đến Yên Tử, lấy đạo hiệu là Hương Vân đại sĩ.

- Tuổi già rời đến Yên Tử, tọa hóa trong dòng thời gian dài đằng đẵng...

Gã thanh niên ngậm miệng, bởi những tiếng tụng kinh bên tai đột nhiên biến mất, một cổ sát khí mãnh liệt ập đến khiến cảm giác mình ngộ thanh thản trong lòng hần đã không còn, tâm thần bỗng nảy sinh một tia sợ hãi, thứ mà đã bao năm rồi hần không còn cảm thấy.

Với một gã được coi là vương giả trong giới sát thủ, hai bàn tay nhuộm đầy máu tanh, vậy mà lúc này đây lại nảy sinh cảm giác sợ hãi, dù chỉ là mơ hồ, rốt cuộc là tại sao vậy?

Hần rời khỏi thạch bi lưu bút Phật Hoàng, tiến về tảng cự thạch kế tiếp. Bước một bước, lập tức hai mắt hoa lên, bên tai vang lên tiếng kêu chém giết rầm trời, tiếng binh khí va chạm, tiếng vó ngựa giẫm đạp lên thi cốt.

Càng tiến gần đến, hần càng cảm nhận được sức ép khổng lồ như có thiên quân vạn mã đang lao tới. Thi cốt chất đống, máu nhuộm bình nguyên, ngựa hí vang trời, sinh linh đồ thần, xung quanh hần không còn sự tĩnh lặng chết chóc mà thay vào đó là cái chết của sự sống, cái chết của hàng ngàn hàng vạn người.

Chiến tranh nổ ra, mảnh đất tươi đẹp bỗng biến thành tu la chiến trường, người chết ta sống không ai là ngoại lệ.

Phía xa xa, một bóng người hiên ngang đang quan sát cuộc chiến, dù chỉ là một bóng dáng mờ mịt không thể nào thấy rõ ràng nhưng tại sao lại nổi bật đến như vậy, hần không tài nào hiểu nổi. Chỉ thấy người đó mặt không đổi sắc, dù đôi mắt hàng ngàn vạn sinh linh đang chém giết, máu huyết nhuộm trời xanh nhưng vẫn bình tĩnh lạ thường, dường như tràng chém giết này hoàn toàn nằm trong tính toán của vị chủ soái.

Đột nhiên, vị chủ soái quay đầu nhìn về phía hần, chỉ một ánh mắt mơ hồ nhưng lại khiến tim hần co lại, choáng tỉnh từ cơn mộng mị.

Vừa định thần lại, gã thanh niên lập tức ngẩng đầu nhìn lên tảng cự thạch, chỉ thấy bốn chữ như được viết bằng máu, dù không biết đã bao nhiêu tuế nguyệt nhưng vẫn đỏ tươi như mới.

"Nhân Vũ Hưng Đạo!"

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Lịch sử?

Rời ánh mắt khỏi tảng thạch bia cao sừng sững với hàng chữ “Đinh Tiên Hoàng chi bút”, gã thanh niên bước đến tấm thạch bia cuối cùng, cũng chính nơi lưu bút tích của người đầu tiên đến nơi này.

Ánh sáng trong thiên địa thì mờ nhạt, một màu âm đạm, giống như từ khí âm u phát ra từ những đám mây đen khi hoàng hôn, nhưng vẫn không thể nào ngăn được đôi mắt đã quá quen với bóng tối của hần.

Bề mặt rêu phong cổ kính, không biết đã tồn tại tự bao giờ, nhưng giữa phong ba bão táp vẫn không hề có dấu hiệu nứt vỡ.

Gã thanh niên ngẩng đầu nhìn lên, khắc ghi trên mặt đá là hai chữ Hán khổng lồ cứng cáp như cầu long, tràn ngập khí tức hỗn loạn thuở thiên địa sơ khai.

Xung quanh bỗng xuất hiện những tiếng thét gào đầy thương tâm nhưng không thể nào khiến gã thanh niên giật mình, bởi vì mỗi lần nhìn vào một tấm bia

hắn đều nảy sinh những ảo giác kỳ ảo mà chân thật.

Chẳng hạn như tấm bia đề “Lý Công Uẩn”, ba chữ này khiến hắn quay cuồng trong những tiếng long ngâm, cảnh tượng rồng bay lên trời mang theo đế vương thụy khí, tiếp đó thiên địa biến sắc, vật đổi sao dời, chỉ thấy khí vận đại thế dịch chuyển khiến chúng sinh vạn vật đều khiếp sợ.

Hay dòng chữ “Đình Tiên Hoàng chi bút” lại mang đến hình ảnh thiên địa tăm tối, khí tức hỗn loạn bao trùm chúng sinh, khắp nơi tràn ngập chém giết, các thế lực không ngừng tranh đấu...

Còn lúc này đây, xung quanh hắn là những âm thanh ai oán, những tiếng van xin thấu tận trời cao. Cảnh tượng một dân tộc bị biến thành nô lệ, những con người phải còng lưng gánh vác, trở thành công cụ khai thác tài nguyên cho đại quốc. Rồi những cuộc bạo động, những cuộc khởi nghĩa, đều không thể thành công, máu nhuộm đỏ cả trời xanh.

Nếu như là một người bình thường, chứng kiến cảnh tượng như vậy, e là đã khóc hết nước mắt rồi, có ai không thấy đồng cảm trước cảnh tượng những người đồng bào bị đối xử không khác gì súc sinh như vậy?

- Ngô Vương...

Trên tấm bia đã chỉ khắc hai chữ đơn giản nhưng lại tỏa ra sự uy nghiêm không thể làm trái!

Hắn không hề cảm thấy bất ngờ, hoàn toàn trùng với suy đoán của bản thân. Người đầu tiên đến nơi này, lưu lại bút tích trước cả Đình Tiên Hoàng, chi có thể là người được coi là vua của các vị vua – Ngô Vương Ngô Quyền.

Ngô Vương được xưng tụng là vị “Tổ trung hưng” của Đại Việt, là người đã kết thúc nghìn năm Bắc thuộc tủi nhục và mở ra một kỷ nguyên mới, một thời đại phong kiến rực rỡ cho Đại Việt.

Theo những gì được ghi lại, Ngô Vương sau khi đánh đuổi quân Nam Hán trong trận Bạch Đằng lịch sử thì xưng vương, bước lên ngôi cửu ngũ. Nhưng khi sự nghiệp đang rực rỡ nhất thì ngài bất ngờ bị ám sát, dẫn đến thiên hạ quần long vô thủ, hình thành nên một thời kỳ hỗn loạn nhất lịch sử, mà người thống nhất cục diện đó chính là chủ nhân của dòng chữ "Đình Tiên Hoàng chi bút" trên tảng thạch bia kể bên.

Vậy tại sao Ngô Vương còn có thể xuất hiện ở nơi này?

Phải biết rằng danh xưng Ngô Vương không phải bừa bãi, sau khi đánh tan quân Nam Hán trên sông Bạch Đằng, Ngô Quyền mới chính thức xưng vương. Từ khi danh xưng Ngô Vương xuất hiện đến khi qua đời, chỉ có ba năm mà thôi, mà một quốc gia mới thành lập sau một nghìn năm bị đô hộ, có biết bao nhiêu vấn đề cần giải quyết, hắn không tin trong quãng thời gian ngắn ngủi đó Ngô Vương có thể đi đến nơi này rồi trở về.

Hơn nữa, hắn có một cảm giác mơ hồ nhưng rất đáng sợ, đến nơi này e là không thể trở về được nữa.

Lẽ nào lịch sử cũng có thể sai sót? Sự thật là Ngô Vương không hề bị ám sát mà cũng rơi vào hoàn cảnh như hắn, không biết trời xui đất khiến thế nào mà đến được nơi này? Hay thậm chí...Ngô Vương chủ động rời bỏ vương vị để tới đây.

- Khoan đã, nói đến ám sát thì... hình như Đình Tiên Hoàng... cũng bị ám sát thì phải!

Là một người yêu lịch sử, hắn đương nhiên biết rất rõ về cuộc đời Đình Tiên Hoàng.

Giết Đỗ Cảnh Thạc, đánh hạ ba huynh đệ Nguyễn Siêu, Nguyễn Khoan, Nguyễn Thủ Tiệp, chém đôi huynh đệ Kiều Thuận, Kiều Công Hãn, trảm Lý Khuê, Lê Đường, có thể nói hoàn toàn là giẫm lên đồng xương của 12 sứ quân mà bước lên ngôi Cửu ngũ.

Chỉ có điều, ngồi trên bảo tọa được hơn một thập niên, Đình Tiên Hoàng bất ngờ bị một viên quan ám sát, khiến cho nhà Đinh rơi vào rối ren, cuối cùng quyền lực rơi vào tay người phụ nữ gây tranh cãi nhất lịch sử - thái hậu Dương Vân Nga. Đương nhiên, chủ mưu thực sự là ai thì đã hoàn toàn bị lịch sử chôn vùi, nhưng hầu như mọi người đều tin rằng, cái chết của Tiên Hoàng có liên quan rất lớn đến cặp tình nhân Lê Hoàn - Dương Vân Nga.

- Nếu nói về kết cục, thì mỗi vị lưu tên ở nơi này, trừ Lê Đại Hành và Lý Thái Tổ, dường như đều có một quãng thời gian cuối đời đầy mơ hồ!

Gã thanh niên quét ánh mắt lần lượt nhìn từng tảng thạch bia, miệng vô thức lẩm bẩm kết cục lịch sử của từng cái tên trên đó.

- Hưng Đạo Vương sau khi mất không ai biết được vị trí chôn cất...

- Phật Hoàng thì cuối đời lại quy ẩn nơi Trúc Lâm Thiền Viện, sau khi viên tịch thì hóa thành xá lợi...

- Thái Tổ Lê Lợi chỉ tại vị được năm năm thì cũng đột ngột qua đời...

- Nguyễn Trãi vương oan án Lệ Chi Viên, tru di tam tộc...

- Hoàng Đế Quang Trung đang lúc danh chấn thiên hạ uy hiếp phương Bắc thì bất ngờ bị hạ độc...

Những vị anh hùng dân tộc này, không ai là không hùng tài đại lược, uy hiếp tứ phương, anh hùng cổ kim đều phải kính nể, làm sao có thể dễ dàng bị ám sát, càng không thể chết bất đắc kỳ tử hay bạo bệnh, thế nhưng lịch sử lại có thể sai sao? Hay là những ghi chép lịch sử đó đều là do người ở lại tự nghĩ ra để an thiên hạ, dối hậu nhân?

Nếu thực sự những Ngô Vương, Đinh Tiên Hoàng, Quang Trung Hoàng Đế...không hề bị ám sát hay chết do bạo bệnh, vậy tại sao lại đột ngột biến mất trong dòng lịch sử? Lẽ nào nơi này có thứ so với ngôi cửu ngũ còn hấp dẫn hơn?

Trong đầu gã thanh niên bỗng nhớ đến câu nói nổi tiếng lưu truyền cả trăm năm nay:

"Ngô Vương mở ra đại kỳ nguyên; Đinh Tiên Hoàng nhất thống thiên hạ; Lý Thái Tổ anh minh thần võ; Lý Thường Kiệt anh hùng cái thế; Hưng Đạo Vương binh pháp vô địch; Trần Nhân Tông Phật quang phổ chiếu; Thái Tổ Lê Lợi hùng tài đại lược; Nguyễn Úc Trai tài hoa quán tuyệt; Quang Trung Hoàng Đế chấn nhiếp bát phương..."

Những nhân vật nổi tiếng bậc nhất lịch sử, công tích bao trùm cả kim, ngân đời sau vẫn còn lưu truyền trong miệng người đời, vậy mà đều đã đến nơi này và lưu lại bút tích.

Rốt cuộc tòa tế đàn ở trong lòng Tổ Sơn do ai xây dựng, và đích đến của nó là một nơi như thế nào?

Con gió nhẹ thổi qua khiến những lọn tóc ngắn phất phơ như râu ngô, càng làm tôn thêm gương mặt đang đắm chìm suy nghĩ. Dù sao thì hắn cũng là đại mỹ nam mức tiếng thế giới ngầm, khiến cảnh tượng lúc này thật xuất trần.

Lịch sử không hề khô khan, mà luôn luôn tồn tại những câu đố không lời giải, đó chính là thứ hấp dẫn nhân loại lao vào công cuộc khai quật những dấu tích cổ đại. Một khi đã dính vào, thì khó lòng mà dứt ra. Trước mặt gã thanh niên, có lẽ là một câu đố lớn nhất trong dòng lịch sử, mà hắn thực sự muốn kiểm tìm lời giải.

Một tòa tế đàn cất giấu trong lòng tòa Tổ Sơn-nơi được coi là trung tâm đất trời thời đại Hồng Bàng, với mười tám cổ quan tài trấn giữ xung quanh, tồn tại không biết bao nhiêu năm tháng. Nằm trong những cổ quan tài là thi thể của ai? Lẽ nào là mười tám vị vua Hùng? Hay thậm chí là những sinh vật ở thời đại càng cổ xưa hơn?

Còn nơi này, không thấy đồ hình, cũng không có đồng quan, chỉ là một tòa tế đàn nhỏ cùng với mười tám tấm bia đá khổng lồ, thế nhưng lại mang đến cho hắn cảm giác vô cùng nguyên thủy. Kinh hãi hơn, trên mỗi tấm bia đá lại có bút tích của những nhân vật hiển nhiên đã tọa hạ trong dòng lịch sử dài dằng dặc.

Gã thanh niên xoay người nhìn về phía xa xôi, trời đất bao la tăm tối như chốn cửu u hoàng tuyền, trong đầu bỗng nhiên nghĩ đến một khả năng, một khả năng có lẽ là hợp lý nhất nhưng một người sống sờ sờ như hắn vô pháp nghĩ đến: đây là đường xuống suối vàng.

Bất quá ý nghĩ này bị phủ định ngay lập tức, hắn không nghĩ rằng mình đã chết. Có điều nơi này âm u hắc ám như vậy, e rằng cũng không phải là nơi tốt đẹp gì.

Trực giác bao năm của một kẻ từng vào sống ra chết tồn tại giữa lằn ranh sinh tử cảnh báo rằng, bước ra khỏi tòa tế đàn này, hiểm nguy sẽ lập tức ủa đến, thậm chí có thể bỏ mạng. Thế nhưng nếu cứ đợi ở đây trong vô vọng, hắn cuối cùng cũng chết vì đói khát.

Hơn nữa, hắn muốn biết nơi này rốt cuộc có gì mà khiến những vị danh nhân uy chấn vạn cổ phải bỏ công tìm đến.

Bước qua tấm bia đá, gã thanh niên rời khỏi khu vực tế đàn khổng lồ này, tìm kiếm chút dấu tích của bậc tiền nhân, trong đầu vẫn văng vẳng câu nói lưu truyền trăm năm qua.

Ngô Vương khai sáng đại kỳ nguyên...

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Lạc Long Quân

Vừa bước chân ra khỏi phạm vi tế đàn, một cảm giác lạnh lẽo bỗng lan khắp toàn thân gã thanh niên.

Những cơn gió gào thét tràn tới từ bốn phương tám hướng, mang theo vô số âm thanh hỗn loạn như tiếng oán linh vô tận từ nơi sâu thẳm nhất của mười tám tầng địa ngục.

Chỉ một bước thôi, nhưng lại như hai thế giới!

Trước mặt hắn là không gian bao la vô tận, nhưng chỉ toàn là màu đen, một thứ màu đen âm u không chút sức sống.

Khung cảnh càng trở nên rùng rợn khi trong không gian tăm tối trước mặt thấp thoáng bóng dáng sừng sững của những tảng cự thạch, phóng tầm mắt nhìn lại y hệt những tấm mộ bia, khiến người ta có cảm giác đang lạc vào nghĩa trang của người khổng lồ.

Mặt đất màu đen mênh mông bát ngát, từ những khe nứt kéo dài vô tận trào lên một thứ sương mù kỳ dị như là từ khí từ địa ngục u minh, bao phủ cả phần thiên địa này khiến không gian càng thêm sắc màu thần bí chết chóc.

Tuy nói là muốn rời khỏi tòa tế đàn này, thế nhưng bốn phương tám hướng hư vô mờ mịt, biết đi nơi nào?

Gã thanh niên tiến tới bên cạnh một tảng cự thạch, cao tới mười mấy mét nhưng bề mặt lại tương đối thoải, có thể trực tiếp leo lên. Có điều hẳn không leo mà trực tiếp xông lên.

Đứng ở độ cao mười mấy mét nhìn ra xa, không ngờ lại nhìn thấy những điểm sáng yếu ớt trong không gian u ám, điều này khiến hắn kinh hãi. Hóa ra nơi này không hề tăm tối như hắn tưởng, bên ngoài kia tồn tại những điểm sáng trôi nổi trong không gian, tuy rất yếu ớt nhưng vẫn có tác dụng nhất định với thị giác.

Cuối cùng, ánh mắt của hắn dừng lại. Ở một khoảng cách xa xôi, đương nhiên là ở trong phạm vi mà mắt người vẫn có thể nhìn thấy, thấp thoáng bóng dáng dường như là của một tòa kiến trúc to lớn trải dài vô tận. Tuy không thể nào nhìn rõ ràng nhưng hắn vẫn nảy sinh cảm giác cổ lão tang thương.

- Gì... gì thế kia? Kiến trúc ư?

Gã thanh niên trượt xuống đất, không dẫn đo mà lập tức cất bước đi về phía trước thăm dò.

Mặt đất ở nơi này tất cả đều là do loại đất màu xám cùng lớp đá vụn đen như nham thạch tạo thành, rộng lớn mênh mông, thỉnh thoảng nhấp nhô những khối nham thạch cực lớn, càng tăng thêm vẻ ghê rợn.

Đưa mắt nhìn lên trời, hiện tại dù rất tối tăm nhưng vẫn không thấy bất kỳ ngôi sao nào, không biết là do hôm nay trời không sao hay chúng đã bị làn khói dày phun lên từ những khe nứt che phủ hết.

Cước bộ vẫn không dừng lại, đôi mắt như cú vọ không ngừng dò xét xung quanh, hắn đang đặt cơ thể ở trong trạng thái đề phòng cao độ, từng tế bào đều sẵn sàng bùng nổ ngay lập tức khi nguy hiểm ập đến.

Khi không biết thứ gì đang chờ đợi phía trước, chuẩn bị tuyệt đối trước mọi tình huống có lẽ là bản năng của nhân loại.

Không khí yên tĩnh một cách đáng sợ, có cả một chút gì đó nặng nề, chỉ có tiếng bước chân giẫm vào sỏi đá chậm rãi vang lên.

Mặc dù xa nhưng không ngờ đã đi được gần một cây mà vẫn chưa đến nơi, nhìn tình hình kiểu này e rằng vẫn phải đi thêm một đoạn đường tương tự.

- Ô, gì thế kia?

Gã thanh niên hơi khựng lại, rồi rất nhanh bước về phía trước.

Giữa nền đất sỏi hắc ám, nổi bật lên một mảnh màu đỏ sẫm, nhìn hình dáng bên ngoài rất giống một miếng ngói cổ.

- Trời, thật sự là mái ngói?

Khi nhặt miếng đá màu đỏ sẫm phủi bụi này lên, gương mặt tang thương lập tức lộ vẻ kinh dị, thứ này chính xác là ngói cổ do con người làm ra. Không chỉ vậy, ở xung quanh còn có một vài mảnh ngói vỡ khác, khiến hắn dù rất điềm tĩnh nhưng cũng không khỏi có chút kích động.

Đã có gạch ngói vụn, phía trước nhất định cũng có kiến trúc, trên phần mặt đất này có người ở, không chỉ đơn giản là một tòa tế đàn phủi bụi tháng năm.

Hy vọng tăng lên, cước bộ cũng theo đó mà nhanh hơn.

Dưới bầu trời hắc ám mờ mịt, gió nhẹ hây hây, mang đến sự lạnh lẽo.

Lại tiến lên hơn trăm mét, bóng dáng trải dài của tổ hợp kiến trúc dần dần hiện rõ, chỉ có điều không lạc quan như hắn tưởng tượng.

Thứ đầu tiên đập vào mắt hắn là một tòa kiến trúc đã sụp đổ, dường như là một tòa đình đài cổ xưa, bị sự bào mòn của năm tháng làm sập, rõ ràng đã trải qua một quãng thời gian hoang phế tính bằng thế kỷ.

- Chết tiệt, đừng bảo là một khu phế tích nhé!

Dưới ánh sáng mờ lung của những quang điểm tán loạn trong không khí, tổ hợp kiến trúc đã hiện ra một cách mơ hồ. Có thể nhận ra phía trước dường như là từng tầng loạn thạch chất chồng lên nhau, cao thấp không đồng đều, lại cài răng lược.

Điều khiến hắn cảm thấy không ổn, đó là tổ hợp kiến trúc này so với suy đoán của hắn thì lớn hơn, đồng thời cũng cổ xưa hoang phế hơn rất nhiều.

Gã thanh niên dừng lại trước một đại môn đồ nát, có lẽ là lối vào chính của tòa di tích này, mặc dù đã bị năm tháng bào mòn không còn lại bao nhiêu, nhưng vẫn có thể tưởng tượng ra sự hoành tráng của nó.

- Kiểu kiến trúc này, là kiến trúc điện đài cổ của phương Đông!

Kiến trúc cổ luôn có những điểm vô cùng đặc trưng mà dù không hiểu gì về kiến trúc cũng có thể nhận ra, đặc biệt là kiến trúc cổ phương Đông.

Đảo mắt nhìn đại môn, ánh mắt của gã thanh niên nhanh chóng tập trung vào một bên cửa, nơi đó có một tấm biển đồng rất lớn lạng lẹ nằm yên, như là một vị lão nhân tuổi xế chiều yên tĩnh chờ đợi cái chết đang đến.

Tấm biển đồng dài tới hơn hai mét rưỡi, bề mặt loang lổ rỉ sét, những kỳ lạ là bốn chữ cổ khắc trên đó lại vẫn y như mới, tràn ngập thủy khí, như bốn con rồng đang uốn lượn trong tầng mây, lại như ngọn lửa đang vờn quanh thiêu đốt vạn vật chúng sinh.

“Dấu son hòa tự in rồng lượn

Bút thảo đường văn dáng phượng bay

Trí tuệ mở đường văn hiến cũ

Tinh hoa xây dựng nước non này”

Một loại chữ cổ quá mức xa xưa, có lẽ vượt qua cả thời đại Hồng Bàng, một loại chữ gắn liền với các bậc thủy tổ, một loại chữ của riêng người Việt, vẫn được gọi với cái tên “Hòa tự”, hay một cái tên cổ rJ0Fb hơn: Khoa đầu tự.

Một bản Ngọc phả thời Trần Thái Tông có dòng ghi: “Nghieu thế, Việt thường Thị Kiến thiên tuế thần quy, Bối hữu khoa đầu”, có nghĩa là: “Thời Nghêu, người Việt thường công nạp thần rùa, trên lưng có ghi chữ Khoa đầu”.

Đến ngày nay vẫn còn rất ít tác giả nghiên cứu lại vấn đề này, tuy nhiên sự tồn tại của nền văn minh Khoa Đầu của dân tộc Việt cổ là một sự thật lịch sử không thể phủ nhận. Ngoài những ký hiệu vạch liền và vạch đứt cùng các dây chấm đen và chấm trắng ghi trong hai bảng Âu Đồ và Lạc Thư, chắc chắn dân tộc Việt cổ đã phát triển một hệ chữ viết hoàn chỉnh, mới có thể tạo nên nền Lịch Toán Can Chi nổi tiếng để phục vụ nền nông nghiệp còn để lại dấu vết cho đến ngày nay.

Gã thanh niên chăm chú quan sát, cố gắng phiên dịch lại bốn chữ cổ này.

Chưa hề có một từ điển chính xác nào cho hệ thống chữ Khoa đầu, thực tế lượng chữ được các nhà sử học giải mã ra cũng vô cùng ít ỏi, hơn nữa rất khó nhớ, vì thế hẳn tốn rất nhiều thời gian và tâm sức cho việc này.

- Hai chữ cuối cùng, nếu không nhầm có lẽ là “thủy phủ”!

Đưa bàn tay sờ lên dòng chữ cổ, các ngón tay lướt theo nét chữ, hẳn có thể cảm nhận được sự tang thương của tháng năm.

- Chữ đầu tiên, là chữ Lạc...Lạc...chữ thứ hai, là rồng...long! Lạc Long ư?

Khóe miệng khẽ giật giật, gã thanh niên đứng dậy lùi lại mấy bước, ánh mắt tràn ngập sự không thể tin tưởng.

Hắn ngạc nhiên! Hắn kinh hãi! Hắn khiếp sợ! Hắn nghĩ mình bị điên!

Đến giờ phút này rồi, đã trải qua rất nhiều chuyện, tòa tế đàn, đi xuyên qua không gian, đến bút tích của các vị anh hùng dân tộc, còn thứ gì có thể khiến hắn kinh hãi đến vậy?

Nếu như tấm biển này đề tên của các vị vua Hùng, hay của An Dương Vương, thậm chí Nghieu, Thuấn, thì hẳn cũng không có cảm giác gì.

Thế nhưng cái tên trên đó, lại là một nhân vật được đánh giá là không có thật, là thần thoại, là sự tưởng tượng về nguồn gốc cao quý của người dân Việt cổ.

Hai chữ Lạc Long, có lẽ bất kỳ người Việt nào cũng sẽ nghĩ ngay đến một nhân vật nổi tiếng và vĩ đại bậc nhất trong cổ tích thần thoại...

... Lạc Long Quân!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Trống đồng

Con rồng cháu tiên! Một câu nói thể hiện nguồn cội cao quý mà người Việt từ xưa đến nay vẫn luôn luôn tự hào. Nhưng mà ngày nay, thời đại mà thuyết vô thần tràn ngập, thì câu nói đó lại dần trở nên bị quên lãng.

Rồng, trong con rồng, chính là đề chỉ Bách Việt chi tổ Lạc Long Quân.

Lạc Long Quân, có thể coi là nhân vật cổ tích nổi tiếng bậc nhất, giữ vị trí cao nhất trong hệ thống thần thoại Việt.

Mở cõi Lĩnh Nam, diệt Ngự tinh, trăm Cửu Vĩ Hồ, đuổi Thụ yêu, dạy dân trồng lúa..., biết bao công tích thần thoại, lại cùng với vợ là Âu Cơ sinh hạ trăm người con, trăm người đó trở thành tổ tiên của người Bách Việt. Vì vậy Lạc Long Quân còn một danh xưng khác, đó là Việt Tổ.

Gã thanh niên lâm vào trầm tư. Truyền thuyết, đương nhiên không thể nào là thật, thế nhưng những việc xảy đến với hắn, có thể dùng hai từ thần tích để hình dung. Tổ Sơn, Tế đàn, cho dù không phải của Việt Tổ, thì có liên hệ mật thiết với thời đại Hồng Bàng xa xôi bí ẩn.

Hắn vẫn nhớ rõ, cuối cùng, Việt Tổ từ biệt vợ con, hóa thành con rồng bay về biển rộng, lẽ nào không phải bay về biển rộng, mà là đến nơi này? Hay nơi này là một di tích dưới đáy biển? Thậm chí, là một nền văn minh bị chôn vùi dưới đáy đại dương?

Khỏe miệng khẽ giật giật, gã thanh niên chậm rãi đẩy cánh cửa lớn. Tiếng cọt kẹt vang lên, hắn mới chỉ hơi dùng lực thì cánh cửa lớn đã đổ rầm về phía sau khiến bụi bay mù mịt. Có lẽ, nó đã đứng ở đây quá lâu rồi!

Cát bụi lắng xuống, hắn bước vào bên trong, đầy thận trọng.

Trong ánh sáng mờ ảo, cảnh vật hiện lên như một bức tranh thủy mặc mang đầy nét thê lương cổ lão.

Điện đài bỏ hoang, tường đổ, gạch ngói vỡ vụn, tựa như đang kể lại một câu chuyện cũ mà người khác không biết.

Đường lối kiến trúc mang một cổ phong cách cổ đại dàu, tựa như khiến cho người ta cảm thụ được sự lưu chuyển mật mờ của thời gian cùng sự biến đổi của năm tháng, làm cho người ta cảm giác được sự yên tĩnh đáng sợ cùng tang thương vô tận.

Đây là một khu phế tích cực lớn, toàn bộ kiến trúc đều do cự thạch kiên cố xây dựng thành, có thể tưởng tượng năm đó tổ hợp cung điện này hùng vĩ tráng lệ đến nhường nào.

- Kiến trúc kim tự tháp ư?

Nhìn những tòa cung điện đã đổ sập, khiến hắn không thể không liên tưởng đến kim tự tháp, không phải là hình dáng mà ở cách xây dựng. Những tảng đá khổng lồ xếp chồng chất lên nhau vô cùng chặt chẽ, đó là vấn đề khiến các nhà khoa học phải đau đầu bao nhiêu thế kỷ.

Ánh mắt cuối cùng dừng lại ở trung tâm khu phế tích, nơi đó có một tòa cung điện tương đối sập xệ, chỉ có điều giữa cảnh quan đổ vỡ tang thương, tòa cung điện bỗng trở nên thật lạnh lặn.

Phải biết rằng quần thể cung điện to lớn này đã hóa thành phế tích từ lâu, mà tòa cổ điện này nhưng vẫn còn trường tồn theo năm tháng, khiến người ta có một loại cảm giác vô cùng kỳ dị.

Gã thanh niên khẽ nheo mắt, hắn có cảm giác trong tòa phế điện kia có thứ gì đó đang kêu gọi mình.

Cuối cùng, hắn bước tới!

"Rắc", "Rắc"...

Âm thanh vang khi bước chân dẫm lên một viên ngói làm nó vỡ vụn, trong không gian tối tăm trống trải truyền đi rất xa, xuyên qua từng toà từng toà cung điện đổ nát, cuối cùng cũng vượt qua giới hạn của khu phế tích.

Hắn dừng lại!

Trước mặt hắn, một căn cổ điện lẳng lặng đứng đó, yên tĩnh không tiếng động, đơn độc mà thê lương.

Ánh mắt gã thanh niên không khỏi lóe lên sự kinh dị. Càng quan sát càng cảm thấy tòa cổ điện này bất phàm.

Quần thể kiến trúc xung quanh trước đây hùng vĩ biết bao, khổng lồ và bao la, nhưng cuối cùng cũng đã bị yên diệt trong dòng chảy của năm tháng, chỉ còn lại những đồng gạch vụn. Vậy mà tòa cung điện này mặc dù sập xệ, nhưng cũng vẫn sừng sững không ngã, hình thành một loại so sánh kỳ dị.

Trong tòa cổ điện này rốt cuộc tồn tại thứ gì? Bước thêm một bước, sẽ có thêm rất nhiều hiểu biết mới mẻ về lịch sử cùng truyền thuyết? Hay một góc của chiếc khăn che thần bí của một đoạn cổ sử đã bị yên diệt sẽ bị vạch trần ra?

Khẽ hít sâu một hơi, gã thanh niên cất bước tiến vào bên trong.

Không gian bên trong vô cùng rộng lớn, thêm nữa hoàn toàn trống trơn, hầu như không có bất kỳ thứ gì, càng khiến người ta có cảm giác nhỏ bé.

Ở trong cùng của căn cổ điện, đối diện với đại môn, có một vật gì đó được đặt vô cùng trang trọng trên một chiếc kệ, hình dáng có thể nói vô cùng quen thuộc.

- Trống đồng Đông Sơn?

Gã thanh niên bước tới trực tiếp cầm lên. Một chiếc trống đồng Đông Sơn với màu đồng xanh vô cùng cổ xưa, kích thước chỉ bằng bàn tay người lớn, hình dáng họa tiết cũng rất bình thường, không có gì kì lạ, hình thức rất cổ xưa, thế nhưng khi chạm vào tay ấm áp dễ chịu, không có cảm giác lạnh lẽo cứng rắn của kim loại, ngược lại như là đang cầm một khối ôn ngọc.

Nhưng điều làm người ta kinh dị chính là bên trong tòa cổ điện tràn đầy bụi bặm, thế nhưng đồng thau cổ đãng nhưng không dính một hạt bụi nào, giống như là có thể cách ly bụi vậy.

Quần thể điện đài này e rằng đã hoang phế cả nghìn năm, tuyệt đối là trong một thời gian rất dài chưa từng có người quét tước, bụi bặm tích tụ thành một tầng dày, vậy mà chiếc đồng cổ này vẫn không hề có dấu vết han gỉ bụi bặm.

Nếu như ban nãy hán còn nghi ngờ về bốn chữ “Lạc Long thủy phủ” trên tấm biển ngoài đại môn, thì sau khi nhìn thấy chiếc trống đồng, có thể khẳng định khu di tích này e rằng tồn tại từ thời kỳ tiền Hồng Bàng – một thời đại vẫn luôn bị phủ một tấm màn thần bí.

- Một cổ vật có giá trị liên thành!

Hán không có ý định đặt chiếc trống đồng trở lại. Chưa nói đến giá trị của chiếc trống đồng có thể sẽ gây chấn động toàn thế giới, chỉ riêng việc nó được đặt trang trọng trong tòa cổ điện, lại tồn tại bao nhiêu thế kỷ mà vẫn không bị mai một, đã đủ thấy không tầm thường.

Đi một vòng quanh, sâu khi chắc chắn không bỏ sót thứ gì, gã thanh niên mới chịu bước ra khỏi tòa cổ điện.

Chỉ có điều, ngay khi hán vừa bước chân ra khỏi cửa điện, cả tòa cổ điện không lồ bỗng nhiên rung chuyển.

- Động đất ư?

Gần như ngay lập tức, hán lao ra khỏi phạm vi tòa cổ điện, trên mặt đất truyền đến những tiếng rầm rầm khiến hán chao đảo, đến khi quay đầu lại, tòa cổ điện chỉ mới đây thôi còn sừng sững giờ đã biến thành một đồng gạch đá.

Gã thanh niên hoàn toàn ngây dại, không biết vì sao lại phát sinh chuyện như vậy, chẳng lẽ là do việc lấy đi trống đồng hay sao?

- Trên đời này, thực sự có thần phạt hay sao?

Có thể dọc theo dấu chân của thần phạt, những trải nghiệm lần này, nói không chừng lại là một cơ hội lớn.

Thần, Lạc Long Quân, bắt hủ...

Những truyền thuyết hoang đường này bây giờ tất cả đều được nhắc tới, hán không cảm thấy là sai lầm, sự việc trước mắt đã phá vỡ lẽ thường, ‘Thần’ không phải là tuyệt đối không tồn tại.

Đúng lúc gã thanh niên đang thần thờ, thì tâm thần đột ngột run lên, không phải vì rung động, mà đây là dấu hiệu báo trước nguy hiểm chết người, được hán trui rèn sau quãng thời gian lăn lộn thế giới ngầm.

Cảm nhận được hiểm nguy nhưng còn chưa kịp phản ứng, chiếc trống đồng trong tay đã tự động phát ra một tiếng trống cực kỳ trầm thấp, vang vọng khắp cả không gian, khiến cho cơ thể hán chấn động mạnh mẽ, đầu óc choáng váng, linh hồn như muốn rời khỏi cơ thể.

Nhưng rất nhanh tâm trí của hán hồi phục lại, lập tức đưa mắt quét xung quanh, ánh mắt vô cùng sắc lạnh.

Vừa rồi đích xác là hán cảm giác được bóng dáng của tử thần, sau đó tiếng trống đồng tự động vang lên, và khí tức đáng sợ kia lại biến mất.

Gã thanh niên chậm rãi lui lại, việc tòa cổ điện trở về với cát bụi có lẽ báo hiệu điều gì đó. Bây giờ cần lập tức rời khỏi khu phế tích này.

Khi đến gần biên giới của khu phế tích, tiếng trống đồng lại vang lên, thanh âm vô lần này cùng trong trẻo không khiến não hán tê liệt trong phút chốc.

Chạy được một đoạn xa, quay đầu lại quan sát, quần thể phế tích trong mắt hán như ác ma dữ tợn, mờ mờ ảo ảo dưới bầu trời đêm, khiến tim người ta đập thình thịch.

- Mẹ nó chứ!

Ngay cả lúc này đã ra khỏi khu phế tích, hán vẫn như cũ cảm giác được nguy hiểm.

"Ngao hồng..."

Đột nhiên, bên trong bão táp truyền đến một âm thanh khiến người ta sồn gai ốc, kinh thiên động địa, tiếng sấm do bão cát tạo thành đều bị nó áp chế.

Gã thanh niên khòe miệng khẽ giật giật, khó nhọc nuốt một ngụm nước miếng, miệng vô thức lẩm bẩm:

- Bỏ mẹ rồi...

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 13: Mộc Tinh?

Một tiếng gào từ sâu trong khu phế tích truyền ra khiến người ta sồn gai ốc, giống như có 1 con viên cổ hồng hoang cự thú phá tan mặt đất, gãy giữa thoát ra khỏi phong ấn, tiếng gầm làm chấn động sơn hà, làm cho sao trắng phải biến sắc, khiến con người run sợ từ trong linh hồn.

Gã thanh niên gương mặt ngưng trọng, lập tức quay đầu chạy thẳng, phương vị chính là tòa tế đàn.

Tiếp theo đó, không gian lại vô cùng yên tĩnh, tiếng gầm gừ khủng khiếp cũng hoàn toàn biến mất, như thể chưa có gì xảy ra.

Bất quá hắn vẫn không hề giảm cước bộ, thậm chí còn chạy nhanh hơn. Trước con bão, trời quang mây tạnh, đạo lý này người dân những nước giáp biển đều biết đều hiểu.

Trong lòng hắn lúc này đang cuộn trào như sóng biển ngập trời. Nếu như suy đoán trở thành sự thật, thì tình cảnh của hắn cực kỳ đáng lo. Lạc Long thủy phủ biến thành tro bụi, không còn Việt Tổ, không còn có Thần nữ, nếu như hắn phải một mình đối mặt với những yêu ma quỷ quái trong truyền thuyết, cảnh tượng tiếp theo thì mọi người cũng đã có thể tưởng tượng.

Không thể đoán trước số phận, khiến người ta sợ hãi và lo lắng!

Một tiếng động rất nhỏ từ lòng đất truyền tới, gã thanh niên không hề có một chút chần chừ nào, rút ra khẩu lục FN 57 được coi là súng lục tốt nhất thế giới, chia về phía dưới chân bốp cò.

Tiếng súng nổ xé tan không gian, một tiếng kêu đầy thê lương, oán độc cùng phần nộ vang lên, máu văng tung tóe trên không trung, rơi xuống và rất nhanh ngấm vào lòng đất.

Hắn không kịp nhìn rõ hình dáng yêu vật, chỉ biết rằng nó vẫn chưa chết, vì trong không khí thỉnh thoảng vẫn truyền đến tiếng kêu như Cừu U lệ quý đang gào khóc.

Từ những khe nứt, từ khí lạnh lẽo lên tục trào lên, như thể phía dưới lớp đất đá dày là những dòng dung nham băng.

"Ngao hồng..."

Đột nhiên, tiếng kêu gào lần thứ 2 xuất hiện, như chấn nhiếp hồn phách của trời đất, cả thiên địa trong nháy mắt yên tĩnh lại, không còn âm thanh nào khác nữa, chỉ có âm thanh kêu gào cuộn cuộn truyền tới.

Mặt đất không ngừng run rẩy, khí lạnh trào lên càng dữ dội.

Gã thanh niên không quay đầu, cũng không dừng người, chỉ cảm đầu bỏ chạy. Hắn cảm giác được nguy hiểm rõ ràng đang đến rất gần.

Đột nhiên, mặt đất truyền đến một trận mãnh liệt lay động, sau đó ngàn mét ở ngoài đột nhiên truyền đến một cỗ cực kỳ thảm liệt khí tức, trên chóng đờ bầu trời, cho tới Hoàng Tuyền, lan truyền trong thiên địa!

Gã thanh niên bị chấn động hấy bay đi cả chục mét, khi rơi xuống đất rồi vẫn tiếp tục bị kéo lê đi mấy mét.

Ngay trong khoảnh khắc cơ thể bị lộn ngược, gã thanh niên nhìn thấy đôi mắt đáng sợ như hai cái đèn lớn, xuất hiện ở nơi sâu xa nhất của khu phế tích, nhìn như xuyên thấu không gian chiếu thẳng vào tim gã.

Nơi đó giống như có núi lửa phun trào, đất đá bay khắp trời, thanh thế kinh thiên động địa. Bóng dáng lờ mờ của một cây cổ thụ chọc trời đã trở nên rõ nét, từng cành cây vươn lên như cần nuốt tinh thần.

“Thôi bỏ mẹ rồi!”

Suy nghĩ chỉ kịp lóe lên trong đầu, ngay khi hết bị dư chấn ảnh hưởng, hắn đã đứng dậy tiếp tục bỏ chạy. Bởi trong làn tử khí dày đặc, hắn nhìn thấy đường như yêu vật đã chuẩn bị động thân.

Chưa bao giờ hắn cảm thấy gần tử thần như lúc này. Giữa làn tử khí lạnh lẽo mang đầy hương vị chết chóc, xung quanh lại không ngừng vang lên những tiếng kêu thê thê oán độc, trông gã thanh niên lúc này đích thực là một vị phán quan đến từ địa ngục, mặc dù chính hắn lúc này mới là kẻ đang bị bắt xuống địa ngục.

Lại một tiếng rống giận dữ kinh hồn táng đờm vang lên, cùng với đó là những vết nứt rất lớn, đang từ phía khu phế tích lan ra với một tốc độ chóng mặt, khí lạnh đã trở nên dày đặc.

Một vết nứt lớn lan đến, gã thanh niên tung người lặn sang một bên, sau đó lại chạy, lúc này hắn đã không còn quan tâm đến việc đi hướng nào nữa rồi, mà chỉ biết phải chạy càng xa khu phế tích càng tốt.

"Rầm "

Nhưng chính vào lúc này, khí tức thảm liệt từ xa xa trong rừng rậm lại bùng lên, mặt đất hoàn toàn tan vỡ, bóng dáng to lớn của một cây cổ thụ xuất hiện, cành lá giăng ngang chắn động bầu trời!

Đôi mắt đỏ như máu, to như đèn lồng, bóng dáng to lớn cao như một ngọn núi che lấp cả trăng sao. Cành lá uyển chuyển như những cánh tay giăng ngang trời, như muốn bao trọn toàn bộ tinh thần.

Gã thanh niên gia tốc bỏ chạy, không hề quay đầu lại nhìn một tí nào, cuối cùng mười tám tấm bia đá khổng lồ đã xuất hiện trong tầm mắt, rốt cuộc cũng đi tới trước tòa tế đàn. Hắn không biết bút tích của các vị cổ nhân có thể ngăn chặn yêu vật hay không, nhưng lúc này cũng chỉ biết bấu víu vào đây mà thôi.

Chỉ thấy sát khí cuộn cuộn tỏa ra, rung động trời cao, khí tức thảm liệt phô thiên cái địa từ xa xa kéo đến, giống như sóng thần đang cuộn trào mãnh liệt, thế nhưng khi đến gần những tấm thạch bia thì vô thanh vô tức biến mất.

Khẽ thở ra một hơi, cuối cùng cũng có thể ngăn cản được. Đến tận lúc này hắn mới dám quay lại nhìn xem rốt cuộc thứ gì trôi lên từ khu phế tích.

Hai con mắt đỏ như máu trong bóng tối như hai chiếc đèn lồng nhìn chăm chăm tới tòa tế đàn.

Không thể nhìn rõ thân hình nó, bởi mây đen che kín, bao phủ cả trăng sao, bao phủ cả bầu trời. Chỉ có thể thấy bóng dáng những cành cây, những chiếc lá, mỗi lần chuyển động đều khiến bầu trời rung động theo.

Nhìn bóng dáng đại thụ cự đại, gã thanh niên chợt nhớ đến một truyền thuyết thật xa xưa:

“Sau khi chém Hồ tinh, Lạc Long Quân đi ngược lên vùng rừng núi đến đất Phong Châu. Ở vùng này có một cây cổ thụ gọi là cây chiên đàn, cao hàng nghìn trượng, trước kia cành lá sum suê tươi tốt che kín cả một khoảng đất rộng, nhưng sau nhiều năm, cây khô héo, biến thành yêu tinh, người ta gọi là Mộc Tinh. Con yêu này hung ác và quỷ quyệt lạ thường. Chỗ ở của nó không nhất định, khi thì ở khu rừng này, khi thì ở khu rừng khác. Nó còn luôn luôn thay hình đổi dạng ẩn nấp khắp nơi, dòn bắt người để ăn thịt.

Đi đến đâu cũng nghe thấy tiếng khóc than thảm thiết, Lạc Long Quân quyết ra tay cứu dân diệt trừ loài yêu quái. Lạc Long quân phải luồn hết rừng này đến rừng kia và qua nhiều ngày gian khổ mới tìm thấy chỗ ở của con yêu. Lạc Long Quân giao chiến với nó trăm ngày đêm, làm cho cây long đá lở, trời đất mù mịt mà không giết được nó, cuối cùng đành phải trấn áp.”

Lẽ nào đây chính là Mộc Tinh Chiên Đàn trong truyền thuyết?

"Ngao hống..."

Ở xa xa, bóng đen khổng lồ phát ra một tiếng âm u, nó vô cùng bệ vệ, thở ra mây, gạt gió, chậm chậm tiến lên. Đôi mắt màu máu, to như chiếc đèn lồng, trong bóng đêm phát ra ánh sáng nhấp nháy, trông như 2 mặt trời lơ lửng trên không.

Khi nó đến gần, hắn cảm giác như sắp không đứng vững nổi nữa, khí tức thảm liệt này chắc chắn đã trải qua giết chóc cả ngàn vạn sinh mệnh mới tạo thành, dù là Đồ Tề cũng phải cảm thấy ba hồn bảy vía run rẩy.

Khoảng cách chỉ còn lại tầm 10m, nhưng vẫn không cách nào thấy rõ bản thể của nó, chỉ nhìn thấy đôi mắt màu máu nổi bật giữa bóng dáng mơ hồ của một cây đại thụ khổng lồ.

"Ồ ô..."

Đột nhiên, một tiếng kêu lan truyền trong thiên địa, như quỷ khóc thần sầu, mãnh liệt hơn bão cát nhiều lần, giống như có vạn đạo sấm sét đang phá tan thiên địa.

Mặt đất mãnh liệt nứt ra, một bộ rễ cây khổng lồ lao lên, uyển chuyển như bàn tay của nhân loại, chỉ là kích thước lớn thái quá, bán kính đoạn rễ cũng phải lên đến cả trượng, quả thực đáng sợ.

Đây là cái thế đại yêu mà thủy tổ đất Việt tự mình trấn áp!

Kể cả khi nó đã bị trấn áp qua vô tận năm tháng, nhưng khi vừa xuất thế, vẫn kinh thiên động địa, uy thế không gì sánh được.

Gã thanh niên nâng khẩu lục lên liên tục nổ súng, chỉ thấy tia lửa tóe lên, nhưng không thể khiến bàn tay bằng rễ cây kia suy chuyển dù chỉ là một chút, vẫn âm ỉ cuộn tới, mang theo sát khí trùng thiên muốn giết người.

Thế nhưng, trong khoảnh khắc bàn tay vượt qua mười tám tầng thạch bia quật tới trước mặt gã thanh niên, thì một tiếng trống trong trẻo mạnh mẽ vang lên, ngay lập tức bàn tay to lớn làm từ bộ rễ lập tức bị nghiền nát thành bột mịn.

Ngao hống!

Một tiếng gầm kinh thiên động địa vang lên, Mộc Tinh đã thực sự nổi giận, mặt đất xuất hiện những vết rạn, những bộ rễ khổng lồ vọt lên, như những con cự蟒 khổng lồ quật về phía gã thanh niên.

Chiếc tiêu cổ trong tay rung động kịch liệt, tiếng trống đã nhỏ đi rất nhiều, nhưng vẫn cố gắng bùng lên, dường như muốn thoát khỏi tay hắn mà lao tới trấn áp yêu vật kia. Chỉ có điều chênh lệch khí thế giữa hai bên, quả thực trông rất đáng thương.

Giữa lúc khí thế hai bên đang giằng co, tòa tế đàn dưới chân bỗng rung động kịch liệt, gã thanh niên kinh hãi nhìn xuống, nhưng sau đó lập tức lộ ra sắc mặt vui mừng, bởi vì Ngũ sắc tế đàn đang long lánh, giống như khi ở Tô sơn.

Đây là dấu hiệu khởi động!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Thái Hòa

Ầm ầm ầm..

Bão táp ở bên ngoài ù ù rung động như sấm nổ, phảng phất toàn bộ mặt đất đều bắt đầu lay động.

Gã thanh niên kinh hãi, bởi hắn nhận ra chiếc trống đồng nhỏ trong tay đang không ngừng rung chuyển, điểm điểm quang hoa yếu ớt vón tắn mác trong không gian lập tức từ bốn phương tám hướng ngưng tụ tới, một nửa quần vào trống đồng, nửa còn lại thì nhập xuống tòa tế đàn dưới chân.

Ánh sáng ở nơi này vốn dĩ hoàn toàn đến từ những quang điểm trôi nổi trong không gian, lúc này đây chúng lại chiếc trống đồng điên cuồng hút lấy như muốn tích lũy năng lượng, xung quanh lập tức trở nên tối tăm mù mịt như tận cùng cõi u minh.

Điều may mắn là thứ năng lượng thần bí này có một nửa bị tòa tế đàn hút lấy, có lẽ nhờ vậy mà trận đồ có thể khởi động.

Gã thanh niên khẩn trương nhìn về phía tòa phế tích, cơ hội thoát khốn đã hiện ra trước mặt, chỉ có điều bậc đại yêu khiến Thủy tổ Bách Việt cũng không thể chém giết, có lẽ thừa khả năng hủy diệt được tòa tế đàn này.

Cái thứ đáng sợ tồn tại ở trong bóng tối kia, giống như là một cái bóng ma lượn lờ trong trái tim hắn, tuy rằng tạm thời không hiện ra nữa, nhưng chỉ cần chưa rời khỏi nơi này, nó vẫn là một uy hiếp lớn lao.

Tiếng gió "Ù ù" giống như quỷ khóc thần hào, cát đá va đập vào những tảng thạch bìa, sinh ra tiếng vang như sấm rền.

Từ tế đàn bắt tỏa ra những luồng ánh sáng trắng tinh khiết, chúng lan rộng trên mặt đất hướng về phía mười tám tảng thạch bìa.

Gã thanh niên kinh hãi nhìn xuống mặt đất, bởi những luồng sáng kia không hề lan ra một cách bừa bãi mà theo một lộ tuyến cố định, chúng tạo thành những đồ hình ẩn hiện, toát ra vẻ cổ xưa.

- Ô, những hoa văn này...

Những cổ văn càng lúc càng hiện ra rõ ràng, bởi ánh sáng từ chúng không còn lúc ẩn lúc hiện nữa, cường độ còn mạnh lên trông thấy.

Vấn đề ở đây là, thế nào mà hắn càng nhìn lại càng thấy những cổ văn đồ hình này quen thuộc như vậy?

Vị trí trung tâm đồ hình, một ngôi sao bán kính cả chục mét, có rất nhiều cánh, hắn chưa đếm nhưng có thể khẳng định phải có hơn chục cánh, tản mát ra ánh sáng như một vầng mặt trời rực rỡ. Đi ra phía bên ngoài, có thể bắt gặp những hình ảnh mờ ảo, khi thì là những hoạt động của nhân loại, khi thì lại là hình ảnh hươu, nai, thần điều thấp đôi cánh Tiên bay lượn trong cõi vô cùng, vô cùng sống động.

- Lại là Minh triết Thái Hòa đồ!

Gã thanh niên kinh ngạc, bởi khi ở Tô Sơn hắn cũng được chứng kiến Thái Hòa đồ khi tòa tế đàn khởi động. Lẽ nào những tòa tế đàn này là do văn minh Đông Sơn xây dựng nên?

Không, hắn không cho là vậy, độ cổ xưa của nó, rõ ràng còn vượt qua chiếc trống đồng cổ xưa nhất. Như vậy chỉ còn một khả năng, hoa văn trên trống đồng, cũng không phải do người Việt cổ sáng tạo ra.

Nhắc đến minh văn trên Trống đồng Đông Sơn, là nhắc đến vô vàn những bí ẩn xung quanh.

Minh triết Thái Hòa đồ, giữ vị trí trang trọng bậc nhất trong lịch sử Việt cổ. Các nhà khoa học cho rằng, người Việt cổ đã nghiên cứu bản thể vũ trụ,

nhân sinh, và sáng tạo ra Thái Hòa đồ khắc lên mặt trống đồng.

Thế nhưng cũng có một giả thiết khác cho rằng, Thái Hòa đồ vốn dĩ đã tồn tại trong suốt lịch sử của Việt cổ, bắt nguồn từ rất sớm, không biết ai dùng cách gì sáng tạo ra, vì mục đích gì, chứ không phải đến thời kỳ Hồng Bàng mới xuất hiện.

Cho đến ngày nay, ý nghĩa huyền ảo của Minh triết Thái Hòa đồ cổ vẫn chưa giải thích được, tuy nhiên đã có rất nhiều người đã đưa ra những suy đoán rất táo bạo.

Đã từng có người nói nó là phương thức ngắn gọn nhất để miêu tả bản chất của vũ trụ, đây là ký hiệu cổ xưa nhất, mang bí ẩn nào đó. Đó là biểu tượng của bản nguyên.

Cấu trúc Ngôi Sao ở tâm Trống Đồng và các hoa văn, các vạch đứt nối trên mặt Trống Đồng Ngọc Lũ là một pho Kinh Dịch của nền văn minh Lạc Hồng, của Người Việt Cổ. Khái niệm “Dịch” của người Kinh nói lên quá trình chuyển hoá, có thể dựa vào nó mà tiến thời diễn, tính toán được các khả năng phát sinh trong tương lai. Đó là biểu tượng thời gian.

Lại có người táo bạo hơn, đưa ra giả thiết, mỗi một vị trí hoa văn trong Thái Hòa đồ chính là tọa độ tinh không, mỗi tinh vực khác nhau, biểu thị một cách sắp xếp khác nhau. Đó là biểu tượng không gian.

Dựa theo giả thiết này, có thể xác định tất cả các tọa độ của tinh không trong vũ trụ, mà Minh triết Thái Hòa tương ứng với tinh không chi môn, hay còn gọi là hồ đen vũ trụ.

Căn cứ theo suy đoán này, Minh triết Thái Hòa đồ là một loại kết cấu ổn định, nếu như có thể cung cấp đầy đủ năng lượng, xác định tọa độ của 1 tinh không nào đó, qua những tính toán tinh vi và phức tạp, thì có thể tiến vào tinh không, trong khi khoa học mỗ mẫm bằng lý trí phải mất mấy ngàn năm, mà cũng chỉ tìm thấy những mảnh vụn tách rời của tấm hoạ đồ bí mật sự sinh tồn của vũ trụ.

Đương nhiên tất cả, đều chỉ dừng lại ở mức độ giả thuyết.

Lúc này đây, hần lần thứ hai liên tiếp được chứng kiến sự hình thành của Thái Hòa đồ, nếu như đổi lại là những nhà khoa học nhìn thấy, nhất định sẽ kích động đến phát cuồng, bởi vì... đây là một chứng kiến vĩ đại.

Đáng tiếc, hần không có tâm tư như vậy, bởi hần đang cảm giác được sự nguy hiểm vô cùng mãnh liệt. Đôi mắt màu đỏ đã tiến về phía hần.

“Nhanh, nhanh lên đi!”

Dưới nền đất, Minh triết đã thành hình, có âm thanh của kim loại trầm thấp, giống như Kim tinh được tinh luyện qua trăm lần mà thành.

Trong chu vi của nó, không gian co rúm lại, tỏa ra những tia sáng huyền ảo, mười sáu vòng nhân sinh, ba nhóm Thiên – Địa – Nhân trước sau phát sáng, giống như một mặt mã cổ xưa thần bí, phát ra quang mạnh lấp lánh.

Chỉ có điều, đứng vào lúc con người ta chờ mong nhất thì hy vọng thường bị dập tắt một cách tàn nhẫn. Những ký tự trên Thái Hòa đồ dần dần âm đạm, có xu hướng biến mất.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Gã thanh niên cơ hồ phát mộng, lẽ nào quá lâu rồi nên tể đàn bị hồng? Đúng lúc nước sôi lửa bỏng, lẽ nào lại dờ chừng?

Trong bóng tối, đôi mắt màu máu đỏ như mặt trời ngày càng băng lãnh, đột nhiên bắn ra hai đạo huyết sắc quang hoa chói mắt, xé tan không gian lao đến, hần có thể cảm nhận được mục tiêu của đối phương không phải là hần mà là tòa tể đàn dưới chân.

Cái thể đại yêu muốn hủy diệt tòa tể đàn!

Uỳnh!

Vào ngàn cân treo sợi tóc, gã thanh niên phản ứng cũng rất nhanh, lập tức đưa chiếc tiểu cổ lên chặn lại hai luồng huyết quang. Tiếng nổ kinh thiên vang lên, khiến hần thiếu chút nữa thì bị văng ra khỏi tòa tể đàn.

Hai thứ năng lượng sau khi va chạm thì tán tác trong không gian, bằng mắt thường cũng có thể nhìn thấy chúng dần dần hòa thành ánh sáng tinh khiết, bị hút về phía mặt đất, cuốn vào đồ hình Thái Hòa đang dần mờ đi.

Ngay lập tức, Minh triết Thái Hòa lại trở nên sáng lấp lánh, cuối cùng ánh sáng bắn lên bầu trời đêm vô tận như muốn xé mở không gian.

Cơ thể gã thanh niên dần dần nhẹ bổng, hai chân rời khỏi mặt đất, chậm rãi lao lên bầu trời. Sắp sửa thoát khốn, nhưng hần vẫn không dám thả lỏng, bởi hần biết con yêu quái nhất định sẽ không đứng nhìn.

Quả nhiên, cái thể đại yêu bắt đầu hành động, không tấn công từ xa mà trực tiếp lao tới. Chỉ thấy cơ thể nó khẽ di chuyển, xung quanh bão cát lập tức rít gào nhưng tiếng sinh linh đồ thán.

Hai mắt gã thanh niên hoa lên, ngay lập tức một đạo nhân ảnh cao hơn hai mét đã xuất hiện trước mặt hần. Đạo nhân ảnh này yêu khí trùng thiên, hần vụ

tỏa ra, không thấy rõ hình dạng, thế nhưng rất dễ có thể đoán được, nhất định chính là con yêu vật kia.

Đây chính là Mộc Tinh mà Thủy tổ Bách Việt đã trấn áp mấy nghìn năm, vậy mà lúc này đây lại xuất hiện trước mắt hắn, cảnh tượng này quả thực làm người ta suốt đời khó quên, một cảnh tượng chấn động lòng người.

Khí thể khủng khiếp ép tới khiến hắn không thể nào cử động, không khác nào con cá nằm trên thớt chỉ đợi người ta làm thịt.

Điều khiến hắn thấy an tâm là chiếc trống đồng, vật lưu lại của Việt Tổ, vẫn tự động phát ra những tiếng trầm thấp chống lại yêu quái. Hắn thậm chí tin rằng, nếu không có chiếc tiểu cổ, đối phương chỉ cần đứng yên cũng đủ khiến hắn chết một nghìn lần.

Cuối cùng, chiếc tiểu cổ như một sinh vật sống, vùng khỏi tay gã thanh niên, hóa thành một quả cầu ánh sáng lao về phía đại yêu với khí thế quyết tử. Tiếng trống phát ra như tưởng niệm người chiến sĩ tử trận nơi sa trường, đây thương cảm cũng đây bi tráng.

Gã thanh niên không thể cử động, chỉ có thể mặc cho lực lượng vô hình đưa hắn tiến vào trong quang môn.

Trời đất quay cuồng, âm thanh cuối cùng hắn nghe thấy là tiếng kêu gào giận dữ của con yêu quái, cùng với tiếng trống lặn khuất trong đầu...

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Đích đến

Đây là một chặng đường khiến người ta không thể bình tĩnh.

Thời gian trôi qua thực hỗn loạn, có khi thời gian dường như ngừng lại dài đằng đặc khiến người ta sắp nổi điên, trong chớp lát lại cảm thấy nhanh đến khó tin, như là đã trôi qua trăm ngàn năm.

Không gian thì yên tĩnh một cách đáng sợ, thanh âm cũng không có, chỉ ngẫu nhiên có hào quang xẹt ngang, sáng lạn như pháo hoa.

Cũng không biết là qua bao lâu, phía trước tinh quang rực rỡ làm cho hắc ám cùng hư vô có vẻ phong phú hơn một ít, nhiều thêm một ít sắc thái.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Không gian bắt đầu chấn động dữ dội, xung quanh trở nên vặn vẹo loang lổ, các loại sắc thái không ngừng hiển hiện.

Chỉ thấy khoảng không trước mặt dần dần tách ra giống như một cánh cửa đang mở, gã thanh niên cảm thấy cơ thể nhẹ bồng, dường như có một bàn tay vô hình tóm lấy hắn, sau đó ném về phía trước.

- Khốn kiếp! Thôi bạo vậy?

Cả người bị cưỡng ép ném xuyên qua cánh cửa, trước mắt hoa lên, tiếp đó cơ thể va chạm mạnh với một vật cứng, khễ nảy lên rồi lại rơi xuống, tình trạng của hắn lúc này quả thực đúng là:

“Thân em như trái bần trôi

Gió dập sóng dồi biết tấp vào đâu”

Toàn thân truyền đến tiếng đau nhức, không rõ là có bị gãy cái xương nào không, nhưng lúc này hắn không còn tâm trạng để ý đến tình trạng cơ thể, hắn cần biết mình đã trở lại Tổ Sơn chưa.

Đầu vừa ngẩng lên, lập tức không khí trong lành thổi vào mặt, thậm chí còn mang theo hơi đất và hương hoa cỏ thơm ngát, hơi thở tự nhiên từ xung quanh tràn tới, dù không biết bản thân đã trở về Tổ Sơn chưa, nhưng ít nhất cũng là một thế giới tràn ngập sức sống.

Gã thanh niên hít sâu một hơi, cảm giác bao nhiêu căng thẳng mệt mỏi dường như tan biến. Đến lúc này hắn mới chậm rãi mở mắt.

Đập vào mắt hắn là một đêm trăng tươi sáng, một khu rừng Tùng xinh đẹp tuyệt trần, tràn ngập sức sống.

Rừng tùng chập chờn, nước suối chảy róc rách, ánh sáng trăng phản chiếu xuống, cảnh tượng thanh nhã trầm tĩnh và thanh khiết.

Xa xa là núi non tú lệ liên miên, cây cối um tùm. Những cây tùng cổ xưa cứng cáp, thậm chí còn có những cây dây leo to như chiếc thùng nước, lại còn có những thảm cỏ xanh tràn ngập hương hoa dại, bồng bồng sức sống và sinh cơ.

Khác xa với không gian u ám toàn bóng tối và tử vong, đây thực sự là một thiên đường an lành, quả thực đúng là “Trăng lồng cổ thụ bóng lồng hoa”

- Ha ha...

Hắn thậm chí có xung động muốn khóc thật to, trải qua sự tử vong và đơn độc, đối diện với những thần thoại mà không ai tin là thật, cuối cùng thì hắn cũng trở lại thực tế, trở lại thế giới bình thường.

Ừ ừ ừ...

Đột nhiên, phía sau lưng truyền đến thanh âm như lệ quỷ, vô cùng đáng sợ, tác động tới thần kinh căng cứng, gã thanh niên lập tức quay phắt lại, nụ cười còn đọng lại trên môi lập tức biến thành méo xệch.

Chỉ thấy một mảnh hắc ám vô tận kéo dài đến tận cuối trời, như là con đường dẫn xuống chốn u minh, khiến một gã đồ tể hay bàn tay thấm đẫm máu cũng phải thấy chùn chân, vô thức lùi lại.

Cảnh tượng trước mắt so với rừng tùng tươi đẹp tràn ngập ánh trắng thì đúng là một trời một vực. Lẽ nào rừng Tùng cũng chỉ là ảo giác, do hắn quá mong đợi thoát khỏi nên nhìn nhầm?

Gã thanh niên chậm rãi quay lại, hắn thực sự mong rằng đó không phải là ảo giác, chỉ là mong ước nhỏ nhoi đó lập tức bị dập tắt. Khóe miệng giật giật, chuyện tốt thì mãi không thấy đâu, chuyện xấu thì vừa nghĩ đến đã xuất hiện, hắn thực sự có suy nghĩ muốn ngửa mặt lên trời chửi lớn một trận.

Trên mặt đất nơi rừng Tùng cổ xưa đã không còn, chậm rãi xuất hiện một vầng trăng tròn đỏ rực như máu, hô ứng với vầng trăng sáng trên bầu trời. Vầng trăng tròn máu ấy tiếp lấy ánh sáng trong suốt, nhưng vừa xuống đất, ánh sáng ấy đã biến thành màu hồng tím.

Đó là một vầng trăng tròn nhuốm máu, thấu phát khí tức chí âm chí nhu. Càng quan sát càng làm người ta sờn tóc gáy.

Cái gì mà cảnh sắc tươi đẹp, cái gì mà đêm trăng phong tình, bỗng chốc biến thành tử địa trong mắt hắn. Rừng tùng chập chờn, nước suối chảy róc rách, núi non tú lệ đều bị thay thế bởi một phương viên hoang sơ cổ lão rộng không biết bao nhiêu.

Trăng rằm nhuốm máu hiện rõ ở trên mặt đất, làm cho người thấy phải sợ hãi!

Lúc này hắn rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, nhưng cuối cùng vẫn phải đưa ra sự lựa chọn, căn bản không thể chờ đợi mãi được, bởi vì xung quanh hắn không hề nhìn thấy tòa tề đàn nào, vẫn phải cất bước đi tìm.

Phía đằng trước tuy mặt đất nhuốm máu, nhưng so với mảng hắc ám cắn nuốt vạn vật ngay cả Cổ mộ cũng nuốt thì e là an toàn hơn vô số lần.

Hít sâu một hơi lên tinh thần, gã đồ tể đạp bước tiến về phía mảnh đất nhuốm máu.

Ánh trăng trong trẻo lạnh lùng chiếu rõ bóng dáng kéo dài trên mặt đất màu máu, đôi mắt lạnh lẽo quan sát bốn phương. Nói không khản trương thì là già, không ai có thể không cảm thấy áp lực ở một nơi kỳ quái tràn đầy những nguy hiểm không biết. Chỉ là hắn trải đời đủ dè dề nên cảm giác lo lắng và vút vào một xó.

Lo lắng, khản trương, kinh sợ hay gì đó tương tự, không hề mang lại chút tác dụng nào khi gặp nguy hiểm.

Càng đi về phía trước, hắn càng tỏ ra cẩn thận, nhìn xung quanh kỹ càng, cẩn thận quan sát mọi động tĩnh. Cảm giác nguy hiểm bao trùm toàn thân, hắn biết chỉ cần mất cảnh giác một chút là e rằng sẽ bỏ mạng lại nơi này.

Dưới bầu trời đêm mông lung, minh nguyệt đối huyệt nguyệt, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy phía trước có một hình ảnh mông lung, dường như là từng tảng loạn thạch chất chồng lên nhau, cao thấp không đồng đều, lại cài răng lược.

Gã đồ tể trong lòng rung động, bởi hắn nhận ra, phía trước rõ ràng là một mảnh di tích.

Lại là một mảnh phế tích chăng? Lần trước đã gặp thủy phủ Lạc Long Quân, lần này sẽ là gì đây? Cung điện của mẹ Âu Cơ chăng?

Dưới ánh trăng máu, nơi này có vẻ đặc biệt tịch mịch, so với sự hoang vu trước thì đây là những cung điện to lớn, cảnh tượng lại vô cùng cô tịch và thê lương.

Tường đổ, gạch ngói vỡ vụn, tựa như đang kể lại một câu chuyện cũ mà người khác không biết.

Rắc!

Gã thanh niên dừng lại, nhú mày nhìn xuống. Chỉ thấy dưới chân hắn, một nửa chiếc xương sọ màu trắng lộ ra trên lớp sỏi đỏ, vừa mới bị hắn dẫm nát dưới chân.

Hắn thậm chí không có chút cảm giác gì, chỉ đưa chân đem xương sọ từ trong đất sỏi đá ra, đây là 1 cái xương sọ của người trưởng thành, không biết tồn tại đã bao nhiêu năm, đã gần như phong hoá, bề ngoài từ lâu đã không còn sáng nữa, mặt trên có rất nhiều vết rạn thô ráp.

Xương khô đã nhiều năm, khiến hắn càng thêm đề phòng với nơi này, rất chậm rãi bước vào bên trong khu di tích.

Đi được một đoạn, gã thanh niên thấy được vài cột đá to, vô cùng to lớn. Cũng không biết mấy cột đá này đã tồn tại bao nhiêu năm, nhưng bây giờ vẫn đứng sừng sững nơi đó.

Thình thoảng còn thấy được vài nền nhà lớn, mỗi một khối đá làm nền dài đến vài thước, rất dày. Thật là kinh người!

Gã thanh niên tiến đến một cột đá, chỉ thấy trên đó có vài bức đồ án, vẽ mấy sinh vật kỳ dị, phảng phất như sinh ra cùng với thiên địa.

- Ô!

Đột nhiên lông mày hắn khẽ nhú lại, bởi hắn phát hiện xung quanh bỗng nhiên tối sầm lại. Chỉ thấy mặt đất đỏ máu, bỗng chốc chuyển sang màu đen. Khu vực mặt trăng máu trên mặt đất lập tức tối sầm lại, như là hiện tượng nguyệt thực xảy ra vậy.

Nguyệt thực, một hiện tượng thiên văn kỳ thú tương đối hiếm, rất được yêu thích, thế nhưng nguyệt thực trên mặt đất như này thì đúng là chưa từng thấy trên đời.

Gã thanh niên ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, ánh mắt lập tức tràn ngập vẻ kinh hãi. Một quãng thời gian không dài nhưng hắn đã trải qua quá nhiều chuyện, có thể nói thế giới quan đã triệt để thay đổi, nhưng lúc này đây vẫn không thể tin vào mắt mình.

Hắn còn tưởng mình nhìn nhầm, dụi mắt hai mươi lần nhưng cảnh tượng vẫn y nguyên như vậy.

- Mẹ của tôi ơi...cái quái gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Sinh tử

Bầu trời đêm trăng thanh cao vời vợi, thế nhưng lúc này bỗng gần ngay trước mắt, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể sập xuống.

Ánh sáng trăng sao vốn mỏng manh nhẹ nhàng bao phủ cả vùng đất, vậy mà lúc này đây lại ngưng tụ lại trên bầu trời rồi chiếu xuống bên dưới, như hóa thành một thác nước trắng xóa chảy dài xuống. Chỉ có điều, nơi thác nước đổ xuống không ngờ lại là mảnh hắc ám vô tận ở phía xa kia.

Lúc này đây, ánh sáng màu bạc lấp lánh phát sáng hoàn toàn bao phủ nơi đó lại, toát lên vẻ ôn hòa và thánh khiết.

Gã thanh niên neho mắt lại, nhờ thác nước làm từ lò mờ nhìn thấy, nơi sâu xa của mảnh hắc ám vô tận dường như có một cái động đen, một cái động đen rất lớn, lớn đến mức gần như có thể nuốt cả bầu trời.

Ánh sáng của các ngôi sao hợp lại, giống như một thác nước màu bạc đang rủ xuống, nhưng lại khiến người ta có cảm giác hoang đường, không phải thác nước bạc đổ xuống mà là bị lực lượng mạnh mẽ hút xuống, bị hắc động khổng lồ kia thôn phệ.

Nó như là một sinh vật sống, không ngừng cắn nuốt tinh nguyệt chi quang, như muốn thôn phệ hết tinh hoa của thiên địa, thậm chí hắn nảy sinh hoài nghi, Một Tinh lúc này dám xuất hiện ở đây, e rằng cũng bị hắc động kia thôn phệ mà thôi.

Cảm giác của hắn rất nhanh được chứng thực.

Ánh sáng trăng sao trên bầu trời thoảng cái đã biến mất, bầu trời trở nên tối đen như mực, đưa tay cũng không thấy được năm ngón. Cả vùng đất như lâm vào trong bóng tối vĩnh hằng

- Nơi điên rồ này...Chuyện gì xảy ra vậy?

Một cảm giác bị đè nén, sợ hãi, hung hăng đáng sợ...thật giống như có nhiều nốt nhạc lớn màu đen đang phủ xuống. Dù là một kẻ đã mất đi cảm giác sợ hãi từ lâu như hắn, cũng phải cảm thấy nặng nề.

"Xoẹt"

Một hồi lâu sau, vầng trăng sáng và các vì sao mới xuất hiện lần nữa, rất đột ngột.

Ánh sáng trắng nhu hòa như làn khói mỏng, vô cùng thánh khiết, làm cho người ta có cảm giác sáng sủa và ấm áp, quét đi mọi khí tức cô quạnh vừa rồi.

Ánh sáng nhàn nhạt ấy bao phủ cả vùng đất màu đỏ máu, làm cho cát sỏi, tảng đá lớn, các ngọn núi thấp như được bao phủ thêm bởi một tấm vải mỏng, giống như là một bức tranh sơn thủy nhạt nhẽo.

Ánh sáng lại hiện lên, dường như khi này không có việc gì xảy ra. Cái động đen to lớn như muốn cắn nuốt hết thảy đã biến mất, mọi việc lại như lúc đầu.

Thế nhưng chỉ được một thời gian, ánh sáng sao trên trời lại bắt đầu hội tụ lại thành một dòng nước, đổ về phía hắc động.

- Gì vậy? Không phải lại tuần hoàn chứ?

Không lâu sau lại có một âm thanh "oong" trầm thấp vang lên, tất cả ánh sáng thánh khiết lại bị hút khô rồi.

Khắp nơi trở nên tối đen như mực, nhìn bàn tay còn không thấy rõ. Nhất là khu vực hắc động không lồ, dường như nơi đó đã trở thành một vực sâu, còn tối tăm hơn những chỗ khác.

- Giống như ảo giác vậy...

Gã thanh niên khẽ lắc đầu, không muốn suy nghĩ nữa, quay người lại tiếp tục tiến sâu vào bên trong khu di tích.

Hắn vô cùng thận trọng, trong lòng thầm quyết định dù gặp phải thứ gì cũng không được cầm.

Lúc trước lỡ lấy đi chiếc trống đồng nhỏ trong di tích thủy phủ, lập tức thả ra một đầu yêu quái khủng bố, may mà tể đàn kịp khởi động giúp hắn thoát được một kiếp. Nhưng lúc này đây không có cái tể đàn nào cả, chẳng may yêu quái xuất hiện, thì chỉ có nước chết.

Nơi trung tâm khu di tích là một mảnh đất yên tĩnh và trống trải, các dấu tích của khu di tích đã biến thành bụi bay.

Nơi đây tồn tại những khe rãnh khổng lồ, kéo dài khoảng vài trăm mét. Tổng cộng có tất cả chín khe nứt, đều hướng vào vị trí trung tâm của khu đất trống, như hình dáng một bông hoa chín cánh đơn giản.

Chỉ là càng quan sát những khe nứt này, gã thanh niên lại càng thấy hình dáng chúng giống những con rồng đang nằm trên mặt đất, hướng về nơi trung tâm. Điều đặc biệt là vị trí đầu rồng, nơi chín con rồng chụm lại, có một cái hồ rất nhỏ, chu vi chỉ khoảng vài trượng, khiến hắn giật mình.

Nơi này hoang vu không có một ngọn cỏ, đáng lẽ không có nguồn nước mới đúng, nhưng tại sao lại có một cái hồ như vậy? Hơn nữa chín khe nứt như chín con rồng chụm đầu vào hồ nước, chẳng phải là rất giống với thế Cửu Long Tranh Châu trong truyền thuyết sao?

Cửu Long Tranh Châu, chính là lá bùa hộ mệnh của những nhà Phong thủy đỉnh cao, những người có thể nhìn Địa thế, sơn lam ngoại cảnh, hình thế núi sông, từ đó dự đoán cát hung, Tầm long điểm huyết cho người khác.

Nhìn chín khe nứt khổng lồ phía trước, gã thanh niên chợt nhớ đến những khe nứt nơi Tổ sơn. Từ khi đến đây hắn vẫn chưa gặp được tể đàn nào, rất có khả năng nó được giấu bên dưới lòng đất, ngay bên dưới những khe nứt này.

Trong lòng nảy sinh hy vọng, hắn thận trọng bước tới. Các tể bào đều căng ra, chỉ cần có thứ gì từ bên dưới lao lên là lập tức quay đầu bỏ chạy.

Có điều ngay khi đến bên cạnh khe rãnh đó, bầu trời đột nhiên tối sầm lại, hắc động khổng lồ ở phía xa lại bắt đầu quá trình cắn nuốt tinh hoa nhật nguyệt.

Chỉ trong nháy mắt đó, một đạo ánh sáng màu hồng lao ra từ trong khe rãnh khổng lồ, mặc dù đã có tâm đề phòng và phản ứng rất nhanh, nhưng vẫn không tránh kịp.

Sau khi đã lùi lại phía sau rất xa, hắn lập tức đánh giá cơ thể, dường như không bị làm sao thì phải, không hề có chút vết thương nào, mới thở ra một hơi, buông xuống lo lắng.

- May quá không sao! Lần sau phải cẩn thận mới được.

Có điều vừa dứt lời, hắn lập tức nhận ra mình đã lầm! Cơ thể đã bắt đầu phản ứng.

Chỉ thấy toàn bộ làn da đều đỏ lên một cách đáng sợ, giống như đang chảy máu, hắn có cảm giác vô cùng nóng bức, giống như đang có một ngọn lửa thiêu đốt ở trong lòng, giống như đang bị đặt trong lò nướng thịt.

Cảm giác đau đớn càng lúc càng dữ dội, cả người đỏ như máu, hắn thậm chí thấy có những tia máu chảy ra. Cảm giác như bị lột da lóc thịt, toàn thân giống như bị cắt ra, lăng trì xử tử có lẽ cũng chỉ đến mức này.

Cuộc đời của hắn đã trải qua đủ những khổ cực trên đời, đau đớn nào mà chưa trải qua, nhưng lúc này vẫn có chút không thể chịu nổi. Bởi vì đây không phải là sự thống khổ, mà dường như bản thân đang ở trong địa ngục, đây chính là cực hình bị thảm nhất thế gian.

Cuối cùng, bao quanh thân thể toàn là máu, giống như có một ngọn lửa máu đang thiêu đốt, gã đồ tể nhìn về phía hồ nước, nếu cứ tiếp tục như vậy sớm muộn hắn sẽ bị thiêu rụi.

Bất chấp cơ thể tàn tạ, gã thanh niên lao về phía hồ nước. Chỉ là đi được một đoạn thì cơ thể đã sụp xuống, hắn cảm giác được sự suy yếu, không phải là do quá đau đớn, mà là do sinh mệnh đang đi đến chung điểm. Dường như sinh mệnh lực của hắn bị thứ gì đó hút đi.

Máu chảy ra càng lúc càng nhiều, sinh mệnh lực bị hút đi, thân thể khô héo, đến khi cơ thể không có những tia máu chảy ra, thì cũng là lúc chỉ còn da bọc xương.

Cảm giác tử vong đến gần, gã thanh niên cười thầm một tiếng. Đời hắn đã trải qua bao giờ phút sinh tử nhưng đều sống sót, lẽ nào hôm nay thực sự phải chết sao? Cuối cùng bụi về bụi, đất về đất.

Bao nhiêu hình ảnh ủa về.

Một đứa trẻ khi mới sinh ra đã không cha không mẹ, cũng không biết làm cách nào mà sống sót nổi.

Lê lét ở nơi đầu đường xó chợ, tránh khỏi chết đói nhờ tình thương nhỏ nhoi còn sót lại trong xã hội, tồn tại nhờ những trò lưu manh móc túi.

Đến khi trở thành thiếu niên, lại tham gia vào các băng đảng giang hồ, nhanh chóng tạo được danh tiếng.

Rồi sau đó gia nhập thế giới ngầm, đi theo con đường giết người kiếm tiền, đánh ra một mảnh cân khôn, trở thành một vị vương giả trong giới sát thủ, dù là ông trùm các băng đảng nghe danh cũng phải sợ mất mặt.

Từng hình ảnh từng hình ảnh cứ hiện ra, trong lúc hoảng hốt, hắn bỗng cảm giác một mùi thơm ngát như ngấm vào trong thân thể, làm chậm đi quá trình xói mòn sinh mệnh.

Ánh mắt mở ra, trong mơ hồ hắn nhìn thấy trước mặt là một hồ nước trong suốt long lanh phản chiếu ánh sao trời.

"Phù phù" một tiếng, ngã chổng ngược vào trong đó, đồng thời tri giác cũng mất đi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Phản lão?

Mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, ánh nắng xuyên qua lớp sương mù thần bí rọi xuống nền đất sỏi khô cằn.

Một mảnh di tích đã bị năm tháng mài mòn, chín con rồng kéo dài trên mặt đất, chụm đầu vào một cái hồ nước chu vi chỉ chừng vài trượng, nhưng lúc này lại tỏa ra vạn đạo hào quang lấp lánh, giống như đang chứa đựng toàn bộ tinh hoa của thiên địa.

Bên trong hồ nước có 1 người đang nằm, nói đúng hơn thì đó là một cái xác khô, huyết nhục khô quắt, da dẻ xám ngắt, gần như khô nứt, chỉ còn lại da với xương.

Nếu có người ở đây nhìn xuống nhất định sẽ phải giật mình kinh hãi, bởi bộ xác khô tưởng chừng đã chết từ bao giờ bỗng nhiên nhúc nhích. Đôi môi khô nứt không chút huyết sắc khẽ động, hai mắt cũng chậm rãi mở.

- Ôi mẹ ời, còn sống! Sống sót rồi...

Gã thanh niên tỉnh lại, nằm ngửa ở trong ao nước, không nhúc nhích chút nào, hắn ngẩng nhìn bầu trời xanh trong vắt, hắn thở dài một hơi, sống sót sau tai nạn, sinh cơ chậm rãi khôi phục, làm hắn như trút được gánh nặng.

Khẽ giơ cánh tay khô gầy lên, phát hiện huyết nhục trên cơ thể đã phồng lên không ít, sinh mệnh sức sống không ngừng khôi phục, tiếng tim đập ngày một rõ lên, mặc dù tốc độ như vậy có vẻ vẫn hơi chậm nhưng được như vậy hắn đã mừng rơi nước mắt rồi.

Yết hầu truyền đến cảm giác khô hạn, hắn khó khăn nghiêng đầu, cổ sống cổ chết nuốt từng ngụm nước.

Nước hồ rất ngọt, mang theo những mùi hương thơm thắm nhuần cả ruột gan, như quỳnh tương ngọc dịch, khiến người ta lưu luyến dư vị vô cùng của nó.

Hắn ngoác miệng ra mà uống lấy uống để, nuốt ừng ực dòng nước mát, bởi hắn cảm giác được uống vào như vậy khiến cho tốc độ khôi phục của tâm thần tàn tạ tăng nhanh chóng.

Thân thể toát ra cảm giác vô cùng thư thái, được ngấm trong thần trì, hắn cảm giác được một lượng lớn sinh mệnh tinh khí đang theo những lỗ chân lông chảy vào tứ chi bách hải.

- Còn sống thật là tốt...

Lại thêm một lần nữa hắn là kẻ chiến thắng khi đứng ở lằn ranh sinh tử. Con người trong lúc an nhàn, thì sẽ không biết thế nào là thỏa mãn, chỉ có đến tận cùng của sinh tử, trải qua cảm giác tuyệt vọng vô cùng, lúc đó mới hiểu được, sống sót cũng chính là một loại hạnh phúc.

Qua đi tới nửa khắc đồng hồ, hắn không biết mình đã uống bao nhiêu nước suối, bụng hắn đã no căng, thực sự không cách nào uống tiếp được cả.

Huyết nhục và phủ tạng ngày càng được thẩm thấu, tiếng mạch đập cũng mạnh dần lên, da dần dần tỏa ra một chút ánh sáng lấp lánh, hân rớt cục cũng có một lực lượng mạnh mẽ, cảm giác mình không biết mệt mỏi, liền chuyển thân mình bò lên bờ.

Trên người không còn cảm giác đau đớn, thậm chí tinh thần sung mãn, toàn thân thư thái, tinh lực tràn đầy, hân có cảm giác bây giờ mình có thể xé rách một con voi ma mút.

Thế nhưng, hân rất nhanh phát hiện ra điều dị thường, y phục trên người dường như rộng hơn, thùng thình, hoàn toàn không vừa với thân hình.

Hân duỗi 2 tay ở trong tay áo rộng thùng thình, chỉ trong chớp mắt, bản thân hân trước nay đều bình tĩnh, thì giờ kêu lên một tiếng sợ hãi, đây là bản tay của hân hay sao? Đã nhỏ đi mấy phân, hơn nữa lại vô cùng trơn bóng, căn bản không phải bản tay thô ráp đầy vết chai sạn của hân.

Phải nói hân là một kẻ số khổ, lẫn lộn đủ việc trên đời, vì thế nên da thịt thô ráp, bản tay tràn ngập chai sạn, lại có không ít ẹo, chứ làm sao mà trắng trẻo trơn láng như này được? Lẽ nào da thịt được thần thủy tái sinh nên mới trở thành như vậy? Hoàn toàn có thể như vậy.

- Thế nhưng còn việc nhỏ đi và y phục thùng thình thì giải thích sao?

Gã đồ tể đưa tay lên sờ sờ môi dưới, hân từ xưa đến giờ thường xuyên bị nê môi nên có thói quen dùng tay bóc những mảnh da chết ở trên môi, mỗi lần thần thờ suy nghĩ là đều vô thức làm như vậy.

Chỉ là ngón tay vừa chạm vào môi lập tức khiến hân giật mình. Còn đâu bờ môi khô ráp với những mảnh da chết tróc ra, thứ hân vừa sờ vào một bờ môi láng bóng mịn màng không góc cạnh như của trẻ sơ sinh.

Một suy nghĩ xẹt qua trong đầu, gã đồ tể chậm rãi cúi đầu nhìn xuống mặt hồ.

Chỉ thấy ẩn hiện trên mặt nước dập dờn, là một gương mặt anh tuấn với những đường nét quen thuộc, chỉ là nó không còn những dấu vết của thời gian đọng lại. Cực kỳ trắng trẻo, cực kỳ anh tuấn, thậm chí anh tuấn quá mức khiến người ta cảm thấy tà mị, gương mặt toát ra vẻ non nớt ngây thơ của một thiếu niên.

- Cái quái gì..

Vừa muốn há mồm ra chửi một câu, hân lại bịt kín miệng, bởi vì bây giờ hân mới để ý đến, thanh âm của mình không ngờ đã biến thành giống như trẻ con, tràn đầy vẻ non nớt.

Hân cảm giác tất cả mọi chuyện thật không thể tưởng tượng được, không phải y phục tự dưng biến thành to hơn, mà là thân thể của hân đã nhỏ đi, hân lúc này như trở lại thuở niên thiếu mười bốn, mười lăm tuổi. Chỉ là da thịt không đen bản chai sạn như hồi đó, mà trở nên vô cùng trắng trẻo mịn màng.

- Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Hân cố gắng sắp xếp lại những dữ liệu trong đầu.

Đêm qua hân vẫn là một gã thanh niên đã gần đầu ba, sau khi trải qua quá trình lột xác, sinh cơ như bị hút đi, cơ thể trở nên già lão, sau khi hấp thu thần thủy thì da thịt hồi sinh lại.

- Lẽ nào do nước hồ?

Hân nghĩ đến đây, vội vã rời khỏi hồ nước nhảy lên bờ. Nếu thực sự là do nước hồ thần bí này, nếu tiếp tục ngâm mình thì chẳng phải hân sẽ trở thành đứa trẻ mười tuổi, chín tuổi, thậm chí quay lại thời kỳ sơ sinh.

Nhìn trên người y phục rộng thùng thình, giống như y phục của các nghệ sĩ nhã nhạc cung đình Huế, hân thực sự có chút không biết phải nói gì. Đang yên đang lành tự dưng lại bị biến thành một đứa bé 14, 15 tuổi, quả thực là ai cũng khó mà cảm thấy dễ chịu.

Trong đầu hân hiện ra cảnh tượng hắc động không lồ cắn nuốt cả trăng sao trên trời vào đêm qua, lại liên tưởng đến tình trạng sinh cơ xói mòn của bản thân, hân suy đoán rất có thể khu vực này có một loại lực lượng gì đó có thể cắn nuốt vạn vật, những khe nứt này lấy đi sinh cơ của sinh vật.

Gã đồ tể càng nghĩ càng cảm thấy đúng đắn, nơi này rõ ràng toàn đá sỏi cằn cỗi, là một mảnh đất cô độc, âm u đầy tử khí, ngay cả con chim, con kiến đến tránh né, không có sinh cơ.

Vốn dĩ sinh cơ của hân cũng bị cắn nuốt, nhưng may mắn là nước hồ đã kịp cứu cái mạng nhỏ của hân, chỉ là tác dụng có vẻ đi hơi xa, không chỉ bổ sung sinh cơ mà còn đưa hân phản lão hoàn đồng, thật đáng sợ. Hân hoàn toàn tin tưởng bản thân nếu tiếp tục ngâm mình dưới hồ, e rằng sẽ còn trẻ thêm mấy tuổi nữa.

- Tốt nhất là nhanh chóng tìm đường rời khỏi nơi quái dị này!

Không còn nhìn trăng trên cao, huyết nguyệt trên mặt đất cũng biến mất. Đất đá cát sỏi không còn đỏ như máu tươi mà mang một màu đen cằn cỗi không chút sức sống như máu huyết đã khô, hoàn toàn phản ánh tình trạng của nơi này.

Đưa mắt nhìn về khu vực hắc động cắn nuốt nhật nguyệt tinh thần đêm qua, mặc dù trời đã sáng nhưng nơi đó vẫn như được phủ sương mù, một mảnh hắc ám vô tận trải dài như muốn che phủ tất cả những bí ẩn.

- Nơi này thật đáng sợ!

Gã đồ tể trong hình hài thuở niên thiếu lắc lắc đầu, gương mặt non nớt ngây thơ nhưng đôi mắt toát ra vẻ già đời, nhìn hắc thật tà môn.

Hắn xoay người bước đi, đương nhiên không phải là hướng về hắc động mà là chọn hướng ngược lại. Hắn muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, nếu tiếp tục ở lại thì không biết còn chuyện gì xảy ra.

Y phục thùng thình tạo thành bóng dáng kỳ lạ trải dài trên nền đất sỏi đen căn cổ...

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Nhân loại

Ánh sáng mặt trời dần dần biến mất, sắc trời chậm rãi trở nên đen kịt. Trên mặt đất hoang vu cô quạnh màu đỏ thẫm có từng lớp từng lớp sương mù bao phủ lượn lờ, làm cho người ta không phân biệt được phương hướng.

Nơi này như một vùng đất mê mang, không khí vô cùng trầm lắng, đất đá màu đen có máu huyết đọng lại, trải rộng khắp nơi làm cho khung cảnh càng trở nên tang thương.

Chân người bước trên đá, tạo nên những tiếng vang truyền đi rất xa trong bóng tối u tĩnh trống trải này.

Gã thiếu niên nhìn sắc trời càng lúc càng tối, chỉ có cảm giác hoàn toàn mất đi cảm nhận về phương hướng, như đang bước vào một mê cung vĩ đại.

Ngẩng đầu nhìn trời không thấy ánh sao, một khoảng tối tăm mịt mù như một tấm vải đen trùm lên bầu trời, đôi mắt nhìn ra bốn phương không thấy bên bờ, chỉ thấy đầu đầu cũng là sương mù mờ mờ, có cảm giác như hắc đang lạc vào trong một cái hộp đóng kín.

Ban đầu sương mù còn hơi nhạt, nhưng lúc sau lại trở nên dày đặc, có đưa tay ra phía trước cũng không thấy rõ năm ngón tay.

Hắn không biết phải làm gì, chỉ đành ngồi xuống ngay tại chỗ. Không thể xác định được phương hướng, hắc thực sự lo lắng sẽ lòng vòng quay ngược lại phía mảnh hắc ám vô tận cắn nuốt nhật nguyệt kia.

Sau một ngày liên tục di chuyển, con người ta lẽ ra nên nghỉ ngơi, chỉ là ở một nơi như này khó mà an tâm được. Bản năng của một gã đồ tể khiến hắc dù đã ngồi xuống nhưng vẫn giữ tâm lý đề phòng mạnh mẽ, các tế bào luôn ở trạng thái sẵn sàng bùng nổ.

Thần kinh căng ra liên tục như vậy thật sự không dễ chịu gì, nhưng không còn biện pháp, nơi này thực sự quá quỷ dị khiến người ta khó mà an tâm.

Đến nửa đêm, gã đồ tể bỗng giật mình quay đầu nhìn về phía sau. Ở sau có tiếng gầm nhẹ truyền đến, dường như có vật gì đó thức tỉnh.

Như một phản ứng được lập trình, thân thể hắc bật dậy như một con báo, sau đó lập tức lao đi, đương nhiên là hướng ngược lại tiếng gầm kia.

Ngay khi hắc vừa lao đi nơi đó lập tức vang lên tiếng kêu thảm thiết, máu tươi tanh tươi bay tán loạn, nhưng gã thiếu niên không quay đầu lại, dùng hết khả năng xông về phía trước.

Không biết bao lâu sau, sương mù tan đi, ánh trăng lại sáng tỏ, ngôi sao hiện khắp lên trời, gã đồ tể mới dám dừng lại. Hắn xoay một vòng quan sát bốn phương tám hướng, sau khi xác nhận không có thứ gì đuổi theo, liền xác định vị trí của mảnh hắc ám.

Đến khi biết bản thân cũng không chạy về phía nơi thần bí đó, mới thở phào một hơi. Nơi này thực sự khiến hắc hao tổn vô số tế bào thần kinh, chỉ cần không chuẩn bị kỹ, chắc chắn sẽ có lúc tự nộp tính mạng mình cho vùng đất quỷ dị này.

Lúc này đã có thể nhờ trăng sao mà xác định phương hướng, mặc dù trời chưa sáng nhưng hắc vẫn tiếp tục bước đi. Thực sự hắc không muốn ở lại nơi quỷ dị này thêm một khắc nào, lúc này chỉ có đi càng cách xa khu vực hắc động thần bí kia càng tốt.

.....

Trăng sáng treo ở trên cao, Ánh trăng như màn nước mỏng manh phủ xuống cả vùng đất, đây là một vùng đất trống trải và rất yên tĩnh.

Dưới chân không còn là một nền đất màu nâu đỏ mà là một màu xám trắng đáng sợ, xung quanh có những tảng đá lớn, xa xa còn có các ngọn núi đá. Tất

cả đều được ánh sáng trắng mỏng như làn khói bao phủ, cảnh vật rất mờ lung.

Cảnh tượng này vô cùng thanh tĩnh, rất hợp với những người muốn đi tản bộ dưới đêm trăng yên lặng. Thế nhưng tâm tình của kẻ đang bước đi kia thì thật không dễ chịu chút nào. Mỗi khi bước đi trên con đường màu xám trắng này, trái tim của hắn lại đập mạnh đến nỗi muốn nhảy ra khỏi cổ họng, các tế bào đều căng ra. Chỉ bởi vì cứ mỗi bước hắn lại giẫm lên những bộ xương khô trên mặt đất.

Khu vực này là những bộ xương khô chi chít, có mặt ở khắp nơi, khiến hắn muốn đi vòng cũng không được vì chỉ sợ bị lạc. Nhưng đám xương khô này đã sớm mục nát, chỉ cần bước nhẹ lên một cái là sẽ biến thành tro, có lẽ vì đã tồn tại trong một đoạn năm tháng quá dài lâu.

Có lẽ hắn cũng phải đi được năm mươi dặm rồi, thế nhưng vẫn chưa có dấu hiệu gì là ra khỏi khu vực chết chóc này.

- Ô ô.....

Tiếng gió lạnh gào thét, bỗng nhiên có từng đạo quỷ ảnh mờ lung từ trong đồng xương khô bay ra. Những quỷ ảnh này trông rất mơ hồ, lượn qua lượn lại khắp nơi.

- Ôi mẹ ơi, trên đời này thực sự tồn tại thứ này sao?

Gã đồ tể kinh ngạc, thứ này khiến hắn nghĩ đến từ “ma trôi”, ma trôi tràn ngập phạm vi khổng lồ trước mặt khiến hắn không biết tiến lên kiểu gì.

Leng keng!

Bỗng nhiên có tiếng vang của xích sắt từ đồng xương khô phía trước truyền đến, hắn rung mình một cái, cảm thấy sát khí lạnh lẽo.

Ở ngay trăm trượng phía trước, sát bên mỏm núi đá có một cái động sâu đen nhánh. Tiếng xích sắt lay động là từ bên trong động phát ra.

Cái động này vô cùng sâu, lạnh lẽo thấu xương đến nỗi làm cho lòng người kinh hãi. Cái khí lạnh lẽo ấy như hóa thành một loại vật chất vô hình chạm vào da người, đau đớn giống như kim châm đâm vào.

Từ trong hắc động sâu thẳm đó liên tục có những tiếng gầm gừ và tiếng xích sắt lay động truyền lên trên, giống như có một hung vật bị khóa ở dưới.

Có thể thấy rất rõ mỗi khi tiếng gầm gừ vang lên, thì đám ma trôi từ trong đồng xương khô bay ra ngoài đều bị chấn thành nát bấy, sau đó hóa thành âm khí bị hắc động thôn phệ.

Nơi này dường như gắn liền với “cẩn nuốt”, từ vĩ mô như hắc động hùng vĩ cẩn nuốt tinh nguyệt, đến vi mô hơn là địa thế cừu long cẩn nuốt sinh mệnh, rồi bây giờ đến cái gì nữa thế này? Chỉ một cái động ở bên mỏm núi cũng có đang cẩn nuốt vô số ma trôi, đây rốt cuộc là nơi quỷ quái nào?

Gã thiếu niên đợi đến khi đám ma trôi bị cẩn nuốt số lượng voi đi tương đối, lập tức dùng tốc độ cao nhất xông thẳng qua, đương nhiên là tránh xa khỏi hắc động nơi mỏm núi.

Sau khi tiếp tục đi tới một đoạn đường dài nữa, đến tận khi trời tờ mờ sáng, rốt cuộc xương khô đã biến mất hoàn toàn. Tuy vậy hắn vẫn chưa thể an tâm, bởi không khí vẫn tĩnh mịch một cách đáng sợ.

- Gì thế kia?

Phía trước xuất hiện một hồ nước khổng lồ chắn ngang, yên tĩnh như sắt đá, không một chút gợn sóng, mà khiến người ta giật mình nhất chính là màu sắc của nó, một màu đen kịt, đen như mực, màu đen đầy tử vong.

Hồ nước đen âm u đầy tử khí, không có một chút dấu hiệu sinh mệnh, không chỉ có như vậy, mảnh đất xung quanh tất cả đều khô cằn, ngay cả cỏ dại cũng không thể mọc, nơi này dường như là khu vực không có sự sống.

Đã có quá nhiều kinh nghiệm, nên hắn quyết định vòng qua chiếc hồ, mặc dù tốn nhiều thời gian nhưng cũng đành phải chấp nhận.

Một ngày lại trôi qua.

Sắc trời dần dần âm ảm, ánh tà dương cuối trời đã biến mất, xét thấy tình hình đã cách hắc động kia quá xa rồi, có lẽ cũng không còn nguy hiểm nữa, hắn quyết định dừng lại nghỉ ngơi lấy sức.

Nhưng vào lúc này, phía chân trời đột nhiên xuất hiện một luồng sáng nhàn nhạt, giống như ngôi sao băng vắt ngang bầu trời, đặc biệt thu hút sự chú ý của gã thiếu niên đồ tể.

- Bỏ mẹ, lại gặp yêu quái!

Hắn mở miệng chửi một câu, đang chuẩn bị quay đầu bỏ chạy thì chợt khựng lại, đưa tay lên dụi dụi mắt, dường như hắn nhìn thấy bên trong luồng sáng là dáng vẻ của một nhân loại, một nhân loại thực sự.

Ngôi sao băng đột nhiên thay đổi phương hướng, chỉ trong chớp mắt đã theo hướng của hắn bay tới, tốc độ cực nhanh khiến người ta liú lười, như một chiếc phi cơ bay ngang trời để lại làn khói dài.

Kích động, gã đồ tể thực sự thấy kích động!

Người gần nhất hắn được gặp, là tỷ phú Jack, đã quá xa xôi rồi. Một thời gian quá dài, cuối cùng cũng gặp được đồng loại!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Phàm nhân

Chỉ trong một cái nháy mắt, chính xác hắn chỉ chớp mắt một cái, đạo lưu tinh đã biến mất trên bầu trời, một lão bà bà vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt hắn, khiến gã đồ tể trong lồng thiếu niên phải giật mình lùi lại.

Đây là một bà lão với gương mặt vô cùng phúc hậu, mái tóc hoa râm được vấn lên đơn giản, thoát nhìn rất mộc mạc, không khác gì những lão thái thái ở nông thôn, rất là bình phàm giản dị, nhưng đương nhiên hắn không bị vẻ ngoài đó đánh lừa, nhất là vừa chứng kiến bà lão từ trên trời hạ xuống.

Chỉ có điều bà lão rõ ràng đứng ngay trước mặt, vậy mà trong mắt hắn lại trở nên mờ ảo lúc ẩn lúc hiện, hình như lão thái thái này đã thoát ly khỏi phạm trù phàm tục, cùng với thế giới tự nhiên trong sát nhập thành một thể.

Bà lão chăm chú quan sát gã thiếu niên, đôi mắt đục ngầu mờ mịt đặc trưng của các vị lão thành, nhưng khi hắn nhìn vào lại thấy hình ảnh vũ trụ rộng lớn vô ngần với những hành tinh không ngừng chuyển động, thật sự vô cùng kinh hãi. Gã đồ tể khẽ rung mình, hắn có cảm giác đứng trước đôi mắt đục ngầu kia, mọi ngóc ngách trên người hắn đều bị nhìn thấu.

Bỗng nhiên bà lão giơ tay lên, bàn tay nhăn nheo đầy vết đồi mồi lại tản mát ra ánh sáng nhẹ nhàng tinh khiết như pha lê, cảnh tượng thật là quái dị. Gã đồ tể kinh hãi, bởi không gian ở giữa hai người chậm rãi xuất hiện một hình ảnh, hệt như có mấy chiều ba chiều vậy. Càng khiến hắn ngỡ ngàng hơn, đó lại chính là hình ảnh bản thân đang ngâm mình trong hồ nước hồi phục sinh cơ.

Chỉ có điều cảnh tượng rất nhanh được thay thế, hình ảnh gã thanh niên bị ném ra khỏi khe cửa không gian, rồi hình ảnh Mộc Tinh rỗng giậm vang thiên địa..., lần lượt xuất hiện, khiến hắn có cảm giác bản thân đang đi bộ ngược dòng thời gian vậy.

Gã đồ tể kinh hãi, mặc dù biết bà lão đứng trước mặt không phải người bình thường, nhưng không ngờ lại có thủ đoạn kinh khủng như vậy, có thể lục lọi tái hiện trí nhớ của hắn.

“Ngươi là người đến từ thế giới khác!”

Đúng lúc này, một dòng suy nghĩ đột nhiên xuất hiện trong đầu khiến gã đồ tể giật mình kinh hãi, lùi lại mấy bước trợn mắt nhìn lão thái trước mặt. Đó không phải là suy nghĩ của hắn, nhưng lại xuất hiện trong đầu khiến hắn không hiểu ra sao, định mở miệng ra hỏi thì một dòng suy nghĩ khác lại hiện lên trong đầu:

“Không cần nói gì, ngôn ngữ của ngươi lão thái ta cũng không hiểu! Ngươi muốn hỏi gì chỉ cần nghĩ trong đầu!”

Khẽ nhíu mày, chuyện này hắn cũng vừa nghĩ đến, đối phương có lẽ thực sự là thần linh. Chỉ là không thể ngờ, bản thân thực sự đã rời khỏi Địa cầu rồi ư? Đây rốt cuộc là hành tinh nào trong vũ trụ vậy? Hay là một thế giới hoàn toàn không liên quan đến sự sống vũ trụ?

Các nhà khoa học đã tranh cãi trong một quãng thời gian dài về sự sống ngoài trái đất, người đồng ý kẻ phủ định, không ngờ kẻ đầu tiên tìm ra câu trả lời lại là một gã sát thủ, càng bất ngờ hơn khi tìm ra trong hoàn cảnh này.

Gã đồ tể chau mày, trước mắt muốn trở về chỉ có thể cầu xin vị lão thái này.

“Bà cho cháu hỏi, nơi này rốt cuộc là nơi nào? Phải làm sao để có thể trở lại nơi cháu sống vậy?”

Bà lão khẽ nhíu mày, ra chiều suy nghĩ, rồi lắc lắc đầu, một dòng suy nghĩ lập tức hiện ra trong đầu gã thiếu niên.

“Nơi này được gọi là Đại Hoang chi địa, cách thế giới của ngươi rất rất xa, gần như không thể trở về!”

“Nhưng...”

“Ngươi định nói có thể trở về bằng cỗ tể đàn như cách ngươi đến đây chứ gì? Ngươi biết bản thân vừa từ nơi nào thoát ra không?”

Gã thiếu niên khẽ nhíu mày, hắn chỉ biết đó là nơi rất kinh khủng có tòa hắc động thôn phệ cả trăng sao, hiểm nguy rình rập, lẽ nào còn khủng khiếp hơn so với bản thân tưởng tượng?

“Nơi này được gọi là Nhân gian Cấm khu, bị một lực lượng vô hình bao phủ, kẻ bước vào trong đó thập tử vô sinh, sinh cơ tuổi thọ sẽ bị hút hết mà chết!”

Nghe đến đây, gã đồ tể khẽ rùng mình, hần nhớ lại cảnh tượng nơi di tích chín khe nứt hội ngộ, cảm giác nhìn cơ thể chậm rãi bước đến tử vong, nếu không kịp thời nhảy xuống hồ thì đúng là chết nhắm.

“Không đơn giản như vậy, tao ngộ của ngươi, là do ngươi đến gần địa thế ma quỷ. Còn những người khác, không cần đến gần những cấm thế đó, chỉ cần ở trong phạm vi bao phủ của cấm khu cũng sẽ bị hút hết sinh cơ.”

Địa thế ma quỷ ư? Hóa ra chín khe nứt đó là địa thế ma quỷ, thảo nào...

“Khoan đã, những người khác chỉ cần ở trong phạm vi cấm khu là chỉ có nước chết, vậy tại sao cháu lại không có vấn đề gì?”

Gã đồ tể tròn mắt nhìn bà lão. Mặc dù việc cấp bách là tìm kiếm đường về, nhưng hần vẫn muốn hiểu rõ vấn đề.

“Bởi vì thể chất của ngươi, một loại thể chất lễ ra phải biến mất từ lâu, Thái Sơ Phàm thể - sinh ra để làm phàm nhân!”

Gương mặt non nớt lộ ra sự ngỡ ngàng, hần tiếp tục nhìn bà lão như muốn chờ đợi lời giải thích.

“Trong thiên địa tồn tại những lực lượng vô hình thiết lập nên trật tự, chẳng hạn như đạo, pháp, thể, ý, linh..., vạn vật có thể cảm ngộ chúng, từ đó nghịch đoạt tạo hóa, khuấy động phong vân, kéo dài tuổi thọ..., như thụ yêu ngươi từng gặp, hay bản thân ta, đều là tu luyện giả như vậy!”

Từ những giải thích của bà lão, hần lặng lẽ tổng kết trong đầu. Ban đầu hần cho rằng Mộc Tinh là yêu quái, còn bà lão trước mặt là thần tiên, nhưng xem ra không phải. Họ cũng chỉ là những sinh vật trong trời đất, chẳng qua mạnh mẽ hơn quá nhiều so với bình thường. Thế giới này xem ra không tầm tối như hần tưởng, bị đưa đến đây biết đâu lại có thể mở ra một cuộc đời mới cho hần.

“Phàm nhân thuở sơ khai, chính là những kẻ không có khả năng kết nối với thiên địa, bất quá trong tuế nguyệt dài đằng đặc, phàm nhân thể cũng bị lai tạp biến dị, nhờ vậy phàm thể vẫn có thể cảm ngộ thiên địa mặc dù rất hạn chế. Phàm nhân hiện nay đều là như vậy. Chỉ có ngươi...”

Dòng suy nghĩ hơi dừng lại, gã thiếu niên khẽ nhú mày, nảy sinh cảm giác không tốt.

“Ngươi chính là phàm thể thuở thái sơ, là phàm nhân thuần huyết, căn bản vô duyên với thiên địa, không thể nào tu luyện được, cả đời chỉ có thể làm người bình thường, sống đến trăm năm là phải trở về với cát bụi!”

Hần khẽ nhếch miệng, mặt mũi tỏ ra bình thản những trong lòng đã chừi ầm lên. Ai có thể giữ được bình tĩnh khi mà vừa mới lên tinh thần chào đón một cuộc đời mới, lập tức tức bị dội ngay gáo nước lạnh.

“Bất quá như vậy có liên quan gì đến việc cháu không bị ảnh hưởng bởi Nhân gian Cấm khu?”

“Ngươi là thuần huyết phàm thể, không thể cấu thông với trật tự thiên địa, vì vậy bị pháp tắc trật tự trong cấm khu bỏ qua, nếu ngươi không xúc động các kị thì có thể sống sót đi lại bên trong!”

Hần không biết nên cảm thấy bất hạnh hay may mắn bây giờ. Phàm thể thuở Thái Sơ, sinh ra chính là để làm phàm nhân, trăm tuổi trở thành nắm mỏ xanh cò, cùng với cái gì mà trường sinh bay lượn hoàn toàn vô duyên. Thế nhưng nhờ vậy hần mới có thể sống sót đi ra Nhân gian Cấm khu, thật là trở trêu.

“Nếu vậy cháu có thể đi vào bên trong đó tìm kiếm cổ tể đàn, trở về thế giới của cháu hay không?”

“Lúc ngươi rơi ra khỏi cánh cửa không gian, xung quanh không hề có tòa tể đàn nào, vị trí của nó rất có thể nằm ở trung tâm Cấm khu, bên dưới tòa Hắc động! Nếu ngươi dám vào trong đó, không chỉ ngươi chết mà cả mảnh đất này e rằng phải táng theo ngươi!”

Gã đồ tể giật mình, thực sự khủng khiếp như vậy? Bà lão trước mặt rõ ràng mang lại cho hần cảm giác thần bí, e rằng không thua kém gì Mộc Tinh bị trấn áp nơi thủy phủ, vậy mà cũng không ngăn được Cấm khu này ư?

“Bên trong Cấm khu rốt cuộc tồn tại thứ gì vậy?”

“Đó là Tồn tại Cấm kỵ, không ai rõ ràng, cũng không được phép nhắc đến!”

Thấy bà lão không muốn nói, hần cũng không hỏi thêm nữa, chỉ lẳng lặng suy nghĩ những tình huống có thể xảy ra. Trước mắt hần không có biện pháp rời khỏi thế giới này, xem ra chỉ có thể tìm cách hòa nhập mà thôi.

Hơn nữa, dù là Phàm thể Thái sơ nhưng hần cũng không có ý định từ bỏ, dù là thế giới nào cũng tồn tại một chân lý bất biến, kẻ mạnh nắm quyền. Trước kia u mê không biết gì thì cũng thôi, nhưng giờ đã đến thế giới này, được tiếp xúc với những người như thần linh, hần không cam lòng làm một phàm nhân, sau trăm năm hóa thành đất vàng.

Ánh mắt lóe sáng, hần nhất định phải nắm được sức mạnh trong tay, khuấy động phong vân, ngự trị trên đỉnh cao!

Đúng vào lúc này, một dòng suy nghĩ lại hiện ra trong đầu khiến hần sùng sốt:

“Nếu người đã không muốn sống đời phạm nhân, lão thái ta muốn nhờ người giúp một việc, có thể cũng là cơ duyên lớn lao của người!”

#\$%^_&%\$#@!

Anh em thấy truyện có gì xàm xàm thì cứ comment ý kiến bên dưới cho xôm nhé, t sẽ rút kinh nghiệm!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Khoa Đầu

Vàng trắng lên cao, ánh trắng bắt đầu lan tràn trên mặt đất hết như những đợt sóng bạc lấp lánh trải dài trên đại dương bao la.

Dưới ánh trắng, một bóng người nhẹ nhàng lướt đi, động tác thật chậm rãi nhưng nếu có người ngẩng đầu ngắm trắng cũng khó mà nhìn thấy gì, chỉ cảm thấy mình hoa mắt mà thôi.

Gã đồ tể lúc này nhìn xuống, chỉ thấy mặt đất không ngừng biến mất theo mỗi cái nhấc chân chậm chạp của bà lão, trong lòng khiếp sợ không thôi. Chỉ một bước chân đã xa tới ngàn dặm.

- Cái này chính là súc địa thành thốn, chỉ xích thiên nhai mà thần thoại nhắc đến sao?

Bước ra một bước, đã đến chân trời, đây quả thực là tuyệt kỹ chỉ có trong thần thoại. Mỹ Hầu Vương lộn một vòng bay được 10 vạn 8 ngàn dặm, hay Kim Sí Đại Bàng mỗi lần vỗ cánh bay xa 9 vạn dặm, có lẽ cũng chỉ như này mà thôi.

Mặc dù đang bị xách như một con gà nhưng đây vẫn là một thể nghiệm hoàn toàn mới đối với hắn, giang sơn đều ở bên dưới chân mình, những làn gió thổi mạnh mẽ làm quần áo của hắn bay phấp phật, một cảm giác có thể nắm giữ tất cả xông lên đầu hắn.

Sơn hà tráng lệ, mặt đất bao la, tất cả đều thu gọn vào trong tầm mắt, làm cho người ta có cảm giác sung sướng, tất cả vạn vật trong thiên địa, tất cả cây cối của thế gian, đều thu hết vào trong tầm mắt, khiến người ta không tự chủ được mà dâng lên một cảm giác khí thôn sơn hà.

Trong lòng dâng lên một cổ khao khát nắm giữ sức mạnh, nó mạnh liệt cuốn phăng tất cả mọi lo ngại. Dù là Phạm thể thuở Thái sơ - sinh ra để làm phạm nhân, hắn nhất định không sống kiếp phạm nhân, sau trăm năm hóa thành nắm đất vàng.

Ục ục...

Đúng vào lúc hắn hưng hừng quyết tâm khí thế ngất trời này, một âm thanh không hay ho lấm vang lên, khiến hắn trở lại với thực tế bản thân vẫn chỉ là một kẻ phạm phu tục tử.

Từ lúc rời khỏi Tô Sơn đến giờ, hắn vẫn chưa có gì bỏ bụng.

Bà lão cúi đầu nhìn gã thiếu niên, hắn chỉ đành ngại ngùng cười trừ một cái. Đôi mắt đục ngầu tĩnh lặng như mặt hồ dường như lóe lên một tia sáng kỳ dị, bà lão bước tới một bước, gã đồ tể chỉ thấy trước mắt hoa lên, phát hiện bản thân đã đứng ở bên cạnh một dòng sông.

Trắng thanh gió mát, sông nước êm đềm, cảnh tượng quả thực vô cùng lãng mạn, chỉ có trong những áng thơ văn của cổ thi sĩ. Dù là một gã sát thủ thô tục nhưng hắn vẫn cảm thấy vô cùng rung động.

Bước đến bên bờ sông, cảm nhận từng làn gió mát thổi vào mặt, ánh trắng chiếu xuống khiến mặt nước như chuyển sang màu bạc, trong đầu bỗng vang một câu thơ mà hắn từng đọc ở đâu đó:

“Cổ nhân kim nhân nhược lưu thủy

Cộng khan minh nguyệt ưng như thử”

Đúng vào lúc tinh thần thả lỏng nhất, tim hắn bỗng nhiên thất lại, thân thể phản ứng lại một cách vô thức lùi về phía sau. Đây hoàn toàn là phản xạ vô thức của mỗi tế bào khi cảm thấy có nguy hiểm ập đến, được hình thành và trui rèn sau nhiều năm sống nhờ chém giết.

Chỉ có điều, phản ứng của hắn dù đã rất nhanh nhưng vẫn chưa đủ. Từ dưới nước đột ngột trồi lên một con quái ngư to gấp đôi cá mập trắng, cái miệng đỏ như máu há rộng tưởng chừng có thể nuốt cả một con voi, với bộ hàm lởm chởm sáng bóng chỉ trong tích tắc đã tới trước mặt hắn.

Tốc độ khủng khiếp đến mức hắn chỉ kịp lùi lại một bước hàm răng không lồ đã tới sát đầu, chỉ có thể đứng yên chịu trận, bất quá hắn không nao núng

bởi phía sau hắn tồn tại một vị nắm giữ sức mạnh không thua kém là bao so với Mộc Tinh, hét một tiếng chấn động sơn hà.

Quả nhiên, hàm răng bỗng nhiên khựng lại trong không trung, hắn có thể cảm nhận rõ ràng sự lạnh lẽo tỏa ra từ những chiếc răng khổng lồ, mùi tanh tươi đến từ cái miệng đỏ lôm có thể nuốt chửng hắn.

Rầm!

Thân hình quái ngư nặng nề rơi xuống, hết như một quả núi nhỏ đổ xuống, phát ra thanh âm trầm thấp, rung chuyển cả mặt đất.

Mặc dù biết bà lão sẽ không để mình phải chết một cách tức tưởi, thế nhưng lúc này trán hắn vẫn chảy xuống một giọt mồ hôi, miệng khó khăn nuốt nước miếng. Chỉ cần chậm một tích tắc, là hắn đã vạn kiếp bất phục rồi.

Quay đầu lại nhìn, chỉ thấy bà lão vẫn ngồi xếp bằng bên gốc cây đại thụ, hai mắt nhắm lại như hòa vào tự nhiên, mặc dù chỉ là một lão thái vùng thôn dã nhưng lại khiến hắn có cảm giác giống như một vị bồ tát đang ngộ đạo dưới gốc bồ đề.

Lại quay sang nhìn dòng sông êm đềm tràn ngập ánh sáng, phản chiếu vầng minh nguyệt ngự trị trên cao, cảnh tượng vẫn lãng mạn vô cùng, nhìn xuống con quái ngư to như quả núi, hắn chỉ có thể cười khổ. Không có sức mạnh, căn bản không thể an nhàn, dù ở nơi nào thì đó cũng là đạo lý bất biến.

- Trước hết cứ kiểm cái gì bỏ bụng đã!

Hắn bắt đầu đi gom củi, rất nhanh chắt thành một đồng lớn, đồng thời cũng kiếm được mấy hòn đá đánh lửa. Ngọn lửa bùng lên nhanh chóng, hơi nóng ấm áp tỏa ra xua tan cảm giác lạnh lẽo của làn sương đêm.

Hắn tiến đến bên cạnh cái xác quái ngư khổng lồ, rút con dao găm giấu ở bên hông, chính là một trong những dụng cụ hành nghề của hắn. Đây là một loại dao dùng để giết người, cực kỳ sắc bén, có thể cắt xương không khác gì thái đậu cả. Vậy mà lúc này, lại phải dùng để cắt thịt, quả thực quá mức bi ai.

Keeng!

Thanh âm kim loại va chạm chói chói vang lên, gã đồ tể cảm thấy cả bàn tay tê rần. Hắn không ngờ con dao găm sắc lạnh của mình, vậy mà không cắt qua được lớp vảy sáng loáng trên người con quái ngư.

- Sao có thể cứng quá vậy?

Đảo mắt nhìn con quái ngư toàn thân lân giáp sáng loáng, hắn cảm thấy vô cùng phiền muộn. Lẽ nào thịt dâng đến miệng rồi lại phải bỏ? Nhưng rất nhanh ánh mắt sáng lên, tập trung vào cái miệng đỏ như máu của quái ngư. Lân giáp không thể cắt đứt, nhưng lợi có thể răn chắc đến vậy sao?

Hắn chui hẳn vào trong cái miệng đỏ lôm, rất nhanh cắt lấy mấy tảng thịt lớn rồi chui ra.

Y phục trên người đã dính đầy thứ nước nhớt, nhưng hắn mặc kệ. Lúc này lấp đầy được dạ dày mới là chính đạo.

Những tảng thịt cá lớn được gác lên trên ngọn lửa, tỏa ra mùi thơm ngào ngạt.

Món cá nướng vốn là đặc sản vùng sông nước, nhất là các tỉnh miền Tây, thử tưởng tượng những con cá nướng vỏ ngoài cháy đen nhưng thịt bên trong trắng mềm ngọt lịm thơm phức, đem chấm nước mắm tỏi ớt thì quả thực đúng là tiên thực chốn trần gian.

Còn thịt quái ngư nướng, mùi thơm tỏa ra so với tất cả những loại cá nướng mà hắn từng có cơ hội thưởng thức, đều thơm hơn rất nhiều.

Chỉ tiếc một điều, ở đây không có nước chấm thích hợp.

- Bà thử một miếng đi bà!

Cầm xiên thịt cá vàng rộm thơm ngát, gã đồ tể nhìn về phía bà lão thuận miệng hỏi, nhưng rất nhanh nhận ra ngôn ngữ khác biệt.

Bà lão mở mắt ra, nhìn gã thiếu niên đang cầm xiên thịt cá cười khoái chí, ánh mắt khẽ động, một dòng suy nghĩ lập tức hiện ra trong đầu hắn:

“Ngươi muốn hòa nhập vào thế giới này, việc đầu tiên cần phải biết ngôn ngữ ở đây!”

Tiếp đó chỉ thấy bàn tay khê đưa lên, một luồng sáng bắn tới, gã đồ tể còn chưa kịp phản ứng thì chui vào ni tâm hắn rồi.

Một loại chữ chậm rãi xuất hiện trong đầu, chỉ trong chốc lát hắn đã thông thạo không thua gì tiếng mẹ đẻ, thủ đoạn của bà lão quả thực kinh thiên động địa, khiến hắn khiếp đảm.

- Khoan đã, kiểu chữ này...

Hắn há hốc mồm, bởi vì kiểu chữ này rất giống với một loại chữ đã gây nên tranh cãi rất nhiều năm trong giới khoa học, một loại chữ được cho là của riêng người Việt, là đại diện văn hóa Bách Việt cổ xưa.

Đông Sơn hòa tự, hay còn gọi là...

...Khoa Đầu Tự!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Táng Địa

Khử niên từng lăm Vỹ Cương đồ

Vân hữu tiên nhân cổ Triện thư

Thiên xích thạch nham vô lộ đáo

Bất tri khoa đầu tự hà như

Chữ Khoa Đầu, đó là vấn đề đã gây tranh cãi trong một thời gian quá dài.

Nhiều nhà khảo cổ cho rằng, Khoa Đầu tự, hình dáng như lửa vòn, chính là chữ viết của người Bách Việt thời đại Hồng Bàng, thậm chí còn soạn ra một bảng chữ Khoa Đầu, thể hiện sự chấp nhất với lịch sử.

Nhưng cũng có rất nhiều người phủ định, đưa ra dẫn chứng, cái được gọi là chữ Khoa Đầu mà nhiều nhà khoa học tìm ra, thực chất chỉ là lấy chữ cổ của người dân tộc Thái sống ở Việt Nam rồi ép thành bảng chữ cái Việt cổ. Quan điểm này cũng không sai, bởi nếu mấy công trình nghiên cứu đó đúng thì Chính phủ đã công nhận rùm beng từ lâu rồi.

Chỉ có điều, dù bên nào đúng bên nào sai, cũng không thể nào phủ nhận, lịch sử từng tồn tại một loại giáp cốt văn có tên Khoa Đầu tự, bỏ qua việc nó rốt cuộc do người Việt cổ hay người phương Bắc sáng tạo ra.

- Thời Lạc Long Quân có người hái củi, bắt được con rùa, lưng rộng khoảng ba thước, trên mai có khắc chữ như con nòng nọc gọi là chữ Khoa Đầu!

Gã đồ tể gặm một miếng thịt cá lớn, trong đầu nhớ lại mấy câu dẫn về Khoa Đầu tự được ghi lại trong sách Lĩnh nam Chích quái của Vũ Quỳnh. Hắn vẫn luôn nghiêng về ý kiến Khoa Đầu tự là chữ của người Việt cổ, nhất là sau khi chứng kiến tấm biển đồng nằm lẫn lóc nơi đại môn khu di tích thùy phủ Lạc Long Quân.

Nhưng nếu vậy, ngôn ngữ của thế giới này phải giải thích như thế nào? Mặc dù có đôi chút khác biệt nhưng hắn dám khẳng định chữ viết ở đây hoàn toàn giống với giáp cốt văn được tìm thấy ở các di tích trên dải đất trải dài từ Nam Trường Giang xuống đến Bắc Bộ của người Bách Việt xưa.

- Xem ra chữ Khoa Đầu tồn tại từ trước cả thời đại Hồng Bàng!

Trên thế giới vẫn tồn tại một luồng ý kiến phủ định thuyết tiến hóa của Darwin, họ cho rằng nhân loại xuất hiện không phải do vượn cổ tiến hóa thành mà do người ngoài hành tinh mang đến Trái đất.

Nếu là trước đây hắn nhất định sẽ hi mũi coi thường giả thuyết hoang đường không chút thực tế này, thế nhưng bây giờ khi mà thế giới quan đã thay đổi hoàn toàn, hắn lại có cảm giác giả thuyết này rất có tính tham khảo.

“Người ăn xong chưa vậy?”

Một dòng suy nghĩ chen vào đầu gã thiếu niên, lập tức đẩy dạt tất cả các suy nghĩ hỗn loạn sang một bên. Hắn nhồi nốt miếng thịt cá thơm ngọt vào trong miệng, rồi đứng dậy định tiến về phía bờ sông rửa tay, bất quá rất nhanh dừng lại, lau tay luôn vào quần áo, rồi nhìn về phía bà lão mở miệng nói:

- Cháu ăn xong rồi!

Mặc dù có thể trao đổi bằng suy nghĩ nhưng dù sao hắn vẫn muốn nói chuyện bằng mồm hơn.

Bà lão cách không tóm lấy hắn, bước ra một bước, cảnh vật lại biến đổi...

.....

Những tia sáng đầu tiên của ngày mới xuất hiện, len lỏi qua những đám mây chiếu xuống, gã đồ tể cũng choàng tỉnh từ cơn mộng mị, bởi hắn nhận ra hành trình của mình đã dừng lại.

Khẽ ngáp một cái, hắn cảm thấy bản thân tỉnh táo hẳn, cơ thể cũng tràn đầy sinh lực. Dù bị bà lão xách lấy nhưng hắn vẫn ngủ được như thường.

Đảo mắt đánh giá xung quanh, hắn phát hiện ra trước mặt là một vùng đất rộng lớn hoang vắng, nơi nơi đều là đồi núi, chỉ có điều mỗi tòa đều không cao lắm, ẩn nấp sau làn sương đen mù mịt hết như âm khí.

- Đây là nơi nào vậy?

Hắn quay sang hỏi, lúc này mới phát hiện ra bà lão đang đứng lặng người, toàn thân run run, đôi mắt đục ngầu dường như lấp lánh dòng lệ, miệng lẩm bầm mấy câu, hắn chỉ nghe được loáng thoáng được là:

“Ta lại đến thăm các người...”

Phải một lúc lâu sau, tâm tình bà lão mới trở lại bình thường. Lúc này một dòng suy nghĩ hiện ra trong đầu gã đồ tể:

“Nơi này là Táng Địa, một Nhân gian Cấm khu khác, còn được gọi là Nơi mai táng Thần linh!”

- Cái gì? Mai táng Thần linh?

Gã đồ tể khẽ giật mình kêu lên. Bà lão đã nói bản thân không phải thần linh, cũng chỉ là một tu luyện giả nắm giữ sức mạnh mà thôi. Từ đó có thể tưởng tượng thần linh thực sự sẽ khủng khiếp đến mức nào.

- Bên trong thực sự mai táng thần tiên?

“Trên đời này thực sự tồn tại thần tiên ư?”

Bà lão lắc đầu tự giễu. Tiếp đó một dòng suy nghĩ khác lại hiện lên trong đầu gã đồ tể:

“Táng Địa, không ai biết rốt cuộc bên trong mai táng thứ gì, chỉ biết rằng nó được bao phủ bởi âm minh khí. Sinh vật đi lạc vào, sinh cơ dần dần sẽ bị chuyển hóa thành tử khí, cuối cùng sẽ hòa thành cương thi, chỉ biết giết chóc.”

- Chẳng lẽ không có ai vào tìm hiểu hay sao?

“Từ thời Thái Cổ tới nay, người đi thăm dò thì vô số, thế nhưng chẳng có ai ngoại lệ, tất cả đều chết hết! Năm đó có một siêu cấp thể lực, đang ở thời kỳ hưng thịnh nhất từ trước tới nay, dốc hết toàn bộ lực lượng của mình, tập trung toàn bộ những cường giả thông thiên triệt địa có thể chọc thủng trời, muốn tấn công vào đó, để khám phá những bí ẩn của Táng Địa!”

Nói đến đây, tâm tình bà lão lại trở nên kích động, có chút bi thống, có chút nhớ thương, có chút oán hận, có chút hối hận, lại có chút cô đơn.

"Thế nhưng, thể lực đó cuối cùng đã bị xóa tên trong trời đất! Mấy vạn tu giả, mấy vạn con người, vậy mà bị diệt hết, ngay cả truyền thừa cũng đứt đoạn, biến mất trên thế gian này!"

Hắn nhìn chằm chằm bà lão, lời mờ đoán được thể lực bị diệt kia có lẽ liên quan rất mật thiết với bà lão. Bản thân hắn vô thức lui ra xa bà lão, đôi phương tâm trạng đang không ổn định, biết đâu lỡ tay giết mất hắn thì đúng là muốn khóc cũng không được.

- Chết hết, tất cả đều chết...

Cuối cùng, không còn đôi mắt đục ngầu ngẩn lệ, bà lão trực tiếp khóc khóc cười cười, dường như hóa thành người điên, miệng không ngừng lẩm bầm những thanh âm nghẹn ngào.

- Mấy vạn con người, vậy mà không còn ai sống sót. Chết hết, chỉ cần đi vào trong Cấm khu, không ai có thể sống sót...

- Máu chảy thành sông, hài cốt chất chồng như núi...

- Xương khô vô biên, thân chất thành núi, máu chảy thành sông...

Gã thiếu niên đồ tể nghe mà cảm thấy da đầu tê dại, bàn tay hắn đã nhuộm máu không biết bao nhiêu người, thế nhưng xương cốt vô biên, thân chất thành núi, máu chảy thành sông, là địa ngục tu la hay sao? Hơn vạn con người bị diệt sát, đó là cảnh tượng kinh khủng đến mức nào?

"Ô ô ô..."

Bà lão không còn lẩm bầm nữa mà bắt đầu khóc rống lên, trong đôi mắt vẫn đục chảy ra 2 hàng nước mắt.

Cuối cùng, bà lão trở nên ngơ ngác, sững sờ đứng yên nhìn về phía Cấm khu, rất lâu không nhúc nhích, có cảm giác như bà đã hóa đá rồi vậy.

Cứ như vậy, một ngày một đêm trôi qua, đôi mắt già nua chưa từng chớp 1 lần, mãi cho tới bình minh, ánh nắng đầu tiên chiếu rọi vào mắt, bà lão mới giật mình tỉnh lại.

Bà lão quay sang nhìn gã thiếu niên đang nằm co ro chìm trong giấc ngủ ở gần đó, phát tay một cái khiến hắn tỉnh giấc, rồi khàn giọng nói:

- Ta muốn ngươi đi vào bên trong Tảng Địa!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Nghịch Tu

Gã đồ tể vừa tỉnh lại từ cơn mộng mị, vẫn còn đang mơ màng, nghe được câu nói của bà lão không khác nào sét đánh bên tai. Hắn tung người bật dậy, miệng há hốc ra nhìn chăm chăm đối phương, muốn xác định chính xác xem có đúng là đối phương đang nói với mình không.

Đùa gì vậy? Nhân gian Cấm khu, kẻ bước vào đều hóa thành xác chết di động, hơn vạn người xông vào đều hóa thành xương trắng. Nhìn tình cảnh trước mặt xem ra mạnh mẽ như bà lão này cũng không dám bước vào, vậy mà lại muốn hắn xông vào tìm chết ư?

“Ngươi là Thái Sơ Phạm thể, không bị ảnh hưởng bởi đạo ngân, sẽ không bị biến thành cương thi. Chỉ cần không tiến vào trung tâm Tảng Địa, không xúc phạm đến tồn tại cấm kỵ, sẽ an toàn!”

Bà lão lại quay về với thói quen trao đổi bằng suy nghĩ, nếu không phải đã từng thấy bà lão từng vô thức lăm bắm, hắn còn tưởng đối phương bị câm.

Gã thiếu niên khẽ chau mày, như vậy hắn rất giống máy bay tàng hình, đi vào phạm vi của kẻ thù nhưng không bị sóng radar phát hiện. Có điều không phải bên trong vẫn còn đám cương thi sao?

- Nhưng nếu chẳng may gặp phải cương thi? Lập tức bỏ chạy?

"Không, ngươi sẽ bị giết ngay lập tức!"

- Cái này...

Gã đồ tể chau mày, hắn không biết nên nói gì bây giờ. Ngẫm lại thì cũng đúng, trước khi trở thành cương thi bọn họ đều là những nhân vật siêu cấp khủng bố, có khi chỉ cần một ánh mắt cũng đủ giết hắn cả trăm lần.

"Không chống lại pháp tắc của Cấm Khu, cương thi sẽ không hiện thể!"

Một thanh âm hiện ra trong đầu như muốn làm cho hắn yên tâm. Chỉ có điều nơi này đã là Cấm Khu, dù là nhân vật siêu cấp cũng không dám bước vào, một gã phạm nhân như hắn lại muốn độc xông thì đúng là tìm chết.

- Nếu cháu thực sự là Thái sơ Phạm thể không thể cảm ngộ thiên địa, vậy bà làm cách nào có thể giúp cháu tu luyện?

Cuối cùng hắn ngẩng đầu lên hỏi bà lão. Đó là điều mà đối phương hứa hẹn với hắn, nhưng hắn không thể nào xác định được. Sinh ra để làm phạm nhân, thiên địa không cho phép tu luyện, bà lão dù có năng lực thông thiên, nhưng có thể vượt qua trật tự thiên địa sao?

Bà lão rơi vào trầm tư, có điều hắn cảm giác được không phải đối phương không biết trả lời hắn như nào, mà có vẻ như muốn sắp xếp lại từ ngữ để giải thích cho một kẻ không hiểu tí gì về tu luyện như hắn.

“Tu luyện, chính là nghịch thiên đoạt mệnh, nhưng quá trình tu luyện lại là thuận thiên mà đi. Cảm ngộ vạn đạo, câu thông đại thế, lĩnh ngộ trật tự thiên địa..., tự thiên địa chỉ đạo mà phản phác quy chân, tu luyện chỉ lộ chính là theo thiên lộ mà thành. Nhưng vẫn có ngoại lệ.”

“Thuở xa xưa, từng tồn tại một loại cổ tu giả đặc biệt, không cầu thiên đạo, bất cảm pháp tắc. Quá trình tu luyện của họ, là hình thành thế giới riêng trong cơ thể, từ đó cảm ngộ đạo, pháp, khí, thế, ý trong quá trình hình thành thế giới thể đó. Những người như vậy, được gọi là Nghịch Tu – Nghịch mệnh tu giả!

- Nghịch Tu?

Gã thiếu niên hoàn toàn bị hút vào hai chữ Nghịch Tu. Hắn không hiểu về tu luyện, nhưng qua lời giải thích tương đối dễ hiểu của bà lão, hắn cũng nắm được tương đối.

“Có thể hiểu đại khái: Tu luyện, là cảm ngộ trật tự thế giới bên ngoài, còn nghịch tu, là cảm ngộ từ thế giới bên trong cơ thể. Tu luyện, là quá trình ngộ đạo thông pháp, còn nghịch tu, lại là quá trình diễn biến thế giới thể. Nghịch Tu, mới chân chính là nghịch thiên chi lộ!”

Gã thiếu niên rơi vào đắm chiều, thanh âm bà lão cứ như ma chú quanh quẩn trong đầu khiến hắn không ngừng say mê suy nghĩ. Nghịch Tu, so với tu

luyện thông thường, phức tạp hơn ở quá trình diễn biến thể giới thể.

Diễn biến ra thể giới, đó là quá trình phức tạp đến mức nào, thể giới thể không diễn biến được ra, lấy gì để cảm ngộ? Từ đó có thể tưởng tượng ra sự nghịch thiên của Nghịch Mệnh Tu giả.

- Vậy là bà có thể hướng dẫn cháu đi theo con đường Nghịch Tu?

Hắn ngẩng đầu nhìn chằm chằm gương mặt nhăn nhó lóm đóm đòi hỏi đầy phúc hậu, mở miệng hỏi. Không ngờ đáp lại chỉ là một cái lắc đầu nhẹ khiến hắn có xúc động muốn đập đầu.

“Thứ nhất, Nghịch Tu đã biến mất từ rất lâu, Nghịch tu chi lộ cũng bị trật tự thiên địa bài xích.”

“Thứ hai, con đường mà ngươi phải đi còn khó hơn Nghịch lộ!”

Một thanh âm hiện lên trong đầu khiến gã thiếu niên khẽ giật mình. Nghịch tu đã khó đi đến mức tuyệt chủng rồi, hắn lại phải đi con đường khó hơn, như vậy thì đúng là thiên địa bất dung.

“Muốn diễn sinh thể giới, cần thấu hiểu quá trình thể giới hình thành. Nghịch Tu không câu thông thiên đạo, không tuân theo trật tự thiên địa, nhưng họ cũng cần cảm thụ những lực ẩn ẩn của hỗn độn từ thuở sơ khai tồn tại ở đâu đó trong trời đất, từ đó diễn sinh ra thể giới thể. Còn Phàm thể, căn bản là không cảm ngộ được thứ gì.”

- Nếu vậy thì bà giới thiệu về Nghịch Tu cho cháu này giờ đề làm gì?

Hắn bắt đầu có điểm chán ngấy, say mê lắng nghe, chìm trong suy nghĩ, không ngờ lại là vô dụng. Lẽ nào đối phương định hù hắn, muốn lừa hắn tiến vào bên trong Táng Địa làm việc hộ?

“Ngươi không thể cảm ngộ lực ẩn hỗn độn, nhưng có thể từ sự diễn giải thiên địa của người khác, làm tiền đề cho thể giới thể hình thành!”

- Sự diễn giải thiên địa của người khác?

“Trên thế gian tồn tại những cuốn cổ kinh, là những pháp môn tu luyện tối thượng, trong đó ghi lại những sự diễn giải đối với những yếu tố cấu thành nên trật tự thiên địa, mỗi cuốn lại diễn giải hoàn hảo về một đạo nào đó. Tùy theo quá trình hình thành thể giới thể, ngươi cần tìm được những cổ thư mạnh nhất ứng với mỗi quá trình đó.”

Nghe đến đây, gã thiếu niên khẽ nhắm mắt, việc hít thở cũng trở nên khó khăn. Hắn thực sự không ngờ, con đường của mình lại khó đi đến như vậy.

- Vậy bà có thể giúp được gì cho cháu?

“Nghịch lộ đã biến mất trên thế gian, nhưng ta may mắn có trong tay một ít tài liệu về con đường này. Hơn nữa, ta còn có một bộ cổ kinh, được xưng tụng là khởi nguyên thể giới, chính là cổ kinh thích hợp nhất cho quá trình đầu tiên của diễn sinh thể giới thể!”

“Đương nhiên, ta cũng chỉ có thể giúp ngươi bước vào quá trình đầu tiên của Nghịch lộ, còn những bước sau đó, e là ngươi phải tự tìm tòi!”

“Ngươi suy nghĩ kỹ đi!”

Quá con mẹ nó khó khăn!

Gã thiếu niên rơi vào trầm tư.

Táng Địa, nhân gian cấm khu, cứ cho hắn là Thái sơ Phàm thể, không bị tử vong đồng hóa, nhưng bên trong đương nhiên còn nhiều thứ khác khủng bố, cương thi là một trong số đó. Sự nguy hiểm có lẽ không cần nghĩ.

Thế nhưng nếu hắn từ chối, con đường tu luyện e là phải chấm dứt từ đây.

Lẽ nào hắn phải sống một đời phàm nhân?

Hắn không nghĩ ngờ chút nào lời của bà lão.

Đối phương không có gì phải lừa hắn, vì căn bản là quá mạnh, kẻ mạnh không cần thiết phải nói dối để lừa kẻ yếu.

Mặc dù chỉ có thể giúp hắn bước một bước đầu tiên trên con đường tu luyện, nhưng có bước đầu tiên, làm sao sẽ không có bước thứ hai? Hắn tin tưởng bản thân sẽ đi đến cuối con đường, dù nghịch thiên cũng phải đi!

Ở Địa cầu, hắn chính là ông vua của thể giới ngầm, là vương giả trong sát thủ, vậy thì ở thể giới này, hắn cũng phải hướng đến đỉnh cao.

Tổ Sơn, Tề đàn, Táng Địa, Hắc động,... hắn phải ngự trên đỉnh cao, giải tất cả những bí ẩn đó!

Một lần tân sinh, con đường của hắn vẫn không thay đổi!

Cuối cùng, gã thiếu niên mở mắt ra, gương mặt non nớt lóe lên sự già dặn, hần nở nụ cười nhếch miệng nói:

- Thành giao!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Xâm nhập

Lúc này, mặt trời chói chang treo giữa không trung, Nhân gian Cẩm khu Táng Địa – nơi mai táng thần linh, không ngờ bên trong lại toát ra sinh cơ bừng bừng, xanh um tươi tốt. Thổ địa màu đen, vách núi màu đen, thoạt nhìn cổ xưa mà thần bí.

Càng đi vào trong càng thấy cỏ cây xanh um tươi tốt, mọc đầy cỏ thụ che trời, có vẻ sinh cơ bừng bừng. Thấp thoáng phía đằng xa lại có một hồ nước tô điểm thêm cho vùng núi, thật là sơn thủy hữu tình, thế nhưng chúng lại khó thể che giấu bản chất của vùng đất - Tối đen!

“Táng Địa có sáu lối vào, lối này được gọi là Nhân môn, là lối vào an toàn nhất!”

Gã thiếu niên nhớ lại lời dặn dò của bà lão, đồng thời không ngừng quan sát xung quanh. Khu vực này quả thực sinh cơ bừng bừng, rất có cảm giác nhân gian thẳng cánh, bất quá hần vẫn không thấy yên tâm một chút nào.

- Qua... qua...!

Mấy con quạ đen tràn ngập khí tức chết chóc đang lượn lờ trên vách núi màu đen, đậu trên một cành cây trụi lá, khô héo, chênh vênh bên cạnh vách đá, phát ra tiếng kêu ghê rợn, tràn ngập vẻ thâm trầm.

Quạ chính là loài vật biểu tượng cho sự chết chóc, kết hợp thêm khí tức quỷ dị càng lúc càng đậm đặc, cho dù sinh cơ dào dạt đến mức nào đi chăng nữa cũng vẫn khiến người ta có cảm giác đang đi đến một nghĩa địa, lạnh run cả người.

Gã thiếu niên hít một hơi ổn định tâm thần, rồi tiếp tục bước đi.

Nửa ngày trời qua, câu cối xanh um dần dần trở nên thưa thớt, sinh khí cũng không còn lại bao nhiêu. Hần biết, bản thân đã chính thức đi vào phạm vi của Nhân gian Cẩm khu Táng Địa - Nơi mai táng thần linh.

Chỉ mới lạc trôi đến thế giới này không bao lâu, nhưng hần đã có cơ hội đi dạo trong hai nơi được coi là Nhân gian Cẩm Khu, thần phật cũng không dám bước chân vào, đúng là hần phải tự ngả mũ thán phục trước vận đen mặt kiếp của mình.

Đột nhiên một tiếng khóc vang lên, không ngừng lần khuất trong không gian, khiến bất kỳ ai nghe thấy cũng phải nổi da gà.

Phía đằng xa có một gốc cỏ thụ khô héo, lớn tới hơn năm, sáu người ôm không hết, rất giống với những cây đa nghìn tuổi nơi lưu trú của những con ma không tên ở các làng quê Bắc Bộ.

Điều khiến gã thiếu niên cảm thấy kinh khủng, đó là trên cây có một tổ chim rất đáng sợ, cao gần hai mét và hoàn toàn dùng xương khô dựng lên, ám khí dày đặc lượn lờ xung quanh, hình thành một màn sương mù uốn lượn.

- Con bà nói, đây là tổ của loại chim gì vậy?

Khóe miệng khẽ giật giật, hần cảm thân thể hình như lạnh hơn một chút.

Phạch phạch!

Đột nhiên, từ trong tổ chim, một con hắc điều không lồ vươn mình lên, hai cánh không ngừng khuấy động cuồng phong.

Toàn thân đen như mực, hình dáng cực kỳ giống một con quạ, chỉ có điều kích cỡ lại quá to lớn, toàn thân tràn ngập hắc khí âm u. Nó khẽ kêu lên mấy tiếng, lập tức từ cái mỏ cự đại rơi ra một thứ gì đó. Khi nó rơi xuống đất, gã thiếu niên lập tức rùng mình, bởi hần nhận ra đó là một cái đầu người.

Cuồng phong gào thét, con hắc nha giương cánh lao lên, thổi bay cả cỏ cây và đất đá xung quanh ra xa.

“Nó phát điên cái gì vậy? Lẽ nào phát hiện ra mình?”

Gã thanh niên đang định quay đầu bỏ chạy thì từ phía xa bỗng truyền đến một tiếng gầm nhẹ, khiến cho linh hồn người ta phải phát run lên. Hần nheo mắt

nhìn tới, lập tức đã đầu run lên.

Một sinh vật hình người, toàn thân được phủ bởi một bộ lông màu đen rậm rạp, thân hình vô cùng khổng lồ nhưng lại đặc biệt nhanh nhẹn, chỉ cất bước một cái đã lao vào tận sâu bên trong Tầng Địa, biến mất không còn tung tích.

Con hắc nha mang theo cuồng phong cuốn về hướng đó, dường như muốn đuổi theo sinh vật hình người kia.

Phải một lúc lâu sau, xung quanh mới phục hồi sự yên tĩnh, gã đồ tể mới tiếp tục tiến về phía trước.

Rốt cuộc thì hắn cũng đi qua khu vực u ám, đi tới một vùng đất hư vô mờ mịt, nơi này hoàn toàn không có hắc khí như sương, nhưng không khí tại đây lại vô cùng quý giá.

Lúc này, ánh nắng chiều đã nhuộm đỏ cả chân trời, khiến cho cả vùng đất vốn màu đen như được nhuộm một tầng sáng màu vàng chói lóa.

- Sao đột nhiên lạnh như vậy?

Ngay khi tiến vào trong một sơn cốc, gã đồ tể đột nhiên cảm nhận được sự lạnh lẽo đến cùng cực đang ập tới, giống như đang bị đóng băng trong vạn năm hàn băng vậy, cơ thể gần như sắp đông cứng rồi.

Đúng lúc nguy cơ ập đến, miếng cổ ngọc đeo trên cổ lập tức tản mát ra ánh sáng nhàn nhạt bao phủ lấy hắn, chống lại sự lạnh lẽo đang không ngừng ập đến.

Gã thiếu niên thở ra một hơi, đưa tay cầm lấy miếng cổ ngọc màu tím lên xem xét. Đây là thứ bà lão đưa cho hắn trước khi vào Tầng Địa, nói rằng nhờ nó mới có thể tìm được nơi cần đến, không ngờ nó lại lợi hại đến vậy.

Mân mê một lúc hắn mới buông miếng cổ ngọc ra, ngẩng đầu lên nhìn về phía trước. Chỉ thấy trong thung lũng màu đen này, có rất nhiều cổ động đang không ngừng phun ra thứ chương khí màu đen, sự lạnh lẽo chính là từ nơi đó truyền ra, dù cách rất xa nhưng vẫn khiến cho người ta không thể chịu được.

- Oa oa...

Đột nhiên, một tiếng kêu chói tai như tiếng trẻ sơ sinh khóc truyền đến, từ trong những cổ động trên vách đá lao ra từng con quạ màu đen, mang theo hắc khí lao lên tận trời.

Cả thung lũng như sôi trào, hắc nha vô cùng vô tận bay ra, tất cả đều hướng về bầu trời, trong nháy mắt đã bao phủ tất cả, số lượng của chúng quá nhiều.

- Nhiều quạ như vậy ư? Chúng muốn làm gì vậy?

Gã thiếu niên lúc này đã núp sau một thạch lâm, thân hình gần như nằm sấp xuống đất, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, nhìn qua khe đá nhỏ xíu quan sát tình hình trên trời.

Trăm vạn con hắc nha như hóa thành một tấm màn che khổng lồ màu đen bao phủ cả bầu trời, đây là một luồng lực lượng hủy thiên diệt địa, không ai có thể chống lại được. Chúng lao về phía Thái dương, dường như muốn hủy diệt quả cầu lửa khổng lồ trên bầu trời kia.

- Oa... oa... oa...!

Trăm vạn con hắc nha cùng kêu lên, phát ra âm thanh vang vọng cả bầu trời, dù đã cách nhau rất xa nhưng vẫn khiến cho gã thiếu niên đang nằm trong thạch lâm phải cảm thấy đầu óc ong ong không thể suy nghĩ được gì.

- Gràooooooooo!

Một tiếng gào thét vang trời như truyền xuống từ cửu thiên, Thái dương bỗng nhiên phát nổ, từ bên trong lao ra một biển lửa màu đen đốt cháy tất cả những con hắc nha đang lao tới.

Gần như ngay lúc đó, miếng cổ ngọc lại tỏa ra một luồng sáng bao phủ hoàn toàn lấy gã thiếu niên, kế tiếp mọi âm thanh đều biến mất, hắn không còn nghe thấy bất cứ thứ gì hay cảm giác được gì, dường như bị ngăn cách với thế giới bên ngoài vậy, mặc dù vẫn có thể chứng kiến được mọi việc.

Biển lửa dần ngưng tụ lại thành một con hắc điểu, toàn thân tràn ngập âm khí, đứng tận trên trời cao vô tận nhưng gã thiếu niên vẫn nhìn thấy được, từ đó có thể hiểu được sinh vật này khổng lồ như nào.

Con hắc điểu khổng lồ bằng một tốc độ khủng khiếp lao xuống, chưa tới nơi nhưng thân hình khổng lồ của nó đã tỏa ra sức ép khiến tòa hắc sơn không ngừng rung chuyển, như muốn hủy diệt hết vô số hắc động bên dưới.

Hắn nhìn về phía ngọn núi đen kia, trong vô số huyết động đang không ngừng phun ra hắc khí, chỉ có một cổ động to lớn là yên tĩnh.

Trong đó chỉ có một đôi mắt màu vàng khiếp người, sáng lóe lên trong bóng tối, nó như một vị thần đến từ địa ngục, phát ra sát ý vô cùng vô tận.

Khè khè khè!

Đột nhiên, trong huyết động màu đen to lớn kia truyền ra một âm thanh khiến người ta phải dựng tóc gáy, một con hắc xà từ trong động lao ra, sau đó hướng về phía bầu trời.

Những chấn động không ngừng vang lên, khiến tòa thạch lâm sụp đổ, những hắc động đều vỡ nát, gã thiếu niên bị vô số cự thạch va vào người lên, dù có lòng sáng bảo vệ nhưng vẫn cảm thấy đau đớn, không thể nhìn thấy trận chiến trên trời cao nữa.

Không biết bao lâu trôi qua, không gian trở lại yên tĩnh.

Gã thiếu niên vẫn cứ nằm im không nhúc nhích, không dám mò ra ngoài. Hắn quyết định thức đợi đến khi trời sáng.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Tử y

Những tia sáng đầu tiên của ngày mới vừa mới xuất hiện, gã đồ tể lập tức tìm đường chui ra khỏi động loạn thạch.

Một đêm không ngủ, nhưng tinh thần của hắn vẫn tương đối tốt, nói chung đi lại trong nơi này, cứ mỗi một ngày trôi qua vẫn được sống sót thì đó đã là liều thuốc tốt nhất cho cơ thể của hắn.

Những tảng đá nặng nề bao vây lấy hắn, nếu không có miếng cổ ngọc của bà lão, e rằng cơ thể hắn đã nát như rồi.

Nhớ lại lời kể của bà lão, hắn có cảm giác bản thân bị lừa. Đối phương rõ ràng nói rằng bên trong Tầng Địa chỉ có không gặp phải cương thi là không có gì nguy hiểm, thế quái nào lại gặp toàn sinh vật khủng bố như vậy? Lẽ nào đối với bà lão thì đám sinh vật này không có tí gì đe dọa hay sao?

- Tốt nhất là phải gia tăng tốc độ, ở nơi quái quỷ này thêm một ngày là tính mạng bị treo lên thêm một ngày!

Tồn hơn một tiếng đồng hồ hắn mới len lỏi qua được đám loạn thạch, bất quá hắn vẫn chưa vội vã xông ra, mà chỉ nhòm qua khe hở nhìn về phía sơn cốc. Hắn muốn chắc chắn rằng không có gì nguy hiểm. Chỉ có điều, ánh mắt vừa chuyển tới, đầu óc lập tức phát mộng.

Sơn cốc ở phía trước, không, đã không còn sơn cốc nào nữa rồi, bởi vì vách núi dựng đứng đã hoàn toàn không tồn tại, biến mất như chưa từng xuất hiện, không hề để lại bất kỳ một vết tích tàn phá nào.

Những tòa cổ động không ngừng phun ra hắc khí, trăm vạn con qua lông đen kịt như đến từ địa ngục, hắc điều lao ra từ Thái dương, cự mãnh khổng lồ từ trong hắc động, tất cả đều biến mất không còn một chút dấu vết.

- Chuyện...chuyện quái gì vậy? Chuyện hôm qua...lẽ nào đều là ảo giác?

Hắn quét ánh mắt nhìn vùng đất trống trước mặt, trong đầu nảy sinh vô số nghi ngờ, không tài nào giải đáp được. Hắn không cho là bản thân gặp phải ảo giác, chỉ có điều những thứ trước mặt lại phủ định suy nghĩ của hắn.

-Ồ, kia là...

Gã thiếu niên neho mắt lại, tập trung toàn bộ thị lực vào vật gì đó đen thui lúi đang nằm ở trung tâm khu vực mới hôm qua thôi vẫn còn là một sơn cốc.

Một vật màu đen, nằm trên nền đất màu đen, lẽ ra phải chìm ngấm mới đúng, thậm chí đứng ngay gần cũng khó mà phát hiện, vậy mà lại có thể nổi bật đến như vậy, hắn đứng xa như thế mà vẫn bị hấp dẫn sự chú ý.

Chậm rãi tiến tới, hắn phát hiện ra đó không ngờ lại là một chiếc lông vũ màu đen, dài tới gần mét rưỡi. Sở dĩ nó nổi bật đến như vậy trên nền đất đen kịt, bởi vì hắc khí trên mặt đất đang không ngừng từ bốn phương tám hướng bị hút tới, chỉ có điều quá trình diễn ra vô cùng chậm rãi, không tới gần chiếc hắc vũ này thì khó mà phát hiện ra.

- Là lông của con hắc điều?

Gã thiếu niên nhớ đến hình ảnh hắc hỏa phá tan thái dương ngưng tụ thành đầu hắc điều, thật là khủng bố biết bao. Nếu đây thực sự là lông vũ của nó, nhất định phải là bảo bối vô giá, dù hắn không thể sử dụng thì tương lai bán đi nhất định sẽ kiếm bộn.

Nghĩ đến đây, hắn vội vã nhặt lên, rồi mới tiếp tục lên đường.

Tiếng kêu gọi phát ra từ miếng cổ ngọc càng lúc càng lớn, hiển nhiên hắn đã gần đến nơi.

Phía trước xuất hiện một cái khe sâu tối đen như mực, từ rất xa đã nghe thấy tiếng gió ô ô như quỷ gào truyền đến từ vực sâu tối mù mịt này, dường như nó có thể nối liền với cả cõi u minh.

- Gì. gì vậy? Cái vực sâu này sao lại có thể phun đá ra ngoài được nhỉ? Hệt như người ta khạc nước bọt!

Khi tới gần, gã thiếu niên cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, trong cái vực sâu màu đen không đáy này phát ra tiếng gió rít như quỷ gào, không phải phun ra đá mà lại là sọ người. Rất nhiều đầu lâu trắng ớn được thổi bay lên trên, rơi xuống đất khiến cho nơi này rung lên từng đợt.

- Phía dưới là chỗ nào vậy, chẳng lẽ nó là địa ngục sao, tại sao lại có nhiều đầu người như vậy được chứ?

Xung quanh vực sâu này là một vùng trắng xóa, cũng không biết có bao nhiêu sọ người được phun ra rơi xuống đây.

- A...

Một âm thanh như lệ quỷ vạn năm đang gào lên thê thảm từ khe nứt vọng lên, chấn động cả trời đất.

Gã thiếu niên hốt hoảng quay đầu bỏ chạy, hần thê từ bây giờ dù nhìn thấy bất kỳ thứ gì kỳ quái ở trong này cũng nhất định không lại gần xem xét.

Phía trước sương mù dày đặc, thể hiện rõ ràng đã sắp đi hết khu vực ngoại vi của Táng Địa, tới gần khu vực trung tâm. Miếng cổ ngọc trên cổ càng lúc càng rung động mạnh, hẳn biết rằng đã rất gần đích rồi.

Bỗng nhiên hắn dừng lại, neho mắt nhìn về phía sương mù dày đặc ở đằng xa, mồm miệng chỉ cảm thấy khô khốc, da đầu tê dại.

- Lại gì nữa đây...

Trong sương mù xuất hiện những bóng người mơ hồ, không thấy rõ ràng, họ cứ như những bức tượng không sức sống, không khí trầm lắng, nhưng đứng ở nơi đó lại tạo cho người ta cảm giác rất áp bách, khiến hắn hít thở không thông.

Những bóng người dần dần hiện rõ trong tầm mắt của hắn, không phải do sương mù vơi đi, mà là bọn chúng đang dần tới gần.

Hắn rất muốn quay đầu bỏ chạy ngay lập tức, thế nhưng cơ thể như bị ai đó đóng đinh, không thể nào cử động được, huyết mạch toàn thân đông cứng lại.

Bóng người đầu tiên hiện ra là một đại hán, chân không chạm đất, trên đầu treo lơ lửng một cái chuông lớn.

Cách đó không xa, một bóng người khác trên đỉnh đầu hắn có một cái cổ tháp cao tới mười mấy mét, giống như có thể trấn áp một phương thế giới.

“Còn nữa...”

Ở một phạm vi khác cũng xuất hiện một bóng hình mờ ảo, sau lưng đeo một thanh chiến thương, ngũ thương bay phấp phới.

"Người thứ tư!"

Hắn lại thấy một bóng người thứ tư, người này rõ ràng ở sau nhưng lại vượt lên phía trước, trở thành người ở gần hắn nhất. Người này đứng chấp tay, áo tím bay phấp phới, ở trên đỉnh đầu hắn có 1 đại ấn chừng 1 thước vuông, trông rất cổ xưa, khí thế bàng bạc.

Lúc này miếng cổ ngọc khẽ lóe sáng, gã thiếu niên cảm thấy huyết mạch đã đã lưu thông, toàn thân lại có thể cử động trở lại, không nghĩ nhiều lập tức quay đầu bỏ chạy. Mặc dù bà lão đã nói rằng gặp cương thi thì bỏ chạy cũng vô ích, nhưng con người ta đối diện với cái chết, đương nhiên sẽ phải giành giật mạng sống bằng mọi giá, ai có thể ngồi im chờ chết đây?

Thế nhưng hắn vừa mới quay đầu lại, đã phát hiện người mặc áo tím đứng chặn trước mặt, đại ấn trên đầu không ngừng xoay tròn, đôi mắt tràn ngập tang thương, trông rất đờ đẫn, rõ ràng là không có sinh mệnh.

Vừa tiếp xúc với ánh mắt của đối phương, hắn phát hiện ra cơ thể mình tiếp tục bị đóng đinh, không thể cử động.

Người mặc áo tím chậm rãi đi tới, hai tay vẫn chấp sau lưng, trên đầu hắn đại ấn vẫn không ngừng xoay tròn, khí độ như một vị đế vương quân lâm nhân gian, thế nhưng trong mắt gã thiếu niên, đây rõ ràng là một tên ôn thần.

Khi tới trước mặt hắn, người đó bỗng nhiên đưa bàn tay lên. Bàn tay trắng trẻo cao quý, nhưng lúc này không khác gì lưỡi hái của tử thần đã chuẩn bị sẵn sàng xuống đến nơi rồi.

“Lẽ nào ta phải chết ở đây sao? Nhân gian Cẩm khu, không thể phạm...”

Nhìn bàn tay đang dần dần tới gần, gã thiếu niên nở một nụ cười thảm, nụ cười tang thương như vậy quả thực không hợp với khuôn mặt non nớt của hắn chút nào cả.

Thở ra một hơi, hần chậm rãi nhắm mắt đón lấy cái chết.

Một phút trôi qua, không có gì xảy ra.

Hai phút trôi qua, vẫn không có chuyện gì.

Gã thiếu niên ngơ ngác mở mắt, phát hiện ra người áo tím vẫn đứng trước mặt, chỉ có điều không nhìn hần nữa mà hoàn toàn tập trung vào miếng cổ ngọc trong tay. Hần nhú mảy, bởi miếng cổ ngọc đó rõ ràng mới đây thôi còn nằm trên cổ mình, thì ra đôi phương muốn lấy miếng ngọc chứ không phải muốn giết hần.

Người áo tím thân hình khẽ run rẩy, đôi mắt đờ đẫn thỉnh thoảng lại phát ra một tia thanh minh, dường như đang đấu tranh rất dữ dội.

Gã đồ tể không dám manh động, mà hần cũng không cử động được, chỉ lặng yên quan sát, trong lòng kinh hãi không thôi. Người này lẽ nào có quan hệ gì với bà lão ư? Thậm chí có thể là hôn phu?

“Không đúng! Ban nãy miếng cổ ngọc rung lắc rất dữ dội, lẽ nào bà lão muốn ta vào trong Cẩm khu chính là để tìm người mặc áo tím này?”

Đột nhiên, người áo tím ngẩng đầu lên, đưa tay bắt lấy thiếu niên trước mặt như bắt một con gà.

Gã đồ tể chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, đầu phát ra đau nhức như có ai đó chọc tay vào trong não mình, sau đó chìm mê man.

OOOOOOOOOOO

Bằng hữu thiên hạ đọc thấy được thì xin hãy ủng hộ bằng cách like và vote 9, 10*. Huỳnh đệ nào có điều kiện thì nguyệt phiếu các thứ, mình đều nhận hết!:D

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Thần tri

Đầu truyền đến con đau nhức khủng khiếp, gã thiếu niên khó nhọc mở mắt, đưa tay lên không ngừng day day hai bên thái dương.

Đột nhiên hần nhớ ra điều gì, vội vã bật người dậy đảo mắt nhìn xung quanh.

Chỉ thấy xung quanh đất đai khô cằn, không có một gốc cây một ngọn cỏ, khắp nơi tràn ngập sỏi đá màu tối đen, cũng có nhiều vết máu màu đỏ sậm. Bên cạnh hần, vẫn còn đó miếng cổ ngọc cùng với chiếc lông vũ cực lớn màu đen nằm lẫn lóc trên nền đất cằn.

- Vẫn đang ở bên trong Tảng Địa ư?

Trong lòng không khỏi thoáng chút thất vọng. Hần đã hy vọng biết bao nhiêu, người áo tím chính là người cần tìm, không ngờ lại là một phen mừng hụt.

Nhưng dù sao thì không bị đôi phương giết, đó đã là điều đáng để mở tiệc ăn mừng rồi. Gặp phải khủng bố cương thi mà giữ được mạng, hần có lẽ là thuộc về hàng hiếm rồi.

Ở đằng xa, sương mù màu đen vẫn dày đặc, nhưng hần đã có thể thở ra một hơi, bởi đã không còn thấy những bóng dáng cương thi lần khuất đâu đó.

Nhặt miếng cổ ngọc cùng chiếc hắc vũ lên, hần muốn làm xong việc ngay lập tức, không muốn tốn thêm thời gian ở lại nơi quái quỷ này. Cảm giác không biết thứ gì đang chờ đợi thực sự không dễ chịu chút nào, nếu là người khác e rằng đã rơi vào khủng hoảng rồi.

Miếng cổ ngọc vừa rời khỏi mặt đất, vốn đã yên tĩnh bình phàm lập tức lóe sáng, phát ra những rung lắc dữ dội. Nền đất sỏi đá cằn cỗi trông rất khi ho co gáy không ngờ lại phát ra lực lượng gì đó có thể khổng chế miếng cổ ngọc.

Nắm miếng cổ ngọc trong lòng bàn tay, cảm nhận được sự kêu gọi đã rõ ràng hơn rất nhiều, gã thiếu niên xoay người hướng về phía có những vết máu.

Đi được một đoạn, hần phát hiện ra vài chỗ đặc biệt còn có một số hồ nước màu đỏ tươi chói mắt, không biết tồn tại từ bao giờ, thế nhưng trải qua năm tháng lâu dài như vậy mà thủy chung vẫn không cạn.

Khi tới gần những hồ máu, miếng cổ ngọc tản mát ra ánh sáng rực rỡ, không ngừng phát ra âm thanh ô ô như tiếng ỉ ôi than khóc.

Những vũng máu cũng không ngừng gợn sóng, tỏa ra dao động kịch liệt, dường như giữa hai bên có một sự liên quan nào đó.

Khẽ lắc đầu, quân con mẹ nó quan hệ gì, việc hần cần quan tâm bây giờ là làm xong việc cho sớm chợ rồi phui mông mà biến khỏi nơi này.

Chương 26: Vạn năm

Cảm giác bất lực trong tuyệt vọng quả thực không hề dễ chịu chút nào, nếu không muốn nói là cực kỳ khủng hoảng.

Từ khi đến thế giới này, hắn đã có quá nhiều lần rời tình cảnh như vậy, vì thế mà càng hiểu sâu sắc hơn về số phận con người.

Nhân loại luôn tự hào mình là sinh vật bậc cao nhất, đứng trên đỉnh của chuỗi thức ăn, cho dù là trước thiên nhiên khắc nghiệt cũng không khuất phục, thoải mái ra tay săn giết các loài sinh vật, hủy diệt môi trường tự nhiên. Thế nhưng, dù thông minh đến đâu, tiến hóa đến mức nào, trước sức mạnh tuyệt đối, cũng chỉ có thể tuyệt vọng, chỉ có thể bất lực chờ đợi cái chết.

Trước đây, dù rơi vào hoàn cảnh thập tử vô sinh, hắn vẫn có thể dùng não để lách qua khe cửa hẹp, nhưng đến với thế giới này hắn càng hiểu rõ hơn, thông minh thôi là chưa đủ. Không biết bao lần hắn cảm thấy bất lực trước sức mạnh tuyệt đối, dù não có nhiều nếp nhăn đến mức nào cũng không thể giải quyết, nguyên nhân cũng chỉ bởi vì hắn quá yếu.

Hắn đã chán ngấy cảm giác bất lực đó rồi, hắn muốn sinh tử phải nắm trong tay, hắn thề rằng lần này mà sống sót rời khỏi Nhân gian Cẩm khu, nhất định phải một đường hát vang khúc chiến ca, đạp bước tiến lên đỉnh cao, quyết không quay đầu nhìn lại dù chỉ một lần.

Dường như ông trời cũng động lòng trước tấm lòng son của gã thiếu niên, chỉ thấy những bóng người vừa lao ra khỏi mặt nước, tiếp xúc với không khí bên ngoài, lập tức hóa thành những luồng khí màu đen, hòa vào trong thiên địa.

- Chuyện gì xảy ra?

Gã thiếu cảm thấy cả người ớn lạnh, những cỗ thi thể vừa rồi còn mở ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn rồi bá đạo xông lên khỏi mặt hồ, nhưng không ngờ mới ra ngoài một xú lại bị như vậy.

Hắn đã từng gặp qua cương thi mà toàn mạng, phải nói là bọn họ cực kỳ khủng bố, ngoài việc ánh mắt đờ đẫn thì không khác gì người sống cả, hoàn toàn có thể tung hoành ngang dọc trong Cẩm khu. Chứ không giống những bóng người dưới hồ, vừa tiếp xúc với không khí lập tức hóa thành cát bụi.

Nếu không phải cương thi, vậy rốt cuộc bên dưới hồ tồn tại thứ gì vậy?

Gã thiếu niên tập trung vào miếng cổ ngọc vẫn đang lơ lửng trên mặt hồ, không ngừng tản mát ra ba động dữ dội. Nó phát ra thanh âm như đang kêu gọi thứ gì đó bên dưới.

Chỉ sau một khắc, sương mù dày đặc tràn ngập sinh khí dần dần tiêu tán, cho đến khi không còn lại một chút nào, không gian trở nên quang đăng hơn, nhưng cũng vì thế mà mất đi một phần tiên cảnh.

Nhưng không dừng lại ở đó, theo những thanh âm bị thống không ngừng phát ra từ cổ ngọc, hồ nước tràn ngập quang huy lưu động như thần thủy dường như cũng chậm rãi rút đi. Rất chậm mà cũng rất nhanh, đáy hồ dần dần lộ ra.

- Ừc...

Khó nhọc nuốt một ngụm nước bọt, gã thiếu niên bỗng cảm thấy da đầu mình tê dại hẳn đi.

Bên dưới đáy hồ đang chuẩn bị cạn nước, không hề bất ngờ khi hiện ra thi thể của người chết, chỉ có điều, không phải một vài cỗ thi thể mà số lượng rất nhiều, thậm chí lên tới con số vài trăm.

Một tiêu trĩ đẹp như tiên cảnh lạc xuống trần gian, không ngờ lại là một phần mộ khổng lồ.

Nhìn cảnh tượng những cỗ thi thể lấp đầy đáy hồ, chồng chất lên thành đồng lớn, không biết đã tồn tại từ bao giờ, quả thực dù là thép đã tôi thế đấy, cũng khó mà giữ bình tĩnh.

Thứ đặc biệt thu hút sự chú ý của hắn, chính là việc nước hồ đang không ngừng rút về vị trí trung tâm đáy hồ, những cỗ thi thể chồng chất thành đồng bao quanh lấy khu vực đó.

Nước hồ cuối cùng cũng rút hết, để lộ ra khu trung tâm đáy hồ, không ngờ lại là một vũng nước đỏ như máu, có lẽ đó chính xác là một vũng máu, ướt át tươi đẹp chói mắt, dường như mới từ trong thân thể tuôn chảy ra. Trong đó có thi thể một lão nhân nằm ngang, lơ lửng phía trên bồn máu loãng.

Thân thể lão hồng hào, toàn thân tỏa ra sức sống tràn trề, dường như là một ông lão đang tranh thủ đánh một giấc vào buổi trưa hè, chứ không phải là

một cỗ thi thể không biết đã chết từ bao giờ.

Hai tay lão đặt trước ngực...

- Khoan đã, trước ngực lão già có thứ gì thể kia?

Khoảng cách tương đối xa bởi hồ nước rất sâu nên hần không thể nào nhìn rõ, chỉ biết hai tay lão đặt lên một vật gì đó hình khối. Sợ dĩ gây ra sự chú ý của hần bởi nó đang phát sáng rực rỡ và không ngừng tản mát ra ba động, dường như muốn hòa nhịp với miếng cổ ngọc vẫn đang lơ lửng trên mặt hồ.

Theo từng nhịp rung động, một luồng khí tức sinh mệnh khiến người ta cảm thấy thoải mái không ngừng lan rộng ra xung quanh. Trong ánh mắt kinh hãi của gã thiếu niên, núi thi thể tồn tại trong một quãng thời gian dài dằng dặc dần dần tan rã, cuối cùng hóa thành những chất lỏng màu đen ngấm xuống lòng đất.

Núi thi thể tồn tại có lẽ cả thế kỷ dưới đáy hồ, chỉ trong chớp lát đã hoàn toàn trở về với cát bụi.

"Rào rào!"

Ở trung tâm đáy hồ, máu tươi đột nhiên dao động kịch liệt một trận, rồi "grào" một tiếng thi thể lão nhân bật người dậy, máu tươi đầm đìa, khiến người ta phát lạnh từ đầu xuống chân.

Vật hình khối đặt trước ngực cũng rời khỏi hai bàn tay lão, bay lên trên đầu, không ngừng xoay tròn tản mát ra những thanh âm đầy uy nghiêm. Quang mang càng lúc càng mở rộng theo kích thước không ngừng tay lên của vật kia, chẳng mấy chốc đã lớn gấp đôi đầu lão nhân kia.

Gã thiếu niên nheo mắt lại quan sát, hóa ra đó là một cái đại ấn.

Ào!

Một thân ảnh cao lớn hùng vĩ bước ra khỏi đáy hồ, hào quang trong hồ mắt phóng ra như lưỡi đao sắc bén bức người.

Chiếc đại ấn không ngừng xoay tròn trên đầu

- Cái gì?

Gã thiếu niên sững sờ ngây người, hần đã nghĩ tới việc thi thể ông lão có thể cử động, thế nhưng không ngờ ánh mắt lại sắc bén đầy ma lực như vậy. Lê nào đây không phải cương thi mà là một người vẫn còn sống sờ sờ? Lão già này vẫn chưa chết?

"Vào trong Nhân gian Cấm khu mà không chết, lão già này rốt cuộc là tồn tại mạnh mẽ đến mức nào?"

Những nghi vấn lẩn quẩn trong đầu gã thiếu niên, không cách nào dẹp đi được. Hần lẳng lặng quan sát lão nhân, còn đối phương cũng lẳng người nhưng không phải nhìn hần mà nhìn chăm chăm vào miếng cổ ngọc.

Lão cao ngất oai hùng, so với thường nhân còn cao hơn hai ba cái đầu, mặc dù già lão nhưng toàn thân vẫn phát ra uy nghiêm không thể phạm, như một Hoàng Đế già cả nhìn xuống sinh linh, như một vị Thánh Quân trôi dạt qua bao năm tháng khó có thể ma diệt, trường tồn vĩnh hằng ở thế gian.

Đôi mắt của lão hết sức khiếp người, không thể nhìn thẳng vào. Máu ướt đầm dính bết tóc tai cũng một chỗ, lực lượng đang lưu chuyển không hề hủ nát, xung quanh thân có một luồng khí hoàng kim không ngừng lưu chuyển như rồng, khí tức bức người, khiến tâm thần người ta như sắp nổ tung.

Gã thiếu niên không thể động dậy, muốn trốn cũng không được. Hần phải đối diện lúc này dường như không phải là một lão nhân gần đất xa trời mà là một vị đế vương ngạo nghễ trên đài cao. Khí thế mệnh mạng, sức ép khổng lồ đè lên người hần, khiến hần nảy sinh suy nghĩ muốn quỳ lạy.

Chiếc đại ấn tỏa sáng rực rỡ, liên tục phát ra âm thanh cộng hưởng với miếng cổ ngọc. Lão nhân đưa tay nắm lấy miếng cổ ngọc, miệng lầm bầm bằng thứ giọng khàn khàn, chỉ một câu thôi nhưng lại khiến thế giới quan của gã đổ sụp đổ một lần nữa, triệt để sụp đổ.

- Một vạn năm...Đã một vạn năm rồi sao...

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Rời đi

Vạn năm, đó là khái niệm gì?

Từ khi Ngô Quyền xưng vương mở ra kỷ nguyên phong kiến rực rỡ của Đại Việt đến nay cũng mới chỉ có hơn một nghìn năm.

Vượt qua nghìn năm bắc thuộc trở về thời kỳ Hồng Bàng, từ khi Kinh Dương Vương lập nên nhà nước Xích Quỷ đến khi An Dương Vương mất nước vào tay Triệu Đà, thời kỳ này kéo dài tới hơn hai nghìn năm. Tổng cộng lại lịch sử nước Việt như chúng ta vẫn luôn tự hào rằng có hơn bốn ngàn năm văn hiến.

Hơn bốn ngàn năm, một quãng thời dài dằng dặc, biết bao thăng trầm thay triều đổi đại, biết bao nhiêu cuộc chiến tranh, biết bao thế hệ đã trở về với đất vàng, vậy mà lão nhân trước mắt đã tồn tại một vạn năm, gấp đôi lịch sử dựng nước và giữ nước của nhân dân Đại Việt, thử hỏi một gã sống trong nền văn minh vô thần làm sao chấp nhận được?

Mặc dù đã trải qua rất nhiều chuyện, thậm chí gặp được Mộc Tinh từng bị Việt Tò trấn áp nơi thủy phủ, thế nhưng một người có thể sống hơn vạn năm, vẫn là một sự thật mà hắn không thể nào tin được.

Hắn trừng mắt nhìn lão nhân, trong lòng cuộn sóng không ngừng. Trước mặt hắn, chỉ cách vài bước chân thôi, đó là một bộ cổ sử sống.

Lão nhân không hề để tâm đến gã thiếu niên đang kinh hoàng bạt vía bên bờ hồ, ánh mắt sắc bén dần lộ ra vẻ tang thương vô tận.

- Ta trở lại...

Lão khẽ nói, có vẻ buồn bã vô tận, lại như sợ kinh động tới tồn tại cấm kỵ trong Nhân gian Cấm khu này.

- Cổ lão Thánh quốc, trường tồn mười mấy vạn năm, quân lâm thế gian, chư hùng khiếp sợ, thống trị vạn quốc gia, vậy thì đã sao? Xong vào Cấm khu, chính là tử cục! Thánh quốc tan rã, sinh linh đồ tước...

Giọng nói mang theo phiền muộn âm trầm vô tận, chỉ có điều từng câu lọt vào tai của gã thiếu niên lại như tiếng sét giữa trời quang.

“Mười mấy vạn năm, một cổ quốc tồn tại mười mấy vạn năm...”

Dựa trên những hóa thạch được tìm thấy, bình minh của loài người trên Trái đất bắt đầu vào khoảng 200,000 năm trước, tức là cách đây 20 vạn năm, loài người Homo tiến hóa từ người vượn ở Châu Phi, mở ra kỷ nguyên thống trị cho nhân loại.

Lịch sử loài người mới chỉ ghi nhận quãng thời gian 20 vạn năm, vậy mà ở thế giới này, một cổ quốc có thể tồn tại trong quãng thời gian mười mấy vạn năm, còn lão bắt từ trước mặt, đã sống tới hơn vạn năm rồi, như vậy liệu có hoang đường quá không?

Tu luyện giả, nghịch thiên đoạt mệnh, có thể sống lâu như vậy?

Lão nhân bất tử đột nhiên quay sang nhìn hắn. Lúc này lão không còn khí thế ngất trời, đế vương chi uy tràn ngập, mà tràn đầy tang thương âm trầm, như một lão nhân đã gần đất xa trời ngồi trên bậc thềm buổi hoàng hôn nhớ về một thời đã xa, một quá khứ hào hùng.

- Thái sơ Phàm thể...không ngờ vẫn tồn tại trên đời! Thực sự, sinh ra chỉ để làm Phàm nhân hay sao?

- Xin ông...

Gã thiếu niên như tỉnh lại từ ben mê, vội vã lên tiếng, nhưng hắn dừng lại ngay bởi phát hiện bản thân vừa dùng tiếng Việt, lập tức đổi sang sử dụng ngôn ngữ của thế giới này:

- Xin tiền bối chỉ điểm ben mê!

- Nghịch Tu, sẽ lại rục rờ...

Lão nhân chỉ nói mấy từ, sau đó không nói gì thêm, chỉ lặng lẽ nhìn miếng cổ ngọc trong tay, thờ dài đầy bi ai.

Thấy vậy gã thiếu niên cũng không dám hỏi thêm, chỉ lẳng lặng một bên đứng nhìn. Chỉ có điều, sau khi nửa tiếng trôi qua, hắn bắt đầu có chút xoắn xuýt, không hiểu lão nhân này muốn làm gì.

Nơi này là nơi nào? Chính là Cấm khu Nhân gian đấy lão già, có phải nơi thích hợp để hồi tưởng hay tưởng niệm bi thương đâu. Một lão bắt từ sống hơn một vạn năm, chẳng lẽ còn không hiểu việc quan trọng nhất lúc này, là biến khỏi Tảng Địa càng nhanh càng tốt, chứ đâu phải đứng đó mà hồi tưởng, mà bi thống.

Hắn quan tâm mẹ gì hồi ức đau thương của lão già này chứ, nếu lão muốn thì sau khi rời khỏi đây thích bi thống bao nhiêu, hồi tưởng cỡ nào thì cứ việc, nhưng chắc chắn không phải là nơi này.

Lại nửa tiếng nữa trôi qua, gã thiếu niên cảm thấy không thể hòa theo lão già gần đất xa trời này làm chuyện liêu lĩnh được, liền đánh bạo mở miệng một cách thận trọng:

- Lão đầu...không, tiền bối, tiểu tử được một lão thái nhờ vả đưa miếng ngọc bội đến nơi cần đến, có lẽ lúc này việc đã xong, tiểu tử xin phép được cáo từ!

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Cổ quốc

Đường vào Cẩm khu gấp ghenh quanh co, hiểm nguy rình rập, sinh tử không rõ, tràn ngập các biến số, thế nhưng khi trở ra lại bình yên đến không ngờ.

Quả thực giống như lời lão nhân đã nói, chiếc đại ấn xoay tròn trên đầu hắn có lẽ khiến đám hung thủ trong Cẩm khu đều phải tránh xa.

Chỉ có điều hắn cũng không dám chần chừ, cước lực không hề giảm chút nào, muốn rời khỏi nơi quái quỷ này sớm nhất có thể.

Đến buổi sáng ngày thứ ba, gã thiếu niên đã chạy ra khỏi Táng Địa, vẫn chưa cảm thấy yên tâm cho lắm, không dừng lại mà tiếp tục chạy. Đến tận khi thấy có bóng người xuất hiện chắn ngang trước mặt, hắn mới dừng lại.

- Bà bà...

Gã thiếu niên mở miệng chào, nhưng đối phương không hề để tâm đến hắn, đôi môi thâm run run, trên gương mặt phúc hậu lúc này tràn ngập thương cảm, đôi mắt đục ngầu bi thương, lão lệ chảy xuống.

Thân thể run run chậm rãi đi tới gần gã thiếu niên, hai tay nâng lên tràn ngập thành kính, miếng cổ ngọc vốn đang đeo trên cổ hắn đột nhiên xuất hiện trên cổ bà lão, chiếc đại ấn lập tức rời khỏi đầu hắn, bay tới trên đầu của bà lão.

Chỉ thấy vừa mới đổi vị trí, chiếc đại ấn lập tức biến lớn, không ngừng phát ra những tiếng rít gào, uy áp tỏa ra khiến mặt đất không ngừng rung chuyển, gã thiếu niên thân hình chao đảo lùi ra sau, cố gắng lắm mới không bị ngã.

Hắn biết đối phương tiếp tục lâm vào bi thương, thế nhưng nơi này rất gần biên giới của Táng Địa, rõ ràng không thích hợp, nhờ đâu khiến những sinh vật trong Cẩm khu chú ý, xông ra tiến hành tàn sát thì đúng là họa vô đơn chí.

Tình hình cứ kéo dài như vậy suốt một tiếng đồng hồ, mặt đất mới ngưng rung chuyển, bà lão đưa tay cách không bắt lấy gã thiếu niên cách đó không xa.

Vẫn là một động tác chậm rãi đặc trưng của người già, gã thiếu niên vẫn không thể làm ra bất kỳ phản kháng nào, để đối phương bắt lấy như nắm một con gà. Bàn chân bước ra một bước, hai bóng người đã xuất hiện nơi chân trời.

.....

Hùng đông, vạn vật nhuộm một màu đỏ rực từ ánh tịch dương, mặt đất vốn dĩ đỏ như máu, lại càng thêm rực rỡ và bi thương.

Xuyên qua dãy núi vô tận, bay qua rất nhiều vùng đất, cuối cùng bà lão xách gã thiếu niên đi tới một vùng đất thật đặc biệt, dừng lại trên trời cao, nhìn xuống dưới, hai mắt thần thò, có lẽ lại bắt đầu rơi vào hồi ức.

Gã thiếu niên chứng kiến lão thái như vậy lập tức hốt hoảng, vội vã tóm chặt lấy cánh tay bà lão, cảnh tượng lúc này thật quái dị khi mà một thiếu niên đang độ tuổi tràn đầy nhiệt huyết lại có chút sợ hãi ôm lấy một bà lão gần đất xa trời. Không có biện pháp, lúc này hai người đang cách mặt đất quá xa, nếu bà lão này trầm tư quá đà tuột tay thả hắn rơi xuống, thì đó chính là một cái chết không thể lãng nhách hơn.

Đưa mắt nhìn xuống dưới, hắn phát hiện ra dưới chân là một dãy núi vô cùng hùng vĩ, trong lòng tràn ngập rung động.

Đại sơn nguy nga, mỗi tòa đều hùng vĩ bao la, không ít thác nước lớn từ trên đỉnh núi đổ xuống, cao tới ngàn trượng, trắng xóa một mảnh, vô cùng tráng lệ.

Mỗi một ngọn núi đều như một con đại long đang bay lượn cửu thiên, khí thế bàng đại, nguy nga hùng vĩ.

Cỏ mọc che trời, cây cối xanh tốt, đầu đó còn văng vẳng tiếng rống của hung cầm dị thú.

Đột nhiên một tiếng khóc lớn truyền tới, chấn động cả dãy núi, cây cỏ điêu linh, chim chóc tán loạn, muôn thú phủ phục xuống.

Theo tiếng khóc của bà lão, gã thiếu niên có thể cảm nhận được rõ ràng, dãy đại sơn phía dưới kia đều phải lay động, không ngừng truyền ra những thanh âm ù ù, như thể có hàng vạn con đại long đang không bay lên.

Tiếng kêu gào tràn ngập sợ hãi của hung cầm dị thú vang vọng bốn phương.

Bà lão đột nhiên dừng khóc, mang theo gã thiếu niên hạ thân xuống bên dưới.

Lúc này hắn mới nhận ra, nơi này không hề xanh tốt sinh cơ tràn ngập như khi nhìn từ trên kia xuống, cây cối héo rũ hoang sơ vô tận, cỏ mọc cao gầy như sắp chết khô đến nơi.

Ầm ầm ầm!

Chiếc đại ấn trên đầu bà lão đột ngột xoay tròn, phát ra những thanh âm rít gào như long ngâm thiên lý, không ngừng cộng hưởng với đại sơn.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Thần thổ

Leng keng!

Trên bầu trời truyền đến từng trận tiên nhạc, vùng đất lãnh bùng bùng ánh sáng, vạn tia sáng thần thánh phủ xuống, tạo thành cánh tượng hoa lệ bên trong.

Có xanh như lớp đệm, tiên hoa thơm ngát, từng dòng linh tuyến phun lên, đóa hoa bay đầy trời như một quốc gia mộng ảo.

Trong khi đó, ở phía bên dưới là một mảnh yên tĩnh, tường đồ ngói vỡ ở khắp nơi, bên dưới là bụi bặm dày đặc, vô cùng thô lương. Trên thềm đá đầy rêu mốc, cỏ dại cũng bao phủ khắp mặt đất, một mảnh hoang vu, trên một số khối đá còn khắc không ít cổ tự.

Sự đối nghịch ngay trong tầm mắt như vậy khiến người ta có cảm giác vô cùng kỳ dị.

Một mảnh thần thổ, không ngờ lại nằm bên trên khu phế tích, ẩn vào trong không gian, thủ đoạn như vậy quả thực quá mức kinh thế hãi tục, cho dù là những nhà khoa học giỏi nhất trên Trái đất cũng không thể nào giải thích được.

Gã thiếu niên đưa mắt nhìn bóng lưng cô đơn bên dưới đại môn đồ nát, trong lòng tự hỏi bà lão rốt cuộc muốn làm gì vậy? Lễ nào muốn khôi phục huy hoàng của Thánh quốc năm xưa?

- Bà bà, vị tiền bối lão đầu kia có nhờ ta nhắn lại, cổ lão Thánh quốc đã là quá khứ, hãy đi tìm con đường của riêng mình!

Hắn lên tiếng khuyên bảo, đồng thời chuyển lại lời của lão nhân bên trong Táng Địa, thế nhưng không nói thì con đỡ, nói ra lại chạm đúng mạch của bà lão, chỉ thấy đối phương lập tức phát điên.

- A...

Một tiếng hét thô lương vang lên, chấn động vạn dặm non sông, hung cầm dị thú khắp chốn hoang lâm đều phải run sợ.

Một đạo thần quang xông thẳng lên trời, cắt qua bầu trời như xuyên thủng không gian vô tận, bà lão vùng thôn dã bỗng chốc hóa thành một vị thần linh viễn cổ.

Áo xanh xa xưa trên người tung bay, ngẩng đầu đứng thẳng, tóc bay rối loạn, ánh mắt bùng lên tia chói lọi, khí chất khiến người ta hết sức sợ hãi, khác xa bộ dạng thần thiện thường ngày.

Trên đỉnh đầu, chiếc đại ấn không ngừng xoay tròn, phát ra những tiếng rít gào, tản mát ra uy thế như muốn khai thiên phá địa, nhập chủ bát hoang.

Gã thiếu bồng cảm thấy một lực lượng vô hình bao quanh, tóm lấy hắn rồi kéo về phía bà lão. Hai bóng người một trước một sau tiến nhập vào bên trong thần thổ kia, cánh cửa không gian cũng theo đó mà đóng lại.

.....

Nơi này là một quảng trường chiếm diện tích chừng vạn dặm, toàn bộ trên mặt đất quảng trường đều được xây lát bằng một loại đá quý nào đó có màu tím, tỏa ra ánh sáng vô cùng dịu nhẹ, khiến tâm thần người ta trở nên vô cùng thư thái.

Điều kỳ lạ là trên quảng trường đặt rất nhiều quan tài, khắp nơi đều là quan tài. Chứng kiến cảnh tượng trước mắt, gã thiếu niên trong lòng dâng lên cảm giác cổ quái. Hắn rõ ràng chưa chết, nhưng thời gian qua lại tiếp xúc với rất nhiều quan tài, từ những chiếc quan tài đồng ở Tổ Sơn, đến vô số quan tài đang xuất hiện trước mắt, không hiểu có liên quan gì đến số mệnh hay không.

Những chiếc quan tài không biết đã nằm đây bao nhiêu năm tháng, có lẽ là mười năm, hai mươi năm, thậm chí một vạn năm, bụi phủ một lớp dày. Điều quái lạ là những cỗ quan tài này đều có một điểm chung, nắp của chúng chỉ đầy một nửa.

Gã thiếu niên theo chân bà lão len lỏi qua những cỗ quan tài, hắn phát hiện ra trên nắp mỗi cỗ quan tài đều có một cái tên, chỉ có điều những cỗ quan tài này không ngờ đều trống, bên trong không đặt bất kỳ một cỗ thi thể nào.

Ám Kiếm Chu Mai

Lệ công tử Tịnh thiên

Huyết sát chương Lưu Huyết...

Có tên thật, cũng có biệt hiệu, điều đáng nói là chữ viết nên chúng đều khác nhau, mỗi cái tên lại do một người viết ra, khiến cho gã thiếu niên này sinh rất nhiều nghi vấn.

“Lẽ nào những người của cổ quốc này đều biết được kết cục của mình, vì thế mà trước khi xông vào Táng Địa đã lập sẵn quan tài cho mình?”

“Nếu như vậy tại sao bọn họ vẫn liều mạng xông vào, để kết cục cả vạn người phải chôn xác trong đó?”

“Bên trong Táng Địa rất cuộc tồn tại cơ duyên gì khiến hàng vạn con người phải liều mạng xông vào, dù biết trước cục diện phải chết?”

“Táng Địa này, còn cả Hắc Động kia, trung tâm những Nhân gian Cẩm khu này, rốt cuộc tồn tại Cẩm kỳ gì?”

Những suy nghĩ cứ chồng chất trong đầu dù biết có lẽ không bao giờ hắn có thể giải được những bí mật bên trong Cẩm khu, chung quy cũng chỉ tại thực lực. Nếu có đủ thực lực xông vào bên trong, còn không giải được những nghi vấn đó sao?

“Không cần suy nghĩ, đó không phải vấn đề người được phép nghĩ đến!”

Một thanh âm đột ngột vang lên trong đầu, đưa gã thiếu niên trở về với thực tại. Hắn ngẩng đầu lên, phát hiện ra bà lão đang đứng trước một cỗ quan tài ở rất gần với trung tâm quảng trường, người hơi ngẩn ra.

Hắn lập tức tiến đến gần.

- Phiêu Hương hầu, Thiên Tuyết hầu, Lãnh Nguyệt Vương, Diệu Nhật Vương, Bá Thiên Vương...

Theo khoảng cách đến chỗ bà lão càng lúc càng gần, những danh hiệu được viết trên nắp quan tài cũng mang những tước hiệu cao quý hơn.

Đi đến bên cạnh bà lão, hắn mới nhận ra cỗ quan tài này không phải làm bằng gỗ mà bằng một loại ngọc màu tím trong suốt, không hề có chút bụi trần, bên trong cũng không đặt cỗ thi thể nào.

Bên trên nắp là dòng chữ tươi đẹp dịu dàng:

Lăng công chúa.

“Lăng công chúa? Lão già bắt tử kia từng gọi bà là Tiểu Lăng, là công chúa của cổ quốc sao? Nếu vậy thì muốn phục hưng cổ quốc cũng là điều dễ hiểu. Có một tôn thần như vậy, lại thêm phiên không gian này, nền tảng mười mấy vạn năm, nếu thực sự muốn phục hưng cổ quốc, chắc cũng không khó!”

Có điều hắn lại nghĩ đến lời mà lão nhân kia muốn chuyển hộ, muốn bà lão từ bỏ cổ quốc, đi tìm con đường riêng của mình, lời hắn đã chuyển rồi, chỉ là không hiểu đối phương quyết định ra sao.

- Thật sự là đi vắng rồi sao...

Tiếng lẩm bẩm thần thờ truyền ra, nếu không lắng tai nghe kỹ thì khó mà nghe thấy.

Từ khi gặp gỡ đến giờ, bà lão luôn dùng ý nghĩ để trao đổi với hắn, luôn luôn như vậy, lúc nào cũng chỉ có hắn nói. Thình thoảng đối phương mới âm thầm mở miệng, thì đều là tự lẩm bẩm khi nhớ đến chuyện cũ.

Thấy vậy hắn không khỏi sinh ra một chút thương cảm. Hắn khẽ nói:

- Bà bà, người nghĩ thoáng chút đi, đã một vạn năm trôi qua rồi, có cái gì mà người còn chưa từng trải qua chứ? Lão già...à lão tiền bối kia cũng đã nói, mọi chuyện đều là quá khứ rồi!

Bà lão không đáp lại, không gian trở nên yên tĩnh một cách đáng sợ.

Cứ như vậy, lại một ngày nữa trôi qua, màn đêm lại buông xuống.

Gã thiếu niên lúc này cảm thấy vừa đói vừa lạnh, hắn không còn cách nào khác đành tìm một góc đánh một giấc cho qua cơn đói. Dù đang ở trong một thế giới bất thường, nhưng hắn cũng chỉ là một người bình thường, cũng cần ăn ngủ đúng bữa.

Tìm đến một góc quảng trường, nằm co ro, chuẩn bị chìm vào trong giấc ngủ, thì một thanh âm bỗng vang lên trong đầu:

“Dậy đi thôi, ta giúp người bước vào Nghịch lộ!”

Hắn mở mắt, thấy bà lão đã đứng trước mặt mình, bàn tay khẽ vung lên, cảm giác đói khát lập tức biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Tu luyện

Rời khỏi quảng trường rộng lớn, hai người đi xuyên qua một con đường đặc biệt dài.

Đi trên con đường trơn bóng như ngọc, hai bên là quỳnh hoa ngọc diệp, gã thiếu niên tiện tay hái một đóa hoa nhỏ màu trắng trên một cành cây ven đường, ghé mũi vào ngửi thoảng qua một phát, hương sinh đầy mũi, một cỗ khí tức khiến tinh thần dễ chịu lan vào trong cơ thể.

Làm gã thiếu niên cảm thấy kinh ngạc, cây cối ven đường, cây nào cũng xanh tươi mơn mơn, không ngừng tỏa ra mùi hương nhẹ nhàng mà chỉ ngửi thôi cũng khiến hắn cảm thấy thân thể bay bổng, tràn trề sức mạnh.

Giương mắt nhìn lên chỗ sâu trong thần thổ, không thiếu đại thụ cao ngất trời xanh, sương mù không dày nhưng lại chỉ nhìn thấy thấp thoáng bóng dáng mờ ảo của những tòa cung điện, điều này khiến hắn cảm thấy rất lạ. Lúc ở quảng trường cũng vậy, xung quanh chỉ thấy bóng dáng rất mờ ảo của những tòa cung điện, dù rằng sương mù không hề dày đặc.

“Nơi này dường như có một thứ gì đó ngăn cản tầm nhìn của mình!”

Cũng như khi di chuyển trong đại sơn, bà lão không sử dụng đến thần thông sức địa thành thốn chỉ xích thiên nhai của mình, vì vậy mà con đường đã dài càng trở nên dài hơn với gã thiếu niên phạm nhân.

"Người thấy nơi này thế nào?"

Một thanh âm đột nhiên xuất hiện trong đầu, gã thiếu niên cũng đã quá quen với điều này, chỉ thuận miệng đáp:

- Không khí trong lành, quỳnh hoa ngọc diệp tỏa hương thơm ngát, thấm tận ruột gan, vô cùng sáng khoái!

"Người nhìn xem lòng bàn tay mình có gì?"

Bàn tay ư? Gã thiếu niên nhíu mày, bàn tay hắn có gì thì hắn phải biết chứ, còn cần phải nhìn chắc? Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy hắn vẫn xòe bàn tay ra, đúng là chẳng có gì cả.

- Chẳng nhẽ bà bà muốn nói đến những đường vân tay?

Bà lão vẫn chậm rãi bước đi, lúc này không còn là một lão thái vùng thôn dã hiền lành dễ mến, mà lột xác trở nên xuất trần như một vị trích tiên lưu lạc nhân gian. Điều này khiến gã thiếu niên cảm thấy lạ lẫm.

"Người có biết những đường vân tay đó là gì không?"

- Vân tay đương nhiên là vân tay chứ còn là gì nữa?

"Là vân tay, nhưng lại không phải vân tay!"

- Bà bà, người muốn nói đến điều gì vậy?

Gã thiếu niên đầu óc có chút hồ đồ, đường vân tay không phải đường vân tay, vậy thì là gì? Câu hỏi như vậy hình như có chút hơi hướng Triết học, trả lời kiểu j cũng không đúng.

"Đó chính là trật tự và quy tắc thiên địa!"

Bà lão vẫn bước đi nhẹ nhàng, vô cùng tự nhiên và bình tĩnh.

- Trật tự và quy tắc thiên địa?

"Đúng như vậy! Xung quanh người, mỗi lá cây mỗi ngọn cỏ ở nơi này, chính là trật tự thiên địa, hình thành dưới quy tắc của thiên địa này."

- Cái này...

“Ý của ta muốn nói là, vạn vật trong trời đất, đều hình thành và tồn tại dựa trên trật tự và quy tắc của thiên địa, chúng được tổ hợp từ Linh, Khí, Ý, Thế, Pháp và Đạo.”

“Tuy không nhìn được, nhưng trật tự thiên địa luôn tồn tại xung quanh ta, cũng chẳng chịt như những đường vân tay của người vậy.”

“Không ngừng cảm nhận trật tự của thiên địa, từ đó siêu thoát khỏi sự ràng buộc của các quy tắc, đó chính là tu luyện!”

Từng lời của bà lão như gõ vào đầu gã thiếu niên, khiến hắn có cảm giác như đang nghe thiên thư, khiến tâm thần được mở rộng. Thì ra tu luyện chính là muốn thoát khỏi sự ràng buộc của thiên địa, chẳng hạn tuổi thọ của con người không phải là trăm năm sao, trăm năm một thế, chính là thế kỷ, đó là quy

tắc của thiên địa. Càng thoát khỏi ràng buộc này, thọ mệnh càng cao.

- Nếu như vậy, siêu thoát hoàn toàn khỏi gông cùm thiên địa, không phải sẽ bắt từ sao?

Gã thiếu niên vô thức lẩm bẩm, trong lòng tràn đầy chờ mong. Làm người có ai muốn chết chứ, ai chẳng muốn mình bắt từ.

“Ngươi suy nghĩ quá nhiều rồi! Bắt từ ư? Chỉ có tiên mới bắt từ mà thôi!”

- Thần tiên ư? Chẳng lẽ tu luyện đến mức siêu thoát cũng không thể thành tiên hay sao?

“Hoa mùa xuân không qua được mùa thu, ve sầu không sống tới đông, sinh mệnh phàm nhân cũng chỉ hơn trăm, đó là quy tắc thiên địa! Dù tồn tại tới mấy nghìn năm cả vạn năm trên thế gian cũng có thể coi là phá hỏng thiên lý, nhưng vẫn tồn tại trong trời đất này thì vẫn phải chịu quy tắc thiên địa, ai có thể siêu thoát hoàn toàn!”

- Bà bà, lão nhân gia người đang phá vỡ tín niệm của cháu đấy! Vừa mới tìm hiểu về tu luyện chi lộ, người đã phủ nhận khả năng tồn tại vĩnh hằng của tu luyện giả, điều này thực quá đả kích người rồi!

Gã thiếu niên thực sự có chút bị đả kích, chẳng nhẽ trên đời thực sự không tồn tại cái gọi là thần tiên sao?

Thần tiên trong truyền thuyết mà hắn biết, chính là đi mây về gió, không gì là không làm được, trường tồn cùng thế gian, trừ khi bị thần tiên mạnh hơn chém giết, còn căn bản là bắt từ.

“Đó là sự thật! Lịch sử tồn tại mười mấy vạn năm của cổ quốc, cũng chưa từng ghi nhận Đại Hoang mệnh mông bát ngát này có người thành tiên, hay có sự xuất hiện của tiên nhân! Có lẽ cũng chỉ có những cổ thư truyền thừa từ thời Hoang cổ mới biết được chân tướng!”

Gã thiếu niên cũng không quá xoắn xuýt vấn đề này. Bản thân người phàm số một thế trăm năm, bước lên tu lộ, nếu đủ mạnh hoàn toàn có thể sống cả vạn năm, đó chính là phá vỡ quy tắc thiên địa, cho dù cuối cùng không thể thành tiên nhưng cũng không uống công tranh đấu cả đời rồi, dù sao cũng đã phá vỡ gông cùm của thiên lý, cải biến số phận.

“Tâm cảnh của ngươi rất mạnh mẽ!”

Một lời khen vang lên trong đầu, khiến gã thanh niên không khỏi có chút phồng mũi. Tâm của hắn đương nhiên mạnh, sau những gì mà hắn trải qua, không ngừng qua lại giữa lần ranh sinh tử để trở thành vương bài sát thủ, đã rèn luyện một ý chí mạnh mẽ cho bản thân.

Chỉ có điều suy nghĩ hiện lên sau đó như dội một gáo nước lạnh vào hắn.

“Những gì ngươi đã trải qua so với nhiều người thì không là gì cả, có lẽ có thể giúp tăng ý chí thêm một chút chứ không thể tạo nên tâm cảnh mạnh mẽ của ngươi! Rất mạnh!”

- Thực sự mạnh đến vậy sao?

Hắn cũng không thấy tâm cảnh mình mạnh đến đâu, chỉ thấy bản thân có thể giữ bình tĩnh trước các tình huống xảy ra.

“Có lẽ do thể chất của ngươi, Thái sơ phàm thể, bản thân vốn là kẻ yếu, nên luôn luôn giữ tâm thế bình tĩnh can qua, cứ bình tĩnh rồi mọi việc cũng sẽ tự trôi qua, không bao giờ xoắn xuýt trước vấn đề gì! Bề ngoài thờ ơ hững hờ nhưng bên trong vô cùng kiên định!”

“Có lẽ, ngươi đi đến bước cuối cùng, có thể thành tiên!”

- Thành tiên ư?

“Tu luyện giả cảm ngộ thiên địa, dù mạnh đến mấy cũng khó mà siêu thoát được, nhưng ngươi cảm ngộ thế giới thể của mình, đến khi thế giới thể của ngươi mạnh mẽ không kém gì trời đất này, chẳng phải có thể siêu thoát sao?”

Nghe vậy, gã thiếu niên có chiều suy nghĩ. Nếu thực sự như vậy thì người người Nghịch Tu, nhà nhà Nghịch Tu rồi, làm gì suy bại đến mức biến mất trong dòng thời gian chứ.

“Đó cũng chỉ là suy đoán của cổ nhân mà thôi, chuyện tương lai không ai đoán được!”

- Đúng vậy, chuyện tương lai ai có thể biết trước!

Hắn nở một nụ cười nhếch miệng đã lâu rồi chưa xuất hiện.

☺♥☺☺✱☺☺✱☺☺♥☺

Bằng hữu thiên hạ đọc thấy truyện viết ổn thì xin hãy ủng hộ bằng cách like và vote 9, 10*. Huynh đệ nào có điều kiện thì nguyệt phiếu hòa linh châu các thứ, mình đều nhận hết!:D

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Điểm Cực

Không biết bao lâu trôi qua, hai người đi đến trước một tòa cung điện vô cùng nguy nga tráng lệ.

Tòa cung điện này thực sự rất khổng lồ, ngẩng đầu lên cũng không nhìn thấy đỉnh của nó, không biết cao bao nhiêu mà bị vô số đám mây bao trùm.

Chỉ thấy đại môn trong suốt, không ngừng tỏa ra thần huy lấp lánh, giống như có lực lượng của thời gian đang lưu chuyển, làm cho người ta cảm thấy khí tức của một thời đại xa xưa.

Trên hai cánh cửa khổng lồ chạm khắc hai hình tròn đứt đoạn vô cùng lớn, nằm đơn độc giữa những ký lằng ngoằng rắc rối, nhưng có lẽ chính vì thế mà hai hình tròn đơn giản lại trở nên vô cùng nổi bật, dường như bên trong ẩn chứa một thiên cơ nào đó.

Bà lão nhìn tòa cung điện khổng lồ, lại nhìn những hình vẽ trên hai cánh cửa, chiếc đại ấn lại một lần nữa xuất hiện trên đỉnh đầu, bắn một luồng sáng về phía đại môn cung điện.

Hai hình tròn đứt đoạn phát sáng, cánh cửa nặng nề mở ra, bà lão bước vào bên trong, gã thiếu niên cũng theo đó mà đi vào.

Nhìn từ bên ngoài, có lẽ ai cũng nghĩ bên trong tòa cung điện nhất định sẽ vô cùng rực rỡ và tráng lệ, nơi nơi đều là hương khí động lòng người, những cổ vật giá trị liên thành, kinh thư thành đống.

Nhưng sau khi bước qua cánh cửa, gã thiếu niên biết rằng mình đã sai.

Xung quanh hoàn toàn là một mảnh tối tăm, không thể nhìn thấy bất kỳ thứ gì. Hắn cất tiếng gọi bà lão, nhưng miệng hắn không ngờ lại không phát ra bất cứ âm thanh nào. Nơi này tĩnh mịch đến mức đáng sợ, đến mức hắn không cảm thấy được sự tĩnh lặng đó.

Cơ thể cũng không còn cảm thấy vững chãi nữa, bởi chân hắn không còn đứng ở mặt đất, toàn thân không thể tự chủ, không còn cảm thấy sự tồn tại của trọng lượng, hay nói đúng hơn, không cảm thấy được bất kỳ thứ gì.

Lúc này, ngũ quan của hắn đều trở nên vô dụng, không vô dụng sao được khi mà không có gì để nhìn, không có âm thanh gì để nghe, không có hương gì để ngửi, không có vị gì để nếm, không có một chút cảm giác gì.

Đây rốt cuộc là nơi nào vậy?

"Nguyên Sơ cổ kinh, là pháp quyết tu luyện của Nguyên Sơ cổ quốc, tìm hiểu cội nguồn của vạn vật."

Đúng lúc này, một thanh âm đột ngột vang trong đầu hắn.

"Vạn đạo đều có khởi nguyên, vạn pháp đều có bắt đầu, chỉ cần hiểu được khởi nguyên của vạn vật, có thể phá vỡ hết thảy ràng buộc của thế gian."

"Khởi nguyên của Thiên địa là Vô Cực, là Hỗn Độn."

"Tại sao gọi là Hỗn độn? Mọi thứ đều hỗn loạn hư vô, không thể xác định được bất kỳ thứ gì, không có thời gian và không gian, không tồn tại bất kỳ dạng trật tự hay quy tắc nào."

"Tại sao gọi là Vô Cực? Rộng lớn vô tận, không có giới hạn, không gian không thể xác định, có lẽ vì nó không tồn tại. Thời gian trải dài miên man, cũng bởi vì nó không tồn tại."

"Khi Hỗn Độn Vô Cực trải dài hàng vạn kỷ nguyên, trong tận cùng của cõi Vô Cực dần dần hình thành một điểm Cực, rất rất nhỏ gần như vô hình, mang trong mình những hình thái trật tự đầu tiên, đó là Linh - cội nguồn của vạn vật."

"Đó chính là khởi nguyên của thế giới!"

Trước mắt gã thiếu niên dần dần xuất hiện một bức tranh về thời kỳ tiền sơ khai của thiên địa, khi mà trải qua không biết bao nhiêu kỷ nguyên dài đằng đặc, dần dần ngưng tụ một điểm rất nhỏ, nếu không chú ý sẽ rất dễ bỏ qua.

"Bước đầu tiên của tu luyện, là Giác Tỉnh. Giác tỉnh cảm quan của nhân thể, khả năng câu thông với thiên địa, sự liên hệ giữa nhân thể với trật tự thiên địa xung quanh. Từ đó khám phá những quy tắc mà trật tự thiên địa áp đặt lên vạn linh, lên nhân thể!"

"Còn bước đầu tiên của Nghịch Tu, là tìm kiếm điểm Cực của nhân thể, từ đó mở ra hình thái quy tắc đầu tiên của thế giới thể - Linh. Quá trình này

được gọi là Khai thiên phá địa!”

“Đại đạo giác tỉnh, Khai thiên phá địa, ta là sáng thế giả!”

.....

Thời gian cứ như vậy trôi. Mà thực cũng không hề tồn tại khái niệm thời gian ở nơi này.

Gã thiếu niên hoàn toàn chìm đắm vào hỗn độn, có lẽ bên ngoài kia đã trôi qua một vài tháng một vài năm, cũng có thể mới chỉ một cái chớp mắt, không rõ lắm

Hắn cố gắng tìm kiếm điểm Cực của thân thể, muốn khai mở ra thế giới thể của bản thân, thế nhưng đều bất thành. Điều này khiến hắn hiểu được phần nào nguyên nhân tại sao Nghịch Tu lại biến mất.

Chỉ có điều, nếu tình trạng này cứ tiếp diễn, thì biết bao giờ hắn mới mở ra được quy tắc đầu tiên của nhân thể?

“Lẽ nào phương hướng của hắn đã sai?”

Gã thiếu niên sắp xếp lại những kiến thức được truyền thụ trong thời gian qua.

Cánh giới đầu tiên của tu luyện là Giác Tỉnh, còn bước đầu tiên của Nghịch tu là Khai Linh.

Quá trình Khai Linh cũng như thiên địa hình thành. Trong cõi hỗn mang vô cực, dần dần hình thành một điểm không hỗn loạn và có giới hạn rất nhỏ. Các quy tắc dần dần hoàn thiện, dẫn đến điểm nhỏ này dần dần mở rộng, trở thành một thế giới hoàn chỉnh.

Đây chính là Thiên địa sơ khai.

Nếu như coi nhân thể là hỗn độn, thì điểm Cực phải tồn tại ở đâu đó, tại sao không thể nào tìm ra?

Đây là điều hắn không tài nào giải thích được, có lẽ Nghịch Tu chỉ lộ phải chết ngay từ khi nó chưa bắt đầu?

Phải biết rằng, khi trồng hạt giống xuống đất, phải mất bao nhiêu công chăm sóc tỉ mỉ, hạt giống mới nảy mầm, bùng lên sức sống mạnh mẽ. Nhưng nếu ngay cả hạt giống cũng không có, thì gieo trồng kiểu gì?

- Khoan, đã gọi là nghịch Tu, thì không thể suy nghĩ theo lẽ thường được!

Gã thiếu niên bắt đầu xem xét ngược lại vấn đề.

- Thiên địa sơ khai do hạt giống quy tắc hình thành trong Hỗn độn, thế nhưng nhân thể đâu phải là hỗn độn? Đâu phải vô cực?

- Nhân thể hình thành dưới quy tắc và trật tự thiên địa, bản thân nó chính là hiện thân của quy tắc, hiện thân của Thái cực.

- Cực vật tất phản, trong cõi hỗn độn hình thành quy tắc hạt giống, như vậy trong quy tắc giới đương nhiên sẽ phải hình thành hạt giống hỗn độn, làm sao có thể hình thành quy tắc hạt giống được?

- Nếu ta tìm hạt giống quy tắc, đương nhiên tìm không ra vì nơi nơi vốn dĩ đều là trật tự. Nhưng nếu là hạt giống hỗn độn, còn sợ không tìm ra sao?

Gã thiếu niên lại chìm đắm vào trong quá trình tìm kiếm điểm Cực của nhân thể, hắn quyết tâm khai phá thế giới thể của bản thân.

Thời gian không tồn tại, vì thế không biết bao nhiêu tuế nguyệt đã trôi qua, bao nhiêu lần hoa đã tàn, bao nhiêu lần ve sầu chui lên...

Dựa vào hỗn độn xung quanh, gã thiếu niên dần dần nảy sinh một cảm giác vô cùng kỳ dị, dường như hắn đã bắt đầu tìm ra đầu mối điểm Cực kia. Chỉ như vậy thôi đã đủ khiến hắn phấn chấn lắm rồi.

Cứ như vậy, cứ như vậy, hỗn độn xung quanh dần nảy sinh sự liên hệ, một tiếng nổ vang lên, gã thiếu niên cuối cùng cũng tỉnh lại chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh dần lan rộng ra toàn thân.

Hắn cuối cùng cũng tìm ra điểm Cực!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Khai Linh

Vạn vật đều có điểm bắt đầu của mình, là nơi cội nguồn của sinh mệnh và sức sống, chứa đựng tinh khí toàn thân.

Chẳng hạn như ở thực vật, khi cuộc sống cá thể bắt đầu thì hạt nảy mầm, sau đó rễ được hình thành đầu tiên để lấy chất dinh dưỡng, nhờ thế cây mới sinh trưởng và phát triển được. Do đó sự sống của cây cối không ở tại lá, sự sống của hoa chẳng nằm ở hoa, mà cũng chẳng phải từ rễ cắm sâu trong đất, tất cả sinh mệnh đều bắt đầu từ hạt giống.

Vậy thì ở cơ thể nhân loại, đâu là điểm cội nguồn?

Quá trình hình thành của chúng ta, ngay sau khi thụ tinh thì hợp tử, mầm mống của cơ thể mới bám vào thành tử cung, rồi dây rốn hình thành đầu tiên để nhận sự nuôi dưỡng từ mẹ. Bào thai được kết nối với người mẹ thông qua rốn. Sau đó, các bộ phận khác như tim, não... mới hình thành.

Do vậy, rốn là nơi nối kết cơ thể với nguồn năng lượng sống, là gốc rễ của sự sống, có thể nói đó chính là điểm khởi nguyên của nhân thể.

Gã thiếu niên cảm nhận một điểm rất nhỏ nằm ngay dưới rốn, mà từ đó chậm rãi phun ra những đoàn linh lực mờ hồ yếu ớt mà nếu không tập trung vào tinh thần sẽ rất dễ dàng bỏ qua.

Đã rất nhiều lần hắn được nghe về những nghiên cứu nói tới tầm quan trọng của rốn, nhưng hắn thường vô tình bỏ qua, bởi vì nếu nói về tầm quan trọng thì có thể so với não, với tim, với tủy... hay không?

Lúc này đây hắn thực sự ngạc nhiên, không nghĩ tới rốn lại là cội nguồn của sự sống, không khỏi nhớ đến một con số nổi tiếng được coi là tỉ lệ vàng trong tất cả các lĩnh vực, hằng số ‘phi’.

1,61803398874..., số phi là một con số thập phân vô tỷ, không bao giờ kết thúc. Nó xuất hiện hàng triệu lần trong tự nhiên, như những đường cong của một vỏ sò, các cánh hoa trên một bông hoa, các hạt trên cây, tỷ lệ của các cơ quan của động vật, số lượng ong đực và cái trong một tổ ong, những xoắn ốc của một con bão, hay thậm chí ở trong vấn đề được coi là thâm sâu bậc nhất: những xoắn ốc của thiên hà trong vũ trụ.

Nếu áp dụng con số này cho tỷ lệ cơ thể người, hoàn toàn trùng khớp với vị trí của rốn: Chiều cao từ đầu tới chân chia cho khoảng cách từ rốn tới chân, đúng bằng 1,618..., tỷ lệ cấu tạo của thân thể như vậy là đẹp nhất.

Trên thực tế, các bộ phận thân thể có rất nhiều điểm phân cắt vàng, mà những điểm các bộ phận này đều là những chỗ rất quan trọng trên cơ thể, song so sánh với điểm phân cắt vàng lớn nhất của thân thể - rốn, từ bên ngoài xem ra thì có vẻ không quan trọng bằng.

Từ đó có thể thấy vị trí rốn không hề tầm thường như quan niệm thâm căn cố đế mà hắn và nhiều người vẫn giữ, thậm chí nó rất rất quan trọng, chính là điểm khởi nguyên của nhân thể.

Khởi nguyên của thế giới là điểm Cực sinh ra trong hỗn độn, mang trong mình quy tắc giới đầu tiên, thì khởi nguyên của nhân thể lại là điểm Cực sinh ra trong trật tự, thế nhưng nó không nằm ngoài quy trình thế giới dần sinh, hình thành quy tắc đầu tiên, đó chính là ‘Linh’.

‘Linh’ vốn dĩ không ngừng sản sinh, nhờ vậy mà thế giới không ngừng mở rộng, thế nhưng ‘Linh’ của nhân thể không thể nào tự sản sinh, vì vậy muốn mở rộng thế giới thể, cần bổ sung một lượng linh khí khổng lồ.

Đây thực sự là một vấn đề nan giải, ở thế giới này hắn vốn dĩ là một gã tay trắng, không một xu dính túi, kiếm đâu ra thần dược thánh thảo chứa đựng linh khí khổng lồ như vậy?

Vào lúc tiến thoái lưỡng nan, trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện một bông hoa nhỏ màu trắng, hình dáng có đôi chút quen thuộc, rất nhanh hắn nhớ ra đã từng thấy thấp thoáng trong hoa viên hai bên đường khi đến đây.

Suy nghĩ đầu tiên trong đầu hắn, chính là nghi vấn bông hoa này thực sự ẩn chứa linh khí khổng lồ sao? Tại sao lại xuất hiện đại trà ở vườn hoa hai bên đường như vậy? Lễ nào cổ quốc thực sự khùng bố đến vậy sao?

Bất quá hắn nhanh chóng ném chúng sang một bên, sự việc quan trọng trước mắt là khổ tu, khai mở điểm Cực, dẫn dắt ‘Linh’, đến khi bản thân sử dụng được linh lực, mới tìm hiểu tiếp.

Đưa tay tóm lấy bông bạch hoa, hắn cầm đưa lên miệng gặm như gặm cỏ gà, chỉ thấy một luồng khí tổng lạnh tinh khiết chui vào trong miệng. Hắn nhớ đến quá trình Thiên địa Khai Linh được ghi lại trong Nguyên Sơ cổ kinh, lập tức vận chuyển những luồng tinh khí này.

Thời gian trôi qua, tinh khí đã được hắn chuyển hóa hết, nhưng điểm Cực nhân thể vẫn chưa có dấu hiệu gì là chuẩn bị khai mở cả, chỉ có 1 chỗ tốt là làm cho tinh thần sung mãn mà thôi.

- Sao lại như vậy? Lễ nào linh khí không đủ ư?

Gã thiếu niên nghĩ đến khả năng này, vừa định lên tiếng yêu cầu thêm thần hoa thì một bông hoa lại xuất hiện trước mặt hắn. Nó có màu đỏ, cánh hoa trong suốt như ngọc thạch, tràn ngập vẻ cuồng nhiệt.

Hắn lập tức đưa lên miệng gặm.

Cứ như vậy, hần găm đến bông hoa thứ chín, loại sau lại nhiều linh khí hơn loại trước, thế nhưng tình cảnh vẫn không hề tiến triển, ngoại trừ tinh khí đang cuộn trào trong huyết mạch, thì hần chẳng có cảm giác nào khác.

Nhưng hần không nản, bởi vì vẫn có nguồn cung cấp linh thảo vô tận, thì hần cứ chén thôi, không việc gì phải suy nghĩ.

Cứ như vậy không biết bao nhiêu linh hoa linh thảo đã hóa thành linh khí chui vào bụng, thì niềm hạnh phúc đã đến thật bất ngờ, gã thiếu niên cảm giác được dưới rốn có dấu hiệu rục rịch.

Thời gian không lâu qua đi, hô hấp của hần trở nên dồn dập, sắc mặt đỏ như máu, huyết mạch căng phồng, da thịt đỏ tươi, bên ngoài thân thể có quang hoa lưu chuyển ngưng tụ thành long lân.

Nếu như lúc này có người ở bên cạnh, hoàn toàn có thể nghe rõ được, tiếng mạch máu của gã thanh niên đang đập như sóng dữ trên sông, trong cơ thể hần có một lượng sinh mệnh tinh khí cường đại lưu chuyển, không ngừng gột rửa thân thể bằng máu thịt của hần, quang hoa còn thấu phát cả ra bên ngoài.

Huyết khí toàn thân theo đó mà sôi sục, cảm giác sôi trào dần dần lan đến nơi khởi nguyên sinh mệnh, ‘Linh’, rõ ràng sinh mệnh linh lực bên trong đang cuộn cuộn không ngừng.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi cảm ứng được ‘Linh’, hần thấy được sinh mệnh lực sôi trào như vậy.

- Dám áp chế ta! Mớ cho ta!

Theo tiếng hét của hần, một thanh âm khủng bố vang lên như tiếng chuông vọng về từ thời tuyên cổ, lại như tiếng nổ của trời đất thuở sơ khai.

Từ khi hỗn độn bị quét ra xa, một đại dương má xuất hiện bao trùm lấy điểm Cực, âm u vô tận, lại có từng đợt sóng biển màu đỏ như xích huyết đang hung hãn trùng kích, tạo thành sóng thần khủng bố, mang theo tiếng sấm chớp ầm ầm, phong vân biến sắc.

Huyết hải mệnh môn này, cảm nhận khí tức khủng bố, từng đợt sóng thần kêu gào, trong tiếng sóng dường như có thanh âm thảm thiết của vô vàn sinh linh, uy thế có thể nói là khủng khiếp, khiến cơ thể gã thiếu niên bắt đầu không chịu nổi.

Hần không phải kẻ ngu, đương nhiên biết rằng đây không phải là đại dương thực sự, mà là do linh lực cuộn cuộn từ ‘Linh’ phun ra, chính xác là đại dương linh lực, bên trong từng đợt sóng này ẩn chứa những trật tự đầu tiên của thế giới, là khởi nguyên của thế giới thể.

Phía trên Huyết Hải bắt đầu có những hư ảnh, thiên biến vạn hóa, ngân hà bay đầy trời, nhưng một lúc sau, xuất hiện 1 bầu trời cô quạnh, vừa sinh trưởng vừa suy tàn, phát triển tới trạng thái đỉnh cao rồi lại diệt vong, lập đi lập lại, không ngừng Luân hồi.

Lúc thì hần cảm thấy được sinh cơ của vạn vật trong thiên địa đang bùng bùng, rồi lại lĩnh hội được sự cô quạnh của vũ trụ, cảm thấy được tình không âm u đầy từ khí.

Âm thanh đầy ám ảnh của oán linh truyền ra, xung quanh vốn cổ lão u ám, nay nhiễm huyết sắc từ Huyết Hải của gã thiếu niên, khiến khung cảnh càng trở nên cô liêu đáng sợ, như là Mặt nhật thiên tai đang đến gần.

Phải trải qua mấy canh giờ, huyết sắc ma quang mới dần dần thu liễm, thanh âm sinh linh đồ thán chậm rãi biến mất, lại qua 1 canh giờ nữa, không gian hoàn toàn yên tĩnh lại, Huyết Hải của hần cũng trở nên yên lặng, quang hoa nội liễm, âm thanh lớn của sóng biển cũng biến mất.

Không bao lâu sau, gã thanh niên cũng tỉnh lại, đôi mắt có thần quang lấp lánh, tinh thần sung mãn, khí huyết tràn đầy, miệng của hần khẽ nhếch lên.

Hần, đã chính thức trở thành một tu giả.

- Đại đạo giác tỉnh, Thiên Địa Khai Linh!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Tứ cảnh

Tiếng hung cầm dị thú đột ngột vang lên, xua tan đi sự tĩnh lặng đến đáng sợ của màn đêm, báo hiệu một ngày mới chuẩn bị đến.

Đêm chưa tan hẳn. Cảnh vật còn chìm trong những màn sương mỏng mờ mờ như khói. Gió sớm mát rượi thổi qua những tán cây, phát ra những tiếng xào xạc du dương như tiếng đàn. Không khí buổi sớm thật trong lành làm sao.

Phía Đông truyền đến những tia sáng đỏ rực tươi mới, bầu trời đang chuyển dần từ màu trắng sữa sang màu hồng nhạt. Vàng Thái dương dường như còn e ấp, giấu mình sau đám mây dày nhưng những tia sáng hình rẽ quạt len lỏi qua những đám mây báo hiệu mặt trời đã thức giấc. Chỉ một lát sau, mặt trời

như một quả bóng khổng lồ màu đỏ đang từ từ nhỏ lên, nhuộm chân trời một màu hồng rực.

Gió sớm thổi vì vu thoang thoang, xua tan tàn dư của bóng đêm. Bầu trời như được đẩy lên, thoáng đặng và cao vợi vợi. Thấp thoáng đâu đó còn một vài giọt sương đêm đọng trên lá cây ngọn cỏ, lấp lánh dưới ánh nhật dương.

Cảnh tượng ngày mới thật lãng mạn làm sao, đứng trước khung cảnh tuyệt đẹp như vậy ai có thể cảm được lòng mà không ngẩn ngơ thần thờ?

Trên bầu trời quang đặng đột nhiên truyền đến những tiếng rít gào thô bạo phá hỏng không khí bình yên buổi sớm mai, nếu ai đó nhìn thấy sẽ vô cùng kinh hãi, bởi không gian không ngờ lại xuất hiện những vết nứt. Chúng không ngừng lan rộng, tạo thành một vòng xoáy như muôn nghìn nát không gian.

Lực lượng tỏa ra thật khủng khiếp, như gió thu cuốn hết lá vàng, lại như băng tuyết vùi lấp ngàn vạn cánh hoa.

Xoẹt! Xoẹt!

Không gian xé mở, một bóng người từ bên trong lao ra, nhìn bộ dáng vô cùng chật vật như vậy, có lẽ nói rằng bị ném ra thì đúng hơn. Cả người liên tục quăng quật trên mặt đất, khiến cho bụi tung mù mịt.

- Khốn kiếp!

Thanh âm non nớt đầy phẫn nộ vang lên, bụi mù dần tan hết, để lộ ra thân ảnh một gã thiếu niên làn da trắng trẻo, gương mặt cực kỳ dễ thương, nhưng cái miệng nhỏ nhắn lại không ngừng văng ra những từ ngữ không được dễ nghe cho lắm.

Đương nhiên là hắn không hài lòng cho lắm, làm sao có thể thoải mái được khi mà bị đối phương ném đi như vậy. Vừa mới thành công tiến vào Nghịch Lộ đệ nhất bộ, chưa kịp cảm nhận gì đã bị đuổi khỏi thần thổ. Mà nguyên nhân cũng đâu có gì to tát, hắn chỉ muốn xin hết số linh thảo trong hoa viên, chẳng nào cũng để hoang phí, chỉ bằng cho hắn sử dụng để mở rộng thêm lượng 'Linh' quy tắc của thế giới thể.

Nào ngờ đối lại là một ánh nhìn lạnh băng, rồi hắn bị đá đít đến nơi này một cách không thương tiếc.

Đưa mắt nhìn xung quanh, hắn phát hiện ra lúc này đang là thời điểm bình minh, khung cảnh thật mỹ lệ biết bao nhiêu, nhưng hắn không có bao nhiêu tâm tình nhìn ngắm, mà chỉ muốn xác nhận độ an toàn.

Đưa mắt nhìn về xa, dãy đại sơn sừng sững dưới ánh bình minh, hình dáng uốn lượn như những con rồng đang nằm ngủ trong đám mây. Phía trung tâm đại sơn chính là khu phế tích còn sót lại của cô quốc, trên khu phế tích là tòa thần thổ ẩn trong không gian, bên trong có linh thảo mọc như cỏ dại, quả thực đúng là kỳ quan.

Hắn thực sự cảm thấy rất đáng tiếc, bên trong hiển nhiên rất rộng lớn, chắc không chỉ mấy nơi hắn đi qua, bỏ qua các bảo vật, chỉ riêng số linh thảo cũng đã một món tài phú khổng lồ rồi.

- Thôi bỏ qua đi! Lo thân mình trước đã!

Khẽ nhắm mắt tập trung tinh thần vào khu vực dưới rốn, chỉ thấy nơi đó tập trung một đoàn năng lượng hình cầu đỏ như máu, lớn bằng quả trứng gà, trong suốt như ngọc. Nhìn xuyên qua lớp vỏ có thể thấy được bên trong có rất nhiều những sợi máu tươi đẹp đang không ngừng cuộn lên, điên cuồng như đại dương trong cơn bão.

Đây là quy tắc sinh ra, nhưng chưa thành trật tự, vì vậy mới hỗn loạn như vậy. Chỉ có điều, nó lại có màu đỏ như máu, nhìn không khác gì địa ngục Huyết hải.

Đây là điều hắn cảm thấy nghi vấn. Nghịch lộ đã biến mất trong dòng thời gian, pháp môn tu luyện đã không còn tồn tại, nhưng những tư liệu còn sót lại vẫn giúp hắn nắm được khái quát các bước hình thành thế giới.

Hỗn Động sinh Thái Hòa, phân Âm Dương, tạo Tam Tài, hóa Tứ Cực, sinh Ngũ Nguyên, diễn Lục Đạo, mỗi bước lại sinh ra một quy tắc giới mới. Linh, Khí, Ý, Thế, Pháp, Đạo, sáu đại quy tắc không ngừng tổ hợp, tạo thành trật tự thế giới hoàn chỉnh.

Hắn khai mở điểm Cực, sinh ra 'Linh' hải, bao trùm lấy điểm Cực tạo thành Thái Hòa. Thái Hòa có trước trời đất, là khởi nguyên của thế giới, lẽ ra phải tràn ngập khí tức sơ khai nguyên thủy, tại sao lại đỏ như máu? Nghe văng vẳng đâu đó trong đại dương máu còn xuất hiện những tiếng sinh linh đồ thán vậy?

- Là do Nguyên Sơ cổ kinh ư?

Gã thiếu niên không tìm hiểu được nguyên nhân, mà nếu thực sự do Nguyên Sơ cổ kinh thì cũng không sao, cũng không còn lựa chọn nào khác. Hắn được bà lão truyền cho phần dành cho cảnh giới đầu tiên của tu giả - Giác Tỉnh, nói rất nhiều về quá trình giác tỉnh của tu giả, cũng như khi thiên địa mới sinh ra vậy.

Hắn đương nhiên không thể nào Giác Tỉnh, nhưng có thể từ những phân tích về thiên địa khởi nguyên được ghi chép trong kinh văn, từ đó hoàn thiện quy tắc giới đầu tiên, không ngừng củng cố Khai Linh cảnh.

Thế giới sơ khai, bao giờ cũng rất hỗn loạn, hết như tình trạng của hần lúc này, chính là do số lượng linh lực quá lớn trong một thế giới quá nhỏ, muốn trở nên trật tự, cần dẫn linh lực rời khỏi Linh hải đi khắp cơ thể.

Nghịch Lộ đệ nhất bộ - Thiên Địa Khai Linh, bao gồm bốn cảnh giới.

Khai mở điểm Cực, ngưng tụ Thái Hòa, Linh lực bao trùm tạo thành đại dương. Đây chính là Linh Hải cảnh.

Từ biên giới linh hải, mở ra những dòng sông dẫn linh lực tiến vào bên trong cơ thể. Là cảnh giới thứ hai của Thiên Địa Khai Linh, Linh Hà cảnh.

Từ những dòng sông mở ra những con suối dẫn linh lực tiến đến các bộ phận, cảnh giới thứ ba được gọi là Linh Tuyền.

Cảnh giới thứ tư, cũng là cảnh giới vô cùng quan trọng, bởi nó quyết định con đường sau này có thể đi đến đâu. Từ những dòng Linh tuyền, tạo thành những điểm tập trung linh lực tại các bộ phận của nhân thể, tạo tiền đề cho quá trình mở rộng thế giới thể. Đây là cảnh giới thứ tư, Linh Trì, mở ra càng nhiều Linh Trì, Nghịch Lộ đi càng xa.

Có thể nói đây chính là quá trình nghịch thiên, từ xưa đến nay chỉ nghe thấy trăm sông đổ ra biển lớn, chứ chưa từng thấy cảnh tượng ngược đời, nước biển có khi nào chảy ngược đây?

Nhưng hần không có lựa chọn, cũng không thể quay đầu, linh hải bạo động, nếu hần không thể tiến vào những cảnh giới tiếp theo, nhất định sẽ bạo thể mà chết. Quy tắc căn xé, không ai có thể chịu được!

Đương nhiên, dù có thể quay lại, hần cũng không quay. Hần muốn nhanh chóng mở ra các Linh Hà. Có thể nói đây chính là bước lột xác quan trọng nhất của tu giả, chỉ cần linh lực có thể tiến vào cơ thể, tu giả mới có thể sử dụng, từ đó mới có thể dùng đến các loại 'thuật'.

Tuyệt kỹ súc địa thành thôn chỉ xích thiên nhai của bà lão có lẽ cũng sử dụng bằng linh lực. Bước ra một bước, đã tới chân trời, tốc độ như vậy thật khủng khiếp biết bao.

Gã thiếu niên hai mắt lóe sáng, thực sự rất chờ mong.

Hần rời bước, muốn đi tìm hiểu thế giới này. Muốn tồn tại và phát triển, cần phải hòa nhập nhanh nhất có thể, đó chính là quy tắc sinh tồn.

Đi được mấy bước, gã thiếu niên bỗng dừng lại, xoay đầu nhìn về dãy đại sơn ở xa, mở miệng nói lớn:

- Bà bà, lời của lão già bắt từ kia ta đã chuyển, nhưng vẫn muốn nhắc lại: Cổ quốc đã là quá khứ, hãy đi tìm con đường của riêng mình! Ta nếu bắt từ, sẽ thay người xây dựng lại cổ quốc này!

Khoảng cách xa như vậy có lẽ đối phương không thể nào nghe được những lời đó, hần cũng mặc kệ, tiếp tục bước đi, gương mặt non nớt tràn ngập sự háo hức nhưng ánh mắt lại toát ra sự bình tĩnh đến lạ thường.

Bóng dáng thiếu niên tràn đầy nhiệt huyết tỏa ra năng lượng tích cực thật nổi bật dưới ánh bình minh.

Người ra đi đầu không ngoảnh lại,

Sau lưng thêm nặng lá roi đầy!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Túy Nguyệt

Núi lớn nơi đây nối nhau liên tiếp, nguy nga bằng bạc, toàn thân núi đều phủ một lớp màu đỏ như máu, không biết vì nguyên nhân gì mà không hề có thảm thực vật, khắp nơi đều là núi trọc.

Gã thiếu niên về mặt chá nản, đưa mắt nhìn qua, nhưng cảnh tượng lại không giống như những gì đã tưởng tượng từ trước: không có những loại hoa lạ xinh đẹp, không có dòng người náo nhiệt ồn ào, không có cỏ cây sức sống bùng bùng.

Lúc này đã cách dãy đại sơn khí thế rồng bay lên trời của Nguyên Sơ cổ quốc một đoạn đường dài, bóng dáng nhân loại đâu chẳng thấy, thành thị bùng bùng sức sống lại càng không chút dấu vết, hiện trong tầm mắt chỉ là những dãy núi trọc hoang sơ.

Gã thiếu niên có chút hoang mang, rốt cuộc bao giờ mới ra khỏi nơi này đây? Hần tha thiết muốn tìm đến cuộc sống nhân loại.

Cả vùng đất là một mảnh hoang vu, đất đai ở đây có màu đỏ, cả những tảng đá lớn xung quanh cũng có màu đỏ, vô cùng tiêu điều và cô quạnh.

Nguyên một vùng đất rộng lớn mênh mông lại trống trải tới cực điểm, không có dấu hiệu của sinh mệnh, chỉ có những núi đá linh tinh trụi lủi tồ điểm cho đường chân trời.

Đây đúng là một nơi đất cằn sỏi đá, không có một dấu hiệu sự sống, cũng không thấy người ở, không khí vô cùng trầm lắng.

Sự đáng sợ là thứ màu đỏ này không phải màu đỏ của đất, hay màu đỏ của bất kỳ thứ gì có màu đỏ trên thế giới, mà lại là màu đỏ của máu, của huyết tinh.

Gã thiếu niên tiếp tục bước đi, nhưng không được bao lâu thì toàn thân bỗng cảm thấy lạnh toát, tim đập thình thịch như trống trận. Đây là phản ứng bản năng đã cứu mạng hắn không biết bao nhiêu lần.

Lông tơ trên người dựng đứng, hần mắt to quét xung quanh cố gắng phát hiện nguy hiểm nhưng cái gì cũng không thấy. Nhưng không vì vậy mà tâm thần thả lỏng, hắn rất tin tưởng vào cảm giác bản thân.

Khi cảm giác được bản thân gặp nguy hiểm mà không biết đến từ đâu, cách tốt nhất chính là...

- Chạy!

Bóng dáng gã thiếu niên xuy qua vùng đất hoang vu, hần gần như vất chân lên cổ mà chạy, dùng hết sức bình sinh mà chạy, tốc độ lúc này của hắn có lẽ đã hoàn toàn vượt qua Tia chớp đen Usain Bolt.

Sau khi đã chạy không biết bao nhiêu dặm, cảnh vật xung quanh bỗng nhiên biến đổi.

Trước mặt hắn là một khu rừng xanh um tươi tốt, cỏ mọc che trời. Khác xa vùng núi trọc ban nãy, nơi này sinh cơ bừng bừng, cây cỏ phong phú, có cả điều tước và mãnh thú qua lại.

Hú hú hú...

Gã thiếu niên hơi có chút ngờ ngác, thì lập tức từ phía sau lưng truyền đến âm thanh kỳ quái, cứ như là địa tạng đang nứt toạc, đá tảng đang di động mà tạo ra âm thanh như xích sắt ma sát cộng âm, khiến hắn suýt chút nữa thì tự cắn lưỡi.

Ở nơi nặng nề từ khí này thế mà đột nhiên xuất hiện âm thanh xích sắt ma sát, thực sự không thể không khiến con người ta nghĩ đến những oan hồn bị gông xiềng kéo lê ở dưới âm phủ.

Hắn quay người lại nhìn, chỉ thấy một tiếng "Ầm" vang lên, đột nhiên ở nơi xa xôi kia có vài ngọn núi lớn đổ nát mà không dấu hiệu báo trước, tung lên vùng sương mù màu tro nâu thật dọa người.

Vài ngọn núi lớn sụp đổ, đại địa nứt toạc, khe nứt kia sâu hoắm dọa người đến mức có thể nuốt gọn một ngọn núi lớn, đem ngòm không thấy đáy. Thế mà ngay lúc này, một cái móng vuốt màu đỏ bỗng dung thò ra, nó bị trói bởi một sợi xích kim.

- Cái...cái quái...

Chỉ là một cái móng vuốt mà đã lớn hơn rất nhiều ngọn núi gộp cùng một chỗ, bởi vì nó moi móc lên mặt đất nên mới khiến rất nhiều núi lớn đổ sập, đại địa nứt ra. Sương mù như biển, bụi bặm mù mịt, móng vuốt không lồ vươn lên trời cao gãy giữa kịch liệt như muốn thoát khỏi trời buộc.

Móng vuốt gãy giữa kịch liệt, âm thanh đá tảng ma sát càng to vang vọng cả đất trời, sợi xích màu xích kim cũng căng dài ra, âm thanh rầm rầm phát ra cứ như một bản chiều hồn khúc đến từ Dạ Xoa Địa phủ.

Gã thiếu niên chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, khó nhọc nuốt nước miếng, lập tức quay người chạy như điên.

Rất lâu sau không còn động tĩnh nào truyền đến, hắn vẫn không dám dừng lại.

.....

Tàn nguyệt treo cao, cuồng phong lạnh lẽo.

Lúc này, sao sáng lấp lánh trên bầu trời, trăng tròn chiếu khắp muôn nơi, màn đêm đã phủ xuống nơi này từ rất lâu rồi.

Cách đó không xa, một tảng cự thạch nhỏ to bằng một căn phòng chặn đứng cuồng phong, phía sau tảng đá, có lửa trại đang nhảy nhót, mang lại một cảm giác an toàn trong buổi tối thê lương này.

- Gà rừng ở đây ngon thật, không có gia vị gì mà vẫn đậm đà. Đem về Địa cầu chế biến thành Kê vương thất tuyệt, chẳng mấy mà thành thương hiệu tỷ đô!

Chùi vết mỡ trên miệng, gã thiếu niên dựa lưng lên tảng cự thạch, tự lẩm bầm một mình.

Chương 35: Thạch sào?

Nửa đêm, đột nhiên một tiếng kêu dài hung tợn kinh động chốn rừng rậm, đưa gã thiếu niên tỉnh lại từ trong giấc mộng.

Hai mắt vừa mở, cơ thể cũng gần như ngay lập tức bật dậy theo bản năng, hai mắt hấn mở to nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Chỉ thấy một trận cuồng phong thổi qua, trên trời xuất hiện một đám mây khổng lồ vắt ngang trời, che kín cả trăng sao, khiến không gian bỗng trở nên thật tăm tối.

Lại một tiếng kêu hung tợn từ trên cao vọng xuống, tiếng kêu sắc lẹm có sức xuyên thấu mạnh, không ngờ lại bắt nguồn từ đám mây đen kia. Nhìn kỹ, thì ra đó là một con chim khổng lồ to đến không tưởng, che lấp trăng sao, theo từng nhịp đập cánh là những trận cuồng phong phát ra.

Đôi mắt tự như hai vầng trăng máu của nó quét đến đâu, hung cầm dị thú trong đêm đầu phải im lặng. Thế nhưng nó cũng không quan tâm, tiếp tục bay về phương xa.

Gã thiếu niên gần như không dám thở, hấn cảm giác được hung uy ngập trời của đầu hung điều này, hoàn toàn ở một tầng thứ rất cao.

Bóng dáng khổng lồ của con hung điều dần nhỏ lại, thế nhưng đồng bằng cũng không yên ắng được lâu. Mặt đất đột ngột rung chuyển, một bóng dáng mờ hồ từ từ xuất hiện. Chỉ là di chuyển trên mặt đất nhưng nó vẫn không hề lẫn lộn trong đám đại thụ chọc trời, bởi trên cơ thể tản mát ra kim quang sáng rực.

Lại gần, đây là một sinh vật có hình người, dáng đứng thẳng, nó cao lớn vô cùng, toàn thân nó được bao phủ bởi những sợi lông như những chiếc kim vàng sáng lấp lánh. Toàn thân nó huyết khí mãnh mẽ, tựa như một vị thần ma!

Điều khiến người ta dễ dàng chú ý, đó là hai con mắt đỏ rực như lửa, mỗi lần chớp mở như có ánh sét vàng kim rạch qua, sắc bén ghê người. Thực sự là ghê người, bởi hấn cảm thấy đáng sợ này đặc biệt quen thuộc. Trong chốc lát sống lưng lạnh toát, hấn đã nhớ ra rồi.

- Hòa nhàn kim viên? Là con cháu của Tôn Ngộ Không ư?

Toàn thân toàn lông vàng tỏa ra kim quang, hai mắt đỏ rực bắn ra sét vàng, đây không phải là miêu tả nhân vật thần thoại nổi tiếng nhất châu Á, Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không hay sao?

Đầu kim viên một đường đi thẳng, gã thiếu niên hơi nheo mắt lại, bởi hấn nhận ra hướng đến của nó, trùng với con hung điều ban nãy.

Một đêm cứ như vậy trôi qua, gã thiếu niên không dám ngủ nữa, trèo lên một cây đại thụ nấp sau những tán cây, ngồi yên chờ trời sáng.

Đến gần sáng, một đầu hung thú xuất hiện, dáng như sư như hổ nhưng to lớn hơn rất nhiều, toàn thân tản mát ra hung uy ngập trời, mỗi bước chân như khiến cả chốn rừng hoang phải run rẩy.

Ánh sáng nhá nhem dù rất mờ mịt nhưng cũng đã đủ để mắt của gã thiếu niên có thể nhìn được nhiều thứ. Trong tầm mắt, hấn nhận ra rất nhiều loài hung cầm dị thú khí tức khủng bố mà hấn phải tránh như tránh tà suốt cả ngày hôm nay. Nhưng lúc này chúng đều đang ngã rạp xuống đất theo mỗi bước chân của đầu hung thú, tư thế như muôn thú phục trước đế vương.

- Trời, đây là loài gì vậy? Bách thú chi vương ư?

Con hung thú nhảy qua từng cây đại thụ, nhắm về phương xa mà đến.

Nấp sau đám lá cây ngụy trang rậm rạp, gã thiếu niên nhìn theo bóng dáng to lớn hung khí xung thiên của con thú vương, không khỏi nhớ đến đầu hung điều và kim viên đêm qua.

Cả ba tồn tại có thể khiến hung cầm dị thú vùng này phải thủ phục, dường như đều đang muốn đến cùng một điểm đích!

- Bọn chúng đi đâu vậy?

Gã thiếu niên trong đầu nảy sinh vô vàn suy nghĩ.

.....

Hừng đông, một bóng người lặng lẽ len lỏi đi xuyên qua cây rừng rậm rịt, như một con sói đang lẩn vào đồng cỏ truy đuổi con mồi.

Gương mặt trắng trẻo non nớt toát ra sự già dặn, không hề có chút dấu hiệu một mồi nào sau một đêm thức trắng.

Hướng đi của gã thiếu niên, thật không ngờ lại là hướng mà ba đầu Thú vương đã biến mất.

Thực ra hấn đã băn khoăn rất nhiều, cuối cùng mới đi đến quyết định liều lĩnh này. Ba đầu hung thú, nếu nói là vương ở dãy núi hoang vũ này cũng không

Bố mẹ yêu con, con yêu bố mẹ, đó là điều quá mức bình thường, không có gì lạ, vì ngay con vật cũng biết yêu bố mẹ của nó. Còn tình đồng loại, dù là sinh vật bậc cao nhất như nhân loại cũng không có bao nhiêu người hiểu được.

Tình đồng loại là gì? Đó chính là sự sẻ chia mà những sinh vật cùng một giống loài dành cho nhau, một thứ tình cảm thiêng liêng xuất phát từ nơi con tim. Đó chính là sự đồng cảm, và một tinh thần đồng loại mà con người dành cho con người.

Tình đồng loại giúp con người trở nên hạnh phúc, vui vẻ, một con người biết yêu thương đồng loại, chính là người có nhân cách đẹp, và luôn hướng đến những thứ tốt đẹp, hoàn mỹ hơn.

Những người tốt đẹp như vậy như vậy không hề thiếu trong cuộc sống nếu không muốn nói là khá nhiều, nhưng trong số lượng người không ít đó, có tìm mãi mãi cũng không thấy bóng dáng một gã vương bài sát thủ bàn tay nhuộm máu giết người như ngóc.

Vậy mà lúc này đây, trong lòng hần lại dâng lên một cỗ xúc động vô cùng khó nói, có lẽ đó chính là tình đồng loại mà những nhà văn, nhà thơ, nhà triết học, nhà tâm lý vẫn thường nhắc đến.

Không xúc động sao được khi trải qua những chuyện như vậy!

Từ khi lạc đến thế giới này, hần đã phải gặp những ai? Là hung cầm dị thú, là yêu tinh, là cương thi, người sống duy nhất mà hần gặp thì lại là một bà lão đã sống cả vạn năm, không biết lúc nào sẽ trở nên điên điên khùng khùng, hành động mọi thứ theo ý mình.

Trước mặt hần lúc này chính là những người sống, những người dân bản địa, là đồng loại chân chính.

Mặc dù trong lòng có xúc động muốn xông ra chào hỏi đồng loại một hai câu, nhưng hần không làm như vậy. Trước mắt đám người này còn có tác dụng lớn hơn. Hần căng mắt ra nhìn, bởi đám người này đang dần dần tiến đến phạm vi của thạch sào. Nếu không có chuyện gì xảy ra, thì hần cũng không cần ẩn nấp ở bãi đá này nữa.

Graooooooooo!!!

Đám người mới đến vừa bước chân qua phạm vi đất đá chuyển sang màu đen thì một tiếng gầm rú vang lên, liên tục có sáu đầu hung thú đột nhiên xuất hiện, vỗ vào đám người kia.

Con nào con nấy thực lực khủng bố, đám người kia mặc dù khí tức trên người đều mạnh mẽ hơn so với hần nhưng cũng không thể làm ra bất kỳ chống trả nào, cảnh tượng đầm máu này thì không cần phải nói.

Ngay lập tức xé xác sáu bảy người ngay tại chỗ, máu tươi khắp nơi. Những người còn lại cũng chỉ là được sống sót thêm được vài khoảnh khắc, rất nhanh đều chịu chung số phận với đám bạn.

Gã thiếu niên cảm thấy lạnh sống lưng, ban nãy hần thiếu chút nữa đã bước chân xuống địa ngục. Sáu con hung thú này khủng khiếp như vậy, nói theo cách nói ở cổ hương thì đừng nói là hần, có mà bố hần cũng tử trong một nốt nhạc. Thử hỏi làm sao mà không khiến hần kinh hãi một hồi.

Không chỉ mỗi khu vực núi rừng này, gã thiếu niên đồng tai lên lắng nghe, hần phát hiện ra kẻ cả là trong vùng núi ở xa xa, phát hiện cũng có thanh âm gào thét cần xé, hiển nhiên là xảy ra giao chiến. Có điều tất cả đều diễn ra ở khu vực ngoại vi của thạch sào, phía trên đỉnh vẫn là sự yên tĩnh khiến con người ta ngệt thở.

Hần lại nằm im chờ đợi, dù biết bản thân không có năng lực nhúng chân vào chuyện lần này, thế nhưng rõ ràng nơi này ắt sẽ xảy ra đại chiến cấp bậc cao, rất có ích nếu được tận mắt quan sát.

Màn đêm dần buông xuống, bóng tối bao phủ khắp nơi, tử vong khí cuộn lên khiến tâm thần người ta lạnh lẽo, trăng sao trên trời cũng bị che mất.

Một đêm yên tĩnh đến mức đáng sợ.

Trời vừa sáng, lập tức xuất hiện một vài cỗ khí tức cực kỳ khủng bố, khí thế xung thiên, tất cả đều đứng ở ngoại vi của tòa thạch sào. Chỉ riêng khí thế cũng đủ khiến gã thiếu niên nấp ở xa cảm thấy tức ngực khó thở, da thịt sắp nứt ra.

Hần này sinh suy nghĩ muốn rút lui, thì bỗng nhiên từ thất lung truyền đến cảm giác dễ chịu, xua tan những áp bức từ phía xa. Cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy chiếc lông vũ đen bóng lượm được bên trong Táng Địa mà hần giắt ở thắt lưng đang khẽ rung rung.

Vốn dĩ lúc nhặt được nó rất lớn, dài đến gần mét rưỡi, nhưng về sau lại thu nhỏ đi, nên hần dặt ở thất lung, không ngờ lại lợi hại đến vậy.

Gã thiếu niên nhẹ thở ra, sự vững tin cũng quay trở lại, lại ngẩng đầu nhìn tới thạch sào. Xuất hiện trong tầm mắt là những loài hung thú vô cùng khủng bố.

Có Thủy Ngưu vẫn dài mấy mét, trên đầu có mọc sừng, rất là mạnh mẽ, sắc bén vô song, chỉ cần hàn quang kéo lên ắt có đổ máu.

Lại có loài ốc sên đặc biệt lớn, giống như một ngọn núi nhỏ. Hai chiếc xúc tu trên đầu liên tục tần tảo ra những đợt sóng âm chấn động biến một ít cây rừng thành bột mịn.

Àm!

Chấn động vang lên, một đầu Xuyên Sơn Thử từ dưới lòng đất chui lên, bộ trao khung bố không gì không phá nổi, xuất hiện ngay trước ranh giới chuyển màu của đất đá.

Thanh âm vỗ cánh phật truyền tới, một đầu Đường lang đen bóng bay đến, cũng dừng lại ở khu vực ngoại vi. Đôi càng như hai thanh đại đao sáng bóng, dường như có thể xé núi cắt rừng.

Còn những loài hung thú khác mạnh mẽ không tưởng cũng xuất hiện, so với sáu con hung thú tàn sát mười mấy người hôm qua thì mạnh hơn không biết bao nhiêu, gã thiếu niên đã nấp ở rất xa nhưng vẫn cảm thấy run run. Hơn nữa đây chỉ là một khu vực mà thôi, còn những phía khác của tòa thạch sào, hiển nhiên cũng tồn tại những yêu thú mạnh mẽ như vậy.

Tất cả đều tập trung nhìn về nơi thạch sào, trông có vẻ như đang bắn khoản có nên tiến vào hay không, thế nhưng hẳn lại có cảm giác dường như đám hung thần ác sát này đang chờ đợi điều gì đó.

Không gian tĩnh lặng đến mức đáng sợ. Một đám hung thú khủng bố đến như vậy hình thành trận thế bao quanh tòa thạch sào, có lẽ một con kiến cũng không thể lọt qua, mà có lẽ cũng không còn loài yêu thú nào dám ở lại khu vực này.

Đầu hắc ám Đường lang đột nhiên bỏ một dao về phía lùm cây, thanh âm thảm thiết vang lên, ba chiếc đầu người từ trong đó bay ra, sau khi rơi xuống đất còn lăn lông lốc thêm vài vòng, ánh mắt vẫn còn tràn ngập kinh ngạc.

Con Đường lang đường như chỉ vừa làm một hành động không dám kể, thậm chí còn không thèm nhìn lấy một cái, hờ hững thu liềm đao về, tiếp tục tập trung về đỉnh của tòa thạch sào.

Thế nhưng ở phía xa gần thiếu niên thiếu chút nữa sợ đến rơi cảm. Ba người vừa chết cực kỳ trẻ tuổi, tràn đầy nhiệt huyết và khát vọng hướng tới tương lai, vậy mà chỉ trong chớp mắt rơi đầu, khiến hắn có cảm giác thối tử hủ bi.

Hắn đánh giá thấp cảm giác của đám siêu cấp linh thú này rồi, trong lòng không khỏi cảm thấy khó hiểu, tại sao mình không bị phát hiện? Hắn lại nhìn xuống thất lung, lẽ nào là nhờ sợi lông vũ này.

Trong đầu hắn bắt đầu tính toán có nên lùi lại thật xa nữa hay không, thế nhưng lúc này mà cử động, làm sao thoát khỏi đám hung thần này. Hắn vô thức nín thở, cả người như bị điểm huyết, ngay cả khí tức sinh mệnh cũng giảm xuống mức tối thiểu.

Cả mảnh đại ngàn lại hoàn toàn tĩnh lặng.

Cứ như vậy đến tận gần trưa, một cỗ khí tức mạnh mẽ, khủng bố, hung bạo, đủ các mỹ từ cũng không thể diễn tả, từ đỉnh của tòa thạch sào bắn thẳng lên trời, như muốn hủy diệt tất cả.

Đám hung thần đang ở ngoài vi thạch sào trước uy áp hoàn toàn bị ép xuống sát đất. Thế nhưng con nào cũng tràn ngập hưng phấn.

Cỗ khí tức xung thiên kia rất nhanh chóng tan đi, đám hung thú đang nằm rạp trên mặt đất cũng bắt đầu động thân.

Mọi người đọc thấy hay thì đề cử truyện, vote 9-10 ủng hộ mình nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Hỗn tràng

Dù đã nấp ở tận tít phía xa nhưng không biết bao lâu sau, gã thiếu niên mới dám hé mắt ra nhìn, xuất hiện trong tầm mắt của hắn là cảnh tượng đẫm máu.

Đất đá đen bóng, vậy mà lúc này đã bị nhuộm đỏ, đương nhiên không phải bằng thuốc nhuộm, mà hoàn toàn là máu.

Không biết có bao nhiêu đầu hung thú hung thú cuồng dại chém giết lẫn nhau, tranh nhau tiến lên đỉnh của ngọn núi đỏ nát, không còn cái gì có thể sót lại, bị giẫm đạp thành vũng máu, nơi đây đã biến thành một vùng đất đầm máu.

Phía trên tòa thạch sào lúc này đã sụp đổ chập nhích các sinh vật kinh khủng đang đại chiến với nhau điên loạn, máu tươi thỉnh thoảng lại bắn lên mấy chục thước, khí thế hung bạo xung thiên, dù một kẻ ở cách xa đang nằm im sau lớp loạn thạch cũng cảm thấy run sợ.

Cự thủ tranh bá, một đám sinh vật mạnh mẽ tấn công nhau kịch liệt, thật sự là quá nhiều chủng loại, đều là dị thú hung cầm kỳ dị khủng bố, nếu không thì tuyệt đối sẽ không dám xuất hiện ở chỗ này, đều là chủng tộc đặc biệt mạnh mẽ.

Con hắc ám Đường Lang mới đây thôi còn uy thế ngút trời, một đao cách không bỏ xuống ba người trẻ tuổi đầy nhiệt huyết lập tức vong mạng, trấn áp yêu thú bốn phương không dám manh động, vậy mà lúc này đây lại chịu chung cảnh ngộ với ba tên xấu số đã chết dưới tay mình.

Đôi song đao đã vỡ nát, chiếc đầu đen ngòm bị vụn gãy lìa lỏng lẻo dưới đất, con hắc ám đường lang thậm chí còn thiếu may mắn hơn khi mà chiếc đầu của nó rất nhanh bị đám yêu thú điên cuồng kia giẫm thành bột máu.

Vù!

Thanh âm xé gió vang lên, một con hung cầm với chiếc đầu trọc lóc hóa thành một trận cuồng phong cuốn lấy ba đầu hùng sư bay lên qua cả đám mây đang lơ lửng trên cao rồi thả xuống, ngay lập tức máu văng tung tóe.

Gã thiếu niên mạnh dạn ngóc cái đầu lên, cảnh máu me hãn không phải là chưa từng thấy qua, thậm chí đã trải qua không ít lần, thế nhưng điên cuồng đến mức này thì đúng là lần đầu tiên. Chiến đấu ở cấp độ này chắc chắn không phải thường xuất hiện, chỉ cần quan sát cũng giúp đỡ bản thân rất nhiều.

Có điều hãn cũng không dám quá chăm chú vào một con dị thú cụ thể nào, hầu như chỉ dám nhìn lướt qua, bởi đám dị thú hung hãn này cảm quan cực kỳ khủng bố, chẳng may bị phát hiện hãn có mười cái mạng cũng không đủ để bọn chúng giết.

Khung cảnh chém giết diễn ra rất lâu, tòa thạch sào gần như sụp đổ, máu thịt vương vãi ngập tràn khắp nơi, khiến cho kẻ đang nấp ở phương xa trong lòng gào thét, thực sự quá uổng phí. Mỗi đầu hung thú chết ở chỗ này tối đều khủng bố một cách quá đáng, hãn không rõ bọn chúng tranh giành thứ gì ở trên đỉnh thạch sào, mà cũng không cần biết bởi đó không phải là thứ hãn có thể nhúng chàm.

Thứ hãn quan tâm lúc này, đó là những đầu hung thú đang ngã xuống như rạ kia. Tinh phách của chúng, cũng chưa đựng linh khí tràn ngập như linh thảo vậy, có thể giúp hãn tu luyện. Trước mắt hãn số lượng bao nhiêu đây? Gã thiếu niên thực sự nảy sinh một cổ xúc động muốn xông tới, nguyện trở thành một tình nguyện viên hy sinh vì lợi ích xã hội, sẵn sàng dọn dẹp đồng rác còn tồn đọng.

Đám yêu thú chém giết kịch liệt, đã có vài con lên được tới đỉnh đồ nát của ngọn hắc sơn hình tổ chim này, hiển nhiên đó đều là những đầu hung thú mạnh mẽ nhất, nổi bật nhất trong những kẻ nổi bật.

"Ầm" một tiếng, một đầu hắc điều gang rộng đôi cánh to lớn đánh bay rất nhiều đá núi, đất đá bay mù trời.

Một con cự lộc nhảy tới hạ thân xuống đỉnh núi, bộ guốc sắt gõ xuống nền đá, lập tức loạn thạch xuyên không, kinh khủng đến nỗi một ít đầu hung cầm và mãnh thú khác đều phải lùi lại.

Một mảnh ánh sáng chói lọi màu hoàng kim tỏa ra, ở đó có một con quái vật lớn đang nằm ngang. Nó giống như cá sấu, toàn thân ngập tràn vảy màu vàng, cả cơ thể đều óng ánh.

"Grao..."

Con báo trên thân đầy những vằn màu vàng kim như lôi điện xuất hiện. Nó hồng dài một tiếng, từ trong miệng nó bắn ra một đạo quang tiễn màu bạc như thiểm điện. Một con cự thú khác lập tức kêu thảm, quang tiễn đó sắc bén vô cùng, bắn xuyên ngực của nó, có thể thấy được nội tạng bị tàn phá đang phun máu ở bên trong. Ngay sau đó, con Lôi Báo cũng hạ thân xuống đỉnh núi đồ nát.

Gã thiếu niên rời mắt khỏi đồng tài phú khổng lồ đang lẫn lộn trong vô vàn đá vụn đã biến thành màu đỏ, nhìn về phía đỉnh của tòa thạch sào. Ở vị trí của hãn đương nhiên không thể thấy được rốt cuộc trên đó có thứ gì có thể khiến đám hung thú này trở nên điên cuồng đến vậy. Thế nhưng nhìn dáng vẻ hưng phấn bất chấp những vết thương trên người của những đầu yêu thú có thể lên tới đỉnh thạch sào, có thể lờ mờ thấy được giá trị.

Những đầu yêu thú mạnh mẽ nhất đều đã tụ tập lại trên đỉnh núi đồ nát nhuộm đỏ, đang hình thành thế cục giằng co.

Gã thiếu niên lần lượt nhìn đám hung yêu, trong đầu không khỏi nhớ lại đêm hôm trước, ba đầu thú vương lần lượt xuất hiện. Con hung điều và con gì đó giống hổ hãn không biết đã đứng trong đám kia hay chưa, nhưng con hỏa nhãn kim viên khổng lồ kia chắc chắn vẫn chưa xuất hiện. Tại sao lại như vậy?

"Grao..."

Một tiếng thú rống kinh thiên động địa truyền đến cắt đứt mạch suy nghĩ của gã thiếu niên, đồng thời làm cho quần sơn sông ngòi đều đang run lên, lá cây nhanh chóng rụng xuống. Cả mảnh thiên địa đều thoáng cái trở nên lạnh lẽo, một loại khí tức kinh khủng như con hồng thủy tàn phá bờ bãi.

Trong sát na, sơn lâm từ ồn ào trở nên yên lặng.

Ở sau bãi loạn thạch, gã đồ tể cơ hồ thiếu chút nữa ngất xỉu, cơ thể đều chấn động, tai mũi có dấu hiệu xuất huyết. Hãn vội vã nắm lấy cây lông vũ giắt ở thắt lưng, hiệu quả đến tức thì, mặc dù vẫn có máu chảy ra từ tai mũi nhưng cảm giác nhộn nhạo đã giảm bớt.

Dùng ánh mắt tràn ngập kinh sợ nhìn về nơi đỉnh núi, đập vào mắt của gã thiếu niên là một cảnh tượng không tưởng.

Hung cầm mãnh thú trong nháy mắt đều im bất, cả người run rẩy bầy, không còn dám gào thét nữa. Kể cả là những tồn tại mạnh mẽ như Lôi Ma Báo, Thiết Trảo Lộc hay Hắc Tước các kiểu cũng không dám động dấy.

- Ngươi cũng tới?

Con kim viên bất ngờ phát ra tiếng nói chấn động thạch sào, nhưng gã thiếu niên cũng không quá kinh ngạc bởi hắn biết đây đều là những loài hung cầm dị thú không bình thường, có lẽ chính là yêu quái thành tinh như trong miệng người đời vẫn truyền.

Con Xích Nham Hạt không đáp mà nhìn lên trời cao, trầm giọng:

- Kê cuối cùng cũng đến rồi!

Nó vừa dứt lời, lập tức một thanh âm lạnh lạnh vang lên, như xuyên qua chín tầng mây truyền xuống. Một con đại điều mang theo sát khí ngập trời xuyên qua tầng tầng đám mây lao xuống, tốc độ vô cùng khủng khiếp.

Cuồng phong nổi lên khắp bốn phía, khiến đất đá rung chuyển, tòa thạch sào có dấu hiệu sụp đổ.

Ba đầu Thú vương đều hừ lạnh một tiếng, Xích Nham hạt quật chiếc đuôi khổng lồ xuống mặt đất, lập tức khiến tòa thạch sào ổn định lại.

Con đại điều đến gần tòa thạch sào thì lượn hai vòng rồi mới từ từ hạ xuống, khí thể như vương giả ngạo thị thiên hạ. Toàn thân một màu lam lạnh lẽo, trong không khí có hơi nước lập tức ngưng tụ thành sương, hình thành một trường đối lập với sự nóng rất của con bọ cạp phía đối diện.

Từ rất xa, gã đồ tể đã cảm thấy toàn thân lạnh toát, các khớp xương có dấu hiệu đông cứng.

Bốn đầu Thú vương nhìn nhau, hình thành thế giằng co.

Cả sơn lâm thật tĩnh lặng, quần ma tránh lui từ xa.

Một ít hung thú mạnh mẽ, vốn dĩ thống ngự một phương, lực áp quần yêu, vậy mà lúc này đây đều nằm rạp xuống đất, không dám ho ra nửa câu.

Ở cách đó rất xa, trong đám loạn thạch, cũng có một tên nhân loại đang im thin thít không cả dám hít thở, trong lòng kêu khổ không ngớt.

Một đầu sử tử lai hồ dị chủng, thân hình cao lớn, toàn thân tản mát oán khí, tràn ngập phần nộ với tạo hóa.

Một con bọ cạp khổng lồ, toàn thân đen bóng như nham thạch, chẳng chịt những vết nứt, trong đó phát ra những âm thanh ục ục như có cả tấn dung nham đang chỉ trực trào lên, hủy diệt thiên địa.

Một đầu hỏa nhãn kim viên, có thể chính là con cháu đời sau của Tề Thiên Đại Thánh, khí thể như Ma thần, chiến ý xung thiên sẵn sàng chiến khắp thiên hạ.

Một loài hung thú cổ xưa, những chiếc lông vũ lam sắc như được làm từ băng tuyết nơi bắc cực, xung quanh cơ thể tản mát ra làn sương mù khiến đất đã có dấu hiệu ngưng tụ đọng sương.

Bốn đầu yêu thú không hề to lớn nếu so với những con yêu thú còn lại, thế nhưng rõ ràng chỉ bằng khí thể thôi cũng đủ khiến tất cả phải cúi đầu.

Bốn đầu yêu thú chia ra đứng bốn phía trên thạch sào đồ nát, mặc dù không biết bên trong có gì nhưng gã thiếu niên có thể khẳng định, dù là gì đi chăng nữa thì đám hung thú chém giết nhau này giờ hoàn toàn không có cơ hội nhúng chân. Đến giờ phút này, có lẽ giữ được mạng sống đã đủ khiến bọn chúng cảm ơn trời đất rồi, còn dám tơ tưởng nữa sao?

Điều khiến hắn quan tâm lúc này, đó là rốt cuộc bên trong thạch sào tồn tại thứ gì mà khiến đám yêu thú hùng mạnh này phát điên hết lên như vậy?

"Graaaaaao"

"Kwoooooork"

Tiếng hét lạnh lạnh cộng hưởng với tiếng núi lửa phun trào tạo ra những chấn động mạnh mẽ, lam vũ điều và xích nham hạt đột ngột lao vào nhau trực diện giao chiến, trong sát na núi rung đất chuyển, cỏ mọc đồ nát, cự thạch bay ngang.

Nóng và lạnh không thể cùng tồn tại, thủy hỏa vốn bất dung, hai đầu yêu thú mạnh mẽ này trời sinh đã có cảm giác thù ghét nhau, vừa gặp nhau không nói không rằng đã lao vào quần ẩu. Có điều trong mắt gã thiếu niên, hai đầu thú vương này đơn giản chỉ là giao chiêu cho bổ ghét mà thôi chứ không chân chính đánh nhau, cũng hoàn toàn dễ hiểu bởi không có ai ngu để hai con thú vương còn lại đục nước béo cò cả.

- Được rồi hai vị...

Con hung Ngột cất thanh âm lạnh lẽo của mình lên, lam vũ điều và Xích Nham Hạt lập tức thu chiêu hạ xuống vị trí ban đầu, nhìn chằm chằm vào con yêu thú xấu xí kia.

- Không cần phải nói nhiều về nguyên nhân khiến chúng ta đến đây, ta chỉ cần bí cốt, còn lại tính phách hay thần mạch gì gì tùy ba ngươi!

Xích nham hạt không đáp lời, thế nhưng chiếc cự vĩ nện xuống đất nghe rầm một cái, khiến bãi loạn thạch ở tít xa có một gã nhân loại đáng nằm im cũng phải rung chuyển, đám hung thú trên thạch sào sợ run bần bật không dám ho he một tiếng nào.

Hiển nhiên là đề nghị của con bách thú vương giả xấu xí này không được những kẻ cùng cấp này đồng ý.

Hỏa nhân kim viên hai mắt hừng hực tựa ma thần, cười lạnh:

- Thượng cổ hung điều này thường ngày đè ép chúng ta không thở nổi, hiển nhiên đã sắp bước ra một bước kia, vậy mà ngươi muốn lấy bí cốt, không sợ khôn ngoan hết phần thiên hạ hay sao?

Lam vũ điều cũng đồng tình:

- Đầu thượng cổ hung điều này toàn thân đều là bảo, bí cốt, tinh phách, thần mạch, chân huyết, ai đoạt được gì cứ xem năng lực bản thân đi!

Thanh âm nói chuyện của bốn đầu thú vương không lớn, nhưng cũng không hề nhỏ chút nào, truyền khắp sơn lâm, bọn chúng căn bản là không hề có chút kiêng kỵ gì, vô tình lại khiến gã thiếu niên ở xa xa kia hiểu được tiền căn hậu quả của câu chuyện.

Hắn thực sự không thể nào ngờ được, không ngờ lại đúng như suy nghĩ ban đầu mà hắn cho là không tưởng!

Tòa thạch sào khổng lồ như núi này...

...đúng thật là tổ của một loài hung điều!

☺♥3÷☺ * 3÷ ☆ ÷☺ * 3÷☺♥3÷☺ * 3÷ ☆ ÷☺ * 3÷☺♥3

Mọi người đọc thấy hay thì đề cử truyện, vote 9-10 ủng hộ mình nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Kinh biến

Gã thiếu niên có chút phát mộng, rốt cuộc là loài thần điều nào vậy? Phải lớn đến mức nào mới có thể sống trong tòa thạch sào này?

Đám Thú vương này thực lực hoàn toàn thấy rõ, vậy mà nghe giọng điệu thì rõ ràng cũng bị đầu hung điều trong thạch sào đè đầu cưỡi cổ, như vậy thì chủ nhân thạch sào này, phải mạnh mẽ đến mức nào? Lẽ nào là Thần thú mà truyền thuyết vẫn nhắc đến?

“Ban này đám vương bát đản này có nói con quái điều kia sắp bước ra một bước kia, chẳng lẽ ý muốn nói con quái điều sắp bước xuống hoàng tuyền?”

Trong đầu hắn nhớ lại lúc đám hung thú còn an phận đứng ở chân tòa hắc sơn, luồng uy áp phát ra từ thạch sào xông thẳng lên trời khiến tất cả yêu thú đều quỳ rạp xuống đất, giờ nghĩ lại xem ra đó chỉ là ánh đen lóe sáng trước khi tắt, hồi quang phản chiếu của con hung điều trước khi chết.

Vạn vật đều có linh, một đầu thần thú không biết đã tu luyện đến mức nào rồi, hiển nhiên toàn thân đều là chí bảo. Không nói đến đám hung thú mạnh mẽ, ngay cả bốn đầu Thú vương cũng bị hấp dẫn, đến đây tranh giành.

Xem ra tất cả đều thấy được hy vọng có thể tiến thêm một bước.

Sau khi hiểu rõ được mọi chuyện, gã đồ tể đã không còn chút hứng thú gì nữa rồi. Một đầu siêu cấp linh thú, bảo hắn không bị hấp dẫn thì là giả dối, thế nhưng một kẻ đã quá lười đời trải qua đủ các loại chuyện thì lý trí thậm chí có thể quyết định đến cảm giác của bản thân.

Cả bốn đầu Thú vương lẫn chủ nhân thạch sào đều ở một độ cao mà hiện tại hắn chưa thể với tới, chỉ một hơi thở của bọn chúng cũng đủ để hắn chết một ngàn lần. Hắn căn bản không có tư cách mơ mộng tranh đoạt xác của chủ nhân thạch sào.

Lúc này hắn chỉ có thể cầu trời khấn phật cho đám thú vương nhanh chóng động thủ, tranh chấp nhanh chóng kết thúc rồi rời đi luôn, để hắn có thể tiến lên quét một vó lớn. Xác đám hung cầm dị thú nằm la liệt trên mặt đất, có lẽ tồn tại không ít linh phách, một khoản tài phú quá sức tưởng tượng.

Tu giả bình thường sau khi Giác tỉnh, cảm nhận được ‘Linh’ chi quy tắc của thiên địa, thì có thể hấp thu linh khí của trời đất ngưng tụ thành linh phách của bản thân, đó chính là nguồn cung cấp lực lượng cho cơ thể. Quá trình này cũng gồm có bốn Bí cảnh, Cảm Linh, Linh Động, Linh Luân và Linh Phách.

Đám yêu cầm hung thú này đều cực độ khủng bố, e là đều đã đạt đến Bí cảnh thứ tư, ngưng tụ Linh Phách. Nếu có thể hấp thụ được lượng linh khí khổng lồ bên trong, hắn nhất định sẽ đột phá được những Bí cảnh tiếp theo, thậm chí có thể đi đến tận cùng của Đệ nhất bộ.

- Đám súc sinh này còn làm gì mà chưa khai chiến vậy?

Đôi mắt chăm chú nhìn về nơi đỉnh thạch sào, gã thiếu niên tiếp tục quan sát thế cuộc, chờ đợi cuộc chiến của những vị vương giả bách thú.

Phía trên miệng thạch sào, con hung thú mặt xấu xí lần lượt quét ánh mắt tràn đầy oán khí vào ba đầu Thú vương, sau đó chậm rãi hỏi:

- Ba vị kiên quyết không chịu nhường?

Hỏa nhân kim viên nhẹ hàm răng trắng tinh, khinh thường nói:

- Từ khi nào người thích hỏi những câu thừa thãi như vậy? Bí cốt của con chim chết tiệt này, là thứ có thể giúp bản vương tiến thêm một bước, có thể chấp tay nhường ra sao?

- Kwooooooork!!!!

Con lam vũ điều hót lên một tiếng lanh lảnh vang vọng trời xanh, rồi bay lên lao xuống bên dưới tòa thạch sào, miệng nhả ra từng chữ:

- Đạt được thứ gì, xem ở thực lực bản thân đi!

- Lam Nguyệt Vương nói rất đúng, đạt được thứ gì, xem ở thực lực đi!

Gần như ngay khoảnh khắc lam vũ điều động thân, một tiếng cười hào sảng từ xa truyền đến khiến gã thiếu niên phải ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một bóng người ngự không bay đến.

Đây là một trung niên nam tử có gương mặt ngạo nghễ, trên thân vận một bộ hoàng bào cực kỳ nổi bật, khí thế đế vương cao quý toát ra từ trong xương cốt.

- Cổ Lão đầu, Cổ Nguyên quốc người cũng dám nhúng tay vào chuyện của Thập Vạn Đại Sơn?

Bốn đầu thú vương đều tỏ ra không hề ngạc nhiên trước sự xuất hiện đột ngột này, nhưng vẫn lên tiếng bằng thái độ rất không vừa lòng, đặc biệt là con hung thú xấu xí lên tiếng hỏi bằng giọng rất không có thiện ý.

Gã thiếu niên có chút kinh ngạc, Cổ Nguyên quốc, lẽ nào là một cổ quốc khác? Nhưng lão già này không mang lại cho hắn cảm giác khủng bố như lão bát từ bên trong Tầng Địa.

Trung niên nam tử không có chút sợ hãi khi đối mặt bốn đầu hung thú, chỉ nhàn nhạt nói:

- Chuyện của Thập Vạn Đại Sơn bản tọa đương nhiên không dám nhúng tay vào. Nhưng nơi này cũng chỉ là khu vực ngoại vi của mà thôi, lẽ nào bản tọa còn không thể tham gia hay sao?

- Các người cứ tranh cãi, ta đi trước!

Thanh âm vừa vang lên, Xích Nham Hạt đã biến mất, trong lòng đất liên tục truyền đến tiếng ầm ầm loi động, như có thứ gì di chuyển ở bên dưới.

Hỏa nhân kim viên liếc mắt nhìn trung niên nam tử, bật người nhảy lên rất cao rồi lao về phía trung tâm thạch sào, không hề cam lòng lạc hậu.

Graaaaaaaaaao!!!!

Con hung thú xấu xí mặt dữ tợn gầm lên một tiếng, thân hình mang theo oán khí vô tận xộc thẳng lên trời, đuổi theo hỏa nhân kim viên.

Cuối cùng đều thuộc về ta mà thôi!

Trung niên nam tử cười lạnh, thân hình lóe lên, theo sát bốn đầu hung thú, cùng nhau tiến vào trung tâm của thạch sào khổng lồ, rất nhanh biến mất trong tầm mắt của gã thiếu niên.

Lúc này, tòa thạch sào trong mắt hắn đột nhiên trở nên thật to lớn, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác bất an, tim đập thình thịch.

Hắn kinh hãi, mỗi lần hắn có cảm giác như vậy đều là một lần có kinh biến xuất hiện, chưa bao giờ sai lầm. Cảm giác bất an đến từ đâu vậy? Lẽ nào đám Thú vương đã phát hiện ra hắn?

“Không đúng! Không phải đến từ đám hung yêu!”

Cảm giác đến ngay khi mọi chuyện về tòa thạch sào sáng tỏ, rõ ràng cảm giác bất an đến từ tòa thạch sào. Một tòa thạch sào đồ nát, thì có thể mang lại nguy hiểm gì cho hắn?

- Lẽ nào...

Xuất hiện cuối cùng chính là người đàn ông trung niên của Cổ Nguyên quốc. Lúc này lão đầu còn khí thế vương giả, cốt cách cao sang phát ra từ tận xương tủy, chỉ thấy hoàng bào đã hóa thành vải vụn tự bao giờ, toàn thân nhuộm máu.

Từ trong đầu đồ nát, một bóng đen to lớn xuất hiện, đôi cánh vĩ ngạn như che phủ trời xanh, nhìn tình cảnh lúc này không khỏi khiến người ta có cảm giác đây là một hung vật đang từ địa ngục chui lên.

Hóa nhân kim viên gầm lên, cánh tay còn lại ngưng thành quyền đánh về phía bóng đen hung dữ kia, chỉ thấy hư không chấn động, thần uy một quyền của kim viên đã vô thanh vô tức biến mất.

Đồng thời, trong lòng đất truyền đến tiếng kêu thảm thiết. Xích nham hạt muốn chui vào trong lòng đất chạy trốn, nhưng e rằng cũng không tránh khỏi kết cục như kẻ thù không đội trời chung – đầu lam vũ điệu kia.

Con kim viên hoảng hốt nhún người nhảy một cái cao hai trăm mét, muốn lập tức đào tẩu. Trung niên nhân cũng nén đau đớn, cố gắng đạp không bay đi. Lúc này mặc dù một người một thú đều thực sự phẫn nộ nhưng trên hết là sợ hãi, họ biết mình không phải là đối thủ của hắc ám hung dữ kia.

Rống!!!

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, máu phun lên tận trời, trước ngực kim viên và trung niên nhân xuất hiện một lỗ máu lớn, thân hình rơi mạnh xuống.

Le-eeeeeez!!!

Năm vị cường giả đều đã mất mạng, thế nhưng bóng đen hung dữ vẫn chưa có ý định dừng lại, chỉ thấy nó hướng về đám cự thạch đồ nát gáy một tiếng, hư không chấn động cự thạch bay tứ tung.

Xuất hiện trong đám loạn thạch, không ngờ lại có một đầu hung thú tứ chi vô cùng ngắn, toàn thân bọc một lớp giáp sắt bóng loáng, từ khí tức phát ra, không ngờ lại ẩn giấu vị Thú vương thứ 5.

Càng không ngờ lại là một con chuột khổng lồ bọc thép!

Có điều ánh mắt đầu Thú vương này tràn đầy sợ hãi, năng lực di chuyển dưới lòng đất của nó còn trên Xích Nham Hạt một bậc, năng lực nguy trang không chê vào đâu, chỉ là khoảng cách quá gần, khôn thể nào thoát khỏi cảm giác của hắc ám hung thần này.

Chít chít!

Thiết giáp Thử dài cả chục mét hai hàng râu mép giật giật, há miệng rít lên âm thanh chóc chóc, ngay lập tức cự thạch dữ dội bay về phía đầu hung dữ bên trong làn sương hắc ám.

Đôi cánh to lớn khẽ lay động, lập tức hắc ám vụ cuộn cuộn bốc lên chặn đứng toàn bộ loạn thạch phi vũ.

Lại tiếng chít chít đình tai nhức óc vang lên rồi im bặt, Thiết giáp Thử bay ngang, từ trong hắc ám vụ trường bay ra. Toàn thân nó là máu, xương không biết đã gãy bao nhiêu cây, cuối cùng cũng tránh thoát được khỏi phạm vi mây khói hắc ám, nhưng chung quy không thoát được số kiếp phải chết.

Hắc ám chi vụ dần tan đi, thế nhưng sắc trời thì càng lúc càng tối. Phải nói luôn là không phải do sắp đi đến cuối ngày mặt trời sắp xuống núi.

Trời đất chỉ trong chốc lát trở nên yên tĩnh bất thường.

Chỉ thấy từ xác chết của năm đầu Thú vương và đám linh thú đẳng cấp thấp hơn, từng luồng hào quang đủ màu toát ra, gào thét xé toạc không khí, nhắm hướng vị hung thần địa ngục đang lơ lửng kia xông tới.

Những luồng quang phổ hòa vào làn hắc vụ đang dần co lại, tiến vào trong cơ thể hắc ám hung dữ.

Ầm Ầm Ầm..

Trên trời bất chợt có tiếng sấm vang vọng, khiến gã thiếu niên đang ở trong trạng thái thiền cũng phải tỉnh lại, kinh hãi ngẩng lên.

Chỉ thấy ở trên cao là một đám hắc lôi vân mệnh mông đang hội tụ, trong mây đen mờ hồ có những tia chớp như hắc long chuyển động kinh người. Từ lôi vân có thể thấy uy áp hủy diệt đang dần dần tràn ngập không gian.

- Chuyện...chuyện gì vậy?

Gương mặt non nớt ngạc nhiên nhìn bầu trời, đây không phải dấu hiệu mưa giông hay bão lũ gì cả, nếu giông bão mà có uy thế như này thì e rằng vùng duyên hải Việt Nam đã bị hủy diệt từ lâu rồi.

Hắn nhìn về phía thạch sào, lúc này đã sạch bóng yêu thú, chỉ thấy ở nơi trung tâm, bóng dáng mờ hồ của một con hung dữ khổng lồ sai cánh dài cả mấy chục mét đang từ từ bay lên.

địa. Trong tiếng hét đó mang đậm một vẻ ngạo nghễ quân lâm thiên hạ, thậm chí còn cảm giác được mùi vị khiêu khích bên trong.

“Chuyện gì thế này? Khiêu khích thiên uy ư? Lẽ nào là một hành động bộc phát trong lúc thiên nga giấy chết?”

ẦM!!!!

Thiên uy không thể phạm, kẻ khiêu khích ắt phải chết!

Le-eeeeeez!!!

Tiếng ung gáy lại vang lên, giữa hắc ám vô tận, đôi cánh khổng lồ của địa ngục hung điều giương lên, hắc vụ phủ thiên cái địa bắt đầu chuyển động, ánh sáng không còn tồn tại, hóa thành những vòi rồng hắc ám khổng lồ dựng thẳng đứng nhằm hướng đạo hắc lôi đang bổ xuống kia.

Hắc lôi hẳn nhiên là một loại lực lượng đáng sợ của thiên không, lấy một tư thái phá hủy vạn vật từ trên cao bổ nhào xuống, chấn nát vô số hắc toàn từ dưới đất bốc lên cao.

Sau khi chấn nát từng vòi rồng hắc ám, hắc lôi lấy một thanh thế còn khủng bố hơn, hung hăng giáng thẳng vào giữa biển lửa đang tràn ngập kia, chính xác đánh trúng con quái vật khổng lồ đang ẩn náu trong bóng tối.

Một tiếng gáy thảm thiết vang lên rung động trời xanh! Chỉ thấy xa tít trên không trung, đầu hung điều sau khi bị đạo hắc lôi đánh trúng vẫn chưa chết, tuy đau đớn thống khổ nhưng đôi cánh liên tục vỗ, hắc ám vô tận điên cuồng thét gào, hóa thành một cột trụ hắc ám nổi lên mặt đất và bầu trời.

Ì ùng ì ùng ì ùng... Đùng đoàng! Đoàng!

Lôi vẫn liên tục phát ra thanh âm chấn động, một đạo hắc lôi khổng lồ tiếp tục đánh xuống, khí tức hủy diệt so với trước lại khủng bố hơn, bổ thẳng vào hắc ám trụ đang mưu đồ liên kết trời đất.

Hắc vụ tan tác, chỉ còn tro bụi bóng dáng đại điều hứng trọn đạo hủy diệt thần lôi. Lần này mà bị đánh trúng e rằng khó mà toàn mạng.

Con đại hung điều lại tiếp tục phát ra tiếng gáy, thế nhưng không có hắc vụ lao về phía lôi vân, mà một quang trụ đột ngột từ phía dưới mặt đất bắn thẳng lên trời, nhằm thẳng lôi vân cuộn cuộn mà công kích.

Gã thiếu niên kinh hãi hạ tầm mắt nhìn xuống, nơi thạch sào hoang tàn, bỗng chốc xung quanh có mười hai điểm đang phát sáng rực rỡ như mười hai vàng mặt trời, ánh sáng hợp lại tạo thành một quang trụ xuyên qua lôi vân, phá tan hắc lôi đang muốn ngưng tụ.

Ở dưới lôi vân, khí thế trên người đại hung điều đang có dấu hiệu tăng mạnh, từng sợi lông phát ra ánh sáng mờ mờ, dường như đang muốn tiến hành một loại lột xác nào đó.

- Bước ra một bước, bước ra một bước, lẽ nào...

Hắn nhớ lại lời của đám thú vương đã chết, xâu chuỗi lại mọi việc, rất nhanh chóng thông suốt, sống lưng cảm thấy lạnh toát.

Giả bộ sắp đến lúc chết già, dù sao đám Thú vương đến một lưới bắt gọn, thu lấy tinh hoa Thú vương làm tiền vốn để tắm trong lôi hải tiến hành lột xác, chân chính bước ra một bước kia, đây là đầu óc của cầm thú sao? Là hắc thủ phía sau màn, con đại điều này e rằng so với nhân loại còn nham hiểm hơn!

Trên không trung cao vợi vợi, đầu đại điều đang không ngừng lột xác, trên người tản mát ra thần quang. Từ thạch sào, quang trụ vẫn không ngừng công kích lôi vân, ngăn chặn hủy diệt thần lôi ngưng tụ.

Tương chừng việc tiến hóa đã thành việc đương nhiên, nhưng lôi vân bỗng chốc kịch liệt co rút lại, giống như lôi đình đang tràn ngập hội tụ lại với nhau, quang trụ có dấu hiệu không thể ngăn cản.

Ầm!

Một tiếng sấm xé rách không gian, khiến cho những âm thanh khác trong thiên địa hoàn toàn tắt lịm.

Quang trụ khổng lồ vỡ nát, quang mang tán loạn, thạch sào bên dưới mười hai quang điểm đồng loạt phát nổ, tòa thạch sào vốn đã đổ nát nay lập tức sụp xuống, tạo thành một thung lũng khổng lồ. Thân hình của con hung điều cũng theo đó mà hiện ra.

Một quái vật cao cả vạn trượng, hai cánh giang ra liền che lấp đất trời. Trên thân thể là lông vũ đen tuyền thâm thúy và thần bí, từng chiếc từng chiếc tản mát những dao động không gian rất nhỏ, dường như mỗi chiếc đều có linh tính đang tự động cắn nuốt linh khí thiên địa.

Thân hình khổng lồ nhưng không hề tạo ra cảm giác cồng kềnh, con hắc điều hướng về lôi vân ở trên cao, đôi cánh khổng lồ che lấp trăng sao vô mạnh, lập tức cuồng phong trong thiên địa nổi lên, thân thể khổng lồ tràn ra hắc ám cùng với vô vàn lông vũ đen bóng huyền bí.

Hắc vũ điên cuồng quét ra xung quanh, ngay cả hắc lôi với lực lượng khủng bố cũng bị chấn nát, hắc lôi vân trên không trung cao cao kia cũng bị những chiếc lông vũ hắc ám bùng lên xuyên thủng phá tan tành.

ẦM!

Một con cự long màu đen xuyên qua trời đất, phá vỡ không gian, hủy diệt toàn bộ hắc vũ, bỏ thẳng xuống con đại hung điều.

Hắc lôi quang từ không trung giáng thẳng xuống, tiếng sấm rền kinh thiên khuếch tán trăm dặm, vang vọng khắp thiên địa, khiến cho hàng vạn linh thú đã bỏ trốn từ vài tuần trước cũng phải kinh hãi mà phát ra những tiếng rống kinh hoàng, run run nằm rạp xuống đất không dám cự cựa.

Hắc long lôi quang thịnh nộ đánh xuống, một tiếng gáy lạnh lốt vang lên đau đớn, tràn ngập tuyệt vọng không cam lòng.

Đạo lôi kiếp tối thượng mang theo lực lượng ẩn chứa tính chất hủy diệt nhanh chóng áp đỉnh, xuyên qua hắc vũ đánh vào bản thể đại hung điều.

Cả phiên không gian bỗng chốc biến thành một đồng đồ nát, hư không như bị cắt vụn, vạn vật đều bị nghiền nát, hóa thành tro bụi.

Gã thiếu niên mặc dù nấp ở rất xa, nhưng vẫn không tránh khỏi dư chấn theo gió khuếch tán trùng kích, cả người bắn ngược về phía sau. Nếu không phải hấn nhanh chóng bám lấy một tảng cự thạch, thì không biết còn bay đi bao xa nữa.

Hắn bị chấn lực kéo lên trên mặt đất tới mấy trăm mét, loạn thạch đập vào người khiến toàn thân đau đớn khôn tả. Không biết bao lâu sau hắn mới có thể ổn định cơ thể, lập tức gắng gượng ngẩng đầu nhìn về nơi đó.

Không gian dần dần hồi phục, hắc ám cũng dần dần biến mất.

Trên trời cao, lôi vân chậm rãi tán đi, uy áp đang bao phủ thiên địa cũng từ từ biến mất.

Chỉ thấy mặt đất hóa thành bình địa, cái gì thạch sào cái gì hắc sơn, xác chết hung thú, tất cả đều đã trở thành bột phấn.

Tương phản, trên trời cao lôi vân đã tan biến, bầu trời có dấu hiệu trong xanh trở lại, hoàn toàn là cảnh tượng sau cơn bão, trời quang mây tạnh.

Có điều ở nơi đó, đã không còn bóng dáng của bất kỳ sinh linh nào.

☺♥☺☺✱☺☺☺♥☺☺✱☺☺☺☺♥☺

Mọi người đọc thấy hay thì đề cử truyện, vote 9-10, ném nguyệt phiếu hòa linh châu các kiểu ủng hộ mình nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Độc hành (thượng)

Thung lũng đồ nát đồ rục một mảnh, có rất nhiều ao máu, thịt vụn và tro xương ở khắp nơi, mùi máu tanh ập vào mũi.

Sau khi ngất đi không biết bao lâu, khi gã thiếu niên tỉnh lại đã là một buổi bình minh, hiển nhiên là hắn đã bất tỉnh ít nhất là một ngày, thậm chí có thể lâu hơn bởi hắn cảm nhận được sự rã rời của thân thể.

- Đại hung điều, thực sự thất bại, phi hồn yên diệt dưới thiên kiếp rồi sao?

Hắn vẫn có cảm giác mọi chuyện như một giấc mơ, dường như có gì đó không ổn lắm. Một đầu hung điều chứa tể vùng đại ngàn này, thực lực khủng bố thấy rõ, hơn nữa còn mưu mô âm hiểm đáng sợ hơn cả nhân loại, lẽ nào thực sự chết bên dưới thiên kiếp hay sao?

Mùi máu huyết đối với một kẻ đã từng vác trên vai ác danh Đồ Tể, e rằng quá mức quen thuộc, không thể ngăn cản được bước chân của hắn. Sau khi cơ thể hồi phục cử động, hắn lập tức đạp lên những khối đá vụn, tiến xuống trung tâm thung lũng đá mới được hình thành.

Nhìn thung lũng đá hoang sơ này, có lẽ không ai tưởng tượng ra được, chỉ cách đây có một vài ngày thôi, nó vẫn còn là một tòa đại sơn sừng sững giữa đại ngàn, đầy uy nghiêm và hùng tráng.

Dẫu biết khu vực này hầu như đã diệt tuyệt dưới trận lôi phạt, thế nhưng một kẻ nghèo xơ xác thì vẫn phải cố gắng tìm tòi một phen xem có vớt vát được chút gì hay không.

Đi một vòng quanh cổ địa thạch sào, từng là nơi cư ngụ của một đầu hung điều mạnh mẽ bậc nhất, trong không gian vẫn còn tản mát những vết cắt thỉnh thoảng va vào da thịt tóe cả máu, khiến gã thiếu niên phải lấy chiếc lông vũ ra cầm trên tay.

- Mẹ nó, bất chấp hiểm nguy ẩn nấp một bên, vậy mà ngay cả chút xương thừa canh cặn cũng không có!

Gã thiếu niên lắc đầu không ngừng kêu xúi quẩy. Máu thịt lẫn đầy trong đất đá, thế nhưng tất cả đều mất hết linh khí, dù có nhận nhanh đem chế biến thành thức ăn thì e rằng cũng không bằng thịt gà nướng giấy bạc thông thường. Thức ăn còn không kiếm được, đừng nói đến linh phách yêu thú.

- Lãng phí quá nhiều thời gian ở nơi này mà không thu lại được gì, coi như thời vận chưa đến đi!

Bước chân dần nhanh hơn, hắn muốn rời khỏi vùng phệ địa này, bởi hắn ẩn ẩn cảm giác được mọi chuyện không kết thúc đơn giản như vậy. Con hung cầm âm hiểm này khiến hắn cảm thấy không an tâm.

Thực ra cũng không hẳn là không thu được gì, nhờ biến cố lần này mà hắn đã đại khái nắm được tình hình. Hiện tại thân hắn đang hãm trong khu vực ngoại vi của Thập Vạn Đại Sơn, một nơi mà chỉ nghe tên thôi đã thấy được sự hùng vĩ mênh mông.

Mười vạn dãy núi lớn, đó là khái niệm gì? Đã được gọi là đại sơn, đương nhiên không thể nào là những ngọn núi bé bằng móng tay được, như tòa thạch sào khổng lồ này cũng chỉ là khu vực ngoại vi, từ đó có thể thấy được sự hùng vĩ vô tận bên trong.

Hắn đã từng nhìn thấy dãy núi như bách long thăng thiên nơi đặt thần thổ của Nguyên Sơn cổ quốc, quả thực là kỳ quan thiên địa, mà dãy núi này cũng nằm bên trong Thập Vạn Đại Sơn. Thử tưởng tượng mười vạn tòa như vậy sẽ là một quang cảnh như nào?

- Khoan đã, sao Nguyên Sơn cổ quốc lại nằm trong Thập Vạn Đại Sơn vậy?

Theo như thái độ của đám thú vương thì có vẻ như Thập Vạn Đại Sơn là lãnh địa của hung cầm dị thú, nhân loại không được phép tiến vào. Đương nhiên quy tắc cũng chỉ có tác dụng phần nào mà thôi, căn bản vũ lực mới quyết định được tất cả. Nếu không bốn đầu Thú vương đã ra tay với lão đầu Cổ Nguyên quốc kia rồi.

Thế nhưng dù sao thì vẫn là lãnh địa của yêu thú, tại sao nhân loại lại có thể chiếm núi xung vương, xây dựng cả một cổ quốc mà theo như lời lão bắt từ bên trong Tảng Địa thì đã từng thống trị bệ ngai quốc gia như vậy?

- Chẳng lẽ không phải là cổ quốc của nhân loại? Cả lão bắt từ kia cùng bà bà điên đều không phải là người? Là yêu sao?

Khẽ lắc đầu, gã thiếu niên ném đi những nghi vấn, đây không phải vấn đề mà hắn cần quan tâm lúc này. Việc quan trọng là nhanh chóng rời khỏi Thập Vạn Đại Sơn, tiến về thế giới loài người.

Lúc trước còn di chuyển một cách vô định, giờ chỉ cần đi về hướng mà lão đầu Cổ Nguyên quốc đến, có lẽ sẽ ra khỏi đại ngàn.

Có thể nói, năng lực khiến hắn tự hào nhất ở bản thân đó là khả năng thích nghi nhanh chóng, sinh vật luôn luôn cần thích để tồn tại. Chỉ mấy ngày hắn đã nắm được tương đối thói quen sống của yêu thú, liên tục luân lách, cố gắng tránh khỏi không ít hung thú mãnh liệt.

Lúc này hắn đã chuyển qua dùng da thú để che thân. Một phần vì y phục của hắn có lẽ quá hiện đại so với thế giới này, một phần khác là vì da của yêu thú được cái vô cùng rắn chắc, tăng năng lực phòng ngự bản thân lên rất nhiều.

Đương nhiên khôn khéo đến mấy thì cũng không thể tránh hết được, xảy ra chiến đấu mấy hồi kịch liệt, chẳng hạn như lúc này đây, hắn đang phải vất chân lên cỏ nhưng vẫn chưa thoát khỏi truy kích, một con đại trùng toàn thân đen bóng đã theo rất sát gã thiếu niên.

Một con hung thần mà hắn không biết tên, chỉ biết hình dáng đặc biệt giống loài bọ hung, thân thể dài đến cả chục mét, toàn thân được bọc lớp giáp đen bóng như hắc thiết. Nó bay xuyên qua rừng rậm, húc đổ cây cối, tạo thành một con đường hoang tàn ở đằng sau.

Đến tận buổi chiều, dường như hắn mới bắt đầu được con hắc giáp trùng vô cùng khủng bố kia.

Nằm dưới một gốc cây chọc trời không nhìn thấy ngọn, gã thiếu niên thở hổn hển. Dãy núi này toàn là những cây đại thụ cao chọc trời, thân hình mảnh khảnh như cứng rắn vô cùng, dù là mạnh mẽ như đầu đại trùng kia cũng không thể húc đổ. Hắn không tin con hung yêu này có thể đuổi tiếp.

- Mẹ nó, không ngờ đã đạt đến Linh Hải đỉnh rồi mà vẫn yếu như vậy!

Quãng thời gian chạy trốn không phải không thu được gì, dưới áp lực tính mạng bị đe dọa, Linh Hải của hắn lúc này đã bằng nắm đấm, có dấu hiệu đi đến cực hạn, không thể nào mở rộng tiếp. Chỉ có điều dù như vậy thì hắn vẫn là tồn tại kẻ cuối trong đại ngàn, bất kỳ một đầu hung thú nào đều có thể làm thịt hắn một cách dễ dàng, điều này khiến tâm tình hắn thực sự có chút tổn thương.

Vèo vèo!

Tiếng xé gió đột ngột truyền đến, gã thiếu niên hoảng hốt bật dậy bỏ chạy.

- Uyển!!!

Ngay khi gã thiếu niên vừa lao đi thì lập tức có một bóng đen cự đại đâm sầm vào cây cổ thụ chọc trời mà hắn vừa nằm bên dưới. Thân cây cứng chắc nhưng cũng phải nghiêng ngả, lá rụng như mùa thu vàng.

Bụi đất tán đi, một con hắc sắc đại trùng xuất hiện, thân to bằng cái vại nước, cả người lấp lóe ánh kim, thân hình giống hệt bọ hung nhưng hung mãnh

nhanh nhẹn gấp trăm lần. Nó kêu gào phẫn nộ vì để xổng con mồi trong phút chốc, thân thể khổng lồ uốn éo khiến cả vùng núi rừng này phải chấn động.

Đột nhiên, một tiếng chim rít vang vọng, bóng chim vụt qua bầu trời như mây đen kéo tới, một con cự điều khổng lồ lao từ tầng mây hơn trăm mét tấn công xuống dưới đây.

Thiên địch xuất hiện, hắc giáp trùng kinh hoàng, lập tức đâm chiếc sừng lớn như thiết mâu lên.

Núi rừng chấn động, lá cây tiêu tán, loạn thạch vung vẩy lên không, con đại trùng da dày thịt béo vậy mà cũng bị đứt thành vài đoạn.

Con hung điều hạ cánh, bắt đầu chén một bữa no nê!

- Graoooooooooooo!

Thế nhưng nó mới ăn được một nửa con thiết giáp trùng thì một tiếng gào thét xuyên qua rừng rậm truyền tới, một con sói dài tới mấy mét chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện bên cạnh hung điều, há miệng lồm chồm đầy răng ngoạm tới.

Đầu hung điều không kịp làm ra bất kỳ phản ứng nào, cổ đã hàm răng sáng bóng như thép nguội đã cắn ngập, máu tươi phun xối xả.

Hoàn toàn là chết không kịp ngáp!

Đây chính là bản chất của chốn rừng thiên nước độc, khắp nơi đều có hung hiểm, khắp nơi đều có sinh linh đáng sợ, trước mặt chúng nó còn oai phong lẫm liệt, sau một khắc có lẽ đã thành đồ ăn của sinh vật khác.

Có lẽ đó cũng chính là bản chất của thế giới, bản chất của vũ trụ này. Đâu đâu cũng là cá lớn nuốt cá bé tàn nhẫn, khắp nơi đều là máu tanh tàn khốc, không có nói bất cứ đạo lý nào ngoài năm chữ.

Chỉ có vượt qua được tất cả, mới có thể bước lên đỉnh phong!

~~~~~

Hôm nay có huynh đệ Siêu nhân đề cử 5 Nguyệt phiếu, nhìn thấy mà nước mắt chỉ trực tuôn rơi. Cảm ơn các huynh đệ đã ủng hộ bản tác!:"(

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Độc hành (hạ)

Một con gió nhẹ thổi qua, những chiếc lá rừng không ngừng rung động tạo ra những thanh âm xào xạc như tiếng đàn.

Ánh nắng xuyên qua sườn núi, len lỏi qua tán cây rừng, không ngừng đùa giỡn trên mặt đất.

Một gã thiếu niên lặng lẽ bước đi, luồn lách qua những bụi cỏ, cố gắng không phát ra bất kỳ tiếng động nào, bộ dáng không khác gì một tên ăn trộm.

Lúc này còn đâu gương mặt bừng sáng, nụ cười ấm áp, làn da trắng nõn nà, dáng vẻ phong lưu như tài tử, đây là một gã người rừng, mặt mũi cơ thể dính đầy máu, tóc tai bết hết lại. Hắn thấy cũng không có gì không ổn, dáng vẻ như vậy càng dễ dàng ngụy trang trong môi trường tràn ngập nguy hiểm này.

Những ngày vừa rồi, cuộc sống của hắn vẫn không có gì thay đổi, không ngừng chạy trốn chết, cũng thu được một ít thu hoạch, nhưng đương nhiên là phải đổi lại bằng máu và nước mắt.

Hắn từng lên vào một tổ chim cực lớn, ăn trộm được hai cây linh thảo không biết tên, kết quả là hắn bị con hung cầm chủ nhân chiếc tổ đuổi chạy như chó chết suốt hai ngày hai đêm mới may mắn thoát khỏi.

Cả người dính đầy máu, tìm một hồ nước để tắm rửa cho sáng khoái, vậy mà chưa kịp nhảy xuống thì một đầu cự ngạc lao ra khỏi hàn đàm muốn nuốt gọn gã thiếu niên.

Đây chính là một lần bị thương nặng nhất trong đời hắn, thịt rách lộ cả xương, thương thế như vậy nếu ở Địa cầu e rằng không kịp đưa vào viện thì từ vong là điều chắc chắn.

Sau một lần như vậy, tính cảnh giác của hắn càng trở nên mạnh mẽ. Rong ruổi một đường phiêu bạt, hắn thậm chí chỉ dừng một chút để ăn nhẹ rồi nghỉ ngơi. Rừng rậm hoang dã quá nguy hiểm, không có thời gian để lãng phí xa xỉ, chỉ dùng để nghỉ ngơi dưỡng sức.

Đến ngày hôm nay, hắn tin rằng bản thân có lẽ đã hoàn toàn biến thành người rừng mất rồi.

Một khe núi đá xuất hiện trong tầm mắt của gã thiếu niên. Chỉ thấy trên vách núi vắt ngang, có một cái tổ khổng lồ, làm bằng rất nhiều cành Ngô Mộc, tuy không thể so với tòa thạch sào hôm lâu, nhưng vẫn đủ hoành tráng để tạo cho người ta cảm giác bị đè nén.

Tình cảnh giác cao giống như thú rừng, ngay khoảnh khắc cái tổ xuất hiện trong tầm mắt, hắn lập tức trốn vào giữa khe ở trong rừng đá, che chở bản thân, một hồi lâu sau mới ngó ra quan sát.

Cái tổ màu đen đường kính phải dài mười mét, rất to lớn, dùng chân mà nghĩ cũng biết là sào huyệt của một đầu siêu cấp hung cầm.

Gã thiếu niên định nhẹ nhàng rút lui, như thường lệ đi đường vòng, nhưng đầu óc xoay chuyển, hắn bỗng dừng lại, nhìn chằm chằm về phía cự sào. Nhặt lên một tảng cự thạch ném ra, hòn đá vù một cái bay lên dốc đá, rơi ở gần cự sào, phát ra một tiếng vang lớn.

Qua một lúc, trên vách núi rất yên lặng, hắn lập tức hóa thành một luồng gió lao về phía vách núi. Chủ nhân của chiếc tổ này hiện không ở, rõ ràng một cơ hội lớn, một cơ hội phát tài.

Trên vách đá có không ít khe hở, vì vậy gã thiếu niên Linh Hải cảnh có thể thoăn thoắt leo lên như đi trên đất bằng.

Trên vách còn có một vài cái xương lớn vẫn đang dính máu, cái nào cũng to hơn cả người trưởng thành, điều này khiến hắn lạnh sởn gai ốc. Nhất là trên cái xương đầu to cỡ cổ xay kia còn có mấy lỗ móng vuốt kinh khủng, vẫn để lại vết máu, trông vô cùng dữ tợn.

Cự sào sừng sững trước mặt, nhưng do đã được tận mắt nhìn thấy tòa thạch sào khủng hơn rất nhiều nên hắn không quá chấn động. Bên trong chiếc tổ trái linh thảo mềm mại, thực sự rất xa xỉ.

Ánh mắt non nớt rất nhanh tập trung vào nơi trung tâm chiếc tổ, quả trứng óng ánh như bích ngọc lẳng lặng hiện ra ở đó, to như chậu nước, ở trên còn có một vài đường vân và chấm li ti.

Hắn mạo hiểm xông vào tổ chim này với tâm lý cầu may, không ngờ hạnh phúc lại đến quá bất ngờ như vậy, một quả trứng hung điều, giá trị hoàn toàn xứng với hai chữ “liên thành”. Nếu ấp thành chim non, chẳng phải sẽ có một trợ thủ đắc lực hay sao?

Gã thiếu niên không dám nghĩ nhiều, lập tức tiến đến ôm lấy quả trứng rồi nhanh chóng rời khỏi tổ chim.

Vừa trượt xuống sườn núi, lập tức bỏ chạy như điên.

Núi rừng rậm rạp, lá cây chất thành lớp dày cui, dẫm lên có cảm giác mềm mềm xộp xộp. Đại thụ chọc trời che khuất ánh nắng chói chang, dây leo già lan dài như thân rắn, mọc cùng đại thụ.

Đột nhiên, từ sâu trong dãy núi vang ra một tiếng chim rít gào khủng bố chấn động cả quần sơn rung động, sát khí kinh người bạo phát như sóng dữ lan tràn, khiến gã thiếu niên đang bỏ chạy kia phải giật mình kinh hãi. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đạo thần quang ngũ sắc xông thẳng lên trời, khí tức sinh mệnh mạnh mẽ như sóng biển vỗ bờ, cực kỳ kinh thiên.

Một con Không Tước to lớn bay lên từ trong sâu trong dãy núi. Cả người nó được bao phủ trong một tầng quang vụ, phát ra hào quang năm màu. Hai cánh của nó giương ra liên quét ngang tất cả, san phẳng rừng cây núi đá.

Gã thiếu niên kinh hoàng, nào nghĩ được gì nữa, chỉ còn cách điên cuồng bỏ trốn. Thế nhưng dường như nẫu tử tương liên, cỗ khí tức hung sát phô thiên cái địa từ sâu trong dãy núi lao thẳng về hướng này, rõ ràng con Không tước không cần nghĩ ngợi lập tức xác định được tung tích con mình.

"Àm!"

Thần quang mệnh mỏng ùn ùn kéo tới. Đá vụn văng tứ tung.

Da đầu tê dại, hắn có xúc động muốn ném quả trứng trên tay đi, quả thực là đồ quý phòng tay, thế nhưng lúc này e rằng có vứt đi cũng muộn. Hắn đã lay động khí tức của quả trứng, đám yêu thú thì lại vô cùng nhạy bén, không tốn quá nhiều thời gian để nhận quả trứng sau đó vẫn tiếp tục truy đuổi hắn như bình thường.

- Ô, đằng trước là...

Một con sông lớn xuất hiện trong tầm mắt, nước chảy cuộn cuộn tạo ra những tiếng âm ầm, mặt nước lại rộng tới mười mấy dặm, sóng nước ào ạt, tiếng nước như sấm, cực kỳ kinh người.

Tiếng kêu phá không mà tới, con Không tước đã phát hiện ra kẻ thù ác, lập tức mang theo giận dữ và sát khí xung thiên bỏ tới. Cuộc đời đầu hung cầm hiển nhiên đã giết không biết bao nhiêu sinh linh, sát khí đó đã ngấm vào xương tủy, vô cùng khủng bố.

Lúc này đã không có thời gian để suy nghĩ, con sông lớn như vậy đương nhiên cũng chẳng khiến người ta yên tâm hơn con Không Tước kia là mấy, chỉ sợ cuối cùng tránh vô đưa lại gặp vô dữa. Thế nhưng từ thần đã đến sát sau lưng, hắn nào còn sự lựa chọn nào khác, nghiêng răng ôm chặt quả trứng nhảy xuống.

Ngay khi bóng dáng gã thiếu niên biến mất trong dòng nước cuộn cuộn thì con Không Tước cũng nhào xuống nhưng không kịp.

Cuối cùng nó cũng không lao vào trong nước mà bay lên không trung phần nộ kêu dài, chỉ có những thanh âm quanh quẩn xuyên qua mặt nước, truyền vào tai gã thiếu niên lúc này đang sắp chết bên dưới.

Vừa rơi vào trong nước, máu của gã thiếu niên liền gần như bị đông lại.

Quá lạnh!

Nước dù chưa đóng băng nhưng lại có một loại sức mạnh thần bí làm người khác như muốn đóng băng, cội trần đứng giữa Bắc Cực chắc cũng chỉ đến mức này mà thôi. Hơi lạnh gần như buốt tận linh hồn, quá mức khó chịu.

Lạnh đến như vậy nhưng gã thiếu niên không dám ngoi lên khỏi mặt nước, hẳn tin rằng chỉ cần thập thò xuất hiện là lập tức bị một trào xé xác. Vì thế mà chịu đựng đau đớn, thả mình theo dòng chảy xuống dưới hạ du.

Phía trên cao, Không Tước mình vang vọng trời xanh, chiếc đuôi ngũ sắc quét ngang đánh vỡ núi đá gần đó, thân hình vọt theo dòng chảy của hàn hà mà đuổi theo.

Nghe được tiếng mình của hung điều, gã thiếu niên càng hoảng sợ không dám manh động, thân thể càng lúc càng có dấu hiệu không chịu được. Hàn khí không ngờ lại xâm nhập vào đến tận Linh hải, hẳn rõ ràng cảm giác được Huyết Hải của hắn đã bắt đầu xuất hiện mảng băng ở vài nơi, càng lúc càng có dấu hiệu lan đến gần vòng xoáy trung tâm.

- Chết tiệt!

Cứ như vậy hàn khí sẽ theo xoáy nước xâm nhập đến nơi cội nguồn của sinh mệnh, đến lúc đó hắn chỉ có nước chết. Thế nhưng nếu ngoi lên thì kết cục e rằng cảm thảm thiết hơn. Việc cấp bách nhất lúc này là bổ sung gấp sinh mệnh đang càng lúc càng suy giảm.

Ánh mắt lập tức chuyển đến quả trứng đang ôm trong lòng...

☺♥☺☺✱☺☺☺☺♥☺☺✱☺☺☺☺♥☺

Mọi người đọc thấy hay thì đề cử truyện, vote 9-10, ném nguyệt phiếu hòa linh châu các kiểu ủng hộ mình nhé.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Tử vận

Vạn vật thiên địa đều có 'Linh', đó chính là căn nguyên của sự sống.

Hung cảm dị thú sau khi thành công Cảm Linh, tiến vào Linh Động đều có thể dẫn dắt linh khí thiên địa tiến vào bên trong cơ thể. Vì vậy cũng như linh thảo, bên trong cơ thể của yêu thú mỗi cơ quan mỗi tạng thệ đều ẩn chứa rất nhiều linh khí.

Chỉ có điều chúng mang hi nộ ái ố đều loại dục vọng của chủ nhân, vì vậy không thể nào thuần khiết như linh khí bên trong linh thảo, lại cực kỳ cuồng bạo, khi hấp thu nếu không có thủ đoạn gì đó đặc thù khắc chế thì rất dễ bị linh khí bạo ngược hủy diệt thân thể.

Gã thiếu niên nhìn quả trứng to như cái chậu đang ôm trong lòng, đầu óc không ngừng xoay chuyển. Trong lòng hàn hà tối tăm lạnh lẽo, nó đang tỏa ra từng đợt hào quang ngũ sắc rực rỡ, khí tức sinh mệnh tỏa ra vô cùng khủng bố.

Thế nhưng vào lúc này thực sự không còn sự lựa chọn nào khác. Mặc dù rất có khả năng sẽ gặp nguy hiểm nhưng chỉ còn cách như vậy mới giúp hắn sống sót.

Răng rắc...

Lớp vỏ trứng cứng rắn bị đập vỡ ra, ngũ sắc thần quang tán loạn, linh khí chấn động đến kinh người. Khí tức sinh mệnh tràn ra dữ dội, một mùi thơm tỏa ra ngấp mũi. Chất lỏng ở trong quả trứng óng ánh mà xán lạn, ngũ quang lưu chuyển, không hề có dấu hiệu bị hòa tan trong làn nước lạnh.

Gần như phản ứng bản năng, hắn nâng quả trứng lên, đồ trắng vào mồm mà tu ừng ực, chậm một chút nữa thì e rằng hắn biến thành hóa thạch băng.

Thần dịch vừa vào bụng, lập tức một cảm giác ám áp bắt đầu tản mát khắp cơ thể, xua đi băng giá lạnh lẽo đang chiếm cứ. Huyết dịch dần dần lưu thông, sinh mệnh tăng lên rõ rệt.

Hắn sống sót rồi!

Thấy vậy hắn càng tăng tốc độ, hút lấy hút để chất lỏng ở trong quả trứng ngũ quang, chỉ được một lúc mà ngũ sắc thần quang từ quả trứng Không Tước đã tối đi trông thấy, có lẽ chẳng mấy sẽ tắt hẳn.

Từng đợt thần dịch rất nhanh hóa thành linh khí tiến về Linh hải, hòa vào từng đợt sóng máu. Những lớp băng mỏng đang dần dần lan đến nơi trung tâm rất nhanh bị chấn vỡ nát, Huyết Hải lại trở nên điên cuồng, từng đợt sóng máu cuộn lên như muốn chọc thủng trời.

Bên dưới những cơn cuồng lãng ẩn hiện những bóng dáng quằn quại như bị tra tấn, tiếng sinh linh đồ thán phảng phất truyền lên khiến người ta cảm thấy ghê rợn, không rõ rốt cuộc bên dưới tồn tại thứ gì.

Linh Hải bằng năm đầm vốn đã có dấu hiệu đi tới giới hạn, khó lòng mở rộng thêm nữa, không ngờ lúc này dưới sự điên cuồng của sóng huyết, hỗn độn từ khí bao quanh lại không ngừng bị xua ra xa, nước biển lỏng lẻo như huyết tinh.

Trên không trung, con ngũ sắc Không Tước bay theo dòng sông, quanh quẩn mãi không chịu rời đi, đến nửa ngày sau khi chắc chắn kẻ thù trộm trứng đã vong mạng dưới cơn sóng lạnh lẽo, nó không giấu nổi sự thất vọng phần nộ kêu lên một tiếng kinh động trời xanh. Lúc này nó thật sự cần đối tượng để trút giận nổi đau mất con.

Cách đó mấy chục dặm, xuất hiện một đám người y phục rách rưới dính đầy máu, chỉ là kẻ nào cũng đặc biệt phi phạm, hiển nhiên đều là anh kiệt.

Ngay khi nghe thấy tiếng mình giận dữ của con Không tước, đám người lập tức như gặp phải đại địch, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng nghênh chiến. Một người trong số đó kinh hãi lên tiếng hỏi:

- Loài hung cầm gì vậy? Tiếng kêu thật khủng khiếp!

Chỉ một tiếng kêu vậy mà nghe như tiếng sấm ầm ầm khiến quần sơn nổ vang, đá núi lớn lăn lông lốc giống như động đất. Có thể thấy được cơn hung cầm đó đáng sợ cỡ nào.

- Trời ạ, uy thế như vậy e rằng đã ngoài Tứ cấp!

Một kẻ khác sợ hãi than.

- Nơi này mới chỉ là ngoại vi Thập Vạn Đại Sơn đã gặp phải yêu thú kinh khủng như vậy, bên trong có lẽ tồn tại Thú vương cũng nên!

- Cũng may lần này có Vương huynh đi cùng! Vương huynh chính là một trong Tứ công tử của Cổ Nguyên quốc chúng ta, dù là gặp phải Tam cấp linh thú chúng ta cũng có thể sống sót đào thoát!

Một người lên tiếng nịnh nọt, nhưng không ai cảm thấy chối tai, tất cả đều tỏ ra vô cùng đồng tình.

Xa xa nhìn lại, tại phương hướng đó lại một lần nữa bốc lên hào quang ngất trời, ba động như biển. Tựa như có một cái Thần Lô vĩnh hằng đang thiêu đốt ở trong thiên địa. Giống như thể có thần linh xuất thế, ngũ sắc thần quang chiếu rọi tứ phương.

- Ngũ sắc thần quang? Lẽ nào là...

Một gã thanh niên anh khí ngất trời nghi hoặc lắm lắm, lọt vào tai của những người còn lại lập tức gây ra sự tò mò.

- Vương huynh, là gì vậy?

- Ngũ sắc thần quang, trên Vạn thú đồ tựa như không có loài yêu thú nào như vậy! Rốt cuộc là chủng tộc nào?

Gã thanh niên họ Vương là người duy nhất y phục lành lặn, thấy mọi người dồn dập hỏi, không khỏi cười khổ nói:

- Theo ta đoán thì cơn hung cầm này không thuộc bất kỳ một loài hung cầm nào trên Vạn Thú Đồ, bởi nó chính là di chủng còn sót lại từ thời Thượng cổ, Linh Không Tước!

- Thượng cổ di chủng?

Đám người còn lại nghe vậy thì biến sắc. Linh Không Tước họ có thể chưa từng nghe, nhưng bốn chữ “Thượng cổ di chủng” ý vị thế nào thì không ai không hay.

Đó là những chủng loài còn sót lại từ thời xa xưa, huyết mạch vô cùng mạnh mẽ, nếu có đủ thời gian phát triển hoàn toàn có thể đạt đến sức mạnh không thua gì Thú Vương.

Không chỉ là khả năng phát triển, chiến lực của đám thượng cổ di chủng cũng rất khủng bố, đơn giản là nghiền ép cùng giai.

- Thứ gì khiến nó phần nộ như vậy? Lẽ nào cũng là một chủng loài còn sót lại từ thời thượng cổ?

- Các vị, không cần biết nguyên do khiến cơn hung cầm phần nộ, chúng ta cần mau chóng tránh đi thôi!

Gã thiếu niên thở ra một hơi, đến hơi thở cũng xuất hiện chút huyết sắc linh khí, hiển nhiên là linh lực hỗn tạp.

- Tới lúc rồi!

Cảm nhận sự đầy tràn ngắc ngứ khiến cho cơ thể hơi đau nhức, hần nhe răng nhếch miệng cười. Linh khí từ quả trứng Không tước tản mạn ở trong Huyết Hải ở vào trạng thái giằng co với âm minh hàn khí ngay lập tức bùng lên tranh đấu.

"Rầm rầm!"

Linh lực như tức nước vỡ bờ, gào thét đổ vào tứ chi bách hải, khiến kinh mạch trường đau, nhức nhối khắp mọi chỗ, rõ ràng đã vượt quá cực hạn chịu đựng trong cơ thể.

Linh lực toán loạn với cường độ quá lớn, hơn nữa lại không hề thuần khiết, có một lượng lớn ngũ sắc linh khí từ quả trứng cùng với âm minh hàn khí từ nước sông đang không ngừng đối địch, nếu như không nhanh chóng ngưng tụ thành những dòng Linh Hà, cơ thể sẽ nhanh chóng vỡ nát.

Nguyên Sơn cổ kính được vận chuyển, liên tục khổng chế phạm vi ảnh hưởng tàn phá của hai luồng linh khí cuồng bạo kia, lợi dụng quá trình tranh đấu của chúng liên tục tinh lọc linh khí, luyện hóa rồi ngưng tụ.

"Thiên địa sơ khai vốn bắt đầu từ vô cực, vạn vật chưa thành hình, tất cả đều hỗn độn, chỉ có hình thành các quy tắc, mới có thể thành thế giới. Hình thái ban đầu của thế giới, chính là những dòng linh khí lưu chuyển không ngừng khai mở hỗn độn..."

Thời gian trôi qua thật nhanh, chỉ trong chớp mắt đã được ba ngày.

Khí thể trên người gã thiếu niên đã thay đổi hẳn. Tuy bề ngoài của hắn trông thật thảm hại, y phục, máu huyết, hắc thủy, đủ thứ dính trên cơ thể, thế nhưng vẫn không ngăn được cảm giác uy nghiêm như từ thần giới phút này.

Nếu như ai có thể nhìn xuyên vào bên trong cơ thể hắn sẽ thấy, ở dưới rốn có một đại dương máu lớn hơn nắm đấm vô cùng tĩnh lặng, không chút gợn sóng nào. Từ đại dương xuất hiện những dòng chảy màu đen chứa đầy hắc khí như Minh Hà, chỉ có điều không phải sông đổ ra biển như thường lệ mà nước biển lại chảy ngược, theo dòng đại hà tiến vào tứ chi bách hải.

- Linh Hà bí cảnh...

Thành công ngưng tụ Trật tự Linh Hà, dẫn linh khí vào cơ thể, từ đó mới có thể sử dụng linh lực. Chỉ có dùng linh lực mới có thể thôi động các loại thuật pháp, công kích, phòng ngự, thậm chí giết người ngoài ngàn dặm.

Đã tiến vào Linh Hà bí cảnh, thế nhưng gã thiếu niên vẫn chưa có ý định nghỉ ngơi, hắn vẫn tiếp tục ngưng thần, có điều không phải muốn đột phá mà để tìm hiểu tinh hoa trong âm minh hàn khí.

Lần này ngâm mình dưới hàn hà thực sự đã lãng phí quả trứng kia, đúng là đại tài tiểu dụng, thế nhưng cũng không phải là không thu được lợi ích gì.

Trong quá trình bị hành hạ hắn đã cảm nhận được một tia minh hàn chi khí, nếu có thể cảm ngộ và cài cắm vào trong linh thuật thì sức mạnh sẽ tăng tiến rất nhiều.

Cứ như vậy hắn lại tốn thêm thời gian, rất nhiều, không phải tính bằng giờ mà tính bằng ngày.

Hai ngày trôi qua vẫn không có tiến triển, nhưng hắn không hề nóng vội, bởi hắn biết chắc chắn bản thân sẽ không rơi vào thế bị lỗ. Cho dù không thu được gì thì cũng coi như là quãng thời gian giảm xóc, hắn vừa mới ngưng tụ Trật tự Linh Hà, cần vững chắc cảnh giới. Lực lượng trong cơ thể cũng nhờ vậy mà chậm rãi trở nên mạnh mẽ.

Đến ngày thứ ba, một chút hàn khí bắt đầu từ hàn hà tiến gần đến vị trí bờ sông mà gã thiếu niên đang tọa, thời gian càng trôi mật độ hàn khí càng dày hơn.

Vô cùng khí tức băng hàn tràn ngập quanh thân, đến ngày thứ năm bên cạnh bờ sông đã xuất hiện một bức băng điêu hình người vô cùng sống động.

Bên trong băng điêu cơ thể đã tê liệt, duy chỉ còn lại linh hồn là có thể cảm thụ lạnh lẽo thấu xương, thân thể dần dần chết lặng, tựa như có lẽ đã không cảm giác, không thấy được, cũng không cảm giác được chung quanh bất luận cái gì.

Mới đầu không quá khó chịu, vì hàn khí này không thể so nổi với dưới lòng hàn hà, thế nhưng hắn cảm giác được nếu cảm giác này cứ tiếp tục như vậy e rằng linh hồn mình đều phải bị đông lại.

Cảm giác này thật đặc biệt, rét lạnh đến tận tâm hồn, nhiệt độ không hề giảm nhưng linh hồn càng lúc càng run rẩy, dần dần có xu hướng đông cứng.

Vì sao lại như vậy?

"Khoan, hàn khí, có linh thì mới có khí! Bản chất nó cũng là một dạng trật tự!"

son thủy hữu tình cũng không ngoa.

Gã thiếu niên ném thêm một ít cành cây khô vào trong đồng lửa, sau đó lê người đến gần một thân cây gần đó dựa vào, định đánh một giấc ngủ tạm bợ, thì bỗng nhiên có cảm ứng, ngẩng lên nhìn màn đêm đen kịt phía trước, ở đó có tiếng bước chân vội vã vang lên.

“Đây rồi, cuối cùng cũng gặp được đồng loại!”

Trong vui nhưng ngoài không vui, sắc mặt hắn không hiện bất kỳ phản ứng gì, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chăm chú.

Một lúc sau, cuối cùng có hai đạo thân ảnh bước ra từ bóng tối. Đi trước tiên là một nam tử cao to, bộ dạng thô kệch, đi phía sau là một nữ tử, mặc hồng y thiếu nữ đáng người mảnh mai yếu điệu, dung mạo diễm lệ, cũng có thể coi là một tiểu mỹ nhân.

- Bằng hữu, bọn ta bị Yêu thú chặn đường, thấy có ánh lửa nên đành rút lui đến đây, không biết có thể tạm thời nghỉ chân ở đây không?

Tu vi nam tử chỉ là Linh Động cảnh, còn thiếu nữ mới chỉ là Cảnh Linh, về cơ bản không thể gây ra bất lợi gì. Thế nhưng bằng giác quan của một kẻ trải đời, hắn đã ngửi được mùi vị rắc rối.

Nhưng rắc rối cũng có phân chia tốt xấu, gã thiếu niên nở nụ cười thân thiện nhìn thanh niên nam tử cười:

- Đất đai cũng không phải của ta! Hai người cứ ngồi đi!

Đôi nam nữ nghe vậy thì mừng rỡ, chân chừ một lúc mới lại gần đồng lửa rồi ngồi xuống, bộ dáng có chút không thoải mái.

Chỉ có điều chưa kịp ngồi ấm chỗ, hai bên còn chưa kịp đãi bôi nhau vài câu thì rắc rối đã đến ngay lập tức.

Một đạo tiếng cười nhẹ đột nhiên truyền đến, tiếp đó là những âm thanh xé gió phóng tới, năm đạo hắc ảnh xuất hiện trên một ngọn đại thụ phía trước mặt bọn người đang ngồi bên đồng lửa, ánh mắt sắc lạnh pha chút giễu cợt nhìn bọn họ như mèo đang vờn chuột.

- Hà hà, La Thiên, sao không chạy nữa?

Gã thiếu niên vẫn ngồi yên, chỉ quay sang nhìn vị thô kệch nam tử gần đó. Hắn đương nhiên không không cho rằng bọn người này đến là vì mình.

Chỉ thấy thô kệch nam tử được gọi là La Thiên này sắc mặt trở nên xám xịt, ái ngại nhìn hắn:

- Xin lỗi, khiến tiểu huynh đệ bị liên lụy! Huynh đệ mau rời đi, để tại hạ giải quyết chuyện cá nhân!

Đứng đầu năm đạo hắc ảnh là một gã nam tử mặc hắc bào. Hắn nheo mắt, cười lạnh nói:

- Đã tiếp xúc với các ngươi rồi thì không ai đi được!

Hắn vừa dứt lời, bốn người còn lại lập tức nhảy xuống đất, tản ra bốn phía vây lấy ba người quanh đồng lửa lại.

- Các ngươi đừng có ép người quá đáng!

La Thiên đứng dậy quát lớn.

- Chỉ trách các ngươi biết điều không nên biết thôi!

Gã thanh niên trên ngọn cây nhếch mép cười, rồi ngay lập tức thân hình hắn lao tới, chưởng phong ập về phía gã thiếu niên bên dưới như vũ bão. Khí thế trên người không ngờ lại là Linh Động cảnh, còn mạnh hơn La Thiên vài phần.

Thấy vậy La Thiên vội vã lao lên chặn phía trước hắn, tung ra một quyền đỡ đòn của địch thủ.

Ầm!

Linh lực bùng nổ từ nơi hai nắm tay tiếp xúc, lá cây dưới mặt đất lập tức tan thành tro bụi. Kinh phong cuồng bạo khiến đồng lửa bùng lên đáng sợ.

La Thiên loạng choạng lui về sau vài bước, gương mặt lập tức trở nên tái lợt, hiển nhiên do đã bị thương từ trước.

Đã thương La Thiên xong, nhưng gã thanh niên đối diện vẫn không hề có ý định dừng tay, một quyền vung tới nện thẳng vào ngực khiến họ La tiếp tục lui về phía sau, miệng phun ra ngụm máu lớn.

Sát ý tràn lên trong mắt, có vẻ như không muốn tốn thêm chút thời gian nào, linh lực hùng hồn ngưng tụ trên đầu ngón tay của gã thanh niên tựa như lưỡi kiếm sắc bén, nhanh như chớp nhắm thẳng cổ họng La Thiên mà đâm tới.

- Thiên ca!

thể phủ nhận, không có ai là kẻ yếu.

Gần phía đầm lầy đó có một nhóm người mặt mày ủ dột lo âu, người đi đầu là một thanh niên tương đối anh tuấn, hai mắt lóe lên sự hiểm độc, lúc này đang đưa mắt nhìn quanh, nhặt giọng:

- Vẫn chưa trở lại?

Một thanh niên đứng bên cạnh vội vàng đáp:

- Lý Minh công tử yên tâm, năm người kia chắc không có chuyện gì!

Gã thanh niên được gọi là Lý Minh hừ lạnh:

- Sinh tử của mấy tên phế vật bản công tử há lại quan tâm! Chỉ e bọn chúng không hoàn thành nhiệm vụ, để lộ ra phong thanh, như vậy lại nhiều thêm đối thủ cạnh tranh!

Ánh mắt lạnh lẽo nhìn về trung tâm đầm lầy, có thể thấy nổi bật giữa dải màu lục bích là ba nụ hoa, còn những đám người lấp ló xung quanh đầm lầy hắc độc, lại vừa có đứng ba tổ đội, hiển nhiên ba phương đã hình thành một loại thỏa hiệp ngầm.

Bây giờ xuất hiện bên thứ tư, thậm chí bên thứ năm, mọi chuyện sẽ e rằng sẽ không còn đơn giản nữa.

Thế nhưng có lẽ năm mơ gã thanh niên họ Lý cũng không ngờ rằng lời của mình thực ra đã ứng nghiệm từ lâu.

.....

Một cơn gió nhẹ thổi qua, chiếc lá chưa kịp rơi xuống đất đã bị một chiếc giày giẫm nát. Một gã thiếu niên đi đến bên một cây cỏ thụ khá giống cây đước, nhìn về phía đầm lầy u ám rộng lớn.

Ánh mắt tập trung vào ba nụ bạch liên nổi bật giữa làn hắc vụ, cánh hóa hê mở không ngừng hấp thụ ánh bình minh ấm áp. Xuyên qua những cánh hoa đang mở ra, có thể thấy thấp thoáng một đóa hoa diễm đang hùng hực thiêu đốt.

Ánh rạng đông càng sáng, thì cánh hoa cũng dần mở ra, ba đóa bạch liên tinh khiết dường như chỉ chờ xúc tích đủ thái dương quang để nở ra.

Tứ cấp linh hoa, Triều Dương Bạch Liên.

Hắn đương nhiên không hiểu Tứ cấp linh hoa là cái gì, cũng chẳng biết biết đến Triều Dương Bạch Liên, tất cả đều do huynh muội họ La kể lại.

Tiên hoa linh thảo cũng như hung cầm dị thú, đều được chia làm mười cấp, cấp một ứng với Cẩm Linh cảnh của tu giả nhân loại, cũng tương đương với Nghịch lộ Linh Hải cảnh. Tứ cấp linh thảo chứa đựng lượng linh khí lớn đến mức thậm chí ngay cả Giác Tỉnh đệ tứ cảnh - Linh Phách giả cũng phải thêm muốn.

Những điều đó cũng không quan trọng lắm, chỉ cần biết đây là thứ tốt, hẳn nhất định sẽ tìm cơ hội cướp về tay. Hành vi rình rập trộm cắp hẳn không khoái lắm, sở thích của hắn là cướp đoạt một cách công khai, giống như một câu danh ngôn nổi tiếng trong chốn giang hồ:

Rình rập phi quân tử.

Lén lút bất trượng phu!

Rời mắt khỏi ba đóa bạch liên, gã thanh niên quét ánh mắt nhìn ba nhóm người đứng tản mác xung quanh đầm lầy. Ba đóa hoa, ba tổ đội, rõ ràng là đã có thỏa hiệp ngầm, hơn nữa lại là sen trắng Triều Dương, việc hai huynh muội họ La bị truy sát cũng là điều dễ hiểu.

Ngay cả bản thân hắn lúc này cũng không muốn có thêm kẻ nào xuất hiện ở nơi này, như vậy thì quá mức cạnh tranh rồi.

Nhìn khí tức ba nhóm người, nổi bật lên là ba kẻ đứng đầu, khí tức ẩn ẩn đều là Linh Luân cảnh, chỉ cần cung cấp đủ tinh hoa sinh mệnh là có thể tiến vào bí cảnh cuối cùng, Triều Dương bạch liên là một sự lựa chọn không thể hoàn mỹ hơn.

Không chỉ cung cấp một lượng tinh hoa sinh mệnh khổng lồ, chính là tới cường chí bảo để bước vào tiểu cảnh cuối cùng, sen trắng Triều Dương là thứ chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu.

Bầu trời càng lúc càng trong, quang hoa càng lúc càng rực rỡ, buổi bình minh dần dần đi đến tận cùng.

Dưới đầm lầy hắc độc, ba bông bạch liên lúc này đã sắp nở hân, những cánh hoa tao nhã vươn ra trong sương sớm, để lộ ra nhụy hoa rực rỡ hùng hực như đóa hoa diễm thiêu đốt vạn vật.

- Đến lúc rồi!

Hai mắt gã thiếu niên hùng hực nóng cháy, muốn bay ra tìm kiếm nhưng bản năng cho biết đừng bao giờ làm chim đầu đàn, đó là điều không nên và không được phép.

Thình lình có một tên thanh niên cường tráng đột ngột từ trong rừng rậm bao quanh đầm lầy lao ra, cười hô hố phóng tới gần dải lục bích, cả ba nhóm người đều bất ngờ không kịp phản ứng.

- A!

Hắn vừa xuất hiện bên cạnh dải màu lục bích, đang mừng rỡ cười lớn định giờ tay chụp lấy một đóa bạch liên, thì đột nhiên từ mặt bùn hắc độc đột nhiên có một bóng đen chui lên, cuốn lấy đôi chân hắn rồi kéo xuống.

Chỉ có một tiếng kêu thảm vang lên, rồi sau đó im bật. Gã thanh niên cường tráng biến mất như thể chưa bao giờ xuất hiện.

- Đó là cái gì?

Gã thiếu niên há hốc mồm trước cảnh đó, hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra, vội vàng lần lượt nhìn về phía ba nhóm người, chỉ thấy sau phút bất ngờ vì đột nhiên có kẻ đột ngột xuất hiện, cả ba nhóm người đều không hề có chút nào ngờ ngạc vì chuyện xảy ra sau đó.

Hiển nhiên mấy gã này đều biết điều gì đó, và xem ra đã chuẩn bị kỹ càng rồi.

“Xem ra phải thay đổi kế hoạch!”

Quét ánh mắt bốn phía đầm lầy, rồi lại nhìn về nhân thủ của ba nhóm người, đầu óc liên tục xoay chuyển tính toán.

Tình thế lúc này rất không ổn, đối phương có ba gã Linh Luân cảnh, chỉ khi nào mở ra Linh Tuyền hắn mới có cơ hội chống lại, vèn vèn cũng chỉ là có cơ hội chống lại mà thôi. Tu vì chỉ là một phần, linh thuật cũng quan trọng không kém.

Hơn nữa nhân thủ mỗi phương đều không ít, đều là cùng cấp với hắn, thực lực so với đám người đuổi theo La Thiên còn mạnh hơn nhiều.

Đoạt thức ăn trước miệng cọp, việc này rất khó nhằn đây!

Gã thiếu niên suy nghĩ không quá lâu, chỉ sau một lúc thì tìm được đối sách, lặng lẽ rời vị trí tiến đến một phương vị khác.

Cùng lúc đó, ba nhóm nhân thủ cũng bắt đầu động thủ.

☺♥♣♠✧♣♠✧♥☺

Lại có một vị bằng hữu đề cử 5 nguyệt phiếu, nước mắt chảy dài mà trong lòng mừng khôn xiết, truyện mình viết ra cũng có những độc giả của riêng mình.

Có gì bức xúc hay không hài lòng về truyện, các vị cứ cmt nhiệt tình bên dưới, bản tác xin đa tạ!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Đắc thủ

Lý Minh dẫn đầu gần chục người đập lên bùn lao về nơi trung tâm đầm hắc độc.

Mặt bùn đen ngòm đột ngột vang lên một tiếng "dùng" cực lớn, một bóng đen uyển chuyển đang mạnh mẽ đập thẳng vào người hắn.

Lý Minh không biến sắc, nắm tay lại, một thanh trường đao xuất hiện, đao phong sắc bén thổi ra, bỏ xuống bóng đen kia.

Keeng!!!

Chỉ thấy tiếng va chạm như tiếng kim loại vang lên, thanh đao sắc bén đã chém đứt bóng đen vừa tập kích Lý Minh, chỉ thấy lơ lửng trên không trung không ngờ lại là một đoạn rễ sen cực kỳ lớn.

Chặn được một kích, ngay lập tức lại có một đoạn rễ sen khác xuyên qua mặt bùn quật về phía sau lưng của Lý Minh, tốc độ cực kỳ nhanh. Họ Lý cả kinh, lập tức hóa ra vài tàn ảnh cấp tốc né được một cú quật kinh người kia, không hề giảm tốc lướt đi.

Càng tới gần dải màu lục bích, công kích càng dày đặc, dù là Linh Luân đỉnh phong như Lý Minh cũng có phần không ứng phó nổi. Nếu không phải mấy người đi cùng đang vây lấy hắn thì e rằng Lý Minh đã phải lui lại rồi.

Tuy vậy thì linh lực con người cũng có hạn, Lý Minh đã bắt đầu cảm thấy có chút hư nhược. Đưa mắt nhìn về hai nhóm người đang tiếp cận từ hai phía khác, chỉ thấy đối phương cũng khá vất vả nhưng không đến mức hao tổn nhiều linh lực như hắn.

Lý Minh trong lòng thầm chửi năm tên phế vật, chỉ việc truy sát hai tên tiểu tốt mà không xong. Nếu có thêm năm người trợ lực thì hắn sao phải hao tổn linh lực đến vậy. Mặc dù ba phía đã có thỏa hiệp ngầm, nhưng nếu hắn chậm chạp thì hai tên kia chưa chắc sẽ không trở mặt.

Nghĩ vậy, Lý Minh lập tức giơ chân đạp vào một đoạn rễ sen đang vươn lên, gia tăng tốc độ xông thẳng đến trung tâm của dải màu lục bích, chính là được tổ hợp bởi vô vàn lá sen cực lớn, giữa đầm lầy hắc độc mà vẫn long lanh trong suốt như ngọc bích.

Hắn cơ bản là một đường thẳng tiến, tốc độ được đẩy lên nhưng hao phí linh lực càng lớn hơn.

Gần như cùng một lúc, ba thanh niên Linh Luân cảnh đình phong tiến đến vị trí của ba đóa bạch liên lúc này đã nở rộ thật tinh khiết rạng rỡ, nhưng không ai có tâm tình thưởng ngoạn, rất ăn ý mỗi người ngắt lấy một đóa sen trắng rồi đồng loạt quay ngược về phía bờ.

Ngay khoảnh khắc ba bông sen trắng bị ngắt đi, trung tâm đầm lầy như xuất hiện động đất, rễ sen điên cuồng đâm lên công kích những kẻ xâm nhập. Những tiếng rên la thảm thương vang vọng không ngừng, một hai kẻ xấu số bị lôi tọt xuống đồng bùn độc, mặc dù đủ sức dùng linh lực bảo vệ cơ thể, nhưng khó mà chống cự được hắc độc, những kẻ rơi xuống bùn chỉ còn cách la lên tuyệt vọng rồi biến mất.

Lý Minh đặt chân lên bờ, đồng bạn của hắn cũng đến ngay sau đó, tổn thất mất ba người, nhưng không làm Lý Minh phiền lòng. Lần này hắn lấy được Triều Dương Bạch Liên, rất nhanh sẽ đột phá bí cảnh cuối cùng của Đệ nhất Bộ, lúc đó còn ai uy hiếp được hắn?

Cảm nhận được linh lực đã suy yếu, Lý Minh không dám dây dưa, hắn thực sự e sợ hai tên kia trở mặt cướp đồ, nên nhớ lúc này không còn đủ lực lượng nữa. Trên tay lập tức xuất hiện một hộp ngọc, nhìn đã biết bất phàm, Lý Minh bước chân không dừng lại, tay vẫn cẩn thận mở hộp ngọc rồi đặt đóa bạch liên vào.

Thế nhưng còn chưa kịp đóng nắp hộp lại thì một chấn động mạnh mẽ truyền đến, cây cỏ thụ gần hắn bỗng bị xé ra làm đôi, một chiếc lông vũ cự đại vô thanh vô tức xuyên qua làn hắc vụ đầm tối, nhằm thẳng ngực của Lý Minh.

Biến cố quá bất ngờ khiến Lý Minh kinh hãi, lúc này hắn cơ bản là không thể cứng đối cứng một kích như vậy, vội vã nghiêng người tránh sang một bên. Nhưng dường như kẻ tập kích đã biết trước như vậy, cây hắc vũ vừa mới xoẹt qua vai để lại một đường tơ máu thì ngực Lý Minh bỗng đau nhói. Tiếng xương gãy vang vọng.

Lý Minh chỉ kịp cảm thấy bàn tay vốn đang cầm chiếc hộp ngọc bỗng trở nên trống trải, thì cả người đã hóa thành con diều đứt dây bay ngược ra sau. Nổi đau càng nhân lên nhiều lần khi hình ảnh thủ phạm xuất hiện trong mắt y, không ngờ lại là một gã thiếu niên mặt non choẹt đang quan sát đóa bạch liên, khí thế trên người có lẽ chỉ dừng lại ở Linh Động.

Ánh nắng buổi sớm ấm áp xuyên qua khu rừng ẩm ướt, nhảy nhót trên hộp ngọc trong suốt, kết hợp với những tia tinh hoa sinh mệnh đang thoát ra, thật là thánh khiết.

Năm gã thanh niên vẫn còn đang ngơ ngác trước biến cố, không ngờ lại có kẻ giữa đường giết ra đoạt bảo, nhưng dù sao cũng không phải những kẻ tầm thường, rất nhanh phản ứng lại.

Một người tiến lên đỡ lấy thân hình đang bay ngược ra sau của Lý Minh, bốn kẻ còn lại lập tức xông lên ý đồ bao vây lấy thủ phạm.

Bốn tên Linh Động cảnh dù linh lực đã bị hao tổn nặng nề, cũng không phải là một gã thực lực tương đương nhưng biết ngón linh thuật nào có thể nhanh chóng đánh bại. Vấn đề là xung quanh còn có hai nhóm người khác thực lực mạnh mẽ cầm đầu là hai gã Linh Luân giả, nếu không lập tức bỏ chạy thì e rằng sẽ bị ghim.

Gương mặt thiếu niên nhưng nào phải kẻ mới trải đời, hắn đương nhiên sẽ không để chuyện đó xảy ra, lập tức một chưởng vỗ mạnh vào đuôi cây hắc vũ, khiến nó đâm thẳng về một trong bốn gã đang muốn xông lên. Gần như cùng một lúc, chân hắn đạp xuống mặt đất, không ngờ lại không lún mà xông tới một gã thanh niên khác, huyết quang bùng lên như hồng hoang cự thú mạnh mẽ tràn tới.

Hành động của hắn quả thực quá đổi bất ngờ, ai cũng nghĩ sau khi đắc thủ hắn sẽ lập tức lui lại tìm cơ hội bỏ chạy, nào ngờ lại hung tàn đến như vậy, trực tiếp xông lên muốn hành hung, khiến tất cả đều bị lờ tròn.

Thế công chưa đến nhưng hắc độc đã tràn tới, gã bạch y thanh niên một đao xé toang vụ quyển, bỏ mạnh xuống. Một đao mạnh mẽ như vậy, nào ngờ như chém xuống mặt nước, linh lực tán đi phân nửa, đồng thời một cỗ lạnh lẽo truyền ngược lại cơ thể gã thanh niên.

Xuyên qua hắc vụ đang tán loạn như bọt sóng, hai bàn tay như đôi tiểu ngư uyển chuyển vượt qua sóng dữ lao về phía gã bạch y thanh niên.

Gã thanh niên toàn thân lạnh lẽo, cơ thể dường như không theo ý mình, muốn động mà không thể. Gã chỉ cảm thấy một bàn tay lạnh lẽo trao trúng vai, một bàn tay khác vỗ lên đầu, mắt vô thức nháy một cái cảnh vật trước mắt đã biến đổi.

Không còn là khu rừng ẩm ướt tràn ngập hắc vụ, đập vào mắt hắn là hình ảnh Lý Minh được một gã thanh niên đỡ lấy, ở phía sau là đầm lầy hắc độc rộng lớn, xa xa bên kia bờ là hai nhóm người ai cũng đang há hốc miệng.

Đến khi hần ý thức được dường như là đầu mình đã quay ngược ra phía sau thì mọi thứ đột ngột trở nên tối sầm, một chút nghi ngờ cũng biến mất trong làn sương độc. Toàn thân bạch y đổ sập xuống nền đất bùn xốp mềm.

Đi dật dãi lao, lại thêm yếu tố bất ngờ, khiến cho một anh kiệt Linh Động cảnh không chịu nổi một kích, bỏ mạng nơi rừng sâu nước độc.

Một thanh hắc kiếm chặn đường một người, một lần tập kích hạ sát một kẻ khác, sự hung tàn của gã thiếu niên này khiến hai kẻ khác hơi khựng lại, chỉ chờ có vậy thân hình hần lập tức bắt lấy cây hắc vũ bị đánh bật lại, rồi như một con rắn trơn lách qua rừng rậm bỏ chạy về phương xa.

- Khốn kiếp! Người dám báo danh không?

Thanh âm giận dữ mang đầy bất lực của Lý Minh vang vọng khắp đầm lầy, nhưng thân ảnh đối phương đã biến mất sau rừng cây rậm rạp, chỉ để lại một câu quanh quẩn trong đầu những người ở nơi đây.

- Có gì không dám! Nhớ kỹ, tên ta là Việt!

HAPPY LUNAR YEAR!

HAPPY TET HOLIDAY!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Tên Việt

Việt, là một từ tồn tại xuyên suốt trong lịch sử Việt Nam, có ý nghĩa vô cùng đặc biệt.

Với một số người, thậm chí nhiều người, Việt có nghĩa là xa xa, lấy Trung Hoa làm trung tâm, Việt Nam là chỉ một nước ở phía Nam xa xôi. Đương nhiên đó là cách hiểu sai lầm, quá mức sai lầm.

Từ “Việt”, trong tên dân tộc Bách Việt, đã xuất hiện từ rất lâu trước thời kỳ nghìn năm Bắc thuộc, đi tìm lịch sử Việt bằng cách bói trong đồng chữ Hán cổ loằng ngoằng như vết chân cua, giải thích chữ Việt bộ Qua - cái riu, Việt bộ Mễ - cây lương thực... thì thật ngớ ngẩn.

“Việt” là chỉ một giống chim thần cổ xưa rất đẹp, hơi giống Bạch trĩ, người Việt cổ lấy giống chim này làm biểu tượng cho dân tộc mình. Đây là giống chim được coi là cao quý nhất trong các loại chim, chứ không phải mấy loại chim hạ đẳng như quạ, sẻ, mòng két, le le ngớ ngẩn mà những người nghèo khổ ông cha bấy đời ăn củ chuối, ở trần đóng khổ khi đói bắt làm lương thực.

Đương nhiên, lời giải thích như vậy rất khó lọt tai các vị học giả hàn lâm, họ sẽ phun ra hàng tràng chứng minh dân tộc Việt cổ còn trong thời kỳ thờ vật tổ, rồi so sánh với các bộ lạc da đỏ, da đen bán khai còn tồn tại bây giờ.....Nếu vậy thì, bên Hoa Kỳ, đảng dân chủ lấy biểu tượng con lừa, đảng Cộng Hòa lấy biểu tượng con voi cũng là bán khai chẳng? Chắc mấy cái đầu học giả đó không giải thích nổi.

Thực ra việc lấy biểu tượng cho cộng đồng cư dân là một nét văn hóa rất phổ biến của nền văn minh vĩ đại đã tồn tại trên địa cầu trước nền văn minh hiện nay. Chỉ những dân tộc còn sót lại và làm nên những nền văn minh rực rỡ - mà bây giờ gọi là cổ đại - như Ai Cập, Maya a.....mới còn lưu giữ lại nét văn hóa còn sót lại một cách rất mơ hồ này.

Văn hóa Lạc Việt có hai loài chim làm biểu tượng, đó là Lạc và Việt.

Chim Việt khác với chim Lạc - loài thần diệu xuất hiện trên trống đồng Đông Sơn. Chim Lạc chỉ bắt đầu từ quá trình xuôi Nam của người Việt cổ mới xuất hiện, và cũng chỉ là biểu tượng của bộ lạc đứng đầu Bách Việt - dân tộc Lạc Việt mà thôi. Còn chim Việt thì đã được cả nền văn minh Bách Việt thờ phụng từ một thời kỳ xa xưa hơn rất nhiều.

Bởi vậy trong Kinh Thi còn có câu, “chim Việt đậu cành Nam”. Đó chính là chân nghĩa của tên gọi Việt Nam. Chứ không phải là chỉ nước Việt ở phía Nam Trung Hoa như nhiều người vẫn ảo tưởng.

Bản thân hần có nhiều tên gọi, như Đồ Tề, Phong Tử, Chó Điền, nhưng hầu hết chúng đều là biệt hiệu do người khác đặt ra trong kinh sợ, không có cái tên nào thực sự là của hần. Bắt đầu một cuộc sống mới, hần muốn một cái tên do bản thân tự đặt.

Hần cũng không phải là tụy thanh niên có một lòng nồng nàn yêu nước hay tinh thần dân tộc cao độ gì cả. Nhưng ở một thế giới lạ lẫm, cô độc giữa những sinh vật khủng bố, lạc lối giữa những nền văn hóa cổ xưa, tên Việt chỉ đơn giản là nhớ về một mảnh trời cũ lẽ không bao giờ được gặp lại.

Không biết đã cách đầm lầy hắc độc đã bao lâu, Việt mới dừng lại.

Hần chọn một tảng đá phủ kín rêu phong tương đối êm ái, nhảy lên phía trên rồi quét ánh mắt quan sát xung quanh. Đến khi chắc chắn không có ai đang

ình rập, Việt xòe bàn tay ra, một chiếc hộp ngọc đẹp đẽ xuất hiện.

Nhẹ nhàng mở nắp hộp, chỉ thấy một đóa sen trắng tinh khiết, quang hoa nội liễm, nhưng vẫn dễ dàng nhận thấy linh khí tràn đầy. Nhụy hoa tản mát ra hồng quang dịu nhẹ, như mặt trời mới nhú lên buổi bình minh, tràn ngập sức sống ngày mới.

Tứ cấp linh hoa, Triều Dương Bạch liên.

Linh thảo Việt cũng chưa phải là chưa từng thấy, hắn từng trộm được hai cây linh thảo ở một tổ hung cầm, chỉ tiếc là sau đó bị truy sát phải chạy như chó chết, cuối cùng phải buông bỏ mới nhất lại được cái mạng.

Thế nhưng hai cây linh thảo kia căn bản là không thể so với Triều Dương bạch liên này.

Chiếc hộp ngọc này cũng không phải để chứa linh hoa cho đẹp, theo Việt đoán thì nó có tác dụng ngăn cách linh thảo với ngoại giới, ngăn chặn việc xói mòn tinh khí của linh thảo. Chẳng hạn như đóa sen trắng Triều Dương này, tinh hoa sinh mệnh tràn đầy, sau khi ngắt lấy không lập tức sử dụng thì sẽ nhanh chóng biến thành một đóa hoa chết.

Điều đáng tiếc là tu vi của hắn mới là Linh Hà bí cảnh, tương đương Linh Động tu giả, phải đợi sau khi mở ra Linh Tuyền mới có thể phục dụng. Đóa sen trắng hiếm có này trước mắt chưa có tác dụng gì. Nhưng dù sao thì hắn cũng rất thỏa mãn rồi.

Trước mắt hắn cần nhanh chóng ra khỏi Thập Vạn Đại sơn, tiến về nơi của nhân loại, chính thức hòa nhập vào thế giới này. Giắt cây hắc vũ vào thắt lưng, hắn lại tiếp tục lên đường.

.....

- Rống!

Bên trong một cánh rừng rậm đầy những đại thụ che trời, đột nhiên có một tiếng thú rống tràn ngập phấn nộ vang lên, chợt một đạo thân ảnh khổng lồ mang theo khí tức huyết tinh, từ trong cánh rừng rậm phóng thẳng ra.

Mà lúc đầu cự thú này lao ra, liền có thể thấy, trên thân thể khổng lồ của nó đầy những vết thương dữ tợn, máu tươi cuộn cuộn đổ ra như suối, cuối cùng sau khi gãy dựa lao ra khỏi phiến rừng rậm một khoảng cách, liền ầm ầm ngã xuống đất.

Ngay khi con cự thú ngã xuống đất, một thân ảnh khác cũng từ trong khu rừng phóng ra, mạnh mẽ nhào lên trên thân thể của con cự thú. Gương mặt thiếu niên non nớt tuân thủ một cách quá mức, khỏe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười đủ tà khí.

- Hắc hắc!

Gã thiếu niên thân trên xích lõa, trên thân thể mơ hồ có thể nhìn thấy một vài vết thương chẳng chịt. Thân thể này nhìn qua cũng không có quá mức cường hãn bức người, nhưng thân dài vai rộng, bên dưới làn da trắng dính đầy máu cũng phảng phất cất giấu một lực lượng bạo tạc mạnh mẽ.

Lúc này cảm xúc của hắn thực sự rất hưng phấn, đầu Ma báo dưới bàn tọa của hắn là Nhị cấp đỉnh, dù là Linh Luân cảnh gặp phải cũng cần cẩn thận đối đãi. Việt cùng với đầu Ma Báo này dây dưa đến hơn nửa ngày, mới có thể triệt triệt để để oanh kích cho đối thủ kiệt sức mà chết.

Hung thú khu vực này chủ yếu là Nhất cấp, thỉnh thoảng mới gặp phải Nhị cấp, hắn biết rằng bản thân đã rất gần với thế giới nhân loại rồi. Hắn có kinh nghiệm, nhưng ở thế giới này những thủ đoạn đó không khác gì trò trẻ con. Nhị cấp linh thú, vừa vặn có thể giúp hắn tối luyện kỹ năng chiến đấu.

Mỗi ngày đều trải qua loại chiến đấu sinh tử mang theo khí tức huyết tinh tàn khốc như thế này, trên người Việt thi thoảng lại tản ra khí tức đồ tể tương như đã biến mất từ lâu.

Cảm giác như vậy, cho dù người khác chưa động hắn, hắn cũng nhất định gây với người ta.

Lại một tuần nữa trôi qua, hắn ăn sương nằm gió, kịch liệt chiến đấu với dị thú hung cầm, cuối cùng thì một tòa thành cũng xuất hiện trong tầm mắt. Nếu là người khác e rằng đã nước mắt lưng tròng rồi, bởi hắn biết mình đã chính thức ra khỏi Thập Vạn Đại Sơn.

Thế giới nhân loại đầy sôi động đang chờ đợi hắn!

☺♥3÷☺ *3÷★÷☺ *3÷☺♥3

CHÚC MỪNG NĂM MỚI!!!!!!!

Chúc các vị bằng hữu một năm Tuất không bao giờ phải nói câu "Đen như chó"!

Bằng hữu nào có điều kiện có thể mừng tuổi bản tác bằng kim đầu nguyệt phiếu nhé!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 50: Trảm Yêu

Nhìn tòa thành to lớn trước mặt, dù là một kẻ có vốn hiểu biết nhất định về thành cổ như Việt cũng phải cảm thấy choáng ngợp.

Không ngờ một tòa thành nằm ở khu vực hoang sơ hẻo lánh này lại có quy mô hoành tráng đến như vậy, như vậy những nơi được gọi là vương đô sẽ lớn đến mức nào.

- Lão ca, đây là thành gì vậy? Sao trên cổng thành không có biển tên?

Việt quay sang hỏi một gã nam tử ở gần đó. Đối phương có vẻ đang vội nên tỏ ra rất khó chịu khi có người chặn hỏi, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng như sát thần, toàn thân đầm máu thì lập tức trở nên dễ chịu hơn rất nhiều.

- Đây là Trảm Yêu thành, một trong năm tòa thành lớn nhất của Cổ Nguyên quốc chúng ta!

Cổ Nguyên quốc, đây là lần thứ hai hắn nghe đến quốc gia này, không ngờ lại nằm ngay sát Thập Vạn Đại Sơn. Vị cường giả chết ở bên trong Thập Vạn Đại Sơn kia có lẽ là người trong hoàng thất, không biết Cổ Nguyên quốc có bao nhiêu kẻ ở cấp độ đó!

- Trảm Yêu thành lúc nào cũng tấp nập như vậy?

- Đương nhiên! Ở Cổ Nguyên quốc này muốn tiến vào khu vực bao quanh ngoại vi Thập Vạn Đại Sơn chỉ có thể đi từ khu vực này, vì vậy mà Trảm Yêu thành lúc nào cũng tấp nập các dòng binh đoàn, mạo hiểm giả, các đệ tử tông môn đại phái!

- Thập Vạn Đại Sơn lớn đến mức nào vậy? Có lớn hơn Cổ Nguyên Quốc không?

- Ta không quá rõ ràng, chỉ biết Thập Vạn Đại Sơn rất rộng lớn, có lẽ gấp vạn lần Cổ Nguyên Quốc!

Sau khi thu thập đủ thông tin, Việt mới buông tha cho đối phương. Sau đó hắn tiến vào trong thành, muốn tìm một nơi tắm rửa thay đồ.

Đưa mắt nhìn quanh, quan sát các tửu lâu san sát hai bên đường, Việt không khỏi cảm khái:

- Quả thực rất náo nhiệt! Ồ, mấy cô nàng kia thật xinh đẹp... hà!

Hắn thấy một nhóm các thiếu nữ đang đi tới, liền nở một nụ cười mà hắn cho rằng là hấp dẫn nhất ra, hai mắt nhìn trần trối, còn đám thiếu nữ kia thì không hề có ý né tránh ánh mắt của Việt, thậm chí còn mỉm cười khúc khích nữa.

Thực sự khiến hắn có cảm giác rất thành tựu!

Hắn chỉ mặc một bộ y phục bằng da thú, toàn thân thấm đẫm máu khô, vác theo thi thể một đầu Nhị cấp hung thú cự đại, như vậy càng tăng thêm vẻ nam tính, lại thêm gương mặt tuấn nị lạ thường, thực sự rất có sức hút với các thiếu nữ đang ở độ tuổi hoài xuân.

Việt ngửa mặt lên trời, đắc ý cười to vài tiếng, thầm nghĩ lát nữa thay y phục thì chắc nhiều cô nàng nguyện xin chết.

Hắn đổi thi thể hung thú lấy linh tệ - loại tiền tệ được dùng ở thế giới này. Một đầu Nhị cấp linh thú, giá trị có lẽ không cần phải nói, một kẻ khó rách áo ôm chỉ chớp mắt đã biến thành một gã tiểu phú hào.

Sau khi thay y phục mới, Việt bước vào một tửu lâu lớn ở bên đường.

Người oai nhờ y phục, khi hắn lên tới lầu hai của tòa tửu lâu đám tiểu nhị đều công tử này, công tử nọ mời hắn vào một chiếc bàn bên cạnh cửa sổ. Lúc này, hơn hai chục chiếc bàn trên lầu hai đã quá nửa là có khách ngồi.

Việt tiện tay thưởng cho tên tiểu nhị mấy đồng linh tệ, khiến tên này mừng rơi nước mắt. Cách tiêu tiền hoàn toàn có phong thái của một công tử Bạc Liêu.

Rượu thịt rất nhanh được đưa lên, Việt không nghĩ ngợi gì nữa, cúi đầu ăn như rồng cuốn.

Không biết bao nhiêu rượu đã vào bụng, hắn đã hơi choáng choáng. Với thực lực của hắn thì chỉ cần khẽ vận linh lực là có thể bài trừ rượu ra bên ngoài, nhưng hắn không làm vậy.

Cuộc sống là phải tận hưởng!

Có tí men vào cũng khiến bản chất lưu manh của hắn càng đặc thế nổi lên, trong đầu lại bắt đầu nghĩ về những giấc mơ thời thơ ấu của mình.

Nhớ lúc hắn cũng ở tầm bộ dạng này, chỉ khác là da không được trắng trẻo như này. Lúc đó có thể nói là mới bước chân vào giang hồ, cái gì cũng tò mò, cái gì cũng muốn thử, đủ các thứ mong muốn của một tên lưu manh trẻ tuổi, vẫn còn non và xanh. Hút thuốc, đá lửa...những thứ đó vẫn chưa phải thứ mà lúc đó hắn thấy tò mò nhất.

Đối với những thiếu niên giang hồ đang độ tuổi choai choai, còn có thứ gì hấp dẫn hơn, có ma lực hơn là quan hệ nam nữ chứ?

- Được lắm, hôm nay ta phải đến thanh lâu lớn nhất thành này, tìm cô nàng xinh đẹp nhất, ngủ một đêm cho sáng khoái tinh thần! Tiểu nhị đâu, mau đến nói tường tận về tình hình các thanh lâu ở đây cho bản thiếu gia!

Thế nhưng tiểu nhị còn chưa chạy đến, một trong hai hán tử ở bàn bên cạnh chợt cao giọng nói:

- Trương huynh, huynh đến Trâm Yêu Thành của chúng ta mà không đi Phiêu Hồng Viện, chưa gặp được đệ nhất danh kỹ Bạch Vân thì chưa tính là đến Trâm Yêu Thành đâu!

Việt nghe thấy vậy, không khỏi thầm kêu sao mà khéo quá, vội ngưng thần lưu tâm lắng nghe.

Một người khác nói:

- Trần huynh nói là Phiêu Hồng Viện ở cuối phố này chứ gì? Làm sao mà ta lại không đi chứ? Có điều bây giờ trời vẫn còn sáng, các cô nương e rằng còn chưa ai dậy cả, đêm nay hãy nói đi! Ha! Mấy cô nương đó đúng là đẹp đến chảy cả nước miếng!

Họ Trần cười ha hả nói:

- Bây giờ đã là giờ Ngọ rồi, Phiêu Hồng Viện đến giờ mùi sẽ bắt đầu tiếp khách, chúng ta uống thêm vài ly nữa rồi đến đó là vừa!

Hắn mừng thầm, lúc này cảm xúc thuở thơ ấu tràn về, còn không đến thanh lâu thì đi đâu nữa!

Việt đứng dậy trả tiền, rồi đi ra từ lâu, thu phong thoải mái, từ từ lại tăng thêm hai ba phần, liền hướng về phía cuối phố đi đến.

Bất quá chỉ mới đi được chừng mười bước, thì Việt dừng lại. Hắn chợt nhận ra có điểm không thích hợp, hình như có gì đó sai sai.

"Hai gã đó đối đáp như là sợ ta không biết Phiêu Hồng Viện ở đâu vậy! Hơn nữa lại đúng lúc mình vừa nhắc đến muốn đi kỹ viện, thì bọn chúng cũng bắt đầu làm văn! Bọn này, có mờ ám..."

Việt cũng không vì thế mà đổi hướng đi, tiếp tục tiến về phía cuối phố. Có điều lúc này mục tiêu của hắn không phải là tìm mỹ nhân để giải quyết nhu cầu, mà là muốn xem hai gã đàn kia muốn làm gì. Có lẽ chín phần mười là muốn cướp của giết người rồi, xem ra thấy hắn quần là áo lụa, tưởng là dê béo đây!

Dọc theo hai bên đường có đủ các loại hàng quán, nào là quán thịt, quán bánh, quán đồ thổ sản, tiệm vải, tiệm phấn son...

Bởi mấy chén rượu trong bụng nên cả hai cảm thấy cả trời đất như hư hư ảo ảo, dưới ánh mắt trời mùa thu, con đường đá trắng dưới chân hai gã hất lên những tia sáng kỳ dị.

Đường phố, nhà cửa, người đi đường, xe ngựa... tất cả như hợp thành một chỉnh thể không thể tách rời, không còn ranh giới phân định rõ rệt.

Cảnh đẹp như vậy khiến hắn nảy sinh mong muốn ở lại nơi này, mở cửa hàng buôn bán chuyên tâm kiếm tiền, khi nào rảnh rồi sẽ đến thanh lâu tụy sinh mộng tử, sống một cuộc đời khoái lạc thanh bình.

Đột nhiên có người đột ngột xuất hiện trước mắt, mùi phấn son nồng nặc xộc vào mũi Việt.

Hắn đang say mê ngắm bức tranh phố phường tuyệt đẹp thì định thần nhìn lại, thì ra là một bà tuổi sồn sồn đang đứng chặn trước mặt, cười tít mắt nói:

- Vị thiếu gia này có phải đi lộn đường rồi không? Bên này mới là cửa lớn của Phiêu Hồng Viện cơ mà? Chúng tôi vừa mới bắt đầu kinh doanh, thiếu gia ngài chính là vị khách đầu tiên, các cô nương xinh đẹp của chúng tôi nhất định sẽ hết lòng hầu hạ!

Việt đưa mắt nhìn theo cánh tay chỉ của mục tử bà, nhìn thấy tám biển lớn, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Hóa ra đã đến Phiêu Hồng Viện.

☺♥3÷☺✱3÷☺✱3÷☺♥3

Bằng hữu thiên hạ đọc thấy truyện viết ổn thì xin hãy ủng hộ bản tác bằng cách tặng nguyệt phiếu và vote 9, 10*, huynh đệ nào có điều kiện thì vớt hóa linh châu các thứ.

Vị nào có ý kiến bức xúc có thể cmt chém gió bên dưới cho vui!

Nhân dịp năm mới xin chúc mọi người năm mới ko bao giờ phải nói câu "Đen như chó"!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Phong nguyệt

Sắc trời tối dần theo vầng thái dương đang khuất lẩn sau rặng núi phía Tây,

Phiêu Hồng viện đèn đuốc sáng rực, nhưng trong mắt Việt, nơi này chỉ có một cảm giác trần ngập gian lương, hắc điểm.

Hắn mượn chút tư ý, nghiêng đầu nhìn hai gò ngực cao vút của trung niên mỹ phụ vài cái, đoạn nheo mắt cười cười hỏi:

- Tiểu nương tử, sao biết bản thiếu gia đi nhầm đường vậy?

Mụ tú bà đơn đà tiến gần đến, cười tít mắt đáp:

- Nhìn thiếu gia ngài phong lưu tiêu sái, huyết khí phương cương, hiển nhiên là đang cần người "tâm sự", không đến Phiêu Hồng viện chúng tôi thì còn có thể đi đâu?

Việt nghe vậy thì cất tiếng cười lớn. Hắn đương nhiên không tin, rõ ràng là mụ tú bà này vốn đợi ở đây để dẫn dụ hắn, thấy hắn đi qua thì vội vàng chạy ra kéo "khách" lại. Có điều hắn cũng không vạch trần, biết đâu lại không phải như mình nghĩ, thành ra mất đi buổi tối phong lưu.

Hắn rất biết tiêu tiền, tiện tay móc ra một ít linh tệ đặt vào tay mụ tú bà, ra vẻ đại thiếu gia của nhà giàu có, vênh mặt lên nói:

- Hoa khôi hoa hậu gì chuẩn bị cho bản thiếu gia!

Trung niên mỹ phụ nheo mắt cười cười bước đến bên cạnh Việt, quay người khoác tay hắn, ôn ôn nói:

- Thì ra là đến vì cô nương Bạch Vân nhà chúng tôi! Không biết quý tính đại danh thiếu gia là gì? Ồ! Chút nữa thì quên mất, cứ gọi tôi là Tam nương được rồi!

Việt hưởng thụ điểm phúc từ đôi gò ngực đầy đặn của Tam nương, vừa bước theo mụ vào trong lầu, vừa nói:

- Ta tên Trương Tam, cũng có một chữ Tam đó! Hà! Tam nương bà thật là đẹp! Thế này thì chết bản thiếu gia mất thôi!

Tam nương nghe vậy thì cười rung rinh cả người:

- Thì ra Trương công tử còn trẻ như vậy mà đã là bậc lão làng, xin chờ tùy tiện khen người ta như vậy nữa! Bằng không nô gia lại cứ bám theo ngài cả đêm thì chớ có hối hận đấy!

- Chỉ sợ Tam nương bà không đủ sức thôi!

Việt ha ha cười lớn. Phong vị này đã quá lâu rồi hắn không trải nghiệm, chốn giang hồ phong nguyệt cũng có những thú vị của nó. Hắn một đường đánh ra danh hào Đồ Tề, cũng vì vậy mà dần mất đi cảm giác trần trụi, trực diện, thẳng thắn của chốn giang hồ.

Hắn quét mắt một vòng, chỉ thấy trong sảnh đường có chừng hơn chục nhóm khách, nhiệt náo vô cùng. Điểm đặc biệt là người nào người nấy tăn mác ra một ít yêu khí cường liệt, hiển nhiên không phải hạng tầm thường.

Những người khách ở nơi này người nào cũng đều thể hiện rõ, "lão tử không dễ chọc đâu, đừng đại mà động vào", không hề tỏ ra vô hại như Việt. Xem ra đó chính là lý do khiến hắn bị nhầm vào.

Bước lên lầu hai, Tam nương đơn đà dẫn hắn tới căn phòng ở nơi sâu nhất của hành lang.

- Trương thiếu gia, ngài tuần tú như vậy, các cô nương đều sẽ tranh nhau để được hầu hạ ngài, làm gì đến lượt một người già lão như nô gia!

Nhìn điệu cười đơn đà của mỹ phụ trung niên xinh đẹp đầy đà, bản tính lưu manh của Việt càng lúc càng trở dậy, cánh tay luôn ra phía sau, vỗ mạnh vào nơi bàn tọa của Tam nương, nhếch miệng cười nói:

- Thế nhưng ta lại trót thích Tam nương mất rồi! Ha ha...

- Trương thiếu gia, ngài thật là hư nha...

Bị tấn công bất ngờ, mục tử bà tỏ ra đôi chút thẹn thùng, đương nhiên hoàn toàn là giả bộ, những người ở chốn phong nguyệt, tính cách hoàn toàn là trực diện, trần trụi, nếu không có thể tồn tại sao?

Cửa phòng mở ra, một căn phòng tương đối rộng rãi, có hai gian, gian bên ngoài bày một chiếc bàn, là nơi uống rượu tâm tình. Còn gian bên trong, hiển nhiên cũng là nơi để tâm tình, nhưng là tâm tình theo kiểu khác.

Mục tử bà đơn giản kéo Việt bước vào, đỡ hán ngồi xuống ghế, rồi quay sang nói với cô bé nha hoàn:

- Bạch Vân đâu, sao vẫn còn chưa tới phục vụ Trương thiếu gia?

Việt đưa tay lên la vòng eo đầy đặn của mỹ phụ, giả bộ đau khổ nói:

- Tam nương à, vậy mà bà còn nói là các cô nương tranh nhau tiếp ta! Hay là để Tam nương bà thế vào luôn đi, ta thấy cũng không tệ!

- Trương thiếu gia cứ thích đùa!

Tam nương mặc kệ hán sờ mó, nhẹ nhàng tiếp lấy ấm trà từ tay cô bé nha hoàn, động tác thướt tha rót cho Việt một chén.

- Trương thiếu gia, trong lúc chờ Bạch vân cô nương, ngài hãy thưởng thức Phiêu Hương trà của Phiêu Hương viện chúng tôi!

Lúc nhận lấy ấm trà, trong mắt của Tam nương lóe lên một tia sáng kỳ dị, rất nhanh biến mất, nhưng vẫn không thoát khỏi ánh mắt của Việt. Hán cũng không có phản ứng cụ thể, tiếp lấy chén trà từ tay mục, khẽch miệng nói:

- Nếu Tam nương đã có lời như vậy, thì bản thiếu gia đâu thể chối từ!

Hán đưa chén trà lên gần miệng thì dừng lại, hít sâu một hơi, hương vị trà thấm nhuần vào cơ thể. Trà này mà bán ở địa cầu thì đúng là thứ các tỷ phú tranh nhau, tổ chức đấu giá đảm bảo không thua gì các bức họa nổi tiếng thời phục hưng.

Nhìn Việt uống cạn chén trà, Tam nương không khỏi thờ dãi nói:

- Xin lỗi, ta cũng là bị ép buộc!

- Bà vừa nói gì vậy Tam nương...O, ta sao thế này?

Thân hình Việt khê lão đảo, hán vội vàng buông thân hình đầy đặn của mục tử bà ra, chống tay xuống mặt bàn, hai mắt chừng lớn nhìn người mỹ phụ, muốn nói gì đó, nhưng thanh âm chưa kịp thoát ra khỏi miệng thì cả cơ thể đã đổ sập xuống xuống mặt bàn.

- Ha ha, làm tốt lắm Tam nương!

Một tràng cười thô bỉ truyền đến, từ phòng trong đi ra hai đại hán cao to, quả nhiên đúng là hai người đã xuất hiện ở quán ăn.

Một trong hai người tiến đến bên cạnh mỹ phụ trung niên xinh đẹp, vòng tay ra sau bàn tọa của mục, mặt cười dâm dăng:

- Tên tiểu tử còn non tơ này làm sao có thể thỏa mãn được Tam nương của chúng ta! Hắc hắc!

Người còn lại cũng mặt cười rạng rỡ, nhìn gã thiếu niên gương mặt còn đầy vẻ kinh hãi đang mê man trên mặt bàn, khẽch miệng nói:

- Ta thấy tên tiểu tử này chắc chắn là thiếu gia con nhà tài phú nào đó, trên người kiểu gì cũng đem theo kha khá!

- Được rồi Trương huynh, mau xem trên người tên tiểu tử này rốt cuộc có bao nhiêu linh tệ, rồi chúng ta còn phải đền đáp công lao của Tam Nương nữa chứ!

- Ha ha ha! Được rồi Trần huynh!

Hán tử họ Trương phát ra tràng cười dâm dăng, tiến đến bên cạnh gã thiếu niên, rút ra một thanh tiểu kiếm, trước khi lấy tiền, cần phải xử lý gọn gàng đã. Thế nhưng hán chưa kịp đâm thanh tiểu đao xuống, thì thấy thân hình gã thiếu niên khê động dậy, trong lòng bỗng có cảm giác bất an, vội vã dòn lực đâm xuống, thế nhưng vẫn không kịp.

Họ Trương chỉ kịp cảm thấy cổ tay bỗng đau nhói không thể đâm xuống được nữa, thì nước không biết từ đâu bắn lên khắp mặt hán. Trong nước dường như ả ả mùi vị cực kỳ quen thuộc với hán, bởi đó là mùi vị đặc trưng của thứ trà tiêu biểu tại Phiêu Hương viện

Keeng!

Thanh tiểu đao rơi xuống đất, phát ra âm thanh lạnh lạnh.

Trước mắt hán tử họ Trương, gã thiếu niên lờ ra phải đang nằm mê man trên mặt bàn, lúc này lại đột ngột ngồi dậy, một tay đang nắm lấy cổ tay của mình.

Tên tiểu tử mà hán cho rằng vẫn còn chưa dứt sữa, hoàn toàn là một con cừu non đợi bọn hán đến làm thịt, vậy mà trong chớp mắt đã cỡi bỏ lột cừu để biến thành một con sói già gian ác. Bọn hán hoàn toàn đã bại lộ ý đồ ngay từ ban đầu, và bị tên tiểu tử phản khách vì chủ tìm đến tận gốc gác của hán.

- Tiểu tử...không, tiểu huynh đệ, có gì chúng ta có thể thương lượng!

Việt bước tới gần hán tử họ Trần, nhếch miệng cười hỏi:

- Vậy ngươi định lấy gì ra để thương lượng?

- Ta có một bộ linh thuật bí ẩn lấy từ một khu di tích, tuy chưa có cách nào luyện thành, nhưng nó được ghi lại trong một miếng ngọc giản đủ thấy được sự bất phàm! nếu tiểu huynh đệ chịu tha mạng, ta có thể giao ra!

- Được, đem ra đi! Nếu thực sự lợi hại như ngươi nói, ta có thể cân nhắc!

Nghe thấy Việt nói vậy, hán tử họ Trần vội vã gạt đầu, thò tay vào trong ngực áo, thế nhưng đang muốn rút ra thì bỗng cảm giác một bàn tay mịn màng chạm vào cổ mình. Hán kinh hãi ngẩng đầu lên, thì một bàn tay khác đã úp xuống đầu mình.

Rắc!

Tiếng pháo trúc quen thuộc vang lên, mụ tú bà syút chút nữa thì hét lên nhưng kịp đưa tay bịt miệng mình. Cảnh tượng vừa mới đây thôi, mụ lại được chứng kiến lần nữa, hán tử họ Trần đầu đã xoay ngược ra sau, gọng găng, thô bạo.

Thân hình hán tử họ Trần đổ sập xuống, bàn tay mới rút ra một nửa cũng trượt ra, trên tay không phải là túi chứa đồ hay gì đó tương tự, mà là một thanh chùy thủ vô cùng sắc bén. Hiển nhiên, tên họ Trần cũng không sẵn sàng từ bỏ tài phú trên người, tiếc rằng đối phương cũng không sẵn sàng tha cho hán.

Việt gọng găng giải quyết xong hai tên Linh Động cảnh, quay sang nhìn mỹ phụ trung niên đang ngồi bệt trên sàn, gương mặt ngây ra, toàn thân run cầm cập.

- Trương...Trương thiếu gia, nô gia...nô gia...

Hán có điểm chán ngấy, đưa tay vỗ vỗ vào chiếc má trát đầy phấn của mỹ phụ, nhếch miệng cười cười:

- Được rồi, kiếp sau đầu thai chớ làm kỹ nữ!

Hai tròng mắt trừng lớn, rất nhanh trở nên âm đạm

Như vừa làm xong một việc rất nhỏ, Việt mới ngồi xuống bên cạnh thì thể hán tử họ Trương, hai tay sờ soạng trên người hán.

“Hai tên khốn này xem ra đã giết người cướp của không ít, trên người tài phú nhất định là con số lớn! Hắc hắc, tài phú phi pháp, lại giàu to rồi!”

Ý nghĩ chạy loạn, hai tay cũng không chậm đi chút nào. Bất quá mò nắn trong áo hán tử họ Trương cả buổi cũng chẳng thấy cái gì đó đặc biệt, cũng nhũn mảy nghĩ, mẹ nó, hay là kẻ này giấu đi chỗ khác rồi?

Hán đương nhiên vẫn chưa từ bỏ ý định, lột sạch quần áo hán tử họ Trương. Hôm nay mà không thu được gì thì hán đảm bảo sẽ băm xác hai tên này cho chó ăn. Cầm y phục của họ Trương lên giữ thật mạnh, cuối cùng một món đồ từ trong quần rơi ra, lập tức gây ra sự chú ý của Việt.

Món đồ rơi xuống sàn nhà gây ra âm thanh lạnh toát, đó là một chiếc vòng tay màu xám bạc, lóe ra ngân quang nhàn nhạt.

Việt vội vàng khom người nhặt lấy cái vòng đó, lật qua lật lại xem, nhưng cũng không phát hiện điểm nào đặc biệt, hơi nghi hoặc trầm ngâm. Lục hết cả cơ thể tên khốn này mới phát hiện ra món đồ duy nhất này, hiển nhiên không thể nào tầm thường được.

Hán ngấm nghĩa chiếc vòng màu bạc, trong đầu nảy sinh một ý tưởng, tâm thần khẽ động, lập tức một tia linh lực trong suốt từ bàn tay bùng lên, bao phủ lấy chiếc vòng bạc.

Ngay khi hán thấy linh lực đột nhiên bị chiếc vòng hút vào, thì một mảnh không gian bỗng xuất hiện trong trí não. Một mảnh không gian chỉ rộng chừng mười mét vuông, bên trong linh tinh hăm bà lằng đù thứ gì cũng có, dễ dàng lọt vào mắt Việt, một chiếc hòm mở nắp, bên trong chứa một số lượng lớn linh tề.

Việt hai mắt lấp lánh, đây rồi, đây chính là thứ hán muốn. Chỉ là làm thế nào để lấy ra bây giờ?

Chỉ là hán lập tức há hốc miệng, bởi trong đầu vừa xuất hiện suy nghĩ muốn lấy ít linh tề ra, thì ngay lập tức một số lượng linh tề xuất hiện trên tay hán, khiến hán không biết nói gì cho phải.

Nhưng rất nhanh, hán mới từ trong ngăn ngực phục hồi lại, nhìn chiếc vòng bạc trong tay mình, không khỏi có xúc động ngửa mặt lên trời cười thật lớn cho sáng khoái tinh thần.

"Cách"

Quang ấn còn chưa thành hình, đã có tiếng vỡ nhỏ truyền ra, linh lực vỡ nát, dĩ nhiên ngưng kết quang ấn không hề dễ dàng.

Lần đầu tiên ra tay thất bại, Việt cũng không để ý. Tập trung tinh thần lại, hắc lần thứ hai bắt đầu.

"Cách"

Thất bại.

"Cách"

Lại thất bại.

Thời gian thấm thoát trôi qua, không rõ là bao nhiêu ngày, Việt không biết mệt mỏi vẫn tiếp tục tu luyện. Hai tay lúc đầu kết ấn còn lỏng ngóng, dần dần trở nên thành thạo hơn, tốc độ ngưng tụ linh lực cũng càng lúc càng nhanh hơn.

Mười ngón tay như cá bơi lội trong nước, cong tay biến ảo. Linh lực vận vẹo trong lòng bàn tay, hắc bạch ấn kia đã trở nên rõ ràng hơn nhiều, còn mờ hồ phát ra dao động.

Việt gắt gao nhìn hắc ấn sắp hình thành, tâm thần cũng căng thẳng vô cùng, từ khi bắt đầu đến giờ đã thất bại rất nhiều mà chưa một lần thành công.

Những ngón tay lại biến đổi, một tia linh lực huyết sắc chui vào hắc ấn.

"Oong!"

Đại ấn đột ngột run lên, phát ra những tiếng như kim khí rung động, sau đó bắt đầu thu nhỏ lại, hóa thành hắc bạch ấn rõ ràng, nhẹ nhàng khắc vào lòng bàn tay Việt.

Ngay khi hắc bạch ấn hợp nhất, cả thân thể hắc chợt căng cứng. Đây là dấu hiệu báo trước nguy hiểm, được rèn luyện qua năm tháng. Bước kế tiếp có khả năng là rất nguy hiểm.

"Oong!"

Việt rất nhanh chóng cảm thấy một dao động cực kỳ cuồng bạo bùng nổ từ lòng bàn tay, theo kinh mạch điên cuồng tiến vào cơ thể.

Xem cái hình thái này, như muốn phá hủy tất cả kinh mạch nó đi qua.

Đây có lẽ là lý do gã họ Trần không thể nào luyện thành Song Cực Ấn, cảm nhận được nguy cơ kinh mạch bị hủy diệt, ai dám luyện tiếp?

Thế nhưng Việt dám Song Cực Ấn cuồng bạo, có điều hắc không tin còn có thể cuồng bạo hơn Huyết Hải của hắc.

ẦM!!!

Một tiếng sấm nổ vang lên, Huyết Hải sôi trào, từng đợt huyết lãng điên cuồng tiến vào cơ thể, lao tới đoàn linh lực của Song Cực ấn đang phản phệ kinh mạch. Song Cực ấn phản phệ đã cuồng, nhưng huyết lãng còn cuồng bạo hơn, hoàn bóp nát lực lượng chống đối.

Phản phệ vừa bị đập tan, Việt hai tay tách ra, song ấn hiện lên, một bên hắc ấn, một bên bạch ấn, sau đó chấp lại.

Lực phản phệ lại sinh ra, chèn ép kinh mạch, nhưng không thoát khỏi kết cục bị đập tan. Kinh mạch như bị xé nát, toàn thân đau đớn vô cùng, nhưng không làm khó được một kẻ như hắc.

"Rầm rầm."

Cứ như vậy trùng kích liên tục, Việt cũng không hề lơ lửng, mồ hôi trán túa ra. Song ấn liên tục hợp nhất, động tác tạo ấn của hắc càng lúc càng thanh thoát linh hoạt.

Không biết có phải hắc ảo giác hay không mà hai tay hắc như hai con cá vô cùng linh hoạt, đang khuấy đảo đại dương, tạo nên những trận Đại phong quyền. Nơi hắc đang đứng là trung tâm của xoáy nước, vô cùng tĩnh lặng, nhưng xung quanh thì bão vũ cuồng phong.

Đây có lẽ là trạng thái đặc biệt khi tu luyện lỵ thuật, toàn thân vô cầu vô dục, toàn bộ tế bào đều có xu hướng tham ngộ linh thuật.

Việt cũng không thể hiểu nổi, hắc đoán đây là một trạng thái chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, bản thân hắc có lẽ là thiên tài trong thiên tài mới có thể đạt đến trạng thái này.

Một tiếng quát vang lên, Việt đứng bật dậy, bắt ngờ công kích về bức tường ở trong phòng.

Thịch thịch!

- Vạn Yêu thương hội? Đó là thứ gì vậy?

Tên tiểu nhị nghe vậy thì dùng ánh mắt cổ quái nhìn hắn, chỉ là rất nhanh được giấu đi, kiên nhẫn bẩm báo:

- Vạn Yêu thương hội là thương hội lớn nhất Cổ Nguyên quốc, dù là Hoàng thất hay Tứ đại thế lực cũng phải nể mặt hai phần!

Việt tiếp tục tra hỏi, sau khi đã tìm hiểu được căn cứ tình hình thế cục của Cổ Nguyên quốc liền rút ra một xấp linh tệ thưởng cho tên tiểu nhị, khiến tên này hai mắt long lanh tràn ngập xúc động muốn nhảy tới ôm chầm lấy hắn.

Bước ra khỏi khách điểm, Việt nhắm hướng Vạn Yêu thương hội mà đi, đương nhiên mục đích không phải là đấu giá hội. Lúc này đang là buổi chiều, đấu giá hội còn lâu mới bắt đầu.

Hơn nữa theo lời kể của tên tiểu nhị, nói thẳng ra thì hắn không đủ linh tệ để mua một món đồ rẻ nhất của đấu giá hội. Không mua thì vào xem để mở rộng tầm mắt cũng được, nhưng điều quan trọng nhất, hắn còn không đủ tư cách để vào bên trong.

Mục tiêu của hắn là Thiên Yêu đại tửu lâu, nằm đối diện Vạn Yêu thương các.

Xuyên qua dãy phố lớn đủ để mười liệt mã dàn hàng ngang, cửa hàng hai bên đường hết sức xa hoa, tựa như dùng hoàng kim để kiến tạo, xa xa là những tòa mọc lầu cao vút, khí thế hùng hồn.

Việt dừng lại trước một xửa hàng, nhìn lên tấm biển Bách Thư Trai, hơi có điều suy nghĩ rồi bước vào trong.

.....

Thành Tây Trảm Yêu thành, Thiên Yêu đại tửu lâu.

Trong một căn phòng riêng biệt hiệu chữ Thần, Việt ung dung ngồi đợi thức ăn đem lên.

Thiên Yêu đại tửu lâu là đệ nhất tửu lâu của Trảm Yêu thành, so với tửu quán hôm trước hắn ghé vào đúng là một trời một vực, còn có cả mười sáu phòng bao.

Thực ra hắn thích ngồi chung với đám thực khách ngoài kia hơn, nhưng tiếc là đã kín chỗ, chỉ đành thuê một phòng bao.

Bàn tay khẽ lật, lập tức xuất hiện một cuốn sách, trên bìa sách ghi năm chữ: "Vạn Thú đồ - Địa bản"

"Hung cầm dị thú trong thiên địa, huyết mạch có thể quyết định đến thành tựu. Vạn Thú Đồ tập trung những loại huyết mạch mạnh mẽ nhất, sắp xếp thành Thiên Bản và Địa Bản.

Trong đó, có thể thượng vị Thiên bản đều là những huyết mạch cao quý nhất, khi trưởng thành đều có năng lực đáng thiên, trở thành tồn tại cao cấp nhất!"

Đáng thiên? Hắn không rõ ràng lắm đáng thiên là cảnh giới gì nhưng bản thân hai chữ đáng thiên đã lờ mờ thấy được phần nào.

Địa bản bài danh thứ 56 Hung Ngột.

Địa bản bài danh thứ 62 Lam U Tước.

Địa bản bài danh thứ 67, Xích Dung Hạt.

Địa bản bài danh thứ 93 Thôi Sơn thử.

Ngoài miêu tả còn có hình vẽ vô cùng chi tiết, vì vậy rất nhanh hắn tìm đến bài danh của mấy đầu Thú vương nọ bên trong Thập Vạn Đại Sơn. Không ngờ huyết mạch của chúng đều thượng vị Địa bản.

- Lạ thật, sao không thấy Hòa nhân kim viên và Hắc ám đại điều, không lẽ huyết mạch bọn chúng lại nằm trên Thiên bản?

Bên trong Bách Thư Trai chỉ bán Vạn Thú đồ Địa bản, muốn tìm mua được Thiên bản căn bản phải tìm đến Vạn Thư Trai, mà Vạn Thư Trai chỉ xuất hiện ở những quốc gia phẩm cấp cao hơn.

Trên đại lục này các thế lực được chia làm Cửu phẩm, Cổ Nguyên quốc là Thất phẩm quốc gia, còn Ngũ đại thế lực chỉ là Bát phẩm thế lực mà thôi.

Việt cất Vạn Thú Đồ, định lật cuốn Vạn Thảo Đồ ra nghiên cứu thì đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, rồi có giọng nói vọng vào.

- Khách quan, thức ăn đã được chuẩn bị xong!

Lập tức Việt dẹp hết mọi thứ sang một bên, vội vàng vào ăn, chỉ một thoáng đã xử lý xong suất ba người.

Ngoài phòng bao, tiểu nhị lại bung thêm một đĩa đồ ăn nữa vào.

- Đây là Thập Thập lưu hương, đặc sản của Thiên Yêu đại tửu lâu chúng tôi, xin dâng khách quan!

Việt cảm thấy vô cùng hài lòng, hẳn đến đây cũng vì món này. Thường cho tên tiểu nhị một xấp linh tệ, hẳn hẳn bắt đầu thưởng thức món ăn chỉ có ở Thiên Yêu đại tửu lâu này.

Tiểu nhị chưa đi được bao lâu, từ bên ngoài phòng bao truyền đến thanh âm phẫn nộ.

- Cái gì, phòng bao đầy rồi, đùa gì chứ, không lẽ Ngạo Quyền Lâm Kiệt ta phải ngồi ăn cơm với đám người hạ đẳng này?

- Lâm gia, phòng bao đúng là kín hết rồi, hay là ngài đợi thêm chút nữa, ta đoán có vài vị đại gia cũng sắp ăn xong rồi!

- Hừ, cho người thời gian một tuần trà, dọn sạch phòng bao cho ta, bằng không bắt người hòi tội!

Tiểu nhị rất là khó xử, có thể vào phòng bao đều là những đại nhân vật, không nên động vào, nhưng vị Lâm gia này cũng không phải nhân vật tầm thường.

- Ngài đợi chút, ta đi mời trưởng quầy!

Tiểu nhị không dám tùy ý quyết định, lạch bạch chạy vội xuống lầu.

Thanh niên quần áo chỉnh tề cười lạnh, nói với mỹ nữ xinh đẹp bên cạnh:

- Nghe nói đấu giá hội lần này có không ít trân phẩm, sợ là rất nhiều người nghe được thông tin!

Mỹ nữ xinh đẹp nói:

- Phi Thúy Cốc Lý Minh công tử nghe nói cũng đến!

- Phi Thúy công tử cũng đến ư?

Sắc mặt Lâm Kiệt hơi biến. Lý Minh là một trong Tứ công tử của Cổ Nguyên quốc, thực lực Linh Luân đỉnh phong, có lẽ giờ này đang bế quan đột phá Linh Phách mới đúng, còn ham hố đấu giá hội này làm gì vậy?

- Không sai! Thời gian trước Phi Thúy công tử cùng 2 vị công tử khác tiến vào Thập Vạn Đại Sơn tìm một bảo vật đột phá Linh Phách, nhưng nghe nói bảo vật đến tay rồi còn bị một thiếu niên giữa đường đánh ra đoạt bảo. Vì vậy muốn từ đấu giá hội lần này kiếm chút trân bảo hỗ trợ đột phá, nếu không e là phải tụt hậu so với ba vị Công tử kia!

- Bị một thiếu niên xông ra đoạt bảo?

Lâm Kiệt không tin nổi tai mình, sau khi nhận được ánh mắt khẳng định của mỹ nữ thì khó khăn nuốt nước bọt.

- Phi Thúy công tử là tồn tại cấp số nào cơ chứ? Lẽ nào thiếu niên kia lại là thiên tài Nam Phong bang?

Đúng lúc này, một vị chàng quầy độ sáu mươi vội vàng chạy đến, cắt ngang cuộc nói chuyện của Lâm Kiệt.

☺♥3÷☺ *3÷★÷☺ *3÷☺♥3

Các huynh đệ đọc truyện thấy chỗ nào vớ vẩn quá cứ thoải mái cmt bên dưới nhá!

Ai thấy hay có thể ủng hộ vote 10*, ném kim cương, nguyệt phiếu, hỏa linh châu..., bản tác xin cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Nhất quyền

Bên ngoài phòng truyền đến tiếng gõ cửa, Việt dừng đĩa nhìn ra.

Chỉ thấy tên tiểu nhị ban nãy bước vào, xoa xoa tay, khép nép nói:

- Vị thiếu gia này, hi vọng ngài nhường phòng bao cho một vị khách bên ngoài, về phần đồ ăn đã dùng lúc này coi như miễn phí!

- Miễn phí? Tưởng bản thiếu gia không có tiền trả hay sao?

Việt ngoài mặt thân nhiên mà trong lòng cười lạnh không thôi. Lúc trước vào đây có lẽ hắn còn xót tiền, chứ sau sự kiện Phiêu Hồng viện hắn đang rất rùng rình, đừng nói là một bữa, có mười bữa hai mươi bữa như này hắn cũng dư sức trả.

- Vẫn chưa được hay sao hả chương quỳ?

Có tiếng quát từ xa vọng đến, tiếng bước chân hấp tấp vang lên, bước vào là vị chương quỳ trung niên.

- Vị thiếu gia này, thực sự xin lỗi, gian phòng này sớm có người đặt, hai người hay là đi sang tửu lâu khác!

Vị chương quỳ không ngờ lại là một gã Linh Động cảnh, mặc dù chỉ là sơ kỳ nhưng từ đó có thể thấy Thiên Yêu đại tửu lâu này không tầm thường.

Nhìn thấy tu vi của trung niên chương quỳ, Việt không có gì phải e ngại, lập tức đập đôi đũa xuống bàn lạnh giọng:

- Bắt nạt bản thiếu là người từ nơi khác đến hả, hôm nay bản thiếu gia cứ ở đây, ai dám đuổi ta đi!

Nào ngờ thái độ của hắn như vậy mà trung niên chương quỳ vẫn cứng rắn nói:

- Ta khuyên ngươi nên đi chỗ khác, vị ngoài kia không động vào được đâu!

- Kê nào mà ta không động được? Gọi hắn vào đây ta xem nào!

- Khẩu khí lớn quá nhỉ?

Thanh âm kiêu ngạo đột nhiên truyền tới, cửa phòng một lần nữa lại mở ra, Lâm Kiệt và mỹ nữ xinh đẹp đi vào, họ đã không thể đợi thêm được nữa, chuẩn bị đích thân đuổi người.

Lâm Kiệt liếc mắt thấy đối phương chỉ là một gã thiếu niên, khí thế trên người có lẽ là Linh Động, lập tức coi thường nói:

- Tiểu tử, đừng tự chuốc nhục, tốt nhất mau lăn đi!

Việt cũng chăm chú quan sát đối phương, phát hiện ra cảnh giới là Linh Động viên mãn, hầu như đã bước một chân vào Linh Luân cảnh, đúng là có vốn đề kiêu ngạo.

- Dám để bản thiếu gia lăn, ngươi nghĩ mình là thiên vương lão tử chắc?

Lâm Kiệt vẫn giữ nguyên thái độ mỉa mai nói:

- Ta không phải thiên vương lão tử, nhưng để ngươi lăn thì thừa sức!

Chương quỳ thấy tình thế không ổn, mấy người này nếu như đánh nhau thì khác gì hủy chiêu bài Thiên Yêu đại tửu lâu, vội vàng quay sang Việt nói:

- Vị thiếu gia này, Lâm gia đây chính là Ngạo Quyền Lâm Kiệt bát kiệt chi nhất của Cổ Nguyên quốc, không phải ngươi có thể đụng vào! Nghe lời ta, lập tức rời đi, nếu không bị thương là nhẹ, mất mặt là lớn, không đáng!

- Bát Kiệt ư? Lại còn Ngạo Quyền?

Việt cảm thấy vô cùng hứng thú, hắn biết lứa thanh thiếu niên Cổ Nguyên quốc đứng đầu là Tứ đại công tử, còn Bát Kiệt là gì hắn không quá rõ ràng.

Tên tiểu nhị cũng theo đuổi:

- Đúng vậy! Lâm gia tuy chỉ là người đứng cuối trong Bát kiệt nhưng không phải thiếu gia ngài có thể động vào!

Lâm Kiệt nghe thấy hai chữ "đứng cuối" lập tức ánh mắt thâm trầm nhìn tên tiểu nhị khiến tên này cảm thấy như lọt vào hầm băng. Đây vốn dĩ là điều Lâm Kiệt đau đầu thời gian qua, Bát kiệt chỉ còn mình hắn chưa thể ngưng tụ Linh Luân, nếu không tăng tốc thì chẳng mấy sẽ bị hất cẳng.

- Ha ha ha...

Lâm Kiệt vốn dĩ đang rất bức mình, sớm đã vận khởi linh lực, lập tức lạnh giọng:

- Tiểu tử, ngươi cười cái gì?

- Dám dọ vị thế với bản thiếu gia, ngươi có biết thiếu gia này là ai không?

Chưông quảy thấy có chút không đúng:

- Không biết vị gia này là thiếu gia nhà nào?

- Nghe cho rõ đây, bản thiếu gia...

Việt lớn tiếng đồng dặc:

-...chỉ là một người bình thường thôi, không có tiếng tăm gì hết!

Chưông quảy lập tức choáng váng, Lâm Kiệt thì linh lực bùng lên, sát khí tập trung vào gã thiếu niên dám cợt nhả trước mặt mình, hai mắt bắn ra tinh quang, gần giọng:

- Ngươi dám đùa ta?

Việt lập tức xua tay cười nói:

- Ai dám cợt nhả trước mặt Lâm Kiệt Lâm gia đại danh鼎鼎. Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, nhưng phải nói thật là ta chưa nghe thấy bao giờ!

- Ngươi muốn chết?

Cứ mỗi một chữ, khí thế của Lâm Kiệt lại cao lên một phân, đến cuối cùng, sát khí như hỏa diễm từ trong thân thể bạo phát, phóng thẳng lên trời, những vật trang trí treo bốn xung quanh tường bị thổi tán loạn.

Không hề tỏ ra e ngại trước khí thế của đối phương, Việt vẫn giữ nguyên dáng vẻ cợt nhả của mình, chỉ có điều xung quanh hắn từng đoàn linh lực huyết sắc không ngừng cuộn lên, hắc khí ẩn hiện trong mắt, khiến hắn trở nên thật quỷ dị.

Lâm Kiệt thở hôm nay phải cho tên tiểu tử này biết trời cao đất dày, tay phải từ từ nắm chặt, phát ra những tiếng kêu răng rắc, tựa như bàn tay không phải xương máu mà là một miếng lưu ly phi thúy đang ma sát với nhau, thu thành một khối.

- Ngao Phách Lưu Ly Quyền!

Lục quang sáng chói phóng ra khỏi nắm đấm, một quyền lừng danh của Bát Kiệt Ngao Quyền chính diện đánh ra.

Ầm!

Một quyền này vẫn chưa hoàn toàn đánh ra, cả Thiên Yêu đại tửu lâu đã có chút lắc lư, những thực khách đang ăn cơm mặt lộ vẻ nghi hoặc, không biết phát sinh chuyện gì!

Bên trong phòng bao Thần tự số bốn, không khí nứt vỡ từng khối, tựa như kim ngọc giải thể.

Thấy nhất quyền của đối phương đã gần công tới, Việt cũng một bước tiến lên, tay phải ngưng thành quyền, lập tức bộc phát ra huyết quang mãnh liệt. Không sử dụng linh thuật, không sử dụng tiểu xảo, hoàn toàn là một quyền quán đầy linh lực đâm ra, trực diện mà trần trụi.

Hắn muốn kiểm chứng sức mạnh của bản thân, muốn biết Nghịch Tu có đúng là quét ngang cùng giai hay không.

Hai nắm đấm chạm vào nhau.

Ngay trong khoảnh khắc đó, tất cả mọi người mắt không nhìn thấy gì, chỉ còn lại huyết quang bùng lên nuốt trọn cả ba người trong phòng bao.

Ầm!

Thanh âm như tiếng sấm rền phát ra, bốn bức tường xung quanh phòng bao nứt toác, sàn nhà vỡ ra vung tung tóe, bàn ghế nát vụn, những tiếng đi đùng vang lên không ngớt, tựa hồ có ai bị đánh lù, đụng nát những thứ sau lưng.

Sau vài cái chớp mắt, huyết sắc quang mang mới tan đi, mọi người đều phải tròn mắt, mặt đầy vẻ khó tin.

Trong căn phòng tan hoang, một bóng người dựa lưng vào vách tường, sức mạnh khổng lồ khiến cho vách tường lõm xuống, vết nứt chằng chịt, chỉ cần một tác động nhẹ có lẽ cũng sụp đổ.

Chỉ thấy người này sắc mặt tái nhợt, hai mắt vô thần, máu tươi từ cánh tay và khoe miệng trào ra. Bàn tay phải không ngừng run rẩy, xơ xác như cây khô bị sét đánh, lộ ra cả xương thịt.

Giữa phòng, gã thiếu niên đứng bất động như núi, không có tổn hại gì, hai mắt nhắm nghiền hoàn toàn không quan tâm đến kẻ địch.

Căn phòng trở nên yên tĩnh một cách đáng sợ, mãi một lúc lâu sau mới có thanh âm khó nhọc vang lên:

- Bát Kiệt Ngao Quyền...nhất quyền bại!

☺♥3☺✱3☺★☺✱3☺♥3

Các huynh đệ đọc truyện thấy chỗ nào vớ vẩn quá cứ thoải mái cmt bên dưới nhá!

Ai thấy hay có thể ủng hộ vote 10*, ném kim cương, nguyệt phiếu, hòa linh châu..., bản tác xin cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Nghịch Lộ

Không ai có thể hiểu được tâm trạng Lâm Kiệt lúc này.

Thực tế Lâm Kiệt không hề bị thương quá nặng, nói thế nào hắn cũng là một gã Linh Động giả viên mãn, lại chủ tu quyền đạo, linh lực bảo hộ cực kỳ cường đại.

Chỉ có điều hắn vẫn dựa lưng vào tường, không hề có dấu hiệu gì là muốn đứng dậy, nổi nhọc trong lòng khiến hắn như sắp phát điên.

Tổn hại thế xác, hỏi có đau không? Đau chứ, nhưng tổn hại tinh thần lại càng đau đớn hơn nhiều, rất rất nhiều.

Hắn đường đường là Ngao Quyền Lâm Kiệt, một trong Bát Kiệt lừng danh Cổ Nguyên quốc, là đầu lĩnh của đám thanh thiếu niên, vậy mà tại đây, ngay lúc này, bại, triệt để bại, chỉ sau có một quyền. Mà đối phương có lẽ tuổi chỉ mười lăm, thậm chí nhỏ hơn, hoàn toàn chỉ là một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa.

- Bại sau một quyền sao? Một quyền trần trụi, trực diện, không chút xảo kỹ...

Lâm Kiệt khẽ lẩm bẩm, chỉ một lát sau, ánh mắt hắn trở nên thanh minh. Hắn cuối cùng đã biết mình thiếu sót ở đâu.

"Năm đám chính là vũ khí nguyên thủy nhất, là thứ giúp nhân loại sống sót trong cuộc chiến sinh tồn thuở sơ khai. Quyền đạo là phải trực diện, phải thô bạo, thậm chí phải trần trụi.

Ta xưng Ngao Quyền, nhưng thân làm quyền giả, sao có thể lấy kiêu ngạo làm quyền lộ. Quyền giả, phải trực tiếp, phải thô hào, phải khí phách tuyệt luân!"

Chỉ trong chốc lát, hắn ngộ được quá nhiều thứ, linh lực trong cơ thể không ngừng co rút, có xu hướng ngưng tụ lại, Linh Luân bí cảnh đã ở ngay trước mắt.

Chậm rãi đứng dậy, ánh mắt phức tạp nhìn gã thiếu niên ở giữa phòng, nhưng rất nhanh xoay người bước đi.

Bước ra đến cửa phòng, hắn đột nhiên dừng bước, trên tay xuất hiện một tấm thẻ bài ném về phía sau, mở miệng nói:

- Vốn dĩ định đấu giá một món để ngưng tụ Linh Luân. Vạn Yếu bài phiến này coi như thù lao cho ngươi!

Nói xong hắn bước đi một cách thần nhiên, bỏ mặc cả mỹ nữ xinh đẹp lẫn chương quỳ vẫn đang ngơ ngác.

Mỹ nữ chỉ liếc nhìn rồi cũng đi ra khỏi phòng bao, để lại vị chương quỳ tâm thần ngày càng bất an.

Những việc này Việt không hề hay biết, vì hắn còn đang nhập thần cảm nhận sức mạnh của Nghịch Tu.

Chỉ một quyền thôi, nhưng đã có thể thấy được chênh lệch giữa Tu luyện giả và Nghịch Tu giả. Hoàn toàn nghiền ép, hoàn toàn là hủy diệt, không cho đối phương có bất cứ cơ hội ngóc đầu dậy.

Tại sao lại có thể được như vậy?

Một cú va chạm trực diện, hai nắm quyền quán đầy linh lực va chạm, quá đủ để hắn cảm nhận được dao động linh lực cuồng liệt của đối phương. Cường độ linh lực của họ Lâm thậm chí còn nhìn hơn hắn.

Vậy tại sao hắn lại có thể nghiền ép đối phương được như vậy?

"Đúng rồi, là chất lượng linh lực và khả năng khống chế!"

Tu giả cảm thiên địa! Linh lực của tu giả hình thành nhờ sự giải thích "Linh" chỉ quy tắc của thiên địa. Cảnh giới càng thấp, độ thuần khiết lại càng thấp do sự lý giải đối với căn nguyên trật tự của thiên địa còn nông cạn.

Thế nhưng, cảnh giới có cao đến mấy, dù có đạt đến bước cuối cùng, cũng khó mà hoàn mỹ. Bởi vì khi đạt đến hoàn mỹ, là khi tu giả đã lý giải triệt để đối với thiên địa, có thể hoàn toàn thoát khỏi sự ràng buộc của trật tự quy tắc, vĩnh sinh bất tử, cùng thiên địa đồng thọ.

Nhưng trên đời này, thực sự có tiên sao? Một vị hóa thạch tồn tại cả vạn năm, đã trả lời là không.

Còn Nghịch Tu lại khác. Trật tự là do bản thân tạo ra, quy tắc là do bản thân sinh ra, linh lực hình thành từ bên trong thế giới thể, độ thuần khiết của linh lực là hoàn mỹ, khả năng khống chế linh lực cũng là tuyệt đối.

Chính điều đó đã làm nên một gã Nghịch Tu vô địch cùng giai.

Đương nhiên thành bại khi giao chiến còn dựa vào năng lực chiến đấu, dựa vào kỹ xảo, vào linh thuật, rất nhiều yếu tố, nhưng tất cả những yếu tố đó, nếu không ngừng tìm tòi, nỗ lực và thử thách bản thân, nhất định có thể đạt tới đỉnh cao.

Chỉ có thiên địa này là không thể dò xét tận cùng!

Chậm rãi mở mắt, Việt khoe miệng nhếch lên cười, hắn cảm thấy vô cùng hài lòng. Chỉ một lần va chạm đã giúp hắn hiểu được thêm về Nghịch Tu, về con đường phải đi sau này. Lúc này hắn thực sự rất muốn cảm ơn họ Lâm, dù nhường phòng bao này cũng không thành vấn đề.

- Ủa, người đâu rồi?

Đập vào mắt hắn là cảnh tượng tan hoang của căn phòng, bức tường lung lay, chẳng chịt vết nứt như sắp đổ đến nơi. Hắn quét ánh mắt nhìn quanh thì không thấy bóng dáng Lâm Kiệt hay mỹ nhân đi cùng hắn đâu, chỉ còn lại vị chuông quỳ đáng kính và gã tiểu nhị tốt bụng đang không ngừng xoa tay một bộ sợ sệt.

Chuông quỳ trung niên lúc này tỏ ra vô cùng cung kính nói:

- Vị thiếu gia này, Lâm gia đã rời đi được một lúc!

- Rời đi? Hắn rời đi thì ai sẽ chi trả phí sửa chữa? Tên khốn kiếp này!

Việt nghe thấy vậy thì hoảng hốt, đùa gì vậy, thức ăn đã thuộc loại đắt nhất, thì căn phòng bao sang trọng này giá chắc chắn không mềm. Mặc dù hắn cũng đủ tiền để chi trả nhưng chắc chắn sẽ thương căn động cốt.

- Nay chuông quỳ, ông cũng thấy rồi đấy, vụ việc hoàn toàn là do tên họ Lâm gây sự trước, tôi cũng chỉ hoàn toàn là phòng vệ. Về chi phí sửa chữa phòng bao, ông xem có thể...

Khiến hắn không ngờ là vị chuông quỳ này lại vội vã xoa tay, mặt đầy vẻ hối hận nói:

- Ngài cứ đùa, sao có thể bắt ngài chi trả! Ban này tiểu nhân lúc này tiểu nhân bị quý che mắt, làm việc mạo phạm đến thiếu gia ngài, mong bỏ quá cho, sau này bao phòng của Thiên Yêu đại tửu lâu vĩnh viễn có chỗ trống, đợi ngài đại giá quang lâm!

Cách ứng xử của lão chuông quỳ này khiến Việt có chút không hiểu. Mặc dù vừa rồi hắn một quyền đánh bại Linh Động viên mãn già, có lẽ sẽ dọa được vài con gà, nhưng mà đây là nơi nào cơ chứ?

Trăm Yêu thành đệ nhất tửu lâu, ngay cả vị trí chuông quỳ quèn cũng là Linh Động giả, đủ hiểu thế lực đứng sau lưng lớn mạnh đến mức nào. Việc gì phải sợ sệt khúm núm trước một gã thân cô thế cô vô danh tiểu tốt như hắn chứ?

"Đúng rồi, mình không nói ra thì ai biết mình thân cô thế cô chứ. Nhìn mình khác nào thiếu gia công tử của thế lực lớn, xem ra lão già sắp chết này cũng cho rằng như thế!"

E hèm một tiếng, Việt bày ra một bộ dáng cao cao tại thượng của một thế gia công tử, gì chứ diễn là nghề của hắn rồi, nếu không phải biết diễn trò trước mặt người khác thì hắn đã chết từ lâu rồi.

- Nếu chuông quỳ đã nói vậy thì bản thiếu gia cũng không so đo nữa! Đã thế xin phép được cáo từ!

Nói xong Việt tiêu sái bước đi, thể hiện một bộ dáng mà hắn cho là công tử ca nhất. Chỉ có điều vừa bước ra khỏi cửa phòng thì thanh âm của lão chuông quỳ đột nhiên vang lên từ phía sau.

- Khoan đi đã!

Việt có chút giật mình, không phải vừa nói xong lại đổi ý muốn bắt hắn trả phí sửa chữa đấy chứ?

Mẹ kiếp lão già sắp chết này!

Đừng hòng hấn chịu trả dù chỉ một xu!

☺♥☺☺ ❄☺☺ ❄☺☺ ❄☺☺♥☺☺

Tình hình là truyện đã đứng vote! Bằng hữu nào đọc truyện thấy ổn mà chưa kịp vote thì hãy ra tay ngay giúp bản tác!

Bằng hữu nào thấy truyện hay thì có thể ném nguyệt phiếu kim châu các thứ, thậm chí share cho huynh đệ tỷ muội, bản tác xin cảm ơn!

Còn vị nào cảm thấy quá mức bức xúc, truyện xàm quá hay dở quá thì có thể còm men bên dưới cho vui cửa vui nhà!

Bản tác xin cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Thương các

Hoàng hôn dần buông xuống.

Trời lát phát mưa, rải đều khắp Trầm Yêu Thành.

Phía Bắc trung tâm Trầm Yêu Thành, một tòa kiến trúc khí thế khoáng đạt tọa lạc ở đó, bốn bề yên tĩnh, cao ba mươi mét, trên cửa chính treo một tấm biển cực lớn, bên trên khắc bốn chữ vàng khí thế thiên quân:

‘Vạn Yêu Thương Các’

Từ trên cao nhìn xuống, biển người cuộn cuộn đang ùn ùn đến từ bốn phía, men theo đường cái hoặc đường tắt tiến về phía Thương Các. Trong đó có đại nhân vật tiền hô hậu ứng, cũng có thanh niên tuấn kiệt cười tuấn mã, có mỹ nữ xinh đẹp ong bướm vây quanh, đương nhiên, tất cả họ phần lớn đều là tu giả.

Ngoài đại môn, gã tuấn mỹ thiếu niên nhìn bốn chữ lớn treo trên cửa, gương mặt tràn ngập cảm thán, sau đó tiến vào cửa lớn.

- Xin hỏi vị thiếu gia đây...

Tiểu nữ tử phụ trách đón khách ngoài cửa lớn vừa nhìn thấy thiếu niên bất phàm, vội vàng chạy đến hỏi han, dù sao người có thân phận tôn quý cũng không thể giống như những người khác, ngồi ở vị trí bình thường.

Việt không trả lời, chỉ đưa tấm thẻ bài đỏ rực như lửa ra cho đối phương.

- Thì ra là một trong Bát Kiệt, Lâm Kiệt công tử! Xin mời đi theo tiểu nữ!

Nữ tử đón khách thăm cảm thấy may mắn, họ làm nhiệm vụ đón khách, nhân lực nhất định rất tốt, có những người mặc dù không quen, nhưng từ khí chất có thể nhìn ra một hai, tuyệt đối không thể coi họ như người thường, lãnh đạm họ.

Vị thiếu gia này là Ngao Quyền Lâm Kiệt danh tiếng lẫy lừng, là thiên tài của một trong Ngũ Đại thế lực Vạn Thủy tông, thân phận nào cũng đủ tôn quý.

Đi lên trước, nữ tử đón khách thân khoác váy lụa mỏng, lác lác bờ eo thon thả của mình, nội tâm đã nghĩ, nếu có thể được vị thiếu gia này nhìn trúng, thì cuộc đời sau này không cần phải nghĩ.

Chỉ tiếc là gã thiếu niên phía sau không để ý gì đến nàng mà đang mải quan sát phòng đấu giá của Vạn Yêu Thương Các này.

Tràng đấu giá rất lớn, so với tràng đấu giá ở Địa cầu còn hoành tráng hơn nhiều, bốn bức tường khảm đầy vàng và đá thủy tinh, tổ hợp thành một bức họa mỹ lệ xa hoa, nhìn không hề dung tục, mà ngược lại mang đến cho người ta một cảm giác nhẹ nhàng thoải mái.

Phòng bao của Việt nằm bên trái, đối diện với bàn đấu giá bằng đá.

Phòng bao không lớn, đồ đạc bên trong cũng không nhiều, chỉ có mấy chiếc ghế bằng da yêu thú và một bàn làm bằng gỗ tử đàn nạm vàng bày đầy hoa quả điểm tâm, trên tường là một số tranh sơn thủy.

- Lâm thiếu gia cần phục vụ gì có thể nói với ta, ta đứng ngay ngoài phòng bao!

Nữ tử đón khách dùng ánh mắt hấp dẫn nhất nhìn Việt, sau đó đơn giản lắc cái mông bước ra bên ngoài, trong lòng chắc mẩm thiếu niên huyết khí phương

cuong, kiểu gì cũng gọi mình vào ngay thôi.

Cánh cửa vừa đóng lại, Việt lập tức đặt mông ngồi lên ghế da yêu thú, mềm mềm, bên trên vẫn còn mùi thơm.

- Hoàn tráng thật!

Hắn cảm thấy may mắn, may mà gã họ Lâm để lại tám bài phiến này, nếu không thì cỡ như hắn căn bản không thể tiến vào bên trong đấu giá hội này. Hơn nữa tám bài phiến này gần giống với thẻ ATM, bên trên có một con số không lờ, có thể đến Vạn Yêu Thương Các đổi thành linh tệ bất kỳ lúc nào.

Trong một phòng bao ở gần đó, bên trong có năm thanh niên, trong đó có hai người quen của Việt.

Ngoài cùng bên trái chính là mỹ nữ xinh đẹp đi cùng Lâm Kiệt lúc chiều. Ở giữa là một thanh niên thân khoác y phục màu tím vàng, tuổi độ mười tám mười chín, lông mày rất đậm, sắc như dao, tinh quang trong mắt bắn ra tứ phía, tựa như hai khối hắc bảo thạch chói sáng.

Nếu như Việt ở đây, lập tức nhận ra kẻ từng bị mình hót tay trên Triều Dương Bạch Liên ở ngoại vi Thập Vạn Đại Sơn.

Khẽ vuốt ve chiếc nhẫn trên tay, Lý Minh tùy ý nói:

- Tuyết Mai sư muội, đã nửa năm không gặp, đúng là càng ngày càng xinh đẹp!

- Lý Minh đại ca thì vẫn luôn luôn chói mắt như vậy, trở thành mục tiêu của tất cả thanh niên Cổ Nguyên Quốc chúng ta!

- Đó là đương nhiên! Lý sư huynh chỉ cần cô động Linh Phách, hoàn toàn có thể tranh chấp một vị trí trên Nam Phong Bảng. Lúc đó đừng nói là Cổ Nguyên quốc, mà lứa thanh niên cả Nam Phong vực này đều phải ngưỡng vọng

Một trong ba gã thanh niên còn lại lên tiếng phụ họa, lời lẽ đầy vẻ nịnh nọt, nhưng khi vào tai những người khác lại trở thành chuyện đương nhiên.

- Tuyết Mai sư muội không phải đi cùng tên Lâm Kiệt kia sao?

Một gã thanh niên khác lên tiếng hỏi. Người này khí tức so với Lâm Kiệt còn mạnh hơn, rõ ràng là một kẻ đã ngưng tụ Linh Luân.

Mỹ nữ tên Tuyết Mai đương nhiên không lạ gì người này, đối phương xếp ngay trên Lâm Kiệt trong Bát Kiệt, Phi Thụ các - Ngọc Dao - Lưu Ngọc.

- Lâm Kiệt lúc này có lẽ đang ngưng tụ Linh Luân rồi!

- Không phải hắn kẹt ở viên mãn đã lâu rồi sao? Lẽ nào gặp được cơ duyên gì?

Lưu Ngọc cảm thấy rất kinh ngạc. Hắn chính là kỳ phùng địch thủ của Lâm Kiệt, rất hiểu gã họ Lâm.

- Chiều nay hắn gặp phải một gã thiếu niên, bị đối phương một quyền đánh bại. Có lẽ nhờ vậy mà ngộ ra, kích thích cơ thể ngưng tụ Linh Luân!

- Một quyền đánh bại?

Mọi người đều tưởng mình nghe nhầm, ngay cả Lý Minh cũng có chút kinh ngạc nhìn sang Tuyết mai. Lâm Kiệt lấy quyền làm đạo, danh xưng Ngạo Quyền, vậy mà bị một gã thiếu niên đánh bại sau có một quyền.

- Đối phương là Linh Luân cảnh?

- Không, từ khí tức trên người có lẽ chỉ là Linh Động cảnh, thậm chí còn chưa viên mãn!

Mọi người nghe xong đều cảm thấy kinh hãi. Đang độ tuổi thiếu niên lại có tu vi Linh Luân cảnh, như vậy đã đủ ghê gớm rồi nhưng dù sao vẫn có thể chấp nhận được. Nhưng một gã thiếu niên còn chưa đạt đến Linh Động viên mãn, vậy mà có thể một quyền đánh bại một trong Bát Kiệt, đó là chiến lực cỡ nào cơ chứ?

Trong số tất cả mọi người, không ngờ Lý Minh lại là người phản ứng quyết liệt nhất, điều này khiến Tuyết Mai cùng những người khác đều cảm thấy khó hiểu.

Một trong Tứ công tử của Cổ Nguyên quốc, Phi Thụ công tử, Linh Luân viên mãn, chỉ thiếu một chút là có thể bước vào Bí cảnh cuối cùng của Đế nhất Bộ, sao lại quan tâm quá mức đến chiến đấu cấp bậc Linh Động như thế?

Lý Minh bỏ qua hết ánh mắt hồ nghi của mọi người, nhìn chăm chăm gương mặt xinh đẹp của Tuyết mai, chậm rãi hỏi:

- Tên tiểu tử kia chừng mười bốn, mười lăm, gương mặt đặc biệt trắng trẻo anh tuấn, trên miệng luôn nở nụ cười nhếch môi?

Mỹ nữ Tuyết Mai hơi hồi tưởng lại, vô thức gật gật đầu.

không có thượng phẩm linh thuật, chỉ loanh quanh mấy môn trung phẩm, thậm chí là loại trung phẩm hạ đẳng nhất.

- Ra giá đi Tiền lão!

- Đúng vậy lão già! Còn không ra giá!

Việt nheo mắt nhìn lão hồ ly này, không khỏi cảm thấy nể phục. Mỗi hành động của lão già sắp châu trời này đều có tính toán rất kỹ, luôn luôn hướng đến mục tiêu nâng giá lên cao nhất có thể.

- Giá khởi điểm mười vạn linh tệ, mỗi lần tăng giá không dưới một ngàn!

Tiền Bách Vạn miệng tủm tủm cười, nhưng cái giá báo ra thì khiến người ta không thể cười nổi.

- Mẹ, liều thôi, có thể học được một môn thượng phẩm linh thuật, trên giang hồ sống cũng thoải mái hơn, không sợ không kiếm nổi tiền.

- Đúng vậy, nhất định phải mua được!

Mỗi phòng bao đều có một tấm thủy tinh đặc biệt, từ bên trong có thể nhìn ra nhưng từ bên ngoài nhìn vào không thấy gì hết, vì vậy Việt không thể quan sát được gương mặt của mọi người, nhưng dùng đầu ngón chân mà nghĩ cũng có thể tưởng tượng ra được sự hưng phấn của đám tán tu.

- Mười hai vạn!

Có người không kìm được, bắt đầu báo giá.

Sau khi âm thanh báo giá đầu tiên vang lên, cả tràng bắt đầu hỗn loạn, những tiếng báo giá liên miên không ngớt.

- Bốn mươi vạn!

Cuối cùng, bí tịch Luyện Nhân chương đã được bán cho một tán tu gương mặt hung ác với giá bốn mươi vạn linh tệ, gấp bốn lần giá khởi điểm, khiến gã thiếu niên đang ung dung ngồi ăn nhọ suýt rớt quai hàm.

- Vật phẩm đầu giá thứ hai!

Một nữ tử xinh đẹp bung lên một cái khay nhỏ, mặc dù được phủ một tấm vải lụa lên trên nhưng vẫn có thể thấy được ba động tăn ra.

- Vật phẩm thứ hai, là một nửa thân kiếm cổ!

Ba!

Tấm lụa nhấc lên, hiện ra trước mắt mọi người là một thanh kiếm gãy, chỉ có chuôi kiếm và một đoạn thân kiếm, cũng có thể vì quá cổ xưa, dưới quang mang thủy tinh, thân kiếm vẫn rất ảm đạm, không thu hút chút nào.

- Kháo, Vạn Yêu Thương Hội muốn làm trò gì vậy?

- Một nửa thân kiếm, cho dù nó vốn dĩ là trung phẩm bảo vật cũng không đáng tiền! Ai sẽ đầu giá?

Mọi người không ai hiểu ra vấn đề, mọi ánh mắt dồn về phía lão già đầu giá sư, chờ nghe lão giới thiệu.

Tiền Bách Vạn đương nhiên sớm có chuẩn bị, gơ tay cầm một nửa thanh kiếm, lên tiếng nói:

- Các vị, đây không phải nửa thanh kiếm gãy thông thường, mà là một thanh cổ kiếm có lịch sử ít nhất cũng năm trăm năm. Điều này đã được các chuyên gia giám định của Thương hội khẳng định. Năm trăm năm trước nó rất có khả năng là một thanh tuyệt phẩm bảo kiếm, sau đó không biết vì nguyên...

- Thôi thôi bớt hồ ngôn loạn ngữ đi Tiền lão ơi!

Mọi người lập tức lên tiếng đánh gãy lời của Tiền Bách Vạn, dường như không ai muốn nghe lão trình bày thêm nữa.

- Cổ vật năm trăm năm, tuyệt phẩm bảo kiếm? Lão đùa ta à?

- Tuyệt phẩm bảo kiếm bị tàn phá, mua về làm gì?

- Xem ai sẽ bỏ tiền ra mua thứ rác rưởi này!

Tiền Bách Vạn khé miệng giật giật, ngay từ đầu lão đã không có hy vọng thanh kiếm gãy này bán được giá tốt, nhưng vẫn cầm thanh kiếm gãy lên nói:

- Giá khởi điểm giảm xuống còn năm vạn...không, hai vạn linh tệ, mỗi lần tăng giá không được phép vượt quá một nghìn!

Việt chuyển ánh mắt nhìn lên gương mặt có vẻ rất miễn cưỡng của lão hồ ly này, đôi mắt có vẻ đục ngầu của lão hoàn toàn tĩnh lặng, không hề có chút sốt ruột của một thương bán hoa chiều 30 Tết.

Rõ ràng ngay từ đầu lão đã biết thanh kiếm gãy không ai thèm mua nên không giá lên mười vạn, giờ giảm xuống liền tám vạn, sẽ khiến cho người ở đây cảm thấy mình được món hời lớn. Theo Việt đoán, lão chuẩn bị giảm xuống một vạn, nhất định sẽ có người mua.

Tiền Bách Vạn hít sâu một hơi làm bộ lấy tinh thần đưa ra một quyết định hệ trọng, rồi miễn cưỡng nói:

- Giá cuối cùng, khởi điểm một vạn linh tệ!

Toàn trường vẫn yên lặng, nhưng rất nhanh có một thanh âm vang lên:

- Nề mặt Tiền lão, ta ra giá một vạn mốt!

Tiền Bách Vạn chỉ chờ có vậy, lập tức khuấy động bầu không khí:

- Một vạn một ngàn linh tệ, còn ai ra giá cao hơn nữa không? Đừng quên, đoạn kiếm gãy này rất có khả năng là một mảnh của tuyệt phẩm bảo kiếm, nói không chừng bên trong còn phát hiện được thứ gì, huống hồ nó còn có năm trăm năm lịch sử, thực sự đã tồn tại quá lâu!

Có một người ra giá đương nhiên sẽ có người tiếp bước, lại bị đầu giá sư kích động, lập tức xuất hiện thanh âm:

- Một vạn hai ngàn lạng!

- Tốt, có người tăng giá, thật tinh mắt, còn có ai ra giá nữa không, cơ hội mất đi rồi sẽ không lấy lại được đâu!

Tiền Bách Vạn liên tục có những ngôn từ kích động quần chúng nhân dân khiến không ít người cảm thấy muốn nhét gì vào mồm lão.

- Dù sao cũng là cổ vật năm trăm năm, sao có thể ra cái giá rẻ mạt để mua? Bán thiếu gia mua hai vạn!

Việt lên tiếng đầu giá, một bộ dáng thiếu gia môn phiệt coi tiền như cỏ rác, lập tức hét ra số tiền gấp đôi giá khởi điểm, hấn dự tính chót luôn số. Không ai vì một thanh phế kiếm rách nát mà đi độ tiền với một gã thiếu gia không biết tiêu tiền vào việc gì.

Tất cả đều im lặng, không ít người lắc đầu.

Đến khi mọi việc tưởng như sắp ngã ngũ, thì một thanh âm lạnh lùng đầy kiêu ngạo vang lên:

- Ba vạn!

Lần này người ra giá chính là Lý Minh.

Lưu Ngọc nghi hoặc nói:

- Đại sư huynh, thanh phế kiếm này rất quan trọng sao?

Lý Minh thân nhiên nói:

- Không có gì, mua về sưu tầm cũng được, chút tiền đó đáng gì!

Thanh âm của hắn không lớn nhưng cũng không hề nhỏ, đủ để tất cả mọi người nghe thấy. Ba vạn linh tệ chỉ là một chút tiền cỏn con, lẽ nào lại thêm một gã thiếu gia tiêu tiền như cỏ rác?

- Ba vạn linh tệ, lại có người gia giá, các vị còn đợi gì nữa!

Tiền Bách Vạn giọng nói càng thêm vang dội, ba vạn là con số đủ để hắn thỏa mãn, nhưng con người ai chẳng muốn nhiều hơn, tiếp tục lên tiếng kích động đám đông trong đấu giá trường.

- Bốn vạn!

Việt lên tiếng theo giá, vẫn một bộ dáng không thèm quan tâm, nhưng thực tế miệng mỉm cười nhưng trong lòng roi lệ. Mặc dù hắn sử dụng số linh tệ bên trong thẻ bài của Lâm Kiệt, nhưng vẫn cảm thấy xót xa.

Lý Minh khinh thường cười:

- Vốn dĩ không hứng thú lắm, nhưng không ngờ lại có kẻ muốn đầu phú với ta! Ta ra giá sáu vạn linh tệ!

- Lại là một tên tiền nhiều không có chỗ tiêu.

- Bảy vạn!

- Mười vạn linh tộ!

“Liệu giá có tiếp tục được nâng lên nữa hay không?”

Đường đường Phi Thúy công tử, lẽ nào chịu để người ta vẽ mặt?

Có nên đầu tiếp?

Bằng hữu nào thấy truyện hay thì hãy vote 10*, có điều kiện thì ném nguyệt phiếu kim châu các thứ, thậm chí share cho huynh đệ tỷ muội khác đọc!

Còn vị nào cảm thấy quá mức bức xúc, truyện xàm quá hay dở quá thì có thể còm men bên dưới cho vui cửa vui nhà!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net.**

- Mười vạn linh tề mặc dù không là gì, nhưng cũng không cần theo nữa, dù sao ta mang về cũng không có tác dụng gì, thuận tụy coi như vật dư thừa, huống hồ trên chóc đối phương một phen, chắc người ta khó chịu lắm!

Mấy gã thanh niên bên cạnh lập tức lên tiếng phụ họa, không ngừng tăng bốc Lý Minh. Thực tế thì ai cũng hiểu họ Lý đang rất khó chịu.

Nhưng vẫn còn một người khác cũng đang cảm thấy rất khó chịu!

Trong lòng Việt đang âm thầm hỏi thăm mười tám đời tổ tông của kẻ nào dám đấu với hắn. Vốn tưởng một thanh phế kiếm sẽ không có ai theo, ai ngờ mọi nguyên lại không được như ý muốn, một hơi nhảy lên mười vạn, thật đúng là một tên chó chết!

Thực tế thì hắn không có hứng thú với thanh cổ kiếm này, bởi vì hắn không phải là kiếm khách, hơn nữa dù hắn là kiếm khách thì con đường của hắn vốn dĩ là Nghịch Lộ, thanh kiếm này lại tên là Thuận Thiên, nhân kiếm căn bản không có sự liên quan.

Nhưng hắn vẫn phải theo giả đến cùng cho một thanh phế kiếm, bởi vì rất có thể nó có liên quan đến một trong những nhân vật vĩ đại nhất thời phong kiến của Đại Việt, Thái Tổ Lê Lợi.

- Mười vạn lần thứ nhất, mười vạn lần thứ hai, mười vạn lần thứ ba, thành giá! Chúc mừng quý khách ở phòng bao số bảy, vật phẩm lập tức gửi đến chỗ ngài!

Tiền Bách Vạn mặt mày hớn hở, tựa hồ như vừa có mười vạn linh tệ rơi trúng đầu của lão.

Rất nhanh, thiếu nữ dung mạo xinh đẹp bùng nổ thân kiếm gây đi tới. Việt đưa thẻ bài của Lâm Kiệt ra quẹt, rồi nhanh chóng ném thanh phế kiếm vào trong không gian vòng thần, tiếp tục quan sát buổi đấu giá.

- Vật phẩm thứ ba là một viên Tụ Linh Đan, tác dụng của nó thế nào chắc bản tọa cũng không cần giải thích chi tiết, có thể tăng ba thành cơ hội ngưng tụ Linh Luân, giá khởi điểm hai mươi vạn linh tệ!

Trải qua khởi động trước, một trong những vật phẩm chủ lực hot nhất buổi đấu giá lúc này mới chính thức lên sân khấu.

Việt nheo mắt nhìn viên tròn tròn màu đen nhỏ xinh nằm trong một chiếc hộp ngọc trong suốt được chạm trổ rất đẹp, chức năng có lẽ tương tự hộp ngọc đặt Triều Dương Bạch Liên trong không gian vòng thần của hắn.

Phải biết rằng Đệ nhất Bộ, mỗi Bí cảnh đều cần một lượng linh khí khổng lồ, tăng ba thành cơ hội ngưng tụ Linh Luân, thì phải cung cấp lượng linh khí lớn đến mức nào? Vậy mà tất cả đều ở trong một viên thuốc nhỏ xíu như vậy?

Một viên đan dược, giá trị quá lớn!

Xem ra thứ mà gã họ Lâm kia muốn chính là mai Tụ Linh đan này đây. Chỉ có điều viên đan dược này cũng chỉ tăng ba thành cơ hội ngưng tụ Linh Luân, mà rõ ràng hắn đã giúp đối phương thành công ngưng tụ Linh Luân, vậy mà chỉ nhận lại số linh tệ như vậy quá là thiệt thòi.

- Hai trăm vạn!

- Ba mươi vạn!

- Lão tử ra giá ba trăm vạn!

- Bản đại gia ra giá....

Việt thực sự muốn đoạt được mai Tụ Linh đan này, chỉ có điều rất nhanh sau vài lần hét giá hắn đã phải buông tha cho, bỏ mười vạn ra mua thanh phế kiếm khiến ngân sách của hắn thâm hụt quá nhiều.

Cuối cùng viên Tụ Linh đan được bán với giá tám mươi lăm vạn linh tệ, trong đó tám thẻ bài của Việt còn lại bảy trăm vạn, cộng thêm mười vạn ban này bỏ ra mua phế kiếm, thì vừa tròn. Xem ra gã họ Lâm này tính toán cũng khá là ghê.

Cứ như vậy lần lượt những vật phẩm được đấu giá, ngày hôm nay Việt thực sự được mở rộng tầm mắt, các loại trân bảo quý báu mà ở Địa cầu chỉ tồn tại trong truyền thuyết, giờ lại được tận mắt nhìn thấy.

- Tiếp theo là vật phẩm đấu giá áp trực ngày hôm nay!

Thanh âm của Tiền Bách Vạn vang lên bên tai mỗi người, thật chậm rãi mà đầy khiêu gợi, như một ma chú đánh vào tâm thần mỗi người ở đây, khiến tất cả đều trở nên sôi sục.

Một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, thân hình nóng bỏng bê một chiếc khay đi tới bàn đấu giá, nhưng không đặt lên bàn mà chỉ đứng bên cạnh Tiền Bách Vạn, thái độ trang trọng như vậy càng kích động số đông.

Trong ánh mắt tò mò của mọi người, Tiền Bách Vạn lật tấm lụa ra, nằm ngay ngắn trên khay là một chiếc hộp nhỏ được điêu khắc vô cùng tinh xảo, những đường vân bằng hoàng kim bóng lên loang loáng.

- Ha ha, các vị bình tĩnh, vật phẩm đấu giá đương nhiên không phải chiếc hộp này...mà là nó!

Nếu như thượng phẩm linh thuật một nửa giới tán tu không thể sở hữu, thì thượng phẩm linh binh còn quý giá hơn rất nhiều. Chín phần tán tu chỉ sở hữu hạ phẩm và trung phẩm linh binh, thượng phẩm linh binh thậm chí nhiều kẻ còn chưa từng nhìn thấy.

Vì vậy mà giá cả một thanh linh binh bao giờ cũng đắt hơn rất nhiều so với linh thuật cùng đẳng cấp. Nếu như cây Phượng Vũ trâm này không phải là trâm mà là một loại binh khí vương giả như đao và kiếm thì e là cái giá khởi điểm đã không dừng lại ở con số như vậy.

Thượng phẩm linh binh quý giá đến mức nào thì đã quá rõ ràng, nhưng giá trị của nó đến mức nào còn phải xem đối tượng là ai.

Đối với những đệ tử nòng cốt của Ngũ Đại thế lực, thượng phẩm linh binh dù không phải ai cũng có nhưng cũng không hiếm lạ gì, đặc biệt là những nhân vật nổi bật như Lưu Ngọc hay Lâm Kiệt. Còn với nhân vật lãnh tụ như Tứ đại công tử, chỉ có Cực phẩm linh binh mới xứng với bọn họ.

Vậy thì người thừa kế Phi Thúy Các, một trong Tứ công tử, lãnh tụ của cả thế hệ thanh niên Cổ Nguyên quốc, tham gia náo nhiệt cạnh tranh một thanh thượng phẩm linh binh để làm cái gì vậy?

Đừng nói là mọi người ở đây, ngay cả sư đệ thân thiết của Lý Minh cũng ngạc nhiên không hiểu mục đích của họ Lý.

Ngọc Dao Lưu Ngọc lên tiếng hỏi:

- Sư huynh, huynh muốn cây Phượng Vũ trâm này ư? Dù nó là thượng phẩm linh binh nhưng mà...

Lý Minh giơ tay lên ngăn câu hỏi của Lưu Ngọc, đầy khí phách nói:

- Thượng phẩm linh binh đúng là không có gì đặc biệt, ta mua cây Phượng Vũ trâm này cũng không phải bởi vì danh phận thượng phẩm linh binh!

Thanh âm của hắn không hề nhỏ, tràn ngập sự cao cao tại thượng khiến không ít người ở đây hăm mộ không thôi, cũng khiến một số cảm thấy vô cùng chán ghét. Thượng phẩm linh binh, vậy mà trong mắt người ta lại không có gì đặc biệt, lại còn bày ra một bộ cao cao tại thượng.

“Người với người...đúng là tức chết!”

Đó chính là tiếng lòng chung của hầu hết mọi người, chỉ trừ Việt. Lời nói của đối phương hắn nghe cảm giác như đâm vào tai, đó không phải là khí phách, mà là phách lối, là tinh vi tinh tướng.

Lý Ngọc không hiểu hỏi:

- Chẳng nhẽ Đại sư huynh muốn mua trang sức tặng người khác?

Lý Minh ánh mắt có chút si mê, tiếp tục nói:

- Cây Phượng Vũ trâm này thực sự là món trang sức tuyệt mỹ nhất mà ta từng nhìn thấy, ta sẽ đem tặng cho Họa Nhi! Một nụ cười của người ngọc, trâm vạn linh tề có là gì! Vẫn rẻ vẫn rẻ!

Một câu nói, khiến tất cả nữ nhân ở trong đấu giá trường đều phải ngất đi vì xúc động, lại vì tiếc nuối, tại sao nữ tử Họa Nhi đó không phải là mình chứ? Trên đời vẫn tồn tại một nam tử phong hoa tuyệt đại, lại sẵn lòng hy sinh cho người mình yêu đến như vậy ư?

Chỉ trong chớp mắt, hình tượng Phi Thúy công tử trong lòng nữ tử trở nên cao không thể với tới.

Nữ tử thường bị tình cảm chi phối, nhưng nam tử thì lại lý trí hơn rất nhiều, rất nhanh bắt được đầu mối trong câu nói của Lý Minh.

- Họa Nhi là ai vậy? Chẳng lẽ...

- Có thể lọt vào mắt xanh của Phi Thúy công tử, Cổ Nguyên quốc chúng ta có vị mỹ nhân nào tên như vậy?

- Vạn Thủy công tử cũng có một chữ Họa trong tên thì phải.

- Ta cũng nghe nói Phi Thúy công tử yêu thích Vạn Thủy công tử, vốn dĩ không tin, nhưng xem ra không có lừa làm sao có thể...

- Người muốn nói với ta người thương của Phi Thúy công tử lại chính là...Hai nam nhân làm sao có thể...

- Ai mà biết! Nghe nói Phi Thúy công tử sở thích có chút biến...à không, dị biệt khác người, biết đâu lại...

Phụt!

Việt phun ngụm trà vừa vào miệng ra ngoài, có cảm giác mình nghe nhầm. Mặc dù đến những chữ cuối cùng người này đã giảm thanh âm xuống mức thấp nhất, đến nỗi không thể nào nghe thấy gì, thế nhưng ý tứ thì hết sức rõ ràng, dù là kẻ đần độn nhất cũng có thể hiểu.

Chuyện nam nhân thích nam nhân ở Địa cầu không phải là chuyện gì hiếm lạ, không ngờ ở đây cũng xuất hiện. Hắn không hề kỳ thị gì người đồng tính, thế

Làm Đấu giá sư nhiều năm, lại là thành viên của Vạn Yêu Thương Hội, Tiền Bách Vạn quá hiểu những cảm xúc xuất hiện trong một buổi Đấu giá.

Khi cảm xúc dâng trào, người ta có thể lao vào đấu giá một vật phẩm vô dụng, điên cuồng đẩy giá lên rất cao, hết như khi đánh bạc vậy, đã vào cầu là không thể ngừng lại. Ngược lại, có những vật phẩm vô cùng giá trị nhưng đôi khi hoàn toàn bị ghẻ lạnh, không ai thèm mua.

Đấu giá sư là một chức nghiệp không hề đơn giản như người ta vẫn nghĩ, nếu không muốn nói là cực kỳ khó nhằn. Đấu phải chỉ cần đứng trên bàn đấu giá giới thiệu về vật phẩm đã là một vị đấu giá sư.

Một vị Đấu giá sư quyền năng, là phải biết điều khiển một cách tinh tế mạch cảm xúc của những vị khách, hay nói một cách đơn giản hơn, kích động khách quan lao vào các đấu giá điên cuồng, tránh cho không khí đấu giá trường bị chùng xuống, khiến vật phẩm trở nên mất giá trong mắt người khác.

Đã lâu rồi Tiền Bách Vạn không rơi vào tình cảnh như lúc này, một thanh thượng phẩm linh binh được chọn làm vật phẩm áp trực, vậy mà bị ghẻ lạnh, ra giá một lần đã đoạt đến tay, thực sự là một nỗi hổ thẹn của giới Đấu giá sư, của cuộc đời Đấu giá sư mà lão luôn tự hào.

Nhưng vào lúc tưởng chừng như mọi chuyện đã rồi, giống như linh hồn đã bị Vô Thường lão gia dẫn xuống Hoàng tuyền, chân đã chuẩn bị đạp lên Nại Hà kiều, một vị khách quan đột nhiên xuất hiện báo giá, cứu rỗi cuộc đời Đấu giá sư của Tiền Bách Vạn.

Hạnh phúc đôi khi đến quá đổi bất ngờ! Chỉ một giây trước còn ở Địa phủ, một tích tắc đi qua đã thấy bản thân đang đứng trước Nam Thiên môn, cảm giác thực sự quá khó tả!

Đây mới chính là Đấu giá! Đây mới là cảm giác mà Đấu giá mang lại!

Không chỉ Tiền Bách Vạn mà mọi người ở đây đều có chung cảm giác như vậy, tất cả đều nhìn về phía phát ra thanh âm báo giá.

- Là phòng bao số bảy!

- Chính là người đã mua thanh kiếm gãy!

- Ta còn tưởng là ai, hóa ra là hắn! Có trò hay để xem rồi!

- Để xem Phi Thúy công tử có tiếp tục chịu thua hay không!

Tiền Bách Vạn híп ánh mắt nhìn xuyên qua tấm thủy tinh, trong phòng là một gã thiếu niên đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế, ung dung thưởng thức hoa quả. Gương mặt có gì đó non nớt của tuổi mười lăm, nhưng ánh mắt thì lộ rõ sự từng trải, khiến người nhìn vào có cảm giác rất khó hiểu.

Tên tiểu tử này một bộ bình tĩnh, không hề có chút hậm hực nào, rõ ràng vừa rồi không phải là một phút bốc đồng ra giá, mà ngay từ đầu đã xác định muốn đấu với Lý Minh rồi, vậy mà đợi đến khoảnh khắc cuối cùng mới báo giá, muốn hỷ lộng toàn trường trong lòng bàn tay sao?

Bao năm làm Đấu giá sư, Tiền Bách Vạn không ngờ bản thân đến tuổi này rồi lại bị một gã thiếu niên khống chế cảm xúc của Đấu giá trường. Tên tiểu tử này rõ ràng có tiền năm trở thành một Đấu giá sư siêu cấp.

Nếu như Tiền Bách Vạn nội tâm mừng rỡ bao nhiêu thì Lý Minh lại buồn bực bấy nhiêu. Hắn không ngờ rằng mọi chuyện tưởng như đã an bài rồi, vậy mà lại có kẻ dám nhảy ra phá đám.

Ban này thì đối đầu hắn vụ thanh kiếm gãy, bây giờ lại tranh giành Phượng Vũ trâm, đối phương rõ ràng là muốn đánh mặt Phi Thúy công tử hắn.

"Khốn kiếp!"

Bình thường hắn không bao giờ ngại đấu phứ, cảm giác dùng tiền tài để chết người khác chỉ có được trong đấu giá trường thực sự khiến hắn thấy thích thú, nhưng không phải là lúc này.

Vật phẩm đấu giá cuối cùng, là một thứ gần như bắt buộc hắn phải có, hơn nữa với giá trị của nó sẽ không có chuyện người khác kiêng nể danh tiếng của hắn mà nhường, chỉ có thể dùng tài phú để đập về.

Như cây Phượng Vũ trâm này, nếu là đao kiếm kích bông thương, những loại binh khí được ưa chuộng, thì đám tán tu hung hãn này sẽ không vì hắn là Phi Thúy thiếu các chủ mà nhân nhượng, chắc chắn sẽ điên cuồng tranh đoạt.

- Đại sư huynh, không cần tranh đoạt với lũ thất phu, chỉ cần đợi buổi đấu giá kết thúc, sư đệ sẽ có cách thu về Phượng Vũ trâm cho sư huynh!

Một gã thanh niên trong phòng lên tiếng nịnh nọt, nhưng Lý Minh không nghe lọt tai, hắn không thể để Phượng Vũ trâm lọt vào tay người khác

Hắn muốn mua Phượng Vũ trâm không phải vì bản thân hắn, mà muốn dùng làm quà tặng cho người khác. Thử tưởng tượng đem muốn quà cho người thương, vậy mà lộ ra thực chất có được món quà lại là do chặn đường giết người cướp của, thử hỏi mặt mũi của hắn biết giấu đi đâu? Người ta sẽ coi hắn là một kẻ như nào đây?

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Phế phẩm

- Một trăm năm mươi vạn lần thứ ba, thành giao! Thượng phẩm linh binh Phượng Vũ trâm thuộc về vị khách ở phòng bao số ba! Xin chúc mừng!

Tiền Bách Vạn đặc biệt cao hứng, sự vui mừng thể hiện rõ trên mặt, thế nhưng từng câu từng chữ vô tình lại ngư những nhát dao cứa vào lòng của Lý Minh.

Cảm nhận được ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người, Lý Minh cảm thấy nghẹn khuất, có nỗi khổ nhưng không biết nói cùng ai. Đúng là hắn rất muốn đạt được Phượng Vũ trâm, nhưng phải với giá năm mươi vạn linh tệ, chứ không phải gấp ba lần con số đó.

- Đáng ghét.

Một chuang đập vỡ chiếc bàn gỗ tử đàn nam vàng, Lý Minh mất vắn tia máu, nếu như sau đó không phải còn muốn cạnh tranh một bảo vật khác, hắn đã không giận dữ như vậy.

Nếu như Lý Minh biết kẻ vừa chơi mình lại chính là kẻ đã trắng trợn ra tay cướp đoạt Triều Dương bạch liên của mình trong Thập Vạn Đại Sơn thì rất có thể hắn sẽ trở thành tu giả đầu tiên bị chết vì hộc máu mồm.

Nhìn gương mặt trầm ngâm của Lý Minh, đám người Lưu Ngọc không ai dám lên tiếng nói năng gì, chỉ có mỹ nữ Tuyết Mai là hơi có điều suy nghĩ.

- Các vị, thời khắc mọi người chờ đợi nhất đã đến!

Tiền Bách Vạn đương nhiên mặc kệ những chuyện này, lão chỉ quan tâm là giá cao hay thấp. Một trăm năm mươi vạn cho cây Phượng Vũ trâm, đó là một cái giá khiến lão quá mức hài lòng, vì vậy lúc này gọi vật phẩm cuối cùng ra một cách vô cùng hào hứng, khiến những người ở trong đấu giá trường cũng cảm thấy kích động theo.

Ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung về phía bục thủy tinh, nơi lão Đấu giá sư đang cẩn thận từng li từng tí tiếp nhận chiếc khay từ kim cở nửa xích từ một tay nữ tử xinh đẹp. Tại trung tâm chiếc khay từ kim đó, dễ dàng nhận ra một chiếc hộp nhỏ hàn ngọc, ngay ngắn nằm im.

Cái hộp có sẵn màu trắng nhạt, tuy rằng đứng cách đó khá xa, nhưng mọi người phía dưới vẫn còn có thể nhìn thấy rõ ràng, từ trên hộp hàn ngọc phát ra bạch sắc hàn khí nhàn nhạt. Ở đây không ai thiếu hiểu biết như Việt cả, đều biết rằng đây chính là hàn ngọc thượng đẳng nhất, mới đầy đủ hàn khí có công hiệu bảo tồn.

Cùng với sự xuất hiện của chiếc hộp hàn ngọc thượng đẳng này, tất cả cường giả bên trong các phòng bao của Đấu giá hội, thân thể đều đột nhiên đứng thẳng, hơn nữa trong ánh mắt không buồn che giấu sự tham lam, gắt gao nhìn chòng chọc cái hộp hàn ngọc.

Ngay cả Phi Thúy công tử Lý Minh cũng không hề ngoại lệ.

Không để ý đến ánh mắt tham lam ở trong các phòng bao, Tiền Bách Vạn nhẹ nhàng mở nắp của hộp ngọc ra, ngay lập tức một chùm minh quang trắng xóa đột ngột bắn ra ngoài.

Bạch quang như ánh bình minh, mặc dù không quá rực rỡ nhưng vẫn khiến một số người trở tay không kịp, đều khép hai mắt lại.

Việt không bị bạch quang này ảnh hưởng, chỉ hơi nheo mắt lại, tập trung chặt chẽ vào cái bóng trong hộp ngọc trên bục thủy tinh, thứ ánh sáng này khiến hắn cảm thấy có chút quen mắt.

Chỉ thấy ở trong hộp ngọc dường như là một phiến lá, nó mang màu xanh của ngọc bích, chỉ có điều hình dáng của nó lại là hình tròn, khiến Việt nhất thời chưa thể nhận ra đây là lá của loại cây gì.

Nếu tinh tế nhìn kỹ sẽ phát hiện ra, trên bề mặt lá có những đường vân trong suốt không ngừng lưu chuyển, chính chúng là tác nhân phát ra bạch quang trong lành như ánh bình minh.

Trong đấu giá trường, cũng có những người mơ hồ như Việt vậy, không biết rốt cuộc trong hồ lô của Vạn Yêu Thương hội bán thứ gì, nhưng đều mơ hồ hiểu được nó không phải là thứ tầm thường.

Còn ở trong các phòng bao, những người đang đứng đây đều kích động không thôi. Thậm chí đều bởi vì cảm xúc không ổn định, đã khiến cho khí tức viên mãn của Linh Luân cảnh trong cơ thể không thể khống chế được tràn cả ra ngoài.

Trên bục thủy tinh, ánh mắt Tiền Bách Vạn thông thả đảo qua trên toàn bộ khuôn mặt chấn động ở hội tràng, lúc này lão mới thỏa mãn, ngón tay chỉ vào phiến lá nhỏ màu ngọc bích, cười dài nói:

- Chư vị, đây chính là Tứ phẩm linh thảo, Tiêu Dương Liên Đài!

Xôn xao!

Tiền Bách Vạn lờ lững vừa dứt, toàn trường không một tiếng động, chốc lát tiếng ồ lên đình tai nhức óc cùng với âm thanh hoảng sợ hít vào lương khí các kiểu, nhất thời bao trùm cả đấu giá trường.

Từng đạo ánh mắt đỏ thắm kèm theo hô hấp dồn dập, gắt gao nhìn chăm chú vào vật phẩm đấu giá cuối cùng này. Tứ cấp linh thảo? Loại cấp bậc linh thảo này đây, ở đây cơ hồ vượt quá hơn phân nửa số người, suốt đời đều không có tư cách nhìn thấy.

Trăm Yêu thành này chính là thiên địa của mạo hiểm giả, họ liều lĩnh tiến vào ngoại vi Tháp Vạn đại sơn để làm gì? Yêu thích cảm giác mạo hiểm, muốn trải nghiệm sinh tử? Cũng có thể nhưng số này chiếm một tỉ lệ rất ít.

Đa số đều là những tán tu, không có tài nguyên tu luyện, vì vậy mới phải xông vào bên trong những hung địa, hiểm nguy luôn đi kèm với lợi ích, họ đều hiểu bên trong luôn tồn tại những kỳ ngộ bất ngờ.

Có thể nói đám mạo hiểm giả ở đây đã ra vào ngoại vi Tháp Vạn đại sơn không ít lần, cũng nhìn thấy rất nhiều linh hoa linh thảo, thế nhưng phẩm cấp cao nhất cũng chỉ là Tam cấp mà thôi, bởi vì họ cũng chỉ dám vào đến khu vực như vậy. Liều lĩnh mà không có thực lực thì thuần túy là chịu chết, trên đời này không ai ngu như vậy cả.

Vì vậy nhiều người có phản ứng kịch liệt, hoảng sợ hít sâu hay kêu la thất thố cũng là điều dễ hiểu, hoàn toàn có thể thông cảm được.

Việt không quan tâm lắm đến Tứ cấp linh thảo, mà bắt ngay đến bốn chữ Tiêu Dương Liên Đài. Hắn khẽ lắc tay, cuốn Vạn Thảo lục lập tức xuất hiện. Mở đến phần Tứ cấp linh thảo, rất nhanh tìm thấy thông tin về Tiêu Dương Liên Đài, chỉ có điều những dòng ghi chép lại khiến hắn cảm thấy rất không hứng thú.

"Tứ cấp Tiêu Dương Liên Đài, là một loại linh thảo đặc thù, là do Nhị cấp Đoạt Dương Liên Tử thăng hoa thất bại mà thành.

Đoạt Dương Liên Tử không ngừng hấp thụ tinh hoa ánh nhật dương, tiến hành thăng hoa, cuối cùng nở ra Tứ cấp thượng đẳng linh hoa Triều Dương Bạch Liên.

Nếu không hấp thụ đủ lượng tinh hoa, quá trình thăng hoa thất bại, liên hoa sẽ biến mất chỉ còn lại một đài sen chứa đựng toàn bộ tinh hoa còn sót lại, chính là Tứ cấp hạ đẳng Tiêu Dương Liên Đài."

Tiền Bách Vạn nâng phiến đài sen nhỏ xinh lên, chậm rãi nói:

- Các vị, có lẽ không cần nói nhiều về Tiêu Dương Liên Đài, mặc dù tinh hoa lưu lượng không thể so sánh với Triều Dương Bạch Liên, nhưng cũng là một loại linh thảo tuyệt vời giúp ngưng tụ Linh Luân! Giá khởi điểm năm mươi vạn linh tệ, mỗi lần tăng giá không thấp hơn năm ngàn linh tệ!

Lý Minh không kích động thất thố mà gương mặt vô cùng thâm trầm, hắn rõ ràng có thể đạt được Tứ cấp linh hoa thượng đẳng nhất, thế nhưng lúc này đây lại phải ở Đấu giá trường giành giật với đám phàm phu tục tử, dùng hết tài phú tranh chấp một thứ phế phẩm của Triều Dương Bạch Liên.

Phi Thúy Các thừa khả năng cung cấp cho hắn tài nguyên ngưng tụ Luân, thế nhưng chưa đến đường cùng hắn sẽ không lựa chọn làm thế, bởi như vậy Tu lộ của hắn sẽ xuất hiện vết nứt, rất nhanh hắn sẽ bị thực lại trong Tứ công tử.

Chỉ có điều, Triều Dương Bạch Liên và Tiêu Dương Liên Đài, mặc dù đều là Tứ cấp nhưng chênh lệch như trời với đất. Nhưng Lý Minh không thể làm gì khác, cuối cùng cũng phải lên tiếng báo giá:

- Bảy mươi vạn linh tệ!

- Ta ra giá tám mươi vạn!

- Lão tử trả một trăm vạn!

Đấu giá trường trở nên điên cuồng, những gã tán tu mạnh mẽ từ đầu đến giờ chưa lên tiếng cũng bắt đầu xuất động. Những người khác thì đứng ở một bên nhìn, tất cả đều háo hức, chỉ trừ có một người.

Trong phòng bao số bảy, gã thiếu niên nhỏ hạt nho sang một bên, chậm rãi đứng dậy. Vật phẩm chốt này không khiến hắn hứng thú, trong người hắn thậm chí còn có loại linh hoa cao cấp hơn.

Buổi đấu giá đối với Việt đã không còn gì để xem nữa. Hắn bước về phía cửa phòng, bóng lưng cũng nhanh chóng biến mất, bỏ lại đằng sau những tiếng la hét báo giá cùng với khí tức Linh Luân viên mãn đang đè nén khắp Đấu giá trường...

☺♥3:☺ * 3: ☆ :☺ * 3:☺♥3

Bằng hữu nào thấy truyện hay thì hãy bỏ chút thời gian vote 10*, ai có điều kiện thì ném nguyệt phiếu kim châu các thứ, thậm chí share cho huynh đệ tỷ muội khác đọc!

Còn vị nào cảm thấy quá mức bức xúc, truyện xàm quá hay dở quá thì có thể còm men bên dưới cho vui cửa vui nhà!

Bản tác xin chân thành cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Kiếm khách

Mưa đã tạnh, vầng trăng treo cao, bóng dáng tròn vành vạnh như một chiếc đĩa bạc lơ lửng, không ngừng tỏa ra thứ ánh sáng dịu nhẹ, lan vào lòng người sự mát dịu, trong lành nhất.

Cảm giác này hoàn toàn trái ngược với không khí hỗn tạp người tranh ta đoạt ở bên trong Đấu giá trường, khiến một kẻ mới từ bên trong ra như Việt nảy sinh một cảm giác thật yên bình.

Bỏ lại phía sau ánh mắt hờn dỗi của mỹ nữ đón khách xinh đẹp, Việt hòa vào dòng người trên đường phố. Đưa bàn tay lên mũi, vẫn có thể ngửi thấy hương vị nữ nhân thoang thoảng, đương nhiên phải thế, bởi hán vừa mới vỗ bàn tọa của người ta xong.

Suy nghĩ của cô nàng này làm sao mà hán không biết chứ, chỉ có điều lúc này hán không thể làm ra chuyện như thế được.

Đương nhiên nguyên nhân không phải do hán chưa có thành tựu gì nên chưa dám tiếp nhận người ta, hán không phải là tuýp ngủ với nhau một đêm là chịu trách nhiệm cả đời. Càng không phải do hán không muốn lừa cô nàng, thực ra lừa lọc lại chính là sở thích của hán.

Chẳng qua đêm nay hán còn có việc quan trọng hơn, thanh kiếm gãy có khắc hai Hán tự Thuận Thiên, hán muốn nghiên cứu ngay lập tức.

Mặc dù lúc này đã nửa đêm nhưng đường phố vẫn tấp nập người qua lại, những hàng quán từ lâu vẫn sáng đèn. Thi thoảng lại truyền đến những tiếng ồn ào chúc tụng, rõ ràng vẫn còn rất nhiều người đang trên bàn nhậu chén chú chén anh quên mất đường về.

Cuộc sống như vậy thật sự quen thuộc biết bao, thế giới này hóa ra cũng không quá xa lạ như hán tưởng.

Về đến khách điểm, vừa vào phòng Việt lập tức đóng cửa lại sau đó nhanh chóng bỏ giày leo lên giường.

Bàn tay xò ra, lập tức một thanh kiếm gãy loang lổ gỉ sét xuất hiện. Chỉ có chuôi kiếm và một đoạn thân kiếm, bề mặt ám đoam vô quang, điểm nổi bật duy nhất của thanh kiếm gãy chỉ là hai chữ được khắc trên thân, loại chữ mà người ở thế giới này không thể đọc nhưng đối với bất kỳ một người dân Đông Á nào thì lại quá mức quen thuộc – Hán tự.

Có nhiều điều để nói về thanh kiếm gãy này, chứng minh nó có liên quan mật thiết đến vị Thái Tổ của triều đại Hậu Lê.

Thứ nhất, mấy lão già chuyên gia cổ vật của Vạn Yêu Thương Các đã khẳng định thanh kiếm gãy này có lịch sử trên năm trăm năm, mà Lê Thái Tổ khởi nghiệp vào đầu thế kỷ mười lăm, tính đến nay cũng khoảng sáu trăm năm, lẽ nào chỉ là sự trùng hợp?

Chữ khắc trên thân kiếm là chữ Hán, một loại chữ gắn liền với kỷ nguyên phong kiến rực rỡ của Đại Việt, lẽ nào cũng chỉ là trùng hợp?

Nội dung của hai chữ Hán này lại là Thuận Thiên, thanh thân kiếm nổi tiếng bậc nhất thần thoại gắn liền với thành công rực rỡ của Thái Tổ nhà Hậu Lê, đây cũng là sự trùng hợp?

Một điều thì có thể là trùng hợp, hai điều cũng có thể là trùng hợp, thế nhưng đến điều thứ ba thì không thể nào là trùng hợp được! Đây thực sự chính là bảo kiếm Thuận Thiên nổi danh trong lịch sử?

Đưa ngón tay sờ vào vết gãy, hán nảy sinh nghi vấn lớn, nếu đây đúng là bội kiếm của Lê Thái Tổ, vậy thì rốt cuộc nhà vua đã gặp phải chuyện gì mà thân kiếm cũng phải gãy đôi, lưu lạc đến mức này?

- Lẽ nào khi đến với thế giới này, Thái Tổ đã kinh động tồn tại cấm kỵ nên đã xảy ra đại chiến, cuối cùng kiếm gãy người...

Hán không dám nói đến chữ cuối cùng, bởi vì chữ đó vô cùng phạm húy. Trong các truyện kiếm hiệp hay có câu “Kiếm còn người còn, kiếm gãy người vong”, chẳng lẽ một vị vua anh minh bậc nhất lịch sử Đại Việt thực sự đã không còn tồn tại trên đời?

- Không đúng, nếu Thái Tổ kinh động đến tồn tại Cấm kỵ bên trong Cấm khu, thì thanh kiếm này tại sao lại xuất hiện ở thế giới bên ngoài?

Nếu thực sự đối thủ của Thái Tổ là tồn tại Cấm kỵ, thì thực lòng xin lỗi Thái Tổ chứ hán không tin ngài lại toàn mạng mà ra khỏi Cấm khu, vì vậy thanh kiếm gãy không thể do ngài mang ra được, nhưng lại càng không thể là người khác. Cấm khu là gì? Bước vào bên trong Thập tử vô sinh! Cho dù không kinh động tồn tại Cấm kỵ thì ngoài hán ra e rằng khó có ai có thể vào bên trong mà bình yên vô sự.

Các huynh đệ ỷ mũi đọc thấy hay thì bỏ chút thời gian ra vote 10*, vị nào tài phú khá giả thì ném kim cương, nguyệt phiếu... các thứ, bản tác xin đa tạ!

Còn vị nào cảm thấy quá mức bức xúc, truyện xàm quá hay dở quá thì có thể còm men bên dưới cho vui cửa vui nhà!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Bách Hiểu

Trời sáng rất mau, bình minh lên, xua tan đi màn đêm âm u lạnh lẽo.

Đây là thời điểm ác mộng đối với giới học sinh - sinh viên, đặc biệt là trong những ngày đông rét buốt, không ai muốn rời khỏi chăn ấm nệm êm đến trường học để chịu cảnh giáo viên ức hiếp dọa nạt mình cả.

Việt không hiểu cảm giác đó, đơn giản là vì hắn chưa từng trải qua. Tuổi thơ của hắn đã quá quen với cái lạnh, đói và rét, từng có những ngày đông chỉ đánh độc một cái quần cộc rách rưới nằm co ro dưới gầm cầu Long Biên.

Vì vậy mà bóng tối đối với Việt quen thuộc bao nhiêu thì hắn lại mong đợi bình minh đến bấy nhiêu.

Mở cửa phòng, hít hà không khí trong lành buổi sớm mai, một cảm giác thân thuộc ủa về, hệt như khi thấy những tia sáng đầu tiên len lỏi dưới những thanh nẹp cầu vẩy. Trong khoảnh khắc kỳ diệu này, hắn dường như nắm bắt được một điều gì đó.

Ánh sáng, đó chính là biểu tượng của sự sống, của sinh mệnh; bóng tối, lại là sự hiển hiện của chết chóc, của tử vong. Đó chính là hiểu biết chung của hầu như tất cả mọi người. Nhưng thực tế không chỉ có vậy.

Với văn hóa phương Đông, ánh sáng chính là nhận thức, còn bóng tối là sự u mê triền miên. Trong tư tưởng hệ tư tưởng khởi nguồn từ Nam Á là Phật giáo, ánh sáng lại là sự giác ngộ; ở chiều ngược lại, bóng tối là sự cố chấp vô minh. Với người theo đạo Hồi ở Tây Á xa xôi, ánh sáng thực chất đồng nhất với trí tuệ, còn bóng tối là sự trì độn.

Về cơ bản, những tư tưởng Á Đông đều có sự tương đồng rất lớn về ánh sáng và bóng tối, khác với những nền văn hóa ở các châu lục khác. Như những gì được ghi trong Sáng Thế thư của Kinh Thánh, sự tỏa rạng của ánh sáng chính là khởi nguyên, còn bóng tối ập đến đánh dấu sự kết thúc của vạn vật. Còn ở trong văn hóa sông Nin, ánh sáng và bóng tối lại tượng trưng cho cảm xúc cùng cực của con sinh vật: hứng khởi, niềm tin và khổ đau, tuyệt vọng.

Những kiến thức này không hề khó tìm, chỉ cần gặp bác Gúc với từ khóa “biểu tượng ánh sáng bóng tối” là có thể tìm thấy. Trước đây thực sự Việt không hiểu lắm những tư tưởng này, nhưng giờ phút này đứng như Phật giáo đã dạy, khi gặp được bình minh, con người ta sẽ giác ngộ.

Vượt qua được khổ đau tuyệt vọng đời sẽ tràn ngập niềm tin; sau suy tàn, kết thúc chính là phục hưng, khởi nguyên; sinh và tử, từ giác ngộ đến vô minh, đó là những vòng tuần hoàn, cũng như hoàng hôn và bình minh vậy.

Dù là hệ tư tưởng nào thì cũng có thể quy về một điều, ánh sáng được liên hệ với bóng tối, để tượng trưng cho những giá trị bổ sung hoặc thay phiên nhau trong một quá trình biến đổi.

- Hoàng hôn chủ hung sát, bình minh chuyển sinh cơ! Đây chính là sự vận động tất yếu của trời đất!

Lúc này hắn dường như đã lờ mờ nắm bắt được một chút gì đó của Đệ Nhị Bộ, không quá rõ ràng nhưng tác dụng không hề nhỏ.

Đến tận khi bình minh đã đi qua, Việt mới hồi tỉnh, rời phòng đi tìm lão bản của khách điểm.

.....

Lão bản của khách điểm này không ngờ lại hoàn toàn khác xa với tướng tượng của Việt.

Không phải là một tên gian thương mặt mũi nhăn nhu hai mắt tinh minh như những ông chủ thường thấy, mà lại là một lão nhân gần đất xa trời. Không phải trông như, mà đúng nghĩa là một lão già sắp chết.

Da mặt nhăn nhúm, lộ rõ các hốc xương, hai mắt lờ mờ đục ngầu có lẽ chẳng nhìn được thứ gì, còn hai tai chắc cũng đã phế khi mà có hai người bước vào mà lão vẫn ngồi yên dường như không biết gì.

Việt quay sang hỏi tên tiểu nhị:

- Ngươi có chắc lão già này còn đủ minh mẫn để giải đáp những thắc mắc của ta không?

- Khách quan nói đùa! Lão bản chúng tôi trông như vậy chứ thực ra minh mẫn còn hơn cả thanh niên!

Tên tiểu nhị một bộ dáng khảng định như chém đinh chặt sắt, đương nhiên là Việt tỏ ra không mấy tin tưởng cho lắm, mấy gã cấp dưới thường tìm mọi cách chiều lòng nịnh nọt, nói một cách thô tục thì là bợ đỡ cấp trên của mình, đó là chân lý bất biến bao đời nay.

- Khách quan, ngài có gì cứ hỏi lão bản, tiểu nhân phải đi làm việc!

Việt để ý đến tên tiểu nhân này mà quay lại nhìn về phía lão già, hẳn cũng không dám tỏ ra khinh người quá mức, ai mà biết được bên trong bộ da nhăn nheo này có phải là một lão bất tử hay không chứ.

Dù khả năng nào thì đối phương cũng là một kẻ lọc đời, vì vậy Việt không rào trước đón sau mà trực tiếp hỏi:

- Nay lão nhân, người có nghe thấy ta nói gì không vậy?

- Khách quan nói đùa! Lão phu không điếc, làm sao có thể không thấy!

Lão nhân đột ngột lên tiếng trả lời khiến cho Việt giật mình đánh thót, không khỏi ghé mắt nhìn lão già thêm một lần.

- Được rồi lão bản, ta muốn hỏi lão mấy câu...

- Lão phu không dám nói mình hiểu biết, nhưng cũng có một thời tuổi trẻ khinh cuồng. Tiểu huynh đệ không biết chứ nhìn lão phu bây giờ tàn tạ như vậy nhưng thời niên thiếu cũng từng là một thiên tài có thể ngạo thị người cùng thế hệ. Lúc đó lão phu đã từng đi không ít quốc gia ở Nam Phong vực này...

Ban đầu Việt còn nể tình vị lão bản già cả này nên cố gắng lắng nghe, thế nhưng khi lão nhân có dấu hiệu càng nói càng hăng say, tâm trí như chìm vào một thời thanh niên nhiệt huyết tràn ngập khát vọng không thể nào dứt ra được, Việt không thể chịu đựng được nữa mà phải lên tiếng cắt ngang:

- Dừng dừng dừng! Xin lỗi lão bản nhưng ta gặp lão không phải để nghe lão giải bày tâm sự!

Lão nhân như sực tỉnh từ cơn mộng mị, khẽ nở nụ cười xòa tạ lỗi, hai hàm răng có vẻ sắp rụng khiến lão trông thật buồn cười.

- Lão bản, lão vừa mới nhắc đến Nam Phong vực, đó là nơi nào vậy?

- Đó chính là địa vực bao trùm Cổ Nguyên quốc, gồm rất nhiều quốc gia, trong đó Thất phẩm quốc gia như Cổ Nguyên quốc có rất nhiều, còn có bốn quốc gia rất mạnh đạt tới Lục phẩm!

- Lục phẩm? Đó là những quốc gia nào vậy?

Việt cũng không quá lưu tâm vấn đề này, mấy thế lực dù đạt tới Ngũ phẩm thì cũng không ảnh hưởng gì đến hắn, bởi hắn cũng đâu định đầu nhập vào các thế lực đó. Đương nhiên hiểu biết cũng là điều tốt, có thể giúp ta tồn tại.

- Thiên Nam, Huyết Liên, Tu La, Kinh Nhật, đó là bốn vị bá chủ đích thực của Nam Phong vực này!

Việt hỏi han thêm một hồi, sau khi hiểu rõ về Nam Phong vực này thì bắt đầu đi thẳng vào vấn đề chính:

- Đa tạ lão bản, ta muốn hỏi một câu: Lão đã từng đi qua những quốc gia láng giềng, vậy đã bao giờ nghe đến ba chữ “Thuận Thiên kiếm” chưa?

Lão nhân nghe được câu hỏi thì khẽ trầm tư, dường như đang cố lục lại bộ não đã đến tuổi xế chiều như chính bản thân lão, một hồi lâu sau hai hàng lông mày đã trĩu lúi mới giãn ra, có chút không chắc chắn nói:

- Lão phu từng nghe đến một kiếm khách vô địch, dường như có tên gọi là Thuận Thiên Kiếm Vương!

- Thuận Thiên Kiếm Vương?

Việt giật nảy mình, dường như bản thân đã tìm thấy chút dấu vết liên quan đến vị vua khai sáng nhà Hậu Lê.

Lê Thái Tổ từng đề lại bút tích trên tấm thạch bia là “Thuận Thiên Kiếm Lê Lợi”, bây giờ lại xuất hiện một vị Thuận Thiên Kiếm Vương, nếu nói hai người không có sự liên quan thì đánh chết hắn cũng không tin.

- Thuận Thiên Kiếm Vương đó, lão có thể nói tường tận không?

Chỉ tiếc rằng lão nhân lại lắc đầu tỏ ý lão cũng không quá rõ ràng về người này. Ngay khi Việt thất vọng ra mặt thì lão nhân như nhớ ra điều gì, liền nói:

-...Nhưng nếu ngươi muốn biết thông tin về người này, có thể đến một trong Tứ đại quốc gia Lục phẩm, tìm đến một nơi có tên gọi Bách Hiếu Lâu, có thể sẽ nhận được lời giải đáp mà ngươi muốn!

- Bách Hiếu Lâu?

Các huynh đệ tỷ muội đọc thấy hay thì bỏ chút thời gian ra vote 10*, vị nào tài phú khá giả thì ném kim cương, nguyệt phiếu... các thứ, bản tác xin đa tạ!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Hoàng tước

Thức ăn rất nhanh chóng được đưa lên, lúc này hấn vừa ăn vừa bắt đầu sắp xếp lại những thông tin và suy nghĩ hướng đi tiếp theo của bản thân.

Đây là một thế lực rất đặc thù, không tham gia vào bất kỳ một phân tranh nào, chỉ quan tâm đến việc mua bán thông tin. Dù là ai, thế lực nào, chỉ cần bỏ ra một cái giá tương xứng thì có thể biết được thông tin mình cần.

Đương nhiên trên đời không có gì là tuyệt đối, bản thân câu này cũng chỉ mang tính chất tương đối mà thôi, bởi vì cũng có thông tin mà Bách Hiểu Lâu không biết, càng nhiều hơn nữa là biết nhưng không dám đề cập đến.

Bách Hiếu Lâu tu giả bình thường không thể tiến vào, tùy tiện xem một tin tức ở trong đó đều có thể tiêu hao gần như toàn bộ gia tài của một gã tu giả Linh Phách cảnh bình thường, còn Linh Luân cảnh thì có thể táng gia bại sản.

- Trong Tứ đại bá chủ, quốc gia gần với Cổ Nguyên quốc nhất là Thiên Nam đế quốc, đây sẽ là mục tiêu của ta!

Thiên Nam quốc nằm ở phía Đông Bắc của Cổ Nguyên quốc, cách hai quốc gia. Đó đương nhiên là một khoảng cách rất xa, nhưng so với 3 quốc gia còn lại thì đã gần hơn rất nhiều rồi.

- Các người còn đoán già đoán non làm gì, tên Nhất Cuồng kia vừa rời khỏi thành rồi!

Đột nhiên bên tai truyền đến tiếng nói vang như sấm cắt ngang suy nghĩ của Việt, đưa hắn trở về với thực tại. Hắn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy vừa lên tiếng là một đại hán cao lớn, mặc một bộ y phục da thú, toàn thân toát ra một nét gì đó rất thô hào liêu lĩnh của một gã mao hiểm giả.

Người này vừa bước vào cửa, có lẽ nghe thấy lời bàn tán của những người khách nên mới nói như vậy. Vừa rồi Việt mải suy nghĩ nên không nghe vào tai bất kỳ điều gì, vì vậy lúc này đương nhiên không thể hiểu câu vừa rồi của gã hán tử.

- Cái gì? Hấn dám rời khỏi thành ư?

- Vị bằng hữu này, hấn rời thành một mình hay với ai vậy?

- Lễ nào tên điên này có hậu thuẫn?

Đại hán áo da thú lắc đầu đáp:

- Hắn rời thành một mình, hơn nữa hoàn toàn quang minh chính đại, dường như không quá quan tâm đến việc bản thân đang bị nhắm vào.

- Cái gì? Tên này liệu như vậy?

- Đây là điên chứ không phải liều nữa rồi!

Ngồi ở đây hầu như đều là mạo hiểm giả, trên trán viết rõ hai chữ liều lĩnh, thế nhưng vẫn phải thốt ra những câu đầy kinh hãi như vậy, khiến cho Việt dù là một gã rất tinh minh nhưng vẫn có cảm giác như lạc vào trong sương mù.

Hắn lập tức quay sang hỏi một gã nam tử ở bàn bên:

- Vị đại ca này, mọi người đang nói đến ai vậy?

- Người biết tối qua diễn ra buổi đấu giá của Vạn Yêu Thương Hội chứ?

Người này cũng không hề tỏ ra khó chịu mà rất hào sảng giải đáp cho hắn:

- Vật phẩm cuối cùng chính là Tứ cấp linh thảo Tiêu Dương Liên Đài, có thể giúp người ta đột phá Linh Luân, cô đọng thành công Linh Phách. Đám tu giả Linh Luân viên mãn lao vào tranh đoạt, cuối cùng rơi vào tay một người tên là Nhất Cuồng.

Việt hơi hơi gật đầu, giành được đồ tốt đôi khi cũng không phải là phúc, họa phúc khó lường không ai có thể kiểm soát. Có trong tay Tiêu Dương Liên Đài, đương nhiên sẽ trở thành đích nhắm cho mấy gã đã đập đến bình chướng Linh Phách. Hơn nữa toàn là mấy gã dong binh, liều lĩnh có thừa, giết người đoạt bảo cũng không lạ lắm gì.

- Không phải Vạn Yêu Thương Hội bảo mật rất cao sao đại ca? Làm sao mà ai cũng biết bảo vật thuộc về tay gã Nhất Cuồng này thế?

- Vạn Yêu Thương Hội đương nhiên sẽ không tiết lộ danh tính! Nghe nói tên điên kia tự báo danh lộ mặt, hoàn toàn không đặt quần hùng vào mắt!

- Tên này...

Việt có chút khó hiểu, nếu là hắn sau khi đắc thủ lập tức lần đi, tại sao còn báo danh lộ mặt trở thành đích ngắm cho mọi người? Mặc dù làm vậy có vẻ rất khi phách, rất bá đạo, thực tế lại là một hành vi rất ngu xuẩn!

- Hay là hắn đã giao Tiêu Dương Liên Đài cho ai đó rồi?

Vị đại hán mặc y phục da thú tai rất thính, nghe thấy câu hỏi của Việt thì hơi có chút suy nghĩ, rồi đáp:

- Có lẽ là không! Hắn vừa rời khỏi cổng thành Bắc thì lập tức có mấy gã Linh Luân viên mãn đuổi theo! Ta thấy trong đó có cả hai gã Thiên Lang và Hắc Dao!

Mọi người nghe đến hai cái tên này đều giật mình kinh hãi. Mặc dù không nổi danh khắp Cổ Nguyên quốc như Tứ công tử hay Bát Kiệt, nhưng đối với mọi người trong Trầm Yêu thành này thì không khác nào sét đánh bên tai.

Hai người này là hình tượng mà đám dong binh hướng tới, đã đứng chân ở Linh Luân viên mãn đã lâu, thực lực đạt đến mức không thể tưởng tượng, dù có nói tiếp cận Linh Phách giả cũng không ngoa, cho dù Tứ đại công tử e rằng cũng phải cam bái hạ phong.

Ngón tay gõ gõ xuống bàn, Việt bắt đầu suy tính. Hắn không tin tên kia là một kẻ điên, không những công khai danh tính, lại còn quang minh chính đại rời khỏi thành, rõ ràng có mùi vị của bầy chuột ở đâu đó.

Nhưng cũng có thể hắn lén lút quen rồi nên nghĩ ai cũng giống mình. Thực ra gã Nhất Cuồng này là một quân tử quang minh chính đại, sẵn sàng một mình chống lại quần hùng, ngạo nghễ bất hoang.

Gã thiếu niên rất nhanh làm ra hành động, đứng dậy thanh toán rồi rời khỏi từ lâu.

Không cần biết gã Nhất Cuồng kia điên thật hay đã có hậu chiêu, không cần biết đây là một trường loạn đả hay là một cái bẫy, hắn vẫn sẽ đi quan chiến. Không có cơ hội thì thôi, nhưng nếu thời cơ đến, lập tức ra tay đoạt bảo rồi bỏ chạy.

Người làm mình hướng, đây chính là sở thích của hắn. Lần này cũng không ngoại lệ!

Bộ ngựa bắt ve, hắn nguyện hóa thân Hoàng tước!

☺♥☺☺✿☺☺☺☺☺♥☺☺

Dạo này việc nhiều quá, chương ra chậm!

Các huynh đệ tỷ muội đọc thấy hay thì bỏ chút thời gian ra vote 10*, vị nào tài phú khá giả thì ném kim cương, nguyệt phiếu... các thứ, bản tác xin đa tạ!

Còn vị nào cảm thấy quá mức bức xúc, truyện xàm quá hay dở quá thì có thể còm men bên dưới cho vui cửa vui nhà!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Tụ hội

Ánh nắng len lỏi xuyên qua tán cây rậm rạp chiếu xuống, khiến cả khu rừng trở nên bừng bừng sức sống. Trong tiếng gió xào xạc thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng gầm thét của hung cầm dị thú.

Khung cảnh sống động như một bức tranh thủy mặc, không cầu kỳ nhưng vẫn vô cùng nên thơ.

Phía nam của khu rừng nhỏ này, là một con đường nhỏ uốn lượn, ánh mắt dọc theo phía nam nhìn theo, còn có thể thấy được hình dáng mơ hồ của Trảm Yêu thành.

Trên con đường nhỏ, một bóng người không ngừng lao đi, bộ dáng vô cùng gấp gáp nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác kẻ này đang rất bình thản.

Bóng người càng lúc càng đến gần, có thể thấy được đây là một gã thiếu niên chừng mười lăm, mười sáu, gương mặt vô cùng anh tuấn, thậm chí có phần hơi quá mức. Da mặt trắng trẻo hơn cả nữ tử, nhìn đi nhìn lại thấy thế nào cũng là một vị thể gia công tử quen được nuông chiều, thế nhưng chạy liên tục như vậy mà không hề có chút dấu hiệu thở dốc.

Gã này chính là Việt.

Sau khi hỏi đường hẳn một đường Bắc thượng đuổi theo gã Nhất Cuồng kia với mong muốn xem tuồng miễn phí. Đương nhiên nếu thời cơ cho phép, trai cò mổ nhau hẳn không ngại làm ngư ông một lần.

Khi đến trước khu rừng, Việt đột nhiên dừng bước, bởi hắn cảm nhận được mùi vị gì đó rất không thơm. Đưa mắt nhìn cây cối rậm rạp trước mặt, cảnh lá rì rào như đang nhảy múa trong nắng thật yên bình lắm sao, thế nhưng lại khiến hắn cảm thấy có chút lạnh người.

Bởi vì trong tiếng gió nhẹ xào xạc như tiếng đàn, hắn cảm nhận được sát khí ẩn tàng. Trong khu rừng phía trước ẩn tàng không ít sát cơ!

Nhiều năm làm sát thủ, hắn rất miễn cảm với sát khí. Thứ vật chất vô hình này dù che giấu kỹ đến mức nào đi chăng nữa thì chỉ cần trong đầu có một tia ý muốn giết người, sát ý sẽ từ đó mà sinh ra.

Lẽ nào các bên đã chạm mặt rồi?

- Không đúng! Nếu đã chạm mặt thì sát khí ắt ngập trời, có sao phải cố gắng che che giấu giấu như vậy chứ?

Việt khẽ nhíu mày, ánh mắt quét xung quanh một lát, sau đó đem hơi thở đè thấp đến hết mức, lén lút di chuyển đến trong một đám cây cối rậm rạp. Mượn địa thế này, hắn chậm rãi tiến vào sâu bên trong cánh rừng.

Sau khi Việt tiến vào bên trong khu rừng nhỏ kia, con đường có chút hẻo lánh này lại lâm vào an tĩnh cực độ, thậm chí là phi điều, dường như đều vì cảm ứng được sát ý càng lúc càng mạnh từ trong rừng tràn ra mà phát run, thân thể lui vào trong tổ, không dám phát ra nửa tiếng kêu.

Thân thể Việt lúc này gần giống như một khối thi thể, lặng lẽ ẩn vào trong đám cây. Hô hấp của hắn giảm xuống mức thấp nhất, đến năm phút mới hít thở một lần. Đây là trạng thái vô cùng đặc biệt của Nguyên Sơn cổ kính, thậm chí có thể giảm khí tức sinh mệnh về không.

Rất nhanh một khung cảnh tuyệt đẹp xuất hiện trong tầm mắt của Việt.

Một con gió nhẹ thổi qua, khiến những chiếc lá đã già cối phải lìa cành, dù lưu luyến không rời những vẫn là tả hạ thân xuống những gợn sóng biếc lặn tăn trên mặt nước.

Giữa khu rừng nhỏ, không ngờ lại tồn tại một hồ nước mang đậm vẻ đẹp như những áng văn thơ.

Đứng bên hồ, bạch y bay phấp phới, mái tóc dài thả trong gió, phong thái tiêu sái, chiếc quạt không ngừng phe phẩy trước ngực như hồ ứng với từng nhịp sóng lặn tăn trên mặt hồ.

Người và cánh, rõ ràng là hai thực thể hoàn toàn khác biệt, vậy mà lúc này dường như hòa thành một thể, trở thành một bức tranh thủy mặc tuyệt mỹ.

“Đây chính là Nhất Cuồng?”

Việt thực sự cảm thấy kinh ngạc, nếu đây thực sự là gã Nhất Cuồng mà mọi người nói đến, thì quả thực quá khác biệt so với tưởng tượng của hắn. Đối phương đâu có vẻ gì là điên khùng, bộ dáng hoàn toàn là một công tử ca phong lưu tiêu sái, nho nhã anh khí.

“Hay là mình đã đi nhầm đường?”

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng hắn vẫn nằm im trong lùm cây, sát cơ ẩn nấp quanh đây là sự thật, dù không phải là Nhất Cuồng thì vẫn sẽ có trò hay để xem.

Thời gian cứ hờ hững trôi, đến tận khi Việt bắt đầu ngáp ngán ngáp dài vì phải chờ đợi thì cuối cùng thì cũng có người không thể chờ đợi được thêm nữa.

Bên trong lùm cây rậm rạp ở đầu đó xung quanh hồ nước đột nhiên vang lên thanh âm dây cung rất nhỏ, đưa Việt lập tức tỉnh ngủ.

Một mũi tên xuyên qua các tán cây rập rập, đích đến chính là bạch y pháp phối bên bờ hồ.

Chiếc quạt xòe ra chặn phía trước, lập tức khiến mũi tên vỡ nát, hóa thành những đoàn khí trong suốt hòa vào thiên địa.

“Linh lực ngưng hình?”

Việt không khỏi cảm thấy kinh hãi, đây là năng lực đặc thù chỉ khi cô đọng thành công Linh Phách mới làm được. Lẽ nào những kẻ ẩn nấp quanh hồ đều là Linh Phách giả? Nếu vậy thì hắn căn bản không có hy vọng đục nước béo cò, có thể giữ mạng rồi đi là cảm ơn trời đất lắm rồi!

- Ha ha, không hồ là Ngân Cung, thủ đoạn linh lực ngưng tiền này, quả nhiên là xuất thần nhập hóa!

Bạch y chậm rãi xoay người lại, vẫn là bộ dáng đầy ung dung, phong thái tràn ngập tiêu sái, chỉ có điều khi nhìn thấy gương mặt hắn lại khiến Việt ngã ngửa, thiếu chút nữa thì phum ra một búng máu.

Thực tế gương mặt đối phương không hề xấu, chỉ có điều làn da ngăm đen, mặt vuông chữ điền đầy cương nghị, ánh mắt toát ra sự mãnh liệt, hàng râu quai nón thật hào hùng, đặc biệt là nụ cười tràn ngập sáng khoái, hoàn toàn là một gã mạo hiểm giả gan dạ chân chất, rất dễ gây thiện cảm cho người đối diện.

Thế nhưng gương mặt này lại đặt trên một bộ dáng công tử ca đầy phong lưu, bạch y tiêu sái, chiếc quạt đào hoa phe phẩy, thần thái rất hợp với một đêm trăng phong tình. Sự đối lập như vậy khiến cho bất kỳ ai cũng phải nảy sinh cảm giác vô cùng khó chịu, nghịch khí công tâm, muốn thổ huyết tại chỗ.

- Nhất Cuồng, ngươi đủ cuồng!

Một tiếng quát lớn vang lên, hơi thở hùng hồn chột phóng ra, một đạo thân ảnh màu đỏ từ trong rừng bắn ra, cuối cùng đứng vững vàng trên một cây đại thụ, ánh mắt lạnh nhàn nhạt quét về phía bạch y bên bờ hồ.

Việt quay ra đánh giá, khí tức gã Ngân Cung này rõ ràng là Linh Luân viên mãn, tại sao lại có thể ngưng hình linh lực? Ánh mắt hắn nhanh chóng khóa vào cây cung màu bạc đang rung lên nhẹ nhàng trên tay người này.

- Đẳng nào cũng không chờ được nữa, sao không ra hết đi?

Bạch y Nhất Cuồng quát lớn, thanh âm hùng hồn tràn ngập hào khí can vân, nhưng vẫn không thể nào xua đi khí chất tài tử trên người. Hai sự đối lập ở cùng một con người khiến người ta hiểu được tại sao tên hắn lại có một chữ Cuồng.

- Cuồng vọng!

Hai tiếng quát gần như hô ứng đồng thời vang lên, lập tức xuất hiện hai bóng người xuyên qua cây rừng, rất nhanh xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Một đại hán tuổi chừng trên ba mươi, mặc một bộ trường bào phanh ra trong gió, để lộ ra hình xăm đầu sói trên ngực trần.

Người còn lại có vẻ nhiều tuổi hơn, thân hình vô cùng lực lưỡng, hai cánh tay đeo hai bộ trảo cũng to lớn y như chủ nhân của nó, khiến gã trông như một con gấu.

Àm!

Một cây đại thụ gần hồ nước bỗng nhiên bị chẻ đôi, chậm rãi đổ sập xuống. Bụi mù tan đi, chỉ thấy đứng ở đó là một gã hán tử đeo mặt nạ đen, trên vai gác một thanh đại đao khổng lồ. Người khác chỉ đơn giản từ trong rừng cây hiện ra, còn gã này lại bỏ đôi đại thụ mà xuất hiện, một màn xuất hiện quá hoành tráng!

- Linh Luân viên mãn giả của Trảm Yêu thành đều đã đến đủ!

Nhất Cuồng khẽ cười, dường như muốn xác nhận không còn thêm ai.

Thanh âm kiêu ngạo vang lên, một bóng người tiêu sái từ trong rừng cây rậm rạp chậm rãi đi ra, không hề nóng vội như những người kia.

Dạo này việc nhiều quá, chương ra chậm!

Các huynh đệ tỷ muội đọc thấy hay thì bỏ chút thời gian ra vote 10*, vị nào tài phú khá giả thì ném kim cương, nguyệt phiếu... các thứ, bản tác xin đa tạ!

Còn vị nào cảm thấy quá mức bức xúc, truyện xàm quá hay dở quá thì có thể còm men bên dưới cho vui cửa vui nhà!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Di biến

Đây là một thanh niên vận tử y, trước ngực áo đính những viên ngọc nhỏ trong suốt với những đường vân màu lục vô cùng tuyệt mỹ. Nếu như người có chút hiểu biết, lập tức sẽ nhận ra một loại ngọc cực kỳ quý giá thường được làm đồ trang sức – phi thủy.

Người có kiến thức hơn nữa, sẽ biết được đây không phải là những viên ngọc Phi Thúy thông thường, mà đều là Phi Thúy chí tinh, ẩn chứa linh khí thiên địa bên trong, có thể gia tăng tốc độ tu luyện linh lực.

Bạch y tiêu sái hoàn toàn không thua về thần thái, Nhất Cuồng nở một nụ cười vô cùng nhạt nhẽo:

- Còn tưởng là ai hóa ra Phỉ Thúy công tử Lý Minh!

“Gã này...”

Giấu mình sáu mươi tán cây rậm rạp, Việt chăm chú nhìn kẻ mới đến. Việc Phi Thúy công tử xuất hiện muốn tham gia tranh cướp Tiêu Dương Liên Đài không khiến hắn bất ngờ bằng gương mặt của bản thân gã công tử này.

Nhân sinh vừa gặp gỡ, vậy mà ngỡ đã quen nhau từ kiếp trước! Rất nhanh, chưa mất đến ba giây để Việt nhớ ra gương mặt này, lập tức há hốc mồm ra trông chừng nhét vừa cả quả trứng.

Hắn không thể nào ngờ được, đại danh鼎鼎 Phi Thúy thiếu các chữ, một trong Tứ đại công tử của Cổ Nguyên quốc, Phi Thúy công tử, vậy mà lại chính là tên ngu ngốc đã bị hắn cướp mất Triều Dương Liên trong Thập Vạn Đại Sơn.

Nhân sinh vô thường, cũng chỉ đến thế này mà thôi!

Bao nhiêu nỗi hận đối với gã Phi Thủy công tử này vì khiến hắn tổn rất nhiều linh tệ mua thanh kiếm gãy trong buổi đấu giá tối qua, lúc này bỗng tan thành mây khói. Hắn ra tay cướp linh hoa của đối phương, khiến đối phương giờ phải ra tay cướp phế phẩm của linh hoa kia, cũng không còn cách nào khác. Giờ chỉ hy vọng Tiêu Dương Liên Đài không rơi vào tay Lý Minh, nếu không thì cũng đành âm thầm xin lỗi đối phương một lần nữa.

Trường bào đại hán quay sang nhìn Ly Minh, hình xăm đầu sói trước ngực khẽ chuyển động trông thật sống động, gã cất giọng nói âm trầm tràn ngập mỉa mai của mình lên:

- Đường đường Phỉ Thúy các Phỉ Thúy công tử lễ nào cũng muốn tham gia cướp đoạt?

- Chuyện đây không cần Thiên Lang đương gia phải suy nghĩ!

Lý Minh hờ lạnh, với thân phận của hắc thi hành vi ăn cướp như vậy đúng là không ổn, chỉ có điều dù là ăn cướp thì cũng là dựa vào tự bản thân hắn, còn hơn là phải quay về ngựa tay xin môn phái trợ cấp.

"Lão tử từng bị kẻ khác trắng trợn ăn cướp Triều Dương Liên, hôm nay ra tay cướp đoạt Triều Dương Liên Đài, hoàn toàn là phải đạo! Hơn nữa tính ra lão tử vẫn còn thua thiệt!"

Nếu hôm nay hắn không đoạt được Liên Đài tới tay thì cũng đành quay về Phi Thủy Các, thời gian không chờ đợi ai cả. Đương nhiên hắn rất tự tin, trong mắt hắn mấy gã cả đời dừng chân ở Linh Luân có thể sánh được hắn sao?

Đương nhiên không ai biết được suy nghĩ của Lý Minh, dù biết thì cũng không mấy quan tâm, mục tiêu của họ chỉ có một, chính là Tiêu Dương Liên Đài trong tay Nhất Cuồng.

- Ngân Cung, Thiên Lang, Hùng Thủ và Hắc Dao, bốn vị mạo hiểm đoàn trưởng lừng danh Trảm Yêu thành, nhưng Tiêu Dương Liên Đài lại chỉ có một...

Bạch y pháp phối, Nhất Cuồng vừa nói vừa chuyển ánh mắt hướng tới bốn người, không biết vô tình hay cố ý mà bỏ qua Lý Minh, cuối cùng dừng lại ở vị hán tử cao lớn với đôi cựa trào đeo ở hai tay:

- Hùng Thủ đương gia nghĩ sao?

Hán tử được gọi là Hùng Thủ này hừ lạnh:

- Không cần dùng kế ly gián! Hắc Dao, ngươi nghĩ sao?

Được nhắc tên chính là nam tử đeo mặt nạ màu đen, trên vai vác một thanh cự kiếm khổng lồ mà mới đây thôi còn có một màn xuất hiện rất khoa trương.

- Cần gì nghĩ nhiều, cứ dựa vào thực lực đi!

- Hay cho câu dựa vào thực lực! Vậy thì để chờ tốn thời gian, tất cả các ngươi lên một lượt đi!

- Cuồng vọng!

Lời nói của Nhất Cuồng như tát vào mặt năm người, người phản ứng đầu tiên lại chính là hán tử lực lưỡng với đôi cựa trào - Hùng Thủ đương gia.

Sắc mặt giận dữ quát một tiếng chói tai, linh lực hùng hồn tự trong cơ thể phát ra, mạnh mẽ tràn ra khắp xung quanh, trực tiếp khiến lá cây tạp vật trên mặt đất phụ cận, đều bị đẩy ra, xem khí thế như vậy, thực lực sợ rằng đã vượt qua phạm trù Linh Luân cảnh.

"Mấy gã này...tại sao lại mạnh như vậy?"

Đây là suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu của Lý Minh. Rõ ràng chỉ là Linh Luân viên mãn, thế nhưng khí tức lại có thể mạnh mẽ đến như vậy, hoàn toàn có thể so với cường giả Linh Phách trong tông môn của hắn. Mấy tên này mà thành công ngưng tụ Linh Phách, thì còn mạnh mẽ đến mức nào nữa?

- Xử lý tên ngông cuồng này rồi tính tiếp!

Thiên Lang là người đầu tiên xuất thủ. Chỉ thấy linh lực từ các lỗ chân lông thoát ra ngoài, không ngừng lưu chuyển trên bề mặt cơ thể, đặc biệt là trước ngực, khiến hình xăm đầu sói càng trở nên đáng sợ. Cuối cùng đột nhiên bộc phát ra kinh lực kinh khủng, trùng kích về phía gã bạch đứng bên hồ.

Gần như ngay lập tức, những người khác cũng bắt đầu xuất thủ.

Lý Minh hơi có chút lưỡng lự, nhưng cuối cùng cũng gia nhập cuộc chiến. Những gã này mặc dù đều thể hiện ra thực lực siêu việt Linh Luân cảnh, nhưng hắn cũng có thủ đoạn bảo vệ tính mạng, không cần thiết phải sợ hãi.

Những cỗ linh lực không ngừng va chạm, tại nơi tiếp xúc liên tục truyền ra những dư chấn như kinh đào hải lãng, bạo thịnh mà khai.

Sắc mặt Hùng Thủ chết chóc hung lệ, hung hăng nâng song trào không ngừng vỗ tới, tràn ngập máu tanh sát khí nhưng lại không hề phát ra một chút tiếng gió.

Ở phía bên kia, Thiên Lang với tốc độ khủng khiếp của mình không ngừng công kích, đôi tay tràn ngập thành trào điên cuồng vỗ tới, hệt như một con sói đồng hoang đang tấn công con mồi.

Còn nam tử đeo mặt nạ tên gọi Hắc Dao bộ dáng vô cùng khoan thai, nhưng thanh cự đao trong tay thì không hề khoan nhượng dù chỉ một chút. Mỗi đao đều như thiên quân vạn mã khí thế ngất trời.

Chỉ có điều mục tiêu nhận tất cả những công kích đó lại không hề có chút yếu thế, phản ánh rợp trời hóa giải cả những mũi linh tiễn bắn tới từ góc độ rất hiểm, bộ dáng ung dung như tằm từ đang hợp tấu cảm ca, từng động tác lên xuống nhịp nhàng như những nhịp âm trong cảm khúc.

Song phương chiến đấu ác liệt như vậy nhưng khả năng không chế linh lực đều rất tinh tế, mặc dù ám đầy sát khí nhưng động tĩnh không hề lớn, nếu đứng ở bên ngoài khu rừng thì không thể nào biết được bên trong đang xảy ra kịch chiến, có lẽ chỉ mơ hồ nghe thấy được trong gió mùi máu tươi mà thôi.

Nửa canh giờ trôi qua, đã có người phải rời cuộc chiến. Lý Minh chân không thể nào đứng vững, lùi lại hơn chục bước mới có thể ổn định thân hình, trên cổ thấy rõ một vết cắt sắc bén, máu tươi không ngừng túa ra.

Ở bên hồ, cuộc chiến vẫn diễn ra ác liệt. Thế cục năm đấu một như vậy, thế nhưng Nhất Cuồng vẫn không hề có dấu hiệu thua thiệt. Ai nấy cũng đều sắc mặt tái nhợt, toàn thân dính không ít máu, có lẽ có cả máu của bản thân và kẻ địch.

- Tên này không đơn giản! Chớ để phòng nhau, đều tung ra sát chiêu đi!

Ngân Cung quát lên, những người khác đều hiểu, khẽ dùng ánh mắt giao nhau.

- Được, để ta trước! Sát Đao!

Mặt nạ khẽ rung lên, Hắc Đao vung cự đao chém xuống, một luồng đao kinh khổng lồ bắn thẳng tới vị trí Nhất Cuồng, cả tốc độ lẫn lực lượng đều khủng khiếp, hoàn toàn trực diện mà không thể ngăn chặn.

Nhất Cuồng nào dám hời hợt, hoàn toàn gồng mình lên chặn một luồng đao kinh khủng khiếp này. Chỉ có điều tài tử phiến trong tay lập tức tan nát, ngực áo bị đao kinh xoắn nát vụn, máu tươi bắn ra tung tóe.

Đao kinh hóa thành linh khí tan đi, một thanh cự đao cắm xuống bên cạnh hồ. Không ngờ đó không chỉ là một luồng đao kinh,, mà bên trong lại ẩn chứa thanh cự đao của Hắc Đao. Đao khách bỏ đao, ắt có mạng vong!

- Ta tiếp!

Thiên Lang cùng Hùng Thủ hét lên một tiếng rồi đồng loạt xông tới.

Đứng ở một bên Ngân Cung giương chiếc cung lớn màu bạc lên, không ngừng ngưng tụ linh khí xung quanh, chuẩn bị cho sát chiêu của mình. Sát chiêu của hắn cần thời gian chuẩn bị, nhưng khi đã thành thì chính là kết cục tất sát!

Thế nhưng đúng vào lúc Cự linh tiễn gần thành hình, Nhất Cuồng chuẩn bị rơi vào kết cục phải chết thì tình thế đột ngột thay đổi.

Dị biến xuất hiện!

☺♥3÷ε✱3÷★÷ε✱3÷ε♥3

Sorry anh em nhé, dạo này việc nhiều quá!

Các huynh đệ tỷ muội đọc thấy hay thì bỏ chút thời gian ra vote 10*, vị nào tài phú khá giả thì ném kim cương, nguyệt phiêu... các thứ, bản tác xin đa tạ!

Còn vị nào cảm thấy quá mức bức xúc, truyện xàm quá hay dở quá thì có thể còm men bên dưới cho vui cửa vui nhà!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Sát cục

Àm âm âm!

Phía trên đầu đột nhiên truyền đến những thanh âm chấn động như có hàng vạn con ngựa chạy chồm, thanh thế trùng thiên, đàng đàng sát khí, xông thẳng đến chiến trường mà đi.

Tiếng vó ngựa nặng nề, tiếng giáp sắt va chạm, tiếng trống trận uy nghiêm như sấm rền, tất cả tạo thành một luồng khí thế khổng lồ ép xuống, khiến một vị đương gia của Trảm Yêu thành, Linh Luân viên mãn giả như Ngân Cung cũng phải cảm thấy ngột thở.

Lúc này là một thời khắc cực kỳ nhạy cảm, sự tập trung của Ngân Cung đang ghim vào gã mặc bạch y ở bên hồ kia, toàn bộ linh lực cơ thể đều dùng để ngưng tụ Cự linh tiễn, vậy mà đột nhiên lại bị tập kích, hoàn toàn không có biện pháp nào hóa giải.

Thế cục tất sát mà Ngân Cung chuẩn bị tặng cho Nhất Cuồng kia đột nhiên lại đến với chính bản thân hắn.

Ngân Cung không còn sự lựa chọn nào khác, linh tiễn chưa thành nhưng vẫn phải rời cung. Mũi cự linh tiễn vốn đang được nén lại như dê vỡ bờ tán loạn bắn về phía hồ, tạo ra phản lực đẩy Ngân Cung bay về phía sau, né được một kích tập sát trong gang tấc.

Àm!

Linh lực phản phệ bắn ngược trở lại cơ thể, như một con bão cần quét các kinh mạch, không ngừng tàn phá các cơ quan, khiến máu trào ngược ra từ cả mắt mũi.

Nhưng khi nhìn về nơi mình vừa đứng, Ngân Cung vẫn phải cảm thấy may mắn, bởi một trượng vuông nơi đó đã thành bình địa, như có thiên quân vạn mã dày xéo, đất đá đều hóa thành bụi.

Lúc này hắn đã biết kẻ vừa tập sát mình là ai, không ngờ lại là một Hắc Dao mới ban nãy thôi còn tỏ ra hết lực vì tung ra một thức Sát Dao, vậy mà lúc này đã tràn ngập lực lượng cầm một thanh bảo đao khác tung ra sát chiêu tập kích hắn.

- Ngân Cung, ngươi đang làm trò quỷ gì vậy?

Phía xa truyền đến tiếng quát chói tai của Hùng Thủ. Hắn đang tung ra sát chiêu của mình thì đột nhiên bị những mũi linh tiễn của Ngân Lang tập kích từ phía sau, y phục trên người lúc này đã chuyển sang màu đỏ.

- Ta...Hắc Dao, ngươi...

Ngân Cung phần uất quát lên, nhưng chỉ mới mở miệng thì một đao đã bổ tới trước mặt, mang theo thiết huyết chi khí như thiên quân vạn mã. Đao quá nhanh với áp lực không thể né tránh, hoàn toàn ép hắn phải trực diện chống đỡ. Chiếc cự cung màu bạc lập tức được đưa lên.

Mọi người nghe được bên tai vang lên âm thanh gót sắt uy trầm, cửa thành cơ hồ làm cho người ta xuất hiện một loại ảo giác, một mảnh vô biên vô hạn huyền thiết sắc như triều dâng, thiên địa cao xa cuối mùa thu trong nháy mắt trở nên xơ xác tiêu điều, giống như chợt ngưng tụ chiến ý.

KEEEEEEEENG!

Tiếng kim loại va chạm chất chứa vang lên truyền vào lòng người sự lạnh lẽo. Chỉ thấy chiếc cự cung màu bạc bị chấn bay lên cao, còn chủ nhân của nó thì như một chiếc điều khiển ngược về phía sau, húc đổ liền mấy cây đại thụ mới dừng lại, yên lặng nằm trên nền đất lạnh lẽo, toàn thân xơ xác tiêu điều.

Thực tế bản thân Ngân Cung vốn đã sức cùng lực kiệt, hơn nữa lại bị sát chiêu mạnh nhất của mình phản phệ gây ra nội thương rất nặng, làm sao có thể chống đỡ một đao khai thiên phá địa như vậy. Cây cự cung có thể đỡ được cự đao của đối phương, nhưng đao kinh khủng đó vẫn cứ thế mà bổ xuống, hoàn toàn xé tan phòng ngự cuối cùng của hắn.

- Hắc Dao chó chết, ngươi làm trò gì vậy?

Dị biến như vậy khiến tất cả đều có chút ngờ ngác, Thiên Lang rống lên giận dữ muốn làm rõ ràng mọi chuyện.

- Muốn biết hả, Diêm Vương sẽ trả lời ngươi!

Đang sau truyền đến thanh âm lạnh lẽo, Thiên Lang cảm thấy sống lưng cứng đờ, lập tức xoay người mạnh mẽ bỏ ra một trào. Trào phiến va chạm, người vô tình kẻ hữu ý, cao thấp lập tức được phân rõ ràng. Thiên Lang bị đẩy bật về phía sau, miệng không ngừng phun ra mấy ngụm huyết đỏ tươi.

Tình trạng của Thiên Lang dường như đã nằm trong tính toán của Nhất Cuồng, chỉ thấy ngay sau khi va chạm với đối phương, hắn lập tức mượn lực phản chấn lao về phía Hùng Thủ.

Vị đại hán lực lưỡng với đôi cự trào tình thế lúc này vô cùng không ổn, không chỉ bị Nhất Cuồng ép tới mà bên kia còn có một đao như hoành tảo thiên quân của Hắc Dao, Hùng Thủ hoàn toàn không có cách nào né tránh.

- Lão tử liều với các ngươi!

Tiếng hét thảm thiết vang lên, va chạm kịch liệt khiến hồ nước dậy sóng tạo nên tràng cảnh tuyệt đẹp, một thác nước nhân tạo như từ trên trời cao đổ xuống.

Khung cảnh tuyệt mỹ như vậy nhưng tình cảnh con người thì không ổn chút nào. Hùng Thủ dựa lưng vào một thân cây ven hồ, miệng không ngừng phun ra máu, toàn thân chẳng chừa những vết rách như một tấm mền đã quá cũ kỹ. Đặc biệt là đôi cự trào làm nên thương hiệu Hùng thủ lúc này đã rời tay nằm chổng chơ trên nền đất vỡ nát như bình địa.

Còn hai kẻ thù ác cũng bị thương không nhẹ, nhưng không thảm liệt như những đối thủ của mình.

Dị biến quá nhanh và kết thúc cũng quá nhanh, không ai hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Nếu có một người ít bất ngờ nhất ngoài hai kẻ thù ác kia, có lẽ chính là gã thiếu niên đang ẩn nấp một bên.

Phải chăng người ngoài cuộc bao giờ cũng tỉnh táo hơn, Việt đã nhận ra điểm không thích hợp ngay từ đầu. Năm gã Linh Luân viễn mãn giả vậy công một gã viên mãn giả khác, vậy mà lại thành thế cục ngang tay, nếu là năm gã viên mãn giả thông thường như Lý Minh thì còn có thể hiểu được, nhưng rõ ràng bốn người còn lại đều có thực lực viễn siêu Linh Luân tiệm cận Linh Phách.

Nguyên nhân có lẽ do bốn người đều có sự đề phòng lẫn nhau, nhưng chưa đủ. Ở một bên Việt lờ mờ nhận ra gã cầm thanh Cự đao kia mỗi đao tuy đều mang theo sát ý thế nhưng không ít lần lại vô tình trở thành cản trở đối với những người còn lại.

Mặc dù vô tình, nhưng lại là hữu ý!

Việt lập tức ngược dòng thời gian, suy nghĩ lại mọi chuyện.

Nguyên nhân của vấn đề đều nằm ở gã Nhất Cuồng kia, rõ ràng sau khi đấu giá được Tiêu Dương Liên Đài hoàn toàn có thể lặng lẽ rút đi, dù là Phi

này rất nguy hiểm, có thể trở thành tâm ma ảnh hưởng đến con đường sau này của hắn.

Đối mặt với sự chất vấn của Thiên Lang, gã thanh niên đao khách chậm rãi giơ thanh đao trong tay lên.

- Hắc Đao đã bị lão tử làm thịt rồi! Các ngươi có thể gọi ta là Nhất Đao!

- Nhất Đao?

Lý Minh cố lục lại trong trí nhớ xem Cổ Nguyên quốc cùng các quốc gia lân cận có thanh niên tuấn kiệt nào mang tên gọi như vậy, nhưng đều không thể tìm ra. Gã này dường như rơi từ trên trời xuống vậy.

- Chúng ta có thù oán gì hay sao?

Hùng Thủ khó nhọc nhắc người khỏi cây đại thụ, trên tay đột nhiên xuất hiện một bình ngọc nhỏ, hắn dốc bình ngọc đổ ra một viên thuốc sau đó cho ngay vào miệng, có lẽ là đan dược trị thương.

Nhất Cuồng cùng với Nhất Đao không quá để vào mắt, với thương thế của hắn lúc này thì chắc phải uống thần dược may ra mới có thể phục hồi ngay lập tức.

- Oán thù? Ha ha ha...

Nhất Đao cất tiếng cười, thế nhưng trong tiếng cười không còn khí phách ngạo thiên của một gã đao khách mà tràn ngập thế lương thương cảm.

Việt khòe miệng giật giật, điệu cười điên cuồng này sao mà quen thuộc đến thế, hắn dùng đầu ngón chân mà nghĩ cũng biết nội dung tiếp theo là gì. Chắc hẳn lại là một đoạn ân oán tình thù diệt môn hủy gia nào đó.

- Mười lăm năm trước, Đoạn Đao môn, có ai còn nhớ?

- Đoạn Đao môn?

Cả Thiên Lang lẫn Hùng Thủ đều giật mình, chuyển ánh mắt nhìn nhau, trong mắt ẩn hiện tia sáng lạnh lạnh. Lý Minh thì như nhớ ra điều gì đó, khẽ đưa tay lên xoa cằm. Người duy nhất không có bất kỳ phản ứng nào chính là gã thiếu niên đang ẩn nấp ở một bên.

Thực sự lúc này Việt cảm thấy chán ngấy. Chuyện vớ vẩn nhất mà hắn không thể nào nảy sinh một chút quan tâm, chính là ân oán của người khác. Vô cùng dãi dẳng suốt mười lăm năm trước, mà quan trọng là không mang lại chút lợi lộc gì cho hắn cả.

Điều hắn sợ nhất lúc này chính là mấy gã này bắt đầu kể lể, rồi thanh minh giải thích, rồi cầu xin tha thứ, nói chung là mấy tình tiết rất cải lương như vậy hoàn toàn không khiến hắn dậy nổi dù chỉ một chút hứng thú.

Tiếng cười đột nhiên im bặt, Nhất Đao quay sang nhìn Lý Minh. Cảm nhận được sát ý của đối phương, thế nhưng Lý Minh vẫn không nao núng.

Thực tế thì tình hình của hắn lúc này rất không ổn, thương thế không đến nỗi tệ như đám người Thiên Lang nhưng cũng không hề nhẹ chút nào. Cho dù hai người Nhất Cuồng và Nhất Đao cũng bị thương, nhưng chênh lệch thực lực giữa hắn và hai người này vẫn còn đó, muốn giết hắn có lẽ không khó.

- Muốn giết ta?

Lý Minh trầm giọng hỏi, nhưng chỉ nhận lại một cái cười nhạt của Nhất Cuồng. Hắn lúc này đã không còn bạch y tiêu sái mà toàn thân nhuộm đỏ màu của huyết tinh, toát ra vẻ cuồng ngạo đúng như cái tên Nhất Cuồng của mình.

Cảm nhận được sát ý càng lúc càng tăng lên của hai kẻ trước mặt, Lý Minh trên tay lập tức xuất hiện một lá bùa toa bằng bàn tay. Chỉ thấy lá bùa vừa xuất hiện, xung quanh không ngừng tản mát ra ba động khủng bố, linh khí thiên địa có xu hướng ngưng tụ lại.

- Linh Phách giả?

Hắc Đao lên tiếng hỏi, mặc dù nghe rất lạnh nhạt nhưng có thể cảm nhận được sự kiêng kỵ bên trong.

- Coi như ngươi có mắt! Trong tám phủ này ẩn chứa ba lần công kích của trưởng lão Linh Phách của bản phái!

- Lý công tử, chúng ta liên hợp lại tiêu diệt hai kẻ này, Tiêu Dương Liên Đài quy ngươi!

Người bị thương nhẹ nhất trong ba người chính là Thiên Lang, hắn vốn dĩ đã bị sát ý của hai kẻ kia khóa chặt, lúc này như bắt được cọng rơm cứu mạng, vội vã lên tiếng đề nghị.

Đề nghị này đương nhiên khiến Lý Minh nảy sinh hứng thú. Tiêu Dương Liên Đài, hắn đương nhiên muốn có được, thế nhưng hai gã này không dễ chơi chút nào, có khi không trộm được gã còn mất nắm thóc.

biến mất. Hiển nhiên là lần bị cướp mất Triều Dương Bạch Liên đã trở thành một bài học quý giá cho Lý Minh, vậy nên ngay khi thu đồ đến tay, lập tức ném vào vòng không gian. Chỉ có điều vòng không gian của Lý Minh nằm ở đâu?

Quan sát một hồi vẫn không thấy chiếc vòng nào cả, chỉ có một vật khả nghi duy nhất chính là chiếc nhẫn trên tay. Nhưng đây cũng chỉ là suy đoán mà thôi, nếu chỉ là một chiếc nhẫn bình thường, e là hần sẽ phải bánh xác trước một lần công kích của cường giả Linh Phách.

Tuy nhiên Việt rất tin tưởng vào suy đoán của bản thân. Vì vậy ngay khi Lý Minh vừa rời khỏi phạm vi quanh hồ nước, hần lập tức xuất thủ.

Ngay trong khoảnh khắc nguy hiểm đột ngột ập đến, não bộ của sẽ mất đi khả năng tư duy phân tích tình huống mà cơ thể lập tức đưa ra những phản ứng hết sức bản năng, phản ứng chính xác đến mức nào thì hoàn toàn dựa vào thói quen vận động và bản lĩnh tâm lý.

Chẳng hạn như khi sang đường, khi thấy một chiếc xe đang lao tới, bản thân sắp sửa bị tông trúng, người có thần kinh vận động tốt và tâm lý vững vàng sẽ lập tức lùi về sau không cần biết có kịp hay không. Còn có những người thì nếu phản ứng nhanh sẽ thoát được một kiếp, nhưng lúc đó cơ thể đột nhiên trì trệ, không thể làm ra bất kỳ hành động gì, và bị xe tông chết.

Với tu giả, khoảng thời gian não bộ bị trì trệ như vậy sẽ rất ngắn, hơn nữa phản ứng bản năng của cơ thể lại rất mạnh, khoảng thời gian từ khi bị tập kích đến lúc lấy ra tấm bảo phù tiến hành phản sát kẻ địch, có lẽ chỉ là một tíc tắc mà thôi. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, hần cần phải đoạt được chiếc nhẫn.

Mặc dù rất không đành lòng nhưng chiếc nhẫn đeo trên tay như vậy, hần chỉ còn cách chặt lấy bàn tay của Lý Minh mà thôi, đó là cách duy nhất khi mà chuyện họ Lý hai tay dâng nhẫn là không thể xảy ra.

Phân tích tình huống, phán đoán diễn biến, lựa chọn thời điểm, chớp lấy cơ hội, đó là những thứ khiến Việt vẫn luôn cảm thấy tự hào, thậm chí còn có chút tự mãn không thể tránh được.

Việt chuyển tâm thần vào chiếc nhẫn đeo trên ngón áp út ở tay trái, bàn tay của Lý Minh đương nhiên đã bị hần ném đi từ lâu. Bên trong chiếc nhẫn là một mảnh không gian rộng gấp mười lần so với chiếc vòng thần của hần. Ngoài một số lượng linh tậ khiến hần phải đỏ mắt thì rất nhanh thấy được Tiêu Dương Liên Đài cùng Phượng Vũ trâm.

Tiêu Dương Liên Đài hần chưa có ý định phục dụng, sử dụng bây giờ sẽ rất lãng phí, tốt nhất là đợi đến khi Linh Hà đạt đến viên mãn phục dụng thứ này để khai mở cảnh giới tiếp theo.

Về phần Phượng Vũ trâm, món thượng phẩm bảo khí này rất tiếc là không phù hợp để hần sử dụng, một người đàn ông chân chính là sử dụng một cây trâm cài tóc làm binh khí, tượng tượng thôi đã thấy gai người. Tuy nhiên, sử dụng làm một món tuyệt sát cũng không tệ chút nào, khi cần tiền lại có thể bán đi.

Ngoài những thứ vừa rồi, không ngờ đặt ở vị trí trung tâm trang trọng nhất lại là một giá sách nhỏ, bên trên đặt hai cuốn bí tịch.

Tâm thần Việt thoáng động, linh thuật chính là thứ hần đang rất thiếu, có mỗi một món Song Cực Ấn vất vai thì khó mà làm ăn gì được, hai cuốn bí tịch này hy vọng sẽ ghi chép vài món linh thuật chất lượng chứ không phải mấy dòng lý thuyết vớ vẩn vô dụng.

Cầm lên cuốn ở trên cùng, chỉ thấy bên ngoài cuốn sách có ghi: Phi Thụy Lư Ly Thể, Việt vô cùng mừng rỡ mở ra xem, thế nhưng những dòng chữ được ghi bên trong lại khiến hần cảm thấy có chút mừng hụt:

“Phi Thụy Lư Ly thể, Tuyệt phẩm luyện thể linh quyết, luyện đến tiểu thành thân thể cường hoành có thể tiếp được trung phẩm bảo khí; luyện đến đại thành, Phi thụy thân dù là thượng phẩm linh binh cũng có thể đánh vỡ.

Đề nhưng luyện Phi Thụy thân cần một lượng linh lực khổng lồ, chưa cô động Linh Phách, nghiêm cấm tu luyện, nếu không thể bạo thân vong!”

Đây có lẽ là linh thuật bất truyền có lẽ dù là thiên tài hạch tâm của Phi Thụy Các cũng không có cơ hội tiếp cận, chỉ dành cho nhân vật cấp bậc Thiếu các chủ như Lý Minh. Tuyệt phẩm linh thuật, cho dù là cường giả Đệ nhị Bộ cũng phải thèm thường, chứ đừng nói gì đến mấy gã Linh Phách tầm thường.

Đương nhiên phẩm cấp cao thì yêu cầu cũng rất cao, hần vẫn chưa đủ năng lực để tu luyện thứ này.

Tâm thần một lần nữa thâm nhập vào trong nhẫn không gian, Việt tiếp tục xem xét cuốn bí tịch thứ hai, không ngờ lại là một loại linh thuật không có phẩm cấp, tên gọi Luyện Huyết Thủ:

“Trong trời đất này tồn tại những loại nguyên khí đặc biệt vốn dĩ không do tự nhiên thai nghén mà ra mà hình thành dưới những điều kiện đặc biệt, đó là Thiên Cương Địa Sát khí.

Sinh linh đồ thần, oán khí bốc lên trời cao, khi đạt đến nồng độ khủng bố trong thời gian rất dài sẽ ngưng tụ thành Thiên Cương khí. Từ khí lắng xuống ngấm vào lòng đất, không ngừng được ngưng luyện trở thành Địa Sát khí.

Hấp thu lượng Thiên Cương Địa Sát khí đặc biệt này ngưng luyện vào hai cánh tay, đây là một quá trình vô cùng thống khổ, có thể khiến tâm thần vỡ vụn mà trở nên điên loạn. Nhưng chỉ cần đạt đến tiểu thành, song thủ có thể phá vỡ bất kỳ thứ phòng ngự gì.”

Việt trong lòng cảm thấy hồ hởi, nếu luyện thành Luyện Huyết Thủ này, khi sử dụng Song Cực Ấn sẽ không bỏ đến mức nào chứ? Chỉ có điều hắn không mừng rỡ được nổi một khắc, bởi ở dòng cuối cùng có ghi:

“Không bước vào Đệ nhị Bộ, không thể luyện!”

- Mẹ kiếp!

Việt không biết làm gì ngoài việc mở miệng chửi một câu, uống công hấn mừng rỡ không thôi, không ngờ lại là mừng hụt.

Đúng lúc này một thanh âm xé gió truyền đến, rất nhanh một vật gì đó quật đến sát mặt, hấn lập tức xoay người né tránh trong gang tấc.

- Mất mù à?

Nghe tiếng quát, Việt nhìn về phía trước, chỉ thấy một gã đại hán mặt mũi bặm trợn đang cưỡi một con Hắc Lâm Mã, vết sẹo lớn hằn rõ trên mặt khiến hấn trở nên thật dữ tợn, trên tay là chiếc roi đang không ngừng rung rung.

- Ngươi muốn chết!

Vốn dĩ hấn đang cảm thấy hơi bức mình vì thu được hai cuốn linh thuật ra tẩm ra món nhưng tạm thời chỉ có thể trưng bày, giờ lại bị một gã dùng roi ngựa quất vào mặt, suýt nữa thì trúng.

Sau khi thấy tu vi đối phương chỉ là Linh Động cảnh thì lập tức lao tới muốn chém giết cho hả lòng hả dạ!

☺♥3÷☺ * 3÷ ★ ÷☺ * 3÷☺♥3

Các huynh đệ tỷ muội đọc thấy hay thì bỏ chút thời gian ra vote 10*, vị nào tài phú khá giả thì ném kim cương, nguyệt phiếu... các thứ, bản tác xin đa tạ!

Còn vị nào cảm thấy quá mức bức xúc, truyện xàm quá hay dở quá thì có thể còm men bên dưới cho vui cửa vui nhà!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Lên đường

Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!

Mỗi một quyền nện xuống, mặt đất lại truyền đến những thanh âm chấn động, thân hình lực lưỡng của vị đại hán lại thêm lún sâu vào trong lòng đất.

- Mẹ kiếp! Dám trêu ông mày à?!

Nện xuống một cú cuối cùng khiến cơ thể đại hán hoàn toàn chìm sâu xuống bên dưới mặt đất, Việt mới đứng dậy phui tay, miệng cất tiếng chửi bằng chính thứ ngôn ngữ mẹ đẻ mà đã lâu rồi hấn chưa sử dụng đến.

Phát tiết chút dư lực trong người xong, Việt tiến tới ngồi xuống một tảng đá gần đó, bắt đầu suy tính về hướng đi tiếp theo.

Hiện tại Cổ Nguyên quốc này coi như không còn chỗ cho hấn dung thân nữa rồi. Chỉ riêng việc nắm giữ trong tay môn tuyệt phẩm linh thuật của Phi Thụ các đã đủ khiến đối phương phải xoi tung từng tấc đất lên tìm hấn, đã thế hấn còn chém đứt một bàn tay vị thiếu các chủ nhà người ta, đúng là chết một nghìn lần cũng không hết tội.

Tình cảnh của hấn lúc này rất giống mấy vị chính trị gia lưu vong ở Địa cầu, phải trốn sang các nước khác xin tị nạn, nếu không sẽ khó mà thoát khỏi cảnh tù tội, thậm chí có thể bị xử tử.

- Bây giờ chỉ có con đường rời khỏi Cổ Nguyên quốc này!

Thực ra thì không có gì là miễn cưỡng ở đây, hấn cũng không phải là người của quốc gia này, không có cảm xúc đau đầu day dứt khi phải rời khỏi quê hương. Đối với hấn, Cổ Nguyên quốc cũng chỉ là một trạm dừng chân mà thôi.

Đích đến của hấn sẽ là Lục phẩm quốc gia Thiên Nam đế quốc, nơi có phân bộ của tổ chức chuyên thu thập vào buôn bán thông tin - Bách Hiểu Lâu. Hấn muốn tìm kiếm thông tin về vị cường giả có tên Thuận Thiên Kiếm Vương, liệu có phải là Thái Tổ Lê Lợi danh tiếng lẫy lừng hay không. Chi phí chắc chắn rất lớn, nhưng với thân gia của Việt lúc này chắc cũng không có vấn đề gì.

Việt đứng dậy tiến đến bên cạnh con Hắc Lâm Mã. Đây là một loài Nhất cấp linh thú cực kỳ đặc biệt, sức chiến đấu không có gì đáng nhắc đến, nhưng tốc độ thì vô cùng ưu việt, một ngày có thể đi được ngàn dặm, chính là Thiên lý mã mà truyền thuyết Địa cầu vẫn thường xuyên nhắc đến.

Cổ Nguyên quốc từ nam tới bắc dài 6000 dặm, từ đông sang tây rộng 3000 dặm, diện tích cũng gần gấp đôi quốc gia của Việt ở địa cầu, Trảm Yêu thành lại ở phía Tây Nam, nếu đi bộ thì không biết bao giờ mới tới được biên giới phía Đông Bắc. Nhưng nếu có Hắc Lâm Mã thì chỉ mất vài ngày, nếu trên đường nếu như gặp một số trở ngại thì cũng chỉ mất có hơn tuần mà thôi.

- Đi!

Việt hét lên một tiếng, hai chân thúc vào bụng ngựa, con Hắc Lâm Mã lập tức lao đi, tốc độ không ngừng được đề cao.

Trời xanh xanh, mây trắng trắng, gió cuồng phóng, còn có một vùng đại địa bằng phẳng.

Tất cả những thứ đó đều đang hiện lên trước mắt Việt, cười trên con ngựa phóng nhanh như chớp, tự nhiên muốn ngựa mặt thét vang một tiếng. Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ có ngày hôm nay, hắn cũng muốn được giống như các giang hồ hiệp khách trong tiểu thuyết võ hiệp, một người một ngựa lưu lạc giang hồ hành hiệp trượng nghĩa.

Đương nhiên, cái gọi là “hành hiệp trượng nghĩa” có vẻ không liên quan đến một gã như hắn cho lắm!

Gần đó có mấy giang hồ hiệp khách cười ngựa tiến đến gần hắn, có vẻ như là một đám dong binh.

- Tiểu huynh đệ, bọn ta đang đi Vong Yêu Lâm săn yêu thú, ngươi có muốn tham gia cùng không?

Mặc dù đối phương thiện ý rõ ràng nhưng Việt vẫn không có ý giảm bớt tốc độ, quay đầu nói:

- Xin lỗi, tại hạ đang bận việc!

- Có việc gì quan trọng hơn việc kiếm tiền chứ? Phải biết với thực lực của bọn ta, săn giết Tam cấp linh thú cũng không thành vấn đề!

Gã dong binh cầm đầu đội một chiếc mũ rộng vành, trên mặt có một vết sẹo ba vạch như vết cào của hung thú, vẫn đang nhẹ nhàng thuyết phục.

Việt chỉ cười lạnh nói:

- Tại hạ thực sự có việc gấp! cáo từ!

Run dây cương, Hắc Lâm Mã lập tức mở tốc độ, rất nhanh tăng lên cực hạn.

Nhìn theo bóng dáng người thiếu niên nhiệt huyết đang biến mất nơi chân trời, gã dong binh mặt sẹo cầm đầu gương mặt lập tức trở nên âm lãnh, lạnh lẽo nói:

- Hừ, tên tiểu tử này là nhân tinh, không lừa được hắn!

- Lão đại, lúc nãy sao không ngăn hắn lại? Hắn đang cười Hắc Lâm Mã, trên người khẳng định có không ít đồ giá trị, làm một chuyến đủ để chúng ta tiêu điều nửa tháng!

- Đúng vậy! Nhìn bộ dáng bóng bẩy của hắn, có lẽ là thiếu gia gia tộc nào đó!

Tên mặt sẹo lập tức quát:

- Lũ các ngươi thì biết cái chó gì! Tên tiểu tử này nhân thần lợi hại, trên người ẩn hiện sát khí, tuyệt đối không phải người lương thiện, coi chừng lật thuyền trong mương!

Nói xong, hắn đổi ngay giọng, vì vậy mà không khiến mấy tên tiểu đệ phản cảm, thể hiện khả năng ứng xử lão luyện:

- Sắp đến cuối năm rồi, đệ tử mấy môn phái nhỏ một ngàn dặm quanh đây đều phải về nhà, cơ hội vẫn còn, đừng có lấy sinh mệnh mình ra làm trò đùa!

- Có lý, không hổ là lão đại, biết nhìn xa trông rộng!

Những người còn lại đều vô thức gật đầu đồng tình, trong lòng càng thêm khâm phục vị lão đại anh minh của mình.

- Được rồi, chúng ta đi.

Mấy người quay ngựa, con đường nhanh chóng trở lại yên tĩnh.

Cách đó rất xa, một thiếu niên cười Hắc Lâm Mã, phóng như bay trên đường, trong lòng cười lạnh không thôi.

Đám dong binh này tuy ngoài mặt tràn đầy thiện ý, đặc biệt là gã cầm đầu, thế nhưng ánh mắt lão luyện thoáng lại lóe lên tia lạnh lạnh, rõ ràng là một lũ mặt người dạ thú.

- Tên nhóc này đúng là gan to bằng trời! Nhưng tuổi nhỏ mà có thực lực như vậy, có khi lại là người của hoàng thất cũng nên!

- Trừ phi là Hoàng tử, nếu không Phi Thụý các cũng không mấy e ngại đâu!

Mọi người trong tửu lâu bàn tán sôi nổi mà không hề biết rằng tên tiểu tử gan to bằng trời mà họ đang nhắc tới lại ngồi ngay trong quán.

Việt đội một chiếc mũ rộng vành che kín cả mặt, trong lòng không ngừng chửi rủa mười tám đời tổ sư của Phi Thụý các.

Hắn phi ngựa một mạch năm ngày mới tới được tòa Trấn Bắc thành tọa trấn biên giới phía Bắc này, vậy mà chuyện của hắn được bàn tán khắp nơi trong thành rồi. Không hiểu nổi tốc độ lan truyền thông tin ở thế giới này, có lẽ không thua gì không gian mạng ở Địa cầu.

Điều khiến hắn cảm phần hơn, chính là gương mặt hắn được họa vô cùng sinh động, dán đầy ở bốn cổng thành, khiến cho ai ai cũng nhẩn mặt, đúng là phần hạn nhưng biết xả cùng ai.

Mặc dù vậy bản tính gan to bằng trời, hắn vẫn ung dung vào một tửu lâu gọi đồ ăn uống cho đàn hoàng.

Thức ăn đã hết hai bàn, rượu cũng đã mấy bình, Việt mới chịu đứng dậy thanh toán rồi đi.

Thoáng có một vài ánh mắt khác thường quét qua, hắn liền kéo áo choàng trùm kín lên che dấu toàn bộ khuôn mặt, tầm mắt nhìn lướt qua cách đó không xa người đến người đi ra vào cửa thành, chậm rãi cất bước.

- Vì bất ta, Phi Thụý các tổn không ít tâm tư nha!

Miệng cười nhưng trong lòng đỏ lẹ, Việt ánh mắt nhìn về hướng cửa thành, phát hiện nơi đó thủ thành vệ binh cư nhiên còn tại ven đường kiểm tra thân phận những người ra vào thành. Lúc hắn vào thành vốn dĩ không hề bị kiểm tra gì cả, nhưng lúc này mỗi một người ra vào, đều bị hai gã vệ binh cầm bức họa ngó nghiêng một hồi lâu, sau đó mới cho phép tiến qua.

Thành trấn vốn dĩ trực thuộc sự quản lý của Hoàng thất Cổ Nguyên quốc, đây là thống trị giả thực sự của quốc gia, Phi Thụý các dù lớn mạnh đến mấy cũng không điều khiển được. Chắc chắn phải bỏ ra một cái giá lớn.

- Tên Mục Trần chết tiệt, không phải chỉ là một thành thủ mà thôi sao? Mẹ nó, kiêu ngạo như vậy, hắn cho là Trấn Bắc thành chỉ do một mình hắn định đoạt hả?

Ngay khi Việt đang suy tính xem chút nữa đến cổng thành có trực tiếp xông ra hay không thì phía trước một vị đại hán đội hồi lâu, bỗng nhiên không kiên nhẫn cất tiếng chửi bới.

Một gã bên cạnh nhìn như đồng bạn của hán tử vừa chửi, vội vàng kéo hắn, thấp giọng nói:

- Nhỏ giọng chút đại ca! Tuy rằng việc của Phi Thụý Các cũng không có liên quan gì đến Hoàng thất, nhưng họ Mục lại xuất thân từ Phi Thụý các, hiện giờ nhận được lệnh truy nã của tông môn, để biểu hiện cho tốt, tự nhiên là phải lấy việc công làm việc tư!

- Chó mượn oai chủ!

Nhỏ một bãi nước miếng, nam tử khinh thường mắng một tiếng, bất quá cũng không có tiếp tục nhục mạ thêm gì nữa, hiển nhiên, đối với người có tên Mục Trần kia, hắn vẫn có chút e ngại.

- Ai dám nói chửi mắng ta vậy?

Theo tiếng quát vang lên, chỉ thấy phía sau bỗng nhiên vang lên từng đợt âm thanh rền vang của tiếng áo giáp va chạm. Sau một lát, mấy chục binh lính tinh nhuệ cầm trong tay trường thương chặn đứng toàn bộ cửa thành. Một nam tử sắc mặt âm trầm chậm rãi đi ra, liếc mắt nhìn mọi người.

Không ai dám lên tiếng, chỉ lẳng lặng xếp hàng ra vào thành.

Mục Trần một tay cầm bức họa có gương mặt một gã thiếu niên anh tuấn, không ngừng quan sát những người ra vào thành. Mặc dù dám thủ hạ đã kiểm tra kỹ càng nhưng hắn vẫn không yên tâm cho lắm, chỉ bởi phần thưởng Phi Thụý các đặt ra là quá lớn.

Rất nhanh đến lượt Việt. Lúc này hắn có cảm giác bản thân như một phạm nhân đang trên đường bước ra pháp trường vậy.

Ánh mắt âm lãnh của Mục Trần chậm rãi đảo qua khuôn mặt của mọi người, hơi có chút thất vọng lắc lắc đầu, vừa định thu hồi ánh mắt thì bỗng nhiên khựng lại, hơi hơi nghiêng đầu, nhìn chằm chằm vào thân hình một gã đội mũ rộng vành che kín mặt đang bước tới.

- Ngươi, bỏ mũ ra!

Nghe được tiếng quát của hắn, người ở chung quanh cửa thành tất cả phóng ánh mắt nhìn lại.

Chiếc mũ chậm rãi được hạ xuống, để lộ ra một gương mặt vô cùng anh tuấn, ngũ quan như tạc tượng, quan trọng nhất là không khác chút nào so với

cùng khùng bố, trong đó có không ít chủng loài mạnh mẽ trên Vạn Thú Đồi, dù là những binh đoàn mạo hiểm mạnh mẽ nhất cũng không dám tiến vào sâu.

Muốn rời khỏi Cổ Nguyên quốc từ phía Bắc, chỉ có thể đi bằng con đường từ phía đông bắc của Trấn Bắc thành, vòng qua tận nơi kết thúc của sơn mạch, đi một quãng đường rất dài mới có thể đến được quốc gia láng giềng.

Mức độ nguy hiểm của Loạn Yêu sơn mạch đã trở thành truyền thuyết, Đệ nhất Bộ tiến vào căn bản chỉ có con đường chết, còn cường giả Đệ nhị Bộ thì không thể nói đến, ở Cổ Nguyên quốc này là tồn tại không khác nào thần thoại cả.

Với độ nguy hiểm như vậy thì một kẻ luôn bỏ qua sự mách bảo của con tim mà nghe theo sự lựa chọn của lý trí như Việt hiển nhiên không đại gì mà lựa chọn rời Cổ Nguyên quốc bằng con đường này.

Nhưng đến lúc này thì có vẻ như quyền chọn lựa đã không còn thuộc về hắn nữa rồi, khi mà bản thân đang càng lúc càng cách xa con đường độc đạo từ Trấn Bắc thành kia.

- Tất cả là tại lũ chó chết này!

Việt điên tiết muốn ngửa mặt lên trời mà chửi. Hắn đã quá coi thường sức ảnh hưởng của Phi Thụ các, không ngờ có thể khiến đám giang hồ trở nên điên cuồng như vậy!

Bây giờ không thể ở lại Cổ Nguyên quốc này thêm một ngày nào nữa, trừ phi hắn có thể thay hình đổi dạng, nhưng giờ tìm đâu ra bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ? Hơn nữa dù thay đổi được hình dáng nhưng còn khí tức sinh mệnh thì thay bằng cách nào? Tu giả rất mất cảm, hoàn toàn có thể dựa vào khí tức sinh mệnh mà nhận người.

Nhưng muốn rời đi, chỉ còn cách xông qua Loạn Yêu sơn mạch mà thôi. Hắn cũng không có quá nhiều sức lực để tiếp tục chơi trò đuổi bắt nữa.

Suy nghĩ thông suốt, Việt tung người nhảy xuống, chân vừa chạm đất lập tức bật lên như dây cung, hóa thành một mũi thần tiễn bắn đi.

Nhưng không được chực mét thì hắn bỗng dừng lại, ngoảnh đầu nhìn về phía xa, nơi đám nhân sĩ giang hồ đang đuổi tới.

- Mẹ kiếp! Lão tử còn chưa bao giờ chịu thiệt sưng đau!

Việt cười lạnh một tiếng, bàn tay phải đưa lên, ngón trỏ và ngón giữa kẹp một chiếc lông vũ nhỏ màu đen bóng mượt, thân hình hóa thành một đạo hắc quang lao vào sâu bên trong rừng rậm, rất nhanh biến mất dưới sự che chở của lá cây.

.....

Sau khi Việt biến mất không lâu, những tán cây rừng đột nhiên lay động, hơn mười đạo nhân ảnh liên tiếp lướt tới, trường đao đoản kiếm lạnh lẽo trong tay, dưới ánh nắng chiếu rọi, phản xạ rực rỡ.

Người cầm đầu là một nam tử mi thanh mục tú, khuôn mặt không quá anh tuấn nhưng lại cho người ta cảm giác dễ chịu. Sau khi quan sát một vòng thì khẽ nhả ra một bãi nước bọt rồi khó chịu nói:

- Chết tiệt! Tên tiểu tử này lần nhanh còn hơn cả trạch vậy!

- Hắn còn khôn ranh hơn cả chuột, nhưng chắc hắn không trụ được lâu nữa! Chúng ta cần tăng tốc, tranh để tiểu tử này rơi vào tay kẻ khác!

- Đúng vậy, Cục phẩm linh quyết...Hà hà hà...Phi Thụ đủ rộng rãi!

- Đừng nói nhảm, mau tiếp tục đuổi theo!

Rất nhanh, lại có vài đạo bóng dáng đột nhiên lao ra, mượn một cổ gió nhẹ, thân hình họet như đang phiêu đảng giữa không trung, thực tế chỉ đang là sát mặt đất mà thôi. Sau khi hạ xuống, mấy người liếc nhau, trong mắt đều lóe lên tia lo lắng.

- Chết tiệt! Tên tiểu tử này định đi xuyên qua Loạn Yêu sơn mạch hay sao?

- Chắc không phải đâu! Loạn Yêu sơn mạch dù là tông chủ Ngũ đại thế lực cũng phải kiêng kỵ, tiểu tử này chẳng nhẽ chán sống!

- Bị chúng ta đuổi rất như vậy, tên tiểu tử này hoàn toàn có thể túng quá hóa liều đâm đầu vào chỗ chết!

- Mẹ nó tên ngu ngốc này, chết dưới tay chúng ta không dễ chịu hơn vào bụng đám cầm thú trong đó sao? Tại sao không thành toàn cho chúng ta chứ?

Đám người lên tiếng tranh luận, chỉ có tên lão đại là không nói gì, lặng lẽ quan sát xung quanh. Hắn bị chột một bên mắt nhưng không khiến hắn yếu ớt đi mà càng trở nên đáng sợ. Không mất quá nhiều thời gian để tên lão đại này đưa ra kết luận, hắn giơ tay lên ra ngăn mọi người tranh cãi, nói:

- Tên tiểu tử này khôn ranh hơn chuột, rất có thể chỉ giả vờ lừa chúng ta thôi, thực tế chỉ loanh quanh ở bên ngoài!

Ngay vào lúc sinh lộ đã hiện ra ngay trước mắt, chỉ cần bước tới một bước là bảo toàn sinh cơ, thế nhưng một bước đó lại không thể thực hiện được, nét mừng như điên chợt ngưng đọng lại, gã dong binh phát hiện trước ngực truyền đến cơn đau nhói.

Hắn cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy giữa ngực bị một vật gì đó màu đen xuyên qua, những sợi lông đen tuyền nhuộm máu càng trở nên bóng mượt đáng sợ, nhìn đi nhìn lại thấy thế nào cũng là một chiếc lông vũ mà bất kỳ loài cầm điều nào cũng có, chỉ có điều kích cỡ như vậy thì có vẻ hơi quá lớn.

Nhưng hắn cũng không có thời gian để suy nghĩ xem đây rốt cuộc là lông vũ của loài hung cầm dị điều nào bởi hắn nhận ra một bàn tay nhuộm đỏ huyết tinh đột ngột xuất hiện trước mắt.

Gã dong binh không kịp làm ra bất kỳ phản ứng gì thì bàn tay nhuộm đỏ đó đã úp thẳng vào mặt, đồng thời một bàn tay khác không biết từ bao giờ đã nặng nề đặt lên đầu hắn.

RẮC!!!!!!

Tiếng xương gãy như tiếng pháo trúc đột ngột vang lên, cảnh vật trước mắt của gã dong binh cũng theo đó mà biến đổi.

Không còn là bàn tay dính đầy máu tanh đáng sợ, thay vào đó là một khuôn mặt anh tuấn trắng trẻo lại có phần non nớt của lứa tuổi thiếu niên. Khóe miệng nở một nụ cười tà ác, ánh mắt tràn ngập sát khí, trong mắt người dong binh gã thiếu niên này không khác gì một vị tử thần đang đến đòi mạng.

Đây cũng là suy nghĩ cuối cùng, ánh mắt của người dong binh dần trở nên trắng dã, thân thể từ từ đổ sập xuống.

Một cuộc đời cũng theo đó mà kết thúc!

Nhìn một mảnh đời kết thúc ngay trước mắt, gương mặt gã thiếu niên không hề thay đổi cảm xúc, chỉ lặng lẽ rút chiếc hắc vũ đang cắm xuyên qua cơ thể người dong binh, sau đó lẩm bầm mấy câu, thân thể nhanh chóng biến mất sau những tán cây rừng.

Khoảng rừng lại trở nên yên tĩnh, chỉ còn mùi máu tanh thoang thoảng ở đâu đó trong không khí.

- Mùi máu đến từ phía trước!

Một giọng nói truyền đến phá vỡ sự yên tĩnh ngán ngùi của khoảng rừng này, tiếp đó những tán cây bị gạt ra kêu xào xạc, tiếng những bước chân nhanh chóng truyền đến đây gấp gáp.

Một nhóm thiếu niên thiếu nữ gạt cây rừng bước ra, y phục trên người giống hệt nhau, trên ngực áo còn có tiêu ký hình một ngọn kiếm son đâm lên trời.

- Tiêu sư huynh, ở đây có người bị giết!

Thiếu niên được gọi là Tiêu sư huynh nhanh chóng tiến đến, nhìn thi thể gã dong binh nằm đó, nhiệt độ còn chưa kịp hạ, rõ ràng là chỉ mới bị giết mà thôi.

- Đầu bị vặn ngược ra sau! Kẻ nào mà hung ác vậy?

Một thiếu niên không kìm được lòng mà cảm thán một câu.

- Tiêu sư huynh, tên này bị chặt một bên mắt, không lẽ là thi thể của Độc Nhân Long?

Đám người trẻ tuổi nhanh chóng tập trung vào một bên mắt được che bằng một miếng da nhỏ mà trên đó họa một hình đầu rồng vô cùng tinh xảo.

- Độc Nhân Long là Linh Luân cảnh, không ngờ lại thảm hại như này! Bị gã kia giết sao?

Tiêu sư huynh khẽ lắc đầu ném nghi vấn ra khỏi đầu, ra hiệu cho đám sư đệ sư muội tiếp tục tiến sâu vào bên trong.

Đi không được bao lâu, đám người trẻ lại tiếp tục bắt gặp thi thể, không phải một mà là bốn cỗ thi thể, mà một trong số đó là một nhân vật danh tiếng của Trần Bắc Thành, Bạch diện thư sinh.

- Ánh mắt trợn trừng thể hiện sự kinh ngạc trước khi chết, có lẽ bị tập sát, hơn nữa là nhất kích tất sát!

Quan sát một hồi, cuối cùng Tiêu sư huynh đi đến một kết luận như vậy.

Cứ như vậy, trong quãng thời gian tiếp theo, đám người trẻ tuổi thêm vài lần gặp phải những thảm cảnh, mà nạn nhân đều là những nhân vật tương đối có tiếng tăm trong Trần Bắc thành. Hơn nữa kẻ nào kẻ nấy ánh mắt tràn ngập không cam tâm, rõ ràng đều có lực mà không thể phát, hay nói đúng hơn là không kịp phát ra.

- Tiêu sư huynh, đây chẳng phải là một trong Trần Bắc ngũ quái Khấp Huyết thương Lăng Huyết hay sao?

Lúc này đám người trẻ tuổi đang vây quanh một cây đại thụ khổng lồ, hay nói đúng hơn là vây quanh một cỗ thi thể bị một cây thương cắm xuyên qua

Cánh lá bay tứ tung, để lộ ra một người nằm bên trong. Toàn thân đầm máu nằm úp trên mặt đất nhưng mặt lại hướng lên trời, trên vai phải có một vết cắt sâu đến nỗi cánh tay thiếu chút nữa thì đứt ra. Nếu không phải đôi mắt đang mở tràn ngập ý cầu xin giúp đỡ thì không ai tin được với tình trạng như vậy mà người này vẫn còn sống.

- Tiêu sư huynh, chúng ta...

Một thiếu nữ dè dặt lên tiếng tỏ ý muốn giúp đỡ, tâm địa thiếu nữ vẫn luôn thiện lương như vậy, nhưng Tiêu Phong thì không nghe lọt tai, đối phương chưa nói hết câu thì hai tiếng kim loại va chạm lại vang lên, thanh kiếm trong tay Tiêu Phong vẫn không rời vỏ nhưng giữa trán người đang nằm kia đã có thêm một lỗ.

Rất nhanh hai tròng mắt dần dần trở nên mờ hồ, cuối cùng trắng dã, bây giờ không còn trông như xác chết nữa, mà thực sự trở thành một cỗ thi thể.

- Sư huynh, người...

Thấy đám đồng môn sững sờ trước hành động của mình, lại còn muốn lên tiếng thắc mắc, Tiêu Phong lập tức cắt lời:

- Các người biết hần là ai không? Cự Dao Khách, cũng là một trong Trần Bắc ngũ quái như Khấp Huyết thương, lòng dạ độc ác coi mạng người như cỏ rác! Cứu hần xong, các người có chắc sẽ không bị cắn ngược lại?

Nhìn vẻ mặt các sư đệ sư muội, Tiêu Phong lại càng sôi máu, tiếp tục lên tiếng dạy bảo, một bộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép:

- Các người đều là những thiên tài của bốn môn, thiên phú hơn người, thế nhưng quá thiếu lịch duyệt. So sánh với đệ tử của những tiểu thế lực, các người hiện tại hơn về tu vi và thực lực nhưng chiến lực khó mà bằng được!

Nói xong hần không quan tâm xem đám đồng môn ngộ ra được bao nhiêu mà lập tức lao vào bên trong rừng rậm.

Đám người trẻ tuổi đưa mắt nhìn nhau, nhất thời chưa biết phải làm gì. Bọn họ biết Tiêu sư huynh vào sâu bên trong để quan chiến, nhưng trong đó khẳng định sẽ rất nguy hiểm.

- Tiêu sư huynh nói đúng, tinh thần của chúng ta quá mỏng manh! Lần này ta nhất định phải vào đến cùng!

Một thiếu niên lên tiếng, ánh mắt trở nên kiên định, sau đó xoay người đuổi theo hướng của Tiêu sư huynh. Những người khác cũng nhanh chóng làm ra quyết định, lập tức lao theo, tiến vào sâu bên trong rừng rậm.

Nhận thấy đám sư đệ sư muội đang bám theo sau, Tiêu Phong cảm thấy hài lòng, cuối cùng thì bọn chúng cũng ngộ ra được chút ít. Thay đổi này dù nhỏ nhưng sẽ trở thành tiền đề cho sự tiến bộ ở tương lai gần.

Tiếng giao chiến càng lúc càng gần, một khoảng đất trống nhân tạo hiện ra trong tầm mắt của đám người trẻ tuổi.

Sở dĩ gọi là nhân tạo, bởi vì khoảng đất trống được tạo ra hoàn toàn là do cây cối bị đánh vỡ. Mặt đất bị cây xới, dù là đại thụ cũng bị bật gốc, huyết tinh rơi rải khắp nơi nhuộm đỏ cả không gian. Cảnh tượng trước mắt không khác gì địa ngục thu nhỏ khiến những tâm hồn nhỏ bé vừa mới hừng hực quyết tâm trở nên run rẩy sợ hãi.

Gần như đập vào mắt của đám thiếu niên là một cỗ thi thể nằm lán lóc trên mặt đất, sở dĩ gọi là lán lóc bởi thi thể này đã không lành lặn mà bị chia năm xẻ bảy, vương vãi trên mặt đất. Từng mảnh tàn thi không ngờ đều ánh lên ánh kim loại, nếu không phải nhìn thấy máu vẫn không ngừng chảy ra thì còn tưởng đây là một lò rèn binh khí nào đấy.

- Trần Bắc ngũ quái Thiết Khối, một thân Hắc Thiết chi thể có thể đánh vỡ trung phẩm linh binh, không ngờ lại bị chém thành mấy khối như vậy!

Tiêu Phong không khỏi cảm thấy kinh hãi, hần tự nhận thực lực bản thân có thể đánh bại Thiết Khối, thế nhưng thanh kiếm trong tay hần là thượng phẩm linh kiếm mà vẫn không thể nào giết được đối phương, chứ đừng nói đến việc chém thành mấy khúc như vậy.

Vội vã ngẩng đầu lên nhìn về phía trung tâm khu đất trống, chỉ thấy cát bụi mù mịt, nhưng thanh âm giao chiến đã biến mất, không gian đột nhiên trở lại yên tĩnh, tĩnh lặng một cách đáng sợ.

Bụi mù rất nhanh tan đi, cảnh tượng nhanh chóng hiện ra trong tầm mắt của đám người trẻ tuổi. Mặc dù tâm hồn đang run rẩy nhưng những thiếu niên thiếu nữ vẫn cố gắng giương mắt xem kẻ hung ác này rốt cuộc có đúng là ba đầu sáu tay chín mồm mười hai mắt hay không.

Thế nhưng không hề dữ tợn như bọn hần tưởng tượng, đứng giữa khu đất trung tâm là một gã thiếu niên mà tuổi tác có lẽ không thua gì bọn hần, gương mặt hoàn toàn bị nhuộm đỏ thậm chí ngay cả đôi mắt cũng đỏ như máu, thế nhưng vẫn không thể che được vẻ anh tuấn như tạc tượng của gã này.

Hần đứng đó, y phục rách toạc, phần thân trên trần ngấp những vết thương sâu nhìn thấy tận xương, máu không ngừng chảy, trên tay còn cầm một chiếc long vũ đen bóng như lông quạ, chỉ có điều là loài hắc nhạ khổng lồ, càng tăng thêm vẻ hung ác.

Trước mặt hần là một người đang ở tư thế quỳ, chỉ có đầu quay ngược ra đằng sau, xem ra đã trở thành một cỗ thi thể. Ở gần đó cũng có một cỗ thi thể khác bị hai thanh gươm xuyên qua lồng ngực ghim trên mặt đất.

Toàn bộ lọt vào mắt những thiếu niên non nớt, gã trẻ tuổi hung ác phía trước lập tức trở thành hình ảnh của Từ thần, kẻ đại diện cho cái chết có lẽ cũng chỉ đến mức này mà thôi.

Hơn nữa, đây là Loạn Yêu son mạch, muốn tìm kiếm được một chỗ ẩn nấp không bị quấy rầy, không thể nghi ngờ là không hề khó khăn, nếu không muốn nói là quá mức dễ dàng. Việt rất nhanh tìm được một địa phương thích hợp.

Xuyên qua tầng rừng xuất hiện một thác nước cao đến mấy trượng trượng từ từ hiện trong ra tầm mắt của Việt.

Với bề ngoài của hấn lúc này thì việc được đắm mình trong làn nước mát quả thực là điều tuyệt diệu của cuộc đời, chỉ là với tình trạng tàn tạ như bây giờ thì đây đúng là thú vui quá xa xỉ.

Điều đáng nói ở đây, phía sau dòng thác chảy ầm ầm bọt tung trắng xóa, không ngờ lại có một cửa động nằm lặng lẽ. Đó là một sơn động nhìn qua cũng không giống là do thiên nhiên tạo ra, ngược lại càng giống bị nanh vuốt ma thú sắc nhọn mạnh mẽ đào vào vách núi đá.

Đây là một nơi tuyệt diệu để ẩn trốn, nằm phía sau một dòng thác, nếu không quá mức để tâm sẽ rất khó phát hiện, bọt tung trắng xóa, nước chảy ầm ầm, hơi nước dày đặc, cho dù ở bên trong nhảy múa ca hát ư rằng cũng không sao.

Không suy nghĩ quá nhiều, cũng không còn sức mà băn khoăn nữa rồi, Việt lập tức bước xuống dòng nước, xuyên qua tầng bọt trắng xóa, tiến về phía hang động.

Máu khô nhuộm kín cơ thể rất nhanh bị dòng nước mạnh gột rửa, thậm chí mạnh đến nổi lột cả da những nơi bị thương. Cảm giác vừa đau đớn vừa sáng khoái khiến đầu óc đã rất mệt mỏi của Việt trở nên tỉnh táo lại đôi chút.

Nơi này là Loạn Yêu son mạch, nguy hiểm trùng trùng, nơi nào cũng ẩn ẩn nguy cơ, nếu là không cẩn thận mà nói, chết như thế nào chỉ sợ cũng không biết. Mặc cho từng khối nước đang dữ dội đổ lên người, Việt vẫn không bước lên cửa sơn động mà chỉ cầm một tảng đá lớn ném mạnh vào bên trong.

Tiếng lộc cộc vang vọng rồi lại truyền ra, sau một hồi vẫn không có chuyện gì xảy ra, Việt thở ra một hơi, lúc này hấn mới yên tâm mà bước vào.

Chậm rãi tiếng vào bên trong, sơn động có chút rộng mở. Tuy rằng còn mơ hồ lưu lại mùi tanh hôi nám mốc, có lẽ do đã quá lâu không có yêu thú sinh sống, thế nhưng lúc này thân mang trọng thương, đương nhiên không dư thừa hơi sức để ý tới việc nhỏ này.

Cảm giác an toàn ủa đến, thân thể Việt đổ gục xuống, hai mắt nhắm lại muốn đánh một giấc thật sâu, hôm nay quả là một ngày dài và mệt mỏi, dù là tu giả cũng muốn được nghỉ ngơi.

Chỉ là, tinh thần muốn nghỉ, nhưng lý trí lại cho hấn biết bây giờ chưa phải lúc. Mà đối với một kẻ như Việt, cuộc chiến giữa lý trí và tình cảm, thường kết thúc với phần thắng thuộc về lý trí.

Phải rất khó khăn hấn mới có thể tỉnh táo ngồi dậy, mặc kệ những vết thương lộ cả thịt trên người mà tập trung tinh thần vào thể nội.

Những dòng Linh hà không khác gì những con sông mùa cạn, lòng sông chẳng chịt những vết nứt, thỉnh thoảng mới có một vại vũng nước đọng. Linh lực đã không còn lại bao nhiêu, đây là điều dễ hiểu, chỉ là lượng hắc khí trên mặt sông không ngờ đã đạt đến cường độ khủng khiếp, lại như có sinh mệnh không ngừng hung hãn gào thét thị uy.

- Hung khí ở đâu ra mà nhiều đến vậy?

Linh Hà ban đầu là sự cân bằng giữa huyết linh lực và hung lệ hắc khí, nhưng bây giờ huyết thủy quá mức ít ỏi mà cường độ hung khí lại mạnh lên rất nhiều.

Suy đi tính lại chỉ có một khả năng, cường độ hắc khí tăng lên có thể là do cơ thể hấp thụ hung sát lệ khí trong quá trình đồ sát mà hấn tiến hành đối với đám Liệt thường giả.

Hắc khí không ngừng gào thét thị uy, liên tục bành trướng, dần dần xâm nhập vào dòng linh lực ít ỏi còn sót lại, khiến dòng huyết thủy dần dần trở nên tối màu, rồi lại có xu hướng chuyển sang màu đen.

"Chuyện quái quỷ gì vậy?"

Việt thực sự có chút khó mà giải thích được, thế nhưng nhìn cảnh chút linh lực còn sót lại bị đồng hóa không ai có thể ngồi yên được. Hấn cũng không ngoại lệ, lập tức cắn răng, điên cuồng vận chuyển linh lực từ Linh Hải ra.

Chỉ có điều Linh Hà vốn chảy ngược từ Huyết Hải, dòng sông đã khô cạn thì dù là biển lớn cũng còn lại được bao nhiêu? Tình trạng Linh Hải của hấn cũng không khả quan chút nào, sắp sửa khô cạn đến nơi rồi.

- Chết tiệt!

Cảm giác được mọi chuyện không ổn, Việt lập tức lấy ra Tiêu Dương Liên Đài, không kịp suy nghĩ gì mà lập tức nhét thẳng vào miệng.

Hàm răng cắn ngập, lập tức mùi thơm bay ra, tràn ngập cả sơn động, trong miệng hấn mùi thơm ngào ngạt, cảm giác vô cùng sáng khoái.

Việt cũng không biết chính xác bản thân đã ngủ bao lâu, nhưng thời gian chắc chắn không hề ngắn, bằng chứng là đầu óc của hắn lúc này vô cùng mệt mỏi, tạm thời mất đi khả năng tư duy. Đây chính là triệu chứng rõ ràng nhất của việc ngủ quá lâu.

Ngoài ra toàn thân rệu rã vô lực, không phải là do quá mệt mỏi mà do não bộ chưa quen với việc điều khiển được các cơ; thêm vào đó là tiếng réo của chiếc bụng rỗng hòa vào tiếng thác đổ ầm ầm ngoài cửa động tạo thành một bản hòa tấu thật hùng tráng.

Phải hơn một thời thần trôi qua, Việt mới có thể vận động một cách thoải mái. Hắn chậm rãi đứng dậy tiến ra cửa động, bọt tung trắng xóa như hoa bay đầy trời, bọt sóng theo con gió mát bắn thẳng vào mặt khiến đầu óc hắn cũng tỉnh táo phần nào, tế bào thần kinh có dấu hiệu tư duy trở lại.

- Mẹ nó, ngủ nhiều quá mệt cả người!

Đầu óc hắn lúc này như đồ vật để lâu ngày bị nấm mốc nay được đem ra phơi dưới ánh mặt trời, như mảnh đất tối tăm ngu muội được khai sáng, cảm giác thật sự vô cùng huyền diệu, có lẽ ngày xưa Phật ngộ đạo dưới cây Bồ đề cũng chỉ đến thế này mà thôi.

- Bỏ mẹ!

Nhưng khi tâm trạng thoải mái nhất cũng là lúc hắn nhớ ra vấn đề của cơ thể, vội vã quay trở lại trong sơn động, tìm một chỗ đất bằng phẳng ngồi xếp bằng, tập trung tinh thần vào trong thể nội.

Nơi cội nguồn sức mạnh của hắn, Linh Hải, lúc này đã trở nên vô cùng yên bình, đương nhiên “yên bình” ở đây là so với lúc nó bạo động, chứ thực tế những đợt sóng huyết vẫn không ngừng xô đẩy nhau cuộn lên cao. Thấp thoáng trong những tiếng sóng vỗ là thanh âm kêu gào của chúng sinh, là bóng dáng của âm binh lệ quỷ ẩn hiện bên dưới Huyết hải.

Điều đáng quan tâm, biển máu đã không còn khô cạn mà tràn ngập linh khí, khí tức sinh mệnh mạnh mẽ cuộn cuộn như đại hải. Từng đoàn từng đoàn linh khí đỏ như máu theo những đợt sóng huyết cuộn lên trên cao, hóa thành những rặng mây chiều tuyệt đẹp.

Đại dương máu cuồng bạo lúc này hóa thành một vùng biển đương buổi hoàng hôn với cảnh sắc tuyệt đẹp cùng một thứ màu đỏ đầy mê hoặc.

- Linh Hải đã ok, còn Linh Hà thì sao?

Việt dời tâm thần về phía tử khí hỗn độn bao quanh đại dương máu. Xuyên qua hàng rào hỗn độn, linh lực cuộn cuộn đỏ về những con sông dài vô tận, không ngừng khai phá những vùng đất mới.

Điều khiến Việt phải lưu tâm, đó là những đợt linh lực đỏ như máu tươi sau khi rời khỏi đại dương, không ngờ lại chuyển thành những dòng vật chất hắc ám đáng sợ, cuộn cuộn đỏ vào đại giang đại hà.

Nếu như trước đây Linh Hà của hắn là những đoàn linh lực màu đỏ với vô vàn hắc khí bao lớn vờn bên trên, thì bây giờ đã hai thứ này có vẻ như đã hợp nhất lại thành những dòng linh lực hắc ám đang cuộn cuộn chảy kia.

Bên dưới dòng hắc thủy của trường hà, những bóng dáng ẩn hiện không ngừng uốn éo, dường như đang ôm đầu gào thét, lại như đang bắt lực, tiếng gào thét ai oán phát ra nhưng lại bị thanh âm cuồng bạo của dòng trường át đi, tạo ra cảm giác bế tắc đến cực độ.

Tình trạng là vậy nhưng Việt không lấy gì làm phiền muộn, thậm chí vui mừng chẳng hết, bởi hắn có thể cảm nhận được chất lượng của dòng linh lực đen ngòm này so với linh lực màu đỏ thì cao hơn rất nhiều.

Thực tế thì linh lực cũng giống như rượu. Rượu được bày bán trên thị trường thực tế đều là rượu đã được pha với nước với tỉ lệ tương ứng với độ rượu. Có thể hiểu đơn giản, 100 lít rượu 40 độ, thực tế chỉ có 40 lít rượu nguyên chất mà thôi, còn lại là 60 lít nước sạch.

Linh lực hình thành từ ‘Linh’ chi quy tắc, nhưng tỉ lệ ít đến đáng thương. Bản chất của Đệ nhất Bộ chính là không ngừng cảm ‘Linh’, không ngừng ngưng luyện linh lực, không chỉ số lượng mà còn cả về chất lượng.

Linh lực của Việt sau khi rời biển lớn tiến vào đại hà thì dung nhập hắc khí màu sắc chuyển từ xích huyết âm lãnh thành hắc ám vô tận, với chất lượng cao hơn rất nhiều.

Đương nhiên hắn cảm thấy rất vui, nhưng vui thôi đừng vui quá, khi con người ta vui mừng cũng là khi sự đề phòng giảm xuống mức âm, thường bỏ qua những vấn đề có thể uy hiếp đến bản thân.

Việt nhìn những dòng đại giang đại hà đang cuộn cuộn chảy, nhìn đi nhìn lại vẫn thấy rõ ràng là những dòng Minh Hà. Sau đó tâm thần quay trở lại đại dương, nhìn những con sông huyết, không khỏi cảm thấy khó hiểu.

Hắn dựa theo Nguyên Sơ cổ kinh, cảm ngộ được khởi nguyên, khai mở thế giới thể của mình. Lẽ ra hình thái ban đầu của thế giới phải tràn ngập vẻ sơ khai, ẩn chứa khí tức tiên thiên, chứ đâu thể như thế này được.

Huyết Hải, Minh Hà, đây không phải là những địa danh gắn liền với địa phủ, hay cụ thể hơn chính là cõi âm mà mọi người vẫn thường nhắc đến hay sao? Hơn nữa bên dưới dòng nước còn ẩn hiện lệ quỷ âm binh, oán linh gào thét, nhìn thế nào cũng không giống quá trình thế giới hình thành.

Đây rõ ràng là quá trình hình thành địa phủ!

“Là do thể chất của mình? Không đúng, Phàm thể thuần huyết nhất, căn bản không có gì đáng nói cả!”

“Hay do ảnh hưởng của Táng Địa? Nghe cái tên chết tiệt đó đã thấy dính dáng đến Địa phủ rồi. Nhưng mình là Phàm thể, căn bản không thể nào bị quy tắc nơi đó quán lấy được!”

“Vậy chỉ có thể là do Nguyên Sơ cổ kinh? Không hợp lý lắm, bên trong cổ kinh không có dòng chữ nào nhắc đến mấy thứ đại loại như côi âm, địa phủ hay chết chóc gì cả!”

- Mẹ nó, thôi đéo nghĩ nữa! Đau đầu!

Viết khê lác đầu không tiếp tục suy nghĩ, bởi hắn còn có việc quan trọng hơn phải làm. Tâm thần xuyên qua hỗn độn tiếp tục quan sát những dòng Linh Hà tràn ngập hắc ám.

Lúc này những dòng Linh Hà của hắn không khác gì Cửu Long mùa lũ về, sóng nước điên cuồng dâng cao liếm lên hai bên bờ sông, một chút nữa thôi là nước lũ sẽ tràn lên điên cuồng tàn quét.

Điều đáng nói ở đây, lũ về sẽ không mang đến phù sa màu mỡ và sản vật phong phú như mùa nước nổi vùng đồng bằng sông Cửu Long, mà sẽ là một hồi tai nạn. Quy tắc bị phá vỡ, thế giới sẽ sụp đổ, nhẹ thì trở thành phế nhân, nặng thì hắn không dám nghĩ.

Tu giả bình thường đặt đến viên mãn có thể chờ đợi cơ hội thích hợp đột phá, còn hắn thì căn bản không được phép chờ. Quá trình thể giới hình thành, căn bản không được phép ngưng lại.

Hắn cần khai mở Linh Tuyền, luôn và ngay!

☺♥3÷☺✱3÷★÷☺✱3÷☺♥3

Anh em bằng hữu đọc thấy hay thì tích cực ném nguyệt phiếu kim đầu... các thứ nha, ai chưa vote thì bỏ chút thời gian vote 10*, bản tác xin đa tạ!

Còn vị nào cảm thấy quá mức bức xúc, truyện xàm quá hay dở quá thì có thể còm men bên dưới cho vui cửa vui nhà!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Địa phủ

Màn đêm chốn núi rừng thật không yên tĩnh một chút nào. Đêm đã xuống từ rất lâu nhưng vẫn có thể nghe văng vẳng đâu đó tiếng kêu của những chủng loài yêu thú dạ hoạt.

Bầu trời đêm trong vắt, tinh quang ẩn hiện, vầng minh nguyệt treo cao, tròn như chiếc mâm bạc đường hoàng đặt trên bầu trời.

Ánh trăng bàng bạc nhuộm khắp cây cối ao hồ. Cỏ cây hoa lá lặng im, yên lặng như thấy hết được vẻ đẹp của đêm trăng hôm nay.

Thác nước mỉm cười vì thấy mình đẹp hơn khi mặc bộ đồ tím có vàng trắng sáng và có hàng ngàn ngôi sao lấp lánh như được dát bạc. Như cảm nhận một thứ mà ánh trăng ban tặng cho mình, ngọn thác lại ca lên khúc nhạc đồng quê du dương và êm đềm biết mấy.

Vạn vật chốn núi rừng đều đắm chìm trong cảnh đêm tuyệt đẹp, nhưng hội nào rồi cũng đến lúc phải tàn.

Một tia sáng lóe lên từ phía Đông, xua tan màn đêm yên tĩnh đang bao phủ khắp chốn, báo hiệu vầng Thái dương vốn đang ngủ say đã bắt đầu tỉnh giấc.

Ở phía sau thác nước, bên trong sơn động, cũng có một kẻ mới tỉnh lại, chỉ có điều không phải thức dậy từ giấc ngủ say, mà là vừa thoát ra khỏi trạng thái nhập thần.

Viết chậm rãi mở mắt, toàn thân hắn lúc này không tỏa ra ba động cường đại, cũng không phiêu dật xuất trần như lãng khách, lại càng không bụi bặm phong trần như dân giang hồ, trái lại nhìn hắn thanh tú như một vị công tử ca chốn hồng trần, dường như đã phản phác quy chân.

Bên trong cơ thể, từ những dòng đại hà cuộn cuộn, phân ra vô số những dòng suối mà ‘lĩnh’ chỉ quy tắc theo đó chảy ngược dòng từ sông theo các con suối tiến đến những nơi sâu xa chưa thể khai phá của hỗn độn,

Những dòng suối thật yên bình làm sao, tiếng suối róc rách trong vắt như tiếng hát xa. Dòng nước đen bóng nhẹ nhàng chảy chứ không còn điên cuồng như ở ngoài đại dương.

Nhìn sang hai bên bờ sông, lập tức bị màu đỏ điểm xuyết trong không gian tối tăm thật rực rỡ thu hút. Tiến lại gần, những đóa hoa xinh đẹp chói mắt càng hiện ra rõ ràng, khiến là ai cũng phải ngơ ngẩn.

Những đóa hoa đỏ rực như máu điểm xuyết trong cõi âm u, tươi đẹp là vậy, nở rộ rực rỡ, nhưng trong thật đơn độc làm sao, dường như mang trong mình vô tận nỗi nhớ, đòi hỏi kiếp kiếp chờ đợi.

“Trên đường Hoàng Tuyền, có hoa Bỉ Ngạn.

Hoa chờ một người, yêu tận tâm can...”

Hoàng Tuyền, Minh Hà, Huyết hải...

Ở thế giới kia của hắn, có lẽ không mấy ai chưa từng nghe đến những khái niệm Thiên đường - địa ngục, hay Thiên đình - Địa phủ. Đó là những nơi sâu xa, bí ẩn nhất, chương quản cả thế gian, quyết định vận mệnh của mọi sinh linh.

Đương nhiên ngoài những người theo đạo thì đa số đều cho rằng đó chỉ là truyền thuyết, mà truyền thuyết là gì, những câu chuyện không có thật được tạo ra để thỏa mãn trí tưởng tượng của nhân loại và là nơi những con người nhu nhược ký thác tinh thần mà thôi.

Trước đây Việt có chung nhận thức với số đông, phủ nhận cái gì mà Thiên đình Địa phủ, nhưng khi đã lưu lạc đến bước đường này rồi, hắn không thể không đặt nghi vấn về sự tồn tại của địa phủ.

Địa phủ là nơi tận cùng của thế giới, là nơi chương quản sinh tử, là chốn trở về sau cùng của vạn linh. Có thể nói đó chính là chung điểm của sự sống.

Như thế nào mà khởi nguyên thế giới thể của hắn lại dần dần mang hình hài của Địa phủ như vậy?

Lẽ nào nơi kết thúc cũng là nơi bắt đầu? Vạn vật luân hồi, thế giới cũng hình thành từ tàn tích của một thế giới khác? Trên đời này thực sự có luân hồi sao?

Một vạn câu hỏi vì sao xuất hiện trong đầu mà không thể tìm ra lời giải đáp, một cảm giác không hề dễ chịu chút nào. Chung quy cũng tại thực lực của hắn chưa đủ mà thôi.

- Nhắc đến thực lực, mình vẫn còn quá yếu!

Việt bật người đứng dậy, khẽ lắc đầu ném hết nghi vấn ra sau đầu, đi ra cửa động nhảy xuống hồ nước.

Hắn không phải là nữ hài tử ưa thích sạch sẽ, thế nhưng tắm rửa cũng là một cách để thả lỏng cơ thể.

Ngâm mình trong làn nước mát lạnh, đầu óc Việt cũng trở nên thanh thản hơn nhiều. Lần này khai phá Linh Tuyền, hắn đã có thêm thể nghiệm về Nghịch Tu chi lộ, vấn đề cốt lõi có lẽ là tài nguyên.

Từ cấp Tiêu Dương Liên Đài, ẩn chứa đủ lượng linh khí giúp tu giả đột phá Bí cảnh thứ tư, vậy mà chỉ giúp Linh Hà của hắn viên mãn.

Từ cấp Triều Dương Bạch Liên, loại linh hoa hoàn mỹ để cô đọng Linh phách mà mọi Linh Luân giả đều khao khát, cuối cùng cũng chỉ giúp hắn khai phá Linh tuyền, tiến vào Bí cảnh thứ 3.

Vấn đề ở đây rõ ràng là tài nguyên, cụ thể là linh khí. Tu giả cảm ngộ thiên địa, còn Nghịch Tu diễn sinh thế giới bên trong cơ thể, đương nhiên quá trình tự thành thiên địa cần nhiều tài nguyên hơn.

Hơn nữa, Nghịch Tu bình thường vẫn có thể cảm nhận và hấp thu linh khí xung quanh thiên địa, còn hắn thì không làm được như thế, vì vậy mà lượng linh khí cần thiết khi đột phá bình cảnh càng lớn rất nhiều.

Đây thực sự là vấn đề khó khăn, bởi vì hắn chỉ là một kẻ khổ rách áo ôm, lẽ nào cả đời chỉ lẩn lộn trong các hiểm địa loay hoay giữa lần ranh sinh tử để tìm kiếm tài nguyên sao?

- Cuộc sống như vậy thì còn gì là lý thú!

Không làm mà vẫn có ăn, ở đời ai chẳng muốn được như vậy, đương nhiên điều này tương đối là bất khả thi, nhưng làm ít mà vẫn lãi nhiều, thì vẫn có khả năng thực hiện được.

- Làm ít lãi to, chỉ có đi ăn cướp!

Việt khẽ thở dài, xem ra số phận đưa đẩy, hắn cũng không thể làm khác. Trường hợp của hắn quá mức đặc thù, không có biện pháp nào khác. Đương nhiên chặn đường cướp của cũng phải xem đối tượng, kẻ mạnh hơn hắn và người tốt hơn hắn là hai loại đối tượng hắn sẽ không động thủ.

Một lát sau, cảm giác đã tẩy hết bụi trần, Việt trèo lên một tảng đá lớn tắm nắng, thái độ có thể nói là vô cùng hưởng thụ, miệng ngâm nga một bài hát quen thuộc mà hắn rất ưa thích.

- Con đường của ta, nếu sợ sệt không tiến lên, thì làm sao dám mơ mộng vắn đĩnh? Chỉ cần không phải thuần túy chịu chết, là phải đạp bước tiến lên!

Việt rất nhanh thay y phục, rồi hướng địa phương đang chiến đấu mà điên cuồng chạy đi.

Một lúc sau, hắn đã đến gần địa phương diễn ra chiến đấu. Ba động kịch liệt lan ra khiến hắn có chút muốn quay đầu lại. Ở vị trí của hắn, vẫn chưa thể nhìn rõ cuộc chiến, chỉ nhìn thấy một bóng mờ mang dáng dấp nhân loại, đối đầu với một con mãnh thú bóng dáng khổng lồ.

- Quả nhiên là có người đang vuốt râu hùm!

Việt núp mình, mượn rừng cây rậm rạp che giấu mà lên gần về phía cuộc chiến. Khi đến dưới một cây đại thụ che trời, hắn trèo lên, nấp sau cành lá rậm rạp. Vẫn chưa thấy đủ kín, hắn ngắt thêm ít cành lá phủ lên cơ thể, quả thực không thể nhìn ra có người núp ở đó. Đến lúc này hắn mới yên tâm quan sát phía trước.

Một khoảng rừng cây bị tàn phá hiện lên trước mắt Việt, mà ở đó, hai màu xanh đỏ bao trùm không gian.

Đập vào mắt hắn, gây ấn tượng rất mạnh là một con cự thú đang đứng trên mặt đất, hình thể khổng lồ có hơn bảy tám thước, toàn thân lại bao trùm một tầng vảy kết tinh màu tím, ánh nắng chiếu rọi làm quang hoa bắn ra tứ phía, có chút chói mắt.

Con yêu thú có đầu có vẻ hơi nhỏ nếu so với cơ thể, nhãn đồng phát ra từ quang xen lẫn ánh huyết hồng kì dị, miệng thò ra một chiếc lưỡi rất dài đỏ như máu với từng luồng lam sắc thủy vụ lượn lờ vây quanh.

Những chiếc vảy lớn không ngừng phản chiếu ánh nắng, khiến không gian xung quanh sáng rực, trông nó không khác nào một con thần thú. Chiếc đuôi dài khổng lồ không ngừng đập xuống công kích đối thủ.

Bốn cái trảo trắng kiệu đồng dạng cũng là được bao phủ bởi lam sắc tinh thể, mỗi một lần đập hạ đều muốn làm mặt đất chấn động, lực lượng to lớn khó mà tưởng tượng được.

Việt nhìn con yêu thú khủng bố trước mặt, nhìn thế nào cũng thấy giống loài Tê tê chuyên đào hang ăn mối. Hắn cũng đã nhận ra loài yêu thú này rồi.

- Vạn thú lục Địa bằng bài danh thứ 117, Lam Nhạc Tê?

Việt lại đem ánh mắt hướng về phía nhân loại đang đối đầu với đầu Tê tê có bộ giáp màu lam này.

Thật bất ngờ, không phải giống như tưởng tượng của hắn là một người phong thái dũng mãnh, khí thế ngất trời, râu hùm hàm én mây ngải, vai năm tác rộng hay gì đó tương tự, mà chỉ là một lão già trông như sắp gần đất xa trời vậy.

Gương mặt cũng coi như có chút hồng hào, nhưng không giấu được sự khắc khổ thiếu sức sống, thân hình gầy nhòm, trên người không tán mác ra thứ uy áp nào, hoàn toàn đối nghịch với con cự thú trước mặt. Nếu gặp ở một nơi khác, có lẽ ai cũng sẽ nghĩ là một lão ăn mày.

- Lão già nhân loại kia, ngươi năm lần bảy lượt đến khiêu khích bản vương, rốt cuộc muốn cái gì?

Chiếc đuôi dài đầy vảy cứng rắn quật mạnh, nhưng bị bàn tay gầy gò khắc khổ của lão nhân đẩy bật lại, đầu Tê tê đột ngột dùng tiếng người quát to lên.

Đôi mắt đục ngầu híp lại nhìn chằm chằm con hung thú, thần bí lão nhân khai mở âm thanh khàn khàn như của người chết:

- Muốn mượn Ân Bi của Tê Vương!

- Ân Bi? Ân Bi nào?

Lão nhân thần bí không hề tranh cãi, chỉ nhạt giọng nói:

- Không cần giả hồ đồ! Ra giá đi!

Nghe vậy, Lam Nhạc Tê nhất thời truyền ra tiếng cười to:

- Giá? Hắc, hảo a, chỉ cần ngươi có thể làm ra cho ta một khoả hóa hình thảo, ta liền đưa ra thứ ngươi cần, như thế nào?

Lão nhân thần bí mặt không chút cảm xúc, mở miệng trào phúng:

- Hóa Hình thảo là thứ ta có thể tiếp xúc hay sao? Muốn sư tử ngoạm cũng phải có vốn! Quả nhiên súc sinh vô tri!

GRÀOOOO!!!!

Tiếng rống giận dữ của Tê Vương vang vọng khắp sơn mạch, khiến Việt suýt chút nữa thì rơi từ trên cây xuống, đầu óc quay cuồng. Xem ra Tê Vương thực sự bạo nộ rồi. Súc sinh vô tri? Đó là từ có thể dùng với một trong những vị vương giả của Loạn Yêu sơn mạch hay sao?

- Tốt nhất hôm nay ta làm thịt ngươi luôn!

Lão nhân thần bí giờ cánh tay gầy gò lên, một luồng lôi điện hắc sắc hiện lên, chớp giật liên tục, sau khi nói hết câu liền bất thành linh đập đất xông tới, tốc độ vô cùng khủng bố.

- Tốt nhất hôm nay ta làm thịt ngươi luôn!

Lão nhân thần bí giờ cánh tay gầy gò lên, một luồng lôi điện hắc sắc hiện lên, chớp giật liên tục, sau khi nói hết câu liền bất thành linh đập đất xông tới, tốc độ vô cùng khủng bố.

Việt còn chưa kịp định hình thì thân ảnh của thần bí lão nhân đã xuất hiện ở khoảng không phía trên Lam Nhạc Tê, sau đó hóa thành một thanh lôi thương đâm xuống, sát khí cực kỳ nồng.

Lam Nhạc Tê hơi khựng lại, không kịp nói gì, những chiếc vảy sáng bóng đột ngột thu lại, ánh sáng chói mắt phản ra từ đó đột ngột tắt ngấm.

Ngon lôi thương vẫn khí thế như cầu vồng đâm xuống, với tinh thần một đi không trở lại, kiên quyết nhất kích tất sát Lam Nhạc Tê.

Lam Nhạc Tê nhìn lên trên rống một tiếng lớn, Việt đã bị tai nhưng vẫn cảm thấy ong ong. Nhưng hắn không quan tâm, bởi trận chiến đang đi vào hồi gay cấn, đôi mắt của hắn không dám chớp bởi giao chiến ở cấp độ này chỉ một giây thôi có thể bỏ lỡ rất nhiều thứ.

Một vầng lam quang xuất hiện cùng với tiếng gầm, tổ hợp thành hình cầu bao trùm lấy con hung thú, phía trên dường như còn ẩn hiện hoa văn. Những hoa văn này Việt cảm thấy rất quen mắt, trong nhất thời chưa thể nào nhớ ra.

Sấm sét bạo tạc, cuồng phong rít gào, lực lượng khủng bố bắn ra tứ phía khiến cả khu vực vốn đã bị hủy diệt trống hoác nay càng thêm tan hoang, cây cối hóa thành tro bụi. Ngay cả cây đại thụ Việt đang trốn mặc dù ở xa như vậy nhưng vẫn suýt chút nữa thì bật cả gốc, đủ thấy cú va chạm này khủng khiếp đến mức nào.

- Được lắm Tê vương, ẩn giấu đủ sâu! Không ngờ ngươi đã tu luyện Ấn Bí đến mức này!

Thanh âm lão nhân thần bí vang lên, tuy nhiên không còn sự vô cảm, mà đã có chút chuech choạc.

- Hắc hắc... Nhân loại, sát chiêu vừa rồi của ngươi không phải chuẩn bị để đối phó ta đi?

- Được lắm! Hôm nay dừng lại! Chờ đấy!

- Nhân loại, ngươi nghĩ còn có lần sau sao?

Tiếng gào của Lam Nhạc Tê vang lên, tiếp đó hai đạo quang ảnh từ trong làn khói bụi nổi tiếp nhau vọt ra.

Hiển nhiên cú va chạm vừa rồi, thần bí lão nhân đã chịu thiệt thòi, muốn rút đi, nhưng Lam Nhạc Tê đã chặn ngậy cái cảnh thình thoảng lại có người đến khiêu khích, muốn đuổi tận giết tuyệt lão nhân kia.

Hai bóng dáng khủng bố dần biến mất trong rừng rậm, để lại trên mặt đất rất nhiều thi thể cự đại của hung cầm dị thú, tất cả đều chìm trong vũng máu.

Có lẽ bên trong thi thể của đám yêu thú này tồn tại một vài linh phách, bất quá Việt lúc này không có thời gian đi sưu tầm. Hắn đưa mắt nhìn về phía trên núi đối diện, nơi có một cái động cực lớn bị che lấp bởi nhánh cây, như ẩn như hiện lam vù. Hiển nhiên là động của Lam Nhạc Tê. Nơi đó rất có thể cất giấu thứ khiến cả cường giả cao cấp thêm muốn.

Vấn đề đặt ra với hắn bây giờ, là có nên mạo hiểm đi vào đó kiếm chút đỉnh hay không?

Đi kèm với nguy hiểm luôn là tài phú không ngờ, thế nhưng nếu nguy hiểm quá lớn, phải chăng nên biết dừng lại?

☺♥3÷ε✱3÷★÷ε✱3÷ε♥3

Anh em bằng hữu đọc thấy hay thì tích cực ném nguyệt phiếu kim đầu... các thứ nha, ai chưa vote thì bỏ chút thời gian vote 10*, bản tác xin đa tạ!

Còn vị nào cảm thấy quá mức bức xúc, truyện xàm quá hay dở quá thì có thể còm men bên dưới cho vui cửa vui nhà!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Bảo Bình?

Đào qua đào lại, vòng vo trong chốc lát, sau khi xác định Lam Nhạc Tê sẽ không thể trở lại ngay lập tức, Việt quyết định leo lên động khẩu.

Hắn vốn là một kẻ gan to bằng trời, lúc này đây chuẩn bị hốt tay trên của hai tồn tại khủng bố bậc nhất đại lục này.

Lặng lẽ hướng tới phía trên động khẩu, Việt nhìn thấy một đầu yêu thú đang đứng trước cửa động, có lẽ là thú vệ. Trên mặt đất còn không ít xác chết yêu thú, hiển nhiên là bị lão nhân thần bí kia giải quyết.

Tuy nhiên, đầu yêu thú còn sót lại này đang phủ phục trên mặt đất, không ngừng run rẩy, có lẽ vẫn chưa hết sợ trước màn chiến đấu quá mức kinh khủng vừa rồi.

Thoáng trầm ngâm đánh giá, Việt xác định không thể nào giải quyết được đầu Nhị cấp này nhanh chóng, mà nếu vậy thì có thể rút dây động rừng, Lam Nhạc Tê kia sẽ lập tức trở lại làm thịt hắn.

Hơi suy nghĩ chốc lát, Việt xê từ y phục ra hai miếng vải, đem buộc chặt lại trên bàn chân. Hắn quyết định sẽ bắt chước theo lực lượng đặc nhiệm chuyên chống khủng bố và giải cứu con tin.

Mọi thứ chuẩn bị hết thảy xong, Việt hít sâu một hơi, thân thể đột nhiên từ động khẩu phía trên nhảy xuống. Ngay khi bàn chân vừa mới không một tiếng động tiếp xúc với mặt đất, thân thể hắn hơi cong lên, sau đó chọt bắn thẳng vào trong sơn động.

Lúc thân hình Việt vừa mới tiêu thất trong bóng tối thì ánh mắt của đầu yêu thú vừa vặn cũng chuyển hướng sang đấy, bất quá bởi vì không phát hiện ra cái gì, đành phải mang theo vài phần nghi hoặc, ánh mắt hướng trở về phía xa xa, thân thể lại không kìm được tiếp tục run rẩy.

Việt vừa đi vừa quan sát xung quanh. Nơi đây không tăm tối như hắn dự đoán, mà toàn một màu sáng bùng.

Thực ra nếu hiểu biết về Lam Nhạc Tê thì không bất ngờ chút nào, bởi chung quanh vách động của Lam Nhạc Tê luôn tồn tại một ít tinh khối tản mát ra lam quang, được kết tinh từ nước bọt của Lam Nhạc Tê. Tại thế giới bên ngoài cũng là một trong những vật phẩm trang sức có giá trị xa xỉ.

Tiến sâu vào bên trong sơn động, nhìn mấy khối lam sắc xinh đẹp, Việt không khỏi thấy đau răng, đồng này nếu khuôn được ra bên ngoài chắc chắn là bán được giá khủng, chỉ là thời gian không cho phép hắn làm như vậy.

Hắn thật sự tiếc nuối, nếu bây giờ mà có đủ thời gian thì đúng là đại phát tài.

Cẩn thận bước đi, Việt không ngừng đảo mắt quan sát, song thủ ngưng tụ linh lực, gặp bất kỳ mối nguy hiểm nào cũng sẽ nhất kích tất sát rồi nói sau. Không gian yên tĩnh đến đáng sợ, ngay cả thanh âm nhỏ bé của bước chân cũng không có, bởi Việt đang cẩn thận đến mức tối đa. Gì chứ mấy trò trộm cắp hắn đã quá thành thạo, mặc dù cả chục năm rồi hắn không còn trộm cắp vật nữa.

Xuyên qua một thông đạo dài trong sơn động, sau nửa tiếng đồng hồ, bỗng hai đầu thông đạo lại xuất hiện trước mặt, vận mệnh đã đẩy hắn đi tới một ngã ba đường.

Việt cau mày nhìn ngã ba trước mặt, lựa chọn cân bằng là việc hắn ghét nhất, đập bước hiểm nguy một đường đi tới mới là chính đạo. Bất quá ngã ba này cũng không hẳn là lựa chọn, bởi hắn dự định đi cả hai thông đạo, bây giờ chỉ đơn giản là chọn đi bên nào trước thôi.

Hướng về phía bên phải, Việt bước đến cửa thông đạo, thì chợt dừng lại. Hắn cảm thấy cơ thể dường như có gì đó đang rục rịch.

Hơi hoảng hốt, hắn lưu động tâm thần kiểm tra lại cơ thể.

- Không phải Huyết Hải...Cũng không phải Minh Hà...Rốt cuộc là thứ gì đang rục rịch?

Việt không nghĩ nữa, mà tiến thẳng về thông đạo bên trái, nơi phát ra sự kêu gọi mờ mịt đối với cơ thể hắn. Vấn đề không đơn giản, hắn cần phải nhanh chóng làm rõ.

Hắn tận lực hạ thấp bước chân, sau đó lén lút vuron nửa đầu, tầm mắt nhanh chóng đảo qua sơn động bên trong.

Cẩn thận nhìn, rất ngoài ý muốn không phát hiện ra chút tung tích nào dù chỉ là của nửa đầu ma thú, Việt căng mắt, quan sát kỹ một lần nữa, sau đó mới phóng tâm bước vào.

Bước vào bên trong động, Việt ánh mắt chăm chú đảo một vòng, nhưng toàn là lam tinh, hay nói cách khác, là nước bọt của Lam Nhạc Tê.

Cuối cùng ánh mắt dừng lại tại vị trí trung ương bên trong sơn động. Nơi đó có một lam sắc thạch đài rất cao, bộ dáng giống như một cái bàn. Điều khiến hắn chú ý, đó là trên thạch đài, một tấm bia đá đáng vẻ cổ xưa đang an tĩnh đặt đó.

Toàn thân nhiều vết rạn nứt, thậm chí có rêu phong, hiện rõ dấu vết của thời gian, không biết đã tồn tại bao nhiêu năm tháng, nhìn tấm bia đá hoàn toàn lạc lõng trong sơn động đầy ánh sáng màu lam mờ ảo này.

- Đây là thứ khiến cường giả siêu cấp phải tranh giành ư?

Ánh mắt gắt gao nhìn tấm bia đá, Việt phát hiện rục rịch bên trong cơ thể vậy mà lại toàn bộ do thứ này kêu gọi.

Còn vị nào cảm thấy quá mức bức xúc, trêu xàm quá hay dở quá thì có thể còm men bên dưới cho vui cửa vui nhà!

Chương 82: Chạy trốn

Mười hai cung hoàng đạo, có lẽ không cần nói nhiều về sự nổi tiếng của chúng ở Địa cầu, từ phương Đông sang phương Tây, tam thập đồ lại, có ai mà không biết cung hoàng đạo của bản thân? Chắc cũng chỉ có những người không biết ngày sinh tháng đẻ của bản thân như Việt.

Có lẽ rất nhiều người, thậm chí đa số, đều lầm tưởng rằng, mười hai cung hoàng đạo là sản phẩm của văn minh châu Âu cổ đại, có thể là Hy Lạp hay La Mã gì đó, nói chung là thuộc châu Âu cổ.

Sự thật không đúng như vậy. Mười hai cung hoàng đạo, cũng như mười hai con giáp, đều thuộc văn minh châu Á cổ đại, đó là những bộ lịch cổ đại ghi lại chuyển động của mặt trời. Và với nhiều người, 12 cung hoàng đạo và 12 con giáp, còn một tác dụng quan trọng hơn, lớn lao hơn, kinh điển hơn, đó là dự đoán vận mệnh và tương lai.

Điểm khác biệt giữa chúng, 12 con giáp đến từ văn hóa Đông Á, còn 12 cung hoàng đạo, không phải là sản phẩm của Hy Lạp cổ, mà xuất phát từ Tây Á cổ đại, cụ thể là nền văn minh Lưỡng Hà. Và những nhà nghiên cứu chúng, một bên bị gọi là thầy bói và bên kia được xưng là nhà chiêm tinh.

Khi Việt nhìn thấy hư ảnh của Song Cực Ấn, hấn đã ngỡ ngàng, nhưng không dám khẳng định. Có điều, một lần có thể là trùng hợp, nhưng hai lần đây? Lê nào cũng là trùng hợp?

Một di sản văn minh ở Địa Cầu lại xuất hiện ở thế giới này, có người từ Địa Cầu đem đến đây ư? Hay là cung hoàng đạo vốn không phải do người Lưỡng Hà cổ đại nghĩ ra, mà do người ngoài hành tinh truyền xuống?

Việt cau mày nhìn đồ hình cung Bảo Bình trên tám bìa, hấn càng lúc càng cảm thấy Địa cầu rất không tầm thường.

“Giờ không phải lúc suy nghĩ, thu lại rồi lập tức bỏ đi mới là thượng sách!”

Thế nhưng khi hấn chuẩn bị thu tám bìa đá cổ kính vào nhẫn không gian thì đột nhiên tổ hợp quang điểm trên mặt bìa đá dần dần mờ đi.

- Chuyện gì xảy ra?

Không những vậy, những vết rạn nứt vốn đã định chỉ, lại tiếp tục lan rộng với tốc độ khủng khiếp, và chỉ trong nháy mắt, cả tám bìa đá cao hơn 2 mét hoàn toàn sụp đổ, hóa thành những viên đá vụn.

Gần như ngay khoảnh khắc đó, một tiếng gầm giận dữ kinh thiên động địa từ phương xa truyền lại, khiến Việt hoàn toàn biến sắc. Bởi vì hấn nhận ra, đây rõ ràng là thanh âm của Lam Nhạc Tê, một trong những tồn tại vô thượng ở sơn mạch này.

- Lê nào Lam Nhạc Tê cảm nhận được bảo vật đã không còn?

Việt nghĩ đến một khả năng kinh khủng nhất có thể xảy đến, bởi hấn cảm nhận được nguy hiểm cực độ đang ập tới. Tiếng gầm vừa rồi mang theo đủ cảm xúc, oán độc, giận dữ, phẫn nộ, và lại xuất hiện ngay lúc tám bìa đá vỡ vụn. Nếu nói là trùng hợp, tự hấn cũng không thể tin được.

Việt không dám dây dưa thêm một giây nào, lập tức quyết đoán quay người, cất bước bỏ chạy.

Thoát ra khỏi thông đạo, cước bộ vẫn không hề dừng lại mà hướng sơn động bên ngoài chạy như điên lao đi, bởi hấn càng cảm nhận được rõ ràng hơn nguy hiểm. Rất có thể Lam Nhạc Tê tồn tại khủng bố hàng đầu đại lục kia, đang trở về với một cơn phẫn nộ cực độ!

Uỳnh uỳnh!

Một cỗ chấn động nho nhỏ từ dưới mặt đất truyền lên, rất nhỏ, rất dễ bị bỏ qua, Việt bước một bước dài, chân vừa chạm đất lập tức lách người tránh sang một bên.

Rầm!

Ngay tại vị trí hấn vừa đặt chân, lớp đá rắn chắc vỡ tan ra, đá vụn bay tung tóe, một chiếc đuôi lớn từ dưới lòng đất mang đầy khí thế sát phạt đâm lên. Nếu vừa rồi Việt chậm một giây thôi, e rằng hấn không rời khỏi đây được rồi.

Lớp bụi tản đi, xuất hiện trước mặt Việt là một con yêu thú toàn thân toàn là vẩy sắc bén, tản mát ra ánh lam nhạt, bốn chân toàn móng vuốt sắc nhọn, chiếc đuôi lớn đang không ngừng quạt xuống nền đá để thị uy.

Nhìn phiên bản thu nhỏ của Lam Nhạc Tê, Việt như thế nào còn không biết nó chính là ấu tử của vị vương giả Loạn Yêu son mạch. Hắn nghĩ đến ngã ba định mệnh, một trong hai thông đạo dẫn đến tám cổ bia, như vậy hiển nhiên thông đạo còn lại chính là dẫn tới nơi ở của con tiểu thú này.

Còn bé như vậy đã là Tam cấp linh thú đỉnh phong, mơ hồ có khí thế vượt qua Tam cấp, Việt biết nếu không dùng mưu, e rằng không có nửa cơ hội đào thoát.

- Rống rống!

Tiểu Tê tiến lên trước từng bước, tứ trảo ẩn chứa lực lượng cự đại, không ngờ trực tiếp làm cho son động hơi hơi lung lay. Vài khối đá vụn trên vách núi đã rơi xuống ngay bên cạnh chân Việt.

Nuốt nuốt ngụm nước miếng, Việt hiểu rằng không còn con đường nào khác ngoài tìm cơ hội chạy trốn. Không phải hắn sợ con ấu thú này, Tam cấp đỉnh phong, hắn ít nhất cũng có thể chiến ngang tay, thế nhưng ở ngoài kia, con yêu thú vương giả của Loạn Yêu son mạch đang trở về với tốc độ khủng khiếp và mang theo con giận ngút trời.

Lam Nhạc Tê ấu nhìn tên nhân loại gian xảo trước mắt, nó tiến lên một bước, cái đuôi cự đại đột ngột nện lên mặt đất, một khối cự thạch lập tức bị đập bể thành bốn năm mảnh. Mượn lực lượng đó, con ấu thú đột nhiên bắn về phía Việt, đồng thời giận dữ kêu lên.

Nhìn cái bóng cự đại lưu lại trên mặt đất, Việt học theo, dồn linh lực xuống bàn chân giẫm mạnh một phát, cũng mượn lực lượng phản lại nhưng không phải tiến lên nghênh chiến, mà lao lên phía đỉnh của thông đạo.

Song thủ lại quán đầy linh lực, năm đầu ngón tay xuyên vào trong đá, hắn thực hiện thủ pháp bích hồ du tường của bộ đội đặc công, điên cuồng hướng son động bên ngoài bỏ đi.

Lam Nhạc Tê ấu thú công kích bị hụt, liền quay đầu lại, nhưng không thấy người đâu. Nó ngửa đầu lên, thì nhìn thấy tên nhân loại gian xảo đang bám trên đỉnh son động đào tẩu thì càng thêm tức giận. Chiếc đuôi toàn vảy giắt quạt mạnh vào một khối cự thạch lớn, khiến nó bắn về phía tên nhân loại.

- Khốn kiếp!

Việt không kiềm được mà chửi một tiếng, bàn tay lập tức buông lỏng, thân thể lộn xuống, mũi chân vừa mới điểm xuống mặt đất liền giống như tên rơi cung, điên cuồng lao thẳng ra ngoài cửa son động.

Nhìn tên đạo tặc tẩu thoát, tiểu thú lần nữa phần nộ rống vang, hai chân trước bỏ mạnh xuống đất, đá vụn bắn tung tóe, cả cơ thể theo đó chúi xuống lòng đất, sau đó hướng nhân loại đang chạy trốn điên cuồng đuổi theo.

Việt không có thời gian quay đầu lại nên không biết ấu thú đã đào hang đuổi theo, chỉ cảm nhận được đối phương quyết không buông tha.

Mất đất chần động, Việt rất nhanh lách sang một bên, thế nhưng chiếc cự vĩ đầy lân giáp phá vỡ mặt đất xong không đâm thẳng lên mà tốc độ bạo tăng, thẳng phía sau đâm vào lưng hắn.

Linh lực cuồng mãnh từ phía sau truyền tới, Việt cũng đã phát hiện ra bài cũ đã bị đối phương bắt, hắn muốn xoay người lại ngạnh kháng một chiêu cho bổ tức.

Thế nhưng trong đầu hắn đột ngột xuất hiện hư ảnh đồ hình hiện ra từ tám bia đá cổ xưa, với bản nguyên là các quang điểm và quang hà, cũng hiện rõ. Chúng không biến mất theo tám bia đá vỡ vụn, mà dường như đã lạc ấn vào đầu hắn. Hoặc có thể, là trí nhớ hắn quá tốt.

Việt lập tức thay đổi quyết định. Nếu hắn quay lại đối chiêu, thì coi như đầu hàng số phận, không thể cắt đuôi được ấu thú, Lam Nhạc Tê sẽ về nhanh chóng, lúc đó thì chỉ có thần tiên giáng trần mới cứu được hắn.

Hắn quyết định liều một phen.

Huyết Hải sôi trào, linh lực cuộn cuộn như sóng vỡ bờ vận chuyển theo lộ tuyến của quang điểm và quang hà mà hắn nhớ được, Việt giữ nguyên tư thế, đưa lưng hứng chịu một cú quạt đuôi mang đầy sức mạnh của Lam Nhạc Tê ấu thú.

Thành công, hắn sẽ đào thoát mỹ mãn. Còn thất bại, đồng nghĩa với cái chết đang đợi.

Thành hay bại, Việt quyết định đánh cược, dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên!

Rất nhanh, chiếc cự vĩ toàn lân giáp sáng bóng đã gần như chạm tới lưng của gã nhân loại, hai mắt Lam Nhạc Tê ấu thú sáng rực đầy nghi hoặc. Nó không ngờ đối phương lại ngu ngốc đến vậy, dám đưa lưng đỡ lấy một đòn tuyệt mệnh này của nó.

Gã nhân loại gian xảo này muốn tự sát?

Câu trả lời ngay lập tức xuất hiện trước mặt của Lam Nhạc Tê ấu thú.

Linh lực đột ngột từ cơ thể Việt bùng lên dữ dội, ngưng tụ thành hư ảnh một chiếc bình màu tím, mang trên mình vẻ đẹp thần bí, tạo ra một cảm giác mạc danh kỳ diệu. Trên thân bình có minh văn hai đường zic zac song song như dấu ấn của thiên địa.

Hắn quay đầu lại nhìn, không hề có uy áp gì đang đánh tới, không hề có khí thế cường giả nào đuổi theo. Thế nhưng cảm giác nguy hiểm càng lúc càng gấp rồi.

- Mẹ nó, quên mất!

Việt buột miệng chửi một câu, hắn quên mất là Lam Nhạc Tê với bốn bộ trào sắc lẹm có khả năng đào xuyên đất đá cực nhanh, di chuyển dưới lòng đất không thua gì chim bay lượn trên trời.

Chân vẫn cuống chạy, đầu óc không ngừng xoay chuyển suy tính kế sách. Hắn đã đổi hướng mấy lần, thế nhưng cảm giác nguy hiểm vẫn không tán đi.

Nếu cứ như vậy thì hắn sẽ bị tóm rất nhanh thôi.

- Ồ, phía trước...

Thanh âm sóng nước rào rạt truyền đến, một khung cảnh sơn thủy hữu tình đập vào mắt Việt.

Chôn thân sơn cùng cốc, nhưng vẫn có thể tồn tại những thắng cảnh, đó là điều bình thường. Điều khiến Việt dễ tâm, chính là dòng sông trước mặt.

Lam Nhạc Tê ngai nhất điều gì? Chính là nước. Dù là siêu cường Bí thiên thứ hai, ít nhất dòng sông này có thể cản trở Lam Nhạc Tê một hồi, thậm chí triệt để ngăn chặn nó.

Muốn qua sông, một là bay qua, hai là đào sâu xuống dưới cả lòng sông. Mà Lam Nhạc Tê có thể bay sao? Như vậy hắn đã câu được không ít thời gian rồi.

Lóp ngóp bò dưới sông lên, gân cốt mỏi rã rời, y phục thì bị đá ngầm dưới sông chà cho rách tả tơi, khắp người toàn là thương tích, trông thảm hại vô cùng, Việt đã bơi sang bờ đối diện.

Hắn trèo lên một vách đá cao, sau đó mệt mỏi nằm lăn xuống đất.

- Đã bỏ rơi được Lam Nhạc Tê chưa đây?

Việt không khỏi than thở vài câu, nếu như không phải trên đường hắn chạy trốn, đám yêu thú có lẽ bị uy áp của Lam Nhạc Tê đuổi hết đi thì e rằng hắn đã bị quần chân, lúc này đã rơi vào miệng con Ác Tê rồi.

Không biết là bao nhiêu vận khí, bao nhiêu tế bào não, bao nhiêu linh lực của hắn đã bị mất đi, mà vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm.

- Nhớ khi khởi trình tiến vào Loạn Yêu sơn mạch thật hào hùng tráng khí biết bao, chẳng ngờ lại bị một con yêu thú làm cho thảm hại giống như lũ chó nhà có tang thế này!

Việt phục người xuống đất, gương mặt anh tuấn dính đầy bùn đất, không ngừng lẩm bẩm rên rỉ.

Nằm trên vách đá, thò đầu nhìn xuống, phát hiện một dòng thác đang cuộn cuộn chảy xuống một cái hồ nhỏ ở giữa một khu rừng rậm lớn, không biết kéo dài đến tận đâu. Hắn lại thò đầu ra thêm chút nữa, phát hiện bên dưới vách đá chừng mười trượng, có một cây lão tùng chìa ra, cành lá sum xuê, to lớn dị thường.

Tâm cơ mảy động, hắn không khỏi nảy ra một ý. Dưới này tự đứng lại có một gốc cây lớn, chắc là phải có điều gì kỳ lạ.

“Bây giờ xuống đó xem thử, nói không chừng lại có động huyết gì đó để ẩn thân nghỉ ngơi mấy ngày, vừa hay khiến con ác Tê kia đi đến què chân cũng không tìm được!”

Trái tim Việt đột nhiên thất lại, hắn cả kinh thất sắc, vội đảo mắt nhìn về phía thâm cốc đối diện và ngọn núi nhỏ thấp hơn vách đá hắn đang nằm chừng hơn một cây số, nhưng không hề cảm nhận được điều gì dị dạng.

Bất quá, giác quan của hắn làm sao có thể thể lừa hắn đây? Lam Nhạc Tê chắc chắn đã đuổi tới nơi.

- Khốn kiếp, rốt cuộc là Tê hay là chó đây? Sao có thể thính như vậy?

Hắn thực sự không ngờ dòng sông như vậy vẫn không thể cản được ác thú lâu hơn. Bây giờ linh lực đã cạn kiệt, khí lực cũng không còn, có thể chạy trốn hay sao? Hơn nữa dù còn lực thì có chạy đi đâu cũng bị đuổi theo rất nhanh, con Ác Tê này được hắn đánh giá mũi còn thính hơn cả chó rồi.

Việt lại nhìn về phía dòng thác, hiện giờ sinh lộ duy nhất là hy vọng bên dưới có một huyết động, liệu có nên liều một phen chăng? Lại tiếp tục đánh cược thời vận hay sao?

Hắn quyết định rất nhanh, dù sao cũng không phải lần đầu, hơn nữa cách đây ít lâu, cũng đã đánh cược một lần rồi. Có điều không thể cứ thế mà nhảy xuống được, vẫn có sơ hở.

Thick!

Một thanh âm trầm thấp vang lên, bên dưới lớp đất phủ kín cành lá mục nát, một con cự xà dữ tợn đen thui chui ra, cái đuôi to lớn vừa xoay qua liền muồn ngay lập tức bắt lấy gã thiếu niên nuốt vào bụng. Nước dãi màu đen trong cái miệng khổng lồ nhỏ xuống đất, ăn mòn nhanh chóng những cái lá khô, hẳn nhiên là kịch độc.

Thình lình xảy ra tập kích không khiến Việt hoảng loạn, lập tức nghiêng người tránh một kích tất sát. Song thủ gần như ngay lúc tiếng động phá bùn đất phát ra đã ngưng tụ hắc bạch ấn, song ấn hợp nhất, đánh thẳng vào bụng của con độc xà.

Một chiêu Song Ngư ấn nhìn phiêu lãng tự tại nhưng sức công phá lại quá cuồng bạo, phần giữa thân thể độc xà lập tức vỡ nát.

Đã đắc thủ, nhưng Việt chưa dừng lại, hấn lập tức nhảy lên, dùng toàn lực giậm hai chân lên thân rắn.

Uỳnh!

Một cú giậm quán đầy linh lực, nặng như núi đá, trực tiếp ép độc xà lún vào bùn. Mặt đất run rẩy, quả nhiên con độc xà chưa chết, gào thét lẫn lóc trên đất, thân rất đứt đoạn cũng bị nghiền nát hòa vào bùn.

Đến lúc này mới thực sự mất đi sinh mệnh.

- Đường Xà?

Việt không khỏi thấy lạnh người. Đường Xà, phát triển hết mức có thể tiến vào Tam cấp. Có điều điểm đáng sợ của nó không nằm ở cấp độ mà ở kịch độc của nó. Bị Đường Xà cắn, nếu trong nửa ngày không kịp chữa trị thì sẽ bị hàn độc làm máu đông băng cho đến chết.

- Bao giờ mới thoát khỏi cái sơn mạch quái quỷ này?

Không khỏi thở dài một tiếng, Việt bỏ lại thi thể Đường Xà, Việt tiếp tục tiến lên, di chuyển càng thêm cẩn thận, đôi mắt già đòi lợi hại sẫm soi mọi góc ngách, quét đến cả những chỗ khó thấy nhất.

Cứ như vậy, Việt bị tập kích thêm chục lần nữa, nhưng hấn cũng vì thế mà cảm thấy phiền lòng. Việc này đã trở nên quá quen thuộc trong những ngày vừa qua. Ít ra vẫn hơn là chạm phải mấy tồn tại như Lam Nhạc Tê vương, đây đúng là một hồi tai nạn thực sự. Nếu được, hấn mong cho đến khi ra khỏi Loạn Yêu sơn mạch không bao giờ phải chạm mặt bọn chúng.

Nhưng tiếc thay, nơi này chính là Thập Vạn Đại Sơn, không phải là nơi hấn muốn là được.

NGAO A...

Bên trong một khe núi xa xa, một đầu yêu thú thân dài 10m, cao 3m ngửa mặt lên trời thét dài, thanh âm thể lương mờ mịt lấy khe núi làm trung tâm, khuếch tán ra phạm vi mấy trăm dặm, yêu khí trùng thiên, những yêu thú cấp thấp ở phụ cận đều quỳ rạp xuống mặt đất, phát ra thanh âm ô ô thần phục.

- Ôi mẹ ơi, lại con gì động kinh vậy...

Việt không kịp suy nghĩ gì cả, thân hình lập tức lóc lên, chui vào một đồng loạn thạch ở bên cạnh để ẩn nấp.

Chỉ cần nghe tiếng hồng kinh thiên động địa này đã biết đây là một tồn tại có thể sánh với Lam Nhạc Tê vương, lom dom cỡ như hấn gặp phải chỉ có một con đường chết, trốn cũng trốn không thoát.

Vù vù vù hô...

Yêu phong nổi lên bốn phía, một đầu hắc lang khổng lồ xuất hiện, Địa bảng bài danh 102 Âm Phong Lang, theo thường lệ đi ra ngoài mỗi tháng một lần, thậm chí đến nỗi không một đầu yêu thú nào dám chạy trốn cả, toàn bộ nằm sấp trên mặt đất, không chút động đậy.

Giữa không trung, Âm Phong Lang quét mắt nhìn, chợt há miệng hút một đầu yêu ngu to lớn đến bên miệng, một ngụm cắn thành hai đoạn, máu tươi văng khắp nơi.

Qua nửa ngày, Âm Phong Lang sau khi ăn xong điểm tâm liền gào lên hải lòng, lao về phương xa, bắt đầu dò xét lãnh địa của nó.

Đội sau khi Âm Phong Lang rời đi một thời gian, gã thiếu niên mới dám chui ra từ trong loạn thạch, không nhìn ngắm thứ gì mà lập tức bỏ chạy.

.....

- Rống!

Bên trong một cánh rừng rậm đầy những đại thụ che trời, đột nhiên có một tiếng thú rống tràn ngập phần nộ vang lên, chợt một đạo thân ảnh khổng lồ mang theo khí tức huyết tinh, từ trong cánh rừng rậm phóng thẳng ra.

Mà lúc đầu cự thú này lao ra, liền có thể thấy, trên thân thể khổng lồ của nó đầy những vết thương dữ tợn, máu tươi cuộn cuộn đổ ra như suối, cuối cùng

sau khi gầy dựa lao ra khỏi phiến rừng rậm một khoảng cách, liền ầm ầm ngã xuống đất.

Ngay khi con cự thú ngã xuống đất, một thân ảnh khác cũng từ trong khu rừng phóng ra, mạnh mẽ nhào lên trên thân thể của con cự thú. Gương mặt thiếu niên non nớt tuấn tú một cách quá mức, khoe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười đủ tà khí.

- Hắc hắc!

Gã thiếu niên thân trên xích lõa, trên thân thể mơ hồ có thể nhìn thấy một vài vết thương chẳng chịt. Thân thể này nhìn qua cũng không có quá mức cường hân bức người, nhưng thân dài vai rộng, bên dưới làn da trắng dính đầy máu cũng phảng phất cất dấu một lực lượng bạo tạc mạnh mẽ.

Gần một tháng trôi qua, vẫn chưa có dấu hiệu gì cho thấy là sắp sửa ra khỏi Loạn Yêu son mạch, khiến Việt thực sự cảm thấy uể oải.

Phải biết rằng một tháng này không phải là đi dã ngoại, hần lấy trời làm màn lấy đất làm chiếu, tiến hành chiến đấu sinh tử với vô số loại Yêu thú khác nhau. Hầu như mỗi một ngày đều có trải qua một trận chiến kịch liệt gian khổ, không phải là tôi luyện hay rèn giũa gì cho oai, mà là bị đuổi giết chạy như chó.

Mỗi ngày đều trải qua loại chiến đấu sinh tử mang theo khí tức huyết tinh tàn khốc như thế này, trên người Việt thi thoảng lại tản ra khí tức đồ tể trường như đã biến mất từ lâu.

Cảm giác như vậy, cho dù người khác chưa động hấn, hấn cũng nhất định gây với người ta.

Toạc!

Đôi tay trắng trẻo dưới sự bao vây của linh lực xé toạc đầu Ma Báo này ra, sau đó móc ra một khóa tinh hạch thấm đẫm máu tươi.

- Cuối cùng cũng có!

Việt nhoèn miệng cười.

Thứ này được gọi là Linh phách, tập trung tinh hoa linh lực của yêu thú. Nhất cấp cảm Linh, nhị cấp khai Linh, tam cấp ngưng Luân, Tứ cấp thành Phách, yêu thú đến tận đạt được Tứ cấp mới có thể cô đọng linh phách, bất quá một vài trường hợp tam cấp đỉnh đã tồn tại thứ quý giá này rồi.

Niềm vui ngấn chằng tày gang, hay nói đúng hơn là tìm vui trong cơn bất cực, trước mắt còn nỗi lo lớn, bao giờ mới ra khỏi Loạn Yêu son mạch này.

Việt đứng dậy, chuyển ánh mắt về phía chân trời, vầng Thái dương đã hạ xuống, đỏ rực cả một mảnh núi rừng. Đảo mắt nhìn quanh, hần biết bản thân có lẽ đã lạc đường, nhưng không nao núng mà tìm chỗ nghỉ chân cho sướng.

-Ồ, phía trước...

P phía trước truyền đến tiếng róc rách trong veo hấp dẫn sự chú ý của Việt, rất nhanh xuất hiện trong tầm mắt của hần là một dòng suối nhỏ vắt qua khu rừng.

Việt không nói nhiều, lập tức để nguyên cả y phục nhảy ùm xuống nước, cọ rửa thân thể, đồng thời cũng giặt luôn y phục. Phải nhắc lại, bản thân hần không phải là nữ hài tử ưa thích sạch sẽ, thể nhưng trên người tồn tại máu huyết đã quá lâu rồi, nếu không tẩy rửa chẳng mấy mà thành huyết nhân.

Cảm giác sáng khoái tràn ngập toàn thân, ánh mắt dần dần lim dim như muốn chìm vào giấc ngủ dài...

☺♥3÷☺✱3÷☺✱3÷☺♥3

Anh em bằng hữu nào chưa vote thì bớt chút thời gian vote 10 sao nhé, đứng vote cả năm trời oải quá. Vị nào khá giả thì có thể ném nguyệt phiếu kim đầu... ủng hộ, kinh tế khó khăn thì còm men bên dưới cho vui cửa vui nhà!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Ngộ nhân

Tiếng suối trong như tiếng hát xa

Trăng lồng cổ thụ bóng lồng hoa

Chỉ tiếc là lúc này trời đã gần sáng, vầng trăng trên cao đã phai mờ trước vầng thái dương còn chưa nhú lên.

Bên dòng suối đang róc rách chảy, một đồng lửa bập bùng, soi sáng cả một góc rừng rậm.

Dưới dòng suối mát, Việt ngồi xếp bằng, xung quanh sóng nước lấy hắn làm trung tâm không ngừng lưu chuyển thành hình xoáy ốc, thật chậm rãi.

Xoáy nước cuộn lên cao, bao quanh thân thể của Việt, lò mờ tạo thành dáng vẻ của một chiếc bình với những đường cong tuyệt mỹ. Ở bên trong, hai bàn tay của Việt không ngừng lưu chuyển, rất nhẹ nhàng khoan thai, giống như một đôi cá nhỏ đang tiêu diêu tự tại giữa lòng đại dương xanh.

Mỗi lần song ngư chạm vào thành bảo bình, liên tạo ra một cơn chấn động lan tỏa, nhưng rất nhanh bị nuốt vào hư vô. Cũng giống như khi ném một viên đá xuống đại dương, một cơn sóng được tạo ra, nhưng cuối cùng đều từ từ biến mất.

Mặc dù vậy, những va chạm liên tục khiến sức ép bên trong thủy bình càng lúc càng lớn, hai con cá nhỏ yếu tự do dường như đã bắt đầu khó chịu, không ngừng quẫy động dòng nước.

Việt hét một tiếng, đôi cá nhỏ nhảy thoát ra khỏi miệng bình, thân hình hắn cũng theo đó nhảy lên khỏi mặt nước, lao về phía bờ suối.

Không có linh lực chống đỡ, thủy bình lập tức vỡ vụn, nước suối lũ chã rơi xuống tạo ra những âm thanh nghe thật vui tai.

Đôi cá nhỏ thoát khỏi thủy bình, liên tục chấn lực khủng bố mang theo dòng linh lực dũng mãnh đập vào một gốc cổ thụ bên bờ suối.

Tiếng trầm thấp vang lên, cây đại thụ lập tức bị xuyên thủng vào sâu tới cả mét, vết nứt lan ra khắp thân cây, khiến cho không đầy vài giây sau, cả gốc cổ thụ đổ rạp xuống. Chỉ một đôi cá nhỏ tiêu diêu nhưng lại có thể tạo ra lực phá hoại thật kinh khủng.

Việt tán đi linh lực, gương mặt anh tuấn quá đáng lại có phần non nớt tỏ ra tương đối hài lòng.

Hắn đang cố gắng kết hợp Bảo Bình Ấn và Song Ngư Ấn, mà có lẽ nên gọi là Song Ngư Ấn. Hai cung hoàng đạo vốn dĩ có khả năng kết hợp với nhau, vì thế hắn nghĩ rằng hai bộ Ấn pháp này có thể phối hợp tạo ra uy lực lớn.

Hơn nữa qua tình huống của Song Ngư Ấn, hắn hiểu chỉ cần tìm thấy ấn pháp của các cung hoàng đạo khác, bản thân mỗi bộ Ấn sẽ tự động cộng hưởng lẫn nhau mà được tăng phúc.

Tuy nhiên, mới đến thế giới này hắn đã tìm được hai ấn, khởi đầu như mơ này càng khiến hắn thêm lo. Các cụ có câu “Vạn sự khởi đầu nan”, nếu khởi đầu quá mỹ mãn, đường đi về sau sẽ rất gập ghềnh. Có thể là rất rất lâu nữa hắn mới tìm được những cung hoàng đạo khác, thậm chí không bao giờ tìm được.

Việt khẽ vận chuyển Linh lực khiến nước đầm y phục bốc hơi, lúc này linh lực đã hùng hậu hơn không ít. Cả tinh - khí - thần của hắn đều vô cùng thư thái.

Vàng Thái dương đã nhú lên, ánh bình minh ấm áp lan tỏa khắp mọi nơi, nhưng vẫn không thể xuyên qua được màn sương trắng đang bao phủ khắp góc ngách của khu rừng rậm.

Màn sương này vô cùng cổ quái, thậm chí ngay cả cảm giác cũng rất khó xuyên qua. Hơn nữa ở trên không còn dày đặc hàn khí băng lãnh. Thứ hàn khí đó, cho dù là Nghịch Tu như Việt cũng cảm thấy khó chịu.

Nơi này không hẳn là không thể đi ra, vấn đề là cần có một người quen thuộc địa hình mới có thể tìm được con đường đi ra.

Hắn lò mờ dựa theo thái dương, tiến về hướng hắn cho là hướng Bắc, mặc dù không biết đến bao giờ mới thoát ra được Loạn Yêu sơn mạch.

.....

Ầm!

Trên một mảnh đất trống bao phủ bởi sương mù dày đặc, mấy chục người đang dựa sát vào nhau, ở xung quanh bọn họ thỉnh thoảng lại có một con Yêu thú dữ tợn mình toàn mùi máu tanh xuất hiện. Tuy nhiên ngay sau đó liền bị mấy chục đạo linh hùng hậu đánh tan thành thịt vụn.

- Những con súc sinh này thật là đáng ghét! Gia chủ, bao giờ mới kết thúc đây!

Trong đám người kia, một gã nam tử một kiếm chém chết một con Yêu thú, quệt đi vệt máu bắn lên trên mặt, chửi mắng.

- Chú ý một chút, đợi ra khỏi đây là xong!

Một nam tử trung niên lưng hỏ eo gấu trả lời. Tay hắn cầm một thanh trọng kiếm màu đen tràn ngập sức mạnh, những Yêu thú kia chỉ cần chạm vào một chút là rách da rơi thịt.

Vị nam tử trung niên này thực lực hiển nhiên là mạnh nhất trong đám người này, đã tiến vào cấp cao nhất của Linh Động cảnh, cho dù là đối diện với vô vàn Yêu thú vây hãm vẫn không có chút hoảng loạn, ngược lại còn đem tất cả Yêu thú chém bay đi.

- Phụ thân cố lên!

Ở chính giữa đám người có một tiểu tử chừng mười hai mười ba tuổi, gương mặt trắng trẻo không thua gì con gái, nhìn thấy nam tử trung niên biểu hiện anh dũng không kìm được vỗ tay nói.

Thanh âm ngây thơ mà dễ thương như thiên sứ khiến tất cả mọi người không khỏi cười lên, phảng phất tất cả sự mệt nhọc đều đã bị cậu bé xinh xắn như nữ hài này xua tan đi.

- Sát Nhi, lui lại!

Trung niên nam tử hô lên một tiếng khiến cho tiểu hài tử kia ngoan ngoan lui lại, rồi mục quang nhìn chăm chăm về đám sương mù phía trước, lớn tiếng quát:

- Ai?

Nghe thấy nam tử trung niên đột nhiên quát, những người còn lại chỉ vừa mới ngồi xuống nghỉ ngơi do quá mệt mỏi vội vàng đứng dậy, tay cầm chặt vũ khí, mục quang khẩn trương nhìn về phía trước. Vừa đuổi được đám yêu thú kia đi, lẽ nào lại một đám khác đến hay sao? Như vậy họ còn biết sống sao đây?

Dưới ánh mắt khẩn trương chăm chú của bọn họ, từ trong sương mù chậm rãi đi ra, không phải yêu thú hung hãn gì hết mà chỉ là một thiếu niên gương mặt anh tuấn quá mức. Hắn nhìn đám người đang vô cùng căng thẳng, gãi gãi đầu, nói:

- Các vị không cần lo lắng, ta chỉ là xông nhầm vào đây, không tìm được đường ra!

Nhìn thấy thiếu niên xuất hiện trước mặt, những người kia mới thở phào một cái. Quả thực bây giờ mà tiếp tục khổ đấu, có lẽ họ không trụ được bao lâu. Chỉ có nam tử trung niên vẫn nhìn chăm chăm vào gã thiếu niên, không hề vì tuổi tác của hắn mà tỏ ra lo lắng, bởi vì lão đã từ trên thân thể của thiếu niên kia cảm nhận thấy mùi vị nguy hiểm, cực độ nguy hiểm.

- Vị tiểu huynh đệ này từ xa tới sao?

- Đúng vậy ông anh!

Việt cười cười đáp.

- Ông anh?

Nam tử trung niên nhíu mày, một từ ngữ quá lạ lẫm đối với lão.

- À, là một từ địa phương! Vị lão ca này không biết có thể cho ta đi theo được không?

Việt ôm quyền nói. Hắn nhò và nhưng không nhắc đến chuyện thù lao, bởi không phải ai cũng tham lam. Với nhiều người muốn nhò và thì cần trả công, nhưng với một số, nhắc đến thù lao đơn giản là đang làm nhục họ.

Nhìn trung niên nam tử trước mặt, ánh mắt kiên nghị, gương mặt hiền lành, sẵn sàng lẫn xả che chắn cho đám người phía sau, quá đủ để biết con người lão như nào rồi.

Nghe thấy lời của Việt, người trung niên không lập tức bày tỏ thái độ, mục quang nhìn chăm chăm vào hắn, một lúc sau mới trầm giọng nói:

- Vị huynh đệ này, đội ngũ của chúng ta đang có chút rắc rối, nếu ngươi không sợ nguy hiểm thì có thể đi cùng, chúng ta có thể đem ngươi ra khỏi đây!

- Đa tạ lão ca!

Việt cười cười, lại chấp tay hướng về phía nam tử trung niên tạ ơn. Đây là đội ngũ đầu tiên hắn gặp sau mấy ngày lang thang ở đây, hắn tất nhiên không dễ dàng bỏ qua. Nơi quý quái này, hắn thực sự không muốn ở lâu thêm nữa.

- Tiểu tử tên Việt, đa tạ lão ca trọng nghĩa tương trợ!

Việt đi tới gần nam tử trung niên, cười giới thiệu.

- Khoan đã!

Nam tử trung niên xua tay tỏ ý không có gì, thế nhưng chưa kịp giới thiệu thì một thanh âm trong trẻo vang lên.

Một thiếu nữ tiến đến bên cạnh lão, đôi mắt sắc lẹm dò xét khắp thân thể Việt khiến hắn cũng có chút ngại ngùng. Cái miệng hồng nhò nhắn xinh xắn nhưng lại thốt ra một câu vô cùng phũ phàng khiến Việt có xúc động muốn thưởng cho nàng một cái tát:

- Phụ thân, tình thế nguy hiểm, người này lai lịch bất minh, chúng ta không thể đem theo được!

Anh em bằng hữu nào chưa vote thì bớt chút thời gian vote 10 sao nhé, đứng vote cả năm trời oải quá. Vị nào khá giả thì có thể ném nguyệt phiếu kim đầu... ủng hộ, kinh tế khó khăn thì còm men bên dưới cho vui cửa vui nhà!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Lạc Nhạn

Thiếu nữ tuổi còn rất trẻ, ước chừng không hơn mười sáu, thế nhưng đã mang trong mình những biểu hiện của một nhất đại mỹ nhân tương lai.

Đôi mắt trong suốt, long lanh, thanh thoát như làn nước mùa thu, đặt dưới hai hàng mày mảnh khảnh thanh tú, đường nét mỏng lung, như ngọn núi mùa xuân, mờ ảo nhưng cũng bùng bùng sức sống.

Thậm chí khiến Việt có chút hoài nghi, nếu thiếu nữ này mà đứng trên bờ suối nhìn xuống, có khi nào đàn cá nhìn thấy mà say mê quên cả bơi, chim luôn xuống đây hay không.

Thân hình cao ráo, đường cong tuyệt mỹ, bộ võ phục hơi ôm sát người khiến thân hình càng thêm vẻ là lướt quyền rũ.

Điểm nổi bật nhất của nàng, không phải ai cũng có thể nhìn ra, đó chính là ánh mắt. Một ánh mắt toát lên trí tuệ cao tuyệt, có phần kiêu ngạo, có thể nói đây là một nữ nhân có đại trí tuệ, cực kỳ cơ linh, thậm chí thông minh đến mức đáng sợ.

Việt cũng chỉ thoáng quan sát nàng, cố nén cổ xúc động muốn bước tới thương cho nàng ta mấy cái vả mà quay sang nhìn trung niên nam tử. Ở nơi này lão mới là người quyết định.

Hắn tin rằng mấy lời vớ vẩn sợ đầu sợ đuôi đó của thiếu nữ xinh đẹp không thể đã động được nam tử cương nghị này. Những nam nhân đầu đội trời chân đạp đất như vậy đều là một lời nặng tựa như núi, đã nhận lời cho Việt gia nhập thì không bao giờ thay đổi.

Nam tử trung niên ánh mắt nhìn cẩn thận vào gã thiếu niên trước mắt, lão vẫn giữ nguyên quan điểm người trẻ tuổi này cực độ nguy hiểm. Không vì cái gì, chỉ vì cảm giác đã được tới luyện của bản thân.

Sở dĩ lão nhận lời Việt là vì tính tình trượng nghĩa, kiến nghĩa bất vi bạt đao tương trợ, còn một phần nhỏ khác chính là tư tâm. Cảm giác của bản thân, thứ mà đứa con gái đầy trí tuệ của lão chưa thể có được, đó là thiếu niên đầy ý vị nguy hiểm trước mặt hoàn toàn có thể giúp đỡ đoàn người này.

- Tại hạ Đỗ Phong, gia chủ Đỗ gia, đây là nhi nữ của ta, Trầm Lạc Nhạn, kia là nhi tử, Đỗ Sát! Những người khác đều là người của Đỗ gia!

- Tiểu tử xin chào Đỗ gia chủ!

Việt cười cười chấp tay, mà thực ra hắn cũng buồn cười thật. Tên tiểu tử thanh tú như nữ hài kia tên là Đỗ Sát, một cái tên đầy sát phạt, quả thực so với ngoại hình thì đúng là hai thái cực trái ngược.

Tên của mỗi người thể hiện mong ước của cha mẹ đối với con cái, hiển nhiên vị Đỗ gia chủ mong muốn con trai mình trở thành một nam nhân đội trời đạp đất, sát phạt quyết đoán, thế nhưng xem ra phản tác dụng. Hài tử kia sau này có đội trời đạp đất hay không thì chưa biết, nhưng sát phạt quyết đoán thì e rằng khó.

- Hà hà, tiểu huynh đệ đừng khách khí, người nghỉ ngơi trước, chúng ta tạm nghỉ một lát rồi xuất phát, có lẽ ngày mai là có thể ra khỏi khu rừng rậm sương mù này!

Đỗ Phong cười lớn, vỗ vỗ vai gã thiếu niên, sau đó quay người bước đi chinh đồn lại đội ngũ.

- Hừ, phụ thân lòng tốt quen rồi, hy vọng người tốt nhất đừng giờ trò, nếu không ta là người đầu tiên giết người!

Nhìn thấy phụ thân quay người đi, thiếu nữ xinh đẹp tên là Trầm Lạc Nhạn lập tức dùng thanh âm băng lãnh nói.

Đối với thái độ thù địch của thiếu nữ này, Việt không hề để ý. Đừng nói là nàng, ngay cả cha nàng cũng không giết được hắn, hơn nữa đợi ra khỏi khu rừng đầy sương mù này thì ai đi đường nấy, không cần quan hệ sâu.

- Đại ca, huynh thật anh tuấn nha!

Bên cạnh, tiểu tử xinh đẹp như nữ hài ánh mắt to tròn nhìn Việt, đột nhiên cười giòn tan nói.

Hắn nhìn gương mặt ngây thơ khả ái này, càng không thể nào liên tưởng đất một chữ “Sát” trong tên gọi của nhóc con này, không khỏi bật cười xoa xoa

cái đầu nhỏ của nó, nói:

- Sau này tiểu đệ đệ còn anh tuấn hơn ta nữa!

Nghe thấy vậy, khuôn mặt xinh xắn của tên nhóc nhất thời rạng rỡ.

Trầm Lạc Nhận thấy vậy thì vẻ băng lãnh bớt đi một chút, nhưng thái độ vẫn không tốt đẹp lắm:

- Trong thời gian này ngươi đi theo chúng ta, không hy vọng ngươi bỏ sức lực gì, chỉ cần không gây ảnh hưởng gì là được! Nếu bị yêu thú bắt, không ai cứu ngươi đâu!

Nói xong, nàng ta liền cầm tay nhóc con đi về phía đội ngũ kia.

Việt vươn vai một cái, hắn cũng không phải Lục Vân Tiên thích kiến nghĩa bất vi bạt đao tương trợ gì cả, nếu không cần phải động tay động chân gì thì hắn càng nhàn.

- Hy vọng có thể bình an rời khỏi nơi quỷ quái này!

Nghỉ ngơi một hồi, đoàn người tiếp tục di chuyển.

Đúng như Việt mong muốn, hắn nửa nằm nửa ngồi dựa lưng trên xe ngựa, hai tay đặt sau gáy, miệng ngậm một nhánh cỏ, nhắm mắt lười nhác, đáng về rất có khí chất không quan tâm đến hết thảy sự đời.

Thực ra từ ánh mắt ngưng trọng của những người này hắn có thể nhìn ra tựa hồ đám người này trong thời gian vừa qua bị Yêu thú tấn công không ít, điều đó khiến hắn cảm thấy có chút kỳ quái, bởi khu vực sương mù này hắn thấy vốn tồn tại ít yêu thú.

- Hà hà, Việt tiểu huynh đệ, uống nước!

Trong lúc Việt đang trầm ngâm, đột nhiên một tiếng cười truyền đến, lập tức tay hắn đưa ra, cầm lấy một túi nước, sau đó mới ngẩng đầu nhìn người vừa đưa nước cho mình, cười cười.

Người đến chính là Đỗ Phong.

- Đa tạ Đỗ lão ca!

Việt cười cười, sau đó cầm lấy túi nước uống hai ngụm, lập tức mặt có chút đỏ lên, bởi hắn uống không phải là nước, mà là rượu.

- Ha ha...

Nhìn khuôn mặt đỏ hồng của hắn, những người xung quanh cũng không khỏi cười vang.

Việt cũng cười, đưa túi rượu lên uống thêm một ngụm lớn. Hắn biết bọn họ không có ý chế nhạo, mà đối với cảm giác này, nói thực lòng hắn cũng rất thích, khiến hắn nhớ lại những đàn anh trong giang hồ tính cách đầy phóng khoáng khi còn ở Địa cầu.

Đương nhiên, không phải ai cũng cười!

- Cô bé này...

Nhìn Trầm Lạc Nhận rời đi, Việt bất đắc dĩ lắc đầu. Cô gái nhỏ này không biết là có thói quen bài xích người lạ hay là thấy hắn không vừa mắt nên khó chịu

- Ha ha, Việt tiểu huynh đệ đừng để ý! Cũng tại đoàn đội chúng ta gặp rắc rối, nha đầu này đang tự trách mình nên thái độ mới khó chịu như vậy!

Thanh âm thô hào của Đỗ Phong lại vang lên, Việt chỉ lắc đầu tỏ ý không có vấn đề gì, rồi hỏi:

- Rốt cuộc rắc rối gì vậy Đỗ lão ca?

- Thành thực thì Đỗ gia bọn ta cũng không quá quen thuộc với Loạn Yêu sơn mạch, lần này phải tiến vào đây săn yêu thú và tìm linh thảo là muốn chuẩn bị hoàn mỹ nhất cho quá trình khai linh của Nhận Nhi...

Đỗ Phong thở dài, chậm chậm kể ra:

-...Chính vì không quá quen thuộc, nên lần này đoàn chúng ta mới giết nhầm một con Tam cấp linh thú, là phối cấp của một đầu Tứ cấp linh thú! Ở Loạn Yêu sơn mạch, Tứ cấp không là gì, nhưng ở khu rừng sương mù này chính là vương! Thời gian này chúng ta liên tục bị yêu thú tấn công cũng là do nó sai khiến!

Nghe vậy, Việt khóe miệng giật giật. Khó trách luôn cảm thấy không khí của đám người này có chút cổ quái, thì ra đang bị truy sát. Phối cấp của một đầu Tứ cấp linh thú, đám người này cũng biết chọn chỗ ẩn nấp!

Chưa cần đám lâu la, chỉ cần đầu Tứ cấp linh thú đã đủ khả năng làm gỏi tất cả họ rồi, chắc cũng chỉ có Linh Luân cảnh đỉnh cao như Đỗ Phong có thể thoát. Nếu như đêm nay nó lại còn dẫn cả đám Tam cấp đến, thì những người này quả thật lành ít dữ nhiều.

Hắn cũng có chút đồng cảm với cô bé mới đang tuổi trăng rằm này, thẳng thắn mà nói thì đoàn người này gặp nạn nguyên nhân sâu xa là vì nàng. Bảo sao có thái độ như vậy, xem ra là sợ hắn làm quần chân mọi người đây. Đội ngũ này hiện tại bao bọc tên nhóc con xinh xắn kia đã rất vất vả rồi, nếu thêm hắn vào thì lại phải chia thêm nhân thủ ra bảo vệ.

Tình cảnh này khiến Việt nhớ đến câu "chó cắn áo rách".

- Tôi nay cẩn thận chút! Lão đệ ngươi lúc này chạy tới đội ngũ của chúng ta cũng thật là xui xẻo!

Đỗ Phong cũng vỗ vỗ vai Việt, thở dài rồi xoay người bước đi, trên mặt lo lắng nồng đậm.

- Đại ca, chúng ta sẽ không sao chứ?

Tên nhóc con xinh xắn như nữ hài từ trên xe ngựa chui ra, ôm lấy tay Việt, đôi mắt to tròn nhìn hắn hỏi. Mặc dù còn bé nhưng cũng không phải là đứa trẻ không hiểu chuyện, biết được tình hình bây giờ nên rất lo lắng.

Việt thấy vậy thì mỉm cười, đưa tay xoa nhẹ đầu tên nhóc an ủi, nói:

- Hà hà, không có việc gì! Nhân sinh mà, luôn có những điều bất ngờ xảy ra! Tôi nay đệ chỉ cần ngồi chờ đợi thôi!

☺♥3÷☺✱3÷★÷☺✱3÷☺♥3

Anh em bằng hữu nào chưa vote thì bớt chút thời gian vote 10 sao nhé, đứng vote cả năm trời oải quá. Vị nào khá giả thì có thể ném nguyệt phiếu kim đầu... ủng hộ, kinh tế khó khăn thì còm men bên dưới cho vui cửa vui nhà!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 87: Chiến khởi

Màn đêm dưới ánh mắt khảm trương của không ít người cuối cùng cũng đã tới. Bóng tối bao trùm lên vạn vật.

Giữa chốn núi rừng mênh mông, ẩn hiện một đóa hoa lửa. Khu rừng rậm tràn ngập sương mù, dù dù có ngọn lửa chiếu rọi nhưng vẫn chỉ hạn chế trong một phạm vi rất nhỏ.

Cả bãi đất vô cùng an tĩnh, chỉ có ngọn lửa bập bùng phát ra tiếng nổ lách tách.

Xung quanh đồng lửa lớn, các loại chông nhọn bày đầy rẫy. Phía bên trong là mấy chục người đang ngồi xếp bằng, nhưng không phải tĩnh tâm tu luyện hay lĩnh ngộ gì cả, mà đang lắng nghe một thiếu nữ đang đứng nói chuyện, dường như là dặn dò gì đó.

Ai nấy cũng tay nắm chặt vũ khí, ánh mắt lộ ra vẻ khảm trương lẫn hung tàn. Quả thực mấy ngày nay bị truy sát, đám nam tử hán đã sớm vô cùng phần nộ. Đêm nay một trận chiến kết thúc tất cả, là thành hay bại để ông trời phán xét đi.

Ở chính giữa, ngay bên cạnh đồng lửa, là mấy người bị thương và trẻ nhỏ, trong đó có cả Việt.

Lúc này đây hắn là người duy nhất vẫn giữ được bình tĩnh. Phải biết rằng hắn thậm chí còn từng bị Ngũ cấp linh thú truy sát, Ngũ cấp, đó là tồn tại thế nào? So với lúc đó, tình trạng hiện tại căn bản không thể gọi là nguy hiểm.

Hắn nhìn thiếu nữ xinh đẹp Trầm Lạc Nhạn đang không ngừng diễn giải, vẽ về gì đó trên mặt đất, hiển nhiên là đang bày trận thế và dặn dò đoàn người, ngay cả gia chủ Đỗ Phong cũng chăm chú lắng nghe.

Xem ra có qua được đêm nay hay không, những người Đỗ gia này hoàn toàn đặt hết hy vọng vào nàng, mặc dù nàng có lẽ không phải con đẻ của gia chủ Đỗ gia.

Mặc dù là một gã đến từ nền văn minh hiện đại với tư duy mới nhưng điều này khiến Việt nảy sinh chút cảm giác kỳ lạ, một người phụ nữ tài giỏi và quyền lực, quả thực rất có phong thái của Angela Merkel hay Theresa May.

Nữ trung hào kiệt vốn dĩ không hề thiếu, những người phụ nữ tài giỏi vốn dĩ vẫn luôn tồn tại xung quanh chúng ta, thế nhưng để đạt tới tầm của những nữ

nguyên thủ có thể quyết định vận mệnh thế giới thì cần tài năng và trí tuệ thôi vẫn chưa đủ mà phải có mị lực của người đứng đầu.

Mị lực của lãnh tụ khác với mị lực của mỹ nhân, và cả cả hai thứ đó đều lò mờ hiện ra trên người của cô gái nhỏ này, khiến Việt cảm thấy tương đối hứng thú.

Sương mù nồng đậm bao trùm khắp khu rừng, đột nhiên truyền tới một mùi nồng nặc cực kỳ quen thuộc với Việt, không chỉ trong cả tháng trời ở Loạn Yêu sơn mạch này, mà ngay cả khi còn ở Địa cầu.

Đó chính là mùi vị tanh tươi nồng nặc của máu.

- Đến rồi!

Việt tay nhẹ nhàng xoa đầu tên nhóc con xinh xắn, mắt xoay chuyển nhìn bốn phía, chỉ thấy từ trong lớp sương mù dày đặc, những đôi mắt đỏ như máu đầy dữ tợn từ từ xuất hiện.

Keng keng!

Nhìn đám Yêu thú quả nhiên đã kéo tới, mọi người trong đoàn sắc mặt băng lãnh, chậm chậm đứng lên, đao thương kiếm kích đủ loại binh khí chậm rãi giương ra.

Yêu thú kéo tới xung quanh theo thời gian càng ngày càng nhiều, chỉ trong vòng mười phút đã tập trung hàng chục con, trong đó có vài con Nhị cấp, hơn nữa xem bộ dạng này thì còn có xu hướng tăng lên.

Nhìn Yêu thú nhiều đến vậy, trong mắt Việt cũng thoáng hiện qua vẻ ngạc nhiên. Tại sao được gọi là Loạn Yêu sơn mạch? Đó là bởi yêu thú ở sơn mạch này vô cùng cứng đầu, rất điên cuồng liều mạng, dù là Lam Nhạc Tê Vương, cũng rất khó hiệu triệu được đám yêu thú trong phạm vi rộng.

Bên cạnh Việt, tiểu tử xinh xắn Đỗ Sát nhìn đám Yêu thú hung tàn, khuôn mặt bé nhỏ cũng có chút trắng nhợt, bàn tay xinh xắn nắm chặt lấy vạt áo của vị đại ca.

Ầm ầm!

Không lâu sau khi đám Yêu thú này xuất hiện, đột nhiên mặt đất rung chuyển, tiếp đó, một cỗ khí tức vô cùng hung hãn xuất hiện trong sương mù.

- Hắc Lân Sư!

Cảm nhận thấy hai cỗ khí tức hung hãn này, sắc mặt đám người của Đỗ gia đều tái nhợt, thậm chí ngay cả ánh mắt Đỗ Phong cũng có chút âm trầm.

Việt nghe thấy vậy thì không khỏi sáng tỏ, hóa ra là Hắc Lân Sư, thảo nào có lực hiệu triệu đến vậy. Hắc Lân Sư nghe nói có 1 tia huyết mạch thượng cổ, dù chỉ một tia rất mỏng manh nhưng cũng rất cao quý rồi. Đây thuộc về uy áp huyết mạch, đối với yêu thú thì so với uy áp thực lực còn mạnh hơn.

Có điều đầu Hắc Lân Sư này lại chỉ là Tứ cấp, xem ra còn chưa thực sự trưởng thành. Địa bảng bài danh 95 Hắc Lân Sư, thực lực có thể đạt tới ngũ lục cấp, những người Đỗ gia này căn bản không thể sống sót đến bây giờ.

Tuy vậy tình cảnh cũng không mấy lạc quan, bởi nhờ 1 tia huyết mạch thượng cổ mà đầu Hắc Lân Sư này đã rất thông minh, biết sai lầm lâu la liên tục bào mòn thể lực đoàn người này, đến tận hôm nay mới ra tay.

Thân ảnh khổng lồ ngày càng hiện rõ trong sương mù, cuối cùng biến thành một con yêu thú to lớn hung tợn xuất hiện trước ánh lửa.

Nhìn đôi mắt hung tợn đỏ lừ, trong lòng tất cả mọi người của Đỗ gia đều chấn động. Trầm Lạc Nhận ở phía trước thân hình cũng khẽ run lên.

Phiền phức lớn nhất, cuối cùng cũng đã tới.

- Đây chính là Hắc Lân Sư sao?

Ánh mắt Việt liếc nhìn con yêu thú khí tức hung tàn, bộ dạng hung hãn, toàn thân được bao trùm bởi một lớp vảy đen sáng bóng, tản mát ra một ít khí tức cổ lão. Hắn ngón tay cũng nhẹ nhàng xoa đầu, con yêu thú này đúng là hung hãn.

- Tất cả cẩn thận!

Nhìn đám Yêu thú đang bao vây chặt bãi đất trống, lại nhìn con yêu thú khổng lồ mà hung hãn kia, sắc mặt Đỗ Phong vô cùng ngưng trọng, thấp giọng quát:

- Ta ngăn Hắc Lân Sư, các người nhanh chóng giải quyết đám Yêu thú còn lại!

- Gia chủ!

Nghe thấy Đỗ Phong muốn một mình ngăn chặn đầu Tứ cấp linh thú, sắc mặt của những người trong đoàn đều đại biến, vội nói.

- Không cần nói nhiều, cứ nghe Nhận Nhi! Không muốn ta chết thì nhanh tay giải quyết đám Yêu thú kia, sau đó lại giúp ta!

Đỗ Phong giơ tay lên quát, sau đó đột nhiên quay đầu lại, nhìn vào hướng trung tâm nói to:

- Việt lão đệ, Sát nhi phiên người chiếu cố! Nhân thù của chúng ta thực sự không đủ!

Nghe thấy lời hấn, không ít người của Đỗ gia đều sững lại một chút. Một ngày giao tiếp đối với gã thiếu niên này, bọn họ cũng coi như có chút quen thuộc, nhưng tiểu tử này không hề có điểm nào mạnh mẽ, Đỗ Phong đem nhiệm vụ này giao cho hắn có chút liều lĩnh.

- Đỗ lão ca yên tâm!

Đối với những ánh mắt hoài nghi, Việt cũng không để ý, bàn tay vỗ nhẹ đầu tên nhóc con, cười nói.

GRÀOOOOOOOO!

Tiếng cười của Việt vừa dứt, con Hắc Lân Sư dữ tợn liền rống lên một tiếng. Tiếng rống này vô cùng chói tai, khiến người nghe đau tai nhức óc.

- Ô, sư tử hồng trong truyền thuyết?

Tiếng gầm của Hắc Lân Sư hiển nhiên là tín hiệu xung phong, bởi vậy khi tiếng gầm vừa dứt, ánh mắt đỏ ngầu của đám yêu thú càng nồng đậm hơn, lập tức bốn chân tiến lên, cả mặt đất rung chuyển, đám Yêu thú như nước lũ hướng về phía doanh địa.

Thanh thế cũng khá kinh!

Đám Yêu thú va mạnh vào bẫy chông bên ngoài doanh địa, không ít bị đâm chết, nhưng do số lượng Yêu thú quá nhiều, thi thể nhanh chóng lấp lên, những lớp phòng ngự đơn giản kia nhanh chóng mất tác dụng, đám Yêu thú phía sau nhanh chóng xông tới.

Mùi tanh đập vào mặt, tất cả mọi người của Đỗ gia đều hiểu rằng, tiếp đó sẽ là thời khắc ác liệt nhất trong đêm nay.

Chiến khởi!

💎♥♣️✱♠️♣️♥️♠️♣️♥️♠️

Anh em bằng hữu nào chưa vote thì bớt chút thời gian vote 10 sao nhé, đừng vote cả năm trời oái quá. Vị nào khá giả thì có thể ném nguyệt phiếu kim đầu... ủng hộ, kinh tế khó khăn thì còm men bên dưới cho vui cửa vui nhà!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Trí tuệ

Vù vù!

Đám người của Đỗ gia phối hợp vô cùng ăn ý, rất nhanh ba người một tổ hình thành một trận hình nhỏ, đao kiếm sắc bén trong tay trực tiếp đem từng con Yêu thú lao tới chém cho tan tành.

Đúng mười trận hình nhỏ đã hình thành, ở xung quanh bọn họ máu tươi bắn ra, xác thú chất đầy. Máu đỏ sẫm trong phút chốc thấm hồng mặt đất, mùi máu tươi và tiếng kêu thảm thiết khuếch tán ra trong cả khu rừng.

Nhưng không phải tất cả mọi người đều ra tay, ngoài mười trận hình đang chém giết ở vòng ngoài, vẫn còn mười tiểu tổ khác đang đứng ở vòng trong nhìn cảnh chém giết, ánh mắt tràn ngập hưng tàn.

Một lúc sau, một tiếng hét thanh thúy vang lên, hơn chục trận hình đang chiến đấu ở vòng ngoài lập tức thu tay, lùi về phía sau. Đám yêu thú còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì lại có 10 tổ hợp 3 người lao ra giao chiến với chúng. Chỉ khác là những người này khí thế ngút trời, khí lực dồi dào.

Hiển nhiên kết quả có thể đoán biết, đám yêu thú rất nhanh bị chém giết.

Đương nhiên một đám yêu thú chết đi những đầu hung thú khác lại lao vào như thiêu thân, hoàn toàn bị huyết tinh dẫn đến phát cuồng.

Máu lại đỏ xuồng.

Tình thế cứ tiếp diễn, được một lúc, khi những người đang chém giết có dấu hiệu thấm mệt, 10 tổ hợp ban đầu đã nghỉ ngơi tạm đủ thì lại một tiếng hét thanh thủy vang lên.

Việt nhìn thiếu nữ Lạc Nhạn đang đứng trong đội ngũ vòng trong, đôi mắt trí tuệ của nàng không ngừng quan sát tình thế một cách vô cùng tinh tế, hẳn không khỏi thầm khen ngợi.

Không chỉ là vấn đề chiến thuật cực kỳ hợp lý, có thể hạn chế được việc đám yêu thú dùng số lượng đè chết, mà còn là năng lực quan sát tinh tế và nhạy bén thời cơ của nàng. Những lúc nàng ra hiệu đôi ca không chỉ là lúc đám người giao chiến đã thấm mệt, mà còn phải đúng vào lúc vừa có một đám yêu thú bị chém giết, không thể thừa cơ tiến sâu vào.

Tình thế này cứ tiếp diễn, sớm muộn đám yêu thú lâu la cũng bị giết hết, như vậy có thể quay sang giúp đỡ Đỗ Phong đang cầm chân Hắc Lân Sư, lúc đó thậm chí có thể thừa cơ giết ngược đầu Tứ cấp linh thú này.

Thân thể, linh phách của Tứ cấp linh thú có 1 tia huyết mạch thượng cổ, lợi ích thu được quá lớn.

Quá ghê, quả nhiên là một cô gái có đại trí tuệ!

Vấn đề lúc này hoàn toàn nằm ở trên người Đỗ Phong, vị trung niên đại hán này liệu có thể kiên trì đến lúc đó hay không. Câu trả lời có lẽ là không, chênh lệch cấp độ không phải dùng quyết tâm là có thể bù đắp lại.

Việt chuyển ánh mắt về nơi diễn ra trận chiến không cân sức giữa người và thú, một bên chỉ là Đệ tam cảnh, một bên là Đệ tứ cảnh, dùng ngón chân mà nghĩ cũng biết tình trạng của Đỗ Phong chắc đang rất thảm.

Thế nhưng tình hình thực tế lại không bị quan như hán nghĩ, Hắc Lân Sư mặc dù vượt trội về mọi mặt nhưng vẫn chưa thể khiến vị gia chủ Đỗ gia phải gục ngã, mặc dù trông lão lúc này cũng vô cùng khốn khổ.

Y phục đã bị cào rách mấy chỗ, máu không ngừng chảy ra, nhưng Đỗ Phong vẫn không hề nản sinh ý muốn lui bước dù chỉ là một chút. Cổ tay khẽ rung, linh lực tràn vào thanh trọng kiếm trên tay khiến nó hóa thành kiếm mang sáng chói đâm ra, kinh diễm vô cùng.

Hắc Lân sư cũng đâu ngờ đối phương lại ra tay nhanh như vậy, vừa mới di động thân thể, ngực đã bị đâm trúng, mặc dù có lân giáp bảo vệ nhưng vẫn khiến nó bị thương, lập tức trở nên hung hãn dị thường, một trào chụp thẳng vào cánh tay Đỗ Phong.

Ông tay áo lập tức hóa thành bột phấn, giáp bọc cổ tay cũng bị chấn vỡ, trên cánh tay rần ròi của người hán tử anh dũng đã xuất hiện thêm ba đường máu dài.

Tiếng gió rít nổi lên, hàm răng lồm chồm đầy máu đã bỏ tới, khiến Đỗ Phong dù rất anh dũng nhưng vẫn phải lui tránh.

Tránh được một đòn chí mạng nhưng trước ngực vẫn thêm một vết thương. Đỗ Phong giận dữ một kiếm bổ vào đầu Hắc Lân Sư.

Kiếm vốn linh hoạt, nhưng trong tay Đỗ Phong lại là trọng kiếm nặng nề, thêm vào đó tâm trạng điên cuồng liều mạng của họ Đỗ lúc này, khiến cho mỗi một kiếm bổ xuống đều mang theo sức lực ngàn cân, dù không phá được lân giáp cũng khiến con hung thú phải thất điên bát đảo, nội thương không nhẹ.

Hắc Lân Sư có chút điên, yêu thú cùng giai hoàn toàn có thể khinh thường nhân loại, vậy mà nó tu vi hoàn toàn vượt trội gã nhân loại trước mặt nhưng đây dựa mãi vẫn chưa thể giải quyết, quả thực quá nhục nhã.

Song trào nện xuống mặt đất, một luồng kinh lực khủng bố cày nát đất đá xông thẳng về phía Đỗ Phong khiến người trung niên hán tử này vốn đang định nhân lúc ác thú đang tối tăm mặt mũi xông tới bồi thêm vài kiếm phải khựng lại. Thanh trọng kiếm mang theo lôi đình cảm thẳng xuống giữa hai chân, khe nứt trên mặt đất lập tức bị chặn đứng.

Thế trận lại trở về trạng thái giằng co, đương nhiên là Hắc Lân sư vẫn có lợi, nhưng Đệ tam cảnh có thể cầm cự trước Đệ tứ cảnh lâu như vậy đã được coi là điều không tưởng rồi.

Điều này thực ra cũng dễ hiểu, Hắc Lân Sư cũng mới tiến vào Tứ cấp mà thôi, chưa thể phát huy ra chiến lực khủng bố nhất của cảnh giới cuối cùng trong Đệ nhất Bộ, không thể xử lý nhanh chóng tên nhân loại trước mặt.

Vì lẽ đó nó mới nín nhịn trong thời gian lâu như vậy chưa trực tiếp ra tay trả thù mà chỉ ra lệnh cho đám yêu thú liên tục bào mòn thể lực đoàn người này trong những qua, đến tận đêm nay mới phát động sự trả thù kịch liệt nhất.

Nhưng nó thực sự không ngờ đám nhân loại này lại kiên cường như vậy, số lượng yêu thú không hề nhỏ nhưng vẫn chưa thể phá vỡ phòng tuyến của trận doanh. Nếu cứ tiếp tục thì e rằng kẻ cười đến cuối cùng không phải là nó.

Hắc Lân Sư nhanh chóng nghĩ ra đối sách, quyết định vòng qua Đỗ Phong, bốn chân lao nhanh về phía doanh trại.

Việt không khỏi thầm khen cử động này của con yêu thú, đây là đối sách thích hợp nhất lúc này. Với thực lực cường hãn của nó, lực xuyên phá tạo nên, bất kể trận hình của đối phương bố trí tinh diệu, phối hợp ăn ý thế nào, cuối cùng cũng đều chỉ có một kết quả, đó là, trận với người chết!

Có điều hẳn tin rằng, cử động này của nó hoàn toàn nằm trong tính toán của cô bé xinh đẹp kia.

Quả nhiên, khi Đỗ Phong nhìn thấy cử động này của Hắc Lân Sư, sắc mặt bất biến, tay múa ra hàng loạt đạo kiếm ảnh đem mấy con Yêu thú xung quanh chém ra làm đôi, sau đó bước lên một bước, thân hình vọt lên, thân hình đã đứng phía trước Hắc Lân Sư, linh lực trong cơ thể không hề có chút bảo lưu cuộn cuộn tuôn ra, một kiếm giằng dờ chém xuống.

Keeng!

Hắc kiếm va chạm hắc lân tạo ra tiếng kim loại va vào nhau giòn tan, ánh lửa tóe lên, linh lực cả hai bên đều nổ ra khiến một vài con yêu thú xung quanh gặp phải tai bay vạ gió. Thế công của Hắc Lân Sư đã bị chặn lại.

GRÀOOOOOOO!

Gặp phải công kích, Hắc Lân Sư cũng phát ra tiếng gầm phẫn nộ, trên thân thể, năng lượng màu đen bóng tuôn động, cuối cùng bốn chân lại bước lên lao tới, giống như một cỗ xe tăng hung hãn đâm vào Đỗ Phong.

Việt mở rộng hai mắt, nhìn chăm chăm vào cuộc chiến giữa hai cường giả một nhân một yêu. Hắn biết Đỗ Phong đã không còn đường lui, bởi lui lại đồng nghĩa để cho Hắc Lân Sư tiếp cận được phòng tuyến phòng ngự vô cùng hiệu quả dưới sự chỉ đạo của Trầm Lạc Nhạn.

Đỗ Phong không lùi lại, chỉ thấy hắc kiếm trong tay lão nặng nề cầm mạnh xuống đất, linh lực bùng lên đến mức cực hạn quán hết vào trọng kiếm, muốn liều lĩnh ngăn chặn cú húc mình trời giáng của Hắc Lân Sư.

Keeng!!!

Lại một tiếng kim loại va chạm cực mạnh vang lên, con cự thú đâm sầm vào thanh hắc kiếm, hoa lửa tóe lên, linh lực nổ tung, mặt đất mấy trượng đều bị nứt vỡ.

- Hừ!

Va chạm cực mạnh khiến cỗ hống Đỗ Phong phát ra một tiếng kêu âm trầm, suýt nữa thì thổ huyết, thân thể cũng lui lại sau mười mấy bước mới đứng vững được. Đấu sức mạnh cùng Yêu thú rõ ràng không phải sự lựa chọn sáng suốt, nhưng cũng không còn cách nào khác.

- Phụ thân!

Ngồi bên cạnh Việt, tên nhóc con đột nhiên kêu lên, đôi mắt đã trở nên ướt ướt. Việt quay sang, mơ hồ cảm thấy trên người nó tản mát ra một tia sát khí, chỉ một tia thôi nhưng lại rất nồng.

- Tập trung phòng ngự!

Trầm Lạc Nhạn quay sang nhìn cha mình đang nắm chặt trọng kiếm, có chút máu tươi từ lòng bàn tay chảy ra, nàng lập tức quay đi, dường như cố kiềm chế cảm xúc, trầm giọng ra lệnh.

Trong khoảnh khắc đó, Việt dường như nhìn thấy Hắc Lân Sư khẽ liếc về nàng thiếu nữ xinh đẹp.

Xem ra nó đã nhận ra cốt lõi vấn đề!

☺♥3÷☺✱3÷☺★÷☺✱3÷☺♥3

Anh em bằng hữu nào chưa VOTE thì bớt chút thời gian VOTE 10 sao nhé, truyện đứng vote cả năm trời oái quá. Vị nào khá giả thì có thể ném nguyệt phiếu kim châu... ủng hộ, kinh tế khó khăn thì còm men bên dưới cho vui cửa vui nhà!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Anh hùng?

Trận khổ chiến điên cuồng, ác liệt và đẫm máu này, nhìn bề ngoài thì vô cùng hỗn loạn, nhưng đó chỉ là cái nhìn của kẻ thiên cận, đối với mỗi sự việc chỉ có thể chăm chăm nhìn thấy chút da lông mà thôi.

Có thể phân làm hai chiến trường, giao đấu của hai cường giả và trận ác chiến của đám pháo tốt. Đương nhiên chiến trường quyết định nằm trong tay kẻ mạnh, thế nhưng khi mà cả Đỗ Phong lẫn Hắc Lân sư chưa thể nào giải quyết nhanh chóng đối phương, thì tầm quan trọng của những con tốt lại được đẩy lên.

Nhân và yêu chém giết lẫn nhau, yêu thú áp đảo về số lượng và sự điên cuồng, nhưng nhân loại lại có sự khôn ngoan và chiến thuật. Sự luân chuyển liên tục giữa chiến đấu và hồi phục giúp cho trận doanh của nhân loại luôn giữ được sự vững chãi, hơn nữa cuộc chiến càng kéo dài sẽ càng thắng thế.

Nguồn cơn của vấn đề hoàn toàn nằm trên người nàng thiếu nữ nhỏ bé hoàn toàn lạc lõng giữa cuộc chiến điên cuồng kia. Không giải quyết được nàng ta, thì phe yêu thú sẽ đi tới bước đường thất bại.

Và dĩ nhiên, Hắc Lân Sư đã nhận ra được điều này.

Một kích chiếm được lợi thế, Hắc Lân Sư lại phát ra tiếng gầm chói tai, bốn chân đập mạnh vào mặt đất, trong tiếng ầm ầm lại quăng cơ thể đầy vảy kim loại đen bóng xông tới phía Đỗ Phong.

Tuy nhìn có vẻ như rất phần nộ, nhưng Việt nhìn thấy tia giao hoạt lóe lên trong mắt nó.

Thấy vậy, sắc mặt Đỗ Phong càng trở nên ngưng trọng, linh lực trong cơ thể điên cuồng tích tụ trên trọng kiếm. Đôi mắt lão tràn đầy hung hãn, quyết tâm một kiếm chém ra, thiên băng địa liệt.

Thế nhưng, khi cơ thể khổng lồ toàn lân giáp vô kiên bất phá của con yêu thú sắp va chạm với thanh hắc kiếm, thì Hắc Lân Sư đột nhiên xoay đầu, chiếc mồm đỏ như máu há rộng ra, hai hàm răng kim loại lờm chờm sáng bóng tấp về phía vai trái của Đỗ Phong.

Biến cố bất ngờ ngoài dự liệu của Đỗ Phong. Lão vốn cho rằng con yêu thú này chưa trưởng thành đầy đủ, vì thế kinh nghiệm chiến đấu chắc chắn còn thiếu, nhưng bây giờ xem ra lão đã sai lầm.

Không có con yêu thú nào không trải qua chém giết mà có thể tồn tại được ở Loạn Yêu sơn mạch, dù đó có là Hắc Lân Sư với một tia huyết mạch thượng cổ.

Lúc này đây tình thế thật tiến thoái lưỡng nan! Nếu tiếp tục chém trọng kiếm ra, thì không thể nào ngăn được hai hàm răng sáng bóng đang tấp tới, thế nhưng nếu thu kiếm đón đỡ, thì lấy cái gì ngăn chặn cơ thể khổng lồ đầy hắc lân kia?

Lúc này lão rất muốn ngửa mặt lên trời chửi lớn một tiếng, nếu thân thể lão đủ mạnh, đủ cứng, thì đâu phải như này? Sẵn sàng kiếm chọi nha, thân thể đọ thân thể với đối phương!

Cách xử lý tốt nhất lúc này, đó là tránh qua một bên, thế nhưng hàng phòng ngự ở phía sau sẽ không thể chịu nổi.

Suy nghĩ không quá lâu, lập tức làm ra quyết định.

Đỗ Phong hét lên một tiếng, thanh trọng kiếm mạnh mẽ chém vào đầu của Hắc Lân Sư, tiếng kim loại va chạm vang lên đỉnh tai nhức óc, tiếp đó là một thanh âm trầm thấp vang lên. Đỗ Phong dồn toàn bộ linh lực vào cơ thể quyết tâm cứng đối cứng với yêu thú, thế nhưng chênh lệch ngay lập tức hiện rõ.

Chỉ thấy Đỗ Phong bay sang một bên, còn không kịp kêu lên một tiếng nào, miệng đã phun ra một ngụm máu lớn.

Hắc Lân Sư cũng không dễ chịu cho lắm, cả người chấn động, linh lực từ cơ thể tán loạn tản ra. Thế nhưng nó bất chấp, hơi định trụ thân hình, rồi bốn chân đập đất lao tới trận địa phòng ngự. Vị trí đầu tiên chính là trận hình của thiếu nữ xinh đẹp Trầm Lạc Nhạn.

- Nhạn Nhi, cẩn thận! Mau lui!

Tiếng kêu gào của Đỗ Phong vừa dứt, bọn người Trầm Lạc Nhạn cũng đã phát hiện ra Hắc Lân Sư đang lao tới phía bọn họ, sắc mặt lập tức xuất hiện vẻ tái nhợt, bọn họ không phải là Linh Luân cảnh đỉnh phong, không thể nào ngăn chặn được Hắc Lân Sư đang ầm ầm lao tới.

Keng!

Một đạo không khí bị đè nén bắn tới, mạnh mẽ đánh trên đại đao của một trung niên nam tử cùng tở với Trầm Lạc Nhạn, lập tức đem hắn chấn cho bay đi, cuối cùng rơi mạnh xuống phía sau.

- A!

Tuyến phòng ngự đột nhiên bị phá vỡ khiến tất cả người của Đỗ gia đều phát ra tiếng kêu kinh hoàng, đặc biệt là khi nhìn thấy ngọn núi nhỏ màu đen bóng đang lao tới, sắc mặt càng tái nhợt.

- Tiểu Nhạn Nhi, mau tránh ra!

Một vài người nhìn thấy Trầm Lạc Nhạn vẫn còn đứng trên đường Hắc Lân Sư đang lao tới, lập tức vội vàng kêu lên.

Nhưng mà, đối với tiếng quát của bọn họ, Trầm Lạc Nhạn chỉ nghiêng chặt răng làm ngo. Một người đại trí tuệ như nàng thừa hiểu rằng, nàng mà lui thì tuyến phòng ngự sẽ hoàn toàn tan vỡ, tới lúc đó, kết cục của bọn họ vẫn sẽ như vậy mà tiêu vong.

Vù!

Hít sâu vào một hơi, một tia linh lực đột nhiên từ trong cơ thể thiếu nữ xinh đẹp trào ra, tiếp đó, tiếng không khí nổ lại vang tới.

Việt nhủu mầy, đây là tình huống gì vậy, cô gái nhỏ này không phải chưa khai linh hay sao, thế quái nào lại có thể sử dụng linh lực, hơn nữa lại còn linh lực ly thể mà chỉ có Linh Luân cảnh mới làm được.

Xuy!

Kiểm mang trong tay Trầm Lạc Nhận vũ động, đem một đạo không khí bị đè nén bắn đến đánh văng đi. Thế nhưng rõ ràng là dù cố gắng đến đâu, cũng chỉ là châu chấu đá xe mà thôi.

Ngay tiếp đó, hàng loạt đạo linh lực cường hãn khác lại ầm ầm đánh tới, khí lãng hung mãnh trực tiếp đem trường kiếm trong tay Trầm Lạc Nhận đánh bay đi, còn người cũng loạng choạng lui lại, cuối cùng ngồi bệt xuống đất, khuôn mặt tái nhợt nhìn Hắc lân Sư hung tợn đang ầm ầm lao đến.

Con linh thú Tứ cấp này sau khi đánh bật Trầm Lạc Nhận không ngờ lại bỏ qua trận doanh, mà tiếp tục lao tới công kích người thiếu nữ xinh đẹp với một tâm thế không chết không thôi.

- Không!

Không ít người của Đỗ gia ở xung quanh nhìn thấy cảnh này đều giật mình kinh hãi, một vài người định lao lên ngăn chặn, thế nhưng tốc độ yêu thú quá nhanh, cũng chỉ đánh bắt lực hết lên.

- Súc sinh! Lão từ thề giết ngươi!

Đỗ Phong vẫn không hề dừng lại, nhưng tốc độ của lão so với Hắc Lân Sư thì thua kém quá nhiều, hoàn toàn vô phương can thiệp, chỉ còn biết hét lên một cách đầy bất lực.

- Tỷ tỷ!

Đôi mắt Đỗ Sát đỏ ngầu, nếu không bị người giữ chặt e rằng tên nhóc cũng đã xông ra liều mạng.

Trầm Lạc Nhận hai mắt tràn đầy tuyệt vọng. Đến lúc này còn ai có thể cứu được nàng đây? Nàng còn bao nhiêu việc chưa làm được, còn muốn đưa Đỗ gia đi lên đỉnh cao, muốn chứng kiến tiểu đệ đệ trưởng thành lấy vợ sinh con, còn muốn phụng dưỡng phụ thân lúc tuổi già.

Một người đại trí tuệ như nàng, còn biết bao hoài bão chưa thực hiện!

- Tiểu huynh đệ, ngươi điên à?

Vào lúc nàng tuyệt vọng nhất, thì thanh âm của mọi người vang lên. Trong mơ hồ, nàng thấy một bóng người xuất hiện trước mặt nàng, chắn mưa chắn gió.

Nhìn thấy viện thủ đột nhiên xuất hiện này, Trầm Lạc Nhận lúc đầu cả kinh, đợi nhìn rõ người này rồi thì hai mắt tràn ngập kinh hãi.

Cánh tay trắng trẻo mang theo đầy linh lực trong suốt giờ lên, tất cả mọi người đều có cảm giác một luồng khí thể như rồng đột ngột xuất hiện. Một quyền trực diện không hoa mỹ, không chiêu thức, không xảo kinh, chỉ đơn giản là một cú đấm quán đầy linh lực giáng xuống đầu Hắc Lân Sư.

Động tác của tất cả mọi người trong doanh địa lúc này đều như chậm lại trong giây lát, sắc mặt nàng thiếu nữ đang tuổi trăng rằm tràn đầy kinh ngạc nhìn thân ảnh trước mặt, trong giây lát đó, gã thiếu niên vốn dĩ non nớt yếu ớt, phảng phất như có thể gánh cả đất trời.

- Phụ thân... nói đúng!

Trong thời khắc này, người thiếu nữ xinh đẹp cả ngoại hình lẫn trí tuệ, lại chỉ có thể lẩm bảm một câu này.

Tiểu gia hỏa xem bộ dạng lười biếng kia, vậy mà giờ đây xuất hiện như một vị anh hùng...

Ai chưa vote thì bỏ chút thời gian ra vote giùm nhé, ai có điều kiện thì ném kim cương, nguyệt phiếu... bản tác đều hoan nghênh! Nghèo rớt mừng toi thì có thể ủng hộ bằng cách còm men bên dưới!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Khí chất

Uỳnh!

Thanh âm trầm như búa bổ vang lên, mặt đất rung chuyển khiến tất cả mọi người nhanh chóng tỉnh lại từ trong cơn mê.

Một quyền vô cùng trực diện, vô cùng trần trụi, quán đầy linh lực và lực lượng của bản thân như thái sơn áp đỉnh giáng thẳng xuống đỉnh đầu của Hắc Lân Sư.

Cả thân hình khổng lồ đồ sộ của con yêu thú nện xuống mặt đất rung chuyển cả doanh địa, tạo thành một hố sâu, khiến tất cả người chứng kiến đều tưởng mình đang lạc vào trong mộng.

Thiếu nữ xinh đẹp Trầm Lạc Nhạn ngỡ ngác nhìn thân ảnh gã thiếu niên tuổi còn ít hơn mình, trong lòng chấn động đến khó tin. gương mặt anh tuấn quá mức, đáng vẻ yếu đuối, bộ dạng hoàn toàn là một công tử nhà giàu nào đó, vậy mà lại có lực lượng khủng khiếp đến như vậy.

- Nữ nhân trí tuệ mà đờ ra vậy à, mau lùi lại đi!

Khi mà đầu óc thiếu nữ xinh đẹp vẫn còn chút hỗn loạn, thanh âm của Việt đột nhiên truyền vào trong tai, đưa nàng trở lại với thực tại. Là một nữ nhân thông minh, Trầm Lạc Nhạn đương nhiên biết lúc này là lúc nào, lập tức lui về phía sau, chỉ để lại một thanh âm rất nhỏ lạc lõng giữa không gian đầy máu:

- Cẩn thận một chút!

Nghe vậy, Việt chỉ nhếch miệng cười, nhìn Hắc Lân Sư mắt đỏ ngầu đang nằm bò trên mặt đất, cánh tay phải chậm rãi giơ lên. Đừng nhìn hấn một quyền đầy lui Hắc Lân Sư trông rất ngẫu, thế nhưng lúc này bàn tay truyền đến cơn đau đớn kịch liệt, các ngón tay như sắp rời ra.

Một quyền vừa rồi chính là một quyền mạnh nhất của hấn, lại được tính toán rất kỹ, là sự tổng hợp của rất nhiều lợi thế.

Đầu tiên, là Hắc Lân Sư cũng không ở trạng thái đỉnh cao sau quá trình giao chiến dữ dội với Đỗ Phong. Thứ hai, khoảnh khắc va chạm chính là điểm kết thúc trên đường lao tới của Hắc Lân Sư, lúc đó nó không thể tránh được. Cuối cùng, vị trí quyền đầu nện trúng là nơi có bộ bõm đầy kiêu ngạo của Hắc Lân Sư, cũng là vị trí yếu nhất trên cơ thể nó, bởi vì không có lân giáp bao phủ bảo vệ.

Vậy mà hấn nhận lại được gì, chỉ là bàn tay đau nhức nhối như sắp gãy rời, trong khi đó ở dưới hố đất, cơ thể khổng lồ của Hắc Lân Sư hoàn toàn không hề hấn gì, chỉ có tâm trạng nghe chừng rất tệ mà thôi.

Một quyền đầy sức mạnh, bề ngoài thì khí chất ngời ngời bá tuyệt vô song thu hút mọi ánh nhìn, nhưng thực tế thì không hề có một chút tác dụng gì, chỉ là bộ cánh hào nhoáng khoác bên ngoài cơ thể tàn tạ mà thôi.

Một luồng khí hung bạo lan ra, Hắc Lân Sư bật người dậy nhảy ra khỏi hố, cơn mắt đỏ ngầu tràn ngập vẻ tàn khốc và hung tợn nhìn gã thiếu niên vừa cho mình ăn quả đắng.

Chân trước nó vừa tiếp đất, tức thì khiến mặt đất rung chuyển, khí tức cuồng bạo ép về phía gã thiếu niên, tiếng xé gió cùng từng đạo không khí bị đè nén chói tai lướt tới. Tuy nhiên những đạo không khí này còn cách Việt khoảng một trượng thì đã nổ tan, bộ dạng đó phẳng phất như xung quanh hấn có một lớp bảo vệ vô hình đang che chắn.

Ở đương trường chỉ có một người duy nhất nhìn ra thực hư, đó là Đỗ Phong. Lão có thể nhận ra từ trên người gã thiếu niên kia bỗng bùng phát một lớp sát khí vô hình, chính nó đã phá tan luồng yêu khí hung bạo của Hắc Lân Sư. Thứ sát khí này hoàn toàn đã ngấm vào xương cốt, tự nhiên mà phát.

Đương nhiên, Hắc Lân Sư cũng không nghĩ rằng sử dụng yêu khí hung bạo là có thể giết chết đối phương, chân sau vừa chạm đất, lập tức toàn thân tuân động hắc mang, những chiếc vảy đen bóng sắc lẹm hơi chênh lên, khiến toàn thân nó bất kỳ chỗ nào cũng trở nên vô cùng sắc bén.

Lúc này nó thật sự biến thành một cỗ máy giết chóc.

- Gràaaaaoooo!

Hắc Lân Sư gầm lên một tiếng chấn động màng nhĩ, chiếc bõm đầy kiêu ngạo xù lên, tiếp đó với tốc độ kinh người xông lên, mùi tanh quết tới vô cùng đáng sợ.

Đối mặt với thế xông lên vô cùng hung hãn của Hắc Lân Sư, Việt không chỉ không lùi về phía sau, ngược lại còn mạnh mẽ tiến lên một bước, trong đôi mắt chăm chú của mọi người, cánh tay trắng trẻo của hấn lại giơ lên, ngón trỏ và ngón cái kẹp một sợi lông vũ nhỏ đen tuyền như tóc mây.

- Hấn...hấn muốn làm gì vậy?

Nhìn thấy cảnh này sắc mặt của tất cả mọi người đều trở nên kinh hãi. Gã này điên à? Đối diện với thế công khủng khiếp như vậy, không ít người còn cảm thấy sợ hãi, vậy mà tên tiểu tử này đang làm cái trò ngu ngốc gì vậy?

Nhưng rất nhanh họ nhận được câu trả lời.

Chỉ thấy hắc quang lóe lên, sợi lông vũ nhỏ bé lập tức trở nên to lớn với kích cỡ còn lớn trọng kiếm của Đỗ Phong, mang theo hắc khí bổ thẳng về phía

con hung thú đang lao đến.

Không có bất kỳ âm thanh nào vang lên, cả không gian phẳng phất trong lúc này đều ngưng đọng lại. Tiếp theo đó, một vòng kinh khí ba động mà mắt thường có thể nhìn thấy trực tiếp từ chỗ tiếp xúc lan ra. Bùn đất từ dưới mặt đất ùn ùn bay lên, trên không trung lại vỡ vụn thành đám mưa bụi đất trút xuống.

- Grào!

Bụi đất bay đầy trời, sau đó mọi người liền nghe thấy tiếng gầm giận dữ, ánh mắt nhìn lại, lập tức đồng tử đột nhiên co rút lại, sự kinh ngạc đến khiếp sợ xuất hiện trên mặt.

Ở nơi bùn đất rơi xuống, thân hình khổng lồ của Hắc Lân Sư không hề giống sự dự đoán của mọi người hoàn toàn nghiêng ép Việt, mà ngược lại bị một cỗ lực lượng hung hãn chấn lui lại cả chục mét, bốn chân lê dài trên đất, kéo thành bốn rãnh đất sâu.

Trên người nó không ngừng tản mát ra hắc khí cuồng bạo, hai hàm răng sắc nhọn liên tục nghiêng lại tạo ra những âm thanh khiến người ta phải run rẩy, trông nó không khác gì một vị yêu ma vương đến từ chốn Địa ngục tối tăm.

Chỉ có điều nếu quan sát kỹ sẽ thấy, tình trạng của Hắc Lân Sư lúc này đây không hề oai phong như bề ngoài, thậm chí rất tệ là đằng khác.

Từ những khe vảy đã bắt đầu có máu đỏ mang theo mùi tanh nồng chảy ra, Hắc Lân Sư cố gắng ngưng tụ linh lực để ngăn lượng máu đang không ngừng thất thoát, nhưng vô ích. Hắc khí xung quanh vốn không phải do nó phát ra, từng luồng từng luồng như ma chướng không ngừng rút đi huyết tinh, ngăn chặn quá trình hồi phục vốn rất mạnh mẽ của yêu thú.

Nghiến răng nghiến lợi, Hắc Lân Sư nhìn về phía đối diện, chỉ thấy gã thủ phạm lúc này đang nhìn nó với ánh mắt vô hại, chiếc lông vũ cự đại trong tay không ngừng phe phẩy như đang đuổi ruồi nhặng, bộ dáng không khác gì một gã nông dân đang buổi trưa hè nắng gắt.

Bộ dạng này của kẻ thù ác thực sự khiến Hắc Lân Sư cảm thấy nóng mắt, nảy sinh một cỗ xúc động muốn xông tới nghiền ép giày xéo đối phương dưới bộ trao của mình, nhưng nó biết đây là điều không thể.

Bản thân nó thân mang thương thế, đối phương dùng sức nhàn đánh sức mỏi, lại còn có thêm thứ binh khí kỳ quái kia, nó căn bản đánh không lại. Giờ rút đi là lựa chọn khôn ngoan nhất, đây chưa thêm nữa đừng nói báo thù, chỉ sợ đến mạng cũng không thể giữ nổi.

Grừ grừ!

Hắc Lân Sư phát ra tiếng gào thét phẫn nộ mà bất lực, dùng ánh mắt đầy sự không cảm lòng nhìn đám người Đỗ gia, rồi quay đầu bỏ chạy.

Yêu thú cầm đầu vừa chạy, đám yêu thú còn lại cũng hoàn toàn tan rã, nhanh chóng chặt vật tháo lui, chỉ trong vòng mấy phút tất cả yêu thú đã trốn chạy sạch sẽ, để lại xác thú chết đầy mặt đất.

Đám thú tan đi, áp lực đột nhiên tiêu tán, đám người của Đỗ gia ngồi phịch xuống đất. Hiển nhiên trận chiến vừa rồi đã tiêu hao quá nhiều thể lực của bọn họ.

Vốn dĩ là kết cục phải chết không ngờ, rất may là cuối cùng đã thoát khỏi kiếp nạn, cảm giác sống sót thật sự rất tốt!

Đương nhiên, trong tiếng thở gấp gấp, ánh mắt bọn họ cũng không hên mà gấp cùng nhìn về phía thiếu niên ở trung tâm, ánh mắt vô cùng nóng bỏng.

Hình tượng như thần thánh này so với gã thiếu niên hiền lành vô hại trước kia, hiển nhiên là khác nhau một trời một vực.

Đỗ Phong thu lại trọng kiếm trong tay, ánh mắt nhìn Việt cũng có chút kỳ lạ. Hắn vốn đã biết thiếu niên này không đơn giản, cực kỳ nguy hiểm, nhưng không ngờ thực lực lại cường hãn đến như vậy, hoàn toàn không thua gì lão, chiến lực thậm chí còn nhìn hơn.

- Đại ân không biết nói lời cảm tạ thể nào!

Nhìn Đỗ Phong vẻ mặt ngưng trọng, Việt cũng đành cười cười gật đầu, nếu không phải tình hình nguy hiểm, hắn thực sự không muốn bộc lộ thực lực, giữ lại cho mình một chút dù sao vẫn an toàn.

- Cảm ơn!

Một trận gió thom bay vào trong mũi, Việt ngạc nhiên quay đầu, vừa hay nhìn thấy thân thể mềm mại là lướt, tiếp đó, thanh âm trầm thấp như chuông khánh cũng nhẹ nhàng truyền đến tai hắn.

Ai chưa vote thì bỏ chút thời gian ra vote giùm nhé, ai có điều kiện thì ném kim cương, nguyệt phiếu... bản tác đều hoan nghênh! Nghèo rớt mừng toi thì có thể ủng hộ bằng cách còm men bên dưới!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Lạc Hà

Trong ánh sáng âm áp của buổi bình minh, đoàn người ngựa lừng lững di chuyển xuyên qua cánh rừng rậm.

Ai nấy cũng đều hưng phấn, có cảm giác sống sót sau tai nạn, bồng bồng khí thế tiến về phía biên giới Loạn yêu son mạch.

Trên chiếc xe ngựa xa hoa nhất, gọi cho sang như vậy thôi chứ thực ra là chiếc xe ít toi tả nhất, Việt ngồi vắt chân chữ ngũ, miệng ngậm một cọng cỏ, ngân nga một giai điệu quen thuộc:

“Còn nhớ bạn đã từng nói gia đình là tòa thành duy nhất

Tiếp tục chạy băng băng theo dòng chảy của hương lúa.

Cứ mỉm cười! Giấc mơ thời thơ ấu tôi biết cả mà!

Đừng khóc nhé! Cứ để đom đóm dẫn bạn đi trốn!

Những bài dân ca thôn quê mãi là chỗ dựa

Hãy về nhà đi, về lại nơi tốt đẹp ban đầu...”

- Đại ca, đó là bài hát gì vậy?

Ở bên cạnh, nhóc con lên tiếng hỏi, đôi mắt mở to đầy sùng bái, trong mắt cơ hồ đầy sao đêm lấp lánh.

Việt xoa xoa đầu nó, cười nói:

- Đó là một ca khúc mà ta rất yêu thích!

Tên nhóc con gương mặt ngây ngô có điểm hiểu điểm không, hỏi:

- Đại ca huynh có bao giờ thấy mệt mỏi muốn trở về với gia đình không?

Việt nhìn ra ngoài bầu trời xa xôi, vô thức trả lời:

- Gia đình? Có lẽ thuộc về tương lai...

Tên nhóc con vò đầu, nó không hiểu lắm lời của vị đại ca này. Biểu tình của nó lọt vào mắt của Việt, khiến hắn cảm thấy buồn cười, bèn véo véo gương mặt đáng yêu của nó.

Tên tiểu tử rất nhanh bỏ qua vấn đề đó, gương mặt tiếp tục quay trở lại về sùng bái, nói:

- Đại ca, huynh lợi hại thật!

- Được rồi, lời này nhóc nói mấy trăm lần rồi đấy!

Việt khóc miệng giật giật, được khen nhiều quá cũng khiến hắn có điểm ngạo ngược, bàn tay giơ lên gõ nhẹ lên đầu tên nhóc con.

- Đệ luôn muốn có một đại ca lợi hại như huynh vậy đó!

- Muốn ta làm đại ca nhóc hả? Vậy thì gọi ta là lão đại!

- Lão đại? Có nghĩa là gì vậy?

Tên nhóc dường như tò mò với mọi thứ, rất đúng với độ tuổi của nó.

- Sát nhi, không được quấy rầy Việt lão đệ tĩnh dưỡng!

Thanh âm hào sảng vang lên, Đỗ Phong cười ngựa tới bên cạnh xe ngựa, cười nói với Việt:

- Hà hà, Việt lão đệ, chúng ta còn nửa ngày nữa liền có thể rời khỏi Loạn Yêu son mạch được rồi!

Từ đêm qua nhìn qua thực lực của Việt, xưng hô “lão đệ” của lão với hấn càng thêm mượt, không hề có chút gượng ép nào. Ở nơi nào cũng vậy, thực lực quyết định tất cả.

Nghe vậy, Việt cũng thở phào một cái. Hơn nửa tháng chạy đuổi nhau với đám yêu thú, hấn cũng thấy chán ngấy rồi.

- Đố lão ca, từ Đà La quốc đến Thiên Nam đế quốc có con đường nào nhanh nhất?

- Lão đệ nói đùa, lão ca còn chưa bao giờ ra khỏi biên giới, nói gì đến chuyện của mấy quốc gia láng giềng!

Việt nghe vậy thì nhủ mày, lão già đang nói cái gì vậy, người không phải người của Đà La quốc hay sao, còn nói cái gì mà chuyện của quốc gia láng giềng gì nữa? Chẳng lẽ...vất vả một thời gian dài cuối cùng lại quay về Cổ Nguyên quốc?

Hấn vội vàng hỏi:

- Nơi này không phải là Đà La quốc hay sao?

- Ồ?

Nghe thấy câu hỏi của Việt, Đỗ Phong cũng lại một chút, kinh ngạc nhìn hấn.

- Lão đệ không phải người của Phong Mi quốc chúng ta ư?

- Phong Mi quốc?

Phong Mi quốc đương nhiên là Việt đã từng nghe tới, cũng là một quốc gia giáp ranh Thập Vạn Đại Sơn. Rất nhanh chóng hiểu ra vấn đề, Phong Mi quốc nằm ở phía Tây Bắc của Cổ Nguyên quốc, phía Tây của Đà La quốc, xem ra khi hành tẩu bên trong sơn mạch hấn đã đi lạc về phía Tây Bắc mà không biết.

- Tiểu đệ đến từ Cổ Nguyên quốc!

- Cổ Nguyên quốc?

Đỗ Phong giật mình dùng ánh mắt không thể mở to hơn nhìn gã thiếu niên trước mặt, rồi chậm rãi nhìn về nơi sâu xa trong Loạn Yêu sơn mạch, có chút không tin tưởng:

- Lão đệ, không phải là người từ Cổ Nguyên quốc đi xuyên qua Loạn Yêu sơn mạch tới Phong Mi quốc này đấy chứ?

Việt thật thà gật đầu, cũng không có gì phải giấu diếm.

- Lão đệ, người...người đúng là quái vật!

Nhìn gương mặt giật giật của Đỗ Phong, Việt cảm thấy đặc biệt không thoải mái, hỏi lại:

- Được rồi lão ca đừng đùa nữa! Tiểu đệ muốn hỏi từ Phong Mi quốc đến Thiên Nam đế quốc có con đường nào nhanh nhất không?

Hỏi đường từ Đà La quốc đối phương không biết thì cũng thôi, giờ chuyển sang hỏi đường từ Phong Mi quốc chẳng lẽ cũng không biết?

Đỗ Phong hơi chau mày suy nghĩ, mặc dù lão tư thân lịch duyệt phong phú, nhưng với câu hỏi như vậy nhất thời cũng chưa thể nghĩ ra, qua một hồi lâu mới lên tiếng đáp:

- Lão đệ đã từng nghe đến sông Lạc Hà hay chưa?

- Tiểu đệ trước giờ sống ở chốn núi rừng, cũng mới ra ngoài lịch lãm chưa được bao lâu, thực sự chưa từng nghe đến Lạc Hà!

- Đây là con sông lớn nhất Nam Phong vực, từ Thập Vạn đại sơn chảy ra Phong Mi quốc, đi qua cả Tứ đại Lục phẩm Đế quốc. Từ đây Bắc thượng 3 ngày cưỡi lực Phi Vân Mã, sẽ gặp một tòa thành nằm kề bên Lạc Hà tên là Lạc Thượng. Lão đệ có thể tìm đến phân bộ của Vạn Yêu Thương Hội...

- Vạn Yêu Thương Hội? Ở Phong Mi quốc cũng có Vạn Yêu thương hội?

Việt từng tham gia một buổi đấu giá của Vạn Yêu thương hội, có thể nói không ai dám làm cản, dù là Phi Thú thiếu các chủ cũng phải thành thật trả giá, căn bản không dám có nửa ý nghĩ làm loạn.

Dù là hoàng thất Cổ Nguyên quốc hay Tứ đại thế lực cũng không dám đụng đến Vạn Yêu thương hội, từ đó có thể thấy được lời mờ. Nếu như ở Phong Mi quốc cũng có phân bộ của Vạn Yêu Thương hội, thì những quốc gia khác cũng có thể có sự hiện diện của thế lực thương gia này.

- Xem ra ngay cả trên bình diện Nam Phong vực thì Vạn Yêu Thương Hội cũng khá có tiếng tăm!

- Đầu chỉ khá có tiếng tăm, Vạn Yêu Thương Hội thực sự rất lớn, có phân bộ ở cả Tứ đại đế quốc. Theo ta biết thì bọn họ liên tục tổ chức những

chuyến giao thương qua lại giữa Tứ đại đế quốc bằng thuyền lớn đi trên Lạc Hà.

- Ý lão ca là tiểu đệ có thể đi nhờ Vạn Yêu Thương Hội?

- Không phải đi nhờ, mà là mua vé!

- Mua vé?

- Đúng vậy! Thuyền lớn ngoài việc chính là giúp thương hội vận chuyển hàng hoá còn nhận chở cả hành khách muốn qua lại giữa các thành trấn dọc bờ Lạc Hà. Chỉ có điều giá cả thì không dễ chịu chút nào, năm mươi vạn linh tệ!

- Năm mươi vạn linh tệ? Đúng là không rẻ!

Viết nhanh chóng hiểu ra, bởi cái này cũng giống với những loại hình giao thông công cộng ở Địa cầu như xe khách, tàu hỏa hay máy bay. Chỉ có điều cái giá năm mươi vạn linh tệ thực sự quá đắt đỏ.

Giá vé máy bay tuy đắt, nhưng đối với những người giàu có thì con số đó chỉ là muối. Còn cái giá năm mươi vạn linh tệ này, dù là một kẻ có thân gia khá dày như hân cũng phải cảm thấy thương cân động cốt.

Nhưng tiền mất thì có thể kiếm lại được, không có vấn đề gì. Từ khi rời khỏi Địa cầu hân chưa có lúc nào được nghỉ ngơi, lần này hân sẽ tự thưởng mình một chuyến du ngoạn ngắm cảnh hai bờ Lạc Hà.

Giữa ngày nắng đẹp, nằm trên bong thuyền phóng tầm mắt xa xa...

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Hậu hội...

Ánh mặt trời ảm áp một lần nữa xuyên qua sương mù, chiếu lên thân thể mọi người, đám người của Đỗ gia vốn đã vô cùng mệt mỏi đột nhiên kêu lên mừng rỡ, gương mặt ai nấy cũng tràn đầy hưng phấn.

Bọn họ không phải là những mạo hiểm đoàn thường xuyên tiến vào Loạn Yêu sơn mạch, lần này lại chọc phải đại họa, suýt chút nữa thì tất cả mọi người đã vĩnh viễn nằm lại trong đó làm bạn với oan hồn mãnh thú rồi.

Viết lúc này đã đứng trên nóc xe ngựa, cảm nhận ánh nắng ảm áp chiếu trên người mình, trên mặt cũng nở nụ cười, ánh mắt hân quay lại nhìn về phía sơn mạch Loạn Yêu. Lần này không chỉ đám người Đỗ gia mà ngay cả hân cũng suýt chút nữa nằm lại trong đó, quả thực hú hồn.

Bây giờ nghĩ lại, hân thấy quyết định đi xuyên qua sơn mạch của bản thân quả thực quá liều mạng, nơi sâu xa của sơn mạch tồn tại những đại yêu quá mức cường đại. Nghĩ đến trận chiến giữa Lam Nhạc Tê và lão già thần bí, quả thực là kinh thiên động địa, suýt chút nữa hủy diệt cả một lãnh địa. Mặc dù hân tin rằng sớm muộn mình cũng đạt đến cảnh giới đó, nhưng đó là chuyện ở thì tương lai, hiện này vẫn quá tầm với hân.

- Viết lão đệ, người cùng quay về Đỗ gia với chúng ta nhé! Dù sao cũng lần đầu tới Phong Mị quốc, về Đỗ phủ chúng ta làm khách!

Có thể thoát ra khỏi khu rừng sương mù, Đỗ Phong hiển nhiên cũng rất vui mừng, hân cười cười rồi quay đầu lại nói với Viết.

Gã thiếu niên chỉ cười cười chấp tay nói:

- Lão ca, bữa tiệc nào rồi cũng sẽ tàn! Tiểu đệ xin hẹn lão ca vào một dịp khác!

Tên nhóc con thanh tú bám lấy vạt áo của Viết, gương mặt đầy không nỡ nói ra:

- Lão đại! Chúng ta còn có thể gặp lại nhau không?

Viết đưa tay lên xoa xoa chiếc đầu nhỏ của nó, nói:

- Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ!

Một làn hương thổi vào mặt của Viết, hân quay sang nhìn người thiếu nữ xinh đẹp có ánh mắt đặc biệt trí tuệ. Nàng không có biểu lộ gì quá lưu luyến, chỉ nhìn hân hỏi:

- Vô duyên đối diện bất tương phùng?

Việt ngạc nhiên nhìn nàng, trong lòng không khỏi khâm phục tài trí của cô bé này. Một câu nói nổi tiếng ở Địa cầu, ở nơi này hiển nhiên không ai biết, vậy mà nàng ta có thể từ câu trước mà đối câu sau chuẩn đến vậy.

Hắn bật cười, đột ngột đưa bàn tay trắng trẻo đã từng một đám đầy lui Hắc Lân Sư lên bóp bóp chiếc mũi nhỏ xinh của người thiếu nữ đương tuổi trăng rằm. Cử động mạnh dạn và đầy bất ngờ này của hắn khiến thiếu nữ sững người lại, gương mặt rắng một màu đỏ.

- Duyên số liệu có thật hay không ai có thể trả lời? Thế giới rộng lớn, thế nhưng mọi con đường đều dẫn đến thành Rome, chỉ cần một đường hướng tới đỉnh cao, kiểu gì cũng có ngày gặp lại!

Việt buông tay, lại chấp tay hướng Đỗ Phong và đám người Đỗ gia:

- Đỗ lão ca, các vị, non xanh còn đó, nước biển chảy dài, hậu hội hữu kỳ!

Lời nói vừa dứt, hắn cũng là không hề có chút lưu luyến, xoay người bước đi. Dáng vẻ của hắn ung dung tự tại, hoàn toàn không để mọi chuyện vào trong lòng.

Cuộc đời hắn sinh ly tử biệt đã biết bao nhiêu lần trải qua, huynh đệ thân thiết chết trước mắt, kẻ thù truyền kiếp tách sau lưng, chỉ là một lần chia ly như này, làm sao có thể tạo ra gợn sóng trong lòng hắn.

Nhìn bóng dáng của hắn dần hóa thành một chấm nhỏ, tên nhóc con mặt thanh tú lăm bẫm:

- Sau này liệu có thể gặp lại Việt lão đại hay không?

Trầm Lạc Nhạ xoa xoa đầu nó, mỉm cười:

- Như hắn đã nói, chỉ cần vững bước tiến lên, tin rằng sẽ gặp lại!

.....

- Con mẹ nó ngu quá!

Việt đưa tay lên tự tát vào miệng mình một cái, trong lòng trách bản thân một cách thậm tệ. Vừa rồi hắn quá để ý đến hình tượng lãng tử trong ánh mắt của đám người Đỗ gia mà quên mất không mợn một thót linh mã.

Dùng Phi Vân Mã cũng phải mất đến ba ngày mới đến được Lạc Hà, nếu giờ cuộc bộ thì cũng phải mất hơn một tuần, quan trọng hơn là cuộc bộ thì rất mệt mỏi và buồn chán.

Hơn nữa từ nơi này đến Lạc Hà không rõ có gặp được thành trấn nào hay không, mà dù gặp được đi chăng nữa thì không biết ở đó có thì linh mã mà mua hay không.

Lẽ nào giờ quay lại mợn ngựa?

- Không ổn, như vậy thì quá mất hình tượng!

Việt đưa mắt nhìn con đường lớn, trong lòng bắt đầu tính toán. Con đường này lớn như vậy, hiển nhiên là có không ít người qua lại. Bây giờ cứ chờ ở đây, đợi có đám tu giả nào đi qua thì mua lấy một thót mà chạy cho sướng.

Suy nghĩ xong xuôi, hắn liền trèo lên một cây đại thụ to tới mấy người ôm ở ven đường, hái ít quả ăn ngon lành, dáng vẻ nhàn nhã vô cùng.

Cũng không phải chờ quá lâu, đã có tiếng vó ngựa từ xa truyền đến.

Việt vẫn an nhiên ngồi trên cây ăn nốt trái cây ngọt lịm cuối cùng, hai tai nghe ngóng, phát giác ít nhất cũng phải có ba chục kỵ mã đang tiến tới.

Đối phương đã tiến vào đường thẳng. Các kỵ sĩ nhất loạt đều vận kinh trang màu xám, cổ áo có thêu một con ngựa mọc cánh, tổng cộng có mười hai người, còn lại đều là ngựa hoang không lắp dây cương bị buộc dây thừng vào cổ kéo đi.

Đặc biệt đám ngựa này đều là Nhị cấp linh thú Phi Thiên Mã loại thượng đẳng, tốc độ của chúng dù là Tam cấp linh thú mạnh mẽ nhất cũng phải chào thua.

Người có tu vi cao nhất của đám người chỉ là Linh Luân cảnh, Việt vững tin nhảy xuống đất, phui phui hai tay rồi chậm rãi đi ra giữa đường.

Lúc này đội người ngựa kia đã chỉ còn cách gã thiếu niên chừng hai trượng, kỵ sĩ đi đầu là một thanh niên chột mắt, gương mặt tuổi mười tám mộc mạc răn rỏi, con mắt duy nhất sáng rực thần quang, thấy có người đứng chặn giữa đường liền quát lớn một tiếng, con kiện mã lập tức dừng lại trước mặt Việt chỉ hơn trượng.

Mười hai người hai mươi ba con mắt giống như hai mươi ba mũi tên chĩa thẳng vào gã thiếu niên, cả những con kiện mã đang thở hổn hển cũng nhìn hắn

với ánh mắt cảnh giác.

Thanh niên độc nhãn còn chưa nói gì thì đã có người quát lên:

- Vô duyên vô cớ chặn đường, tiểu tử ngươi muốn gì?

Việt cũng biết mình làm vậy đúng là hơi vô lễ, cười xòa nói:

- Thực xin lỗi, ta chỉ muốn mua một thớt ngựa mà thôi!

Một lão đầu gầy gò bên cạnh độc nhãn đại hán lấy trong chiếc túi treo bên yên ngựa ra một chiếc tẩu thuốc, cười khục khục nói:

- Mua một thớt ngựa? Có bán ngươi đi cũng không đủ mua một thớt ngựa của Phi Mã mục trường bọn ta đâu!

Ngoại trừ độc nhãn thanh niên, các hán tử còn lại đều cười phá lên chế giễu gã tiểu tử không biết trời cao đất dày này.

Việt cũng không vì bị chế giễu mà cảm thấy tức giận, sự ngu ngốc đó không phải hành vi có thể xuất hiện ở một kẻ như hắn. Hắn chỉ nhún vai nói:

- Thực sự là ta chỉ muốn mua một thớt ngựa mà thôi, các ngươi có thể ra giá!

- Chịu được một roi này rồi bàn tiếp!

Mặc dù Việt đã tỏ ra nhã nhặn nhất có thể, nhưng cử chỉ của hắn lọt vào mắt những kẻ khác lại trở thành rất ngứa mắt. Một gã trẻ tuổi nhất trong đoàn người quát lên, đồng thời vung một chiếc roi quất mạnh vào mặt của Việt.

Điều này khiến hắn cảm thấy phiền muộn, thực lực của hắn rõ ràng tương đương Linh Luân cảnh, đối phương chẳng nghề không nhìn ra, sao cứ coi hắn là quả hồng mềm vậy. Đang định ra tay thì có kẻ đã giúp hắn làm điều đó.

Độc nhãn thanh niên nhanh như cắt bắt lấy chiếc roi ngựa, sau đó dùng ánh mắt áy náy chấp tay nói:

- Gia nhân có điều xúc phạm, xin bằng hữu thứ tội! Một thớt ngựa này coi như lời tạ lỗi từ tại hạ!

Không ngờ đối phương có thiện ý đến vậy, Việt lập tức hai mắt tỏa sáng. Nhìn gã thuộc hạ miễn cưỡng dắt ngựa tới, hắn cũng không làm cao từ chối mà lập tức vui vẻ nhận lấy, miệng nói dài bồi vài câu đa tạ.

- Tại hạ đang có việc gấp! Non xanh còn đó, nước biếc chảy dài, sau này gặp lại!

Tung người nhảy lên ngựa, Việt không muốn đồng dài câu chuyện, dùng ánh mắt tràn đầy thân thiện nhìn độc nhãn thanh niên chấp tay chào, rồi lập tức phóng ngựa đi thẳng.

Nhìn theo bóng ngựa dần biến mất, có người không nhìn được hừ lạnh:

- Đến tên còn không thèm hỏi, còn nói gì hậu hội hữu kỳ! Thiếu trường chủ à, chỉ là một tên tiểu tử mà thôi, tại sao lại phải khách sáo như vậy?

- Ha ha, thực sự chỉ là một tên tiểu tử bình thường thôi sao...

Độc nhãn thanh niên nở nụ cười nhẹ, lắc lắc đầu rồi thúc ngựa cất vó. Đám thuộc hạ cũng vội vã đuổi theo, để lại một đám bụi mù trên đường lớn...

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Đạp Thủy

Con tuần mã được kim cương hí dài một tiếng, hai vó trước nhấc bổng lên tràn ngập phấn khích.

Ngồi trên lưng nó, gã thiếu niên thoáng chút ngẩn ngơ, trước mặt hắn là một con sông vô cùng lớn, vô biên vô hạn.

Nước sông cuộn cuộn chảy không ngừng. Hai bờ sông lởm chởm quái thạch, từng đợt sóng điên cuồng đập vào vách đá hai bên bờ bắn tung toé, hung hãn dâng trào, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ. Không thể nào biết được lòng sông rộng bao nhiêu, chỉ có thể lơ mơ nhìn thấy ở bên bờ đối diện là một cánh rừng nguyên sinh kéo dài bất tận.

Dù là một kẻ khô khan nhưng lúc này Việt cũng phải cảm thấy tâm hồn xao động, thúc ngựa chậm rãi tới bên bờ sông, chăm chú nhìn nước sông đánh vào bờ đá, rồi lại nhìn từng con sóng gợn dữ đang cuộn dâng.

Mặc dù Đỗ Phong đã nói phải mất đến ba ngày nhưng ngay buổi sáng ngày thứ hai, Việt đã đặt chân đến bên bờ Lạc Hà.

Tương truyền Lạc Hà rộng đến mức đại điều cũng không bay qua nổi, giữa đường phải rơi xuống nước, không rõ là thật hay giả, nhưng sự hùng vĩ của nó thì Việt đã được kiểm chứng, lúc này hần cơ hồ không thể hít thở bình thường.

Hắn đã từng nhìn thấy những dòng sông lớn nhất ở Địa cầu, như Đệ nhất lưu vực Amazon, đệ nhất trường hà Nile, hay hai dòng sông nổi tiếng ở Á Đông là Hoàng Hà và Trường Giang, thế nhưng tất cả chúng đều không thể so sánh với dòng Lạc Hà này.

Khê giặt cương, Việt cho con Phi Thiên Mã nhẹ nhàng dạo bước bên bờ sông. Chỉ cần đi dọc bờ sông theo hướng này là rất nhanh đến được Lạc Thượng thành, nhưng đã đến được Lạc Hà rồi, hắn cũng không cần vội vàng làm gì.

Độc lộ bên đại hà, cảm giác hùng vĩ biết bao nhiêu...

.....

Bên bờ Lạc Nhạn Giang là một thành phố cảng phồn hoa có tên Lạc Thượng Thành, nhân khẩu thành phố hơn năm trăm vạn người, bến cảng là nơi tấp nập bậc nhất khi liên tục có những con thuyền lớn qua lại, hàng hóa không ngừng được chuyển lên chuyển xuống.

Nhìn cảnh tượng tấp nập trước mắt, Việt có cảm giác vô cùng thân quen. Chôn đông người vốn dĩ là thiên đường cho những kẻ lưu manh, len lỏi trong đám đông, diệu thủ không ngừng phô diễn những kỹ năng thượng thừa nhất.

- Công tử, Đạp Thủy thuyền sắp xuất phát, ngài lên trước đội đi!

Trên bờ, có người chạy đến thông báo, khiến Việt tỉnh lại từ trong những hồi ức thuở xa xưa. Hắn gạt đầu rồi, rồi bước tiến về phía chiếc thuyền lớn với lá kỳ in hai chữ Vạn Yêu bay phấp phới.

Đạp Thủy là một con thuyền hình thoi lớn, dài hơn trăm mét, rộng hai mươi mét, từ trong ra ngoài đều dùng thiết mộc cực phẩm tạo thành, lúc nghe miêu tả Việt còn tưởng mình nghe nhầm.

Cực phẩm thiết mộc chính là tài liệu để luyện chế ra cực phẩm linh binh, mà một thanh cực phẩm linh binh đủ khiến cường giả Đệ nhất bộ cũng phải phát cuồng, đương nhiên giá cả trên trời. Vậy mà cả con thuyền khổng lồ này đều được làm từ cực phẩm thiết mộc, đây là đại giới lớn đến mức nào chứ?

- Vạn Yêu thương hội thực sự giàu có đến như vậy hay sao?

Việt lên tiếng hỏi một gã nhân viên Thương hội. Đúng là sử dụng cực phẩm thiết mộc có thể đảm bảo an toàn của con thuyền lên mức cao nhất, Đệ nhất Bộ mở tường có thể đánh phá, thế nhưng thả thuê vài gã Linh Phách giả làm hộ vệ, so với sử dụng cực phẩm thiết mộc làm cả một con thuyền thì còn rẻ hơn rất nhiều, độ an toàn cũng cao hơn không ít.

- Công tử nói đùa, Thương Hội chúng tôi đương nhiên rất lớn, nhưng cũng không giàu có đến mức dùng cực phẩm thiết mộc làm thuyền chỉ để cho mọi người nhìn vào!

Tên nhân viên thương hội lập tức dùng thái độ dễ chịu nhất để giải thích:

-...Việc sử dụng cực phẩm thiết mộc làm thuyền hoàn toàn là bắt buộc, nếu không thì khó mà vượt qua được hồ Như Nguyệt!

- Như Nguyệt?

Một cái tên quen thuộc khiến Việt thầm giật mình, nhưng rất nhanh bình ổn xuống, một bên là sông, một bên là hồ, có lẽ chỉ là trùng hợp mà thôi.

- Đúng như vậy! Cụ thể như nào thì tiểu nhân cũng khôn quá rõ ràng, chỉ biết đó là một hồ nước khổng lồ chắn ngang Lạc Hà, mỗi lần Đạp Thủy thuyền đi qua đều phải đi vòng! Đến nơi rồi, mời công tử lên thuyền!

Việt gạt đầu bước lên thuyền, phát hiện ra trên thuyền cũng không có quá nhiều khách, chỉ khoảng hơn ba chục mống, so với diện tích khổng lồ thì đây là số lượng nhỏ đến đáng thương. Cũng không có gì khó hiểu, cái giá vé như vậy đủ khiến Linh Luân giả cũng phải xem xét, còn Linh Động giả thì căn bản không dám nghĩ đến.

Trong đó đa phần là những phú hào gia tài ngàn vạn và hộ vệ của mình, chỉ có khoảng tám người là tu giả độc hành, có lẽ đều là Linh Luân giả, trong đó một người dường như là Linh Phách cánh, chớp mắt, tinh quang bắn ra sắc như đao, thâm nhập tâm phách.

Chúng nhân thấy gã mới lên thuyền còn trẻ như vậy đương nhiên sinh ra chút coi thường, một vị phú hào cười ha ha:

- Tiểu tử, không phải trộm tiền gia đình chuẩn bị ra ngoài rong chơi đấy chứ? Cẩn thận không bị người ta cướp hết tiền!

Đám người còn lại cũng cất tiếng cười, Việt thấy vậy chỉ cười theo mà không nói gì cả. Một câu chuyện vui, không nhất thiết phải phản ứng dữ dội, tự khiến bản thân phải cảm thấy khó chịu.

- Được rồi các vị, Đạp Thủy chuẩn bị khởi hành, hi vọng trên đường mọi người an phận chút, đừng thêm rắc rối cho ta!

Thanh âm trầm thấp vang lên, cửa thuyền cũng theo đó mà mở ra, một người trung niên mang theo hai thủ hạ bước vào, lạnh giọng nói.

- Xem ai đang nói kìa, ai dám gây chuyện trên Đạp Thủy chứ?

- Không sai không sai, Đạp Thủy là thuyền của Vạn Yêu Thương Hội, ai dám hành xử thiếu suy nghĩ như vậy?

Nghe mọi người cười đùa nghị luận, Việt không nghe lọt tai câu nào, mọi sự tập trung đều đặt ở người trung niên vừa bước vào. Người này khí tức rất rõ ràng, so với đám người Lý Minh, Nhất Cuồng mà hắn từng gặp thì hơn nhau không biết bao nhiêu lần, rõ ràng là tu giả Linh Phách cảnh, thậm chí có thể chính là một vị Đệ nhất Bộ viên mãn giả hàng thật giả thật.

Hai tên thủ hạ bên cạnh hắn cũng là Linh Luân viên mãn, cộng thêm đám hộ vệ của Thương hội, đủ để áp đảo những người trên thuyền, do vậy có thể tưởng tượng ra được sự cường đại của Vạn Yêu thương hội này.

- Thì ta cứ dặn trước như vậy cũng không thừa! Thuyền chuẩn bị khởi hành, mọi người chuẩn bị đi!

Trung niên nhân cũng không tốn quá nhiều thời gian tán phét với đám hành khách, bỏ lại một câu rồi rời đi.

Nhìn theo bóng dáng của nam tử trung niên, Việt quay sang một vị trung niên có bộ râu quai nón tuyệt đẹp ở gần hắn, hỏi:

- Người này là ai vậy?

Người trung niên này nhìn hắn bằng ánh mắt rất chi là “gã đó mà nguoi cũng không biết hay sao?”, nhưng vẫn lên tiếng trả lời hắn:

- Đó là chấp sự phụ trách Đạp Thủy thuyền của Vạn Yêu Thương Hội, Lưu Thủy quyền Từ Chính Văn!

- Chắc ông ấy lợi hại lắm phải không?

- Đương nhiên, chỉ riêng tu vi Linh Phách viên mãn của Từ Chính Văn đã có thể lực áp quần hùng rồi...

Việt khẽ gật đầu, mặc dù đúng như hắn dự đoán người này là một vị Đệ nhất Bộ viên mãn giả, nhưng đến khi nghe xác nhận vẫn cảm thấy rung động. Đây chính là tồn tại đứng đầu Cổ Nguyên quốc, Đệ nhị Bộ không ra căn bản là vô địch, không cần kiêng nể điều gì.

Một cường giả như vậy mà chỉ làm một chân chấp sự nhỏ bé phụ trách một thương thuyền, như vậy Vạn Yêu thương hội còn mạnh đến mức nào nữa chứ?

- Đại thúc à, người vừa nói là chỉ riêng tu vi, lẽ nào vị Từ chấp sự này còn thủ đoạn nào khác kinh khủng hay sao?

- Đương nhiên, ta nghe nói Từ chấp sự có một bộ tuyệt phẩm linh thuật vô cùng khủng bố có tên là Lưu Thủy Toái Nham Quyền, khi mới bước vào Linh Phách hậu kỳ đã có thể trăm một vị viên mãn giả Đệ nhất Bộ, vang danh khắp một dải Lạc Hà!

Việt âm thầm hít sâu một hơi, chưa viên mãn đã có thể trăm viên mãn, bây giờ đã thành viên mãn giả thì chiến lực còn đạt đến mức nào, có thể chống lại Đệ nhị Bộ hay sao? Dù không thể chống lại e là cũng có thể sống sót từ tay Đệ nhị Bộ.

- Thuyền khởi hành rồi!

Lập lập!

Boong thuyền truyền lên những tiếng đều đều, cuối cùng thì thuyền đội cũng đã khởi hành.

Chiếc thuyền lớn từ từ rời khỏi bến cảng, lá cờ in hai chữ Vạn Yêu bay phấp phới...

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 94: Hắc vũ

Đạp Thủy thuyền có tốc độ cực nhanh, nhanh đến không thể tưởng tượng, chỉ gần một ngày, đã cách xa Lạc Thượng thành hơn một vạn dặm, tức là gấp ba lần quãng đường từ thủ đô vào đến Sài thành, tốc độ này quả thực quá khủng khiếp, có thể sánh với phi cơ.

Với tốc độ như vậy hành khách dám lên boong thuyền dạo chơi hóng mát e là sẽ bị thổi bay ngay lập tức, đương nhiên Vạn Yêu thương hội sẽ không

biển nơi đẹp nhất trên thuyền trở thành cảnh địa như vậy.

Vị trí mũi thuyền được bọc bởi hai tấm hình vòng cung không biết làm từ chất liệu gì, hình thành góc nhọn bao phủ non nửa thuyền, kinh phong sẽ thuận theo hai tấm gỗ hình vòng cung tan đi, không thể thổi lên boong thuyền.

Cột kẹt!

Mở khoang nhỏ trên thuyền, Việt vừa hay nhìn thấy mũi thuyền sắc nhọn vừa cắt một đường phong long quyền, đi xuyên qua nó, cường độ đáng sợ khiến hắn không khỏi giật mình.

- Con thuyền này mà xuất hiện ở Địa cầu, nhất định sẽ tạo thành cơn sốt trong ngành công nghiệp đóng tàu!

Đứng sát lan can hai bên mạn thuyền, phóng tầm mắt ra xa, nước sông mênh mông vô tận. Ánh tịch dương bao trùm lên vạn vật, khiến mặt sông bị nhuộm thành một màu đỏ rực.

- Không hổ là Lạc Hà, quả thật hùng vĩ!

Thu cả tràng cảnh hùng vĩ vào trong tầm mắt, Việt đang định cảm thán chép miệng cảm thán một câu thì một tiếng cảm thán đã vang lên bên tai. Hắn lập tức quay sang nhìn, chỉ thấy vừa lên tiếng là một người trung niên nam tử đang dựa vào mạn thuyền.

Trung niên nam tử vận một bộ thanh y, gương mặt hết sức phổ thông, khí tức trên người như có như không, dường như là ba động Linh Luân, lại có vẻ như là Linh Phách.

Một nụ cười ban đầu không bao giờ là thừa cả, Việt lập tức cười làm quen:

- Lão ca có thể nói tường tận chăng, Lạc Hà lớn đến mức nào vậy?

Trung niên nam tử thấy tên tiểu tử này niềm nở như vậy cũng không hề giấu diếm, xòì lời kể:

- Là con sông lớn nhất của Nam Phong Vực, Lạc Hà dài tới hơn sáu mươi vạn dặm, trải dài từ Phong Mi quốc, Nam Lý quốc, Thiên Câu quốc, Thiên Nam đế quốc... tổng cộng mười hai quốc gia. Nhánh phụ thì càng nhiều vô số kể, trải rộng khắp mọi góc ngách của Nam Phong vực!

Việt hít một hớp khí lạnh, không khỏi tính toán chiều dài của Lạc Hà.

“Một dặm tương đương với khoảng nửa cây số, nhân với sáu mươi vạn, bằng ba mươi vạn cây số, tức là 300.000 km. Ôi mẹ ơi!”

Theo như hắn biết thì dòng sông dài nhất ở Địa cầu là sông Nile, chiều dài mới rơi vào khoảng đầu đó sáu đến bảy nghìn cây số mà thôi, vậy mà dòng Lạc Hà này lại dài những ba trăm nghìn cây, tức là gấp khoảng 50 lần. Đúng là một con số không tưởng!

Nhìn gương mặt khiếp sợ của tên tiểu tử, ai cũng sẽ muốn tiếp tục thể hiện sự hiểu biết của mình, ngay cả một người từng trải cũng không ngoại lệ.

- Ha ha ha, con số sáu mươi vạn tuy rất lớn nhưng chưa phải toàn bộ chiều dài của Lạc Hà đâu! Con số đó chỉ tính từ Phong Mi quốc mà thôi, nếu tính cả phần sông nằm bên trong Thập Vạn Đại Sơn thì con số có lẽ còn lớn hơn rất nhiều. Hơn nữa...

Thấy lão trung niên này muốn thừa nước đục thả câu, Việt có xúc động muốn cho lão một cái tát, đương nhiên hắn không làm như vậy. Chưa nói đến tu vi của đối phương, đám gây chuyện trên thuyền của Thương hội thì chỉ có nước nhảy xuống Lạc Hà mà thôi.

- Được rồi lão ca, đừng thả câu nữa!

- Ha ha, ta nghe đồn Lạc Hà thực ra cũng chỉ là nhánh phụ của một dòng sông khổng lồ nằm ở nơi sâu xa nhất của Thập Vạn Đại Sơn mà thôi!

- Lạc Hà chỉ là nhánh phụ?

Việt có chút không tin nổi, một dòng sông dài ít nhất gấp 50 lần sông Nile, vậy mà chỉ là nhánh phụ của đại hà khác, nếu đúng là thật thì dòng đại hà kia dài tới mức nào cơ chứ, gấp vài trăm lần sông Nile? Đúng là không tưởng!

Hơn nữa chuyện ở bên trong Thập Vạn Đại Sơn một gã tu giả Đệ nhất bộ có thể biết được hay sao?

Lại còn nghe đồn đại, lẽ nào lão sống đến gần đây năm rồi mà vẫn không biết lời đồn thường không mấy chính xác hay sao?

Khi con người đã mất niềm tin vào nhau thì câu chuyện cũng sẽ trở nên nhạt nhẽo, hai người trò chuyện một lúc rồi lại im lặng, tiếp tục ngắm dòng đại hà.

Rất nhanh hoàng hôn đi qua, màn đêm buông xuống.

- Các vị, mời vào trong thuyền, tối giờ ăn cơm tối rồi!

Cửa khoang thuyền mở ra, một thành viên của Vạn Yêu thương hội thông báo những người đang hóng gió trên boong.

- Được được, bụng cũng đói rồi!

- Thức ăn trên Đạp Thủy thuyền cũng khá ổn, không biết bữa tối nay được thưởng thức của ngon vật lạ gì đây?

Nghe chúng nhân nói chuyện, Việt chỉ cười cười, đi theo xuống khoang thuyền. Hắn tuổi thơ có thể nói là cực độ đói khát, vì thế khi lớn lên vẫn luôn luôn muốn được ăn ngon, dù bây giờ vẫn vậy.

Ăn tối xong, Việt quay trở lại phòng của mình.

Thuyền Đạp Thủy tổng cộng có bốn tầng, tầng thấp nhất là tầng để hàng, tầng thứ hai là nơi cư trú cho các thành viên thương hội, tầng thứ ba dành cho đám hộ vệ cường giả, còn tầng trên cùng đương nhiên phải dành cho hành khách.

Phòng của Việt là phòng Mảo, diện tích không nhỏ, gần ba mươi mét vuông.

Nằm kên ra trên giường, chăm chú nhìn lên trần phòng, cứ thất thần như vậy một hồi lâu, cuối cùng Việt ngồi dậy, hai ngón tay kẹp một chiếc lông vũ màu đen, bắt đầu quan sát.

Chiếc lông vũ của một loài hung điều khổng lồ mà hắn nhặt được ở bên trong Táng Địa, giờ được hắn sử dụng làm binh khí. Chỉ cần truyền linh lực vào, chiếc lông vũ sẽ trở nên vô cùng sắc bén, có lẽ không thua gì Cực phẩm linh binh.

Hắn đã xem xét chiếc lông vũ rất nhiều lần nhưng vẫn chưa thể nào phát hiện được điều gì, đây hoàn toàn chỉ là một chiếc lông vũ của một loài hung điều cực độ mạnh mẽ, vì vậy mang trên mình những năng lực đặc biệt.

Nhưng trực giác lại nói cho hắn biết thứ này không đơn giản như vậy!

Mỗi lần sử dụng, chiếc lông vũ lại tản ra những luồng hắc khí âm hàn, vết thương mà nó gây ra sẽ bị thứ hắc khí này quấn quanh, tinh huyết không ngừng bị hút đi rất khó cầm máu, như là bị lời nhấc tử vong bám quanh người vậy.

Điều đáng lưu ý là hắn có thể lờ mờ cảm nhận được mối liên kết mật thiết giữa chiếc lông vũ và những đoàn hắc khí đó, huyết tinh hút được không biết bằng cách nào đó mà truyền về chiếc hắc vũ, bằng chứng là sau lần đồ sát ở bên ngoài Loạn Yêu sơn mạch, cây hắc vũ lại trở nên mạnh hơn một chút.

Hắn đương nhiên sẽ không nghĩ theo phương hướng thường xuyên xuất hiện trong tiểu thuyết, do vận đồ nên đột nhiên nhặt được một thanh thần binh, và thanh thần binh đó càng ngày càng trở nên mạnh mẽ.

Hoặc cũng có thể, chiếc lông vũ này được hắn mang ra khỏi Táng Địa, đã mang trong mình lời nguyện từ vong, nếu như không giết đủ lượng sinh mệnh, thì hắn sẽ phải lấy mạng mình để bù vào.

Việt khẽ bật cười, điều này đúng là có chút khôi hài, mà bản thân hắn cũng có chút buồn cười. Khả năng này khó mà thành sự thật, có lẽ chỉ nên xuất hiện trong các tiểu thuyết kinh dị mà thôi.

Một khả năng khác thực tế hơn, có thể là chủ nhân của chiếc lông vũ này vẫn chưa chết hẳn, chỉ cần đợi đến một ngày hấp thu đủ tinh huyết sinh mệnh, sẽ lập tức phục sinh. Nếu điều đó xảy ra thì đây chính là một hồi đại nạn thực sự, đương nhiên là đến với mình hắn.

Nhưng suy đoán cuối cùng cũng chỉ là suy đoán mà thôi, hắn sẽ không vì sợ đầu sợ đuôi mà tự nhiên ném đi một món bảo vật, một món đồ có thể tăng khả năng sinh tồn của hắn trong thế giới tàn khốc này.

Giả dụ đúng là con hung điều chủ nhân của chiếc hắc vũ vẫn còn sống, vậy thì đến ngày nó phục sinh hắn đã bước đến một cảnh giới rất cao, có thể ra tay trấn áp hung vật, vậy thì sẽ không có đại nạn nào xảy ra cả.

Hơn nữa biết đâu bất ngờ, chả có câu chuyện kỳ bí nào cả, chả có đầu hung vật nào phục sinh hết, chiếc hắc vũ này thực sự tiến hóa thành một món thần binh bảo mệnh cho hắn, lúc đó thì quá lời rồi.

Nói chung là lời hay lẽ, vẫn là do quyết định của mỗi người mà thôi, và con người sẽ phải chịu trách nhiệm trước mỗi quyết định của bản thân.

Và muốn có thể gánh được trách nhiệm trước mỗi quyết định, không cần phải đắn đo khi lựa chọn, thì điều tiên quyết là phải có thực lực.

Nắm đầm đui lớn, nào phải đắn đo?

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Như Nguyệt

Rất nhanh một đêm dài trôi qua.

Sáng sớm, ánh bình minh tươi đẹp len lỏi khắp các góc ngách trên thuyền. Từng tia nắng mai như những đứa trẻ tinh nghịch nhảy nhót trên boong thuyền.

Cửa khoang thuyền mở ra, gã thiếu niên bước lên boong thuyền, hít một ngụm không khí trong lành.

Trên boong thuyền lúc này đã có không ít hành khách đang hóng gió ngắm cảnh ban mai.

Phóng tầm mắt ra xa, chỉ thấy mặt sông càng lúc càng mở rộng, cảm giác hết như đã ra đến cửa sông, chuẩn bị tiến vào đại hải.

- Mọi người chú ý, bốn năm trăm dặm nữa là đến Như Nguyệt Hồ, mọi người không được phép dừng gần mạn thuyền!

Từ Chính Văn tiến lên boong thuyền nhắc nhở mọi người.

Có người nghe thấy thì tỏ ra thần nhiên như không, chẳng hạn như trung niên thanh y từng nói chuyện vài câu với Việt, có lẽ đã biết rõ tình hình. Còn có vài người tỏ ra ngờ ngạc, hiển nhiên là vì không hiểu nguyên do. Chắc chỉ có Việt là chả biết cái quái gì nhưng mặt vẫn không biến sắc mà thôi.

Không phải hấn thích tỏ ra nguy hiểm, mà hấn biết kiểu gì cũng có người lên tiếng hỏi mà thôi, không việc gì phải gấp cả. Quả nhiên ngay lập tức có một vị phú hào mập lùn lên tiếng hỏi:

- Từ chấp sự, Như Nguyệt Hồ không phải thắng cảnh nổi tiếng của Như Nguyệt quốc hay sao, có gì nguy hiểm chứ?

Từ Chính Văn cũng đậm mặt đáp:

- Nhắc đến Như Nguyệt hồ, phải nhắc đến nguồn gốc của nó. Các vị hãy nhìn đoạn sông này, có phải lòng sông càng lúc càng rộng ra hay không? Thực tế cách đây khoảng năm trăm năm, Như Nguyệt quốc vốn dĩ chỉ là một phần của Thiên Câu quốc, và phần Lạc Hà đi qua Thiên Câu quốc lúc đó là đoạn sông hẹp nhất của Lạc Hà, rộng có hơn mười trượng mà thôi.

Mọi người kinh ngạc nhìn dòng Lạc Hà, lòng sông bao la này từng rộng có mười trượng ư? Đúng là thời gian năm trăm năm có thể khiến rất nhiều thứ thay đổi, biết bao thế hệ phàm nhân đến rồi lại đi, nhưng thay đổi như vậy thì cũng quá mức kinh hãi đi!

Từ Chính Văn thấy vẻ mặt mọi người như vậy cũng không thừa nước đục thả câu, tiếp tục nói:

- Khi đó tại Nam Phong Vực xảy ra một trận chiến kinh thiên động địa giữa vị cường giả tuyệt thế, khiến cho thiên địa biến sắc vạn vật quay cuồng càn khôn xoay chuyển. Một trong hai vị cường giả tuyệt thế đó được gọi là Như Nguyệt Vương, một chương đánh xuống cắt ngang Lạc Hà, tạo thành một hồ nước ngăn dòng Lạc Hà, nhịp độ dòng chảy điên cuồng của Lạc Hà cũng gần như bị ngăn lại!

Nghe đến đây, Việt không kìm được mà hít vào một ngụm khí lạnh. Hồ vốn là nơi tồn đọng nước, được bao quanh bởi đất liền, thuộc về hệ sinh thái nước không chảy, trái ngược với hệ sinh thái nước chảy như sông, suối. Vậy mà lại có một hồ nước ngăn dòng Lạc Hà, quả thực là kỳ quan.

Lần này Việt không kìm được mà lên tiếng hỏi:

- Nếu vậy thì Như Nguyệt hồ phải vô cùng an toàn mới phải, tại sao qua miệng ngài lại trở nên cực độ nguy hiểm như vậy?

Từ Chính Văn xoa xoa cằm, cười nói:

- Năm đó vị Như Nguyệt Vương kia một chương đánh xuống tạo thành hồ nước, chương ý vẫn không hề tiêu tan, bảo phủ cả một khu vực, khiến nước sông cuộn cuộn đi qua hồ cũng trở nên mất tự chủ, ngay cả phong quyền cũng bị chương ý dẫn dắt, tạo thành phong đao thủy kiếm không ngừng trung kích ra xung quanh, khiến cả đoạn sông cũng theo đó mà mở rộng gấp nhiều lần!

- Lẽ nào hơn năm trăm năm rồi mà ý chí đó vẫn tồn tại hay sao?

Có người lên tiếng hỏi, Từ Chính Văn gật đầu tiếp tục đạo:

- Thuyền bè di chuyển trên Lạc Hà căn bản không thể đi xuyên qua trung tâm hồ Như Nguyệt, chỉ có thể vượt qua hồ bằng cách đi một vòng dài sát bờ, nơi trùng kích của chương ý yếu nhất. Đương nhiên dù di chuyển sát bờ thì tàu thuyền bình thường cũng khó mà chịu được, đó là lý do toàn bộ Đạp Thủy Thuyền này đều được làm bằng cực phẩm thiết mộc!

Tất cả mọi người trên boong dù đã biết chuyện hay mới nghe lần đầu đều không ngừng phát ra những tiếng cảm thán, khâm phục mãi không thôi.

Việt âm thầm so sánh vị Như Nguyệt Vương này với bà lão điên, thực sự không thể nào biết được ai mới là kẻ mạnh hơn. Chỉ biết cả hai có lẽ đều là những cường giả mạnh nhất dưới vùng trời này.

Lòng sông càng lúc càng mở rộng, cuối cùng hiện ra trong tầm mắt chúng nhân là một vùng biển rộng mênh mông không thấy bến bờ, dù là những tu giả với giác quan hơn xa thường nhân cũng không thể thấy được bờ bên kia.

Chỉ là khác với đại hải vô tận sóng dữ cuộn lên tận trời, mảnh hải dương trước mắt lại tĩnh lặng đến lạ thường, sóng gợn lăn tăn không dứt, những con gió tản mát là là trên mặt nước, thật sự là một hồ nước không lờ chứ không phải đại hải vô tận.

Đến tận bây giờ Việt mới tin lại có kỳ cảnh một hồ nước chặn ngang đại giang hùng vĩ như vậy. Dòng nước mới ban nãy còn điên cuồng vỗ lên mạn thuyền, vậy mà khi chảy đến đây lại trở nên hiền hòa đến lạ, dòng sông dường như ngừng lại tại chân trời.

- Mọi chú ý, đã đến Như Nguyệt Hồ! Lập tức cho thuyền tiến sát bờ!

Mỗi lần đi qua Như Nguyệt hồ, Từ Chính Văn đều phải nhắc nhở thành viên thương hội, lần này cũng không ngoại lệ.

- Chấp sự yên tâm, bọn ta vẫn chưa muốn chết!

Thành viên thương hội không hề cảm thấy phiền toái, chỉ cười đáp lại.

Chiếc thuyền lớn nhanh chóng rời khỏi thủy lộ chậm rãi tiến đến gần bờ, người không hiểu chuyện còn tưởng thuyền đang chuẩn bị cập bờ. Nhưng sau khi cách bờ một khoảng tương đối gần, Đạp Thủy thuyền không tiếp tục tiến vào mà giữ nguyên khoảng cách như vậy, cứ men theo bờ mà di chuyển.

Nhìn mặt nước mênh mông không thấy bờ đối diện, từng gợn sóng mông lung, những con gió mát dập diu, không hiểu sao tất cả mọi người đều sinh ra một cảm giác bình yên đến lạ.

Dường như đây là một thắng cảnh do trời đất sinh ra, chứ không phải tàn tích của một trận đại chiến kinh thiên động địa, làm sao có thể có nguy hiểm gì chứ?

Có người nảy sinh nghi ngờ trước lời nhắc nhở của Từ Chính Văn, cũng có người trong khoảnh khắc yên bình này hoàn toàn quên đi, không tự chủ được mà tiến gần về phía mạn thuyền, muốn được đến gần hơn với thắng cảnh.

Gần như ngay thời điểm chạm đến mạn thuyền, cảm giác yên bình đột nhiên biến mất, tâm thần trở nên hoảng hốt, sản sinh cảm giác sợ hãi khó hiểu.

Ong!

Đột nhiên, không chút lý do, một luồng khí thể sắc bén đáng sợ từ sóng nước mênh mông vô tận ngoài kia ập đến, khiến mấy người sắc mặt tái nhợt, không kịp được lùi mấy bước.

Phốc!

Ngay khi bước chân dừng lại, lập tức không tự chủ được mà há miệng phun ra một ngụm máu tươi, vẩy khắp boong tàu. Trước ngực áo xuất hiện vô vết rách vào tận da thịt như bị trường tiên quất vào, lại như bị đao kiếm quét trúng.

- Vị Như Nguyệt Vương kia rốt cuộc mạnh đến mức độ nào chứ?

Việt lên tiếng than nhẹ một câu như nói lên tiếng lòng của mọi người ở đây.

Ý!

Sắc mặt hần đột nhiên xuất hiện dị sắc, tâm thần lập tức tập trung vào chiếc nhẫn không gian trên tay trái.

Đình đình đang đang...

Chỉ thấy đoạn kiếm gãy có khắc hai chữ Thuận Thiên dường như bị thứ gì đó kích thích, không ngừng lap tói đập vào bức tường không gian trong nhẫn, phát ra những tiếng kim loại trong trẻo miên man bất tận.

- Không lẽ...

Thanh kiếm này được nhận định có lịch sử khoảng năm trăm năm, hoàn toàn trùng khớp với thời gian hình thành hồ Như Nguyệt, chẳng lẽ chủ nhân thanh kiếm gãy này lại chính là vị Như Nguyệt Vương kia?

“Không đúng, phản ứng của thanh kiếm gãy dường như là đang nổi giận chứ không phải hưng phấn, nếu vậy...”

Việt nghĩ đến một khả năng, chủ nhân thanh đoạn kiếm này có thể chính là vị cường giả đã giao chiến với Như Nguyệt Vương kia, vì vậy nó mới sản sinh địch ý kịch liệt với chương ý mà Như Nguyệt Vương để lại.

Nếu như chủ nhân thanh kiếm Thuận Thiên bị gãy thực sự là Lý Thái Tổ, vậy có khi nào vị Như Nguyệt Vương kia cũng là một vị danh nhân vốn dĩ đã biến mất trong dòng lịch sử? Liên quan đến hai chữ Như Nguyệt, có thể là ai đây?

Hít một hơi thật sâu, Việt âm thầm thề, đến khi có đủ thực lực, hẳn nhất định sẽ tiến vào trung tâm của hồ Như Nguyệt, thăm dò đến tận cùng

“Nhìn nước Như Nguyệt cuộn cuộn chảy

Bóng dáng người xưa lại hiện về...”

Anh em lễ lạt vui vẻ thì tặng mình nguyệt phiếu kim đầu các thứ đề!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Hoành không

Hoàng hôn buông, ánh tịch dương phủ xuống, vạn vật vốn dĩ đã mệt mỏi sau một ngày dài lại càng trở nên thiếu sức sống.

Bóng dáng chiếc thuyền lớn nặng nề kéo dài trên mặt sông.

Đứng trên boong thuyền, hành khách thẫn thờ nhìn về phía xa xa, mặt nước mênh mông vô tận chuyển sang màu đỏ rực, hệt như ánh tịch dương bị hòa tan hóa thành tịch thủy đổ xuống bên dưới.

- Các vị, vậy là đã đi qua hồ Như Nguyệt rồi!

Từ Chính Văn lên tiếng phá vỡ khoảnh khắc tĩnh lặng, đưa mọi người trở về với thực tại.

- Cũng đã đến giờ ăn tối, mọi người xuống khoang thuyền thôi!

Rất nhanh một đêm lại trôi qua. Không ít người trần trọc không ngủ được vì những ấn tượng mà Như Nguyệt hồ mang lại, ấn tượng về một kỳ quan thiên nhiên, ấn tượng về một vị cường giả vô thượng, hay ấn tượng về trận chiến kinh thiên động địa...

Cũng có những người vẫn ngủ say như không có chuyện gì xảy ra, dường như họ chỉ là khách trọ trong cuộc đời này, mọi thứ đối với họ đều chỉ là thoáng qua, không thể gây ra ảnh hưởng gì đối với tâm tình.

Trời sáng bạch, mọi người như thường lệ lại tụ tập trên boong thuyền. Ngắm cảnh. Tâm sự.

Từ Chính Văn bước lên boong, có người lập tức cười hỏi:

- Từ chấp sự, chúng ta đi đến đâu rồi?

- Các vị, chúng ta sắp sửa đi vào phạm vi của Thiên Nam đế quốc, cường giả như mây trời. Từ bây giờ sẽ có Bước thứ hai xuất hiện, các vị tốt nhất nên cẩn thận, đừng chọc giận họ!

Đám người này đều đến từ quốc gia hạ đẳng, nay được đến Lục phẩm đế quốc, có khác nào nhà quê lên tỉnh cái gì cũng lạ lẫm, ngây thơ chất phác, rất dễ nói ra những phát ngôn hay làm ra những hành động ngu ngốc chọc giận cường giả.

Uy tín của Vạn Yêu Thương Hội là rất lớn, nhưng không phải ai cũng sẵn sàng cấp cho Thương hội mặt mũi, một vị cường giả Bước thứ hai hoàn toàn có thể làm gỏi cả thuyền này.

Một thanh niên trẻ tuổi khí chất cao quý, bên cạnh có bốn gã Linh Luân giả bảo vệ, lên tiếng cười nói:

- Từ chấp sự, người là viên mãn giả Đế nhất Bộ, lại là chấp sự của Vạn Yêu thương hội, chắc chắn đã gặp qua cường giả Đế nhị Bộ. Mọi người cũng đang rảnh rồi, có thể kể một chút không?

Nghe vậy, những người khác quanh đó cũng tụ tập lại, mặt đầy vẻ hứng thú. Nhìn vẻ mặt chờ đợi của hành khách, Từ Chính Văn cũng không nỡ lòng khiến mọi người mất hứng, chậm rãi nói:

- Nhất bộ Giác tỉnh, Lưỡng bộ Hoành không, Đế nhị Bộ chính là Hoành Độ Thiên Không. Đế nhất Bộ, chỉ được coi là nhập môn mà thôi, chỉ có bước vào Đế nhị Bộ, mới thoát khỏi phạm trù phàm nhân, phá vỡ ràng buộc của đại địa, bay lượn trên thương thiên! Đế nhị Bộ, có năng lực gì, ta cũng không nắm rõ ràng, chỉ có thể nói sơ qua cho các ngươi biết!

Khẽ hắng giọng, Từ Chính Văn tiếp tục nói:

- Bước thứ hai của quá trình tu luyện, chính là cảm nhận những quy tắc vận động của trời đất, hay còn gọi là "Khí". Xung quanh chúng ta có những dòng "Khí" vô hình ràng buộc, cảm nhận quy luật vận động của "Khí", từ đó mượn những vận động này để phi hành trên không trung. Hoàn không, chính là năng lực tiêu biểu nhất của cường giả Bước thứ hai.

- Đương nhiên, Hoàn không chỉ là một khả năng cơ bản mà thôi. Năng lực làm nên sức mạnh của Đệ nhị Bộ, chính là dựa vào vận động của thiên địa để ra đòn. Khả năng ra đòn từ khoảng cách xa và sức phá hoại khổng lồ, đó là những thứ mà chỉ dùng linh lực đơn thuần thì không thể đạt được.

- Một năng lực cao cấp hơn, ta cũng mới chỉ nghe qua một chút chứ chưa tận mắt chứng kiến, cường giả Bước thứ hai, có thể đoán trước được các tình huống tấn công của đối phương!

- Thật như vậy sao?

Mọi người không kìm được mà hít vào một ngụm khí lạnh, trong đó có cả Việt. Lời của Từ Chính Văn hẳn nghe không sót một chữ nào, không thể nào không khiếp sợ trước năng lực của tu giả Bước thứ hai. Quyền còn chưa phát đã bị đối phương đọc vị, vậy thì còn đánh cái mẹ gì nữa?

- Ta cũng không thể khẳng định vì chưa nhìn thấy tận mắt. Bất kỳ một cử động dù là nhỏ nhất cũng có thể gây nên xáo trộn thiên địa chỉ "Khí" xung quanh, cường giả Đệ nhất Bộ có thể nắm bắt được những dao động đó, từ đó đưa ra phán đoán phương hướng chiêu số để tiến hành ngăn chặn! Đương nhiên, ngoài những khác biệt kể trên thì về cơ bản Đệ nhị Bộ vượt trội Đệ nhất Bộ về tất cả mọi mặt, từ chất lượng, cường độ hay lưu lượng linh lực, có thể nghiền ép, thậm chí hủy diệt...

- Từ chấp sự!

Đột nhiên có người lên tiếng ngắt lời Từ Chính Văn, khiến không ít người đang say sưa lắng nghe cảm thấy rất bất mãn, quay về nơi phát ra thanh âm, tưởng ai hóa ra chính là tên tiểu tử trẻ tuổi trốn nhà đi chơi.

- Tiểu tử, ngươi làm gì vậy?

Cảm nhận được những ánh mắt rất không thiện ý, Việt vội vàng hỏi:

- Từ chấp sự, ngươi nói đã từng gặp qua cường giả Bước thứ hai?

- Đúng vậy, có vấn đề gì sao?

Dù là người dễ tính nhất cũng cảm thấy khó chịu rồi, tên tiểu tử này dám ngắt lời của Từ Chính Văn, tưởng nói ra được đạo lý gì hóa ra chỉ là một câu hỏi hết sức vớ vẩn.

Việt lập tức chỉ tay về phía sau thuyền nói:

- Vậy Từ chấp sự xem kia có phải cường giả Bước thứ hai hay không?

Những người khác thấy vậy cũng chuyển ánh mắt, lập tức kinh hãi không thôi.

Chỉ thấy dòng Lạc Hà sóng nước điên cuồng vậy mà bị cắt ra thành một rãnh dài hơn mấy chục trượng, nước sông rẽ sang hai bên, phía bên trên một bóng nhân ảnh đang bay với tốc độ khủng khiếp. Đạp Thủy thuyền tốc độ đã rất nhanh, chớp mắt đã đi được sáu, bảy mươi trượng, vậy mà bóng ảnh này còn nhanh hơn, với đà này sẽ rất nhanh đuổi kịp đám người.

Nhưng cảnh tượng đó không phải nguyên nhân chính khiến người ta giật mình, kinh hãi hơn là, trên lưng nhân ảnh có một đôi cánh lớn màu đen, đôi cánh dài hai ba chục mét, che rợp cả bầu trời.

- Là cường giả Bước thứ hai?

- Hẳn muốn làm gì vậy? Chẳng lẽ muốn đuổi theo chúng ta?

- Từ chấp sự, chúng ta phải làm sao bây giờ?

Lần đầu nhìn thấy cường giả Đệ nhị Bộ, không ít người tâm lý yếu kém này sinh cảm giác sợ hãi, khủng hoảng, nếu như bị cường giả hỏi thăm thì làm sao để chống lại?

- Không thể thành đạo!

Việt khẽ lắc đầu đánh giá những người này, việc gì mà phải khủng hoảng như vậy? Nếu không có hận thù gì lớn thì làm gì có chuyện cường giả Bước thứ hai bỏ thời gian ra đuổi theo mấy gã Đệ nhất Bộ, có thể chỉ là trùng hợp mà thôi. Mà nếu thực sự có thù hận, thì kêu cứu Từ Chính Văn có tác dụng gì chứ?

Tu giả Đệ nhất Bộ gặp phải Đệ nhị Bộ, căn bản không thể chống cự, nếu thực sự đối phương muốn chặn thuyền, thì Từ Chính Văn có thể làm gì? Dù uy tín của Vạn Yêu Thương Hội rất cao, nhưng chắc không vì vài gã hành khách mà đắc tội cường giả Bước thứ hai.

Từ Chính Văn giờ tay ngăn chặn sự lo lắng của mọi người, ánh mắt nhìn chằm chằm bóng người đang lướt đến. Thực tế thì Việt đã nhầm, Vạn Yêu

Thương Hội sẽ không vì một cường giả mà thỏa hiệp làm mất uy tín đã gây dựng bấy lâu, ít nhất thì một gã Đệ nhị Bộ không thể làm như vậy.

Ba!

Cách Đạp Thủy chưa đến một dặm, đôi cánh sau lưng nhân ảnh hơi rung, trong nháy mắt xuất hiện trên đầu thuyền, phong lực cự đại khiến cho cả chiếc thuyền lớn không ngừng lắc lư, tựa hồ như muốn lật úp.

Mặc dù đối phương đứng ở trên cao nhìn xuống với tư thái vô cùng cao cao tại thượng, nhưng trên thuyền không ai cảm thấy phật ý mà chỉ hy vọng đối phương muốn hỏi đường hay gì đó tương tự mà thôi, chứ không phải muốn gây sự hoặc chặn đường cướp bóc.

Chỉ có Từ Chính Văn là dám trực tiếp tỏ thái độ, nhưng lại là khom lưng ôm quyền, cung kính nói:

- Văn bối Vạn Yêu Thương Hội Từ Chính Văn, tham kiến Phi Văn tiền bối!
- Bay vài chục dặm đường có chút mệt, dừng lại nghỉ ngơi trên thuyền của Vạn Yêu Thương Hội không vấn đề gì chứ!
- Tiền bối cứ đùa, văn bối vinh hạnh còn không kịp.
- Ha ha, vậy thì tốt!

Vị cường giả Bước thứ hai này cất tiếng cười lớn, tung người hạ thân xuống boong thuyền.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Phi Văn

Đến tận khi nhân ảnh đáp xuống thuyền, chúng nhân mới nhìn rõ tướng mạo đối phương, là một trung niên khuôn mặt khô gầy, thân khoác hắc y, sau lưng hắc, đôi cánh đen vừa thật vừa giả thu lại, cuối cùng hóa thành một chiếc trường bào màu đen ôm lấy hai vai.

Trên thuyền đột nhiên có thêm một vị cường giả Bước thứ Hai, mọi người đều không dám nói chuyện, thậm chí không dám phát ra bất cứ tiếng động gì, sợ làm đối phương không vui.

Có mấy phú hào gia tài ngàn vạn bình thường quát hạ nhân thì hét ra lửa, vậy mà lúc này đây lại hóa gan nhỏ, trốn tận tít bên trong khoang thuyền không dám lộ mặt ra.

Vị Phi Văn tiền bối này thấy vậy thì cười nói:

- Các ngươi cứ nói chuyện của mình, ta đâu có ăn thịt người bao giờ!
- Phi Văn tiền bối là một trong những người ta kính trọng nhất, mọi người không cần phải sợ.

Từ Chính Văn nghe vậy cũng bồi vào, nhưng mọi người cũng không mấy tin tưởng, chỉ dùng ánh mắt để trao đổi với nhau, khiến không khí trên tàu trở nên yên tĩnh một cách quỷ dị.

Viết đưa mắt nhìn vị cường giả Bước thứ hai này, boong thuyền lúc này đang lắc lư dữ dội dưới sức công phá của sóng nước nhưng lão ta vẫn đứng yên không nhúc nhích, khiến người ta có cảm giác lạc lõng giữa chốn hư vô mờ mịt, như một vị hiền giả đứng bên ngoài mọi tranh đấu dục vọng của thế gian.

- Tại sao lại có cảm giác như vậy?

Hắn chưa biết gì về Đệ nhị Bộ ngoài chút kiến thức ít ỏi mà Từ Chính Văn mới nói ban nãy, nhưng không vì vậy mà tư duy của hắn bị ngăn cản. Con đường của hắn chỉ mới bắt đầu mà thôi, phía trước vẫn còn rất mờ mịt, cần không ngừng tìm kiếm thông tin, liên tục phân tích để đưa ra kết luận chính xác nhất.

Xung quanh mỗi sinh mệnh có vô vàn những tia “khí” chi quy tắc không ngừng vận động, cường giả Đệ nhị Bộ có thể cảm giác được những vận động này, từ đó đưa bản thân tránh ra khỏi ảnh hưởng của những tia quy tắc chằng chịt đó, do vậy mới khiến hắn có cảm giác thoát khỏi ràng buộc của thế gian.

Nghe có vẻ gần tương tự như cơ chế di chuyển của loài dơi, không ngừng phóng ra những tia sóng siêu âm, nếu đập vào vật cản sẽ phản xạ lại, loài dơi từ những tia sóng siêu âm phản xạ đó mà định vị được xung quanh. Nhưng nếu vật cản có thể né khỏi những tia sóng siêu âm đó thì có thể đến gần mà con dơi vẫn không hề biết gì.

Đương nhiên cơ chế ở đây phức tạp hơn cả tí lẩn, giữa sóng siêu âm và quy tắc thiên địa, căn bản không thể đặt lên bàn cân mà so sánh, nhưng vẫn có

một vài nét gì đó có thể liên tưởng đến nhau.

Cứ như vậy, Đạp Thủy tiến thẳng về hướng Bắc, một lần nữa đi được thêm ba ngàn dặm đường thủy.

Quãng đường không quá dài nhưng đối với những hành khách trên tàu lại không khác nào bằng ba thu, chỉ bởi vì trên tàu xuất hiện một vị cường giả Đệ nhị Bộ. Dù đối phương đã thu liễm nhưng vẫn có một áp lực vô hình đè nặng lên tim mỗi người, khiến không ai dám thoải mái trò chuyện.

Lúc này đã chính thức tiến vào phạm vi của Thiên Nam đế quốc, vì vậy cảnh sắc hai bên bờ sông trở nên tập nập nhộn nhịp và có sức sống hơn hẳn.

Đứng trên boong thuyền, đã có thể nhìn thấy những thành phố cảng chiếm một khoảng đất rộng lớn hai bên bờ sông, sóng nước âm âm vẫn không thể nào át đi tiếng cười nói, cãi vã, chửi bới từ những bến cảng thuyền đến.

- Ta đi nhờ đến đây thôi!

Phi Vân lão nhân đột ngột cử động, quay sang chào Từ Chính Văn, trường bào sau lưng lập tức giang rộng, hóa thành một đôi cánh lớn màu đen, chiếm không biết bao nhiêu diện tích trên boong thuyền.

Cánh hơi vẩy, lập tức khiến những người trên boong nghiêng ngã, có người bị đẩy bật về hai bên mạn thuyền thiếu chút nữa thì bay xuống sông, còn Phi Vân lão nhân thì thân hình đã biến mất khỏi boong thuyền, xuất hiện ở trên cao.

- Ha ha, ta đi đây!

Tiếng cười vừa phát ra thân hình đã cách xa, trên đường bay lưu lại hắc sắc khí lưu cuộn cuộn như ô vân, hùng hồn và đầy áp bách lực.

- Tiền bối đi thông thả!

Giọng Từ Chính Văn vang lên, dù không rõ đối phương có nghe được hay không.

Phi Vân lão nhân vừa đi, chúng nhân áp lực không còn, có người không kìm được lên tiếng hỏi:

- Từ chấp sự, vị tiền bối đó là ai vậy?

Từ Chính Văn cười đáp:

- Đó là một vị trưởng lão của Phi Mã Mục Trường!

- Phi Mã mục trường? Đó là thế lực gì vậy?

Lập tức có người lên tiếng hỏi lại. Phải biết rằng đa phần hành khách trên thuyền đều đến từ mấy tiểu quốc như Phong Mĩ, Như Nguyệt, Thiên Câu..., ở đó Viên mãn giả Đệ nhất Bộ như Từ Chính Văn đã là tối đỉnh, còn cấp bậc cường giả Bước thứ hai thì thuộc về hàng thần long không bao giờ lộ diện, là nhân vật cấp bậc lão tổ ở các thế lực.

Vậy mà một vị Cường giả Bước thứ hai hàng thật giá thật, vậy mà chỉ là một trưởng lão, nếu vậy Phi Mã Mục Trường này mạnh đến mức nào chứ?

- Thiên Nam đế quốc là Lục phẩm thế lực, nhưng ngoài hoàng thất ra thì còn hai Lục phẩm thế lực khác mạnh mẽ không kém tạo thành thế chân vạc, trấn định tứ phương. Một trong hai thế lực đó có tên là Phi Mã Mục Trường!

- Lục phẩm thế lực ư?

Chúng nhân đều không phải kẻ ngốc, nhắc nhở một chút, lập tức trên mặt ai cũng hiện ra bốn chữ “Thì ra là thế”.

Bối cảnh của vị Phi Vân lão nhân này, trong mắt họ, tuyệt đối là quái vật khổng lồ, nếu như nói cửu phẩm thế lực đến thất phẩm tông môn là hạ đẳng thế lực, thì lục phẩm thế lực đã vượt khỏi phạm trù hạ đẳng, đạt đến trung đẳng thế lực, giờ tay nhắc chân có thể tiêu diệt một tiểu quốc gia, hoặc hạ đẳng tông môn.

Việt cảm giác có chút ấn tượng với cái tên Phi Mã Mục trường này, nhưng nhanh chóng ném qua một bên, bởi vì câu chuyện của mọi người đang đến hồi thú vị.

- Vậy đôi cánh sau lưng Phi Vân tiền bối là môn linh thuật gì vậy?

- Có thể sử dụng linh thuật ngưng tụ linh lực thành song dực, nhưng thực tế ngưng tụ linh lực chỉ sử dụng trong chiến đấu, còn bình thường rất ít khi dùng đến, đặc biệt là trong việc phi hành như vậy, bởi vì quá tốn linh lực. Dù là Cường giả Đệ nhị Bộ cũng khó mà chịu được!

Mọi người đồng loạt gật đầu, không ai là không hiểu vấn đề cả. Thử nghĩ mà xem, đang phi hành hao hụt rất nhiều linh lực, đột nhiên kẻ thù xuất hiện cho một kích, vậy thì lấy gì để chống lại? Đỡ được một kích, vậy còn những kích tiếp theo đây? Linh lực ít ỏi còn lại đủ chống đỡ đến khi nào?

Linh lực chính là căn bản của tu giả, bình thường không ai nguyện ý tiêu hao một cách không kiểm soát như vậy.

- Không phải linh thuật, lẽ nào là linh binh? Hay bảo vật?

Từ Chính Văn nghe vậy thì gật đầu giải thích:

- Đúng là một loại pháp bảo! Ta nghe nói Phi Mã Mục Trường có một loại linh binh bất truyền tên là Phi Mã Dực, được luyện chế từ song dực của những đầu Phi Mã mạnh mẽ, không chỉ có thể tăng tốc độ phi hành, mà còn có thể tăng độ vận chuyển của linh lực, là một trong những phi hành pháp bảo lợi hại bậc nhất Nam Phong vực này!

- Nếu vậy đôi cánh của Phi Vân tiền bối chắc hẳn phải được luyện chế từ một loài Phi Mã rất lợi hại!

- Đương nhiên rồi! Ta nghe nói đôi cánh của Phi Vân tiền bối được luyện chế từ song dực của một đầu Lục cấp Phi Mã, Phi Vân Liệt Không Mã, tốc độ vô cùng khủng bố, hơn nữa tiêu tốn rất ít linh lực!

- Lục cấp linh thú? Phi Vân Liệt Không?

Không ai tìm được lòng mà không hít vào một ngụm thanh khí, kể cả một kẻ luôn luôn bình thản như Việt.

Hắn từng bị một đầu Lam Nhạc Tê không rõ là Ngũ hay Lục cấp gì đó truy đuổi chạy bán sống bán chết, lên trời không cửa, dưới đất không đường, ném lại nửa cái mạng mới có thể sống sót. Vậy mà đối phương lại dùng một đầu Lục cấp linh thú luyện chế thành linh binh sử dụng.

Như nào là bá khí? Như nào là phong độ? Đây chính là phong độ!

Bá khí không phải cố gắng mình là có được, phong thái cũng không phải cố tỏ vẻ là thành công.

Không có thực lực, dù bá đạo đến mấy, phong độ đến mức nào đi chăng nữa, cuối cùng cũng bị kẻ khác đè ép một cách nhục nhã. Đến lúc đấy thì bá khí ở đâu, phong thái nơi nào?

Không có thực lực, chỉ có thể mong chờ không bị người khác làm nhục mà thôi...

...Tất cả đều do thực lực quyết định!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Thiên Nguyệt

Lại thêm một ngày nữa trôi qua, cuối cùng thì Đạp Thủy thuyền cũng đến một trong những trạm dừng quan trọng nhất trên thủy trình của mình, thành phố cảng lớn nhất của Thiên Nam đế quốc, Hà Nam thành.

Bến tàu người qua kẻ lại tấp nập, bên bờ sông là những con thuyền với đủ màu sắc hình dạng, có thuyền hàng, có thuyền khách, còn có chiến thuyền, số lượng không dưới một trăm, chỉ chít một mảng.

Xuống thuyền, Việt quyết định đi dạo thăm thú tòa thành thị phồn hoa này, đồng thời hỏi thăm về Bách Hiểu Lâu luôn.

Là một tòa thành lớn, lại ngự bên bờ Lạc Hà, Hà Nam Thành vô cùng phồn hoa, và đương nhiên, cũng rất chật chội.

Đi trên đường, liếc sơ qua, chỉ thấy chỗ nào cũng lố nhố những người.

- Lão ca cho hỏi, Bách Hiểu Lâu nằm ở đâu vậy?

- Bách Hiểu Lâu ư? Đi qua khu vực phố thị, tiến vào trung tâm thành mới đến được Bách Hiểu Lâu!

Sau khi thăm thú một vòng, Việt quyết định ghé vào một tửu lâu đánh chén một bữa ra trò. Máy ngày vừa rồi ở trên thuyền tuy rằng ăn uống cũng rất phong phú, nhưng chung quy vẫn là thương thuyền, trù nghệ của đầu bếp căn bản không thể so sánh với thực quán được.

Chỉ có điều hắn có lòng nhưng người ta lại không có dạ, chỉ nhận lại những câu chối từ phũ phàng:

- Khách quan, xin lỗi, tửu lâu chúng ta đầy rồi, hay là mời ngài sang tửu lâu khác!

- Khách quan, tửu lâu chúng ta cũng đầy rồi, những tửu lâu khác có lẽ vẫn còn phòng!

- Thực sự xin lỗi, khách quan, không giấu gì ngài, từ lâu ở các khu phố thị trên cơ bản ngày nào cũng chật ních, có lẽ chỉ vào trung tâm thành mới có phòng trống!

Đi liên tục bảy tám từ lâu, đều là hết phòng, Việt không khỏi cười khổ, Hà Nam Thành này mật độ nhân khẩu thực sự quá kinh khủng, đương nhiên, từ đây có thể nhìn ra sự phồn hoa và hưng thịnh của tòa thành ven sông này.

- Tốt nhất là vào trung tâm thành!

Đằng nào Bách Hiểu Lâu cũng tọa lạc ở khu trung tâm, hẳn tiến vào bên trong rồi tìm từ lâu cũng được.

Khác với khu phố thị, những con đường bên trong trung khu rộng rãi hơn, mật độ nhân khẩu ít thì không ít, nhưng cũng không đến nỗi chạm vào nhau.

Tại phía tây Hà Nam thành, có một tòa lâu các không cao lắm, chỉ cao bảy tầng, phong cách bên ngoài cổ xưa, phía trên cửa lớn treo một bảng hiệu, trên đó viết ba chữ "Bách Hiểu Lâu" thật to màu bạc.

Trăm sự đều thấu, không gì không hiểu, chính là Bách Hiểu Lâu!

Bách Hiểu Lâu là thế lực chuyên mua bán tin tức, bối cảnh rất không tầm thường, ngay cả Hoàng thất cũng không trêu chọc được.

Tòa lâu các bảy tầng này mỗi một tầng đều có giả cả riêng, tầng thứ nhất là tin tức bình thường, tầng thứ hai có giá trị nhất định, tầng thứ ba trở lên, người bình thường không có khả năng tiến vào, tùy tiện xem một tin tức trên đó đều có thể tiêu hao toàn bộ gia tài của một Linh Luân giả bình thường.

Lầu một của Bách Hiểu Lâu, một lãnh diễm mỹ nữ khí chất trầm tĩnh đang ngồi trên ghế ở quầy hàng, đang xem thư tịch, thần thái cực kì chăm chú, thấy có người bước vào thì ngẩng đầu lên hỏi:

- Ngươi muốn biết tin tức gì?

- Thuận Thiên Kiếm Vương!

- Tầng sáu!

Cuộc đối thoại diễn ra ngắn gọn đơn giản khiến Việt cảm thấy có chút bất ngờ, đối phương thậm chí không thèm hỏi xem hắn có đủ tiền hay không, xem ra rất có niềm tin vào bảng hiệu của Bách Hiểu Lâu, không ai dám đến gây rối.

Rất nhanh Việt đã bước đến tầng sáu, đối diện đầu bậc thang là một quầy hàng, sau quầy hàng là một nam tử trung niên đậm mạc hỏi:

- Xin hỏi các hạ hỏi thăm tin tức gì?

- Ngươi!

- Phòng Giáp!

Đi tới cửa phòng Giáp, Việt chậm rãi đẩy cửa đi vào.

Bên trong chỉ có một cái bàn và hai cái ghế dựa, diện tích không lớn, bất quá bởi vì đồ dùng trong phòng không nhiều, cũng không lộ vẻ chen chúc, ngược lại mang đến cảm giác hài lòng, an toàn.

- Hỏi về ai?

Bỗng nhiên, một âm thanh vang lên, Việt quay đầu nhìn quanh, nhưng không nhìn thấy bóng người nào, cũng không phát giác được cái gì khác thường, rõ ràng là thủ đoạn của Bách Hiểu Lâu. Hắn tiến tới bên cạnh bàn, ngồi xuống một trong hai chiếc ghế, rồi đáp:

- Thuận Thiên Kiếm Vương!

- Tin tức Thuận Thiên Kiếm Vương, phạm vi Nam Phong Vực, ba tin, một trăm vạn linh tệ!

Một con số rất lớn đủ khiến bất kỳ ai cũng phải nán lòng, kể cả một người hào phóng như Việt, dù cho linh tệ trên người đều là đoạt của người khác. Nhưng tiếc là một chuyện, còn cần sử dụng thì vẫn phải sử dụng mà thôi.

Chẳng đủ một trăm vạn linh tệ lên bàn, thiếu chút nữa là có thể tuyên bố phá sản, Việt yên lặng chờ câu trả lời. Thanh âm kia lại tiếp tục vang lên.

- Thuận Thiên Kiếm Vương, là một kiếm khách đột nhiên xuất hiện vào năm trăm tám mươi năm trước, xuất thân là một mảnh mù mịt không thể điều tra, đã đi rất xa trên kiếm lộ, kiếm đạo đạt đến mức thông thần, hoàn toàn xứng với hai chữ "Kiếm vương".

Nghe được tin này, Việt càng thêm củng cố suy đoán về vị cường giả được gọi là Thuận Thiên Kiếm Vương. Hắn không nhớ chính xác năm mất của Thái Tổ Lê Lợi, chỉ nhớ ở đầu thế kỷ 15, đến bây giờ hoàn toàn khớp với con số năm trăm tám mươi năm. Hơn nữa lại là đột nhiên xuất hiện, không rõ xuất

- Bà chủ, Túy Đào Khách đã đạt đến cảnh giới nào rồi?

Có người mượn tiếng phu quân bắt chuyện với Túy Tiên Từ.

- Chàng tùy thời đều có thể bước ra Bước thứ hai!

Thực khách giang hồ lập tức quay sang nhìn nhau, không khỏi cảm thấy kinh hãi. Biết vị Túy Đào Khách này lợi hại, tu vi đã đạt đến Linh Phách viên mãn, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy đã có thể tiến nhập Đệ nhị Bộ.

- Nàng tìm được một vị phu quân tốt đấy! Hai mươi lăm tuổi đạt đến cảnh giới đó, đủ để sánh ngang với các đệ tử tông môn.

- Đâu có!

Túy Tiên Từ mỉm cười, nhưng trong lòng không cười, nàng đương nhiên hiểu ý những người này. Từ khi mở cửa lâu này, không biết bao nhiêu người thêm muốn sắc đẹp của nàng, nếu như không phải e ngại phu quân của nàng thì chắc đã có người đến cường đoạt rồi.

- Vậy Túy Đào Khách lúc này đang bế quan đột phá sao?

- Chàng đang xúc tích thực lực, muốn tham dự Thiên Nguyệt chiến cuối năm!

Lời này vừa nói ra, thực khách không có mấy người ngạc nhiên, chỉ có một gã thiếu niên bạch y ngồi ở bên cạnh cửa sổ là trong lòng nổi lên kinh đào hải lãng. Kẻ này chính là Việt.

Hắn từng gặp một vị Linh Phách viên mãn, chấp sự của Vạn Yêu thương hội Lưu Thủy quyền Từ Chính Văn, chỉ dựa vào khí thế cũng có thể biết được đối phương có thể dễ dàng đánh bại hắn.

Vậy mà gã Túy Đào Khách này thậm chí tùy thời có thể bước ra Bước thứ hai, so với Từ Chính Văn còn mạnh hơn nhiều, nhưng vẫn dè dặt không chịu đột phá để đủ điều kiện tham gia Thiên Nguyệt chiến, đây có gọi là ăn gian hay không?

- Phải rồi, Túy Đào Khách vẫn chưa tròn hai mươi lăm tuổi, vẫn có thể tham gia! Nếu có thể tiến vào Thiên Nguyệt bí cảnh, thực lực nhất định sẽ tăng đến mức không thể tưởng tượng.

- Túy Đào Khách tu vi cao như vậy hoàn toàn có thể đánh được mười vị trí đầu, dù là thiên tài trên Nam Phong Bảng cũng khó mà có thể ngăn được!

Nghe được mọi người không ngừng ca ngợi phu quân, không có thể tử nào không cảm thấy tự hào, nhưng Túy Tiên Từ là người rất giỏi giao tiếp, khi cần thì phải khiêm tốn để tránh bị người ta ghen ghét, lập tức nói:

- Phu quân nói rằng thực lực bản thân đúng là có thể sánh với thiên tài trên Nam Phong Bảng, nhưng so với mười người đứng đầu vẫn còn cách một khoảng lớn!

Nghe thấy lời này của bà chủ từ lâu, Việt càng thêm kinh hãi. Nam Phong Bảng này là thứ gì vậy? Tu vi như vậy mà còn thua kém top mười một khoảng lớn, vậy đám người trên Nam Phong Bảng này là quái vật hay sao? Lễ nào đều đã bước vào cảnh giới kia?

- Nói đến Nam Phong Bảng, nghe nói mấy vị thiên tài ngoài thập cường của đế quốc Thiên Nam chúng ta chuẩn bị tổ chức một trà hội giao lưu ở kinh đô, chắc rất náo nhiệt đấy!

- Đúng vậy, tuy không sánh được với đám người Đại hoàng tử, Phi Mã thiếu chủ hay Tả Kim Thủ nhưng đều là thiên tài trên Nam Phong Bảng, thực lực có thể ngạo thị Đệ nhất Bộ.

- Các người nói làm ta lại cảm thấy ngửa ngáy, thực sự muốn đến xem một hồi long tranh hổ đấu, chỉ tiếc không có người mời!

- Mời người? Nằm mơ à? Có thể đến trà hội đó không phải quý tộc đế đô thì cũng là trưởng lão các thế lực lớn, người dám tiến vào chắc chắn sẽ bị người ta quét ra ngay lập tức!

- Chỉ là nói thôi mà! Túy Tiên Từ, phu quân của nàng có đi dự không vậy?

Túy Tiên Từ gật đầu đáp:

- Nếu như kịp thời xuất quan thì phu quân nhất định sẽ đến dự!

- Cả Hà Nam thành này, cũng chỉ có Túy Đào Khách được mời đến dự trà hội mà thôi! À ngoài ra còn có Diệp đạo Liễu Danh Mi chắc cũng được mời!

- Liễu Danh Mi? Chính là thân mẫu của Liễu đạo Liễu Trầm Sơn, bài danh thứ mười chín trên Nam Phong Bảng?

- Chính là lão yêu bà đó! Liễu gia là đệ nhất gia tộc của Hà Nam thành, Liễu Trầm Sơn lại là một trong những nhân vật chủ chốt của trà hội lần này, đương nhiên lão yêu bà sẽ được mời! Nhưng nghe nói lão yêu bà đang trùng kích Đệ nhị Bộ, chắc sẽ không đến dự khán!

Đánh chén một bữa no say sau nhiều ngày lên đèn trên sông nước, lại thu thập được nhiều thông tin liên quan đến Thiên Nguyệt chiến, Việt hải lòng đứng dậy thanh toán rồi ung dung bước ra khỏi tử lâu.

Bước ra khỏi cửa, tiếng tranh luận cãi vã nhưng đầy thư giãn của thực khách nhanh chóng lui về sau, thay vào đó là thanh âm ồn ã nhộn nhịp mang sắc thái vội vã tất bật đặc trưng của đường phố.

Đây là thứ không khí mà hắn cực kỳ yêu thích!

Mặc dù vậy Việt cũng không có ý định lãng phí thời gian ở tòa cảng thành này, rồi gót muốn tiến về phía phố thị, dự định của hắn là tậu một đầu linh mã, sau đó lập tức hỏi đường tiến về phía Đề đô của Thiên Nam đế quốc này.

Chỉ có điều mới đi được có vài bước, chân hắn đã khựng lại, ánh mắt dừng lại ở một tòa lầu các ở bên kia đường. Tòa lầu các không quá lớn, cũng không xa hoa sang trọng, đường nét thanh thoát toát lên sự tao nhã.

Điều khiến Việt chú ý đương nhiên không phải mở phong cách kiến trúc chỉ dành cho những người yêu nghệ thuật, mà là tấm biển son son thiếp vàng đặt trên cửa lớn với ba chữ viết như rồng bay phượng múa:

“Vạn Thư Trai”

Ở Cổ Nguyên quốc hắn đã từng vào một thư quán có tên Bách Thư Trai, mua được một cuốn Vạn Thú Đồ, bên trong ghi chép về rất nhiều loài hung cầm dị thú trên đại lục. Chỉ tiếc là ở Bách Thư Trai chỉ có Địa bản Vạn Thú Đồ mà thôi, từ đây vẫn luôn muốn mua được nốt cuốn Thiên bản còn lại.

Nay đã gặp được Vạn Thư Trai, lẽ nào còn không ghé vào tậu ngay cuốn sách yêu thích từ lâu?

Việt nhanh chóng băng qua đường. Có lẽ do tâm trạng quá hồ hởi khi sắp lấy được thứ yêu thích cho nên không để ý, va trúng một người đi đường. Một cú va không nhẹ, khiến cả hai đều loạn choạng suýt ngã.

- Mẹ kiếp, nguoi mất chó à?

Đối phương không cần biết ai đã va trúng mình mà lập tức cất giọng chửi bới, Việt ngẩng đầu lên định cho đối phương một cái tát thì chợt phát hiện ra, vừa va chạm với mình không ngờ lại là một gã Linh Phách giả, lập tức về ra một gương mặt tươi cười:

- Đại gia, xin lỗi ngài nha!

- May cho nguoi là lão tử đang vội! Đúng là mất chó!

Thấy tên tiểu tử trước mặt tỏ thái độ nhún nhường, vị hán tử cũng không đòi co, sau khi bỏ lại vài câu chửi bới thì lập tức bỏ đi, bước chân vô cùng vội vã, rất nhanh biến mất trong dòng người.

Nhìn theo bóng dáng vị đại hán nóng nảy, tay trái của Việt cũng chậm rãi đưa lên. Trong bàn tay hắn không biết từ lúc nào đã xuất hiện một túi gấm nhỏ vô cùng tinh xảo, rõ ràng không hợp với một gã như hắn.

- Thói quen khó bỏ!

Nhìn chiếc túi gấm, Việt không khỏi nở nụ cười khờ, mặc dù thâm tâm của hắn vẫn cảm thấy rất sáng khoái, một mảnh quá khứ cũng theo đó mà ulla về.

Đã có thời tung hoành Hà thành ba mươi sáu phố phường, len lỏi trong Phố cổ, lẫn trốn trong đám đông, đảo mắt tầm tia du khách, va chạm với người đi đường, bàn tay theo đó luồn vào túi.

Đã có thời, móc túi chính là nguồn sống của hắn. Nó đã hoàn toàn ngấm vào cốt tủy, vì vậy mà giờ đã rửa tay gác kiếm nhiều năm nhưng hễ cứ va vào người khác là bàn tay lại vô thức tấy mảy.

- Dù sao cũng chỉ là một túi gấm mà thôi!

Việt cũng không có ý định đuổi theo đối phương để trả lại, đồ đã vào tay thì đòi nào lại nhả ra, hơn nữa cũng chỉ là một túi gấm, bên trong chắc cũng chỉ có vài ba đồ lặt vặt. Hắn khẽ xoay bàn tay, định ném túi gấm vào trong nhẵn không gian.

- Ý?

Khẽ chau mày, Việt thử lại một lần nữa, nhưng chỉ tiếc là dù có thử bao nhiêu lần đi chăng nữa, thì vẫn không tài nào đưa được chiếc túi gấm vào bên trong nhẵn không gian.

- Mẹ, chuyện quái gì vậy?

Nhẵn không gian gần như có thể chứa được mọi thứ miễn là còn diện tích, chỉ có hai trường hợp nó không chứa được mà thôi. Thứ nhất, đó là sinh mệnh, chẳng hạn như người, hung cầm dị thú, các loại thực vật, đương nhiên phải còn sống, chứ xác người, xác yêu thú, vẫn có thể đưa vào bên trong

như thường.

Còn trường hợp thứ hai...

- Đây cũng là một không gian chứa đồ?

Việt có chút mộng, hôm nay hắn gặp phải vận gì vậy? Chỉ vô tình va phải người đi đường, quen tay làm vãi đường cơ bản, vậy mà thu về tay một chiếc túi không gian trữ vật. Hơn nữa khiến hắn kỳ quái là đối phương dù sao cũng là một Linh Phách giả, vậy mà bị thó mất không gian chứa đồ mà không hề hay biết gì.

Trên đời lại có chuyện tốt như vậy? Hay là đối phương quá ngu?

- Lẽ nào thời của ta thực sự đến rồi?

Hắn từng nghe trên đời này tồn tại có những kẻ được coi là con tư sinh của ông trời, mang trên mình vận may nghịch thiên. Trong khi người khác thì phải càn quét khắp các hiểm địa, không ngừng đối mặt với sinh tử mới kiếm được tài nguyên về cho bản thân, thì những kẻ mang nghịch thiên khí vận này thì vô cùng nhàn hạ.

Ngồi trong nhà có thần binh dâng đến miệng, ra khỏi cửa có bảo vật rơi trúng đầu, vấp ngã cũng gặp phải thiên tài địa bảo, căn bản là không cần cố gắng gì cũng tài phú đầy mình. Chỉ cần nghe thôi đã đủ khiến Việt hâm mộ không thôi, hắn thật không ngờ bản thân cũng có ngày trải qua cảm giác hạnh phúc như vậy.

Không xem xét bên trong túi không gian có thứ gì, cũng không tiến vào Vạn Thư Trai, Việt lập tức dờn bước bỏ đi. Giờ sợ nhất là tên kia quay lại, đồ đến tay lại bay đi mất, thì đúng là mặt kiếp nghèo!

Bước chân thoăn thoắt, Việt nhanh chóng lẫn vào trong dòng người, hoàn toàn không biết kẻ vừa va trúng hắn lúc này thực ra vẫn đang vội vã bước đi, chưa hề phát hiện túi sau của mình đã bị rách một đường dài.

Vị hán tử nóng nảy này xuyên qua con đường lớn tiến đến cổng thành. Vừa nhìn thấy y, đánh quan binh hai bên lập tức chấp quyền chào hỏi:

- Tà Nam đại nhân đi đâu vậy?

- Ta đang có chút việc gấp!

Hán tử được gọi là Tà Nam này chỉ nhặt giọng đáp lại một câu rồi lập tức vọt qua cổng thành, không hề để tâm đến đám lính canh.

- Kẻ đó là ai mà kiêu ngạo quá vậy?

Nhìn theo bóng dáng của Tà Nam, một tên lính canh không kìm được mà lên tiếng cầu nhàu, lập tức nhận được những ánh mắt khinh bỉ của đồng bạn. Một trung niên nhân có vẻ như là đội trưởng tiến tới gõ vào đầu tên lính canh, lớn giọng quở trách:

- Nói năng cho cẩn thận, kéo ảnh hưởng đến cái mạng nhỏ của mình! Người mà người bảo là kiêu ngạo chính là Phá không Thủ Tà Nam nổi danh Hà Nam thành này. Chưa nói đến Tà gia là một trong những gia tộc lớn, riêng tu vi Linh Phách viên mãn của Tà Nam đủ giết người một kẻ tiểu tốt như ngươi cả nghìn lần đấy!

Tên lính canh lập tức cảm thấy kinh hãi, sau lưng không ngừng vã mồ hôi, thầm nhắc nhở bản thân từ lần sau không được phép tái phạm.

Việc xảy ra ở cổng thành hán tử Tà Nam hoàn toàn không hề hay biết, cũng như không biết bản thân đã bị móc mất chiếc túi không gian từ bao giờ, vì lúc này y đang rất vội vã.

Chỉ có điều ông trời vốn không chiều lòng người, vừa ra đến cổng thành, lập tức một bóng người xuất hiện chắn trước mặt Tà Nam. Lại già bất thiện, thiện giả bất lai, hiển nhiên ý đồ của đối phương không hề tốt đẹp gì.

Đây là một nữ tử chỉ khoảng ba mươi, sắc vóc rất mượt mà, từng đường nét cơ thể khiến cho bất kỳ ai cũng phải trào máu mũi, đương nhiên không phải Tà Nam.

- Liễu Danh Mi, có chuyện gì vậy?

Nữ tử tên Liễu Danh Mi cười như không cười, giọng nói nhẹ nhàng lại đầy sắc bén đáp lại:

- Tà huynh biết rõ, hà cớ gì còn hỏi tiểu muội?

Tà Nam cũng không vội vã, chỉ hừ lạnh:

- Chỉ bằng người cũng vọng tưởng hót tay trên của ta?

- Ha ha, Tà huynh nói sai rồi! Thứ nhất, tiểu muội không hề muốn hót tay trên, chỉ là muốn góp chút sức mà thôi! Thứ hai, không phải có mình tiểu muội!

Mặc dù ý định của hắn là đến Đế Đô tham dự trà hội của đám thiên tài ngoài Thập cường trên Nam Phong Bảng, nhưng so với bảo tàng thì vài thông tin về mấy gã thiên tài đó có là gì, thứ gì quan trọng dùng đầu gối mà nghĩ cũng biết được.

Suy nghĩ thông suốt, Việt cắt tằm địa đồ, ngay ngắn ngồi dậy xếp bằng, tập trung ngưng luyện linh lực.

Một đêm dài cứ như vậy trôi qua.

Khi những tia nắng đầu tiên trong ngày chiếu lên gương mặt anh tuấn, Việt mới chậm rãi mở mắt. Thân là tu giả, một đêm không ngủ cũng không khiến cho tinh thần suy nhược hay thể lực bị ảnh hưởng.

Một ngày mới lại bắt đầu, một hành trình mới cũng bắt đầu, Việt xác định hướng Tây, liệt mã cứ vậy mà cuồng phóng.

.....

Thời gian trôi thật nhanh, đến ngày thứ sáu thì Việt cũng đến được bên ngoài Trấn Yêu Lâm.

Thời gian trôi thật nhanh, đến ngày thứ sáu, Việt cũng đến được bên ngoài Trấn Yêu Lâm.

Những ngày qua, hắn cũng đã kịp tìm hiểu về mảnh hoang lâm rộng mênh mông này. Sở dĩ có tên là Trấn Yêu Lâm, vì nơi này ban đầu chỉ là một khu rừng rậm bình thường với hệ thống sinh vật phong phú nhưng cũng hết sức phổ thông.

Một Đại thế lực đã từng thống trị Nam Phong vực này khi xưa, đã đem rất nhiều hung cầm dị thú, kỳ thụ dị thảo từ Thập Vạn đại sơn trấn áp tại khu rừng rậm này, biến nó thành một khu thí luyện đặc biệt cho tông môn đệ tử. Vì vậy mà hình thành cái tên Trấn Yêu Lâm.

Sau khi thế lực đó biến mất trong dòng lịch sử, các đế quốc nổi lên, Trấn Yêu Lâm trở thành một mảnh hiểm địa nổi danh tại Thiên Nam đế quốc.

Thực tế thì khi nghe được thông tin như vậy thì Việt tương đối nghi ngờ, Đại thế lực kia liệu có phải là Cổ quốc Nguyên Sơ hay không, nhưng hắn nhanh chóng loại bỏ khả năng này. Thánh quốc ở bên trong Thập Vạn đại sơn, hơn nữa thời huy hoàng đã thống trị bạt ngàn quốc gia, Nam Phong vực này tuy rộng lớn nhưng vẫn quá bé nhỏ nếu so với tầm của Thánh quốc.

Lôi mảnh địa đồ ra xem xét một hồi, xác định phương hướng, Việt bắt đầu tiến vào Trấn Yêu Lâm.

Trấn Yêu Lâm, thứ gì có thể thiếu chứ hung cầm dị thú thì nhiều như mưa rào mùa hạ. Đặc biệt là những chủng loài trên Địa bảng Vạn Thú Đồ với tu vi vượt qua Đệ nhất Bộ, cụ thể là cấp bậc Ngũ cấp linh thú.

Tại những địa hình tương chừng như bình thường, nhưng lại ẩn chứa hiểm nguy vô cùng.

Lúc đi qua một gò núi, da đầu Việt run lên một hồi, thân hình nghiêng qua, hóa thành một đạo tàn ảnh nhanh chóng biến mất. Sau một khắc, gò núi liền sập xuống, một hắc động vô cùng lớn xuất hiện, bên rìa hắc động còn có một hàm răng hung ác bén nhọn.

Đây là một đầu Tứ cấp linh thú đỉnh phong Cự Nha Nghi, hắc động chính là miệng của nó, đầu yêu thú này lại che dấu giỏi như vậy, không lộ ra chút khí tức nào. Nếu không phải Việt phản ứng nhanh thì sợ đã rơi vào miệng của đôi phương, bị nhai vụn rồi.

Đầu Cự Nha Nghi này không bắt được con mồi cũng không thèm để ý, thân thể chìm xuống dưới đất biến mất không còn tung tích, chỉ còn lưu lại một đống đất đá hỗn loạn.

- Chưa nói đến Ngũ cấp Lục cấp, dù là Tứ cấp mình chưa chắc đã chống lại được, phải cẩn thận hơn!

Không phải hắn tự ti, mà đó là tình hình thực tế. Mặc dù bản thân hắn đã từng đánh bại Tứ cấp linh thú Hắc Lân Sư, nhưng tình hình khi đó không công bằng, hắn nắm giữ thiên thời, địa lợi và cả nhân hòa, thắng là hiển nhiên mà thôi.

Khi ở trình tự thứ hai hắn có thể chiến với Tam cấp, nhưng trình tự thứ ba chưa chắc đã đấu lại Tứ cấp, bởi chênh lệch giữa hai cấp độ lớn hơn, nhất là khi vốn lĩnh thuật của hắn chưa có gì đặc sắc.

Mặc dù đã rất cẩn thận nhưng vẫn khó mà có thể chu toàn.

Chỉ trong ba ngày, Việt tổng cộng gặp được bảy đầu hung thú đã Ngưng Phách và hai đầu dị thú Linh Phách đã đạt đến mức cô động nhất. Cái trước thì hắn còn có thể chống đỡ được một chút, đánh không lại thì bỏ chạy, nhưng cái thứ hai thiếu chút nữa đã khiến hắn mất mạng, hao hết tâm tư mới thoát khỏi được.

Lết tằm thân nhuộm đỏ màu máu tìm một nơi mát mẻ ngồi xuống nghỉ ngơi. Liên tục mấy ngày liền, thần kinh của hắn luôn phải căng lên, khiến giờ hắn cảm thấy có chút mệt mỏi.

- Graaaaaaaaaaaaao!!!!

Một tiếng hồng vang lên khiến Việt giật mình, nhanh chóng lách mình nhảy lên một cây đại thụ, lẳng lặng quan sát.

Xa xa trong tầm mắt của hắn, đất đá nham thạch đỏ như máu bị cây lên, một đầu hung thú hình dáng rất giống loài thần lân nhưng đương nhiên kích cỡ thì

lớn hơn nhiều lần, ngoi lên há miệng ra đón lấy một con cự điều đang là bay lượn gần mặt đất kiếm mồi.

Ngay lập tức máu huyết đầy trời, đầu cự điều dừng hẳn hóa thành món ăn trong bụng của con hung thú.

Việt không hề xa lạ gì với loại hung thú này, Thực Nham Tích, bài danh trên Địa bảng Vạn thú Đồ so với Lam Nhạc Tê chỉ hơn chứ không kém, ở Trấn Yêu Lâm này thì chúng chính là bá chủ tầng dưới, thực lực mạnh mẽ, số lượng lại nhiều.

- Từ khi áp sát Trấn Yêu Lâm, đã bốn lần gặp phải Thực Nham Tích, nhưng vẫn chưa gặp được 1 đầu Tích Vương nào. Không biết một đầu Thú Vương rốt cuộc mạnh đến mức độ nào?

Nhảy khỏi cây đại thụ, Việt tiếp tục hành trình tìm kiếm, trong lòng cầu mong không bao giờ gặp phải Thực Nham Tích Vương, hay bất kỳ một loại yêu thú nào khủng bố tương tự.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Di họa

Một cánh rừng xám xịt với những cây cổ thụ nhẵn bóng cao chọc trời, kỳ lạ là chúng đều không có lấy một chiếc lá nào.

Ở bên ngoài cánh rừng, một đám người đang đứng trấn thủ. Những người này thân mặc thanh y, trên tay áo đều có thêu ký hiệu như nhau, hiển nhiên cùng thuộc một thế lực nào đó.

- Lưu trưởng lão, những sương mù đỏ kia là gì vậy?

Bên cạnh một tảng đá lớn ngoài rừng rậm, một gã thanh niên chỉ về mảnh sương mù màu đỏ cam ẩn hiện phía xa, hỏi thăm lão giả tóc đen ở bên cạnh.

Lão giả tóc đen liếc nhìn chướng khí màu đỏ kia, nói:

- Nói các ngươi cần chịu khó đọc sách các ngươi không nghe! Đó chính là Yêu Huyết Vụ, hình thành do tinh huyết của yêu thú kết hợp với sắt khí, sau tuế nguyệt dài đằng đặc tạo thành! Chỉ cần để một chút Yêu Huyết Vụ thấm vào cơ thể, tinh huyết sẽ nhanh chóng cạn kiệt, không ai có thể sống sót!

Đám người nghe vậy thì lập tức tỏ ra sợ hãi, gương mặt hoảng hốt hỏi:

- Khủng bố như vậy? Vậy chúng ta tiến vào đây làm gì vậy? Không phải tự chui đầu vào nguy hiểm sao?

- Bộ dạng như vậy là sao? Các ngươi như vậy có xứng làm đệ tử Phi Hỏa Môn hay không? Phi Hỏa môn có thể phát triển mạnh mẽ nhờ vào bộ dạng sợ hãi của các ngươi hay sao?

Lưu trưởng lão tỏ ra hết sức ngăn ngảm trước dáng vẻ không thể thành tài của đám đệ tử, lập tức mắng nhiếc, chỉ sợ rèn sắt không thành thép. Đám người trẻ tuổi cúi gằm mặt không dám phản bác, cũng không thể phản bác, bởi lời của đối phương câu nào cũng như xoáy vào tâm can đám người.

Tò hải lòng trước sự tiếp thu của đám đệ tử, đến lúc này Lưu trưởng lão mới bắt đầu giải thích:

- Lần này phát hiện ra Yêu Huyết Vụ chính là chuyện may mắn của Phi Hỏa Môn ta, bởi bên trong phạm vi bao phủ của Yêu Huyết Vụ luôn xuất hiện những thiên tài địa bảo quý hiếm. Thứ này vốn dĩ chỉ có bên trong Thập Vạn Đại Sơn mà thôi, không hiểu sao lại xuất hiện trong Trấn Yêu Lâm này, nói không chừng ông trời muốn Phi Hỏa Môn ta quật khởi!

- Chắc chắn, khó trách lần này môn chủ lại mục tự thân xuất mã, mang theo vài trăm người tiến vào trong đó, còn để chúng ta trông coi ở ngoài này!

Hắn vừa dứt lời thì phía xa bỗng truyền đến tiếng chấn động, dường như có người đang di chuyển về phía này.

- Có người đang tới!

- Không cần biết là ai, giết không luận tội!

Lưu trưởng lão ra lệnh, đồng thời neho mắt nhìn, chỉ thấy đang chạy tới là một gã thiếu niên chừng mười lăm tuổi, gương mặt thanh tú của hắn hoàn toàn là lần đầu tiên Lưu trưởng lão nhìn thấy.

Ngay khi lão nhìn thấy gã thiếu niên thì đối phương dường như cũng phát hiện bọn lão, lập tức nhoen miệng cười tăng tốc chạy về phía này.

- Tên nhãi con này cười thật chướng mắt!

- Đúng vậy! Nhìn quá không phúc hậu!
- Gì mà không phúc hậu, phải nói là quá mức gian xảo!
- Này, dường như hấn đang bị thứ gì đó truy đuổi phía sau!

Cả đám người còn đang kịch liệt chửi bới, chuẩn bị ra đòn sát thủ, thì bỗng nhiên khựng lại, ngưng thần quan sát, chỉ rất nhanh thôi liền đồng loạt phát ra những tiếng thất thanh.

- Aaaa! Là Thanh Lân Thư!
- Ôi mẹ ơi, ta không nhìn lầm chứ?
- Tên nhãi con này, rõ ràng lại dẫn Thanh Lân Thư đến!
- Hồn đàn! Ta kháo cả tổ tông nhà ngươi!
- Khốn kiếp! Tên nhãi này muốn di họa giang đông, miệng còn hơi sữa mà đã ác độc như vậy!
- Tên chó chết! Ta muốn giết ngươi!

Tiếng chửi rủa vang lên không ngớt, trận doanh đám người của Phi Hóa Môn bên ngoài khu vực sương mù đỏ đã hoàn toàn đại loạn.

Sắc mặt Lưu trưởng lão trở nên vô cùng khó coi.

- Lưu trưởng lão, làm sao bây giờ? Thanh Lân Thư không phải là thứ chúng ta có thể đối phó, cho dù Môn chủ tới cũng không làm được gì cả!

Hít sâu một hơi, Lưu trưởng lão quát lạnh nói:

- Tất cả mọi người nghe lệnh, toàn bộ tiến vào rừng rậm.
- Thế nhưng..
- Nhưng nhị gì, không muốn chết thì đi vào đi, nhanh lên!

Ra lệnh một tiếng, mọi người của Phi Hóa Môn nhao nhao chui vào trong rừng rậm, biến mất vô ảnh, tại chỗ lập tức trở thành một mảnh trống rỗng.

Gã thiếu niên chạy đến nơi, cũng không hề có chút lưỡng lự nào mà lập tức theo bước những người đi trước, chui vào trong khu vực sương mù đỏ.

Tên hồn đàn, khốn kiếp, chó chết, ác độc... trong miệng đám người Phi Hóa môn chửi rủa chính là Việt. Cũng không thể nào trách được hấn, Thanh Lân Thư cũng là một chủng loại có máu mặt ở Trấn Yêu Lâm, tuy số lượng không đông đúc như Thực Nham Tích nhưng thực lực trung bình mỗi đầu lại mạnh hơn.

Thực sự hấn quá không may khi bị con Thanh Lân Thư kia nhìn trúng, cứ đuổi theo mãi không dứt, nếu là người khác e là đã kiệt sức mà chết rồi. Nhưng dù Linh hải của hấn có lớn bao nhiêu thì cũng sẽ có lúc sức cùng lực kiệt, chỉ có nước chịu chết trước con Ngũ cấp linh thú này mà thôi.

Không ngờ trong lúc buồn ngủ lại gặp chiếu manh, gặp được đồng loại trong mảnh hoang lâm này, hấn đâu còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc sử dụng đến thủ đoạn Di họa Giang Đông rất nổi tiếng trong Tam Quốc.

Chân vừa chạm đất, một cảm giác tĩnh lặng đến mức lạnh lẽo ập đến khiến Việt có chút kinh ngạc. Nơi đây là Trấn Yêu Lâm, là thiên đường của các chủng loài yêu thú, tại sao lại có một mảnh rừng rậm yên tĩnh đến như vậy?

- Hử, thứ sương mù này...

Sương mù đỏ vừa bám vào da thịt, Việt lập tức cảm thấy khí huyết có dấu hiệu sụt giảm, dường như bị hút mất thì phải, thủ phạm rất có thể là làn huyết vụ đang lớn vùn xung quanh này. Hấn không suy nghĩ quá nhiều, lập tức vận khởi linh lực tràn ra bao phủ lấy cơ thể, ngăn chặn sự tiếp xúc với đám chướng khí màu đỏ xung quanh.

Thực tế thì Việt đã trang bị tương đối đầy đủ kiến thức để có thể sinh tồn bên trong Trấn Yêu Lâm, nhưng Yêu Huyết Vụ vốn chỉ xuất hiện bên trong Thập Vạn Đại Sơn, hấn không rõ cũng là dễ hiểu.

Còn cây cối trong rừng rậm thật sự kinh người, cao đến mấy trăm trượng thì không nói làm gì, nhưng độ thô thì phảng phất như tường vây kín mít vậy, nếu như đào rỗng bên trong thì tuyệt đối có thể trở thành một tòa cao ốc chọc trời, mấy ngàn người ở còn dư dả, thật không biết sao lại được như vậy nữa.

Len lỏi trong rừng rậm, Việt nhanh chóng phát hiện thêm một điểm kỳ dị nữa, hung cầm dị thú thì không có lấy một móng, nhưng lại có bạch cốt giăng

đầy khắp nơi, có của nhân loại, còn có của hung thú nữa.

A! A! A!

Chỗ rừng sâu, vang lên từng đợt tiếng kêu thê lương thảm thiết.

- Xảy ra chuyện gì?

Việt không khỏi nhũn mảy, thế quái nào mà những tiếng gào thét này dường như lại quen tai đến vậy. Hắn chậm rãi tiến về phía trước với một tâm lý đề phòng cao độ.

Dần tiến gần đến nơi, xuất hiện trong tầm mắt của Việt thấp thoáng bóng dáng của một đám người, tình cảnh vô cùng chật vật.

Ngay khi nhìn rõ được những người này, Việt lập tức nhận ra, bởi đối phương chính là những kẻ mà chỉ mới đây thôi còn há mồm ra chửi Việt không nhắc mặt lên được.

Vẫn là những thanh âm thân thuộc, vẫn là những tiếng rít với âm lượng lớn, chỉ là lúc này đã không còn sự giận dữ như muốn xé xác tất cả những gì chướng mắt, mà thay vào đó là sự sợ hãi và hoang mang cực độ.

Những kẻ đang kêu la thảm thiết phía trước chính là đám nhân thủ vừa mới ban nãy thôi còn đang canh giữ bên ngoài khu vực tràn ngập huyết vụ này.

- Chuyện gì xảy ra với bọn chúng vậy?

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Vị kỷ

Ngọn trường tiên xua đi những hồng vụ len lỏi quanh quần quanh tán cây, một đám người ai nấy cũng tái mét mặt, không ngừng đảo mắt nhìn xung quanh, tràn ngập đề phòng.

- Lưu trưởng lão, lại chết đi hơn mười người rồi, căn bản không thấy được ai là người đánh lén, người bị giết trong nháy mắt huyết nhục đều hóa thành than!

Lưu trưởng lão tiếp tục quơ thanh trường tiên quét vào không khí xua đuổi làn huyết vụ, tỉnh táo ra lệnh:

- Tất cả mọi người nghe lệnh, không cần kinh hoảng, giúp nhau giám thị bốn phía, thấy tình huống gì thì lập tức thông báo, không được tự tiện chủ trương!

- Vâng!

Mọi người cùng hét lớn, thanh âm rõ ràng là đang run rẩy.

- Sư huynh, người nói là vật gì đánh lén chúng ta thế, trong nháy mắt một người đã hóa thành xác khô, thật đáng sợ!

Trong đám người, một gã trẻ tuổi thoạt nhìn mới hai mươi nuốt nuốt nước miếng nói với thanh niên bên cạnh.

Thanh niên lắc đầu nói:

- Trần Yêu Lâm vốn tràn ngập nguy hiểm, ta cũng không biết! Chú ý bảo vệ tốt bản thân!

Thế nhưng không có lời đáp lại, chỉ có một tiếng rên nhỏ vang lên. Gã thanh niên kinh hãi quay sang, chỉ thấy sư đệ mình lúc này đã hóa thành một đồng da người trên mặt đất, vô cùng quỷ dị.

Con mắt thanh niên trợn lên, dường như có cả huyết thủy chảy ra, hắn vô thức đi về phía trước xem xét, có một đạo bóng dáng nhỏ dài đang bắn về phía đó, lại là một dây leo thanh hồng sắc, phía cuối có một cái lỗ, bên trong là mấy cái răng nhỏ đỏ như máu xếp thành hình đỉnh ốc.

- Kẻ đánh lén là dây leo, mọi người chú...

Tiếng kêu gào thê lương vang lên, gã thanh niên muốn báo cho đồng môn, chỉ tiếc rằng lời chưa ra hết thân thể cũng giống như người trẻ tuổi, bị triệt để hút cạn máu thịt, da người vẩy lấy xương cốt bày lên mặt đất.

Toàn bộ đều không thoát khỏi đôi mắt sắc bén như cú vọ của Việt. Hắn hít sâu một hơi, lông tay lông chân dựng đứng, các tế bào đều căng ra sẵn sàng

phản ứng trước mọi tình huống.

- Bày trận!

Rầm rầm!

Tiếng quát của Lưu trưởng lão vang lên, thân thể mọi người Phi Hòa Môn hướng ra bên ngoài, dựa sát vào nhau, hình thành nên một cái chiến trận trong trận có trận, mấy trăm cặp mắt nhìn vào phía rừng sâu không chút chớp mắt, bàn tay đỏ mề hôi lạnh, thanh âm nuốt nước miếng thỉnh thoảng lại vang lên.

- Sao lại không có động tĩnh gì vậy!

Cảm giác phong vũ dục lai thật khiến người khác khó chịu, một gã võ giả trẻ tuổi vì quá khẩn trương nên tự nói chuyện để tăng thêm dũng cảm cho mình.

- Im miệng!

Lưu trưởng lão lập tức quát lên, chỉ là gần như ngay lập tức, một sợi dây leo đỏ rực sắc chui ra từ lòng đất, đâm vào cơ thể của lão. Mặt ngoài của dây leo lớn chừng cánh tay kia thỉnh thoảng lại nhô lên một chút, giống như đang có một lượng lớn huyết nhục chảy qua vậy.

A!

Mắt nhìn mình bị biến thành da bọc xương, người trưởng lão này rốt cục cũng không còn tỉnh táo được nữa, há miệng phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết. Chỉ trong nháy mắt, vị trưởng lão vừa mới đây còn hét ra lửa đã trở thành một đồng tro tàn bay lá tả.

Người cầm đầu chết đi, chiến trận liền triệt để rối loạn.

- Có dây leo chui ra từ dưới nền đất!

- Chết tiệt, nó đang kéo chân ta

- Cứu mạng a, cứu ta.

Những tiếng kêu sợ hãi vang lên liên tiếp trong phiên phạm vi này, cảm xúc tuyệt vọng ập vào đầu mọi người như hồng thủy, nhiều người cảm thấy tay chân run cả lên, không thể nào hô hấp được.

Chỉ là càng kêu to, kêu càng thảm thiết thì người chết đi càng nhiều. Lửa liên tục bùng lên, chỉ trong chốc lát đã chết hơn ba mươi người, trong đó có một phần ba bị người mình ngộ sát, nếu còn tiếp tục thì tất cả mọi người sẽ sụp đổ mất.

Việt cũng không có tâm tình quan tâm đến tình huống của Phi Hòa Môn bởi vì hắn cũng đã bị mấy chục căn dây leo phát hiện.

Những dây leo này không có mắt mũi, chỉ có mỗi cái miệng, nhưng cảm giác lại thập phần nhạy bén, liên tục xuyên qua lòng đất công kích Việt. Hắn không hề dám chống đỡ mà liên tục tránh lui, bởi vì dù rất khó nhưng hắn vẫn kịp phát hiện ra trên mỗi đầu dây leo đều tản mát dày đặc khí vụ đỏ như máu.

Thứ huyết vụ này có nồng độ rất cao, chứ không loãng như đám hồng vụ bao phủ khu rừng này, chỉ một chút xú cũng đủ khiến con người ta huyết nhục bị hấp khô. Thứ giết chết những người kia có lẽ không phải là đám dây leo, mà chính là thứ huyết vụ đáng sợ bao phủ dây leo.

Cảm nhận được nguy hiểm, Việt vội vàng cúi đầu xuống, một sợi dây leo hung ác đánh úp từ phía sau lập tức rơi vào khoảng không.

- Mẹ nó, tưởng ta không làm gì được các ngươi à?

Việt tung người lăn sang một bên tránh né ba căn dây leo điên cuồng khác, hai tay lập tức nhặt lên những viên đá lớn, nhằm về bất kỳ căn dây leo nào xuất hiện mà chọi.

Lực đạo của hắn không phải chuyện đùa, ngay lập tức hiệu quả tức thì, không chỉ bị chặn lại mà có vài sợi dây leo thậm chí bị chọi đứt.

Chỉ là dù sao đó cũng chỉ là giải pháp tình thế, nơi này thực sự không nên ở lâu, Việt vừa chọi đá vừa lao về phía rừng sâu.

Dây leo màu đỏ sậm liền đuổi theo không buông, những dây leo thanh hồng sắc khác lại điên cuồng ngăn cản phía trước đường đi của Việt, ý đồ rất rõ ràng muốn cản bước chân của hắn.

Lập tức loạn thạch bay tới tấp, từng mảnh dây leo liền bị nát bấy, những mảnh vụn đỏ rực rải đầy đất như nhen nhóm cho một trận cháy rừng.

Càng chạy càng sâu, rừng rậm phẳng phất không có điểm cuối, lộ ra vẻ thâm thúy âm trầm.

Nhưng đúng lúc này, một cây đại thụ cách đó không xa đột nhiên bị đụng gãy chặn ngang lối, một thân ảnh cực lớn vô cùng quen thuộc hiện ra trước mặt hắn, không phải Thanh Lan Thư thì là gì nữa.

Cách có nửa canh giờ đã gặp lại nhau, thế nhưng thái độ lúc này đã khác hẳn. Không còn là cảnh vắt chân lên cổ mà chạy trốn điên cuồng, Việt mang theo sự mừng rỡ lao về phía đầu Thù hung dữ.

Đương nhiên mục đích của hắn không phải là dâng hiến cả sinh mạng của mình cho đối phương, mà là muốn thực hiện một thủ đoạn rất cũ nhưng chưa bao giờ lỗi thời, Di họa Giang Đông.

Vạn vật bình đẳng, sống trên đời đạt được lợi ích thì có thể hưởng thụ một mình, nhưng khi gặp khó khăn phải biết chia sẻ cho người khác chịu cùng, đó chính là nguyên tắc sinh tồn.

Thử hỏi ngược lại, nếu ai cũng chăm chăm xúc khó khăn của mình đổ cho người khác, vậy thì ai sẽ là người hy sinh chịu đựng? Trong một xã hội mà ai cũng vị kỷ, vậy ai sẽ là người vị tha đây?

Chi tiếc là những vấn đề đạo đức đó Việt không muốn quản, cũng không quản nổi. Hắn chỉ quan tâm làm sao có thể sống sót trong dòng đời nghiệt ngã này.

Con hung thú thấy thái độ của con mồi như vậy thì càng thêm giận dữ, lập tức há cái miệng đỏ lòm cắn tới. Chỉ là nó không ngờ ngay khi hai bên sắp sửa va chạm thì gã nhân loại kia đột ngột lách người tránh sang một bên, trước mặt nó chỉ còn những căn dây leo đang đâm tới.

Song trào lập tức quét ngang, đám dây leo đỏ rực kia lập tức hóa thành bụi phấn bay là tã, thể hiện sức mạnh tuyệt đối của một đầu Ngũ cấp linh thú.

Gràoooooooo!!!

Tiếng rống của Thanh Lân Thù vang lên, bởi nó cảm giác được khí huyết toàn thân đang cạn kiệt rất nhanh, sinh mệnh lực rõ ràng suy giảm trông thấy. Nó cả đời tung hoành trong Trần Yêu Lâm, quả thực là chưa bao giờ có cảm giác cận kề với tử vong như vậy.

Đương nhiên, đến lúc này thì nó đã biết bản thân vừa động vào thứ không nên động rồi.

Thanh Lân Thù cực kỳ cường mãnh, vậy mà lại không chết khô ngay lập tức, tru lên một tiếng liên phóng ra ngoài, chỉ là rất nhanh, thân thể của nó liền thấp xuống một chút, một đoàn huyết vụ bao phủ lấy toàn thân, chỉ chạy thêm được một đoạn thì hóa thành một đồng da nhăn nheo trên mặt đất, không may mắn lưu lại chút hình hài của một đầu Ngũ cấp linh thú.

Cảnh tượng đó càng khiến Việt lông tóc dựng đứng, lập tức vắt chân lên cổ mà chạy trốn.

Dây leo ở đằng sau vẫn đuổi theo không buông, ai biết được chúng dài bao nhiêu, có bao nhiêu chứ, Việt chạy không ngừng nghỉ, không biết chạy được bao lâu thì mới dám dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Thạch thất

Mặc dù không ngừng thở hổn hển, Việt vẫn không quên quay lại xem xét tình hình, xác nhận nguy hiểm đã qua hay chưa. Đến khi chắc chắn không bị đám dây leo quái quỷ kia bám theo, hắn mới đến một gốc cây nằm xuống nghỉ ngơi.

Mặc dù tu giả với sinh mệnh so với người bình thường thì mạnh mẽ hơn rất nhiều, nhưng việc phải phân tán một phần linh lực chống lại làn sương mù đỏ khiến thể lực của Việt cũng bị bào mòn đi tương đối.

- Hình như đã chạy đến cuối của khu rừng!

Việt đảo mắt quan sát xung quanh, phát hiện ra bản thân đã chạy đến chân của một ngọn núi.

- Khoan đã, thế núi này...

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy phía trước là một ngọn núi cao hơn 1000m sừng sững đứng trước mặt, điều đáng nói là hình dáng của nó nhìn thế nào cũng thấy giống một chiếc lò đốt.

- Trời ạ, đây chẳng phải là ngọn núi hình thần lò hay sao?

Việt vội vã lấy mảnh địa đồ cũ ra đối chiếu, quả nhiên ngọn núi trước mặt lại chính là nơi được đánh dấu trên đó. Quả đúng là đập phá thiết hại vô mệnh xử, bỏ bao công sức tìm kiếm mà vẫn không thành, không ngờ khi chạy trốn như chó chết thì lại xuất hiện.

Không suy nghĩ nhiều, Việt lập tức tiến về nơi mà hắn đã vượt bao gian khổ tìm kiếm suốt mấy ngày qua.

Đến gần hần mới phát hiện ra, phía chân núi có một cái son động lớn, bên trong là một mảnh hắc ám, tĩnh mịch dị thường, lại không ngừng có sương mù đỏ như máu tràn ra, khiến ngọn núi này càng giống cái lò hơn, một cái lò luyện hồn chỉ có ở cõi âm phủ.

- Bàn thiếu gia mấy lần suýt chết mới tìm được đến đây, chẳng lẽ lúc này còn sợ hãi hay sao?

Hần nhếch miệng nở một nụ cười lạnh lẽo, thân hình lóe lên rồi tiến vào bên trong miệng động đen ngòm.

Giẫm trên mặt đá gập ghềnh cứng rắn, Việt có thể cảm nhận được có âm lãnh chỉ khí theo lòng bàn chân truyền vào thể nội, người bình thường nhiễm âm lãnh chỉ khí này, rất dễ ngã bệnh, sinh ra ảo giác, dù là tráng hán thập phần gan góc cũng dần dần sinh ra sợ hãi.

Những tia linh lực màu đen từ các lỗ chân lông chui ra, tạo thành một lớp màng mỏng như áo mưa, ngăn chặn sự xâm nhập của âm khí lạnh lẽo.

Xung quanh gần như tối om, dù giơ tay ra trước mặt cũng không nhìn thấy, cũng không có bất kỳ âm thanh gì cả, tĩnh lặng một cách đáng sợ, Việt chỉ có thể dựa vào cảm giác mà bước đi.

Tí tách!

Một thanh âm rất nhỏ xuất hiện trên đỉnh đầu, Việt lập tức nghiêng người né tránh. Hóa ra là một giọt nước từ trần hang rơi xuống nền đá, phát âm thanh dù cực nhỏ nhưng trong không gian yên tĩnh này lại đặc biệt nổi bật, cứ quanh quẩn không tan.

- Trước kia không biết phản ứng của mình nhanh cỡ nào, không ngờ ngay cả một giọt nước rơi xuống cũng có thể cảm ứng được, né tránh một cách dễ dàng!

Với phản ứng như vậy mà đi thi đấu Quyền Anh, hần nhất định sẽ giành mọi đai vô địch ở hạng cân phù hợp với mình. Một võ sĩ quyền anh có khả năng ra đòn và né đòn thần tốc, gần như đối phương vừa ra đòn đã nghiêng người né tránh, nhưng cũng đến mức nghe được giọt nước rơi mà tránh.

Hoa lạp lạp!

Không biết đã đi được bao lâu, phía trước đột nhiên có tiếng nước chảy truyền đến, càng tăng thêm vẻ tĩnh mịch chết chóc trong lòng núi này.

Nghe được âm thanh ấy, lòng mày Việt nhướng lên, gia tăng cước bộ, hướng về phía âm thanh phát ra, tựa như quỷ mị trong bóng tối, lặng yên không một tiếng động.

Trên tay phải của hần xuất hiện một chiếc lông vũ bằng bàn tay đen bóng, các cơ căng ra, toàn bộ tế bào đều ở vào trạng thái sẵn sàng bùng nổ, gấp bất kỳ kỹ thuật gì cũng công kích trước rồi nói chuyện.

Một mảnh không gian rộng lớn xuất hiện trong tầm mắt, ngừng bộ pháp, Việt phát hiện ra mình đang đứng trước một vùng nước không rõ nông sâu bao nhiêu.

Rất hiển nhiên, đây không phải hồ nước, mà là một dòng sông ngầm trong lòng đất. Sông ngầm này không biết thông tới đâu, đi từng bước đến, cứ như đi vào Địa ngục, gây áp lực nặng nề cho người đi vào.

A!

Đột nhiên dưới mặt nước truyền đến một thanh âm như là Quỷ lệ gào rú, như là có quỷ vật quấy phá tại đây, trong tình cảnh u ám âm trầm này, đủ để dọa một gã bình thường sợ đến ngu ngốc, thậm chí dọa đến chết.

Đương nhiên Việt không phải người bình thường, hần là một kẻ bất thường. Không hề bị thanh âm đáng sợ làm cho tâm thần thất thủ, linh lực màu đen lập tức ly thể, ngưng tụ lại thành một hư ảnh hình chiếc bình màu thanh thiên bao bọc bên ngoài, mang dáng dấp lò mờ của biểu tượng cung Bảo Bình.

Cảm giác của Việt không sai chút nào, ngay sau tiếng kêu khiến tâm thần con mồi hoảng sợ, một quái xà hiện lên từ dưới sông, bắn ra độc khí tanh hôi như mũi tên, đâm thẳng vào chính diện của hần.

Vừa đâm vào chiếc bình, lập tức khiến hư ảnh vỡ nát, linh lực tán loạn, đẩy Việt lui về phía sau. Con quái xà hơi khựng lại đôi chút, nhưng cũng không hề hấn gì, có ý định tiếp tục xông tới con mồi, nhưng nó còn không kịp thực hiện ý đồ thì bình khí của đối phương đã nổ tung xuống đầu nó.

Keeng!

Tiếng kim loại va chạm lạnh lẽo vang lên, con quái xà phát ra tiếng kêu như lệ quỷ, thân hình ngã vào nước sông, không rõ sống chết.

Thân hình của Việt tiếp tục lui về sau, hỏ khẩu chỉ cảm thấy tê rần rần, cây hắc vũ cự đại trong tay cũng theo đó mà biến nhỏ lại. Hần cũng không đại dột tiến gần dòng sông lạnh lẽo như Minh hà này.

Đảo mắt nhìn quanh, hần phát hiện ra cách nơi hần đứng không xa có một khuôn viên nhỏ, nằm ngay sát bờ sông. Có sông, có cây, cũng có thạch thất, bên ngoài thạch thất là thạch đình, bên trong bày một bàn đá và bốn chiếc ghế đá.

Thư tường tượng mỗi buổi chiều ngồi trong thạch đình thưởng trà, đưa mắt ngắm nhìn cảnh tượng hoàng hôn trên dòng sông, quả thực tuyệt vời biết bao nhiêu. Cuộc sống có lẽ chỉ mong được thế là cùng!

Chỉ tiếc rằng cảnh đẹp đó khó mà xảy ra, ít nhất ở nơi này là không thể, vì đây là trong lòng đất đào sâu ra mặt trời, quan trọng hơn là dòng sông đen ngòm này, có cái quái gì để ngắm cơ chứ!

Không tiếp tục nghĩ linh tinh, Việt đi tới chỗ thạch thất.

- Có ai không?

Đứng ngoài cửa thạch thất, hần cao giọng nói, nhưng gọi liên mấy lần, cũng không có ai trả lời, không còn cách nào khác, hần đành phải tiến tới mở cửa.

Cánh cửa nặng nề mở ra, chiếc lồng vũ dài tới hơn một mét hai quán đầy linh lực chậm rãi giờ lên đầu, bất kỳ thứ gì xuất hiện có thể gây uy hiếp đến hần sẽ lập tức ăn ngay một chém, hiểu lắm hay không để sau rồi trình bày.

Đập vào mắt hần là một thạch thất không lớn, dài rộng chỉ khoảng một trượng, bốn phía bức tường khảm đầy những miếng quang thạch lớn bằng trái long nhãn, dùng để chiếu sáng không gian bên trong.

Đào mắt nhìn quanh, chỉ thấy trong thạch thất cũng không có đồ vật gì ngoài một chiếc giường bằng đá đặt ở góc phòng. Điều khiến người ta phải giật mình kinh hãi, trên giường đá không ngờ lại có một bộ xương ở tư thế nửa nằm nửa ngồi, dựa lưng vào vách tường.

Việt tiến đến bên cạnh chiếc giường đá, phát hiện ra trung tâm chiếc giường đá, ngay trước mặt của bộ xương, đặt một chiếc hộp nhỏ màu đen.

Cầm chiếc hộp lên mở ra, bên trong không ngờ lại cất chứa một bức thư, dù đã được bảo quản bên trong chiếc hộp nhưng vẫn không tránh được sự ăn mòn của tuế nguyệt, rõ ràng là thời gian tồn tại đã quá lâu rồi.

Việt sợ rằng động tác của mình có thể khiến tờ giấy vỡ vụn, vì vậy mà cầm lên rất nhẹ nhàng hệt như người mẹ khi con thơ đang ngủ, chậm rãi mở ra, bên trong chỉ có mấy dòng:

“Ta tung hoành một đời kiêu hùng sảng khoái, nay mệnh đã tận không có gì phải luyến tiếc, chỉ sợ rằng một thân công phu mai một thì thật là thẹn với liệt tông. Nay để lại cho hậu thế toàn bộ tâm huyết bản thân, đặt trong chiếc nhẫn đeo ở ngón cái tay trái.

Hậu bối lấy được truyền thừa cũng coi như một nửa sư đồ, nếu có lòng thì hãy đập đầu ba cái trước mặt lão phu, coi như làm lễ bái sư!”

Việt khẽ lắc cổ tay ném tờ giấy đi, ánh mắt chuyển đến tay trái của bộ xương, quả nhiên ngón cái đeo một chiếc nhẫn, chỉ là màu sắc gần với màu của hải cốt, nếu không để ý thì khó mà nhận ra được.

Việt đương nhiên không có ý định bái lấy làm lễ bái sư vớ vẩn gì cả, vuron người tới định lấy chiếc nhẫn, thế nhưng bàn tay gần chạm tới thì một cổ nguy hiểm không hiểu dâng lên, tim khẽ đập nhanh, lập tức rút tay lại.

Đây là cảnh báo của cơ thể, của các tế bào đã trải qua nhiều thời khắc sinh tử, được trui rèn qua nhiều năm, dù đúng hay sai cũng khiến Việt phải suy nghĩ.

Hần chậm rãi thu tay về, đưa ngón trỏ lên mân mê môi dưới, bắt đầu đánh giá lại tình hình.

Rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Bách Việt?

Linh cảm, là một thứ gì đó không thể giải thích được, thường vô cùng chính xác, mà không hề dựa theo bất kỳ một tiêu chuẩn khoa học nào.

Khi cảm nhận được nguy hiểm sắp sửa xảy ra, não bộ sẽ ra lệnh cho cơ thể chuyển về trạng thái sẵn sàng phản ứng, tim đập nhanh hơn để cung cấp nhiều máu hơn tới các tế bào, các cơ bắp, sẵn sàng chống lại hoặc bỏ chạy khi nguy hiểm ập đến.

Vì vậy mà đôi khi chúng ta cảm thấy bồn chồn nôn nao, thậm chí có chút lo sợ mà không hiểu nguyên nhân, đó chính là do phản ứng của cơ thể khi cảm giác được nguy hiểm đang tới gần mà thôi.

Đương nhiên, cơ thể người chứ không phải một cỗ máy dự báo, mọi thứ đều phải rèn luyện thì mới thành tài. Những linh cảm đó hết sức mơ hồ và không phải lúc nào cũng có, chỉ có những kẻ liên tục trải qua sinh tử, không ngừng rèn luyện khả năng phân tích của não bộ và phản ứng của từng tế bào, mới

có thể đạt đến cảnh giới tối cao.

Việt hết sức tin vào cảm quan của bản thân, đương nhiên cơ thể hắn không có khả năng dự báo tương lai, chỉ có điều các giác quan đã phát hiện ra một điểm gì đó bất thường mà hắn đã vô tình bỏ qua, vì vậy mới cảnh báo đến hắn.

- Lão già này muốn truyền thừa hậu thế, nhưng chắc cũng không đến mức bá ai cũng có thể thừa kế, lễ bái sư rất có thể chỉ là một bài kiểm tra mà thôi! Nhưng lão đã ra ma rồi, làm thế nào biết được hậu thế có bái sư hay không?

Việt đứng ngăn người ra, suy nghĩ của hắn cứ xoay quanh những dòng viết trong bức thư.

- Bái sư, đương nhiên là phải dập đầu chạm đất ba lạy, cần quái gì phải viết dài dòng "Đến trước mặt ta dập đầu ba lạy bái sư"?

Di chúc cần đầy đủ nhưng ngắn gọn, là hắn thì chỉ cần viết là, hậu bối nếu có lòng thì hãy làm lễ bái sư, đầu cần phải giáng giải làm lễ bái sư như nào, trừ khi đó là một vấn đề rất quan trọng.

- Lễ nào ta thực sự phải quỳ lạy mới lấy được truyền thừa hay sao?

Quỳ lạy trước người khác là việc hắn rất ghét, dù đạt được truyền thừa cũng là do công sức hắn bỏ ra, làm gì có chút nghĩa sư đồ nào ở đây mà quỳ với chả lạy. Nực cười!

- Đúng rồi, quỳ bái sư đầu phải chạm đất, mà trong thư lại nhấn mạnh đến trước mặt của bộ hài cốt, lễ nào...

Việt nghĩ đến một khả năng, liền tiến đến vị trí sát chiếc giường đá, thẳng với hướng nhìn của bộ hài cốt, ở vị trí này thực hiện lễ bái sư thì trang trọng biết bao nhiêu. Hắn dùng chân, gõ ba cái xuống nền đá, phát ra ba tiếng “cộp” lạnh lẽo.

Mặt đất bỗng nhiên rung chuyển, dưới chân truyền đến những chấn động, Việt không bắt ngờ mà nhanh chóng lui lại phía sau, yên lặng nhìn nền đá dần dần tách ra, sau đó chậm rãi di chuyển sang hai bên, tạo thành một cửa hầm rộng chừng hai mét vuông.

Bên trong là một cầu thang bằng đá dẫn xuống bên dưới, ở bậc thang đầu tiên đặt một chiếc hộp màu đen, y hệt chiếc hộp đựng bức thư mà Việt vừa lấy được ban nãy.

- Thực sự có cơ quan?

Hắn dự đoán không hoàn toàn đúng, nhưng chênh lệch cũng không xa bao nhiêu. Lão già này đã ngòm từ bao giờ, làm sao biết được hậu bối có bái lạy hay không mà bày đặt kiểm tra đạo đức, đương nhiên phải thiết lập cơ quan nào đó mà khi hậu thế dập đầu chạm đất sẽ được kích hoạt.

Nhưng hắn nghĩ chỉ là cơ quan nhỏ thôi chứ không ngờ lại mở ra cả một tầng hầm bí mật như vậy.

Mở chiếc hộp đen ra, lịch sử dường như được lặp lại, bên trong vẫn là một bức thư, giấy đã có chút vàng ố cũ kỹ, chỉ khác ở chỗ lượng chữ bên trong thì nhiều gấp vài lần bức thư ban nãy.

Ngoài ra còn có một chiếc ngọc giản màu đen vô cùng cổ quái, toát ra vẻ gì đó vô cùng nguy hiểm, khiến Việt cũng chưa dám mạnh dạn sờ vào, chỉ cầm bức thư lên đọc.

“Hậu bối đọc được thư này, có lẽ đã làm lễ bái sư, chứng minh nhân phẩm không có vấn đề, nếu không người đã thành cái xác rồi. Trong chiếc nhẫn đeo trên tay ta không hề có truyền thừa gì hết, mà là thứ đoạt mạng kẻ tham lam vô lại.”

Đọc đến đây, khoe miệng Việt khê giật giật, lão già này đủ thâm hiểm, ngay cả hắn cũng suýt nữa trở thành oan hồn dưới thiết đặt của lão này.

- Ngòm từ tám đời rồi mà vẫn muốn hại người, xem ra lúc còn sống cũng không phải loại tốt đẹp gì!

Hắn thực sự cảm thấy may mắn, đúng là hồ đồ nhất thời bỏ qua những điểm bất hợp lý, quên mất trên đời này làm gì có cái bánh nào có thể ăn không chứ. Khê lắc đầu, tự nhắc nhở bản thân cần phải cẩn thận hơn nữa, Việt tiếp tục đọc những dòng bên dưới.

“Lão phu vốn không phải người của Nam Phong vực, bị địch nhân truy sát nên mang trọng thương trốn đến Trấn Yêu Lâm, phát hiện ra mảnh hoang lâm này không ngờ lại ẩn chứa lượng Địa sát khí khổng lồ. Oán khí của những chủng loài hung cầm dị thú đầu tiên bị trấn áp ở Trấn Yêu Lâm, tích tụ qua tuế nguyệt dài đằng đặc, cuối cùng biến thành Địa Sát khí.”

- Địa sát khí, địa sát khí...

Đây không phải lần đầu Việt nghe đến cái tên Địa Sát khí này. Trấn Yêu Lâm ngày xưa chỉ là một mảnh rừng tầm thường, vậy mà những chủng loài hung cầm dị thú đang sinh sống tại một mảnh rừng nguyên thủy như Thập Vạn Đại Sơn, lại bị cưỡng chế đến một mảnh rừng vô vãn như vậy. Thử hỏi làm sao không oán hận, không sát khí ngập trời cho được?

Nhưng oán hận vốn dĩ là cảm xúc vô hình, thế quái nào qua năm tháng lại có thể ngưng tụ thành Địa Sát khí được cơ chứ?

Chuyện gì không có một tí manh mối nào thì không cần thiết phải tốn thời gian suy nghĩ, Việt chuyển tâm trí sang đọc thư.

“Lão phu có một môn cấm thuật luyện thể truyền đời, sử dụng Thiên cương Địa sát khí trong thiên địa rèn luyện thân thể, vì vậy Trấn Yêu lâm này quả thực là thiên đường, chỉ tiếc rằng mệnh thương vô phương chữa lành, đành ký thác ước nguyện vào đám hậu bối.”

Đọc đến đây, Việt có chút cảm giác quen thuộc, không quen sao được khi mà trong nhần của hắn cũng có một môn y hệt như vậy, chỉ khác ở chỗ linh thuật của hắn chỉ nhưng luyện song thủ mà thôi, còn của lão già này rèn luyện cả cơ thể, chênh lệch rõ ràng không thể đong đếm.

Hắn nghĩ đến thứ sương mù màu đỏ cuốn quanh những dây leo ở ngoài kia, chỉ chạm một chút cũng đủ khiến Ngũ cấp Thanh Lân Thư hóa thành một đồng xương trắng, quá mức khủng khiếp. Nếu đó thực sự là Địa Sát khí, vậy thì dùng thứ đó để rèn luyện thân thể, thì chẳng phải là tự sát?

Đương nhiên, nguy hiểm lúc nào cũng đi kèm với lợi ích, hiểm nguy càng lớn lợi ích càng cao, việc gì nguy hiểm đến tính mạng thì thành công sau đó không khác nào trúng độc đắc. Nếu có thể nhờ Địa Sát khí để lột xác, sức mạnh thân thể sau đó khỏi cần nghĩ.

“Bộ cấm thuật của lão phu có tên là Thiên Ma Thể, toàn bộ kiến giải đều được ghi lại bên trong ngọc giản màu đen. Bên dưới cầu thang là vị trí mà Địa Sát khí ở Trấn Yêu Lâm nồng đậm nhất, là nơi tuyệt hảo để ngưng luyện Thiên Ma Thể.”

Đến khi đọc xong những dòng này, Việt mới dám cầm chiếc hắc sắc ngọc giản lên xem xét. Một chiếc ngọc giản thông thường mà thôi, ngoài màu đen thì không có gì đáng nói, vậy mà toát lên khí tức vô cùng nguy hiểm.

Đưa chiếc ngọc giản lên trán, vừa chạm vào mi tâm, lập tức một luồng thông tin chìm vào trong óc của hắn. Đồng tử của hắn lúc này đã chuyển biến thành huyết sắc, nếu quan sát tinh vi, có thể phát hiện không phải do những mạch máu vẫn lên. Đồng tử chuyển thành huyết sắc, là do trong mắt xuất hiện vô số cô quái ký tự đỏ như máu. Những ký tự này thật sự quá nhỏ, không ngừng sắp xếp tổ hợp lại, khiến Việt cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Việt một khắc trôi qua, Việt mới khôi phục tư duy, hắn kinh ngạc phát hiện ngọc giản trong tay đã hóa thành bột phấn bay là tả, đợi phát giác được tình huống trước mắt của chính mình, mới vừa dò xét trong óc.

“Thiên Ma Thể, luyện thể thuật cấm kỵ, sử dụng hai loại hậu thiên chi khí đặc thù của thiên địa, có tên là Thiên Cương Địa Sát, không ngừng ngưng luyện thân thể, đạt đến Thiên Ma Thể, có thể sánh với những loại thể chất Thượng cổ...”

- Quả nhiên khủng bố!

Hắn không rõ thể chất thượng cổ kia mạnh mẽ đến mức nào, nhưng có hai chữ Thượng cổ là biết rất khủng rồi, chưa cần tìm hiểu làm gì.

- Thư vẫn còn ư?

Việt nhanh chóng đọc những dòng thư cuối cùng rồi sẽ đi xuống cầu thang, hắn muốn tu luyện Thiên Ma Thể càng sớm càng tốt để có thể đại triển thần uy ở Thiên Nguyệt chiến cuối năm nay.

“Hậu bối, chúng ta đã có một nửa danh phận sư đồ, nếu có thể đạt đến Đệ Tứ Bộ, hãy thay ta giết chết những kẻ thù ngày xưa. Còn nếu không đạt đến Đệ Tứ Bộ thì hãy quên chuyện này đi!

Lão phu hiệu xưng Huyết Sát Quyền, đến từ Bách Thiên Vực, Bách Việt quốc!”

Khẽ dụi hai mắt, Việt tưởng mình hoa mắt nhìn nhầm, nhưng rất nhanh sự thật được xác nhận, thực sự là một cái tên đã quá quen thuộc với bất kỳ một người dân Việt nào.

Bách Việt...

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 106: Địa Sát

Bách Việt, là một từ đã quá quen thuộc, có lẽ người Việt nào cũng từng nghe đến, dù cho không biết chính xác đó là gì.

Có thể hiểu một cách đơn giản, Bách là trăm, Việt là người Việt, Bách Việt có nghĩa là một trăm bộ lạc người Việt. Thực tế thì đây chỉ là một con số tượng trưng, căn cứ vào sự tích mẹ Âu Cơ sinh được trăm con mà thôi.

Sự thực, về thời Hồng Bàng, Bách Việt bao gồm rất nhiều bộ lạc với phương thức sinh sống rời rạc như các dân tộc thiểu số ngày nay, tại địa vực phía Nam sông Trường Giang, được hình thành do sự tan rã của nhà nước Xích Quỷ mà Kinh Dương Vương đã lập nên.

Những bộ lạc này dần dần phát triển, đi đến chỗ thống nhất do những biến thiên của Lịch sử, các bộ lạc nhỏ dần bị các bộ lạc lớn kiêm tính và hợp lại

thành năm nhóm lớn sau đây đã đạt đến hình thức quốc gia là: Đông Việt, Mân Việt, Nam Việt, Âu Việt và Lạc Việt.

Năm quốc gia này hùng cứ cả một địa vực rộng lớn phía Nam sông Trường Giang đến tận dải Lĩnh Nam.

Tuy nhiên theo dòng thời gian, ba quốc gia Đông Việt, Mân Việt và Nam Việt dần dần bị Hán hóa, chỉ có Âu Việt và Lạc Việt quyết định Nam hạ xuống tận Bắc Bộ ngày nay, nhờ vậy không bị đồng hóa, là tổ tiên của người Kinh hiện nay.

Mặc dù vậy, vẫn không thể nào phủ định một thời kỳ Hồng Bàng rực rỡ từng tồn tại trong lịch sử, có một nhà nước Xích Quỷ, tiền thân của Bách Việt, từng thống trị đất đai cương thổ bạt ngàn, Bắc tới Trường Giang, nam tới Chiêm Thành, Tây tới Ba Thục, Đông tới Đông Hải.

Vậy mà cái tên Bách Việt ở một thời đại sơ khai tại một hành tinh xa xôi bên kia tinh không, lại trùng tên gọi với một quốc gia ở thế giới này. Thế nhưng, khiến Việt phải băn khoăn, đây thực sự chỉ là trùng hợp hay sao?

Muốn giải đáp được vấn đề, hẳn phải đến Bách Thiên Vực, đến quốc gia Bách Việt kia để tìm hiểu ngọn ngành, liệu có đúng chỉ là trùng tên, hay thực sự có liên quan đến vị thần nhân được xưng tụng là Thủy tổ Bách Việt kia?

- Lão già này không biết tích đức gì mà hên quá vậy!

Làm ra quyết định, Việt lắc đầu cảm thán một câu. Vốn dĩ lão ta để lại truyền thừa với mong muốn hậu thế sẽ trả thù cho mình, nhưng thực tế thì hẳn chưa quỹ lạy bái sư, không có mối quan hệ gì mà danh nghĩa sư đồ kia, đương nhiên không có trách nhiệm trả thù cho lão. Đúng là hẳn đã nhận truyền thừa của người ta, nhưng hẳn cũng không điên mà vượt muôn trùng cách xa đến Bách Thiên vực kia chỉ để trả thù giúp một lão già không quen biết.

Nhưng bây giờ tình thế đã khác, Bách Việt quốc kia, hẳn bắt buộc phải tới, nếu thực lực đủ thuận tay trả thù giúp lão già kia. Còn thực lực không đủ thì đương nhiên, mọi chuyện đã qua rồi thì cứ để nó qua, có sao phải đi khơi lại dòng nước đục làm gì cơ chứ.

Khẽ lắc đầu, Việt không suy nghĩ mà bắt đầu bước xuống cầu thang.

Càng đi xuống, không gian càng trở nên tối tăm, đưa tay ra trước mặt cũng không thể thấy rõ năm ngón, thậm chí còn không cảm giác được gì.

Không biết bao lâu trôi qua, có lẽ rất nhanh, cũng có thể rất lâu, Việt không còn cảm giác về thời gian nữa, một tia sáng nhàn nhạt từ phía dưới sâu đột ngột truyền lên, khiến hẳn mừng rỡ gia tăng cước bộ.

Hiện ra trong tầm mắt, tận cùng của cầu thang bằng đá là một không gian chỉ rộng chừng một trượng vuông, bốn bức vách bằng đá được khảm nạm những viên ngọc gì đó mà Việt không biết tên, chỉ biết rằng chúng không ngừng tán mát ra ánh sáng mờ ảo, giúp không gian trở nên sáng rõ.

Gần như đập ngay vào mặt là một chiếc ao nhỏ ở trung tâm căn phòng, chỉ rộng chừng một trượng nhưng lại vô cùng nổi bật, bởi vì nước hồ toàn là một màu đỏ như máu âm u chết chóc.

Bước đến bên cạnh tiểu trì, nhìn những tia khí vụ đỏ như máu từ mặt nước bốc lên, Việt có chút kinh hoàng, bởi hẳn nhận ra những tia huyết vụ này chính là yêu huyết vụ bám trên dây leo bên ngoài kia, chỉ dính một chút cũng đủ để Ngũ cấp Thanh Lân Thư hóa thành đồng bùn nhão.

Vậy mà ở đây, huyết vụ thậm chí còn ngưng tụ lại, cô đọng thành thể lỏng, thử hỏi sự khủng bố của nó còn đến mức nào nữa cơ chứ?

- Đây chính là Địa Sát khí sao?

Theo những gì được ghi lại trong pháp quyết Thiên Ma Thể, cũng không cần chuẩn bị gì cả, chỉ cần coi hết y phục rồi nhảy vào bên trong Địa Sát khí rồi cứ theo pháp môn mà tu luyện.

Thế nhưng nhìn nhìn thứ huyết dịch đáng sợ này, dưới mặt nước còn thấp thoáng bóng yêu linh, bên tai lại nghe thoảng thoảng những tiếng kêu gào phẫn nộ lại đầy oán thán, dù là ai cũng sẽ nghĩ ngờ cái truyền thừa này.

- Lão già chắc không thiết kế công phu như vậy chỉ để hố người!

Việt suy nghĩ một hồi rồi đưa ra kết luận như vậy.

Mặc dù hình ảnh thảm thương của Thanh Lân Thư vẫn còn ngay trước mắt, nhưng không không thể ngăn cản được quyết định của Việt. Mỗi quyết định của hẳn đều dứt khoát như đạn đã lên nòng, một đi không trở lại.

Coi bỏ y phục, hít sâu một hơi, Việt nhảy xuống tiểu trì.

Toàn thân lập tức truyền đến cơn đau đớn, ngay khoảnh khắc chạm vào dòng nước, Việt đã phát hiện ra lớp da của hẳn đã biến mất, để lộ ra những thớ thịt óng ánh đầy sức sống, nhưng sinh mệnh đó cũng sẽ rất nhanh bị cắn nuốt mà thôi, nếu hẳn không có hành động gì.

Việt nào dám chậm trễ, lập tức vận chuyển theo huyền pháp Thiên Ma Thể, cố gắng hấp thu Địa Sát khí dung nhập vào trong các cơ quan.

Thực tế thì nguyên lý rất đơn giản, Địa Sát khí là một thứ hậu thiên chi khí khủng bố không thể tưởng tượng, nếu có thể dung nhập chúng vào từng cơ

quan, từng tế bào, thì cường độ thân thể sẽ đạt đến mức có thể chống lại thân binh.

Đương nhiên pháp quyết thì tinh túy và phức tạp hơn như vậy cả vạn lần, nhưng chung quy không thoát khỏi nguyên lý đó.

Đây là một quá trình vô cùng dài dòng và thống khổ, đau đớn đến cùng cực, thậm chí có lúc tâm trí của Việt gần như thất thủ, nhưng hắn vẫn có thể nhận ra vấn đề, rõ ràng dù đã làm theo pháp quyết nhưng vẫn không thể nào dung nhập được Địa Sát khí vào cơ thể.

Chỉ thấy Địa Sát khí vẫn không ngừng tàn sát các tế bào, huyết nhục dần hóa thành huyết dịch hòa vào xung quanh, lộ ra cả những dòng linh tuyến, linh hà vốn ẩn giấu bên trong thể giới thể của hắn.

- Chuyện gì thế này? Lễ nào pháp quyết có vấn đề?

Đó là suy nghĩ cuối cùng của Việt trước khi chết, hắn điên cuồng gào thét trong lòng, ân cần hỏi thăm cả mười tám đời tổ tông của lão già kia, nhưng chung quy bất lực, không thể làm gì cả.

Lúc này hắn không thể điều khiển cơ thể nhảy ra khỏi tiểu tri nữa rồi, hơn nữa hắn tin rằng dù nhảy ra được thì vẫn khó tránh khỏi cái chết, thảm cảnh của Thanh Lân Thư vẫn còn y nguyên trước mắt.

Mặc dù không ai muốn chết, nhưng lúc này hắn cũng chỉ đành chờ chết mà thôi, rất nhanh hóa thành một phần của huyết tri này.

Thế nhưng khi con người ta buông xuôi, thì vận mệnh lại thấp sáng hy vọng, cuộc đời vẫn luôn là như vậy.

Sau khi huyết nhục đều đã hóa thành một phần của huyết tri này, tốc độ đồng hóa của Địa Sát khí bỗng nhiên giảm hẳn, mỗi khi tiến thêm một bước thì đều rất khó khăn.

Việt vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc, nhưng cũng rất tỉnh táo xem vấn đề. Mặc dù tốc độ hóa huyết của Địa Sát khí chậm đi nhiều, nhưng là so với ban đầu, thực tế nó vẫn còn rất nhanh, nếu hắn không tìm ra được nguyên do thì cũng không thể thoát khỏi tử kiếp.

Quan sát thể giới thể, rất nhanh phát hiện ra vấn đề, thứ làm chậm bước tiến của Địa Sát khí không ngờ lại là những dòng Linh tuyến màu đen.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Việt cảm thấy kinh ngạc, bởi hắn nhận ra dường như Linh tuyến không phải muốn ngăn chặn, mà đang muốn cắn nuốt những huyết dịch Địa Sát khí này.

Đương nhiên thể dịch quá mạnh, tình cảnh lúc này không khác nào công rãnh mà đòi sống sánh với đại dương, máng mương mà đòi tương đương với đập thủy điện, nếu không nhanh chóng giải quyết được tình thế thì rất nguy hiểm.

Việt nhớ lại tình cảnh xảy ra khi vào Loạn Yêu sơn mạch, lại nhớ quá trình khai mở thể giới thể từ những bước đầu tiên đến bây giờ, hắn có cảm giác dường như đang khai mở Địa Phủ chứ không phải khai phá thể giới.

Nếu như thứ đầu tiên hình thành sau Hỗn độn lại là Địa phủ, mà Địa Phủ lại là nơi trở về của tử vong, vậy thì Địa Sát khí – vốn được hình thành do oán hận trước khi chết của sinh linh, chẳng phải là tài liệu tuyệt hảo hay sao?

Việt không quá chắc chắn về vấn đề đó, nhưng lúc này đó lại là cọng rơm cứu mạng duy nhất, lập tức chuyển từ pháp quyết Thiên Ma Thể sang huyền pháp của Nguyên Sơ cổ kinh.

Linh tuyến dậy sóng, cuộn cuộn bốc lên trời cao, oán linh điên cuồng gào thét...

Rất nhanh, khuôn mặt của hắn giãn ra, bởi suy đoán của hắn là chính xác.

Hắn, vẫn tiếp tục tung hoành trên đời!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Bỉ Ngạn

Trong hỗn độn tối tăm vô tận lần khuất tiếng sóng pha lẫn những tiếng kêu gào ai oán, ở một nơi xa xôi đến cùng cực, một đại dương máu rộng lớn vô biên không thấy điểm cuối.

Sóng nước ngập trời, điên cuồng bốc lên, khí thế như thiên quân vạn mã có xu hướng xé tan tám bình chương tử khí, tiến vào bên trong hỗn độn.

Lần khuất bên dưới từng lớp sóng huyết là bóng dáng của vô số âm binh đang không ngừng phát ra tiếng rít gào, chỉ cần bình chương tử khí vỡ nát là lập

tức rời khỏi đại dương, trở thành một đại quân khai phá hỗn độn hung hãn.

Tận cùng của đại dương máu, sóng huyết xuyên qua những lỗ hổng của bình chương tử khí, tạo thành những dòng chảy cuộn cuộn trong hỗn độn. Chỉ có điều những đợt sóng nước đỏ như máu về khi chảy ngược vào sông lại chuyển sang màu đen, không phải thứ màu đen huyền bí gọi cảm mà là một màu đen âm lãnh chết chóc.

Những dòng Minh Hà chảy xuyên qua hỗn độn, không rõ chảy đến nơi nào, chỉ thấy từng đợt sóng mang theo hắc ám vô biên liếm lên tận bờ.

Bên dưới mặt nước, hiển nhiên là một màu đen vô tận, không biết ẩn chứa thứ gì mà không ngừng truyền lên những thanh âm ai oán khiến người ta cảm thấy rợn người. Dường như đáy con sông đen này chôn cất hàng ngàn vạn lệ quỷ mang theo oán hận ngập trời, đòi đòi kiếp kiếp không thể siêu sinh.

Không biết chảy được bao lâu, từ dòng sông đen ngòm phân ra những nhánh nhỏ tiến vào bên trong hỗn độn, hình thành một hệ thống chằng chịt như mạng nhện. Hắc lãng điên cuồng sau khi đổ vào dòng suối không ngờ lại trở nên thật bình dị, màu đen âm lãnh lập tức biến thành một thứ màu vàng lơ nhò hệt như đất ở nghĩa trang.

Dòng hoàng tuyền cứ hồ hững chảy, cảm giác yên tĩnh đến đáng sợ, dường như nơi đây không tồn tại bất cứ một thứ cảm xúc gì, khiến tâm hồn con người ta chìm vào trong quên lãng, chỉ muốn tiến về miền cực lạc, mà không biết rằng thứ đang đợi mình là gì đây?

Hai bên bờ sông điểm xuyết những đóa hoa đỏ như máu nở rực rỡ, không rõ đã mọc ở đó từ bao giờ, dường như đã chứng kiến biết bao kiếp người đi qua trên Hoàng tuyền này.

Những dòng Hoàng tuyền cứ thế chảy mãi, không biết bao lâu mới đi đến điểm tận cùng. Một bức bình chương tử khí hỗn độn chắn ngang trước mặt, chặn đứng dòng nước hiền hòa.

Dòng nước bị dồn ứ lại, dù hiền hòa đến mấy cũng dần dần trở nên điên cuồng, nếu không thể nhanh chóng phá vỡ bình chương, hoàng tuyền vỡ nát, Minh hà sụp đổ, Huyết Hải bạo tung, thế giới cũng trở về với hỗn độn.

Người ta hỏi rằng, Hoàng tuyền chảy đến nơi nào? Tương truyền, Hoàng tuyền chảy xuyên qua âm giới, đến một mảnh đất ở tận cùng thế giới bên kia, là miền cực lạc mà sinh linh có thể quên đi mọi khổ đau bất hạnh, là nơi được biết với cái tên: bến bờ Bì Ngạn.

Cơ thể người cũng vậy, có những nơi được gọi là Bì ngạn, là căn nguyên chi địa hình thành từ thuở sơ khai, chứa đựng mọi khổ đau mà con người phải chịu đựng. Khai mở những điểm đó, đưa linh lực vào gột rửa đi những đau đớn bất hạnh, không chỉ có thân thể lột xác, mà tinh thần cũng thăng hoa, thân thể và tinh thần hợp nhất, siêu thoát chính mình, mới có thể "phản bản hoàn nguyên".

Chỉ cần phá vỡ bình chương tử khí chắn ngang Hoàng tuyền, là đưa linh lực tiến vào Bì Ngạn, là chính thức bước chân vào trình tự cuối cùng của Nghịch Lộ Độ nhất Bộ - tụ Linh Nhân.

Khai Hải, Phân Hà, Ngưng Tuyền, Tụ Nhân, mỗi trình tự đều cách biệt như trời với đất, đặc biệt là trình tự cuối cùng.

Mở ra Huyết Hải, linh lực bản nguyên của hắc mang màu đỏ như máu. Phân ra Minh Hà, linh lực trở nên cô đọng, chuyển sang màu đen hắc ám. Ngưng tụ Hoàng Tuyền, hắc sắc linh lực càng thêm cô đọng, chuyển thành màu vàng nhạt. Còn ở trình tự cuối cùng, linh lực đạt đến hình thái tối cao, phản bản hoàn nguyên, trở lại màu đỏ máu ban đầu.

Đột phá cảnh giới, là điều mà bất kỳ tu giả nào cũng mong mỏi, đương nhiên Việt cũng không ngoại lệ, nhưng lúc này không phải thời điểm hắc mang muốn. Không phải bởi vì tâm thần tàn tạ này, mà vì lượng tài nguyên ít ỏi mà hắc mang có.

Tứ cấp linh hoa Triều Dương Bạch Liên, đúng là vật phẩm tối thượng để đột phá trình tự thứ tư, nhưng đó là với tu giả bình thường. Còn hắc mang là Nghịch Tu, cần lượng linh khí lớn hơn rất nhiều, không biết liệu có đủ hay không.

Đột phá cảnh giới mà đứt quãng giữa chừng, dùng đầu gối mà nghĩ cũng hiểu được hậu quả nghiêm trọng đến mức nào.

Thế nhưng lúc này Việt không có lựa chọn nào khác, quá trình thể giới hình thành làm sao có thể tạm dừng, làm sao có thể đè ép tu vi cho căn cơ thêm thâm hậu? Con đường của hắc mang không chỉ không có lối về, mà còn không có cả trạm nghỉ chân giữa đường, phải không ngừng tiến lên, dừng lại chính là chết.

Hắc mang cố gắng bò lên bờ, thân thể tàn tạ của hắc mang còn lại không biết bao nhiêu thịt, lộ ra hầu hết phần xương trắng, nhưng sinh mệnh của tu giả vốn cường liệt như vậy.

Lết tẩm thân đến gần đông y phục đặt trên bậc thang, với bàn tay chỉ còn lại xương và mạch máu tới chiếc nhẫn đặt trên đó, lập tức một bông sen trắng xuất hiện trước mặt.

Không suy nghĩ nhiều, Việt tóm lấy bông sen trắng nhét vào trong miệng. Một cỗ tinh hoa sinh mệnh khổng lồ thuần khiết tràn vào cơ thể, nhập vào Huyết hải.

Huyết hải lập tức bùng nổ, tinh hoa sinh mệnh hóa thành linh lực hòa vào các đợt sóng tràn vào Minh hà. Hoàng Tuyền sôi trào, sự yên tĩnh đến đáng sợ biến mất từ lâu, từng đợt sóng màu vàng nhạt cuộn lên tận trời cao, như một trận đại hồng thủy công phá bình chương tử khí hỗn độn.

Lực lượng khổng lồ là vậy, nhưng không thể khiến tấm màn tử khí yếu ớt suy chuyển lấy nửa phân.

Việt không hề nản chí, tiếp tục tiến hành những trùng kích mạnh mẽ nhất, thế nhưng vẫn không thể thấy được một góc của thành quả.

Chuyện gì xảy ra vậy? Lễ nào linh lực không đủ? Không đúng, dù không đủ nhưng với lượng linh lực như vậy, lễ ra có thể làm rung chuyển tấm màn này mới đúng. Tình hình như này e rằng thêm bao nhiêu linh lực cũng không đủ.

Việt nhanh chóng bình tĩnh lại, yên lặng suy tư. Dường như lát sau đã nghĩ ra được điều gì đó, hần lăm bậm tịt nói:

- Chẳng lẽ, ta đã đi nhầm hướng...

Hần nhớ lại lần phục dụng Tiêu Dương Liên Đài, lượng tinh hoa sinh mệnh rõ ràng không thua bông sen trắng này là bao, vậy mà Tiêu Dương Bạch Liên lại là vật phẩm tối thượng đột phá trình tự thứ tư, rõ ràng không phải nhờ tinh hoa sinh mệnh. Nói cách khác, việc đột phá trình tự cuối cùng, không thể dùng đến linh lực.

Triều Dương Bạch Liên, ẩn chứa lượng tinh hoa sinh mệnh rất lớn, có khả năng giúp tâm thần tu giả trở nên minh ngộ trong khoảnh khắc, Việt từng đọc qua nhưng không quá để ý. Giờ nghĩ lại, xem ra việc đột phá Linh Nhân, không phải phá vỡ tấm màn tử khí này, mà từ trong đó tìm kiếm được Bỉ Ngạn.

Thế nhưng Bỉ Ngạn ở đâu, rốt cuộc là phải đi theo đường nào và phải bao lâu mới có thể tới Bỉ Ngạn? Có người cả đời bất hạnh nhưng sau khi chết đi vẫn không đến được Bỉ Ngạn.

- Hoàng tuyền cuối đường, chính là Bỉ Ngạn!

Khảo nghiệm sinh tử đang hiện ra trước mắt, hần không còn đường lui để tránh né nó. Nếu như hần lui bước, đồng nghĩa với cái chết.

Đây là một hành trình vô cùng đau khổ, chọn sai hướng không đáng sợ, điều đáng sợ là không có hướng nào để lựa chọn.

Hai mắt nhắm nghiền, toàn bộ tâm thần đều đặt vào điểm cuối cùng của Hoàng tuyền, thế nhưng Việt nhanh chóng phát hiện ra để càng lâu thì ngũ giác càng lúc càng chết lặng, linh giác gần như không còn nữa, cả người gần như bị phong bế lại: nghe không được, nhìn không thấy...

- Ta tự hỏi lòng, Bỉ Ngạn ở phương nào?

Đương nhiên hần không sợ hãi cũng không kinh hoàng, trong lòng bình tĩnh đến lạ thường, không biết là do tác dụng của Bạch Liên, hay do bản chất của Phạm thể như lời bà lão điên từng nói.

Hần cố gắng nhìn về sương mù để nhìn thấy rõ cảnh vật ở trước, đầu óc thì không ngừng suy tư, muốn tìm ra phương hướng đúng đắn.

- Phật dạy: Khổ hải vô biên, quay đầu là bờ...

Chỉ có điều, quay đầu thực sự là Bỉ Ngạn sao? Hần mà quay đầu, là đảm bảo chết ngay lập tức. Con đường của hần, không thể dừng lại, càng không thể quay đầu, hần cũng không muốn quay đầu. Tại sao phải quay đầu? Tại sao không dũng cảm tiến tới?

- Tiến tới...Ta tiến tới là vì cái gì? Vì tìm kiếm Bỉ ngạn sao?

- Thứ ta theo đuổi đâu phải cuộc sống yên bình, sống trong yên tĩnh nhưng tâm không yên bình, cuộc sống như vậy có thể gọi là yên bình sao?

- Bỉ Ngạn, quan trọng sao? Kết quả, quan trọng sao? Không, thứ đáng nhớ nhất không phải thành tựu, mà chính là quá trình thực hiện. Chỉ có không ngừng vươn lên, bản thân ta mới có thể yên bình.

- Bỉ Ngạn, đâu cần phải tìm kiếm, vốn dĩ nằm ngay trên con đường mà ta đã chọn, nằm ngay dưới chân ta! Ta đứng ở đâu, nơi đó chính là Bỉ Ngạn!

Việt chậm rãi mở mắt, tử khí cuộn cuộn nhanh chóng tán đi.

Nơi hần đang đứng, chính là Bỉ Ngạn!

- Bắt đầu Tụ Nhân!

#%\$%^&*()()

Sorry các bằng hữu, ốm liệt mấy hôm nay không viết lách được gì!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 108: Ma Thể

Một mảnh đất tươi đẹp tràn ngập ánh sáng chan hòa.

Mặt đất như làm từ lưu ly đẹp đẽ, khắp nơi vang lên tiếng nhạc khí thanh thoát có thể khiến tâm hồn giác ngộ, từng làn gió mát thổi qua, bóng dáng tiên linh bay lượn như muốn tiến vào cõi vĩnh hằng.

Khắp nơi đều có những đóa hoa màu đỏ nõn rục rỡ, cánh mỏng uốn lượn như mang trong mình bao nỗi ưu tư. Mỗi bông hoa dường như đều có linh hồn của riêng mình, hòa xúc cảm vào miền cực lạc này.

Một dòng suối nhỏ màu vàng nhạt không biết từ đâu chảy tới, len lỏi qua chốn cực lạc này, đổ vào hồ nước ở trung tâm bảo địa, càng làm tăng thêm vẻ hữu tình thơ mộng cho bức tranh tuyệt mỹ này.

Người ta nói rằng, hoa Bỉ Ngạn là hóa thân của linh hồn khi đến được Bỉ Ngạn, vì thế mỗi bông hoa lại ẩn chứa một cố sự thể lương nào đó. Thực hư thế nào thì Việt không rõ ràng lắm, mà cũng không cần thiết phải đi tìm hiểu, hần chỉ biết rằng những bông hoa huyết sắc này chính là căn nguyên gốc rễ linh lực, giúp linh lực đạt đến hình thái cao nhất.

Hần đã bước vào trình tự thứ tư, thành công mở ra Linh nhân trong Bỉ Ngạn, nhưng linh lực vẫn là màu vàng mà thôi. Trình tự thứ tư này, cần phải không ngừng gột rửa, ngưng luyện linh lực, để linh lực tiến hành quá trình lột xác, trở lại bản nguyên.

Dù sao thì hần đã tiến vào Trình tự cuối cùng của Đệ nhất Bộ, đặt ở Cổ Nguyên quốc cũng có thể coi là bá chủ một phương, hoành hành vô địch rồi. Đương nhiên chút tu vi này đặt ở Thiên Nam đế quốc này vẫn chưa là gì, tham gia Thiên Nguyệt Chiến chi tổ mất mặt, cần phải cố gắng hơn nữa.

- Từ giờ đến cuối năm không biết có kịp hồi phục thân thể hay không!

Điều khiến Việt lo lắng bây giờ, là tâm thần tàn tạ này của hần. Thân là tu giả, sinh mệnh vô cùng cứng cỏi, chỉ cần không bị tổn thương vào xương, đều có thể dùng linh lực thúc đẩy huyết nhục hồi phục lại. Nhưng quá trình này cũng không nhanh đến mức biến thái, hơn nữa huyết nhục của hần gần như bị hủy hoàn toàn, e rằng một hai tháng vẫn chưa thể hồi phục hoàn toàn.

Vấn đề nảy sinh là sau khi hồi phục, thời gian ít ỏi còn lại thì có thể gia tăng được bao nhiêu phần thực lực, liệu có đủ để đại triển thần uy trong Thiên Nguyệt Chiến?

- Nhức đầu thật!

Ném hết lo nghĩ qua một bên, Việt bắt đầu vận linh lực hồi phục huyết nhục.

- Gì thế này?

Ngay khi bắt tay vào việc hồi phục, hần phát hiện ra huyết nhục tái sinh nhanh hơn hần dự tính. Hơn nữa quan sát kỹ, sẽ thấy linh lực đang tự vận hành theo một lộ trình vô cùng lạ lẫm, lại có chút quen mắt, khiến hần cảm thấy rất khó hiểu.

Lục lọi trong đầu một hồi, hần mới nhớ ra, đây chính là đồ hình pháp quyết của Thiên Ma Thể. Chỉ có điều, Thiên Ma Thể không phải là một môn cấm thuật luyện thể hay sao, thế nào lại biến thành pháp môn tái sinh như vậy?

Tuy nhiên khả năng tái sinh huyết nhục tuy nhanh hơn nhưng chỉ là so với hần dự tính mà thôi, thực tế vẫn tương đối chậm chạp, trong giao chiến căn bản không có tác dụng gì hết, đại khái không tăng được thực lực thêm một tí nào.

- Lẽ nào lão khom kia lừa mình? Hay bản thân lão cũng bị lừa?

Khả năng này không lớn lắm, không ai điên đến mức đấy cả.

Tiếp tục quan sát sự tái sinh của huyết nhục, hần phát hiện thêm một vấn đề khác, Địa sát khí từ phía tiểu tri không ngờ lại bị thu hút, từng đợt huyết vụ bao lấy thân thể hần, mỗi lần huyết nhục phục hồi được một chút, huyết vụ lại theo đó mà dung nhập vào bên trong.

Tình trạng như vậy cứ xảy ra một cách chậm chạp, theo nhịp độ tái sinh huyết nhục, nhưng càng về sau thì tốc độ hồi phục càng gia tăng, dường như dung nhập càng nhiều huyết vụ thì năng lực tái sinh càng mạnh mẽ thì phải.

- Đây chính là dung nhập Địa Sát khí vào từng tế bào hay sao?

Hần nhanh chóng hiểu ra vấn đề. Dung nhập Địa Sát khí vào từng bộ phận, từng tế bào, nói thì có vẻ khó nhưng thực ra là bất khả thi, dù có dùng xi lanh mà tiêm vào cũng khó có thể làm được. Nếu vậy thì chỉ có cách đập hết đi xây lại, tế bào nào vừa tái sinh là Địa Sát khí lập tức được bơm vào, dung hòa tạo nên một tế bào mạnh mẽ hơn.

Xác nhận được chính xác vấn đề gặp phải, Việt vô cùng yên tâm, tiếp tục quá trình hồi phục thân thể.

Thời gian cứ chậm rãi trôi, quá trình tái tạo thân thể diễn ra vô cùng thuận lợi, chỉ mất độ hai tuần để Việt đạt đến thể trạng hoàn hảo, thay vì hai tháng như trước đó hân dự tính.

Điều này khiến hân cảm thấy rất tiếc nuối, năng lực tái tạo vẫn quá yếu, nếu có thể lập tức tái sinh thì khi giao chiến khác nào đứng ở vị trí bất bại. Sẵn sàng dùng thương đổi thương, sau đó lập tức phục hồi, đối phương chỉ có nước ngẩng đầu lên trời mà khóc hận.

Chậm rãi đứng dậy, đưa tay vung vài bài quyền, cảm nhận một chút về thân thể vừa mới tái tạo, Việt cảm giác được cường độ thân thể so với lúc trước thì đã trở nên mạnh mẽ hơn không ít. Tuy nhiên, so với cảnh giới tiểu thành thì vẫn còn cách xa, căn bản chưa thể chống chọi với linh binh.

- Lê nào phải tiếp tục phá hủy thân thể hay sao?

Đây không phải chuyện đùa, mà là một quá trình vô cùng đau đớn, nếu cứ phải liên tục phá rồi lại lập như vậy, dùng Địa Sát khí phá hủy thân thể, rồi lại dung nhập Địa sát khí khi tái tạo, thì dù là một hân tử cứng cỏi dị thường cũng phải phát điên lên mất.

Nhưng Việt lại khác, dù là đau đớn về thể xác lẫn giày vò của tinh thần, cũng không thể làm hân nháy nửa mi mắt, căn bản khó làm hân lay chuyển quyết định của bản thân.

Chậm rãi thở ra một hơi, Việt tiến đến bên cạnh tiểu tri, ngậm cả người xuống dưới. Lập tức con đau cắt gan cắt thịt ập đến, đau đớn như bị lăng trì, như linh hồn bị thiêu đốt đời đời kiếp kiếp không được siêu sinh.

Đến khi huyết nhục hòa vào huyết trì, lộ ra cả xương, Việt lại khó nhọc lết lên bờ, thôi động linh lực tiến hành tái tạo thân thể.

Cứ liên tục như vậy, thời gian ba tháng trôi qua thật là nhanh, nhưng đối với Việt thì không khác nào ba thế kỷ. Trong khoảng thời gian dài đằng đặc này, hân đã phải sống trong đau đớn cả về thể xác và tinh thần, nhiều lần tưởng đã phải đầu hàng gục ngã.

Khó nhọc bò lên bờ như một kẻ mù lòa trong cô độc, Việt như tỉnh lại từ trong cơn ác mộng, hân vừa lơ mơ thấy bóng dáng hắc bạch của Quỷ Vô Thường, rất may đối phương thấy hân sống lương thiện, hành đạo tích đức, rất không đáng chết nên mới tha cho.

Hân cũng không buồn ngồi khoanh chân xếp bằng nữa, cứ như vậy mà vận chuyển linh lực theo lộ tuyến đồ của Thiên Ma Thể.

Lần này đã là lần thứ chín, không biết có phải do đã quá chán ngán hay thực sự trực giác mách bảo, Việt có linh cảm sau lần này sẽ có thể đạt đến tiểu thành Thiên Ma Thể, vạn binh bất phá.

Từng lớp huyết nhục được tái tạo, Địa Sát khí đỏ như máu cứ theo đó mà dung nhập vào bên trong. Lần này chỉ mất có một tuần là cơ thể hân đã đạt đến trạng thái đỉnh phong.

Tung người bật dậy, cảm nhận được cơ thể như sắp nổ tung, chưa cần vận linh lực mà các thớ thịt đã căng phồng như có sinh mệnh, từng tế bào không ngừng giật giật như bom nguyên tử đang chờ bạo phát.

Linh lực được thôi động, lập tức máu huyết toàn thân sôi trào, cơ thể hân chậm rãi xuất hiện những cổ văn kỳ dị đỏ như máu, huyền diệu mà cổ lão, thâm ảo khó hiểu như Thiên thư, hân lên da hệt như hình xăm.

Đương nhiên đó không phải là hình xăm, mà được gọi là Ma Văn, là đặc trưng của Thiên Ma Thể, hình thành từ Địa sát khí bên trong huyết nhục.

Thiên Ma Thể đạt đến tiểu thành, lực lượng thân thể sẽ đạt đến mức đáng sợ, như da thịt chung quy vẫn là da thịt, khó mà đâu lại được linh binh. Chỉ có vận dụng linh lực, thôi động Ma Văn hiện hình, chính những Ma Văn cổ lão kỳ dị này giúp thân thể có thể chống lại được linh binh.

Việt chậm rãi đi đến bên bức vách, Ma Văn xích huyết hân lên cánh tay, hân tung một quyền trực diện vào thẳng bức vách đá nặng nề tồn tại không biết bao nhiêu lâu. Ngay lập tức cách tay xuyên một nửa vào trong.

Phía sau bức vách chính là núi đá khổng lồ, vậy mà dưới một quyền trực diện này của hân, vẫn rung chuyển như động đất. Các khe nứt chậm rãi từ đầu quyền lan ra trên vách, chẳng chịt như mạng nhện vậy.

- Lực lượng thật khủng bố!

Hân lấy ra cây Phượng Vũ trâm, dồn sức đâm thẳng vào bụng Ma Văn lập tức xuất hiện, chỉ thấy một tiếng kim loại va chạm vang lên, cây Phượng Vũ trâm bật ra, bụng của hân vẫn không hề hấn gì.

Nước mắt suýt chút nữa thì tuôn rơi, thời gian đã quá dài rồi, đau vật lâu đến như vậy, cuối cùng cũng tu thành Thiên Ma Thể.

Tại Thiên Nguyệt Chiến, có thể tự tin rực sáng như minh tinh rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Tự do

Rừng cây rậm rạp, cành lá rung rinh như có con gió nhẹ thổi tới, một bóng trắng đột ngột lao vút qua, vừa đáp xuống đất, lập tức lao vào rừng cây phía trước.

- Đứng lại!

Một thanh âm lạnh lót vang lên, theo đó là cây rừng lay động, một đám người bằng một tốc độ cao nhất đang chạy tới. Tất cả đều là nam thanh nữ tú trẻ tuổi, tổng cộng có sáu nam và một nữ, trong đó người thiếu nữ chỉ chừng mười lăm, trên người vận phục sức vô cùng sang trọng, toàn thân toát ra vẻ cao quý từ tận xương tủy.

Nàng ta dẫn đầu trong đám người, vừa đến lập tức muốn xông vào rừng rậm trước mặt, nhưng rất nhanh bị một cánh tay cản lại. Người thiếu nữ nhíu mày, tỏ ý không vui hỏi:

- Tiểu Sơn, ngươi làm gì vậy?

Thiếu niên được gọi là Tiểu Sơn không đáp lời mà nhìn về phía rừng rậm phía trước, đôi mắt tập trung vào làn sương mù đỏ như máu lớn vờn quanh những tán cây, gương mặt dần trở nên trầm trọng.

- Tiểu Sơn, ngươi sao vậy?

- Tiểu công chúa, người nhìn những làn huyết vụ phía trước, nếu ta không nhầm thì đó chính là Yêu Huyết Vụ!

- Yêu Huyết Vụ?

Thiếu nữ được gọi là tiểu công chúa này có vẻ chưa nghe thấy cái tên đó bao giờ, nhưng mấy thanh thiếu niên đi cùng thì giật mình hoảng hốt.

- Yêu Huyết Vụ? Chẳng phải chỉ có trong Thập Vạn Đại Sơn hay sao?

- Đúng vậy, Yêu Huyết Vụ là thứ vốn chỉ có trong Thập Vạn Đại Sơn, có khả năng cắn nuốt linh lực lẫn huyết nhục, chỉ cần dính vào một ít cũng đủ để tử vong! Con Bạch Hồ kia e rằng lành ít dữ nhiều rồi!

- Không...không thể nào, để ta vào cứu nó!

Tiểu công chúa dường như không muốn tin, lao về phía khu rừng tràn ngập huyết vụ trước mặt, nhưng thiếu niên Tiểu Sơn nào để nàng toại nguyện, lập tức chặn ngang, nói:

- Tiểu công chúa, dùng linh lực tuy có thể tạm thời ngăn chặn Yêu Huyết Vụ, nhưng rất hao tổn, khó mà duy trì được lâu. Đến khi linh lực cạn kiệt mà chưa thoát ra được thì kết cục sẽ rất thảm khốc!

- Nhưng Tiểu Bạch của ta...

Tiểu công chúa dường như đã tưởng tượng ra thảm cảnh thê lương của con Bạch Hồ, nước mắt cờ hồ chỉ chực trào ra.

Thế nhưng đúng vào lúc nàng tuyệt vọng nhất, thì từ trong rừng rậm, một người thiếu niên trẻ tuổi rẽ làn huyết vụ bước ra, tay trái còn nắm đuôi một con hồ ly lông trắng như tuyết.

- Tiểu Bạch của ta!

Tiểu công chúa muốn lao tới đón Bạch Hồ, nhưng tiếp tục bị thiếu niên Tiểu Sơn ngăn lại. Nàng tuy trẻ người non dạ nhưng cũng biết mình thất thố, liền nhìn về phía gã thiếu niên đang nắm đuôi Bạch Hồ nói:

- Trả Tiểu Bạch lại cho ta!

Gã thiếu niên chính là Việt. Hắn vừa mới chạy khỏi đám dây leo, thoát khỏi khu rừng rậm tràn ngập sương mù máu này, nào ngờ gặp phải đám người này, đầu hiệu chuyện gì xảy ra, có chút không hiểu giờ con Bạch Hồ trong tay lên hỏi:

- Con hồ ly này là sủng vật của người?

Con Bạch Hồ bị nắm đuôi quăng quật thì rất khó chịu, không ngừng giãy giụa, nhưng vẫn không thể nào thoát khỏi bàn tay kẻ thù ác, hai mắt ngập nước tràn đầy đáng thương nhìn về phía người thiếu nữ.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trái tim thiếu nữ sao có thể chịu đựng được, lập tức lên tiếng:

- Không phải sủng vật của ta, nhưng bọn ta đã đuổi bắt nó cả ngày trời! Mau trả lại cho ta!

- Hắc hắc...Người đuổi bắt nó cả ngày thì nó nghiễm nhiên là của người chắc! Tốt nhất các người mau tránh ra, bản thiếu gia còn phải tìm chỗ nấu nướng, không có thời gian đôi co!

- Nấu...nấu nướng? Người...người định...

Việt giờ con Bạch Hồ lên khẽ lắc lắc, khoe miệng nhếch lên nói:

- Thịt hồ ly chắc rất ngon đây!

- Người...

Lời vừa nói ra, lập tức khiến tiểu công chúa thiếu chút nữa thì ngất xỉu, còn con tiểu hồ ly lông trắng như tuyết thì sợ hãi liên tục kêu, dường như hiểu được tiếng người, so với nhân loại thì còn nhân tính hơn.

- Vị bằng hữu này, không biết có thể nhường thứ yêu thích?

Tiểu Sơn chấp tay hỏi, thái độ vô cùng hòa nhã, hẳn không nhìn ra tu vi của đối phương, nhưng có thể an toàn từ trong Yêu Huyết vụ đi ra, chứng tỏ thực lực không tầm thường. Hắn suy nghĩ có thể nói là rất chu đáo, nhưng đám thanh thiếu niên đi cùng thì không được như vậy. Một gã lên tiếng quát:

- Cần gì phải lịch sự như vậy! Tiểu tử, không muốn chết thì mau giao Tiểu Bạch Hồ ra đây!

Việt cười khẩy, hẳn đã nhìn ra tu vi của đám người này, có vài tên Linh Phách cảnh, nhưng chỉ là Linh Phách sơ kỳ mà thôi, vậy mà dám lên giọng quát mắng hắn, thật không biết trời cao đất dày là gì.

Hắn đạt đến trình tự thứ tư, lại ngưng luyện thành công Thiên Ma Văn, hiện giờ tràn ngập tự tin, hoàn toàn có thể hạ gục đám người này, mỗi người trong một nốt nhạc, sáu người thì chỉ cần sáu nốt nhạc vang lên, mọi thứ đã xong xuôi.

Cảm nhận được hàm ý khinh miệt trên nụ cười của Việt, gã thanh niên kia trong lòng nảy sinh một cỗ lửa giận ngút trời, chỉ tay nói:

- Tiểu tử, người có biết ta là ai không? Ta là người của Đế đô Thiết gia, Đường ca của ta chính là thiên tài bài danh thứ mười lăm trên Nam Phong bảng, Quỷ Trảo Thiết Hồ. Thế nào, khiếp sợ chưa? Nếu...

- Dừng lại!

Việt giờ tay lên đánh gãy lời của gã thanh niên, mặt tỏ ra vô cùng ngán ngấm, những kẻ vô dụng thường hay lôi gia đình ra làm bình phong, dù là ở thế giới nào thì cũng tồn tại.

- Ý người là nếu không muốn đắc tội với Đế đô Thiết gia, ta sẽ phải ra tay giết chết tất cả sáu, à không, bảy người các người?

Chậm rãi vừa nói vừa cười, nhưng ánh mắt Việt trở lên rét lạnh, tỏa ra hàn khí xuyên qua không gian xâm nhập vào tận tâm can người đối diện, khiến tất cả đều phải cảm thấy rung mình. Con tiểu hồ ly ở gần hắn nhất, hiển nhiên cảm nhận được sát khí rõ ràng nhất, lập tức im thin thít, không còn dám giãy dụa nữa.

- Muốn chết!

Gã thanh niên hét lên một tiếng xua đi con lạnh lẽo đang bao phủ tâm thần, muốn xông tới làm thịt tên ngạo mạn trước mắt, thế nhưng vừa định động thân thì đã bị một kẻ đã ôm lấy, dùng sức ghì chặt không cho hắn tiến lên nửa bước. Ngoảnh đầu nhìn sang, hóa ra người ra tay chính là thiếu niên tên Tiểu Sơn.

- Tiểu Sơn, người làm gì vậy? Mau buông ta ra để ta giết tên ngạo mạn này!

- Yên lặng đi!

Tiểu Sơn quát lớn một tiếng khiến gã thanh niên giật mình ngơ ngác, sau đó quay sang Việt ôm quyền nói:

- Bằng hữu, huynh đệ của ta không biết ăn nói, tội thất lễ mong bỏ qua cho! Không làm phiền người nữa! Cáo từ!

Nói xong hắn xoay người kéo đám bạn đi, bất chấp sự giãy dụa của tiểu công chúa. Người thiếu nữ trước khi đi còn cố ngoảnh lại nhìn về phía con tiểu hồ ly đang im thin thít trong tay gã thiếu niên, ánh mắt ngập nước tràn đầy tiếc nuối.

Phản ứng của đối phương khiến Việt cảm thấy bất ngờ, đám người này rõ ràng đều xuất thân quý tộc, mắt đặt cao hơn đầu, lại còn cái cô nàng tiểu công chúa kia, hiển nhiên là người trong Hoàng thất, vậy mà lại nhún nhường trước sự kiêu ngạo của hắn.

Khẽ lắc đầu, hắn cũng không muốn nghĩ nhiều tới những kẻ không liên quan đến mình, ném con hồ ly xuống đất, nói:

- May cho người hôm nay gặp phải bản thiếu gia! Nhìn người không đủ nhét kẻ rằng ta, thôi biến đi cho khuất mắt!

Con hồ ly thấy gã nhân loại vừa rồi còn đồng dạc tuyên bố muốn làm thịt mình, vậy mà giờ lại chịu thả đi, không khỏi ngạc nhiên nhìn vài lần. Thấy ánh mắt đầy nhân tính của nó, Việt cười khẩy:

- Tại sao ta không đưa ngươi cho đám người kia? Cuộc sống chim lồng cá chậu, đâu phải thứ mà ngươi mong muốn! Tự do, ta cũng rất thích tự do!

Việt cũng không quan tâm con vật nhỏ có hiểu mình nói gì không, tung chân đá một viên sỏi bay rất xa, rồi thành thói bước đi.

Nhìn theo bóng dáng ung dung của gã nhân loại, con tiểu hồ ly trong đầu chỉ còn vang vọng mấy câu vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Phút cuối

Bình!!!

Một quyền trực diện đập tới, một con dơi hút máu lập tức hóa thành đồng thịt nát, thi thể rõ ràng lại lớn bằng một con chó hoang, răng nanh sắc nhọn.

- Mẹ nó, chẳng lẽ ta lại lạc đường?

Đi hai ngày trời vẫn chưa ra khỏi Trấn Yêu Lâm, Việt không khỏi bức dọc lăm bầm mấy câu. Lúc tiến vào thì dễ dàng đến vậy, mà lúc ra tại sao lại quá khó khăn, lẽ nào khả năng tìm đường của mình kém đến vậy?

Bàn tay phải đột nhiên vỗ về phía sau, linh lực màu vàng ly thể ngưng tụ thành một con tiểu ngư vượt muôn trùng sóng dữ ập thẳng tới một đầu cự mãng đang chuẩn bị tiến hành tập kích. Con cự mãng không kịp né tránh, lập tức bị sóng linh lực vụn thành đồng thịt nát.

- Yêu thú càng lúc càng yếu ớt, xem cũng gần tới biên giới Trấn Yêu Lâm rồi! Lần này ra ngoài phải đánh một bữa no say rồi ngủ một giấc ba ngày ba đêm cho thỏa nỗi lòng!

Hơn ba tháng tới luyện không khác nào bị tra tấn dưới địa phủ, quả thực dù là ai cũng cảm thấy nhớ cuộc sống phồn hoa ở thế giới nhân loại. Chỉ cần nghĩ đến viễn cảnh sau khi ra khỏi Trấn Yêu Lâm, cũng khiến Việt khoái chí đến mức không ngừng gia tăng cước lực.

Bóng dáng hần rất nhanh biến mất sau những tán lá rừng.

.....

Một sơn cốc nhỏ, bên trong có một hang động lớn âm u như quỷ môn, từ miệng hang không ngừng tản ra những làn sương mù nhót nhát.

Lúc này, ở bên cửa hang tụ tập một đám người, ánh mắt ai cũng trùng lên trần ngập sợ hãi, bởi vì trước mặt họ là một con bọ cạp cực lớn, khí thế hung hãn có thể hủy diệt cả đám người.

Chỉ riêng đôi càng của nó đã to bằng một người trưởng thành, chiếc đuôi dài đến hơn chục mét, mà từ đó không ngừng tán phát ra yêu khí kịch độc, trần ngập khắp nơi. Toàn thân được bao bọc bởi một lớp giáp cứng như thép, từ các khe giữa các lớp da không ngừng chảy ra dịch màu xanh lục, tanh tưởi khiếp nhân.

- Tiểu thư, người mau đi, bọn ta ở lại chặn nó!

Thủ lĩnh của đám người là một trung niên hán tử gầy gò, lúc này gương mặt trần ngập căng thẳng nhìn con yêu hạt, mở miệng nói với một nữ tử xinh đẹp đứng sau lưng.

Nữ tử xinh đẹp mặt tái nhợt, hiển nhiên trong lòng đang rất sợ hãi, nhưng vẫn lắc đầu kiên định:

- Ta làm sao có thể làm như vậy, là ta muốn đến Trấn Yêu Lâm này cơ mà!

Nghe vậy, đứng bên cạnh nàng, một người thanh niên lo lắng nói:

- Tiểu thư, Bích Dịch Hạt là Tứ cấp linh thú, chỉ cần dính phải độc khí trên người nó là sẽ chết ngay lập tức, người ở lại đây chẳng giúp được gì, huống hồ gia chủ còn đang đợi người mang Bích Hạt Thảo về nữa!

- Tiểu Lục, đừng ở đó mà nói nhảm, mau đưa tiểu thư về nhà!

Thủ lĩnh trung niên mặt ánh lên vẻ quyết liệt, ra lệnh cho người thanh niên.

- Sư phụ, còn ngài thì sao...

Người thanh niên đương nhiên rất muốn đưa người ngọc khỏi nơi nguy hiểm, nhưng hắn không thể nào bỏ lại sư phụ mà đi, nhất thời túng quẫn không biết làm thế nào, vô cùng đau khổ.

Xoẹt!

Đúng lúc này, con Bích Dịch Hạt đột ngột phát động công kích, chiếc đuôi dài hơn chục mét quét tới, lập tức có hai gã hộ vệ dính đòn, chỉ kịp kêu lên một tiếng trước khi chết.

- Súc sinh!

Trung niên gầy gò nổi giận, bảo đao trong tay lập tức bổ tới, đao kinh cuộn cuộn như đại hải, những cũng chỉ miễn cưỡng tạo ra một vết trầy trên lớp thiết giáp bao bọc Bích Dịch Hạt.

Một tia máu tươi phun ra vung vãi trên mặt đất, phát ra những tiếng xuy xuy, ngay lập tức, một thứ mùi vô cùng khó ngửi khuếch tán, hai hộ vệ đứng gần độ miệng thở bịt trắng, ngã lộn xuống đất, khí tức không còn.

- Máu cũng có kịch độc?

Một thân ảnh xuất hiện trên miệng cốc, nhìn thấy cảnh tượng này thì không khỏi kinh ngạc.

Bản thân Việt cũng chỉ biết những chủng loài có trên Địa Bảng Vạn Thú Đồ, còn cấp bậc thấp hơn thì khó mà nắm rõ được, dù sao thì hắn cũng không phải nhà sưu tầm, không cần loài nào cũng phải nắm rõ như lòng bàn tay.

- Dù sao cũng đang tìm đường ra, chi bằng nhờ đến bọn họ!

Chiu!

Cự vĩ chính là vũ khí lợi hại nhất của Bích Dịch Hạt, vừa dài lại linh hoạt, tốc độ nhanh đến nỗi mắt thường không thể nhìn thấy được, lần này liền một lúc quét qua khiến ba gã hộ vệ chỉ kịp giật giật mấy cái rồi chết, sau đó nhắm vào nữ tử xinh đẹp ở giữa trung tâm đoàn người.

- Súc sinh! Cút!

Người thanh niên tên là Tiểu Lục lập tức lao ra chắn đứng trước mặt tiểu thư của mình, thanh trường đao vung lên.

Chỉ có điều chênh lệch giữa hai bên là quá lớn, thanh trường đao bị đánh bay lên trời, người thanh niên Tiểu Lục cũng bật sang một bên.

Thật may cho hắn là con Bích Dịch Hạt không thừa thắng truy kích, nhưng may mắn của người này đôi khi lại là chuyện gở với người khác, trong trường hợp này ứng nghiệm với chính vị tiểu thư xinh đẹp kia, Bích Dịch Vĩ rất nhanh đâm tới trước mặt của nàng.

- Tiểu thư!

Vị trung niên gầy gò thấy vậy lập tức chạy lại giúp đỡ, trường đao vừa giơ lên, một khối yêu khí kịch độc đột nhiên phun lên người hắn.

Phanh!

Linh lực hộ thể vẫn vẹn kịch liệt, thân thể trung niên bay ngược ra sau, chỉ có thể trở mắt nhìn cảnh tượng thảm thương xảy đến với vị nữ tử xinh đẹp.

- Không! Tiểu thư!

Đúng vào lúc tình thế nguy cấp, một thanh cự kiếm màu đen không biết từ đâu bay tới cắt ngang độc vĩ, sau đó chưa dừng lại mà tiếp đà bay tới vách núi đá, cắm ngập sâu cả mét, ngay bên cạnh cửa động.

Nữ tử xinh đẹp hoảng hốt lùi lại phía sau, cảm giác như vừa dạo một vòng quanh quỷ môn quan trở về, ánh mắt thần thờ nhìn đoạn cự vĩ nằm trên mặt đất, lại quay đầu nhìn về phía cửa động, chỉ thấy cắm ở đó không ngờ lại không phải một thanh cự kiếm, mà là một chiếc lông vũ đen tuyền như ám dạ.

- Tiểu thư, không sao chứ!

Cách đó không xa, trung niên gầy gò miệng ho ra một ngụm máu tươi, lướt về phía nàng.

Nữ tử xinh đẹp ngơ ngác lắc đầu, rồi lên tiếng hỏi trung niên:

- Là ai đã cứu ta?

Nghe thấy vậy, trung niên gầy gò chuyển ánh mắt nhìn lên sơn cốc, những người khác thấy vậy ánh mắt cũng chuyển theo.

Chỉ thấy đang đứng ung dung trên son cốc là một thiếu niên chừng mười sáu, gương mặt anh tuấn lạ thường, tuy còn một chút ngây ngô nhưng ánh mắt thì lại toát ra sự từng trải, tạo cho người đối diện một cảm giác phức tạp khó tả, không thể nào ngừng xem xét.

Nữ tử xinh đẹp mắt ánh di sắc, thiếu niên trên son cốc tuổi còn trẻ như vậy, không ngờ lại có thể dễ dàng chặt đứt độc vĩ của Bích Dịch Hạt, hơn nữa tỏ ra bình thản như không có chuyện gì, dáng vẻ của thiếu niên lúc này thật sự khiến tim nàng đập thình thịch, dường như bản thân sắp sa vào một con đường không có lối về.

Đào qua ánh mắt của đám người đang nhìn mình, Việt đương nhiên biết chấn động mà bản thân mang lại phần lớn là do xuất hiện đúng thời điểm. Nếu hấn ra tay sớm hơn, thì không thể nào tạo ra cảm giác vĩ ngạn sừng sững như lúc này.

Đúng là đến sớm không bằng đến đúng lúc, Việt chỉ có thể thở dài cảm thán:

- Anh hùng, luôn xuất hiện phút cuối!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Xích Thành

Chiếc đuôi vũ khí mạnh nhất bị chặt đứt, khiến cho Bích Dịch Hạt trở nên điên cuồng, hai mắt đỏ ngầu, hóa thành một đoàn hắc khí lao về phía hung thủ, yêu khí tung hoành, đi đến đâu cây cỏ khô cằn đến đó, mặt đất nứt ra những đường sâu hoắm.

Hai tay Việt lập tức kết ấn, linh lực vàng nhạt ngưng tụ nơi bàn tay tạo thành hình ảnh một chiếc bình mang hai màu xanh tím. Rất nhanh bảo bình biến lớn, bao bọc cả cơ thể Việt vào bên trong.

- Xem ngươi làm sao phá được Bảo Bình Ấn mới được nâng cấp của ta!

Đôi cẳng to bằng cả người Việt của Bích Dịch Hạt nặng nề nện tới, va chạm với chiếc bình màu xanh tím.

Chỉ thấy hư ảnh Bảo bình mờ nhạt khẽ lay động như một chiếc màn treo trước gió, thế nhưng lại khiến Bích Dịch Hạt có cảm giác như đánh vào đại dương bao la, toàn bộ lực lượng cũng chỉ tạo được lần tấn gọn sóng.

Cảm giác này chỉ tồn tại trong chốc lát, bởi tiếp đó một cổ chấn động dội ngược lại, Bích Dịch Hạt chỉ kịp kêu lên mấy tiếng nặng nề, thân thể lớn bằng một căn phòng đổ ngược ra sau, tạo thành mấy vết nứt sâu hoắm trên vách núi, đất đá cuộn cuộn.

Khi giao chiến không bao giờ được phép để cho đối phương có cơ hội trở mình, đó là nguyên tắc bắt buộc với bất kỳ ai muốn sống lâu, Việt từ trên son cốc lao xuống, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện trên đầu Bích Dịch Hạt.

Cánh tay trắng trẻo gầy gò của hắn giơ lên, bàn tay nắm lại, những cổ vặn xoắn như máu chậm rãi xuất hiện, một quyền mang theo lực lượng vô tận giáng xuống.

Uỳnh!

Cánh tay nhân loại va chạm với lớp giáp cứng như sắt nguội của hung thú, đẩy thân hình đồ sộ của Bích Dịch Hạt lại một lần nữa va vào vách núi đá, khiến cả vách núi dựng đứng phải rung chuyển dữ dội.

Trên lớp thiết bị của Bích Dịch Hạt lưu lại một lỗ thủng lớn, từ đó không ngừng lan ra những vết nứt, dần dần trở nên chằng chịt trông thật gớm ghiếc.

Thân thể đồ sộ của Bích Dịch Hạt co giật mấy cái, từ những khe nứt có dịch xanh bắn ra, một gã hộ vệ không kịp né tránh phải, chết ngay tại chỗ.

Phải một lúc sau, thân thể của Bích Dịch Hạt mới ngừng co giật, nằm im trên mặt đất, khí tức không còn.

- Trời... trời ơi, Bích Dịch Hạt đã chết rồi...

- Tứ cấp Bích Dịch Hạt, tương đương với Linh Phách cảnh, dù là Linh Phách giả đồng cấp gặp nó đều phải tránh xa ba thước, không dám lại gần, vậy mà bị giết đơn giản như vậy?

- Người này trông tuổi có lẽ còn nhỏ hơn cháu ta, không ngờ lại có thể một quyền giết chết Tứ cấp Bích Dịch Hạt!

Đám thủ vệ rõ ràng là vừa từ Quỷ môn quan trở về, vậy mà đã có thể bàn tán rôm rả như không có chuyện gì, cũng dễ hiểu thôi, bởi đó mới là nhân loại.

- Đa tạ thiếu hiệp cứu mạng!

Trung niên gầy gò cũng có vẻ ngạc nhiên vì sự cường đại của gã thiếu niên, nhưng hắn là người bình tĩnh, biết Thiên Nam đế quốc này rất lớn, tồn tại một số tuyệt thế thiên tài mặc dù còn ít tuổi nhưng thực lực đã có thể quét ngang lớp lão tiền bối. Những nhân vật như Phi Mã thiếu chủ, Đại hoàng tử, Tà Kim Thủ, ở đế quốc này không ai là không biết.

- Một chút chuyện nhỏ thôi mà!

Việt không mấy để ý, giơ tay lên, lập tức một viên linh pháp màu xanh từ trong cơ thể Bích Dịch bị hắn cách không hút lấy.

Ném viên linh pháp vào bên trong nhãn, Việt tiến gần cửa động, rút cây lông vũ màu đen ra, cũng ném luôn vào bên trong nhãn.

Hắn đứng ở đó, tà áo rách nát tung bay, nhưng lọt vào mắt những người ở đây lại giống như một vị lã khách đến từ chân trời, vô lo vô nghĩ.

Trung niên gầy gò hồi lại thần, ánh mắt vừa có chút ngưỡng mộ tuổi trẻ, vừa có chút bội phục thực lực, chấp quyền nói:

- Tại hạ Yên Dao, không biết thiếu hiệp tên gọi là gì?

- Độc tự, Việt!

- Lần này thực sự đa tạ ân cứu mạng của thiếu hiệp!

- Ân huệ cái gì, các người có thể dẫn đường cho ta ra khỏi Trấn Yêu Lâm, coi như đã trả ơn cho ta rồi!

Việt xua tay, sau đó tiến về phía cửa cốc.

- Thiếu hiệp, còn đầu Bích Dịch Hạt này...

Thanh âm của Yên Dao gọi với tới, Việt không dừng cước bộ, chỉ nói vọng lại ba chữ “Tùy các người”, nhanh chóng tiến ra khỏi sơn cốc. Sơn cốc này chắc là địa bàn của Bích Dịch hạt, vì vậy mùi độc rất nồng, hắn thật không muốn đứng lại bên trong thêm một giây nào nữa.

Cắt lấy nguyên liệu trên thi thể Bích Dịch Hạt, chúng nhân cũng nhanh chóng rời đi, đương nhiên, lãnh luôn trách nhiệm dẫn ân nhân cứu mạng rời khỏi Trấn Yêu Lâm này.

Trên đường đi, Việt được biết sơ qua tên tuổi và tình huống của đám người này. Nữ tử xinh đẹp tên Chu Ân, là tiểu thư Chu gia – một trong tam đại gia tộc của Xích Thành gần Trấn Yêu Lâm. Trung niên gầy gò không rõ tên tuổi, Yên Dao chỉ là ngoại hiệu của lão mà thôi. Yên Dao là một trưởng lão của Chu gia, còn thanh niên nhân đệ tử của lão tên là Lam Thanh.

Lần này cả đoàn vào Trấn Yêu Lâm để hái một cây Bích Hạt Thảo, đương nhiên biết rằng Bích Hạt Thảo chỉ mọc ở nơi có Bích Dịch Hạt, nhưng không ngờ đầu Độc hạt này khủng bố đến thế, xem chút nữa toàn quân chết hết.

Đoàn người rất nhanh rời khỏi Trấn Yêu Lâm, cả Chu Ân và Yên Dao đều vô cùng nhiệt tình mời Việt về Xích Thành để họ có cơ hội báo đáp ơn cứu mạng.

Ban đầu hắn cũng từ chối, nhưng cũng chỉ cho có lệ mà thôi, chứ mấy tháng trời lăn lộn trong rừng rậm, hắn cũng muốn có một bữa ra trò, lại miễn phí thì còn gì bằng cơ chứ.

Đi khoảng trăm dặm về hướng Đông, một toà thành trì dần hiện ra sừng sững trong thị tuyến của Việt. Xích thành này so với Hà Nam thành thì nhỏ hơn nhiều, điều này cũng dễ hiểu, bởi Hà Nam thành có vị trí huyết mạch đường thủy, có thể coi là một tòa thương thành, đương nhiên rất phồn hoa.

Chu gia nằm ở phía Nam Xích Thành, từ diện tích và bố cục có thể thấy không quá lớn mạnh, đặt ở Hà Nam thành rõ ràng không là gì, nhưng đặt ở Xích Thành này thì đúng là bá chủ một phương rồi.

- Tiểu thư, người về rồi!

- Gia chủ dặn tiểu nhân đợi, người về thì lập tức đến gặp gia chủ!

Quản gia đang đứng ngoài cửa nhìn thấy bọn Chu Ân, mừng rỡ, vội vàng chạy đến thông báo.

- Được, ta qua ngay! Người dẫn vị công tử đây đến biệt viện nghỉ ngơi, không được tiếp đón chậm trễ!

Chu Ân sắc mặt trở nên nghiêm trọng, phân phó tên quản gia, rồi nhanh chóng bỏ đi sau khi chào từ biệt với Việt.

- Mời công tử đi hướng này!

Gã quản gia cũng rất biết điều, lập tức dẫn đường.

- Việt lão đệ, chúng ta hẹn bữa tối!

- Được, Yên Đào lão ca!

Biệt viện của Việt nằm ở một góc rất đẹp trong phủ, bên cạnh một chiếc ao nhỏ, từng tảng đá được đặt ở những vị trí hết sức trọng yếu, tạo ra một bức tranh sơn thủy đầy hữu tình, chỉ tiếc là Việt không có khả năng thưởng thức chúng, lúc này hắn cũng không có tâm tình mà thưởng thức.

- Công tử, đợi một chút sẽ có nước tắm!

- Thôi không cần! Ngươi có thể đi được rồi, ta muốn ngủ một giấc! Khi nào đến bữa tối thì tới đánh thức ta dậy!

Vừa tiến vào bên trong biệt viện, không kịp thay quần áo, hắn lập tức trèo lên giường đánh một giấc ngủ thật sâu.

Không biết đã qua bao nhiêu thời gian.

Ầm!

Đúng lúc này, cả Lâm gia thoáng rung động, tựa hồ như có động đất phát sinh, khiến Việt dù đang say giấc cũng phải choàng tỉnh. Hắn dùng gối bịt cả hai bên tai muốn ngủ tiếp, nhưng tiếng động quá lớn khiến hắn rất cố gắng nhưng không tài nào ngủ yên được.

- Tên khốn nào phá giấc ngủ của ta!

Tâm trạng trở nên rất tệ, Việt lập tức mở cửa, đi về nơi phát sinh dao động. Nếu đối phương là một quả hồng mềm dễ bóp, hắn nhất định sẽ dạy cho một bài học đến cuối đời cũng không quên được.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Xuất thủ

Trên quảng trường đón khách của Chu phủ, có hai đám người đang giằng co với nhau, gần đại khách sảnh đương nhiên là cường giả Chu gia, còn bên kia là một đám người vận hắc y mặt mũi tràn ngập khiêu khích, rõ ràng là đến gây sự.

Dễ dàng nhận thấy cảm đầu của đám người hắc y là một trung niên to béo, còn bên phía Lâm gia, không nhận ra ai là gia chủ nữa. Người nổi bật nhất lại là một gã đang thổ huyết nằm lăn xuống đất, hơn nữa vết thương không nhẹ, nhất thời không thể bò dậy được.

- Chu Lâm Tứ, xem ra ngươi chưa thấy quan tài thì chưa đồ lệ! Hôm nay không giao ra Hóa Phong Ấn của Lưu gia ta, mỗi ngày ta sẽ đả thương một trưởng lão Chu gia, xem ngươi cứng hay số lượng cường giả Chu gia nhiều!

Trung niên to béo không ngừng đảo hai viên ngọc trong tay, ánh mắt âm trầm nhìn về một trung niên ở phía đối diện, cười lạnh nói.

Chu gia gia chủ không hề có khí độ ngời ngời như đối phương, sắc mặt tái nhợt, tựa hồ như người trọng thương, hắn cho người đi cao thủ Chu gia bị thương ra sau, lạnh giọng nói:

- Lưu Độ, ngươi đừng quá can rở! Hóa Phong Ấn là tổ tiên Chu gia ta truyền lại, liên quan gì đến Lưu gia ngươi, dựa vào đâu nói là Lưu gia đánh rơi?

Trung niên to béo Lưu Độ cười ha hả:

- Dựa vào cái gì ư? Dựa vào Lưu gia ta là Đệ nhất gia tộc của Xích Thành, dựa vào vị Linh Phách giả hậu kỳ ở bên cạnh ta! Từ huynh, phiền ngươi dạy cho hắn một bài học, không trẻ nhỏ lại quên đau!

Đứng ngay bên cạnh Lưu Độ là một lão giả vận hắc bào, mỉm cười tà ác nhìn về phía Chu Lâm Tứ:

- Chu gia chủ, nửa tháng trước trúng Độc U Trảo của ta cảm thấy thế nào, kinh mạch mỗi ngày đều đau đớn chứ? Hắc hắc...

- Các ngươi dám...

Chu Ân không kìm được bước ra khỏi từ trong đám người, nhưng hành động của nàng không khiến đối phương tức giận. Lưu Độ ánh mắt lóe lên sự dâm tà, tràn trề khiêu khích:

- Đúng rồi Chu Lâm Tứ, ta chỉ thiếu một tiểu thiếp nữa là đủ thập bát phòng, con gái ngươi vừa vận thích hợp, không biết ý Chu gia chủ thế nào? Trở thành nhạc phụ của ta, biết đâu lại giữ cho Chu gia không bị diệt trong tay ngươi!

- Lưu huynh đã có nhã hứng như vậy, ta thay Chu gia chủ đáp ứng!

Hắc bào lão giả khoe miệng nhếch lên, thò tay chụp tới, linh lực bằng bạc xuyên qua bàn tay, chuẩn bị hút lấy Chu Ân.

Bỗng nhiên một con tiểu ngư không rõ từ đâu lao ra tấn công hắc bào lão giả, khiến lão phải thu tay lại chặn một chiêu này.

- Là ai?

Phá vỡ được tiểu ngư, hắc bào lão giả thần sắc trở nên âm trầm.

- Các ngươi cắt ngang giấc ngủ của ta!

Việt chậm rãi tiến vào quảng trường đón khách, ánh mắt quét ngang đám người, âm thầm đánh giá.

Tu vi cao nhất ở đây là chính là lão giả mặc hắc bào, Linh Phách hậu kỳ, ngoài ra còn hai gã Linh Phách trung kỳ khác là lão béo và một lão đứng bên cạnh Chu Ân. Thực lực của hắn đủ sức ngạo thị quần hùng, vì vậy mới tự tin bước ra mà không hề lo lắng.

Lưu Độ mới đầu còn tưởng là cường giả cấp độ nào xuất hiện, không ngờ lại chỉ thấy một thiếu niên tuổi độ mười sáu mười bảy đi ra, lập tức trút được gánh nặng, ha ha cười nói:

- Chu Lâm Tứ, chẳng lẽ Chu gia các ngươi đã xuống cấp đến mức này, phải mời một tên tiểu tử miệng còn hơi sữa đến giúp đỡ? Không lẽ ngươi tưởng dựa vào hắn là có thể ngăn được Từ huynh sao?

Lão giả họ Từ miệng cười nhưng lòng không cười, gằn giọng nói:

- Tiểu tử, dám ngăn ta, hôm nay ngươi chết chắc!

Chu Lâm Tứ đã nghe nữ nhi kể về Việt, nhưng nghĩ đối phương cũng chỉ tầm Linh Phách sơ kỳ mà thôi, phía bên kia có một trung kỳ, một hậu kỳ, căn bản khó làm nên trò trống gì,

Ở đây chỉ có Yên Dao là biết rõ thực lực của Việt, không đợi hắn nói gì đã tiến tới chấp tay nói:

- Việt lão đệ, xin hãy giúp Chu gia chúng ta!

- Bọn chúng là ai?

- Tên béo kia là Xích Thành Lưu gia gia chủ, luôn dòm ngó linh quyết gia truyền của Chu gia, Hóa Phong Ấn, trước kia hắn không dám tùy ý động vào Lâm gia, gần đây mới được một cao thủ dùng độc tên Từ Tiến, hạ độc gia chủ, bọn ta ta đến Trấn Yêu Lâm là để hái Bích Hạch Thảo giải độc cho gia chủ!

- Không giấu gì lão ca, tiểu đệ đang ngủ thì bị đánh thức, vì vậy mới ra đây! Đám người này dám phá giấc ngủ của đệ, đã phạm vào tử tội!

Đám người ở đây không ngờ tên tiểu tử có gương mặt trắng trẻo dễ mến này lại phát ra một câu ngôn cuồng đến vậy, đặc biệt là lão giả Từ Tiến. Từ khi lão đến Xích Thành này, đi đâu cũng người ta nể trọng, không ngờ hôm nay lại có kẻ dám động thổ trên đầu thái tử, hơn nữa miệng còn hơi sữa như vậy, thử hỏi làm sao lão không giận dữ cho được?

- Muốn chết!

Từ Tiến thần tình hung hãn, một chưởng đánh về phía Việt, hắc sắc chưởng ấn mang theo độc vụ xé toang không khí, phát ra những tiếng u u chói tai, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Việt không có ý định tránh lui, bàn tay khẽ nâng, lập tức một chiếc bảo bình xuất hiện trước mặt, miếng bình giống như một hắc động hút toàn bộ chưởng ấn vào bên trong. Tiếp đó, bàn tay còn lại đánh ra một chưởng, linh lực hóa thành hai con tiểu ngư không ngừng bơi vòng tròn, tạo thành một thủy long quyền đánh tới Từ Tiến.

- Không được rồi!

Từ Tiến sắc mặt đại biến, vội vàng từ Không gian trữ vật lấy ra một tấm khiên chặn trước người.

Uỳnh!

Tấm khiên dày tới nửa tấc, không ngờ lại bị chưởng lực của đối phương đánh lõm xuống một vết cực lớn hình hai con tiểu ngư, còn khiến Từ Tiến bị đẩy văng ra sau bốn, năm mét.

Chúng nhân hai bên đều tròn mắt há mồm, chỉ một chưởng bình thường mà khiến Từ Tiến thực lực cường đại phải lui tránh, hơn nữa tấm khiên này của lão rõ ràng linh binh, không ngờ cũng bị chưởng kinh đánh lõm một vết sâu như vậy, thiếu chút nữa thì vỡ nát.

Từ Tiến lúc này chẳng lẽ còn không biết đá phải thiết bản, đối phương bề ngoài non choẹt nhưng thực lực hoàn toàn ở trên hân, căn bản không cùng đẳng cấp. Hơn nữa còn trẻ như vậy mà đã có tu vi cao thâm, hiển nhiên là thiên tài của các thế lực lớn, có cho tiền bạc cũng không dám giết.

Suy nghĩ thông, Từ Tiến lập tức lên tiếng muốn xóa bỏ hiểu lầm, nhưng lão chưa kịp nói gì thì đã thấy đối phương bàn tay lại giờ lên, một chưởng chuẩn bị đánh tới, khiến Từ Tiến hết hồn. Khiên trong tay căn bản không chịu thêm nổi một chưởng, độc công thì không thể động vào đối phương, chẳng lẽ phải chịu chết tại đây?

- Khốn kiếp!

Hai con tiểu ngư lại từ một chưởng của Việt lao tới, Từ Tiến ném chiếc khiên về phía trước chặn thủy quyền lại, vừa va chạm lập tức bị xé toạc thành nhiều mảnh văng tứ tung.

Từ Tiến cũng chỉ đợi khoảnh khắc này, lập tức vồ lấy Chu Ân đứng gần đó, mục đích chính là bắt nằng làm con tin, dùng trao đổi lấy cái mạng nhỏ của lão.

Chu Ân là đại tiểu thư, thực lực hơi kém, kinh nghiệm lại quá non nớt, chỉ cảm thấy mắt vừa hoa lên, hắc bào lão giả đã ở ngay trước mặt, bàn tay khô như củi chụp lấy gáy nằng.

- Ân nhi!

- Tiểu thư!

Chu Lâm Tử và Yên Đào mặc dù thân kinh bách chiến nhưng vẫn quá bất ngờ trước hành động của Từ Tiến, người mà mới đây thôi vẫn cao cao tại thượng nhìn xuống chúng sinh, không ngờ lúc này lại vụt bỏ hình tượng như vậy. Cử động của đối phương lại quá nhanh, khiến cả hai người đều không kịp phản ứng gì, chỉ đành trơ mắt nhìn thảm cảnh xảy ra.

Có điều, không phải ai cũng bất ngờ, ít nhất có Việt không cảm thấy bất ngờ, hành động của Từ Tiến hoàn toàn trong tính toán của hân. Đối phương vừa ném khiên, hân cũng động thân xuất hiện bên cạnh Chu Ân.

Ma văn xuất hiện nơi cánh tay, một quyền mạnh mẽ giáng xuống.

Một khắc sau!

Hắc bào lão giả bay ngược ra sau, thân thể bị đâm thủng một lỗ, huyết nhục xương cốt bắn tung tóe.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Nhân sinh

Chu Lâm Tử sững sờ, Chu Ân sững sờ, người của hai gia tộc đều sững sờ, ngay cả một người đặt niềm tin vào gã thiếu niên mới quen như Yên Đào cũng sững sờ.

Một vị Linh Phách giả hậu kỳ, cao ngạo không ai bì, mới đây thôi còn đứng chỉ điểm giang sơn, khí thế ngất trời, vậy mà sau một khắc đã hóa thành một cỗ thi thể nằm quăng quật trên mặt đất.

- Người...người giết Từ huynh?

Lưu Độ trước đó còn tươi cười hớn hở, bây giờ sắc mặt đã chuyển thành sợ hãi, dường như có chút không tin tưởng mọi việc xảy ra.

Ba!

Không quan tâm đến ánh mắt mọi người, Việt tiến đến bên cạnh thi thể Từ Tiến, lục soát một hồi cuối cùng lấy ra một chiếc nhẫn thông vào vòng cổ của họ Từ, hiển nhiên đây chính là nhẫn không gian, nhìn cũng chẳng buồn nhìn, Việt thu ngay vào trong túi.

Lưu Độ lúc này đã hồi tỉnh, gương mặt tái nhợt nở một nụ cười cầu hoà:

- Tên Từ Tiến này đúng là chết cũng chưa hết tội, hân ở Hoàng gia ta nửa tháng nay, hãm hại không biết bao nhiêu thị nữ! Giờ nhân mã Lưu gia ta lập tức rời đi, ta đảm bảo, sau này không dám làm phiền Chu gia nữa!

Chu Lâm Tử như sức tỉnh, lập tức quát lớn:

- Luru Độ, Chu gia ta và Luru gia người nước sông không phạm nước giếng, lập tức rút đi! Sau này còn mò đến đây, đừng trách Chu Lâm Tứ ta trở mặt!

- Vâng! Vâng!

Suy nghĩ duy nhất của Luru Độ lúc này chính là rời khỏi Chu gia, còn việc sau này để sau này hãy nói, hắn chỉ sợ gã thiếu niên kia thuận tay giết luôn cả hắn. Còn Chu gia, hắn nhất định sẽ tìm cách thu thập, hắn không tin gã thiếu niên kia có thể ở lại Chu gia cả đời, loại thiên tài như vậy, căn bản nhìn không lọt mắt Xích Thành nhỏ bé này.

“Chu Lâm Tứ, hãy đợi đây...”

Chỉ có điều vừa mới xoay người chưa kịp bước đi, Luru Độ bỗng nhiên thấy mấy tên trưởng lão của gia tộc hắn đang trợn tròn mắt, gương mặt kinh hoàng, miệng há ra chuẩn bị nói gì đó, nhưng Luru Độ không kịp nghe thấy bởi vì tiếng xương gãy đột ngột vang lên, một bàn tay đâm xuyên qua trước ngực hắn, từng mảnh xương gãy, từng mảng huyết nhục bay tứ tung.

- Gia chủ cẩn thận!

- Gia chủ!

Âm thanh cuối cùng mà Luru Độ nghe thấy, không phải là tiếng hô hoán của đám thù hạ, mà là giọng nói thờ ơ non nớt của một gã thiếu niên.

- Bàn thiếu gia đã đồng ý cho người đi chưa?

Việt rút tay ra khỏi thân thể của gã béo, sau đó đập cổ thi thể ịch ịch này bắn về phía trước, quăng quật hai vòng mới dừng lại. Thân thể gã béo này quá to, đâm từ lưng xuyên tới ngực mà ngập tới tận bắp tay hắn, may là vừa rồi hắn đã dùng linh lực bao bọc nên không bị dính máu, nếu không lại phải đi tắm lần nữa thì đúng là phiền phức.

- Việt...Việt lão đệ, người...

Tất cả mọi người đều đứng ngây ra như phỗng, không ai dám lên tiếng gì, chỉ có Yên Đào là nhìn về phía Việt lấp bắp, thực sự hắn quá bất ngờ. Thiên tài trong tưởng tượng của hắn đều đường đường chính chính, lòng dạ bao la như biển rộng, khí độ ngời ngời tựa thanh thiên, tại sao tiểu tử này lại tàn nhẫn độc ác, hơn nữa sẵn sàng ra tay tập kích bất ngờ.

- Buông tha cho kẻ thù, đó không phải là điều nên làm đâu Yên lão ca!

Chỉ một câu ngắn gọn, nhưng lại như một chiếc búa gỗ vào đầu khiến Chu Lâm Tứ bừng tỉnh. Đúng vậy, hôm nay tha cho Luru Độ, lần sau hắn lại dẫn một Tử Tiễn khác đến, lúc đó ai sẽ ra tay giải cứu cho Chu gia?

- Yên trưởng lão, lập tức đem người đến Luru gia, kẻ nào không đầu hàng, lập tức giết chết!

- Tuân lệnh!

Yên Đào cũng hiểu ra vấn đề, lập tức nhận mệnh. Đám nhân thủ Chu gia xung quanh nhao nhao đầu hàng, dù là ngoại khách hay người mang họ Chu đều như vậy. Xử lý rất nhanh, Yên Đào cùng một vài trưởng lão đem nhân thủ đến Chu gia, quyết tâm diệt trừ gia tộc này.

- Khoan đã Yên trưởng lão!

- Gia chủ có gì dặn dò?

- Những ai đạt đến Linh Động trở lên, giết không tha!

- Rồi!

Nhìn cách xử lý tình huống của Chu Lâm Tứ, Việt không khỏi âm thầm lắc đầu. Phương thức của vị gia chủ Chu gia này nhìn bề ngoài có vẻ tàn nhẫn, nhưng thực tế không khác nào trò trẻ con. Chẳng lẽ tha cho những kẻ dưới Linh Động thì đối phương sẽ biết ơn hay sao? Nếu trong số đó có một, hai đứa trẻ có thiên phú thì chỉ cần năm năm thôi, Chu gia nhất định sẽ diệt vong.

Nhỏ cỏ phải nhổ tận gốc, chân lý đó thật dễ hiểu, nhưng không dễ làm chút nào. Nếu phải tay hắn, nhất định sẽ đồ sát toàn gia, chó gà không tha!

Muốn làm được đại sự, yếu tố đầu tiên là phải tàn nhẫn hung ác, đáng giết thì giết, tuyệt đối không được bỏ lỡ cơ hội, nhưng mỗi người đều có suy nghĩ của riêng mình, không phải ai cũng muốn tạo dựng sự nghiệp vĩ đại, Việt cũng không có dự định dây bảo gì vị gia chủ này.

Sau khi chỉ đạo xong, Chu Lâm Tứ quay về phía Việt, khom lưng chấp quyền:

- Đa tạ Việt công tử ra tay hiệp nghĩa, Chu Lâm Tứ ta đời này khắc ghi!

Đối phương không chỉ cứu nữ nhi của hắn, càng ra tay giết chết Tử Tiễn, lại tiêu diệt kẻ thù lớn nhất của Chu gia là Luru Độ, vì vậy mà lời này Chu Lâm

Chương 114: Nhân Mã

Chiến mã hí dài cuồng phi trong gió,

Guốc sắt tung hoành lữ khách Tây lai.

Thiên Nguyệt thành, cửa vào Thiên Nguyệt bí cảnh, nằm ở trung tâm Nam Phong Vực, thuộc địa phận của Phi Sơn quốc, một tiểu quốc gia ở phía Đông của Thiên Nam đế quốc.

Từ giờ đến khi Thiên Nguyệt chiến diễn ra còn tận hơn ba tháng nữa, một khoảng thời gian tương đối dài, nhưng Việt vẫn quyết định Đông tiến luôn.

Quá trình đông tiến này, sẽ là quá trình hấn rèn giữa bản thân, tăng cường tu vi và thực lực lên mức tối đa, ngày đặt chân đến Thiên Nguyệt thành, chính là lúc thực lực của hấn đạt đến viên mãn, thậm chí bước vào cảnh giới kia.

Thái dương buông xuống nơi chân trời, một dải hoàng hôn đỏ rực vắt ngang trên vai, khiến bóng dáng người lữ khách càng trở nên cô độc.

Trời tối rất nhanh, Việt dừng lại tại một khu rừng nhỏ, buộc ngựa vào một gốc cây, nhóm lửa nướng thịt ăn. Mặc dù trên đường đi có gặp thị trấn nhưng hấn không muốn tốn thời gian, khi nào gặp thành lớn thì tiến vào nghỉ ngơi một thể.

Trên bầu trời đêm đen nhánh, một vầng trăng sáng nằm cô độc bên trên, ánh trăng nhàn nhạt trong trẻo nhưng lạnh lùng, soi sáng mặt đất.

Ánh lửa lập lòe, từng làn khói nhàn nhạt bốc lên, mang đến những tia sáng ấm áp trong đêm tối yên tĩnh.

Ngồi bên cạnh đồng lửa, Việt nhàn hạ dùng một nhánh cỏ xia răng, tay kia nhằm chán dùng que củi đưa giỡn với đồng lửa, cứ như vậy nghỉ ngơi nửa tiếng.

Nhỏ nhánh cỏ vào trong đồng lửa, lại bỏ thêm một cây củi vào, khiến đồng lửa lần nữa trở nên sáng ngời, Việt bắt đầu kiểm tra chiến lợi phẩm.

- Lão già họ Từ kia là Linh Phách hậu kỳ, chắc chắn tài phú rất lớn đây...

Chỉ có điều khiến hấn phải thất vọng rồi, bên trong nhẫn không gian của Từ Tiên, không ngờ lại chỉ có một trăm năm mươi vạn linh tệ, hơn nữa ngoài ra cũng chẳng có bất kỳ một bảo vật nào cả.

Con số một trăm năm mươi vạn, đương nhiên không phải nhỏ, nếu như ở Cổ Nguyên quốc hoàn toàn có thể mua sắm thỏa thích, nhưng ở Thiên Nam đế quốc này có thể làm gì? Muốn tậu gì cũng khó khăn, đặt lên đặt xuống bản khoản chán chê cũng không dám mua.

Hơn nữa gia tài của Lý Minh, một gã Linh Luân viên mãn, so với lão già Linh Phách hậu kỳ này, còn lớn hơn nhiều. Đây quả thực là nỗi nhục nhã của Linh Phách giả, nghèo kiệt xác như vậy còn dám xưng danh xưng tiếng gì nữa?

- Mẹ kiếp, có chút tiền như này, không hiểu lão già này lết lên Linh Phách hậu kỳ kiểu gì chứ?

Hai chiếc nhẫn đều đeo ở tay trái, một chiếc ở ngón giữa, một chiếc ở ngón áp út, trông hấn bây giờ không khác nào một gã nhà giàu mới nổi thích khoe của.

- Đúng rồi, còn bộ Hóa Phong Ấn, xem có xài được không..

Hấn không đặt hy vọng gì ở bộ linh thuật truyền đời của một tiểu gia tộc sinh sống trong tòa thành hẻo lánh, nếu như không phải Chu Lâm Tử quá mức chân thành, thì nhìn hấn cũng không thèm nhìn.

Nhưng giờ suy nghĩ lại, một bộ linh thuật có thể khiến một cường giả Linh Phách hậu kỳ như Từ Tiên cũng phải động tâm, có lẽ không tệ như hấn nghĩ, thậm chí có thể lần này sẽ kiếm được một món hời lớn cũng nên.

Mở chiếc hộp gỗ ra, bên trong có một miếng ngọc giản cũng không có gì đặc biệt, chỉ là tương đối cũ kỹ mà thôi, nhưng vẫn khiến Việt nảy sinh hy vọng, bởi được ghi lại trong ngọc giản chứng tỏ nó không tầm thường chút nào.

Thực tế là do kiến thức của Việt chưa đủ mà thôi, ở một tiểu quốc như Cổ Nguyên quốc thì ngọc giản là thứ hiếm, nhưng hấn lại quên mất rằng đây không còn là Cổ Nguyên quốc nữa rồi.

Chênh lệch giữa hai quốc gia là quá lớn, Việt không biết rằng ở Thiên Nam đế quốc, việc sử dụng ngọc giản để ghi chép lại linh thuật là quá mức bình thường, không có gì độc đáo cả.

Nhưng dù sao thì cũng không ảnh hưởng đến tâm tình của hấn lúc này, dù hấn rất chờ mong sẽ kiếm được một món hời, nhưng nếu không kiếm được thì với hấn cũng chẳng có vấn đề gì. Quan trọng là cách đón nhận chuyện xảy ra mà thôi.

Linh lực truyền vào, lập tức một luồng thông tin truyền thẳng vào trong đầu, dần dần hiện ra những lộ tuyến chẳng chịt.

“Hóa Phong Ấn, không rõ phẩm cấp, ngưng tụ thành công có khả năng gia tăng tốc độ vận chuyển linh lực, đồng thời gia tăng tốc độ của cơ thể lên cực đại, từ đó phát sau mà tới trước, đạt được tiên cơ trong chiến đấu!”

- Lợi hại như vậy?

Việt cảm thấy rung động thực sự. Hắn nhớ đến trong các tiểu thuyết kiếm hiệp có một câu, thiên hạ vô công, duy khoái bất phá, triết lý này có lẽ đúng cả ở thế giới này.

Thử nghĩ mà xem, tốc độ của đối phương nhanh đến mức đánh không trúng, vậy thì còn giao chiến gì nữa, đầu hàng cho đồn mắt thời gian. Hơn nữa tốc độ đồng nghĩa với lực lượng, dù là một vật nhỏ khi bay với tốc độ rất cao cũng tạo ra được một sức công phá khủng khiếp.

- Hử? Cơ thể mình...

Việt khẽ nhú mày, hắn phát hiện ra bên trong cơ thể vậy mà có gì đó đang rung động, dường như phản ứng trước những lộ tuyến vận hành linh lực của Hóa Phong Ấn vừa truyền vào đầu mình.

Hắn thả lỏng cơ thể, buông bỏ sự khống chế với linh lực, muốn tìm xem sự hấp dẫn rút cuộc đến từ đâu.

Cơ thể truyền đến từng rung động, dường như linh lực cơ thể hắn bị hấp dẫn, tự động vận chuyển theo những lộ tuyến kỳ lạ kia, với tốc độ càng lúc càng gia tăng, có xu hướng vượt qua tốc độ vận chuyển linh lực tối đa của hắn.

- Chuyện gì thế này?

Việt có chút sững sốt, hắn cảm nhận được bản thân không thể nào ngăn chặn quá trình linh lực vận động, rõ ràng hắn đã mất đi khả năng khống chế đối với thân thể, vô phương dừng lại sự việc đang xảy ra.

- Tại sao lại vậy?

Linh lực di chuyển quá nhanh, khiến các dòng linh tuyến cũng không thể chịu nổi, kinh mạch truyền đến những đau đớn kịch liệt, toàn thân nóng rực như một quả bom sắp sửa đến ngưỡng nổ tung.

Dù đầu có rất nhiều sạn, cộng thêm năng lực phản ứng phản ứng trước nguy hiểm được tôi luyện nhiều năm, nhưng Việt vẫn không có biện pháp xử lý tình thế lúc này, chỉ đành cắn răng chịu đựng.

Hơn nữa hắn ảm ảm cảm giác nguyên nhân dẫn đến tình trạng tự hành linh lực lúc này.

Linh lực cuộn cuộn từ Huyết hải hóa đỏ vào Minh hà, rồi từ Minh hà phân ra các dòng Hoàng tuyến, chảy về những mảnh đất Bì Ngạn xa xôi trong hỗn độn, dần dần khiến những miền cực lạc trở nên sáng rực, hay nói đúng hơn, Linh tri ở trung tâm của chúng, đang phát sáng.

Quá trình như vậy cứ kéo dài nhiều ngày, linh lực vẫn cứ vận chuyển với cường độ cao, sức chịu đựng của cơ thể cũng theo đó mà gia tăng, lộ tuyến cũng dần dần đơn giản hơn, không còn chằng chịt phức tạp như ban đầu.

Việt phát hiện ra, không phải toàn bộ linh tuyến đều vận hành ở tốc độ cao như vậy, cũng không phải toàn bộ Bì Ngạn đều phát sáng, có những vùng dần dần mờ đi, cũng có những vùng càng lúc càng sáng rực.

Cuối cùng, những vùng Bì Ngạn sáng nhất trong hỗn độn, đạt đến đỉnh cao, hoàn toàn làm lu mờ những vùng đất khác, tạo thành những điểm nhấn nổi bật trong hỗn độn tăm tối.

Việt cẩn thận đếm, có tổng cộng mười chín điểm sáng nhất, trong đó nổi bật hơn cả, là sáu ngôi sao ở bên phải, kết hợp với những dòng Linh tuyến, trở thành một đường cong tuyệt mỹ.

- Hình dáng này...

Khẽ nhú mày, Việt cố gắng lục lọi những mảnh ký ức trong đầu, bởi hắn lờ mờ cảm giác được sự quen thuộc, những nhất thời không tài nào nghĩ ra, bởi có lẽ nó thuộc về chuyên ngành không phải là hứng thú của hắn.

Mười chín vùng đất tỏa sáng rực rỡ, nhưng đặt trong hỗn độn tối tăm, chúng cũng chỉ là mười chín điểm sáng mà thôi.

Mười chín điểm sáng, nhìn như mười chín ngôi sao trên bầu trời đêm vậy...

“Ngôi sao...mười chín ngôi...liên quan đến chòm sao hay sao?”

Lúc này đã nắm vững được lộ tuyến, Việt cũng đã có thể khống chế được thân thể, hai tay hắn xoay chuyển không ngừng bắt đầu kết ấn, chỉ thấy mười chín điểm sáng kia càng lúc càng rực rỡ hơn, ánh sáng lan tới những dòng linh tuyến kết nối chúng, tạo thành một chòm sao rực rỡ trên bầu trời đêm.

Một hư ảnh chậm rãi hiện ra, dường như đó là một vị cung thủ đang giương cây cung thần của mình lên như muốn bắn rụng mặt trời đang ngự trị ở trên cao. Điều đáng nói là vị cung thủ này chỉ có phần thân trên là người, còn phần thân dưới lại là liệt mã với hai vó trước đang nhấc lên mạnh mẽ.

Đến lúc này thì dù ngu dốt đến mấy thì Việt cũng nhận ra, đây chính là biểu tượng của một trong mười hai cung hoàng đạo, cung hoàng đạo thứ chín...

...Nhân Mã!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Đông Bá

Hỗn độn mênh mông vô tận, tăm tối mờ mịt không thể xác định được thứ gì, chỉ có thể lờ mờ thấy được lốm đốm những điểm sáng lấp lánh ở đâu đó trong hắc ám.

Có xa có gần, có mờ có tỏ, có dày có thưa, hết như những ngôi sao hiện ra trên bầu trời đêm trong một buổi tối trăng thanh gió mát, quả thực là thiên đường đối với những ai chót mê mẩn những vì sao và lạc lối vào thiên văn học.

Ở một phía của bầu trời đêm, dễ dàng nhận ra mười sáu vì tinh tú tỏa sáng rực rỡ nhất, dưới ánh sáng của nó, những ngôi sao khác trở nên thật ảm đạm thiếu sức sống. Mười sáu ngôi sao xếp thành hai nhánh vươn ra hai bên, hết như hai con tiểu ngư đang vươn mình đùa nghịch trong sóng nước.

Chỉ có điều, thời gian không lâu, mười sáu vì tinh tú này nhanh chóng trở nên mờ mịt, hòa tan vào bức tranh bầu trời đêm tuyệt đẹp. Ở một phương vị khác, ngay khi chòm sao hình song ngư biến mất, lại có những vì tinh tú khác dần rực sáng, trở nên nổi bật trên bức tranh.

Dễ dàng nhận ra năm vì tinh tú tỏa sáng rực rỡ, chiếm những vị trí chủ chốt trên bầu trời, tạo thành hình dáng một chiếc bình đang đổ nghiêng. Phía dưới là tám vì tinh tú không rực rỡ bằng, nhưng so với vô số ánh sao lờ mờ xung quanh, thì đã rất nổi bật rồi. Bát tinh tạo thành một đường mềm mại vô định, hết như những dòng nước đang không ngừng từ miệng bình chảy ra.

Thập tam tinh tú cũng không ngự trị quá lâu, dần dần cũng phải lui bước về sau, nhường lại thiên không cho những ngôi sao đang dần dần sáng rực ở một tọa độ khác.

Mười chín vì tinh tú treo trong hỗn độn, nổi bật nhất có lẽ là sáu ngôi ở phía bên phải, tạo thành hình dáng một cây cung đang giương lên, còn những điểm sáng còn lại, chắc phải là người có trí tưởng tượng phong phú nhất mới có thể tưởng tượng ra đó là một gấu nhân mã.

Cứ như vậy không ngừng, sự biến chuyển giữa những chòm sao liên tục diễn ra, Song Ngư, Bảo Bình, Nhân Mã, cứ sau mỗi một chu kỳ, sự thấu hiểu của Việt đối với Hoàng đạo thập nhị cung, Tam đại ấn thủ lại gia tăng, động tác kết ấn càng trở nên thanh thoát hơn.

Nếu như có người ở đây lúc này, sẽ thấy Việt đang vừa đứng vừa kết ấn, phía thân dưới là hư ảnh bốn vó ngựa đang đứng sừng sững, trên đỉnh đầu là một chiếc bình màu tím không ngừng xoay tròn với hai đường zic zac lam sắc trên thân. Từ miệng bình không ngừng có những dòng nước đỏ xuống bao quanh cơ thể của hắn, mà trong làn nước mát có hai chú cá đang đùa nghịch quên đời.

- Nhờ có Nhân Mã Ấn mà sức mạnh của Song Ngư Ấn và Bảo Bình Ấn đều gia tăng, có lẽ đều sánh ngang với Tuyệt phẩm linh thuật. Nếu như có thể tìm được ấn pháp của chín cung hoàng đạo còn lại, thì không biết phẩm cấp sẽ đạt đến mức nào nữa, hơn nữa lại còn là mười hai bộ! Chắc chắn...

Việt khẽ mở hai mắt, nở nụ cười hài lòng. Không ngờ một lần nổi hứng ra tay hành hiệp trượng nghĩa, đổi lại một món hời lớn như vậy. Nếu lần nào cũng được đền đáp xứng đáng thì hắn không ngại gì mà thay đổi bản thân, trở thành Lục Vân Tiên với tôn chỉ “kiến nghĩa bất vi bạt đao tương trợ”.

Khẽ vận Nhân Mã Ấn, chỉ thấy thân thể hắn lập tức biến mất tại chỗ, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ở ngọn cây đối diện, tốc độ nhanh đến không tưởng.

- Phòng thủ có Bảo Bình Ấn, công kích có Song Ngư Ấn, gia tốc thì có Nhân Mã Ấn, dù gặp phải Linh Phách viên mãn ta cũng có thể chém giết!

Không thể hài lòng hơn được nữa, Việt nhảy lên ngựa, tiếp tục quá trình Đông tiến của mình.

Liên tục di chuyển liên mấy ngày, đến ngựa cũng chán chừ chưa nói gì đến người, cuối cùng thì Việt cũng gặp được một tòa thành lớn, thậm chí rất lớn là đằng khác.

Đông Bá thành, là một tòa thành đặc biệt, được coi là lớn nhất cả một dải phía Đông của Thiên Nam đế quốc, bởi vì chủ nhân tòa thành này, chính là em trai của đương kim Thiên Nam quốc chủ, Đông Bá Vương.

Người ta đồn, Đông Bá Vương chính là Đế nhị Bộ viên mãn giả, cũng có người nói rằng, Đông Bá Vương đã bước vào Đế tam Bộ, không ai có thể khẳng định một cách chính xác, chỉ có một điều duy nhất có thể khẳng định, Đông Bá thành chính là Đế nhất thành phía Đông của Thiên Nam đế quốc.

Đông Bá Thành so với Hà Nam Thành còn lớn hơn, dài rộng vượt quá bảy mươi dặm, tường thành lại cao tới hơn 300m, độ cao này cũng không phải có thể tùy tiện làm ra, bởi vì Đệ nhất Bộ căn bản không có khả năng phi hành.

Bên ngoài cửa thành rộng lớn, có hai nhóm hộ vệ thủ thành đang đứng ở đó, người nào người nấy toát ra khí thế của Linh Luân viên mãn không thể lần vào đâu được.

Phí vào thành là một nghìn linh tệ, quả thật rất đắt đỏ, nhưng Việt thấy cũng không nói gì được. Đông Bá Thành là đệ nhất đại thành, những người ở bên trong hiện giờ đều là tu giả... vào trong đó, người có thể mua được rất nhiều thứ bình thường không thể nhìn thấy, đối với tu giả mà nói thì quả thật có lực hấp dẫn rất lớn, phí vào thành cao cũng có thể hiểu được.

Giao nộp một ngàn linh tệ, Việt tiến vào bên trong thành.

Kiến trúc bên trong Đông Bá Thành gây cho Việt cảm giác đầu tiên đó chính là lớn và cực lớn, tùy tiện tìm một kiến trúc rất bình thường cũng có độ cao hơn 10m, còn những quán rượu thì phảng phất như những tòa tháp Keangnam hay Lotte ở Hà Nội, đứng sừng sững ở các nơi trong thành, nhìn qua cực kỳ bắt mắt, dù là kẻ mù cũng có thể thấy được.

Mà đường đi lại càng rộng rãi, cơ hồ có thể chứa được cả trăm người sống vai nhau mà đi, không lộ ra chút chen chúc nào cả, trong nháy mắt, Việt phảng phất như đi vào thế giới của người khổng lồ vậy. Nếu như ở Địa cầu có thể làm ra những con đường như vậy, thì còn phải lo lắng chuyện tắc đường hay sao?

Đương nhiên, nói đi thì cũng phải nói lại, nếu người ở Địa cầu có thể bước vào tu lộ, thì còn chịu sự khống chế của thế giới song cực Mỹ-Nga hay sao? Thậm chí bản chất của thế giới song cực đó, phải chăng cũng nằm dưới sự kiểm soát của một gia tộc tu giả nào đó?

Đường cái trong thành rộng như thế cũng không phải không có đạo lý, có thể dễ dàng thấy được hai bên đường có rất nhiều tu giả bày hàng ra bán, sạp hàng đủ loại màu sắc hình dạng, có giá sách, có da thú, có cái bàn, cũng có quầy hàng cự thạch, khiến người xem hoa cả mắt.

Dùng đầu gối mà nghĩ cũng có thể biết giá cả thuê những sạp hàng như vậy chắc chắn rất đắt đỏ, bởi vì cơ hội bán ra vật phẩm cũng rất cao, chỉ cần may mắn bán ra một vài thứ với giá hời, căn bản không cần lo tiền vốn.

Việt đảo mắt nhìn quanh, nhìn mấy kẻ có thể coi là bán hàng rong này, người nào người nấy mặt mũi bơ phờ, dường như vô cùng khổ sở, nhưng hai mắt ánh lên sự hưng phấn chờ đợi cá mắc câu, rõ ràng đều là một phường chợ búa dân buôn, căn bản không đáng tin chút nào.

Trong thành thường xuyên có quân lính tuần tra qua lại, xem người có tuân thủ đúng quy định không, những tu giả thông thường không người nào dám chống lại bọn họ cả, sợ chọc phải đối phương thì quả thật được không bù mất.

Còn những tu giả mạnh mẽ, thì đám quân lính lại không dám chọc, đó chính là quan hệ qua lại trong chuỗi thức ăn. Đương nhiên, một gã Đệ nhất Bộ như Việt, căn bản chưa thể khiến đám quân lính phải e dè.

Qua một vài sạp hàng, Việt phát hiện không phải mỗi người đều yêu cầu dùng linh tệ để giao dịch, có thể dùng linh binh hoặc bảo vật tương đương để trả giá, miễn là người bán cảm thấy hứng thú.

- Đã vào đây rồi, thử vào những sạp hàng xem sao!

Đi vào một cái sạp hàng giá sách, Việt đảo mắt quan sát, phát hiện ra tất cả đều là linh thuật, tầng trên là thượng phẩm linh thuật, còn tầng dưới là Cực phẩm linh thuật, lấy bất kỳ một bộ thả ở Cổ Nguyên quốc cũng đủ gây nên một trận sóng gió, vậy mà ở đây lại được bày bán tùy tiện như vậy, đúng là chênh lệch căn bản không thể ước lượng.

- Có mua hay không, không mua thì đừng có ở lại cản trở ta làm ăn!

Lão bản của sạp hàng là một gã Linh Phách trung kỳ, hắc liếc qua gã thiếu niên mới bước vào, không mặn không nhạt nói.

Thương nhân là những kẻ rất biết nhìn người, những kẻ trẻ tuổi như vậy, một là tán tu, hai là người của thế lực lớn. Tán tu thì khó mà bỏ ra một số linh tệ lớn để mua linh thuật, còn đệ tử thế lực lớn thì lại chướng mắt số linh thuật này.

- Linh thuật bán thế nào vậy?

- Có ghi giá rồi đó!

Nghe vậy, Việt cúi xuống nhìn, rất nhanh phải lắc đầu lè lười.

Thượng phẩm linh thuật rẻ nhất cũng có giá lên tới một trăm vạn linh tệ, còn đắt tiền nhất đạt tới một trăm năm mươi vạn, ở đây có cả thầy năm bản, tổng giá trị vượt qua năm trăm vạn linh tệ, quả là một con số khổng lồ.

- Mẹ kiếp, có ít tiền trong người quả nhiên mua gì cũng phải đặt lên đặt xuống!

Việt nhanh chóng rời khỏi sạp hàng linh thuật này, tiếp tục đi qua mấy thương phố, tiến vào các sạp hàng.

Hắn không định mua thứ gì, chỉ là cảm thấy nhớ không khí nhộn nhịp người đông tấp ở những khu chợ mà thôi.

- Khách quan, còn đây là Tứ cấp...

Thức ăn nhanh chóng được đưa lên, mỗi món đều được giới thiệu một cách kỹ lưỡng, đương nhiên Việt không nghe lọt tai câu nào bởi hấn còn bận thưởng thức đồ ăn. Thường thêm cho tên tiểu nhị rồi đuổi hấn đi, Việt tiếp tục vui đầu vào ăn.

Sau khi càn quét hai bàn thức ăn, lại uống mười cân Thượng phẩm linh tửu Bách Hoa Tửu, hấn mới cảm thấy có chút no say.

Lúc này đột nhiên phía bên dưới đường phố truyền lên tiếng nhón nháo, khiến Việt phải dừng đĩa ghé mắt xuống nhìn. Không chỉ hấn mà những thực khách khác cũng tiến về phía cửa sổ nhìn xuống.

Chỉ thấy phố phường tập nập nhộn nhịp lúc này đang nhón nháo, người người vội vã tránh sang hai bên, nhường đường cho một con Hắc Lân Sư đang chạy như bay, mỗi bước dài tới cả chục mét.

Điều khiến người ta phải chú ý, trên lưng con yêu thú là một thiếu niên trẻ tuổi, gương mặt tỏa ra ngạo khí ngất trời, loại khí chất cao ngạo này không phải làm bộ mà phát ra từ xương tủy, rõ ràng địa vị cao từ bé, hay còn gọi là vừa lọt lòng đã ngậm thìa vàng.

- Tên tiểu tử miệng còn hôi sữa, vậy mà kiêu ngạo đến vậy? Không phải Đông Bá Thành cấm cười linh thú hay sao?

Có người không kìm được lên tiếng hỏi, giọng điệu thô hào không ẩn ý, có vẻ như là một gã tán tu.

- Tên tiểu tử đó chính là nhi tử của Đông Bá Vương, người bảo hấn có dám cười linh thú trong Đông Bá thành này hay không?

- Cái gì? Hấn chính là nhi tử của Đông Bá Vương?

Nghe được xác nhận, trên mặt mọi người ai cũng hiện ra bốn chữ “Thì ra là vậy”. Đông Bá Vương là chủ nhân Đông Bá thành, nhi tử của hấn, đừng nói là cười linh thú chạy đi chạy lại, cho dù đánh sập cổng thành e là cũng không ai dám nói nửa câu.

- Cũng chỉ cáo mượn oai hùm mà thôi, có gì đáng tự hào!

Tán tu kia vẫn chưa phục, hậm hực lên tiếng mỉa mai.

- Cáo mượn oai hùm? Tên tiểu tử đó đủ khả năng giết mười kẻ như ngươi!

- Giết ta? Ngươi quá hạ thấp tu vi Linh Phách hậu kỳ của ta rồi đó. Ngươi nghĩ hấn là ai? Thiên tài trên Nam Phong Bảng chắc?

- Ngươi đúng là thiếu hiểu biết! Ngươi nhớ sự kiện chấn động Đế đô ba tháng trước, trà hội Nam Phong bảng ngoài Thập cường chứ?

- Sao lại không biết, chính là trà hội do mấy thiên tài nổi danh Liễu Dao, Quỷ Trao, Sát Thương tổ chức. Ngươi không định nói với lão tử là tên tiểu tử kia đã đánh bại mấy người này đấy chứ?

- Hừ, tuy bại dưới tay những thiên tài này, nhưng vị nhi tử của Đông Bá Vương này được đánh giá đủ sức bài danh trước Tam thập, tại Thiên Nguyệt chiến năm nay nhất định sẽ tỏa sáng rực rỡ. Ngươi thấy có phải cáo mượn oai hùm không?

Nghe đến đây, người tán tu không còn gì để nói. Đừng nói bài danh trước ba mươi, chỉ cần bài danh trước bốn mươi cũng đủ giết một kẻ như hấn mười lần rồi, chỉ có thể miễn cưỡng nói ra một câu:

- Nhưng dù sao tên tiểu tử này cũng quá kiêu ngạo!

Việt vốn không có hứng thú nghe chuyện của gã nhi tử Đông Bá Vương kia nên nhanh chóng trở lại bàn ăn, nhưng khi nghe đến mấy chữ Thiên Nguyệt chiến hấn lập tức bắt sống, lên tiếng hỏi:

- Không biết Thiên Nguyệt chiến năm nay Thập cường sẽ là ai nhỉ?

Một hán tử áo tím ngồi ở bàn bên cạnh Việt lập tức tò mò hiểu biết, uống một hớp rượu chắc để cho ngọt giọng rồi chậm rãi nói:

- Thiên Nam quốc cũng ta có hai người gần như chắc suất là Phi Mã thiếu chủ và Đại Hoàng tử, lần lượt bài danh thứ ba và thứ tư trên Nam Phong Bảng, còn Tả Kim Thủ bài danh thứ mười thì nếu không có bất ngờ xảy ra chắc cũng đủ khả năng lọt vào Thập cường!

- Ba người đó thì ở Thiên Nam đế quốc này ai chẳng biết! Ngươi có thông tin gì về mấy người còn lại hay không?

Có người tỏ ý khinh thường, tưởng tên này nói được thông tin gì hay ho mới lạ, ai ngờ chỉ là làm bộ mà thôi.

- Có gì không biết! Tam đại đế quốc còn lại cũng đều có thiên tài đủ khả năng tiến nhập Thập cường Thiên Nguyệt chiến, đều là cường giả bài danh trước mười trên Nam Phong Bảng, các ngươi cũng không lạ lắm gì. Nhưng Tả Kim Thủ bài danh thứ mười, các ngươi biết vì sao vẫn không chắc suất hay không?

- Có gì thì mau gảy đi, đừng ra về nữa!

Hán tử áo tím không hề phật ý, chỉ chậm rãi uống một hớp rượu lớn, rồi cười hề hề nói tiếp:

- Bài đánh thứ mười một, Tu La quốc Tu La Kiếm Vô Tình nghe nói kiếm thuật đã đạt đến mức khủng khiếp, có thể đào thoát từ tay cường giả Bước thứ hai! Nếu Tả Kim Thủ không có tiến bộ lớn, e là vị trí thứ mười cũng có giữ, chứ đừng nói đến cạnh tranh vị trí cao hơn.

Việt vừa lắng nghe vừa tiêu hóa thông tin, hần không hỏi nhiều nhưng mỗi lần hỏi đều khiến đối phương phải tận hứng phun ra hết.

- Đại ca đây đúng là hiểu biết thông thiên! Không biết Phi Mã thiếu chủ và Đại Hoàng tử có thể cạnh tranh ngôi vô địch hay không?

- Khó lắm, nhất vị gần như chắc chắn thuộc về vị thiên tài tuyệt thế bài danh thứ nhất trên Nam Phong Bảng kia!

Hán tử áo tím khẽ lắc đầu, khi nhắc đến người kia ánh mắt tràn ngập sùng bái.

- Lợi hại như vậy? Lẽ nào những người khác không có cơ hội gì?

- Người đã gặp cường giả Bước thứ hai bao giờ chưa? Vị Nam Phong Bảng đệ nhất nhân kia, thậm chí đã từng trăm sát cường giả Đệ nhị Bộ!

- Trăm sát cường giả Bước thứ hai?

Việt kinh ngạc rơi đũa, hần tưởng mình nghe nhầm. Đệ nhất Bộ có thể trăm sát Đệ nhị Bộ, đây là việc con người có thể làm hay sao?

Người này, lại mạnh đến như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Ma Kết

Bước ra khỏi Vạn Yêu Tử lâu, com rượu đã no say, tin tức cũng thu thập được khá, Việt quyết định tiến về phía thành nội.

Mặc dù được nghe kể về sự tích của gã Đệ nhất danh của Nam Phong Bảng nhưng Việt cũng không vì vậy mà điên cuồng lao vào tu luyện, người khác làm được thì hần cũng sẽ làm được, chỉ cần thời gian mà thôi. Hơn nữa cuộc đời vốn dĩ là một chuỗi những kịch liệt, khi nào được thư thái thì hãy cứ tận hưởng.

Cũng giống như Hà Nam thành, Đông Bá thành cũng có khu vực trung tâm hoàn toàn tách biệt, được gọi là thành nội. Khác biệt ở chỗ muốn tiến vào được thành nội, cũng cần phải trả tiền, gấp mười lần phí vào thành, một vạn linh tệ. Chỉ riêng con số này đã ngăn cản phần lớn Linh Phách giả ở bên ngoài, còn Linh Luân giả thì nghĩ cũng không dám nghĩ, bọn hần còn không được xa xỉ như vậy.

Bỏ ra một vạn linh tệ chỉ để tiến vào thành nội, hơn nữa những thứ bán ở bên trong không phải mấy gã Linh Luân cảnh có thể tiếp xúc, chẳng phải ném tiền qua cửa sổ hay sao? Nên nhớ tài sản của một gã Linh Luân cảnh bình thường chỉ chừng mười vạn đã là căng lắm rồi.

Giao nộp một vạn linh tệ cho đám lính canh, Việt mới được phép tiến vào thành nội. Khác với suy nghĩ của hần, khu vực thành nội không hề xa hoa mà lại vô cùng bình yên, cảnh sắc như hòa vào lòng người.

- Siêu thoát cảm quan, là cường giả Bước thứ hai?

Việt khẽ nhủ thầm, bởi vì vừa mới bước vào thành nội, hần đã gặp phải cường giả Bước thứ hai, hơn nữa không chỉ một người.

Hai người đang đánh cờ, một người đang thưởng trà, một người đang tản bộ, chỉ trong chớp lát đã thấy được bốn vị cường giả Bước thứ hai, đúng là không thể tưởng tượng được.

“Nhớ lại lúc ở trên Đạp Thủy thuyền, Phi Vân lão già kia vừa mới xuất hiện đã khiến cả thuyền im như thóc, thò cũng không dám thò mạnh, nói gì đến gậy. Vậy mà vừa bước vào Đông Bá thành nội đã gặp bốn người, xem khí thế có lẽ không có cửa so với lão già Phi Vân kia, nhưng cũng rất khủng bố rồi!”

Vừa liếc mắt nhìn quanh vừa đánh giá những vị cường giả này, đương nhiên Việt cũng chỉ dám lướt qua mà thôi, mấy lão già này đều thành tinh hết cả rồi, cảm ứng rất khủng bố, nhìn ngắm quá lộ liễu đối phương lại tưởng bị khiêu khích thì hần lãnh đủ.

Đúng là trong Đông Bá thành cấm giao chiến, nhưng cũng phải xem đối tượng áp dụng là ai, không ai vì một gã Linh Phách mà đi trách phạt một vị cường giả Bước thứ hai ngạo thị phong vân được. Quan trọng hơn, hần cũng đâu thể trốn cả đời ở Đông Bá thành này được!

Nơi sầm uất nhất thành nội chính là khu vực thương phố, rộng đến năm dặm.

Gọi là sầm uất nhất chỉ là so với không khí yên bình của thành nội thôi, chứ thực tế lưu lượng người cũng tương đối thưa, còn không bằng một con phố bình thường nhất ở bên ngoài.

Cứ cách hai mươi bước lại có một quầy hàng, bên trong bày bán đủ thứ quý giá, có linh binh lóe ra vàng sáng óng ánh, tinh phách yêu thú tản ra chân khí chấn động, linh thảo hiếm thấy tỏa ra linh khí bức nhân, đương nhiên, còn có cả linh thuật nữa.

Không chỉ có vậy, một số quầy hàng còn bày bán đủ thứ kỳ dị, có tảng hắc thạch lớn bằng đầu người, có những miếng kim loại chạm trổ các loại hoa điều trùng ngư, thậm chí có quầy hàng còn bày bán cả một chiếc cột bằng ngọc bích cao đến vài chục mét.

Lúc này, phía trước từng quầy hàng đều có tu giả vây quanh, trong số bọn họ hơn tám phần đều là Linh Phách giả hậu kỳ, còn lại đa số là võ giả Linh Phách sơ kỳ hoặc trung kỳ, ngẫu nhiên còn có thể thấy được một ít cường giả Bước thứ hai độc hành độc đạo nữa.

Đứng ở trước một cái quầy hàng bày bán rất nhiều tinh phách yêu thú, Việt thấy trên đó viết: "Tinh phách Ngũ cấp yêu thú Thanh Lân Thư, giá trị ba trăm vạn linh tệ!"

- Trời, Ngũ cấp Thanh Lân Thư, loài yêu thú đã từng truy đuổi ta trong Trấn Yêu Lâm, không ngờ tinh phách được bày bán công khai như vậy, hơn nữa giá cả lên tới ba trăm vạn, đúng là con số khổng lồ. Trong túi ta có một ít tinh phách yêu thú, không biết bán ra được bao nhiêu tiền!

Lại tiến đến phía trước vài trăm mét, trước mặt Việt đột nhiên xuất hiện một mảnh đồ rực, hết như Thái dương hạ sơn hoàng hôn buông xuống.

Ánh sáng chói mắt màu đỏ kia là được phát ra từ một quầy hàng binh khí ở bên trái đường, cùng lúc đó, một cỗ khí thế lăng lệ hùng hồn đập vào mặt, áp bách tâm thần người ta.

Việt tiến tới gần, chỉ thấy một thanh cự đao đặt trên giá, lưỡi đao đỏ như máu không phát ra hồng quang, ở bên cạnh có tấm biển ghi:

“Tuyệt phẩm linh binh Xích Hồng Đao, giá trị năm trăm vạn linh tệ!”

- Năm...năm trăm vạn? Giá trị tuyệt phẩm linh binh đều đắt như vậy?

Một đại hán đang say mê ngắm nhìn thanh cự đao, nghe Việt lẩm bẩm thì quay sang tốt bụng giải thích:

- Tuyệt phẩm linh binh thông thường không đắt như vậy, nhưng vì là đao nên hơn binh thường, hơn nữa thanh Xích Hồng Đao này đặt trong Tuyệt phẩm cũng là thượng hạng, nên mới có giá đó!

- Không rõ Tuyệt phẩm linh binh có thể tăng bao nhiêu thành chiến lực, vị lão ca này có thể chỉ giáo không?

- Tuyệt phẩm linh binh có thể giúp Linh Phách giả tăng hai thành chiến lực, nhưng nếu vào tay cường giả Bước thứ hai, có thể tăng ba thành! Vì vậy cái giá năm trăm vạn này chủ yếu nhằm vào cường giả Bước thứ hai!

- Đa tạ nhắc nhở!

Việt chấp tay cảm ơn, sau đó âm thầm đánh giá thanh cự đao. Hắn rất muốn đem cây hắc vũ bên trong nhẫn ra thử xem có chơi lại thanh Xích Hồng Đao này hay không, mặc dù không tỏa ra khí thế như vậy nhưng hắn vẫn có cảm giác chiếc lông vũ này không kém chút nào.

Rời khỏi quầy hàng binh khí, Việt tiếp tục đi dạo trên phố thị. Chợt hắn phát hiện ra phía trước có một quầy hàng tập trung tương đối đông người, so với xung quanh thì đông hơn hẳn, lập tức bước tới với ý đồ hồng chuyện.

- Đáng tiếc, bộ Ấn pháp này ngay đến một thức cũng không có hoàn hảo, thì tu luyện như thế nào?

- Hết lần này tới lần khác bán mắc như vậy, chào giá tới một trăm năm mươi vạn linh tệ, tu giả Đệ nhất Bộ ai dám mua chứ?

- Đoán chừng chỉ là mang ra khoe khoang một chút mà thôi.

- Khoe khoang? Nhảm nhí! Một trăm năm mươi vạn linh tệ, dù bán cho ta, ta cũng không mua.

- Đi thôi đi thôi! Thật mất hứng!

Nói thì nói vậy nhưng không ai rời đi, muốn xem có kẻ ngu ngốc nào bỏ một đồng tiền ra mua thứ phế phẩm này. Trong thời gian chờ đợi, họ cũng tranh thủ xem trong quầy có gì đáng mua hay không.

"Lão già này, đúng là bậc cao thủ mua bán!"

Việt nhìn lão già tóc xám mặc trường bào màu xanh ngồi xếp bằng sau quầy hàng, trong lòng âm thầm tán thưởng.

- Một trăm mười lăm vạn!
- Một trăm bốn chín vạn!
- Một trăm hai mươi vạn, giá cuối, không thể hơn!
- Một trăm bốn tám vạn, giá cuối, ta cũng không thể giảm hơn!
- Lão bản dù sao thì đây cũng chỉ là tàn quyền, không thể giảm được hay sao?

Đối phương liên tục cò kè bớt một thêm hai, nhưng lão nhân tóc xám vẫn vững như kiềng ba chân, chỉ bớt đúng hai vạn như lời nói ban đầu.

Trung niên tu giả gương mặt âm trầm, bộ dáng có vẻ như muốn bỏ đi ngay lập tức, nhưng đôi chân vẫn đóng đinh trên mặt đất. Tu giả xung quanh tụ tập càng lúc càng đông hơn, muốn xem một tàn quyền phế phẩm có bán được với giá trên trời đó hay không.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào trung niên tu giả, có người cho rằng y sẽ buông tha, cũng có người tinh ý cho rằng kiểu gì thì tàn quyền cũng được người này mua.

Đúng vào lúc kết cục chuẩn bị được định đoạt, thì một thanh âm ngạo mạn vang lên, xé tan sự yên tĩnh giả tạo lúc này:

- Một trăm năm mươi vạn, ta mua!

Mọi người giật mình nhìn về phía phát ra thanh âm, chỉ thấy đang từ trong đám đông bước ra là một gã thiếu niên chừng mười sáu mười bảy tuổi, gương mặt anh tuấn, khí chất phi phàm, thái độ ngạo mạn vô cùng.

- Hà hà, tiểu tử này là ai mà lại thừa tiền đến vậy?
- Nhìn vẻ ngạo mạn của hần thật muốn cho hần một trận!
- Hà hà, có trò hay để xem rồi!

Đám người đang vây xem tản ra một chút, đứng cách đó không xa hứng thú nhìn diễn biến mọi chuyện.

Trong sự chú ý của quần hùng, Việt tiến đến bên cạnh quầy hàng, chống đầu lên bàn một trăm năm mươi vạn linh tệ.

Lão nhân tóc xám cũng không mấy vui mừng khi bán được phế phẩm với giá hời, bởi thứ này đối với lão còn dùng để làm chim mồi, nhưng đối phương đã chòng đu tiền, lý nào lại không bán, làm vậy thì sao làm ăn được nữa?

Lão khẽ liếc số linh tệ trên bàn, sau khi xác nhận đã đủ thì nhanh chóng thu về, sau đó quay sang nhìn tu giả trung niên.

- Một trăm năm mươi vạn linh tệ, ta cũng có thể bỏ ra!
- Nhưng ta đã nhận tiền của hần rồi!

Bằng một thủ pháp không ai kịp thấy rõ, lão nhân tóc xám đã thu cuốn tàn quyền về, sau đó đưa cho Việt.

Tu giả trung niên ánh mắt càng âm trầm hơn, nghiêng đầu nhìn về phía Việt nói:

- Tiểu huynh đệ, bán lại tàn quyền cho ta, sau này gặp nhau cũng dễ nói chuyện hơn!

Việt không mấy quan tâm, cất tàn quyền vào trong nhẫn không gian, sau đó cười ngạo mạn nói:

- Không có tiền thì vào rừng mà sống! Lại còn dám ở đây cò kè mặc cả!

Dù đã lường trước đối phương từ chối, nhưng không ngờ còn ngạo mạn sỉ nhục mình như vậy, trung niên tu giả tức giận đến thiếu chút nữa thổ huyết, sự kinh ngạc đến liên tục làm cho khuôn mặt của hần hồng lên, bàn tay chợt nắm chặt đến nỗi gân xanh nổi lên.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết, đừng tưởng rằng Đông Bá Thành có thể bảo hộ ngươi cả đời, chỉ cần ra khỏi Đông Bá Thành, Huyết Thủ ta có rất nhiều biện pháp khiến ngươi giao đồ, đương nhiên, đến khi đó không chỉ vật mà cả người e là cũng không giữ được!
- Không mua được đồ thì giờ trò Chí phèo! Đúng là những kẻ nghèo mặt hạn, muốn kiếp cũng không giàu lên được!

Nói xong không để ý đến ánh mắt đối phương, tách đám đông ra đi thẳng.

Nhìn theo bóng lưng ngạo mạn của hần, mọi người đều nảy sinh sự đồng cảm đối với tu giả trung niên.

- Kháo, hấn ngao mạn quá!

- Hấn nói chí phèo nghĩa là gì vậy?

- Chắc là tiếng địa phương, nghĩa là ăn vạ chẳng?

Thu hết mọi lời nói của mọi người vào tai, Huyết Thủ toàn thân run run, hấn rất sợ bản thân không kiềm chế được mà xông tới đập cho tên khốn này một trận, xúc phạm thành quy, đến lúc đó thì đám lính thủ thành e là không tha cho hấn. Linh Phách hậu kỳ, căn bản không gây ra được chút sóng gió gì.

- Người chờ đấy, lão tử nhất định sẽ lột da ngươi!

Phát ông tay áo, Huyết Thủ xoay người rồi đi, hấn muốn đi tìm người giám thị kẻ này, miễn cho đối phương vụng trộm rồi đi hấn cũng không hay biết.

Ở bên kia thương phố, Việt lặng lẽ quan sát Huyết Thủ rồi đi, chỉ nhếch miệng cười khẩy. Hấn đi dạo thêm một lúc nữa, sau đó rời khỏi thương phố, tìm một khách điểm để nghỉ ngơi.

Đương nhiên, khách điểm mà hấn lựa chọn ở thành ngoại, chỉ là một chỗ để ngủ, không cần thiết phải tìm nơi chốn sang trọng đất đỏ ở thành nội này. Quan trọng hơn, hấn vừa dùng hết số tiền cướp được của Từ Tiến, giờ trong người cũng không phải quá dư dả, không cần thiết phải hoang phí.

Ngồi trong phòng, Việt mới lờ lờ quyền ra xem xét.

Bộ ấn pháp bị người chia làm hai, phía trên chỉ có một nửa, nửa còn lại không có bày lên. Quyền linh thuật tàn cuốn này cơ hồ không cách nào tu luyện, nếu có người bỏ ra vài chục năm khổ tâm nghiên cứu thì may ra mới có chút thành tựu.

Thế nhưng đối với mọi người mà nói vài chục năm vô cùng quý giá. Không một ai chịu hao phí vài chục năm chỉ để nghiên cứu một bộ linh thuật không trọn vẹn, cho dù nó là Tuyệt phẩm linh thuật đi chăng nữa. Vài chục năm, thả lỏng để tu luyện nâng cao cảnh giới còn lợi hơn rất nhiều.

- Ngự Dương Ấn ư...

Ngự là cá, Dương là con dê, rõ ràng là biểu tượng của chòm sao Ma Kết, thực sự đúng là cung hoàng đạo thứ mười.

- Chỉ tiếc đây lại là tàn quyền, muốn có ấn pháp trọn vẹn, xem ra đành phải đặt hy vọng vào gã Huyết Thủ kia!

Hấn lên tiếng sỉ nhục đối phương, đương nhiên không phải do bản tính ngạo mạn, lại càng không thể nào do hứng thú nổi lên, tất cả đều có tính toán cả.

Trong giang hồ không có ai ngu cả, Linh Phách hậu kỳ tài sản có được bao nhiêu, bỏ ra một trăm năm mươi vạn mua một cuốn phế quyền, nếu không có lý do đặc thù thì cho tiền hấn cũng không tin.

Ngay khi nhìn thấy biểu tượng cung Ma Kết, ánh mắt của Huyết Thủ lóe lên tia vui mừng, hiển nhiên nhận ra biểu tượng này. Khả năng đối phương cũng đến từ Địa cầu là quá nhỏ, vì vậy chỉ có một khả năng, Huyết Thủ này nắm giữ thứ gì đó liên quan đến tàn quyền này, có thể là ấn pháp của một cung hoàng đạo khác. Khả quan hơn cả, đối phương đang nắm giữ nửa tàn quyền còn lại của Dương Ngự Ấn, hay chính là Ma Kết Ấn này.

Rốt cuộc là khả năng nào, ngày mai ra khỏi thành sẽ có câu trả lời!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Tập sát

Màn đêm chậm rãi trôi về chung điểm, khi tia sáng đầu tiên từ phương Đông xuất hiện, cũng là lúc ngày mới bắt đầu.

Nhưng đến tận khi Thái dương leo lên tới đỉnh đầu, Việt mới rời đi Đông Bá Thành. Vừa ra khỏi thành, hấn đã nhảy lên ngựa, lao đi như tên bắn.

Ngay khi hấn vừa rời đi, có ba người xuất hiện nơi cửa thành, một trong ba người chính là trung niên nam tử bị Việt sỉ nhục tối qua, Huyết Thủ.

- Xem ngươi chạy thoát không?

Nhìn theo bóng dáng gã thiếu niên sắp sửa biến mất, liền cười dữ tợn một tiếng, chân đạp mạnh thân hình lập tức lao đi, tốc độ so với liệt mã còn nhanh hơn. Hai người bên cạnh cũng đuổi theo, tốc độ không hề thua kém Huyết Thủ một chút nào.

Việt liếc nhìn về phía sau, phát hiện ra Huyết Thủ không rõ mời từ đến đến hai người, từ khí tức tỏa ra rõ ràng là Linh Phách trung kỳ, kết hợp với tu vi Linh Phách hậu kỳ của Huyết Thủ, đúng là một đội ngũ đi săn lợi hại.

- Chỉ có điều, đôi khi kẻ đi săn, lại trở thành con mồi!

Khóe miệng khẽ nhếch lên, Việt thúc Phi Vân Mã dưới chân đổi hướng lao vào một con đường vắng vẻ. Lúc giết người hắn không thích bị người khác chú ý.

Thời gian dần trôi qua, bốn phía đã không còn người nào, cỏ hoang thì trải rộng trên mặt đất, chúng nó vừa cao lại vừa lớn, ước chừng cũng phải bằng một cánh tay.

Khoảng cách giữa ba người đang lướt trên mặt đất với người ngựa phía trước chỉ còn độ trăm mét, Huyết Thủ cười to:

- Tiểu tử, ta khuyên ngươi hay là dừng chạy trốn nữa, càng giãy giụa vọng tưởng trốn thoát thì kết cục càng thảm hại!

Thế nhưng đáp lại lòng tốt của hắn chỉ là thanh âm ngạo mạn của đối phương từ phía trước truyền tới:

- Ngu xuẩn!

- Con vịt sắp chết còn mạnh mẽ!

Huyết Thủ cảm thấy rất tức giận, không ngờ lúc này rồi mà đối phương vẫn ngạo mạn như vậy, dường như không hề coi hắn vào mắt, dường như chính hắn mới là một kẻ không biết trời cao đất rộng vậy.

- Huyết Thủ, lát nữa để hắn ném mười tám món của lão Sơn ta, xem hắn mạnh mẽ đến đâu!

Một trong hai người đi cùng Huyết Thủ lên tiếng đề nghị, lập tức được sự tán thành của đồng bạn.

Khi còn cách nhau khoảng độ chục mét, Việt đột nhiên thúc ngựa rời khỏi tiểu đạo, xông vào bên trong đồng cỏ, dường như muốn lợi dụng đám cỏ đại cao tới vài mét này ngăn trở những kẻ đang truy đuổi.

- Thật ngây thơ!

Thấy đối phương nhanh chóng biến mất trong đồng cỏ cao lớn, Huyết Thủ nở nụ cười lạnh. Biện pháp của đối phương bề ngoài có vẻ như vô cùng đúng đắn, bằng chứng là hiện giờ người ngựa đang chạy trốn đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của ba người bọn hắn.

Nhưng thực tế thì sao, bọn hắn vẫn có thể dựa vào tiếng vỗ ngựa và sự rung động của đám cỏ để đuổi theo, hơn nữa đuổi càng nhanh vì liệt mã di chuyển trong đồng cỏ dày đặc như vậy khó mà đạt đến tốc độ tối đa. Biện pháp này vô cùng ngớ ngẩn, thể hiện sự non nớt khi hành tẩu giang hồ.

Tiếng vỗ ngựa càng lúc càng gần, từ trên cao có thể thấy hai điểm rung động trên cánh đồng đang dần hợp lại với nhau, ba người Huyết Thủ rất nhanh thời đã đuổi tới sát mục tiêu.

- Xem ngươi chạy đi đâu!

Giờ phút này Huyết Thủ lại cảm thấy thoáng cái đã đánh chết đối phương thật không có ý tứ, sự si nhục tối qua cũng nên giải tỏa một chút. Bất quá hắn còn chưa đắc ý được bao lâu thì tóc gáy trên người đã không hiểu sao lại dựng cả lên.

Gặp nguy hiểm!

Trải qua vô số lần huyền chiến, bản năng của Huyết Thủ cảm nhận được một loại nguy cơ, vô ý thức liền tăng cường độ linh lực ở bên ngoài cơ thể lên, đồng thời hãm lại tốc độ, khẽ giật về phía sau! Hết thấy những chuyện này chỉ phát sinh trong nháy mắt.

Hai đồng bạn của Huyết Thủ cũng cảm ứng được nguy hiểm, nhưng phản ứng không nhanh được như vậy, chỉ mới kịp gia tăng linh lực thì hai con tiểu ngư không rõ từ hai bên bụi cỏ đánh tới.

Hai con tiểu ngư phiêu diêu tự tại vô tư lự nhưng chỉ trong khoảnh khắc đã đến trước mặt, mang theo khí thế như hồng thủy đánh tới. Dù đã ngưng tụ linh lực hộ thể nhưng khi bị song ngư đánh trúng, hai gã đồng bạn của Huyết Thủ vẫn đồng loạt phun ra máu tươi, cả người bay ngược về sau.

Nhưng chỉ bay được vào mét thì dừng lại, đúng hơn là bị cưỡng chế dừng lại, bởi công kích của đối phương chặn đứng.

Tiếng la đầy đau đớn vang lên pha lẫn tiếng xương gãy vang như tiếng pháo trúc, Huyết Thủ quay lại nhìn, cảnh tượng đập vào mắt khiến một kẻ hai tay nhuộm máu như hắn cũng cảm thấy lạnh gáy.

Chỉ thấy cách đó vài mét, hai gã đồng bạn của mình hai tay buông thõng, hai chân quệt trên mặt đất, dường như bị ghim trên không trung vậy. Thứ ghim hai gã này chính là hai cánh tay cắm từ sau lưng xuyên qua trước ngực.

Chủ nhân của song thủ, lại chính là con mồi mà Huyết Thủ đang đuổi bắt, lẽ ra phải đang ngồi trên lưng ngựa chạy như điên mới đúng, không ngờ lại ở đây tiến hành tập sát bọn hắn.

Chương 120: Đồ Trại

- Huyết Lang trại? Ngươi là phó trại chủ?

Việt nhìn chăm chăm vào mắt đối phương, muốn tìm kiếm một tia dối trá từ bên trong, nhưng không thấy được gì cả. Nghĩ cũng thấy hợp lý, Huyết Thủ và Huyết Lang, nghĩ cũng thấy hợp lý.

Huyết Thủ vừa cố gắng trục xuất thứ hắc khí đang bám riết trên cổ không ngừng hút máu từ vết cắt vừa khó nhọc nói:

- Tính mạng của ta đang nằm trong tay ngươi, làm sao dám nói dối! Ta thường xuyên trà trộn trong Đông Bá thành, là muốn tìm kiếm các Thương đoàn thực lực yếu để Huyết Lang Trại bọn ta ra tay giết người cướp hàng!

- Tu vi trại chủ của ngươi là gì?

- Huyết Lang trại chủ là một vị viên mãn giả Đệ nhất Bộ, ngươi chắc chắn không phải đối thủ!

Việt cười thâm trong lòng, tên này đến bước đường cùng rồi mà vẫn muốn tính toán hắn. Đối phương nói vậy đương nhiên không phải muốn tốt cho hắn, chẳng qua muốn khích hắn đi Huyết Lang trại chịu chết.

- Được rồi! Ngươi có thể lăn!

Huyết Thủ nghe thấy vậy thì mừng rỡ, nhưng vẫn thận trọng lùi lại từng bước, sợ bị đối phương tập kích.

- Ta muốn giết ngươi, cần phải tập kích sao?

Việt bật cười nói, Huyết Thủ nghe vậy cũng cảm thấy có lý, lúc này hắn mang trọng thương, đối phương muốn giết hắn căn bản là chuyện nhấc tay, cần gì tập kích chứ. Suy nghĩ thông suốt, Huyết Thủ lập tức quay đầu bỏ chạy, trong đầu không ngừng nổi lên suy nghĩ.

"Tiểu tử, cứ chờ đấy! Đợi đến khi ngươi đến Huyết Lang Trại, ta sẽ khiến ngươi muốn chết không được, muốn sống chẳng..."

Suy nghĩ của Huyết Thủ đột ngột dừng lại, bởi hắn nhận ra trước ngực mình bỗng thò ra một cây lông vũ cực lớn, từng sợi lông màu đen nhuốm máu tạo thành một màu sắc đáng sợ, và quan trọng hơn, cây hắc vũ này từ phía sau lưng xuyên tới. Tiếp đó, một thanh âm lạnh nhạt truyền đến:

- Ta thích nhất là gieo hy vọng cho kẻ địch, rồi tự tay bóp nát hy vọng đó! Cảm giác thật thú vị làm sao...

Huyết Thủ cố gắng dùng chút hơi tàn, quay đầu lại nói:

- Ngươi...nói d...dối...

Thế nhưng đập vào mắt Huyết Thủ chỉ là gương mặt tỉnh bơ như không có chuyện gì của gã thiếu niên, môi dưới khẽ bĩu lên đáp:

- Ta đâu có nói dối, đúng là ở thế nơi kia ta nói dối không dưới nghìn lần, nhưng rõ ràng là từ khi đến thế giới này ta chưa hề nói dối. Hôm nay là lần đầu tiên đấy!

- Vô si...

Huyết Thủ khẽ giật giật mấy cái, thân hình theo đó đổ sập xuống, rõ ràng chưa kịp chết vì thương thế đã chết vì quá phần uất.

Việt thu thập nhẵn không gian của ba người, ngoài một vài môn linh thuật cấp thấp ra thì linh tị tổng cộng có năm trăm vạn, nhìn số linh tị đó mà hắn có xúc động muốn khóc, cuối cùng chỉ có thể ngửa mặt lên trời than:

- Muốn giàu nhanh, chỉ có đi ăn cướp!

Nói đến ăn cướp, còn một món tài phú lớn đang chờ hắn đến lấy. Từ ba kẻ này, đã có thể thu về năm trăm vạn linh tị, nếu có thể công phá Huyết Lang trại, thì không biết có thể thu về bao nhiêu chứ.

- Không đúng, hành động của ta không phải ăn cướp, tiêu diệt cường đạo, phải gọi là thể thiên hành đạo trừ hại cho dân mới đúng!

Liệt mã đã chạy mất, không còn cách nào khác, đành phải cuốc bộ. Việt nhanh chóng thoát ra khỏi đồng cỏ, dựa theo phương hướng mà Huyết Thủ đã chỉ, hai chân thoăn thoắt hóa thành một đạo lưu quang lướt trên mặt đất, rất nhanh biến mất ở đằng xa.

.....

Từ Đông Bá thành đi về phía Đông Bắc khoảng một trăm dặm, sẽ gặp một con sông lớn tên gọi Ô Long. Tuy không không thể so sánh với Lạc Hà nhưng Ô Long vẫn là một con sông lớn có tiếng tại Thiên Nam đế quốc.

Từ đây đi xuống hạ du khoảng một trăm dặm nữa sẽ gặp một nhánh nhỏ của sông Ô Long, tên gọi Lư Thủy.

Tại nơi giao nhau giữa hai con sông, có một thủy trại rộng lớn mới xuất hiện từ khoảng một năm trước, đại môn bên ngoài có một tấm biển lớn ghi ba chữ Huyết Lang Trại đỏ như máu.

Hai bên đại môn được canh phòng rất nghiêm ngặt bởi bốn gã Linh Động cảnh hậu kỳ. Lúc này phía xa xuất hiện một gã thiếu niên gương mặt non nớt đang chậm rãi bước tới, thu hút sự chú ý của một tên gác cổng.

- Tiểu tử, nguoi...

Gã vừa định lên tiếng quát hỏi thì hai mắt bỗng hoa lên, gã thiếu niên vốn dĩ đang bước đi rất ung dung kia đột nhiên bằng một tốc độ không tưởng xuất hiện trước đại môn, song thủ lay động. Hư ảnh hai con cá nhỏ xuất hiện, nhìn mới phiêu điều tự tại làm sao, nhưng chỉ trong chớp mắt đã hóa thành một trận hồng thủy tràn tới.

Gã canh cổng cảm giác được tử vong ập đến, điên cuồng vận linh lực muốn chống lại, nhưng chỉ như châu châu đá voi, thân thể lập tức bay ngược ra sau, đập mạnh vào hàng rào rồi rơi xuống đất. Gã cố lấy chút hơi tàn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một gương mặt non nớt vô cùng anh tuấn đang ngẩng đầu nhìn lên đại môn. Đây cũng là hình ảnh cuối cùng mà gã nhìn thấy, bởi cái chết đã đến!

Nhưng gã có thể yên tâm, đường xuống cửu tuyền không cô quạnh, bởi ba gã đồng bạn cũng cùng chung kết cục tương tự như vậy.

- Người của Huyết Lang Trại, ra nhận lấy cái chết!

Việt không hề nhìn lấy bốn cỗ thi thể đang nằm lộn lác gần đó dù chỉ một lần, hần bước tới sát đại môn, tung ra một quyền, lập tức cánh cổng nặng nề hóa thành những mảnh vỡ, rơi xuống đất tạo ra những tiếng động lớn.

- Kê nào dám đến Huyết Lang Trại gây rối?

Một tiếng quát như sấm sét xuyên qua không gian truyền tới, tiếp đó là một hán tử lực lưỡng xuất hiện, theo sau có hàng trăm tu giả hùng hực sát khí, rất nhanh tràn ra bao lấy kẻ đến xâm phạm.

Việt đánh giá đám người này, hầu như đều là Linh Động, có độ hơn hai chục tinh anh Linh Luân cảnh, còn hán tử lực lưỡng cầm đầu, tu vi chỉ có Linh Phách sơ kỳ mà thôi, không đáng nhắc đến.

- Tiểu tử, chắc nguoi chán sống rồi nên mới dám đến Huyết Lang Trại này, muốn làm anh hùng, phải tự xem bản sự đến đâu! Giết cho ta!

Lệnh vừa ban xuống, lập tức kẻ xâm phạm bị biển người bao phủ, nhìn không ra bóng người.

Việt nhếch miệng cười, song thủ hần khẽ động, một hư ảnh bảo bình khổng lồ bao bọc lấy hần, khiến công kích của hơn trăm tu giả Huyết Lang Trại như bịch bông đánh vào không khí, cảm giác linh lực bản thân bị trung hòa, nhất thời không thể không chế được.

Hán tử lực lưỡng chứng kiến cảnh tượng như vậy thì biết mọi chuyện không ổn, trên tay lập tức xuất hiện một cây đại phủ, mang theo khí thế lôi đình bỏ tới, muốn phá nát hư ảnh bảo bình kia.

Nhưng khi cây cự phủ khổng lồ bỏ trống, hư ảnh bảo bình lập tức lay động dữ dội, dường như chuẩn bị vỡ nát đến nơi, chỉ một cơn gió nhẹ cũng có thể khiến nó biến mất, nhưng kỳ lạ là nó vẫn cứ tồn tại lay lắt như vậy.

- Tất cả các nguoi...chết!

Chữ “chết” vừa dứt, bảo bình cũng vỡ nát, hai con cá nhỏ từ trung tâm như vừa thoát khỏi ngục tù, an nhiên bơi ra xung quanh, phiêu điều tự tại trong đại hải, nhưng mỗi cử động của chúng lại khiến đại hải dậy sóng, hóa thành từng đợt sóng dữ tràn ra xung quanh.

Cảnh tượng lập tức trở thành tu la chốn trần gian, sinh linh đồ thần.

Người chết như rạ chất ngoài đồng, huyết thủy bay đầy trời, bộ phận cơ thể văng khắp nơi, tất cả đều chịu nỗi một kích. Không, không phải tất cả, vẫn có một người sống sót sau họa thức Bảo Bình Song Ngư Ấn vừa rồi.

Hán tử lực lưỡng tu vi Linh Phách sơ kỳ lúc này toàn thân đầm máu, không rõ là máu của hần hay máu của đồng bạn, có lẽ là cả hai, toàn thân lúc này đứng không vững, từ miệng không ngừng phun ra máu, tình trạng vô cùng tồi tệ.

Việt chậm rãi bước tới, hán tử lực lưỡng sợ hãi muốn lùi lại, nhưng hai chân vô thức đứng im, không rõ là do thương thế quá nặng hay do đã sợ hãi đến mức không thể không chế được thân thể nữa.

- Tha...tha mạng!

- Xuống gặp Diêm vương mà xin xỏ nhé!

Cánh tay chậm rãi đưa lên, tha mạng cho kẻ địch không phải tác phong xưa nay của vị vương giả thế giới ngầm thuở nào. Nhưng khi hấn định xuống tay thì một tiếng quát xé tan không gian truyền tới:

- Dừng tay lại!

Việt nhìn về hướng phát ra âm thanh, miệng khẽ nhếch lên cười đều, nhưng bàn tay thì không có dấu hiệu gì là dừng lại cả, tiếp tục hạ sát thủ.

Bàn tay hấn, lại nhuộm máu một sinh linh!

Cảm xúc của hấn lúc này, thực ra là không có cảm xúc gì cả, đồ sát vốn dĩ là bản năng, bởi vì hấn chính là...

...Đồ Tê!

☺♥☺☺ ❄ ☺☺ ❄ ☺☺♥☺

Ai chưa vote thì bỏ chút thời gian ra vote giùm nhé, ai có điều kiện thì ném kim cương, nguyệt phiêu... bản tác đều hoan nghênh! Nghèo rớt mừng toi thì có thể ủng hộ bằng cách còm men bên dưới!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Thể tu

Một trung niên nam tử xuất hiện trước mặt Việt, chuyển ánh mắt nhìn cổ thi thể còn chưa kịp nguội dưới chân hấn, rất nhanh hai tròng mắt trở nên đỏ ngầu.

- Ngươi...ngươi dám giết đệ đệ ta?

Y phục toàn thân hấn chợt nổ tung, để lộ ra thân hình vạm vỡ với cơ bắp nổi cuộn cuộn, để thu hút sự chú ý nhất là hình xăm đầu một con yêu lang màu đỏ trước ngực, rất có thể đây chính là trại chủ Huyết Lang Trại. Điều đáng nói là khuôn mặt hấn có năm, sáu phần giống với hấn tử vừa bị giết.

- Trại chủ, chậm đã!

Lại có tiếng gió phàn phật, một trung niên nam tử khác xuất hiện, chỉ có điều người này không cao lớn vạm vỡ mà vô cùng gầy gò, toàn thân vận nho phục, khí chất nhã nhặn thư sinh, hoàn toàn trái ngược với người đứng bên cạnh y.

Huyết Lang quay sang gần giọng nói:

- Tiêu Linh, dù ngươi nói gì, ta cũng phải giết hấn!

Trung niên nho phục không vội vàng tỏ thái độ gì, bởi y cảm nhận được sự nguy hiểm từ gã trẻ tuổi này, chỉ lạnh lùng hỏi:

- Các hạ là ai? Huyết Lang Trại đã đắc tội gì?

Việt khẽ nhú mày nhìn hai kẻ mới đến, hấn có thể đoán được Huyết Thủ đề dụ hấn đến đây nhất định sẽ nói giảm đi đáng kể sức mạnh của Huyết Lang trại, nhưng không ngờ lại chênh lệch nhiều đến như vậy.

Hai người trước mắt hấn, đều phát ra khí thế của viên mãn giả Đệ nhất Bộ, trong đó gã đồ con vạm vỡ thậm chí có thể ngồi ở chiếu trên trong đám viên mãn giả, so với gã nho phục thì mạnh hơn không ít.

Nhưng đã đến đây rồi, đồ chưa thu về tay, thì sao có thể rời đi? Đối phương dù lợi hại, nhưng hấn vẫn có thể đánh bại, thậm chí giết chết, không có gì phải sợ hãi cả, cùng lắm nếu thua trận thì bỏ chạy vẫn không muộn.

Suy nghĩ thông suốt, Việt hơi vênh mặt lên, nở nụ cười ngạo nghễ nói:

- Ta là ai? Cũng không có gì phải giấu diếm, bản thiếu gia đi không thay tên, ngồi không đổi họ, ta chính là Vô Thường lão gia đến từ Địa phủ, phụng mệnh Diêm Vương đại nhân đến tuyên án!

- Tuyên án? Địa phủ là tổ chức nào, dám phán xét lão tử?

Huyết Lang cố nén giận gần từng chữ, hấn lúc này như một thùng thuốc súng, bất kỳ lúc nào cũng sẵn sàng phát nổ.

- Huyết Lang Trại, chặn đường cướp bóc, giết người vô số, nhân danh Địa Phủ, ta Vô Thường lão gia phán quyết: người của Huyết Lang Trại, tất cả đều bị xử tử!

Việt chậm rãi phán quyết, sau mỗi một chữ khí thể trên người hấn lại tăng lên, đến khi chữ "Tử" vừa phát ra, một luồng áp lực khủng khiếp ép thẳng đến hai người Huyết Lang, như muốn nghiền ép đôi phương thành thịt vụn.

- Tự tìm chết!

Huyết Lang lúc này đã không thể kiềm chế được nữa, phần nộ hết lớn một tiếng xé tan uy thế của đôi phương. Toàn thân hấn lúc này phóng xuất quang mang màu ngọc lưu ly, trong quang mang còn có kim sắc thuần túy, dung hợp với nhau một cách hoàn mỹ, vàng mà không phải vàng, ngọc mà không phải ngọc, làm cho da thịt, tóc, thậm chí hai mắt cũng bị nhuộm màu, tựa hồ như không còn trên cơ thể.

Ngay cả Tiêu Linh vốn nhả nhận nhưng lúc này cũng không kìm được mà rục rịch muốn phát động, đôi phương dùng tư thế cao cao tại thượng phán xét, một nhân vật đầu não trong trại cường đạo như hấn làm sao có thể chịu đựng.

Việt thấy đôi phương là một thể tu, trong lòng hào khí nổi lên, cũng chậm rãi côi y phục ra ở thân trên ra. Cơ thể hấn trắng trẻo nõn nà như làn da thiếu nữ, cơ bắp nếu không nhìn kỹ thì khó mà phát hiện ra, hoàn toàn không thể so sánh với Huyết Lang.

Trên làn da trắng trẻo của hấn, dần dần hiện ra những cổ văn kỳ lạ đỏ như máu, bằng một tốc độ rất nhanh bao phủ lấy ngực bụng và cả hai cánh tay, chỉ chừa lại khuôn mặt.

- Tiêu Linh, ngươi đứng yên đó, ta muốn tự tay xé các tiểu tử này ra mới có thể hả nổi hận này!

Không đợi thuộc hạ đáp lời, Huyết Lang thân thể hơi nghiêng về phía trước, tốc độ trong nháy mắt đạt đến cực hạn, phía sau thân thể xuất hiện một片片 tàn ảnh thúy kim sắc.

Đợi đến khi chỉ còn cách đôi phương chưa đến ba mét, cánh tay Huyết Lang đột nhiên cong lại, một quyền đánh ra.

Một quyền này đơn giản trực tiếp, thô bạo mà quyết liệt, linh lực không phát ra, chỉ là tiếng không khí bị xé rách đặc biệt chói tai.

Việt đương nhiên không có ý tránh né, chân phải tiến lên trước một bước, một quyền đồng dạng nghênh đón.

Uỳnh!

Hai nắm đấm chạm vào nhau, không khí bị nén, văng khắp nơi, mặt đất nứt ra như hình mai rùa, lõm thành một mảng.

Một khắc sau!

Hai người đều bị đẩy ngược về phía sau, không kìm được thân thể.

Kìm lại thân thể, Việt ngẩng đầu, mắt ánh lên vẻ kinh ngạc. Hấn ngưng luyện thành công Thiên Ma Văn, vẫn tưởng thân thể hấn trong Đệ nhất Bộ đã là vô địch, nay tùy tiện gặp một tên thủ lĩnh đạo khấu cũng có thể ngang cơ với hấn, xem ra bản thân đã quá tự tin rồi, thậm chí trở thành tự kiêu.

Chỉ có điều, Việt bất ngờ một thi kè địch của hấn bất ngờ mười.

Huyết Lang vốn là thể tu, bộ lĩnh quyết luyện thể của hấn chính là Tuyệt phẩm, tu luyện đã bao nhiêu năm, một nắm quyền hoàn toàn có thể đánh vỡ thượng phẩm linh binh. Còn tiểu tử trước mắt, thân thể nõn nà, không biết đã luyện thể được hai năm chưa, vậy mà có thể đánh ngang hấn, còn gì là thiên lý nữa.

Nhưng đối với Huyết Lang mà nói, đôi phương có xuất sắc đến mấy, thì hôm nay cũng khó thoát khỏi thảm cảnh bị xé xác. Hấn sẽ tróc từng miếng thịt của tên tiểu tử này, hiến tế linh hồn đệ đệ dưới suối vàng.

- Để ta xem ngươi đỡ được mấy quyền!

Khởi động tốc độ, Huyết Lang hai ba bước lao đến trước mặt kè địch, nắm đấm thúy kim sắc hóa ra những片片 quyền ảnh, quyền nào quyền nấy sức mạnh thập phần khủng bố, như những đại phù nặng nề nện tới.

Việt đương nhiên không sợ, chiến luôn cùng đôi phương.

Hai bên liên tục giao đấu hơn trăm quyền, trực diện, thô bạo, đến lúc này không còn là quyền đấu quyền mà dùng đến cả thân thể va chạm, máu huyết toàn thân sôi trào.

Huyết Lang dù là thể tu Linh Phách viên mãn nhưng cũng cảm thấy toàn thân tê rần, hai cánh tay dần trở nên tê dại, nếu cứ tiếp tục như vậy e là y sẽ

hông mất.

Còn ở bên kia chiến tuyến, Việt càng đánh càng hăng, giao chiến kiểu này mang lại cảm giác vô cùng sảng khoái. Lực lượng của hán không ngừng gia tăng, cường độ thân thể cũng theo đó mạnh lên, Việt cũng nhờ vậy mà hiểu thêm về thể tu.

Thế tu, không phải chỉ rèn luyện cường độ thân thể và lực lượng là xong, mà phải không ngừng dùng thân thể giao chiến, liên tục và chạm trực diện, chỉ có từ trong chiến đấu huyết nhục mới chân chính lột xác, trở nên mạnh mẽ.

Thẻ tu, chính là một dạng cuồng tu, càng đánh càng hăng, càng chiến càng mạnh, dù tu luyện đến mấy thì sẽ không có kết quả nếu không được thực chiến.

Như bộ Thiên Ma Thủ, dù Việt đã ngưng tụ được Ma Văn, nhưng nếu không có những trận chiến giáp lá cà kiểu như này, thì thân thể sẽ không bao giờ có thể hoàn thiện được.

- Sáng khoái! Tiếp thêm một quyền của ta!

Cảm nhận được cường độ không ngừng gia tăng, Việt hưng phấn tột độ, mỗi quyền tung ra đều mang theo mười phần lực lượng, dần dần đẩy một thể tu mạnh mẽ như Huyết Lang vào thế hạ phong, không ngừng phải lùi lại phía sau.

Đúng vào lúc Việt cảm thấy hưng phấn nhất, mà khi rơi vào trạng thái như vậy cũng là lúc con người ta mất cảnh giác nhất, một thanh kiếm không biết từ lúc nào đã đâm tới phía sau gáy hắn.

Một kiểm này tốc độ khủng khiếp, lựa chọn thời điểm vô cùng chuẩn xác, hơn nữa tập kích vào đúng góc chết, thể hiện khả năng quan sát và chớp thời cơ cực kỳ tốt của chủ nhân thanh kiếm, đẩy đối phương vào thế tất phải chết.

Chỉ tiếc rằng, mục tiêu lại là một kẻ đã quá quen thuộc với sát kh. Đối phương còn chưa xuất động, sát ý đã khiến Việt nảy sinh đề phòng. Sát chiêu vừa xuất, một hư ảnh Nhân Mã ẩn hiện bao quanh người, tiếp đó bằng một tốc độ không thể tưởng tượng hấn lách người sang một bên, tránh một kích chí mạng trong gang tấc.

Việt không bắt ngờ khi bị tập kích, có một người khác cũng vậy. Ngay khi hắn vừa né sang, Huyết lang đã chớp lấy thời cơ, tung ra một quyền mạnh mẽ giáng thẳng vào đầu hắn, phối hợp với một kiếm vừa rồi đúng là hoàn mỹ không tì vết.

Có điều, núi cao còn có núi cao hơn, ngay trong khoảnh khắc né được một kiếm chí mạng, Việt đã tung ra một quyền về phía trước, chặn đứng một quyền tấ sát của đối phương.

Huyết Lang bị một quyền này đẩy ngược về phía sau, Việt cũng theo đó mượn lực lui lại, tránh thoát sự giáp công của hai cường giả. Sau khi đứng vững, ngẩng đầu nhìn hai gương mặt tràn đầy kinh ngạc ở phía xa. Việt nhếch miệng cười lạnh lẽo, ánh mắt không che giấu sự kinh miệt, chậm rãi nói:

- Sức sinh, thì khó thành người!

Độc giả lặn hết rồi à, không còn ai tha thiết gì nữa sao?

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Bố cục

Huyết Lang gương mặt trở nên lạnh lùng, ánh mắt thâm trầm viễn lự, lóe lên tia hùng tàn hiểm độc vốn được ẩn giấu rất kỹ, hoàn toàn trái ngược với vẻ thô hào điên dại khi mới xuất hiện.

- Lần đầu tiên có người sống sót sau khi rơi vào vực của bọn ta!

Sự biến chuyển nhanh đến mức người nào huyết áp thấp sợ tốc độ có thể cảm thấy chóng mặt buồn nôn, nhưng Việt không cảm thấy bất ngờ chút nào, bởi vì một kẻ náo nhào làm sao có thể trở thành lãnh đạo?

Ngày từ khi hai người này xuất hiện, Việt đã cảm thấy có gì đó không ổn, gã trại chủ tu vi cũng chỉ ngang gã mặc nho phục, đã thế còn nóng nảy thô bạo, những kẻ tính tình như vậy chỉ có thể làm chân chạy mà thôi, làm sao có thể trở thành trại chủ? Làm sao có thể khiến cái gã nho phục đứng bên tu vi không kém cạnh, âm hiểm thâm sâu phục tùng chứ?

Đã vậy còn ra lệnh thuộc hạ không được nhúng mũi vào để tự tay mình xé xác kẻ thù cho hả giận, có vẻ nóng giận mất khôn lại có chút khí phách thô hào. Nếu đó là một vị dong binh thì còn hợp lý, nhưng lại ở một tên cường đạo giết người không ghê tay, thì đúng là không ổn chút nào.

Gặp trường hợp như vậy, chỉ cần thiếu một chút tinh tế cũng có thể lún sâu vào cục được giăng sẵn, nghĩ rằng bản thân có thể đơn đả độc đấu với đối phương, cuối cùng không thể thoát khỏi cái chết.

- Cục? Trò mèo mà thôi, lại còn tự nhận là cục, đúng là đám cường đạo, đầu óc không thể khá hơn được!

Việt nở nụ cười khinh miệt, cất giọng mỉa mai. Thực tế hẳn cũng không hoàn toàn đoán ra mọi việc, chỉ là gặp những chi tiết bất hợp lý nên tâm thần này sinh đề phòng mà thôi.

- Trò mèo hay không, thì hôm nay ngươi cũng khó thoát khỏi cái chết! Tiêu Linh, chúng ta cùng lên!

Huyết Lang không nổi giận trước lời khinh miệt của đối phương, bỏ lại một câu, sau đó tiên phong xông lên.

- Đúng vậy, hai người liên thủ, chả lẽ còn không giết được hắn sao!

Tiêu Linh nở nụ cười lạnh, sau đó lao theo thượng cấp của mình, gia nhập vòng chiến.

Một chỉ một kiếm, hai người phối hợp thật không chê vào đâu được, không một khe hở, phong tỏa hoàn toàn kẻ địch trong phạm vi khống chế.

Việt khẽ xoay bàn tay, lập tức hai con tiểu ngư xuất hiện, rất nhanh tạo thành một thủy quyền ập tới.

Huyết Lang không nao núng, một quyền đâm thẳng vào trung tâm thủy quyền, xuyên qua tầng tầng kinh lực, đâm tới trước mặt đối phương. Gần như đồng thời, thanh nhuyễn kiếm của Tiêu Linh cũng xất xéo đâm tới phía sau.

Ngón tay lại biến chuyển, một chiếc bảo bình xuất hiện ngăn chặn một quyền, Việt xoay người lại đưa tay lên đỡ lấy nhuyễn kiếm đang đâm tới.

Keeng!!!

Cổ vẫn lóe sáng, huyết quang chói lọi, thanh âm kim loại vang lên chói tai, nhuyễn kiếm bị chặn đứng. Cùng lúc đó hư ảnh bảo bình cũng tán loạn, nhưng vẫn kịp đẩy lui Huyết Thủ về phía sau.

- Ngươi biết thế nào là nhuyễn kiếm không? Cừu Đầu Xà Kiếm!

Tiêu Linh cười âm lạnh, thanh nhuyễn kiếm bị cánh tay của đối phương chặn lại, nhưng không bật ra mà chéch lên, cuốn lấy cánh tay kẻ địch. Tiếp đó linh lực từ lưỡi kiếm bộc phát, hóa thành chín con tiểu xà vô tới các vị trí hiểm yếu của đối phương.

- Có thể làm gì ta chứ?

Việt cười lạnh, cổ lão ma văn hiện ra trên làn da trắng của hắn, không ngừng ánh lên huyết quang quỷ dị.

- Ngu xuẩn! Mục đích của ta đâu phải là công kích!

Chín con tiểu xà cũng theo đó mà đột ngột đổi mục tiêu, cuốn lấy toàn bộ thân trên của Việt, khiến hắn không thể di chuyển, muốn giằng ra cũng không thể, chỉ còn cánh tay trái là vẫn giữ được linh hoạt.

Cảm giác được đại sự không ổn, Việt vội vàng quay đầu nhìn về phía kẻ địch còn lại.

Chỉ thấy Huyết Lang lúc này không ngừng dùng quyền nện lên thân thể mấy lần, linh lực chấn động rồi đột nhiên bạo phát, tựa hồ đã tăng lên mấy lần.

- Tiếp một quyền của lão tử!

Một quyền dừng mảnh đám tới, tốc độ không quá cao nhưng sức ép quá lớn khiến không khí cũng bị nén lại, không ngừng phát ra những tiếng ghê rợn.

Chỉ nhìn qua uy thế một quyền này, Việt cũng biết bản thân khó lòng chống lại, nhưng hắn đang bị cố định, không thể né tránh một quyền này, chỉ đành dùng quyền đối quyền, trực diện va chạm với đối phương.

Ngay khoảnh khắc Việt đưa tay lên, Tiêu Linh cũng thu hồi nhuyễn kiếm rồi nhanh chóng né sang một bên, hắn không muốn bị đối phương biến thành nơi tiếp dư chấn.

Uỳnh!

Song quyền va chạm, thân thể Việt lập tức bay ngược ra đằng sau mấy chục mét, húc đổ vào một tòa kiến trúc mới dừng lại, phun ra một ngụm máu lớn, khuôn mặt lúc xanh lúc vàng vô cùng đáng sợ.

Cánh tay trái truyền đến những đau đớn dữ dội, ma văn cũng mờ nhạt đi không ít, một quyền vừa rồi khiến Việt trọng thương.

Nhưng hắn cũng không có thời gian kiểm tra xem thương thế của bản thân nặng đến mức nào, bởi thanh nhuyễn kiếm mỏng manh của Tiêu Linh đã hóa thành một con cự蟒 vồ tới trước mặt hắn.

Thế công cứ liên tục, như sóng trên bãi biển hết đợt này đến đợt khác liên miên không dứt, không cho Việt có cơ hội để thở. Hắn chỉ có thể niệm Nhân Mã Ấn, liên tục tránh né các đòn giáp công của hai vị viên mã giả Đệ nhất Bộ.

- Để ta xem linh lực của ngươi có phải là vô tận hay không! Ngũ Nhạc quyền!

Một quyền như bài sơn đảo hải đánh tới trước mặt, linh lực bao quanh khiến không khí phát ra những tiếng rít ghê rợn, trọng quyền như một tòa núi đang đổ sập xuống.

Như thường lệ, Việt muốn né tránh thì phát hiện bản thân đã bị phong tỏa đường lui, từ phía sau chệch về bên trái, thanh nhuyễn kiếm của Tiêu Linh đâm tới với tốc độ khủng khiếp. Có vẻ như đối phương đã đoán được Việt gặp vấn đề ở cánh tay trái.

"Cứ như vậy thì khó mà trụ được thêm nữa, đành phải liều thôi!"

Việt giẫm chân xuống đất mượn đà lao thẳng về phía Huyết Lang, tay phải ngưng thành quyền đâm tới, không tiếp tục né tránh mà chủ động công kích. Cử động của hắn khiến Tiêu Linh bất ngờ, một kiếm đâm vào khoảng không, kiếm khí tán loạn tạo thành những đường chằng chịt trên mặt đất.

Huyết Lang cũng hơi bất ngờ, nhưng không vì vậy mà quyền kinh giảm sút, linh lực tập trung toàn bộ vào quyền đầu, không lọt ra ngoài chút nào, chỉ chờ cơ hội để bùng nổ.

Cổ văn huyết sắc lóe lên những tia sáng, năm quyền của Việt cũng không chút yếu thế, mang theo huyết quang âm đạm đâm tới.

Ở khoảnh khắc song quyền sắp sửa va chạm, Việt đột nhiên hóa quyền thành ấn, bắt lấy cự quyền đá tới trước mặt.

Huyết Lang bỗng cảm thấy bản thân như đâm vào bạch bì, lực lượng không rõ là biến đi đâu mất. Hắn phát hiện ra vừa va chạm với quyền đầu của hắn là hư ảnh một chiếc bảo bình quen thuộc, thứ đã không ít lần ngăn chặn hắn.

Tuy nhiên, hư ảnh bảo bình cũng không thể chịu đựng một quyền vừa rồi của Huyết Lang, mặc dù một bộ phận lực lượng bị tán đi nhưng vẫn khiến chiếc bảo bình vỡ nát.

Phun ra một ngụm máu lớn, thân hình Việt bắn ngược ra phía sau, như một con diều đứt dây không có lối về.

Huyết Lang khẽ nhíu mày, tại sao đối phương đột nhiên trở nên yếu đuối không chịu được một kích như vậy. Hai mắt sáng rực, y lập tức hét lớn:

- Tiêu Linh, hắn muốn mượn đà bỏ chạy! Mau ngăn lại!

Tiêu Linh cũng đoán được tình thế không ổn, khi Huyết Lang vừa mới hét lên thì thân hình đã xuất hiện, muốn chặn đường bỏ chạy của đối phương.

Thế nhưng cử động của Tiêu Linh dường như đã bị đối phương đọc vị. Chiếc diều đứt dây vốn đang mất kiểm soát bỗng nhiên đổi hướng, lao thẳng về phương vị mà Tiêu Linh đang xông tới, đây Tiêu Linh đang từ thế chủ động về thế bị động.

Người chưa tới nhưng một phong quyền đã ập tới trước mặt, Tiêu Linh không nao núng, cười lạnh một tiếng, thân hình chững lại, ý đồ của hắn rất rõ ràng, ngươi muốn đánh nhanh thắng nhanh, lão tử không cho ngươi vừa lòng đẹp ý.

- Cẩn thận hư chiêu!

Thanh âm của Huyết Lang truyền đến khiến Tiêu Linh giật mình, lập tức hiểu ra vấn đề. Đối phương chỉ làm ra vẻ muốn đánh nhanh thắng gọn mà thôi, mục đích cuối cùng vẫn là bỏ chạy. Nếu hắn chỉ muốn chặn lại phong quyền, đối phương sẽ tiếp tục mượn lực mà cao chạy xa bay, lúc đó không ai ngăn lại được.

- Kế trong kế ư...

Tiêu Linh khẽ xoay cổ tay, thanh nhuyễn kiếm hóa thành cự蟒 xông thẳng vào trung tâm phong quyền, hắn kiên quyết không cho kẻ này chạy thoát. Tuổi còn trẻ mà đã có thực lực như vậy, nếu cho thêm một năm thì e rằng hắn chỉ còn nước trốn khỏi Thiên Nam đế quốc này.

Thế nhưng vừa tiến vào bên trong vòng xoáy linh lực, ánh mắt Tiêu Linh trở nên hoảng hốt, bởi đúng lúc cự蟒 của hắn vừa phá tan vòng xoáy linh lực của đối phương, thì nơi trung tâm phong quyền, huyết quang lóe lên rực rỡ, chỉ trong nháy mắt đã tới trước mặt, một quyền nặng nề giáng thẳng xuống.

"Kế trong kế, lại trong kế ư?"

Tốc độ, lực lượng, và thời điểm, tất cả đều hoàn hảo, suy nghĩ chỉ vừa lóe lên thì Tiêu Linh đã cảm thấy lồng ngực vỡ nát, tim phổi như bị xé rách, thân hình bay ngược về sau, trong mắt hắn chỉ còn thấy mờ mờ hình bóng một gã thiếu niên đang chậm rãi hạ thân xuống đất, khóe miệng không ngừng chảy ra máu nhưng vẫn nhếch lên cười:

- Đây mới gọi là cực!

Chương 123: Sát Lang

Gạch ngói rơi xuống như lá rụng, cát sỏi bay tứ tung, bụi mù mịt như sương vụ, cả tòa kiến trúc sụp đổ như đang mai táng một cuộc đời, Tiêu Linh biết Huyết Lang Trại coi như xong rồi.

Tổng hợp thực lực của hắn có lẽ không bằng đối phương, hắn cũng không cảm thấy xấu hổ mà phải kịch liệt phủ nhận, nhưng hai gã viên mãn giả hợp lại, thì dư sức làm gỏi tên tiểu tử kia.

Chỉ đáng tiếc tuổi trẻ nhưng không hề non nớt, đối phương thậm chí ranh ma lão luyện đến mức vô lý với cái gương mặt mười sáu tuổi non choẹt đó.

Không chỉ đơn giản nhìn ra cái bẫy đã giết bao nhiêu cường giả của hắn và trại chủ, lại có thể trong khoảnh khắc nghĩ ra một kế hoạch tương như đơn giản nhưng ẩn chứa quá nhiều hư chiêu, tương ứng với mỗi lần thay đổi suy nghĩ của bọn hắn.

Hay nói đúng hơn, đối phương hoàn toàn dắt mũi bọn hắn!

Đột ngột chuyển từ bị động né tránh sang chủ động công kích, rồi từ đó mượn lực ra về muốn bỏ chạy, nhưng lại bắt ngờ lao tới tấn công kẻ muốn chặn đầu, hoàn toàn đi trước bọn hắn một bước.

Nếu người bình thường gặp phải tình thế như vậy sẽ nghĩ rằng đối phương bị hai người quây hao tổn quá nhiều linh lực không thể trụ lâu hơn nên bày ra kế dụ địch rồi ra tay giải quyết nhanh gọn một mục tiêu.

Còn người thông minh hơn, sẽ nghĩ được, đây chỉ là hư chiêu mà thôi, vì dù dụ được địch cũng rất khó nhất kích tất sát, vì thực lực hai bên gần như tương đương, đối phương chung quy vẫn muốn mượn lực để bỏ chạy mà thôi.

Nhưng cả hai suy nghĩ đều chỉ đúng một nửa, ghép cả hai lại mới là mục đích cuối cùng. Đối phương đích xác muốn giải quyết nhanh gọn một mục tiêu, đồng thời cũng sử dụng hư chiêu lừa người, nhưng đằng sau hư chiêu không phải ý đồ bỏ chạy, mà chính là sát kích thực sự.

Một quyền ở góc độ không hiểm chút nào, nhưng lực lượng mười phần, tốc độ lại quá nhanh, hơn nữa lựa chọn thời điểm quá hoàn hảo, khiến Tiêu Linh hắn chỉ còn biết chịu trận.

Lúc này lồng ngực bị xé rách, xương cốt tim phổi đã nát vụn, hắn chỉ còn sống nhờ sinh mệnh cứng rắn của một gã viên mãn giả Đệ nhất Bộ, nhưng thời gian có lẽ không còn nhiều. Mong ước duy nhất lúc này, chỉ đơn giản là được tận mắt nhìn thấy trại chủ giết chết tên tiểu tử kia.

Tiêu Linh chuyển ánh mắt xuyên qua đồng gạch vụn, nhìn về phía nam từ trung niên thân hình vạm vỡ. Huyết Lang từ ánh mắt có thể biết được suy nghĩ của họ Tiêu, nhưng hắn có thực hiện được hay không, vẫn cần phải chờ đợi.

- Tiểu tử, ngươi lợi hại! Nếu như không đi đến bước này, ta thật không muốn làm địch với một kẻ như ngươi!

Việt đưa tay lên lau máu chảy ngập ngụa trên miệng, cười lạnh:

- Ta cũng thân bất do kỷ, trách thì chỉ trách Huyết Lang trại sát tính quá nặng, Diêm Vương cũng không thể làm ngo, hôm nay khó tránh kết cục tận diệt!

- Sát tính quá nặng? Vậy hành vi đồ trại của ngươi hôm nay, có thể coi là sát tính quá nặng hay không?

- Có lẽ là không, bởi vì giết người, vốn dĩ là thiên chức của ta!

- Tại sao nói ra một điều vô si như vậy, ngươi vẫn có thể tỉnh bơ như không?

Dù là một người cực kỳ thâm trầm nhưng Huyết Lang vẫn cảm thấy một cổ phần nộ không hiểu dâng lên trong lòng, thế nhưng đối phương vẫn tỏ ra tỉnh bơ, đưa tay lên sờ mặt nói:

- Ta cũng không biết, hay là do da mặt ta quá dày nhỉ? Người ta nói độ dày mỏng của da mặt cũng ảnh hưởng tới cảm giác...

- Đù rồi! Muốn nói nhảm, xuống gặp Diêm Vương mà nói!

Huyết Lang quát lớn một tiếng cắt lời đối phương, trong ánh mắt kinh ngạc của Việt, y liên tục đâm bảy quyền vào người, động tác rất giống khi Việt bị Tiêu Linh cuốn lấy, chỉ khác ở vị trí trên cơ thể mà quyền đánh vào.

Tổng cộng có bảy quyền đánh vào thân thể, lập tức da thịt nứt ra, tạo thành những vết giống hệt như bị yêu lang tấp trúng, từ đó không ngừng có máu chảy ra, nếu cứ tiếp tục như vậy e rằng tu giả cũng không chịu nổi.

Thế nhưng chỉ chớp mắt một cái, khí thể trên người Huyết Lang lại tăng vọt, linh lực cuộn cuộn đến mức không thể khống chế, tràn ra bên ngoài cơ thể. Rõ ràng là một bí pháp tăng cường thực lực cực kỳ khủng bố, nhưng xem ra đánh đổi cũng rất lớn, nếu không thì hẳn đã sử dụng ngay từ đầu rồi.

- Lang Sát!

Tiếng hét vừa dứt, thân thể Huyết Lang đã xuất hiện trước mắt Việt, máu từ những vết nứt trên cơ thể ngưng tụ thành một đầu huyết lang cự đại, điên cuồng đánh tới.

Việt không có thời gian để suy nghĩ, các ngón tay kết ấn, linh lực từ cơ thể tràn ra ngưng tụ thành một chiếc bảo bình xanh tím chặn phía trước.

Ba!

Khiến hắn bất ngờ là hư ảnh bảo bình lập tức bị huyết lang cắn nát, không ngăn chặn được dù chỉ là một chút. Không còn cách nào khác, Việt chỉ đành dùng quyền đối quyền.

Chỉ có điều lưỡng quyền va chạm, Việt lập tức bay ngược ra sau, lần này không phải là mượn lực bỏ chạy, mà hắn thực sự biến thành con điều đứt dây, lại va đổ một tòa kiến trúc trong thủy trại.

Chậm rãi đứng dậy, Việt phát hiện ra cánh tay phải truyền đến những đau đớn kịch liệt, từ cánh tay đến trước ngực xuất hiện vô số những vết cào, hệt như còn mỗi bị một đàn yêu lang xâu xé.

Chuyển ánh mắt về phía Huyết Lang, hắn phát hiện ra khí thể trên người đối phương đã giảm sút đi, có lẽ thời gian tồn tại của bí pháp không được lâu nữa, chỉ có điều không biết hắn có trụ được đến lúc đó không.

- Trại chủ à, giữa chúng ta thực sự có chút hiểu lầm, chi bằng bắt tay giảng hòa, mọi chuyện xí xóa, từ nay không ai nợ ai!

Thấy đối phương lại chuẩn bị muốn lao tới chiến tiếp, Việt vội vàng đưa tay ngăn lại, nở nụ cười còn khó coi hơn chết. Chỉ có điều thiện ý của hắn lại không được đối phương tiếp nhận.

- Giờ mới biết có hiểu lầm sao? Không phải ngươi là Quỷ Vô Thùng, được Diêm Vương cử đến phán quyết Huyết lang trại sao? Hôm nay ta giết ngươi, để xem Diêm Vương có dám cử thêm người đến hay không?

- Trại chủ, thực sự chỉ là hiểu lầm! Cứ từ từ, chúng ta ngồi xuống cùng nói chuyện, biết đâu ân oán hóa giải, chúng ta có thể làm bạn!

Huyết Lang cười dữ tợn mỉa mai, thân hình khê động, trong chớp mắt đã lao đến tòa kiến trúc đổ nát, đối phương muốn diễn trò, hắn sẽ tiến xuống địa ngục mà diễn cho Diêm Vương xem.

- Song Lang Sát!

Cho đến lúc này, Huyết Lang cuối cùng bạo phát tuyệt chiêu giấu kín, hai tay hư không nắm quyền, như hai con cự lang lao lên từ đại thảo nguyên, chấn động cả thiên địa.

Ầm ầm ầm!

Huyết quang bảo phủ một nửa thủy trại, quyền kinh hung mãnh hoàn toàn bị che giấu, chỉ có những tiếng nổ khiến người ta hồn siêu phách tán là vẫn không ngừng vang lên, áp bách tới Việt.

Một chiêu Lang Sát ban nãy Việt đã không thể chống lại, chiêu này thậm chí còn mạnh gấp đôi, lấy cái gì chống lại bây giờ?

Việt liên tục đánh ra Song Ngư Ấn và Bảo Bình Ấn, đương nhiên hắn biết không làm gì nổi đối phương, nên vận Nhân Mã Ấn, thân hình lóe lên đã xuất hiện cách đó mấy trượng, muốn bỏ chạy.

Tốc độ của hắn đã rất nhanh, nhưng đối phương còn nhanh hơn, chỉ trong chớp mắt hai đầu cự lang đã đánh đến, sát tâm vững vàng không thể lay chuyển.

- Dùng đến nó, có lẽ có hy vọng!

Vào thời khắc quan trọng nhất, trên tay Việt đột nhiên xuất hiện một chiếc lông vũ cực lớn màu đen, dài đến gần mét rưỡi. Chân trái tiến lên phía trước một bước, hai tay nắm chặt hắc vũ giờ lên đầu, sau đó bỏ xuống.

Toàn bộ linh lực dồn vào một kích này! Sống hay chết, phải đánh cược thôi!

Cây hắc vũ như cự đao bỏ xuống, một luồng hắc khí khủng bố bắn ra, nhanh như điện xẹt, hóa thành một dải hắc quang quét tới hai đầu huyết lang đang điên cuồng lao tới.

Vô thanh vô tức, cả hai đầu huyết lang đều bị vỡ làm đôi, tất cả quyền kinh đều biến mất, như tuyết mỏng gặp mặt trời, tan biến vô hình.

Trước ngực Huyết Lang xuất hiện một đường cắt lớn, sâu đến tận lưng, máu tươi trào ra. Bản thân hắn thậm chí còn không kịp phản ứng, thân hình chậm rãi đổ sập xuống, ánh mắt vẫn tròn trĩnh chưa dứt. Đoàn hắc khí nhanh chóng bao trùm lấy thi thể hắn.

Việt ngồi bệt xuống đất, toàn thân vô lực, khó khăn chuyển ánh mắt nhìn cây hắc vũ cắm trên mặt đất, trong lòng nảy sinh sự lo lắng không hiểu.

- Rốt cuộc, còn sống hay không vậy?

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Ngưng Ấn

Một cơn gió mát lành thổi qua, lay nhẹ cành lá, báo hiệu một mùa thu lãng mạn đang về.

Trên mặt đất, quanh quẩn những làn sương màu đen, phảng phất không tan, hết như những âm hồn bất tán không chịu đi đâu thai mà cứ lang thang nơi trần gian.

Nếu nhìn kỹ có thể thấy, lấp ló phía sau những đoàn hắc khí, là vô số thi thể nằm la liệt trên mặt đất, tổng cộng có hơn trăm cỗ thi thể trong khu vực đồ nát này.

Nhìn những cỗ thi thể đang bị hắc vụ cuốn lấy, lại nhìn chiếc lông vũ màu đen nằm lẩn lóc trên mặt đất, Việt không biết chính xác rốt cuộc nó cần gì. Trước đây hắn tưởng là máu, nhưng hóa ra không phải, có lẽ là một loại tử vong chi khí đặc thù được sinh ra khi sinh linh mới chết đi.

Ném tất cả mọi thứ trong đầu, Việt không muốn suy nghĩ gì nữa, bởi hắn biết dù thế nào bản thân cũng sẽ không buông bỏ một món binh khí lợi hại có thể cứu mạng mình. Hơn nữa trước mắt còn một việc cần làm ngay, cũng là việc mà hắn say mê nhất - kiểm kê tài sản!

Đi quanh một vòng, đúng như Việt dự đoán, chỉ có ba gã Linh Phách là có không gian chứa đồ, trong đó chiếc nhẫn của Huyết Lang có không gian cực lớn, gấp năm lần chiếc hai chiếc nhẫn mà hắn đang có, rõ ràng phẩm cấp cao hơn hẳn.

Trong ba không gian chứa đồ, có tổng cộng gần hai ức linh tệ. Ưc ở đây không phải bằng mười vạn, mà là một nghìn vạn linh tệ. Trong đó, riêng Huyết Lang đã sở hữu một ức rưỡi linh tệ, đúng là không gì giàu nhanh bằng ăn cướp cả.

Cộng thêm năm trăm vạn linh tệ đoạt được của hai người Huyết Thủ, hắn đang có trong tay gần hai ức rưỡi linh tệ, một con số khổng lồ, hoàn toàn có thể coi là phú khả địch quốc.

Ngoài ra còn các loại linh binh, linh thuật, nếu bán đi nhất định cũng được một số linh tệ rất lớn. Trong số linh thuật thu được, dễ dàng nhận ra một bí tịch đồ như máu, bên trên có đề hai chữ "Thất Thương", có lẽ chính là bí pháp tăng cường chiến lực mà Huyết Lang đã sử dụng.

Đây là một bí pháp cực kỳ lợi hại, nhưng Việt không mấy quan tâm, thứ thu hút sự chú ý của hắn là một cuốn tàn quyển cũ nát, không biết tồn tại từ bao giờ, chỉ thấy bên trên đề ba chữ "Duong Ngư Ấn".

- Gã Huyết Thủ kia đúng là không lừa ta!

Hắn đơn thương độc mã xông vào Huyết Lang Trại, chính là vì hạ quyển Duong Ngư Ấn này, hay nói đúng hơn, phải là Ma Kết Ấn.

- Vì nguoi, bản thiếu gia ta thiếu chút nữa thì mất mạng!

Mở ra trang đầu tiên của tàn quyển, nhìn biểu tượng chữ "h" bị xoắn đuôi, không khỏi cảm khái một câu.

Đích thực, lần này hắn đã quá mạo hiểm, hay nói thẳng ra là quá ngu ngốc, thiếu chút nữa đã phải trả cái giá lớn nhất. Nguyên nhân cũng không có gì phức tạp, chỉ đơn giản là do bản thân hắn đã quá tự tin.

Tự tin là một đức tính tốt của con người, nhưng nếu không đủ thực lực thì lại hóa thành ảo tưởng, tự biến mình thành một kẻ ngu ngốc ngạo mạn. Hắn đã quá tự tin với thực lực bản thân, đồng thời coi thường sức mạnh của một gã viên mãn giả.

Ảo tưởng về bản thân, lại quá coi thường kẻ địch, đó có lẽ là một trong những con đường ngắn nhất đến gặp Diêm vương!

- Đương nhiên, sẽ không có lần thứ hai!

Gấp cuốn tàn quyền lại, Việt không có ý định tu luyện ngay tại đây, tự đặt mình vào nguy hiểm không phải phong cách của hắn.

Trong lúc chờ đợi, Việt chuyển toàn bộ thân gia vào không gian bên trong chiếc nhẫn của Huyết Lang, chiếc nhẫn này sẽ trở thành nơi chứa đồ chính của hắn.

Sau khi chiếc lông vũ hấp thu toàn bộ hắc vụ trở lại, nó cũng hóa về kích thước ban đầu, chỉ dài hơn một gang bàn tay. Việt chẳng buồn quan sát gì thêm, lập tức ném vào bên trong nhẫn không gian.

Rời khỏi Huyết Lang trại, Việt tiếp tục hành trình Đông tiến của mình. Đến tận khi tia sáng mặt trời cuối cùng biến mất, hắn mới dừng lại nghỉ chân trong một khu rừng.

Đây là thời điểm và địa điểm thích hợp nhất để tu luyện Ma Kết Ấn.

Việt lấy hai cuốn tàn quyền ra, mượn ánh lửa bập bùng nghiên cứu bí tịch.

"Dương Ngư, là một sinh linh đặc biệt, với đầu và phần thân trước là của linh dương, và phần thân sau là vây và đuôi cá.

Tương truyền, Dương Ngư hình thành do sự thâm hiểm toan tính của nhân loại, trải qua vô tận tuế nguyệt, cuối cùng dần sinh ra linh trí, trở thành một hậu thiên sinh linh cực độ khùng bố.

Vì vậy mà Dương Ngư có khả năng đọc được suy nghĩ của kẻ địch, phán đoán được các chiêu số, từ đó đặt bản thân đứng ở thế bất bại.

Tu luyện thành công Dương Ngư Ấn, có thể đưa tinh thần vào trạng thái minh ngộ, tính toán thế cục trận chiến, phán đoán được chiêu số tiếp theo của kẻ địch, so với khả năng đọc tình huống của cường giả Bước thứ hai còn mạnh hơn."

Những đạo lý được ghi lại bên trong vô cùng huyền diệu, khiến Việt càng đọc càng đắm chìm vào bên trong, cơ thể không kim được mà tự vận hành linh lực theo những lộ tuyến của Ma Kết Ấn.

"Bất luận linh thuật nào, đều có một lộ tuyến và cách biến chiêu nhất định, chỉ cần nắm chuẩn thời gian, chặt đứt lộ tuyến vận hành linh lực và công kích của đối phương, sau đó thêm một bước ngăn trở hay phá hoại, đối phương sẽ không thể tiếp tục biến hóa, công kích thất bại ngay khi chưa kịp phát động."

"Vậy làm thế nào mới có thể phán đoán được lộ tuyến vận hành linh lực của đối phương?"

Hai cuốn tàn quyền đã ném đi từ bao giờ, lúc này tâm thần Việt đắm chìm vào trong tu luyện, những thanh âm không rõ từ đâu cứ quanh quẩn trong đầu, linh lực cơ thể tự vận hành theo nhiều lộ tuyến, trong đó có cả những lộ tuyến của Song Ngư, Bảo Bình và Nhân Mã Ấn.

"Thiên địa, dù phát triển đến mức nào, vạn vật, dù biến hóa cỡ nào, cũng không thoát ra được điểm khởi nguyên.

Điểm khởi nguyên này, theo sự vận hành của thế giới, dần dần trở nên vô định, không ngừng chu du trong thiên địa, lưu chuyển không dừng, cùng lúc tồn tại bên trong vạn vật.

Cũng giống như sinh tử quyết đầu vậy, điểm khởi nguyên ẩn giấu này cũng tùy theo chiều thức mà lưu chuyển không ngừng, chỉ cần bắt được lộ tuyến của nó, tự nhiên có thể đọc được lộ thức của đối phương."

Nếu như có người nhìn thấy Việt lúc này, sẽ giật mình hoảng hốt, bởi bên ngoài cơ thể hắn được bao bọc một tấm màng linh lực màu vàng nhạt hết như một chiếc kén tằm, nhìn qua tấm màng có thể thấy những tia đỏ như máu không ngừng lóe lên.

Hai mắt nhắm nghiền, miệng thì không ngừng lẩm bẩm tự hỏi tự trả lời, dường như có hai linh hồn trong một cơ thể đang trò chuyện, nội dung câu chuyện thì không đầu vào đầu, hết như bị tẩu hỏa nhập ma.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi, giống như bao lần khác, mỗi lần tu luyện là một lần đắm chìm trong thời gian dài.

Trong hỗn độn, vô số những điểm sáng lúc mờ lúc tỏ, tạo thành một bức tranh vẽ bầu trời đêm sinh động.

Trên bầu trời đêm đó, những vì tinh tú rực rỡ nhất tạo thành ba chòm sao Song Ngư, Bảo Bình, Nhân Mã ngự trị mỗi góc, không còn biến chuyển mà đồng thời tỏa ra hào quang thuộc về mình.

Ở một phương vị khác, phía Tây chòm Nhân Mã, và phía Đông Nam chòm Bảo Bình, có một chòm sao đang dần dần hình thành.

Lúc thì là năm ngôi sao sáng, lúc thì sáu, lúc thì hai mươi, cuối cùng dừng lại ở một con số quen thuộc, một chòm sao với mười ba vì tinh tú xếp thành hình một cánh điều dạng tam giác mà có thể mang theo người.

Với bố cục như vậy, trừ khi là một người mang tình yêu đối với thiên văn học, hoặc rất quan tâm đến cách tính toán số mệnh của người phương Tây, còn không rất khó để liên tưởng đến hình ảnh của dê hay cá gì hết.

Nhưng đó thực sự là chòm sao xếp thứ mười trong mười hai cung hoàng đạo - Nam Dương, hay còn được biết với cái tên phổ biến hơn...

...Ma Kết!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Tứ Ấn

Thời gian trôi qua rất nhanh, tính từ khi Đông tiến đến giờ, thời gian tu luyện của Việt đã gấp mấy lần thời gian di chuyển rồi.

Cũng chỉ bởi mỗi lần dừng chân tu luyện là hắn lại chìm đắm vào bên trong, chứ không theo kiểu cách thông thường là ngày di chuyển đêm tu luyện, chẳng hạn như lần này, hắn đã gần một tháng chưa ngồi dậy.

Nếu như là người bình thường chỉ cần không ăn không uống trong một tuần thôi e rằng đã ngóm rồi, hơn nữa ngồi lâu như vậy rất dễ bị trĩ.

Sở dĩ tốn nhiều thời gian như vậy, không phải do Ma Kết Ấn quá khó ngưng tụ, mà sau khi ấn thành, hắn nhận ra bấy lâu nay mình đã hiểu và sử dụng sai hoàn toàn về những bộ ấn thuật dựa theo mười hai cung Hoàng đạo này.

Trước khi lấy được Ma Kết Ấn, hắn có trong tay ba bộ ấn pháp cung Hoàng đạo là Song Ngư, Bảo Bình và Nhân Mã, được sử dụng vô cùng hợp lý.

Song Ngư Ấn sức phá hoại lớn chính là linh thuật công kích, Bảo Bình Ấn mềm mại nhưng vững vàng là linh thuật phòng ngự, còn Nhân Mã Ấn có thể gia tăng tốc độ, đương nhiên phải là thân pháp.

Thế nhưng khi đối đầu với một đối thủ có tu vi quá cao như Huyết Lang, cùng một bộ linh thuật quá mạnh mẽ như Lang Sát, cả ba bộ ấn thuật mạnh mẽ của hắn đều vô tác dụng.

Nguyên nhân cũng không hề khó hiểu, bởi vì ấn thuật cung Hoàng đạo, vốn dĩ đều là linh thuật phụ trợ, hay còn được gọi là bí thuật-linh thuật có khả năng đặc biệt.

Thời gian qua, hắn hoàn toàn tập trung vào việc tu luyện lại bốn bộ linh thuật, cũng không hẳn là tu lại từ đầu vì đã có những tham ngộ nhất định về ba bộ bí thuật.

Song Ngư Ấn, có năng lực khuếch đại cường độ linh lực, khi sử dụng một linh thuật bất kỳ chỉ cần dùng đến một lượng linh lực ít ỏi cũng có thể tạo ra sức công phá khủng khiếp.

Bảo Bình Ấn, không phải một loại linh thuật phòng ngự, tác dụng của nó cũng không phải ngăn chặn công kích của đối phương, mà Bảo Bình hư ảnh có thể hút linh lực của đối phương, thậm chí đem một phần cho bản thân sử dụng.

Nhân Mã Ấn, không chỉ đơn giản là gia tăng tốc độ di chuyển, mà còn gia tăng tốc độ vận hành linh lực. Linh lực vận hành càng nhanh, thì linh thuật đánh ra càng nhanh, đương nhiên cơ thể di chuyển càng lẹ, hơn nữa ở một khía cạnh nào đó, tốc độ cũng chính là lực công kích. Ở tốc độ khủng khiếp, lá cây ngọn cỏ cũng có thể giết người.

Còn Ma Kết Ấn, có khả năng tăng cường linh giác, cụ thể là khi kết ấn có thể nhìn thấu lộ tuyến vận hành linh lực của đối phương, từ đó đưa ra hành động ngăn chặn trước cả khi linh thuật được phát ra.

Lúc này Việt vẫn chưa có dấu hiệu hồi tỉnh, hai mắt nhắm nghiền, các ngón tay không ngừng kết ấn biến chuyển liên tục, xung quanh thân là bốn hư ảnh đang chậm rãi quay xung quanh.

Hai con tiểu ngư không ngừng đùa nghịch tạo ra những con hải chấn, một chiếc bình màu xanh tím phát ra thứ ánh sáng huyền bí dịu dàng, một con dê chỉ có hai chân với chiếc đuôi cá tạo ra sự ổn định tuyệt đối, và một vị Nhân mã đang ngao nghể nhấc hai vó trước lên cao.

Bốn hư ảnh này lúc thì nhọt nhạt lung lay theo từng trận gió, lúc lại tỏa ra hào quang rực rỡ, tùy theo động tác kết ấn của Việt.

Cứ liên tục như vậy, lại thêm ba ngày nữa trôi qua, đến bình minh ngày thứ tư, bốn hư ảnh chậm rãi biến mất, hai mắt từ từ mở ra, lóe lên tia sáng bức nhân khiến bất kỳ ai cũng cảm thấy lạnh lẽo.

Bật người đứng dậy, Việt đưa mắt nhìn quanh xác định phương hướng, sau đó khẽ nhún chân, thân hình lập tức hóa thành mũi tên lao vút đi, tốc độ nhanh đến mức không thể tưởng tượng.

- Quá đã!

Cảm giác chạy với tốc độ cao như vậy thật sự quá phấn khích, không thua gì đua mô tô vậy.

Bên tai truyền đến tiếng gió rít, Việt cứ chạy thỏa thích như vậy mà không có ý định dừng lại, nhưng linh lực vẫn chưa cạn vì tác dụng của Song Ngư Ẩn giúp hắn tiết kiệm rất nhiều khi di chuyển.

Đến tận khi mặt trời xuống núi, hắn mới gặp được một nơi có nhân loại sinh sống, chỉ là một thị trấn nhỏ mà thôi.

Nếu như bình thường hắn đương nhiên không có hứng thú vào mấy tiểu trấn không lớn hơn lòng bàn tay là bao, nhưng hơn một tháng trời chìm trong tu luyện, giờ hắn chỉ muốn đánh chén một bữa thật ngon rồi làm một giấc ngủ cho quên hết sự đời.

Khô tu giả, hắn không muốn làm và cũng không làm được!

Bước vào trong trấn, Việt phát hiện ra có không ít người tỏa ra dao động linh lực, rõ ràng cũng không phải tiểu trấn phàm nhân mà có sự tồn tại của tu giả, đương nhiên tu vi cũng không quá cao.

Việt dừng lại trước một lầu lầu lớn nhất của trấn, gọi là lớn nhất nhưng cũng chỉ là chột là vua xứ mù thôi, không bằng một góc của lầu lầu bé nhất của Đông Bá thành. Nhưng cảm giác yên bình này, những lầu lầu lớn khó mà có được.

Bước vào bên trong, lầu lầu đã chật cứng người, tất cả đều là tu giả cả, trong đó có một vài gã Linh Luân cảnh, ần ần uy thế không khác gì hạc giữa bầy gà.

Thấy khách bước vào quán, một tên tiểu nhị nhanh nhẹn chạy ra nhưng không phải đón hắn mà hơi cúi đầu nói:

- Xin lỗi công tử, lầu lầu đã hết chỗ, mong công tử thông cảm!

Việt nghe vậy cũng không tốn thời gian lằng nhằng ở đây, lập tức quay người muốn rời đi tìm quán khác, thế nhưng một thanh âm tràn đầy mỉa mai đột ngột từ phía sau truyền đến:

- Tiểu tử, về bú tí mẹ đi, đừng để đại gia ngứa mắt!

Quay đầu nhìn lại, âm thanh phát ra từ một chiếc bàn lớn ở cạnh cửa sổ, có sáu người đang ngồi ăn uống, trong đó lên kẻ tiếng châm chọc có vẻ như là thù lĩnh trong sáu người. Lời của hắn vừa dứt, lập tức năm người còn lại há miệng cười nghiêng ngả, ánh mắt tràn đầy khinh miệt nhìn tên tiểu tử đáng thương.

Việt có chút không biết nói gì, mấy gã này rảnh rồi quá hay sao, tự nhiên trêu chọc đến hắn, không sợ chọc phải người không nên chọc gây ra đại họa hay sao? Có lẽ những lần trước chưa gặp phải tai ương gì, nên dần dần đường thành thói quen, cứ gặp người nào có vẻ dễ bắt nạt là lên tiếng châm chọc.

Con người là vậy, không gặp được bài học, thì đến cuối đời cũng không chữa!

Việt quay sang tên tiểu nhị nói:

- Tiểu nhị, dọn bàn này rồi chuẩn bị mang những món ngon nhất lên cho ta! Những vị khách ở bàn này có vẻ như muốn dùng bữa rồi!

- Khách quan, ngài...Úi!

Tiểu nhị có vẻ khá quen thuộc mấy người này, nghe thấy lời của Việt lập tức lúng túng, muốn khuyên bảo hắn mấy câu, thì một tiếng đập bàn vang dội cắt ngang khiến hắn giật nảy mình, đồng thời cũng khiến không khí ồn ào trong lầu lầu trở nên yên ắng bất ngờ.

Đám thực khách đồng loạt hướng ánh mắt về một hướng, dù chưa hiểu chuyện gì xảy ra nhưng tâm lý đã sẵn sàng để xem kịch.

- Tiểu tử, ngươi vừa nói gì?

Đại hán vừa lên tiếng châm chọc Việt lúc này đã đứng lên, chậm rãi gần từng chữ, khí tức Linh Luân hậu kỳ tỏa ra mãnh liệt khiến không ít thực khách cảm thấy khó thở.

- Vị lão ca này, xem ra không những mù, mà còn bị điếc nữa!

Việt nở nụ cười lạnh, một cổ uy áp không kém gì Linh Phách hậu kỳ ập thẳng về phía đối phương, khí tức Linh Luân hậu kỳ lập tức bị nghiền nát. Chủ nhân của nó thì há miệng phun ra một ngụm máu lớn, gương mặt trở nên tái nhợt, ánh mắt tràn ngập kinh hãi nhìn gã thiếu niên trước mắt, lắp bắp nói:

- Linh Phách cảnh...

Thực khách trong quán trở nên hoảng hốt, có người không kiềm được kêu lớn, nhưng rất nhanh tự mình bịt miệng lại. Có người thì lần đầu tiên nhìn thấy Linh Phách giả, mấy gã Linh Luân cảnh thì không ngờ thiếu niên ít tuổi như vậy lại có tu vi Linh Phách, nói chung đủ loại cảm xúc hỗn loạn, nhưng chung quy không khí trở nên tĩnh lặng một cách đáng sợ.

Việt vẫn không tản đi uy áp của mình, không ngừng đè ép vị đại hán mà hắn đánh giá là vừa mù vừa điếc kia, gương mặt vẫn tĩnh bơ hời:

- Mấy vị đều đã ăn xong rồi chứ?

Chỉ có điều đôi phương bị áp lực quá lớn đè lên ngực, muốn nói gì đó mà không thể, mỗi lần há miệng đều phun ra máu, gương mặt tím tái không chịu được bao lâu nữa. Đám người cùng bàn vội vã đáp, vừa nói vừa cẩn thận từng li nhìn thái độ ủa thiếu niên trước mắt:

- Bọn tiểu nhân đều đã ăn xong, xin rời đi ngay! Mong công tử thứ lỗi!

- Ăn xong rồi thì trả tiền rồi đi thôi!

- Đa tạ! Đa tạ công tử!

Sáu người nhanh chóng trả tiền rồi dắt nhau rời đi, thái độ vô cùng khúm núm nhưng tốc độ chỉ tăng chứ không giảm, rất sợ vị thiên tài trẻ tuổi này đôi ý, sát tâm nổi lên thì bọn hắn thối lui.

- Đem hết những món ngon nhất lên cho bản thiếu gia!

- Dạ dạ, mời khách quan!

Biết được vị khách trẻ tuổi này là Linh Phách giả, chiếc bàn được dọn dẹp trong nháy mắt, thức ăn cũng nhanh chóng được đưa lên.

- Mọi người cứ tự nhiên, ta cũng không ăn thịt ai!

Nói xong mặt kệ ánh mắt của đám thực khách, Việt bắt đầu lao vào ăn như rồng cuộn.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Phần Thiên

Giấc ngủ, giữ một phần quan trọng trong cuộc sống của sinh vật nói chung và nhân loại nói riêng. Một người bình thường, dành một phần ba thời gian của cuộc đời, chỉ để ngủ mà thôi.

Giấc ngủ điều chỉnh đồng hồ sinh học của cơ thể, giúp cho não bộ được nghỉ ngơi, loại trừ căng thẳng và mệt mỏi, tăng cường khả năng tập trung, trí nhớ và sự sáng suốt, tạo ra sự hưng phấn cho cơ thể.

Hơn nữa cơ thể sau một ngày hoạt động rất cần được nghỉ ngơi và nạp năng lượng để có thể tiếp tục hoạt động. Bởi lẽ trong khi ta ngủ, mọi cơ quan trong cơ thể sẽ được thư giãn để tái tạo lại năng lượng sống, trái tim được giảm cường độ hoạt động, nhịp độ của hệ tuần hoàn ổn định hơn...

Khi con người ta đã quá mệt mỏi, một giấc ngủ dài còn có tác dụng hơn cả thần dược, đương nhiên với một tu giả thì giá trị của giấc ngủ không lớn đến mức như vậy, chỉ có điều bản thân Việt vẫn thích một cuộc sống ăn ngủ bình thường.

Vì vậy mà sau khi vào trong phòng trọ, hắn ngủ một mạch đến tận trưa hôm sau, khi thái dương đã lên tới đỉnh đầu mới thức giấc.

Không những thế, liên tục những ngày tiếp theo, Việt đều ngày thi di chuyển, đến đêm lại tìm nơi ăn ngủ nghỉ ngơi, hạn chế việc tu luyện xuống mức thấp nhất cho tinh thần được thoải mái.

Cứ như vậy, hắn càng lúc càng gần biển giới phía Đông, sẽ rất nhanh thôi rời khỏi địa phận của Thiên Nam đế quốc.

Đến ngày thứ mười, quang cảnh tươi đẹp trù phú đã lui về phía sau, không khí dần có chút hanh khô cùng nóng bức.

Ánh nắng nóng cháy từ trên bầu trời chiếu xuống, nướng mặt đất dưới chân đến nỗi không ngừng tản ra hơi nóng, luồng nhiệt khí chậm rãi bốc, khiến cho tầm mắt của Việt cũng dần xuất hiện ảo giác vụn vụn cùng mơ hồ.

- Ô, không phải ảo giác...

Khẽ ngưng linh lực vào song nhãn, thế nhưng ảo giác vẫn không có dấu hiệu gì là sẽ biến mất, trước mặt hắn vẫn là một tòa thành màu đỏ đường nét thô ráp đứng sừng sững. Điều đáng chú ý đương nhiên không nằm ở tòa thành này, mà chính là dải cát vàng óng ánh trải dài vô tận ở phía xa.

- Đã đến Phần Thiên Mạc rồi sao?

Việt đương nhiên nhận ra mảnh đại mạc trước mắt là địa danh nào, hắn chỉ bất ngờ khi đến được quá nhanh, so với dự tính thì sớm hơn hắn bốn ngày.

Thiên Nam đế quốc một trong Tứ đại hiểm địa, Phần Thiên Mạc, là nơi được yêu thích nhất của đám mạo hiểm giả, so với Trấn Yêu Lâm thì được ưa

chuộng hơn nhiều.

Về nguyên nhân tại sao, có lẽ là do Phần Thiên Mạc này quá rộng, mật độ gặp nguy hiểm thấp hơn Trấn Yêu Lâm, hơn nữa phía Đông mảnh đại mạc này là một quốc gia khác, Lam Nguyệt Quốc. Vì vậy lượng tu giả tiến vào bên trong lịch lãm không chỉ có người của Thiên Nam Đế quốc, mà còn cả Lam Nguyệt quốc nữa.

Càng tiến gần về tòa thành đồ rực phía xa, chung quanh người qua đường cũng càng nhiều, trong đó nam tử phần lớn cánh tay đều để trần, cả người da dẻ ngăm đen, liếc mắt nhìn qua một cái, trông tựa hồ có chút hào sảng.

Mà thỉnh thoảng nữ tử đi qua, mặc dù da dẻ cũng hơi ngăm đen, bất quá lại có chút khuynh hướng pha lẫn màu cổ đồng bóng bẩy gợi cảm.

Nữ tử ở nơi này, không quá kín đáo, thậm chí giống nữ nhân bên trong Đế quốc, có lẽ giống với nữ tử ở Địa cầu hơn. Y phục được nhiều nữ hài yêu thích là áo da bó sát người, chỉ vừa vặn che lấy một nửa bộ ngực cùng phần hạ thân, còn lại vòng eo mảnh khảnh để trần, trên đôi chân thon dài phần bắp đùi chỉ quấn một ít vải ngắn ngủi.

Giữa lúc hành tẩu, vòng eo gãy dựa như rắn nước uốn lượn, kết hợp với khe vực sâu không đáy ở trước ngực, quả thực tỏa ra ý vị phong tình vô cùng mê người, đã là nam nhân thì không ai không cố nhìn thêm vài lần với sự rộn ràng trong lòng.

Một đường đi tới, Việt dần nhận ra quy mô tòa thành này không hề nhỏ như khi nhìn từ xa, thậm chí hoàn toàn không thua kém Hà Nam thành bao nhiêu cả. Tòa thành không ngờ lại được làm toàn bằng đất, chỉ là không rõ được đắp từ loại đất nào mà có thể chịu đựng được gió sương qua bao nhiêu tuổi nguyệt.

Nơi cổng thành, ở phía trên không treo tấm biển đề tên, chỉ có ba chữ đỏ như máu cực lớn được khắc trên đó, từ xa nhìn lại khiến người ta nảy sinh cảm giác rợn rợn.

- Phần Thiên Thành ư?

Đọc được ba chữ khắc phía trên cổng thành, cuối cùng thì Việt cũng xác nhận được, bản thân thực sự đã đến Phần Thiên Mạc, chuẩn bị rời khỏi địa phận Thiên Nam Đế quốc.

Cổng thành chỉ có vài lên lính canh mặc giáp trụ rời rạc, cầm trong tay trường thương, đứng thu phí người vào thành nhưng thực tế chỉ thu cho có mà thôi, bởi vì phí vào thành rất thấp.

Điều này khiến Việt cảm thấy ngạc nhiên, tòa Phần Thiên Thành so với Hà Nam Thành cũng không thua kém bao nhiêu, tại sao phí vào thành lại chênh lệch lớn như vậy chứ?

- Sao phí vào thành lại thấp như vậy?

Vừa giao chút phí vào thành cho đám lính canh, Việt cất tiếng hỏi, đồng thời khẽ tản ra chút khí thế của Trình tự thứ tư.

Tên lính canh tu vi chỉ là Linh Luân sơ kỳ, có lẽ trời nóng khiến hắn cảm thấy bức bối, thấy có người hỏi thì gương mặt trở nên cau có muốn phát hỏa, nhưng chút khí thế tỏa ra từ đối phương như một gáo nước lạnh gội thẳng vào đầu khiến hắn tỉnh táo lại, gương mặt lập tức chuyển thành nịnh nọt, nhanh đến mức khiến Việt cũng bị hù.

- Bẩm tôn thượng, Phần Thiên Thành không giống với những tòa thành lớn khác. Những tòa thành lớn, người tiến vào không phải thương nhân thì cũng là quý tộc, đệ tử các thế lực lớn, thân gia vô số. Còn Phần Thiên Thành người vào thành chủ yếu là đám dong binh và mạo hiểm giả, vô cùng liều lĩnh và hung hãn, hoàn toàn là đồi mạng lấy tài nguyên, Đế quốc cũng không muốn ép chúng vào khuôn phép quá mức!

- Đế quốc cũng ngại đám dong binh sao?

- Tôn thượng cứ đùa, đó chỉ là bề ngoài mà thôi! Thực tế là do bên trong Phần Thiên thành đặt phân bộ của rất nhiều Thương Hội lớn, linh tệ thu được từ các Thương Hội này là một con số khổng lồ, nên phí vào thành có thu hay không cũng không quá quan trọng, vì vậy mà Hoàng thất chỉ thu phí cho có lệ!

Việt nghe vậy thì hiểu ra, khẽ gật đầu.

Phần Thiên Mạc là một trong Tứ đại hiểm địa, bên trong có vô số thiên tài địa bảo, cơ duyên nhiều vô kể. Đám mạo hiểm giả trước khi tiến vào nhất định phải chuẩn bị đầy đủ thủ đoạn bảo mệnh, chưa chuẩn bị đủ, thì phải mua thôi. Còn sau khi sống sót trở ra, thu được không ít chỗ tốt, nếu không phù hợp với bản thân, đương nhiên sẽ bán đi.

Mua mua bán bán, rõ ràng nơi này chính là thiên đường của các Thương Hội, tiền đẻ ra tiền, căn bản không thể nào lỗ được. Đế quốc, đặt ra phí vào thành thấp, cũng để khuyến khích đám dong binh vào thành mà thôi, chứ làm gì có chuyện sợ bọn chúng liều lĩnh hung hãn chứ.

- Tốt lắm, chỗ này thường cho người!

Việt không keo kiệt lập tức rút linh tệ ra thưởng cho tên lính canh này một số lượng lớn, khiến cho tên này mừng rỡ nước mắt, không ngừng cúi đầu luôn.

miệng cảm tạ.

- Biết tại sao ta thưởng người không?

- Tồn thượng, ta...

Tên lính canh có chút ngơ ngác, người thưởng lão tử không phải vì lão tử bỏ đồ nịnh nọt, cũng cấp tin tức cho người hay sao, lại còn vờ vịt hỏi làm gì nữa? Chỉ có điều tên tiểu tử trước mắt như đọc được suy nghĩ của hắn, khẽ cười:

- Không phải vì chút thông tin còn con mà người vừa cung cấp, số linh tệ này thưởng cho khả năng trở mặt nhanh như chớp của người! Người có năng lực sinh tồn rất khá, dùng số linh tệ này trang bị cho bản thân, tiến vào trong Phần Thiên Mạc tìm kiếm cơ duyên, còn hơn đợi chết già ở cổng thành này! Đời người, đôi khi phải đánh cược một lần!

Việt vỗ vãi tên lính canh, không quan tâm hắn hiểu được bao nhiêu mà lập tức bước qua cổng thành, chậm rãi tiến vào bên trong.

Tên lính canh ngơ ngác nhìn theo bóng dáng gã thiếu niên dần biến mất phía sau cổng thành. Hắn vốn dĩ cho rằng bản thân khó lòng tiến thêm, vì vậy nhận một chân canh cổng thành còn con sống qua ngày, bình thường hét ra lửa cũng khá oai, đêm đến thì đi thanh lâu, đời chỉ cần thế là vui rồi.

Chỉ có điều làm một tên lính canh, muôn đời cũng không ngóc đầu lên được, hắn cũng từng nghĩ đến việc tiến vào Phần Thiên Mạc, nhưng quá nhiều dong binh đoàn tiến vào mà không có ngày trở ra, lý trí nói cho hắn biết bản thân mà đi vào thì chỉ có con đường chết.

- Chẳng lẽ cuộc đời ta chỉ có vậy thôi sao? Hắn ta nói đúng, ta không thể đợi chết già ở xá này được, tiến vào trong Phần Thiên Mạc, một là sống, hai là chết, tìm một cơ hội trở mình!

Gã lính canh hai mắt dần trở nên trong suốt, hướng về phía cổng thành, nơi bóng dáng gã thiếu niên đã biến mất từ lâu, khẽ cúi đầu.

- Tồn thượng, thực sự cảm tạ!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Mua sắm

Phần Thiên Thành, là một trong những trọng thành ở phía Đông của Thiên Nam Đế Quốc, mang phong cách kiến trúc quần thể đặc sắc của vùng sa mạc.

Xuất hiện trong tầm mắt của Việt là từng hàng phòng ốc với kiến trúc độc đáo, hình dáng cổ quái, điểm đặc biệt là tất cả dường như đều được làm từ đất, khiến cho chúng đều toát lên sự hoang sơ khắc nghiệt của vùng sa mạc.

Trên phố, người đi lại rất đông, phần lớn là cư dân định cư lâu năm ở quanh Phần Thiên Thành, ngoài ra còn có những nhóm người tụ tập lại, trên người tản mát ra sát khí, rõ ràng đều là dong binh lão luyện, xâm nhập hiểm địa thường xuyên như ăn cơm.

Nhìn các cửa hàng trên dãy phố dài, trong đó những cửa hàng lớn chiếm giữ những vị trí vô cùng nổi bật, những tấm biển được sơn son thiếp vàng nhưng lại hoàn toàn ăn gió với lối kiến trúc vùng đại mạc.

Thiên Nam Thương Các.

Phong Vũ Thương Các.

Đông Bá Thương Các.

Vạn Yêu Thương Các.

Một cái tên quen thuộc đập vào mắt của Việt, một Thương hội lớn nhất với các phân bộ trải dài khắp Nam Phong Vực, dù là Hoàng thất Tử đại Đế quốc cũng không dễ dàng đắc tội.

Không suy nghĩ nhiều, Việt nhanh chóng tiến tới Vạn Yêu Thương Các.

Vừa thấy khách bước vào khu đại sảnh rộng lớn, một nữ nhân viên xinh đẹp lập tức đơn đả tiến đến đón tiếp.

- Chào mừng khách quan đến với Vạn Yêu Thương Hội!

Đây là một nữ tử tương đối xinh đẹp, thân hình đầy đặn với những đường cong chết người, khiến Việt không ngần ngại quét ánh mắt của mình qua lại liên tục trên cơ thể căng tràn sức sống của nữ tử.

Nữ nhân viên tuy rất tức giận nhưng không tỏ ra ngoài, để đối phương nhìn nhiều vài lần mà vui vẻ mua nhiều thêm vài món đồ đắt tiền thì nàng chịu chút thiệt thòi này cũng chẳng sao.

Chỉ có điều ánh mắt đối phương liên tục chu du trên cơ thể, mỗi lần quét tới đâu là khiến nàng cảm thấy ngứa ngáy tới đó, như có bàn tay ai đó đang sờ soạng mình. Nếu cứ tiếp tục như vậy e rằng sẽ khiến nàng thất thố, vì vậy vội vã cung kính hỏi:

- Khách quan, ngài muốn mua gì?

Việt cũng chỉ muốn trêu chọc nàng ta chút thôi, vì vậy hài lòng thu hồi ánh mắt của mình, chậm rãi nói:

- Ta muốn mua những thứ cần thiết để tiến vào Phần Thiên Mạc!

- Phần Thiên Mạc? Khách quan muốn tiến vào Phần Thiên Mạc?

Nữ nhân viên ngạc nhiên nhìn vị khách trẻ tuổi, nhưng chỉ nhận lại ánh mắt "ta không vào Phần Thiên Mạc thì đến tòa thành này làm gì", liền nhanh chóng giải thích:

- Khách quan có lẽ không biết, mỗi năm Phần Thiên Mạc đều có một khoảng thời gian bạo động, yêu thú bên trong tụ tập với số lượng lớn liệt sát tu giả nhân loại, thậm chí xuất hiện một số chủng loài bài danh trước ngũ thập!

- Người muốn nói bây giờ đang là thời gian bạo động của yêu thú?

- Đúng vậy, đây là thời điểm địa ngục đối với các mạo hiểm đoàn, nhưng cũng có thể coi là thiên đường, vì có thể săn giết những loại yêu thú hiếm bán được giá rất cao. Tuy nhiên không có viên mãn giả đi cùng, tiến vào thuận tức là tìm chết!

Nói xong câu cuối, nàng chuyển ánh mắt đi, ý tứ đã rất rõ ràng, người tu vi đến mức nào, vào đó không phải là tìm chết sao?

Trong mắt nàng, đối phương mặt non choét như vậy, tu vi cao đến mức nào cũng không thể là viên mãn giả, bởi chỉ có thiên tài trên Nam Phong Bảng mới đạt tới đẳng cấp như vậy. Mà thiên tài trên Nam Phong bảng lúc này đều bế quan tăng cường thực lực chuẩn bị cho Thiên Nguyệt chiến, đâu rảnh mà tiến vào hiểm địa lịch lãm kiếm tài nguyên.

Việt cười thâm trong lòng, Linh Nhân của hắn mặc dù chưa viên mãn, nhưng thực lực bây giờ đã không kém viên mãn giả, có gì phải ngại ngại chứ, chỉ là nàng ta có lòng tốt nhắc nhở, hắn cũng không việc gì phải thể hiện, liền nói:

- Đa tạ! Vậy muốn tiến vào Phần Thiên Mạc cần những gì?

Thấy đối phương có vẻ như không để lời của mình vào tai, nữ tử khẽ lắc đầu, đúng là tuổi trẻ khí thịnh. Nàng đã gặp không ít thiếu niên tự cho mình tài cao mắt hướng lên trời, mang theo cao ngạo cùng một bầu nhiệt huyết tiến vào Phần Thiên Mạc mùa yêu thú bạo động, nhưng rồi chẳng bao giờ trở ra nữa.

- Muốn qua lại trong Phần Thiên Mạc, đầu tiên cần nhắc đến là bản đồ, nếu không rất dễ mất phương hướng, lạc vào những khu vực nguy hiểm!

- Thứ hai, là lều trại. Nếu đi chuyển trong núi rừng, khi đêm xuống chỉ cần treo lên một cây to là có thể ngủ đến sáng, còn trong sa mạc thì khác, vì vậy phải cần đến lều trại. Hơn nữa bên trong Phần Thiên Mạc vô cùng đặc biệt, dải cát vàng có thể hấp thu linh lực tu giả, không ai muốn ngủ đêm sáng dậy thấy tiêu hao phân nửa linh lực. Chiếc lều được làm từ tơ của Ly Băng Tằm, có thể ngăn được ảnh hưởng của Phần Thiên Mạc!

- Chính là Địa bảng bài danh chín mươi chín Ly Băng Tằm?

- Đúng vậy! Tơ của Ly Băng Tằm trưởng thành dù là Cực phẩm linh binh cũng chém không đứt! Đương nhiên, không phải toàn bộ chiếc lều đều làm từ Ly Băng tơ, chỉ có một số phần được làm từ Ly Băng tơ mà thôi!

Việt nghe vậy thì gật đầu hiểu ra, lúc đầu nghe đến hắn cũng hơi hoảng, sợ hầu bao lại thâm hụt một khoảng lớn thì quá tội. Nhưng sau đó nghĩ lại thì khả năng này không lớn.

Một món Cực phẩm linh binh loại tốt đã có giá dao động trên dưới một trăm vạn linh tệ, một bộ hộ y có thể chống lại Cực phẩm linh binh, giá cả đương nhiên phải đắt hơn nhiều. Hai trăm vạn, thậm chí có thể hơn.

Một chiếc lều, diện tích so với một chiếc áo thì lớn hơn quá nhiều, như vậy thì giá cả nhảy lên tới mức nào? Một ức? Hay còn hơn thế? Với thân gia của hắn thì mua một chiếc lều xong cũng thương cân động cốt, huống chi là một Linh Phách giả thông thường.

- Cuối cùng, vật phẩm quan trọng nhất khi qua lại trong Phần Thiên Mạc, chính là giải độc! Đại mạc có thể coi là thiên đường của các loài độc hạt, chỉ có điều độc của chúng vẫn chưa phải kinh khủng nhất. Thứ đáng sợ nhất chính là nhiệt độc!

- Nhiệt độc?

- Đúng vậy! Nhiệt độ ẩn chứa trong không khí, bất tri bất giác xâm nhập cơ thể tu giả, linh lực cũng không bức ra được, nếu không có giải dược thì sẽ chết dần chết mòn, cuối cùng trở thành một phần của đại mạc!

Tiếp đó, nữ nhân viên bắt đầu giới thiệu những vật phẩm, Việt không suy nghĩ quá nhiều mà mua những món đắt nhất. Gì chứ linh tề thì hẳn không thiếu.

Mua bán xong xuôi, Việt rút một vạn linh tề ra thưởng cho nữ nhân viên của Vạn Yêu Thương Hội, khiến nữ nhân này hoảng hốt lấy tay che miệng, không tin vào mắt mình.

- Khách quan, ngài..

- Ngươi cứ cầm đi, ta thưởng cho ngươi!

Nói đến đây, Việt đột nhiên rút ra mười vạn linh tề, ghé sát gương mặt trắng trẻo của nàng ta, thấp giọng nói:

- Ngươi khá đẹp, ta rất có hứng thú! Nếu ngươi chiều ý ta, mười vạn này sẽ là của ngươi!

Đề nghị này khiến nữ nhân viên thoáng tức giận, nhưng nhanh chóng trở nên lưỡng lự, con số mười vạn quả thực quá mức có sức nặng. Tu vi của nàng chỉ là Linh Luân sơ kỳ mà thôi, toàn bộ thân gia cũng chỉ có chừng đó, giờ đột nhiên có thêm mười vạn linh tề, quả thực khó mà cưỡng.

Việt không quan tâm đến vẻ mặt lưỡng lự của nữ tử, khẽ quay đầu tiến về phía đại sảnh, chỉ có thanh âm non nớt truyền lại:

- Đi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 128: Sa hành

Trong sa mạc mênh mông, bão cát cuồng loạn, xa xa thấp thoáng bóng dáng những chiếc vòi rồng sa mạc cuộn lên tận trời cao, một gã thiếu niên chậm rãi bước từng bước. Phía sau, từng dấu chân lõm sâu trong cát vàng, nhưng cũng chỉ sau một lát, tất cả dấu vết đều bị cát vàng phủ lấp, biến mất trong sa mạc vô tận, hết như chưa từng xuất hiện.

Điều kiện khắc nghiệt trong Phần Thiên Mạc có chút ngoài dự tính của Việt, cát vàng dưới chân phoi dưới ánh nắng mặt trời chói chang, chẳng khác những hạt sắt nóng bỏng, mỗi bước chân dẫm xuống, cơ hồ đều khiến hắn gần như ngất đi.

Chậm rãi bước đi, từng loạt cuồng phong xen lẫn cát bỏng va đập lên khuôn mặt, làm sinh ra cảm giác đau rát, nếu như không có lớp linh lực màu vàng nhạt pha đỏ bao quanh mặt, thì khuôn mặt hắn đã trở thành sản phẩm của phẫu thuật thẩm mỹ rồi.

Sau một đêm cuồng nhiệt giải tỏa mọi bức bối tích tụ bấy lâu nay, hắn tiến vào Phần Thiên Mạc với một tâm trạng hồ hởi và khí thế ngất trời, thế nhưng chưa đi được bao lâu, đã bị gội một gáo nước lạnh. Với sự khắc nghiệt này, nếu không mua lều thì làm sao mà ngủ nổi cơ chứ?

Lại chậm rãi đi thêm nửa canh giờ, liếm bờ môi có dấu hiệu khô héo nứt nẻ, vốn dĩ trước giờ môi hắn vẫn hay bị nẻ, nên có thói quen đưa tay lên cạy môi, chỉ có điều lúc này không muốn phí sức vào những việc vặt như vậy, lấy một bình nước từ trong nhẫn ra tu ừng ực.

Tiến vào đại mạc ven ven nửa ngày thời gian, vậy mà hắn đã uống đến ba bình nước, may là hắn đã dùng nguyên cả một chiếc nhẫn để chứa nước, nên nước non cứ thoải mái mà xài, không cần phải tiết kiệm.

Đột nhiên sắc mặt Việt khẽ biến, thân hình lách sang bên trái, cánh tay phải đưa lên, bàn tay mang theo huyết quang bắt lấy thứ vừa bắn ra từ bên dưới lớp cát vàng, năm ngón tay dùng lực bóp thật mạnh.

Greeeezzz...

Nhất thời một tiếng kêu rú thê lương vang lên, những tia máu phụt ra từng kẽ ngón tay, đương nhiên không phải máu của Việt, mà là của con độc hạt đã bị bóp nát trong tay hắn.

Loài độc hạt này có tên gọi Ấn Sa Hạt, loài yêu thú có số lượng đông nhất tại đại mạc. Tập tính như tên, chúng chuyên ẩn nấp dưới lớp cát vàng dày đặc, ôm cây đợi thỏ, khi có con mồi đi tới thì phá cát mà ra, nhất kích tất trúng.

Ấn Sa Hạt có khả năng nguy trang hoàn hảo, cho dù là những người hàng năm hành tẩu sa mạc, chỉ hơi chút lơ là cũng sẽ bị chúng tập kích, hơn nữa độc phát cực nhanh, khiến người trúng độc lập tức bị tê liệt, dù có giải dược cũng không thể phục dụng. Mà ở trong đại mạc này, không thể động dụng linh lực, khác nào người già nằm chờ Hắc Bạch Vô Thường đến đón cơ chứ.

Vì vậy mà tu vi cao nhất cũng chỉ đạt đến Nhị cấp đỉnh phong, nhưng Ấn Sa Hạt lại là một mối nguy thường trực với bất kỳ mạo hiểm giả nào khi đi

chuyển trong Phần Thiên Mạc.

Đương nhiên, Ân Sa Hạt có giới nguy trang đến mấy, chỉ cần xúc động linh lực tiến hành tập kích, là không thể thoát khỏi Ma Kết Ân luôn được vận hành của hắn.

Ném xác con độc hạt sang một bên, Việt tiếp tục nhắm hướng Đông mà đi, chậm rãi cất bước.

Có thể nói, di chuyển trong đại mạc, đối với một người hướng ngoại ham vui như Việt, thì đúng là cực hình. Hoàn cảnh khắc nghiệt đã đành, quan trọng hơn, là sự buồn tẻ, cô độc.

Trước đây di chuyển trong chốn rừng sâu nước độc, như Loạn Yêu sơn mạch hay Trấn Yêu Lâm, cũng một khoảng thời gian dài không gặp đồng loại, nhưng rừng cây xanh mướt, thảm thực vật trù phú, khắp nơi vang lên tiếng gầm rú của muôn loài, cũng không quá mức cô độc.

Còn ở đại mạc mênh mông này thì sao? Đưa mắt nhìn lên, chỉ có bão cát cuồng loạn. Hạ mắt nhìn xuống, đừng nói bóng người, ngay cả bóng dáng ma thú cũng khó thấy. Loại cảm giác cô độc hoang vu như này, thật sự là làm cho con người khó có thể chịu nổi, tâm lý không vững e là sẽ phát điên.

Giờ hắn mới hiểu tại sao người ta thường kết thành đoàn thể tiến vào Phần Thiên Mạc, muốn có đồng bạn để trợ giúp lẫn nhau khi gặp nguy hiểm chỉ là thứ yếu, quan trọng là có người để mà chuyện trò tâm sự.

Sang ngày thứ hai, Việt lúc này đã cởi bỏ y phục, chỉ đánh độc một cái quần đùi, nửa thân trên để trần, cũng phải thôi vì nóng quá không chịu nổi, trông hắn không khác gì người dân bản địa của đại mạc, nếu phải tìm ra điểm khác biệt thì duy nhất ở làn da trắng như tuyết của hắn.

Cái nóng khủng khiếp này khiến hắn nhớ đến quê hương mình, mỗi khi bước vào tháng bảy, bước vào đợt nóng đỉnh điểm của mùa hè, miền Bắc nói chung và Thủ đô nói riêng quả thực không khác nào địa ngục trần gian. Người người ra đường đều trang bị không khác nào như đang ra trận, nhưng vẫn không thể nào chịu nổi cái nóng khủng khiếp giữa hè.

Trắng trẻo trên mặt đường, khắp các con phố phố đều là nhân giả, nước tắm không bao giờ nguội, điều hòa chỉ mong ngày được nghỉ, số điện hàng tháng tăng chóng mặt, các cơ sở sản xuất nước uống kêu gọi kêu đất vì cung không đủ cầu, mây chưa kịp ngưng đã tan, mưa thì chưa kịp rơi xuống đã bốc hơi, những nhà nào sử dụng mái tôn thì nằm đến nửa đêm cũng tài nào ngủ nổi... Biết bao nhiêu truyền kỳ ám ảnh mỗi đợt hè, bây giờ lại hiện về trong hắn.

Đương nhiên, với một tu giả thì cái nóng ở Địa cầu căn bản không là gì cả, chỉ cần linh lực ly thể, thì dù có đứng giữa sa mạc châu Phi hay trên đỉnh núi lửa Thái Bình Dương cũng không hề có chút cảm giác gì.

Đều là nóng nhưng lại có sự khác biệt, nhiệt độ của Phần Thiên Mạc có thể xuyên qua linh lực hộ y ảnh hưởng đến tu giả.

Lại nửa ngày nữa trôi qua, mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, Việt đưa tay gạt mồ hôi, lần nữa nảy sinh suy nghĩ muốn nghỉ ngơi.

Ngay lúc hắn chuẩn bị dừng lại tạm nghỉ một lúc, lông mày đột nhiên nhú lại, quay đầu đi, nhìn trên còn cát cách đó không xa. Nơi đó, một đạo nhân ảnh cực kì nhếch nhác đang chạy trốn, tại dưới chân cồn cát. Một lúc không ổn, liền trực tiếp theo gò cát lăn xuống dưới.

Việt không có ý định dây dưa với mấy gã này, vì vậy cố tính đi chệch về một phía, chỉ có điều người kia sau khi lăn xuống vẫn không dừng lại mà tiếp tục lăn, cuối cùng lăn tới trước mặt hắn. Việt chỉ còn biết bất đắc dĩ lắc đầu, đi tới phía trước, từ trong nhẫn lấy ra một bình nước sạch, sau đó vẩy vẩy lên khuôn mặt nam tử.

Được nguồn nước kích thích, nam tử từ trong hôn mê mở mắt ra, phát hiện ra có người xuất hiện trước mặt thì lập tức cả kinh, nhưng khi phát hiện đối phương không hề có ý xấu mới thở phào một hơi, rồi cất giọng khàn khàn lên nói:

- Tiểu huynh đệ, mạo hiểm đoàn chúng tôi bị Thôn Viêm Lang tập kích, hiện đang lâm vào tình thế sinh tử, hy vọng tiểu huynh đệ có thể ra tay trợ giúp!
- Thôn Viêm Lang? Lẽ nào phía trước là sa mạc Quần Lang bình nguyên?
- Đúng vậy! Chúng ta vốn dĩ rất cẩn thận rồi, không ngờ lại đi lạc vào Quần Lang bình nguyên, bị Thôn Viêm Lang nhắm đến...
- Ngưng ngưng!

Việt nào có thời gian nghe đối phương lái nhai trình bày, vội vã lôi tấm bản đồ ra xem xét, quả nhiên cả vùng rộng lớn phía trước được đánh dấu đỏ trên bản đồ, chính là Quần Lang bình nguyên.

Gọi là bình nguyên, nhưng thực tế không hề đồng cỏ hay thảm thực vật tươi tốt, mà toàn những cây xương rồng khổng lồ với vô số gai nhọn cứng hơn cả thượng phẩm linh binh. Sở dĩ có tên Quần Lang, vì nơi đây chính là địa bàn của một loài yêu thú cực độ khát máu, Thôn Viêm Lang.

Thôn Viêm lang, khi trưởng thành chỉ đạt đến Tứ cấp mà thôi, nhưng loài yêu thú này luôn luôn sống theo bầy đàn, mỗi tộc quần chừng hơn hai, ba mươi đầu, một khi con mồi đã rơi vào tầm ngắm, sẽ bị quần lang truy đuổi vòn đến chết thì thôi.

- Chết thật, mãi than nóng mà quên không để ý bản đồ, thiếu chút nữa thì lạc vào Quần Lang bình nguyên!

Hắn thực sự cảm thấy may mắn, bởi vì đi lạc vào Quần Lang bình nguyên, thuận túy chính là đi chịu chết. Một đầu Thôn Viêm Lang, Việt có thể dễ dàng giết chết, nhưng hơn hai mươi con, thì hắn chỉ có nước chạy trốn chết mà thôi.

Thế nhưng đầu phải cứ chạy là thoát, một khi con mồi đã lọt vào tầm ngắm, đám Thôn Viêm Lang sẽ tổ chức vây bắt cho đến khi con mồi kiệt sức mà chết. Hơn nữa trong quá trình chạy trốn, nhất định sẽ kinh động đến những tộc đàn Thôn Viêm Lang khác, đến lúc đó thì đúng là bốn bề thọ địch, chỉ có nước chạy lên trời thì may ra mới thoát nổi.

- Đa tạ người nhắc nhở! Chỗ nước này coi như báo đáp đi!

Lấy ra thêm ba bình nước, vỗ vãi nam tử một cái, Việt đứng dậy xoay người bước đi. Cũng không thể trách hắn, trên thế giới này mỗi ngày đều có vô số người đang chết đi, chẳng lẽ người nào hắn cũng phải đi cứu sao? Hơn nữa đã tiến vào Phần Thiên Mạc, tự nhiên phải có giác ngộ có thể chết bất kỳ lúc nào.

Thấy đối phương xoay người đi không chút do dự, nam tử thoáng ngẩn ra, cắn răng nhúc nhích thân thể một chút, hô lớn:

- Tiểu huynh đệ, xin hãy cứu lấy mạng hiểm đoàn, chúng ta nhất định sẽ hậu tạ một món tiền lớn!

Chỉ có điều tiếng la hét vừa mới hạ xuống, nơi xa xa vị thiếu niên kia đã biến mất sau con bão cát.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Rình gái

Đại mạc mênh mông vô tận, phóng tầm mắt ra xa, chỉ thấy nơi nơi đều là màu vàng của cát, là màu duy nhất tại nơi đây. Cuồng phong thổi bay những hạt cát, cuốn chúng vào trong trời đất, từng trận tiếng gió, vang lên không dứt bên tai.

Trên bầu trời trong sáng. Mặt trời chiếu rọi khắp nơi, giống như một hỏa cầu cháy nóng, sáng rõ chiếu rọi màu cát vàng trong sa mạc, đem những hạt cát nhỏ biến thành lung linh huyền ảo.

Trong sa mạc, bởi vì nhiệt độ nóng cháy, từng đợt khí từ trong cát thẩm thấu ra, cuối cùng bốc hơi trong không khí, nhìn có chút hư ảo.

Nhìn sa mạc vô tận, một đạo bóng đen chậm rãi xuất hiện, nhìn khuôn mặt phong trần mệt mỏi, hiển nhiên là đã ở lâu trong sa mạc.

Bóng người có chút chậm chạp tiến đến, đi đến một cồn cát cao nhất, ánh mắt nhìn xung quanh, sau đó từ giới chỉ lấy ra một tấm bản đồ da dê, cẩn thận tra lộ tuyến.

Có thể dễ dàng nhìn thấy, trên bản đồ có tám chấm vàng nằm rải rác, đây chính là vị trí những trạm nghỉ bên trong đại mạc, phân bố ở các phương hướng của Phần Thiên Mạc.

Phần Thiên mạc vô cùng rộng lớn, tu giả tiến vào bên trong không biết bao giờ mới có thể đi ra, vì vậy mà đế quốc đã cho xây dựng tám tòa thành nhỏ nằm rải rác bên trong đại mạc, trở thành những trạm nghỉ cho đám mạo hiểm giả tiến hành bổ sung nước, đan phẩm và giải được, hay đơn giản chỉ là sạc năng lượng để tiếp tục hành trình dài đằng đẵng trên sa mạc.

Những trạm nghỉ tuy không lớn, nhưng lại có đầy đủ những nơi giải trí sau quãng thời gian hành tẩu căng thẳng trong đại mạc, tửu quán, thanh lâu, đồ trường..., hoàn toàn là những thứ hấp dẫn đối với đám dong binh.

Ngón tay đặt xuống một điểm trên bản đồ, chính là vị trí đại khái của hắn lúc này, điểm vàng gần với nơi hắn đang đứng nhất, cũng phải mất mấy ngày đi đường nữa, đây thực sự là điều hắn không ngờ tới, vì theo tính toán ban đầu chỉ cần hành tẩu trên sa mạc mười ngày là có thể đến được trạm nghỉ này rồi.

Đảo mắt nhìn xung quanh ngón tay hắn, phát hiện ra gần với ngón tay có một ốc đảo nhỏ, chỉ có điều nó tương đối gần với một điểm đỏ, chính là vị trí một trong những hung địa của Phần Thiên Mạc – Gò Cự Tích.

Gò Cự Tích, là một gò cát rất lớn, bên dưới lớp cát vàng dày là hệ thống hang động dày đặc, và chủ nhân của chúng, chính là một trong những chủng loài bá chủ của đại mạc, Thực Sương Tích.

Thực Sương Tích, Địa Bảng Vạn Thú Đồ bài danh thứ 51, thực tế là một loài thần lằn khổng lồ, khi trưởng thành có thể đạt tới Ngũ cấp, Tích vương thậm chí có thể đạt đến Lục cấp, chỉ hơi thở thôi cũng có thể khiến cả một vùng sa mạc rộng lớn hóa thành băng địa.

Chỉ có điều Thực Sương Tích rất ghét ánh nắng mặt trời, ban ngày luôn trốn dưới đáy sa mạc, chỉ đến khi màn đêm buông xuống mới chịu chui lên tìm mồi. Vì vậy mà vào ban ngày gò Cự Tích thực tế rất bình yên, mạo hiểm đoàn có thể đi qua mà không gặp nguy hiểm gì.

Nhưng bây giờ đang là thời điểm nhạy cảm, yêu thú trong đại mạc đều có chút mắt kiểm soát, không thể xác nhận được đám Thực Sưưng Tích có chui lên hay không, không ai dám bén mảng đến gần gò Cự Tích cả. Vì thế Việt tương đối bản khoăn có nên tiến vào ốc đảo không.

- Đáng tiếc, xung quanh chỉ có ốc đảo này! Đến đó bổ sung nước, rửa qua mặt mũi rồi té ngay, chắc không có vấn đề gì!

Quyết định xong, Việt nhắc chân bước đi, hướng ốc đảo phía xa kia nhanh chóng đi tới.

Lộ tuyến trên bản đồ mặc dù trông có vẻ ngắn, nhưng thực tế đi hết hai canh giờ, đến khi mặt trời đã có chút hạ xuống, thì ốc đảo mới từ từ hiện ra.

Từ từ đến gần ốc đảo, không khí nóng nực đã trở nên mát mẻ, khiến Việt có cảm giác trở về với thế tục, đảo ánh mắt nhìn xung quanh, cuối cùng thân hình tìm một rừng cây che dấu thân hình. Không có biện pháp, khoảng cách đến Gò Cự Tích quá gần, hẳn không thể không cẩn thận được.

Mùi hương cỏ từ bên cạnh truyền đến, chỉ thoảng qua thôi nhưng lại khiến Việt cảm thấy đặc biệt thoải mái. Ở đại mạc toàn một màu vàng vô tận này, dù chỉ có một chút màu xanh, cũng có thể khiến người ta thư thái lạ thường.

Ánh mắt quét xung quanh, cuối cùng xuyên qua rừng cây tiến vào chỗ sâu trong ốc đảo, bởi có tiếng nước chảy róc rách truyền lại, hiển nhiên đó chính là hướng của nguồn nước.

Nghe được thứ âm thanh vốn dĩ rất thông thường nhưng lúc này lại mang tới cảm giác thật kỳ diệu, Việt nảy sinh một cỗ xúc động muốn nhảy xuống trầm mình bên dưới hồ nước mát.

Thế nhưng ngay khi hắn chuẩn bị lao ra khỏi đám cây, thì trong tiếng róc rách truyền đến bỗng nghe được loáng thoáng tiếng nhí nhéo của nữ tử, thân thể vội vàng phủ phục xuống, hô hấp cũng giảm đến nhỏ nhất, ngưng tụ linh lực vào song nhãn nhìn về phía xa.

Chỉ thấy bên ngoài rừng cây, khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt bén nhọn, sát khí hùng hực, có bốn nữ nhân đang không ngừng đảo qua rừng cây, trong tay nắm chặt vũ khí, tựa hồ tùy thời có thể đánh chết những ai dám xông qua.

Có lẽ những nữ tử này đã hành tẩu thời gian dài trong sa mạc, cho nên da dẻ có chút ngăm đen, khuôn mặt xinh đẹp, phối hợp với vòng eo con kiến, nhìn qua có chút mỹ hoặc, nhìn kỹ thì thấy tràn ngập phong tình.

- Không có ai cả! Có lẽ vừa rồi chỉ là mấy đầu tiểu thú mà thôi!

- Cẩn thận vẫn hơn! Đại sư tỷ khi tắm không muốn bị người khác làm phiền, chúng ta cần canh chừng cho kỹ!

Mấy nữ tử trao đổi với nhau vài câu, sau khi chắc chắn không có ai thì lại tản đi xem xét các nơi.

Bên trong đám cây rừng, Việt lúc này đã hạ khí tức sinh mệnh xuống gần tới mức không, miệng không kìm được mà nuốt nước bọt.

"Có mỹ nữ đang tắm ở gần đây!"

Một cỗ hưng phấn cứ thế mà dâng lên trong lòng, không sao kìm lại được. "Chơi gái, không có gì đặc sắc hết, nhìn trộm gái tắm mới là đỉnh cao", câu nói nổi tiếng được lưu truyền khắp đầu đường xó chợ, không biết ai là người đúc kết ra, chỉ biết rằng nó được cả giới lưu manh công nhận.

Không thể kìm được lòng, Việt lặng lẽ len lỏi qua cây rừng tiến về phía nguồn nước.

Ngón tay khẽ tách lá cây, ánh mắt phóng ra, xuất hiện trong tầm mắt chính là một hồ nước trong xanh, sạch sẽ, nhưng không thấy bóng dáng mỹ nhân nào đang vui vầy cả. Đang lúc hắn cảm thấy hụt hẫng thì bỗng nhiên hồ nước truyền đến những rung động, khiến hai mắt hắn lập tức sáng rực dán chặt vào mặt nước.

Chỉ thấy hồ nước trong suốt, một bóng lưng tuyệt mỹ từ đáy hồ phóng lên, đưa lưng về phía Việt, Những sợi tóc dài khẽ dán trên bờ vai trắng như tuyết, những giọt nước lăn xuống bờ vai mịn màng, sau đó từ từ trôi xuống vòng eo con kiến, cuối cùng rớt xuống hồ nước làm ra những tiếng động nhỏ.

Mặc dù khoảng cách có chút xa, nhưng ánh mắt của một nam nhân vẫn giúp Việt vẫn có thể thấy rõ ràng, vòng eo nhỏ ấy mới là lợi phong tình làm sao, khó có thể tưởng tượng, nếu ở trên giường, cái eo nhỏ mềm dẻo có thể làm bao nhiêu nam nhân phải mê muội không dứt ra được.

Nữ tử dùng tay vuốt những sợi tóc dài, sau đó chậm rãi xoay người lại.

"Đến rồi!"

Đây chính là thời khắc quan trọng nhất trong cả một quá trình, Việt không muốn bỏ sót bất kỳ một chi tiết dù là nhỏ nhất, hai tròng mắt hắn như sắp rớt ra đến nơi, bàn tay run run chỉ chờ thời cơ lao tới nắm bóp cho thỏa thích.

Thân thể bạch ngọc hoàn mỹ, giống như là kiệt tác của ông trời. Cặp nhũ hoa đầy đặn vểnh cao kiêu ngạo bại lộ ra. Dưới ánh trăng hé ra một dung nhan quyến rũ mà xinh đẹp, đôi mắt nhấp nhô từng đợt xuân tình giống như nước chảy ra.

Việt cảm giác được hai cánh tay đang run lên, vội vã đưa một bàn tay tiến tới cấu mạnh vào cánh tay còn lại, hẳn rất sợ bản thân không kiềm được mà xông ra, lúc đó thì đại họa ngập đầu, bởi vì nữ tử trước mắt khi tức đã vượt ra khỏi Linh Phách viên mãn, e rằng chỉ kém một đường tơ là có thể bước ra Bước thứ hai.

Thực lực đó, hẳn tự hỏi bản thân, chỉ có thể bỏ chạy trốn chết chứ căn bản không có cơ hội thủ thắng.

“Có đôi khi, chỉ ngấm thôi đã là một loại khoái lạc rồi!”

Việt tự an ủi mình, ánh mắt vẫn dán chặt trên cơ thể tuyệt mỹ phía trước, không dám nháy một chút nào cả.

Đột nhiên, nữ tử trong hồ quỳn rũ giống như xuân thủy, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào phương vị của Việt, bàn tay nhỏ nhắn mân mê môi cười nói:

- Đến rồi sao không chịu ra mặt vậy?

Nghe thấy vậy, Việt thoáng giật mình, trong lòng cảm thấy khó hiểu, bản thân đã hạ khí tức sinh mệnh xuống gần mức zero, sao nàng ta vẫn có thể phát hiện?

Thế nhưng nghi vấn của hẳn rất nhanh bị ném qua một bên, bởi vì lời của nữ tử vốn dĩ không dành cho hẳn. Chỉ thấy từ trong khu rừng một bóng người chậm rãi bước ra, đi tới bên cạnh hồ nước.

Không ngờ, cũng lại là một nữ tử.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Nghe lên

Đây là một nữ nhân có làn da màu nâu đặc trưng của vùng đại mạc, rám nắng mà bóng bẩy, mặc một bộ võ phục bằng da bó sát theo đường nét cơ thể, ôm lấy một nửa bộ ngực để lộ ra đôi gò bồng nây nở cùng vòng eo nhỏ quỳn rũ.

Khuôn mặt nàng ta không quá xinh đẹp, nói thẳng ra là chẳng có nét gì đáng lưu tâm, nhưng không hiểu sao lại toát ra sự thu hút lạ lùng, có lẽ là do nụ cười mím tự tin cùng ánh mắt tràn ngập anh khí của nàng ta.

Điều khiến Việt chú ý hơn cả, không phải ở sắc vóc mà là khí tức trên người nàng ta, rõ ràng còn mạnh so với nữ tử đang tắm bên dưới hồ nước, hiển nhiên đã vượt qua Linh Phách viên mãn.

Hai vị thiếu nữ trẻ tuổi, tu vi cao đến đáng sợ, đương nhiên không thể nào là loại vô danh tiểu tốt, Việt cũng đã có cho mình những suy đoán trong đầu, chỉ chờ xác nhận mà thôi.

- Ha ha, không biết Kinh Nhật Nữ đại giá Phần Thiên Mạc chúng ta có việc gì?

Thiếu nữ trong hồ thu hồi ánh mắt, cất thanh âm lạnh lót của mình lên, đồng thời ngọc thủ chậm rãi hứng nước hồ rải lên cơ thể, từng giọt nước theo làn da trắng mịn chảy xuống, tạo nên một kỳ cảnh giữa chốn đại mạc hoang vu.

- Theo ta biết thì Phần Thiên Mạc này thuộc về Thiên Nam đế quốc thì phải, từ khi nào lại trở thành địa phận của Lam Nguyệt quốc?

Người thiếu nữ của đại mạc cũng không tỏ thái độ gì, chỉ có vẻ tự tin là không hề mất đi, nhàn nhạt đáp.

Mỗi người chỉ đối đáp một câu, nhưng đã quá đủ để Việt hoàn thiện suy đoán trong đầu, hai nữ tử trước mắt, quả nhiên là thanh niên tuấn kiệt trên Nam Phong Bảng, hơn nữa vị trí cũng rất cao.

Nam Phong Bảng bài danh thứ 12 và 13 - Kinh Nhật đế quốc Kinh Nhật Nữ, Lam Nguyệt quốc Nguyệt Dao Nữ.

Thực ra cũng không quá khó đoán, hai thiếu nữ tuổi tác chỉ khoảng chừng mười tám trăng rằm, nhưng lại có tu vi vượt qua viên mãn giả, đương nhiên phải là thiên tài trên Nam Phong Bảng, còn bài danh thì hoàn toàn có thể khoanh vùng.

Cách đây vài tháng, hẳn đã từng nghe về mấy thiên tài có vị trí sau mười và trước hai mươi ở Thiên Nam đế quốc này, tu vi cũng chỉ mới bước vào viên mãn mà thôi, như vậy thì hai nữ nhân này đương nhiên phải có vị trí tương tự, thậm chí có thể bài danh Thập cường.

Một nghi vấn được giải đáp, thì lại có một nghi vấn xuất hiện, hai vị nữ thiên tài có vị trí cao ngất ngưỡng trên Nam Phong Bảng đồng thời xuất hiện ở nơi này, hơn nữa một trong hai lại từ một đế quốc xa xôi lặn lội đến đây, là vì lý do gì vậy?

- Thiên Nguyệt chiến sắp đến, Kinh Lan người không ở Kinh Nhật Quốc mà tu hành, đến Phần Thiên Mạc này làm gì vậy?

Thanh âm lãnh lốt của Nguyệt Dao lại vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ của Việt.

- Người biết rõ còn hỏi! Ta lặn lội đến Phần Thiên Mạc này, đương nhiên là vì Ngưng Linh Quả!

Ngưng Linh Quả? Ba chữ này lọt vào tai khiến Việt chấn động tâm thần, nhưng Nguyệt Dao Nữ thì không hề tỏ ra bất ngờ, mỉm cười kiêu mị nói:

- Xem ra người kiến quyết muốn bước ra trình tự kia!

- Còn người thì sao? Đừng nói với ta, thời điểm này người lại bỏ thời gian dẫn đám sư muội vào Phần Thiên Mạc chỉ để đi đạo!

- Ta cũng chỉ là muốn thử vận may mà thôi, nếu không có cơ hội, thì đành phải nhờ đến tài nguyên tông môn!

- Nhờ đến tông môn mới có thể đột phá, đó không phải là phương thức ta mong muốn, cũng không phải con đường cường giả nên đi!

Thu hết những lời này vào tai, đang núp ở một bên, Việt khẽ bĩu mũi, không khỏi có chút khinh thường. Mấy lời này nghe qua thì rất có đạo lý, nhưng ngầm kỳ thì thấy cực kỳ vô vẩn.

Hai nữ nhân này, một người là Kinh Nhật đế quốc Đại công chúa, một người là Lam Nguyệt quốc vương sủng nhi, chính xác là sinh ra đã ngâm thìa vàng, từ nhỏ đã được tiếp xúc với tu giới, phúc dụng không ít thiên tài địa bảo, đây không phải là dựa vào thế lực sau lưng sao?

Trong khi người khác lao vào sinh tử tìm kiếm tài nguyên, thì các người có đầy đủ pháp quyết linh thuật phẩm cấp cao, linh tệ lúc nào cũng rủng rinh, tài nguyên cuộn cuộn không dứt, đây không phải dựa vào thế lực sau lưng sao?

Các người đi ra ngoài hành tẩu đều được người khác nể sợ, dù là ai thì cũng ít nhiều vì hoàng thất mà nhường nhịn vài phần, làm việc gì cũng thuận tiện, đây chẳng phải cũng nhờ thế lực sau lưng hay sao?

Giờ lại còn nói là không muốn dựa dẫm vào hoàng thất, hẳn không biết rốt cuộc hai cô bé này ảo tưởng hay ngu ngốc nữa. Nếu hẳn có điều kiện như vậy, việc quái gì phải xông vào mấy nơi hung địa đặt mình vào sinh tử, sống khổ sống sở như thời gian qua.

Lúc này, nét mặt của Nguyệt Dao Nữ đã không còn vẻ nũng nịu kiêu mị như ban đầu mà trở nên tương đối trầm tư, nàng nhìn thiếu nữ đang đứng trên bờ nói:

- Người muốn liên hợp với ta? Chỉ có điều chỉ hai ta e rằng vẫn chưa đủ!

"Đương nhiên là chưa đủ!"- Việt nói thầm trong lòng, hẳn đã nghiên cứu tương đối kỹ về Phần Thiên Mạc này, không lạ lắm gì Ngưng Linh quả cả. Đây chính là Ngũ cấp linh quả, hơn nữa là còn loại cao cấp nhất trong đó, giúp tăng cường khả năng khống chế đối với linh lực, dù là cường giả Bước thứ hai cũng thêm muốn.

Điều đáng nói, điều kiện sinh trưởng của Ngưng Linh quả vô cùng đặc biệt, chỉ có thể sinh trưởng nhờ nước bọt của một loài yêu thú chỉ sống trong Phần Thiên Mạc có tên Kết Diễm Tri Chu, vì vậy mà nói Ngưng Linh Quả là đặc sản chỉ có ở Phần Thiên mạc, cũng không sai chút nào.

Kết Diễm Tri Chu, Địa Bảng bài danh thứ 39, một loài nhện sa mạc đặc trưng của Phần Thiên Mạc, khi trưởng thành có thể đạt đến Lục cấp. Lục cấp linh thú là khái niệm gì chứ, đừng nói là hai người này, cho dù gọi cả Thập cường của Nam Phong Bảng tới đây, e rằng cũng chỉ có thể trở thành con mồi cho Kết Diễm Tri Chu mà thôi.

Kinh Nhật Nữ nở một nụ cười tràn ngập tự tin, mặc dù ở vị trí nấp của Việt thì chỉ có thể thấy được bóng lưng của nàng, nhưng nghe giọng điệu thì có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của nàng lúc này:

- Hai người chúng ta, đương nhiên không có khả năng chống lại Lục cấp linh thú, nhưng nếu là Ngũ cấp, thậm chí là Ngũ cấp sơ giai thì sao đây? Ta người liên thủ, cũng có thể miễn cưỡng chống lại Ngũ cấp linh thú sơ giai, cướp lấy Ngưng Linh quả sau đó an toàn rồi đi!

- Ngũ cấp sơ giai? Thông tin của người có đáng tin cậy?

Nguyệt Dao khẽ nhún mày, cái này rất quan trọng, hồ hởi tiến vào địa bàn của Kết Diễm Tri Chu, cuối cùng trộm gà không được còn mất nắm gạo, để lại cái mạng của mình, đó không phải là điều nàng muốn. Dù sao thì cũng có thể trở lại Lam Nguyệt quốc để trừng kích trình tự kia.

- Tin tức đến từ Bách Hiểu Lâu, người nói có đáng tin không? Nói cho người thêm một tin tức, Kiếm Tu La, tên đó cũng bước vào trình tự kia rồi, kiếm pháp đã đạt đến mức không thể tưởng tượng, ta người căn bản không có chút cơ hội nào chiến thắng!

Nghe tin tức của Kinh Nhật Nữ, Nguyệt Dao tuy không ngạc nhiên nhưng vẫn cảm thấy áp lực, chậm rãi nói:

- Tên lãnh khốc đó vẫn đi trước chúng ta một bước! Ngoài năm vị trí đầu không thể lay chuyển, chỉ còn năm danh ngạch tiến vào Thiên Nguyệt Bí Cảnh, lại có tới tám người tranh giành, với kiếm thuật của Kiếm Tu La e là không ai chống lại được hẳn, cộng thêm Phi Mã thiếu chủ, vậy là chỉ còn lại ba suất!

Nàng tự lẩm bẫm, phân tích thế cuộc trước mắt, càng nói càng cảm thấy áp lực đè nặng trên vai, bởi một danh ngạch tiến vào Thiên Nguyệt Bí cảnh, hoàn toàn chính là vô giá.

Thiên Nguyệt Bí cảnh tràn ngập biến số, và đương nhiên đều là biến số tích cực. Đừng nói đến Lam Nguyệt quốc sau lưng nàng chỉ là Thất phẩm thể lực, cho dù là Tứ đại Đế quốc cũng chỉ là Lục phẩm thể lực mà thôi, căn bản lĩnh thuật công pháp không thể sánh với những kỳ ngộ bên trong Bí cảnh.

Hai thiên tài thiên phú ngộ tính tương đương, cùng bước vào Đệ nhị Bộ, người ở trong Bí cảnh kẻ đột phá bên ngoài, chênh lệch lập tức xuất hiện, sau đó càng ngày càng lớn, cuối cùng trở thành long và xà, chỉ có thể ngược nhìn đối phương.

- Nếu chỉ là Ngũ cấp sơ giải Kết Điểm Tri Chu, ta đồng ý liên hợp với người!

Nguyệt Dao Nữ chậm rãi đứng dậy, những giọt nước bắn tung tóe, thân hình nóng bỏng từ từ hiện ra trước mắt Việt khiến hắn cảm thấy khí huyết dâng trào. Đôi gò bồng tuyết mỹ, vòng eo mềm mại như rắn, u cổ huyền bí xinh tươi, quả thực là một vu vật thực sự.

Chỉ có điều cảnh đẹp rất nhanh biến mất, Nguyệt Dao mặc y phục vào, sau đó cùng với Kinh Nhật công chúa rời khỏi hồ nước, tiến ra bên ngoài ốc đảo.

Bóng dáng người ngọc đã biến mất, Việt rục rịch muốn đứng dậy bám theo, nhưng thanh âm truyền đến khiến hắn vội vã ngồi sụp xuống. Chỉ thấy mấy bóng dáng là lướt tiến về phía hồ nước, chính là đám sư muội của Nguyệt Dao Nữ.

- Đại sư tỷ có việc gấp rời đi, chúng ta cuối cùng cũng được tắm thỏa thích!

- Đã lâu không được tắm, thực sự thấy nhớ quá!

Mấy thiếu nữ xinh đẹp không ngần ngại trút bỏ y phục, thậm chí còn sờ mó nhau vô cùng hồn nhiên, nhưng khiến Việt ở bên cạnh cảm thấy nóng bừng. Chỉ có điều hắn đang muốn bám theo hai nữ nhân kia, nào có tâm trạng nhìn ngắm.

Việt đưa tay ngăn dòng máu mũi sắp sửa chảy ra, xông ra khỏi đám cây rừng, xuất hiện bên hồ nước. Đột nhiên có kẻ nhìn trộm, lại là một tên tặc nam, khiến các thiếu nữ trẻ tuổi hốt hoảng la hét, người thì lập tức chìm xuống dưới mặt nước, kẻ chưa kịp xuống nước thì lấy y phục che đi những bộ phận quan trọng, khung cảnh trở nên hỗn loạn hơn cả vỡ chợ, nhưng lại đầy cuốn hút.

Trong lòng phấn khích không thôi, Việt ngửa mặt lên trời cười lớn, sau đó xoay người theo hướng của hai người Nguyệt Dao mà lao đi, bỏ lại đằng sau những thanh âm chửi rủa đanh đá của đám thiếu nữ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Thú triều

Bám theo hai thiếu nữ suốt cả đêm, nhưng vẫn chưa có dấu hiệu gì là chuẩn bị đến nơi.

Quãng đường này có thể nói vô cùng nhọc nhằn đối với Việt, vừa phải chống lại cái nóng của đại mạc, vừa phải giữ tốc độ bám theo hai người ở phía xa kia, hơn nữa lại phải giữ khoảng cách không để đối phương phát hiện ra, nói chung là tương đối mệt mỏi.

- Bàn thiếu gia mà đủ thực lực, thì nhất định bắt hai nàng lại tra hỏi!

Đưa mắt nhìn thân ảnh hai thiếu nữ ở phía xa, trong đầu hiện lên cảnh tượng “tra hỏi” hai cô nàng, Việt không khỏi nở nụ cười gian xảo, bỗng nhiên hắn có cảm giác bản thân có chút giống mấy gã biến thái bị tử hình ở Địa cầu, bất giác giơ tay lên tự vả vào miệng mình.

Đột nhiên, lông mày Việt nhíu lại, chuyển ánh mắt nhìn lên bầu trời.

Chẳng biết từ lúc nào sắc trời trong sáng đã trở nên tối nhạt, có khí lưu màu xám xoay quanh, hình thành nên một mảng mây đen lớn, che khuất cả bầu trời, đang di chuyển cực nhanh về phía bên này, cổ khí thể kinh khủng kia khiến ngay cả Việt cũng phải âm thầm kinh hãi.

- Không ổn rồi!

Mỗi năm lại có một thời điểm yêu thú trong Phần Thiên Mạc bạo động, chủ động rời địa bàn tìm kiếm nhân loại, nhưng đâu có xuất hiện quy mô như thế này chứ? Đây không phải là Thú động, phải gọi là Thú triều mới đúng.

Phía trên kia không phải là mảng mây đen thực sự, mà là do vô số yêu thú phi hành tạo thành một tấm màn che phủ bầu trời. Việt không nhìn rõ rốt cuộc là loài yêu thú nào, nhưng có thể tồn tại ở Phần Thiên Mạc này, căn bản đều là chủng loài mạnh mẽ, hơn nữa số lượng khủng khiếp như vậy, dù chỉ là Nhị cấp cũng có thể khiến hắn bốc hơi.

Cái gì mà Ngưng Linh quả, cái gì mà Kết Điểm Tri Chu, gì mà Kinh Nhật Nguyệt Dao Nữ, tất cả đều đã bị hất ném ra sau đầu, lập tức xoay người nhằm hướng tòa thành gần nhất bỏ chạy, không có gì giữ lại, dùng toàn bộ sức lực mà chạy.

Tốc độ đã rất nhanh, nhưng vẫn không thể sánh được phi hành yêu thú, rất nhanh đám mây bao phủ bầu trời đã đến gần.

Ngẩng đầu lên nhìn, bầu trời cách đó không xa là một mảnh đông ngịch, trong đó Nhị cấp yêu thú Xích Luyện Điều, Huyết Ô Nha, Hỏa Liệt Điều, Tam cấp yêu thú Song Đầu Điều, Tứ Trảo Tích Dịch, Tứ cấp Quỷ Viêm Điều, Sáp Sí Phi Lang, rất nhiều nhiều nữa... rất nhiều nhiều nữa.

Chính thức mà nói Việt không có một bộ linh thuật công kích thực sự nào cả, chỉ đành dùng đến Song Ngư Ẩn, bàn tay xoay chuyển, lập tức đánh một đạo linh lực về phương vị có yêu thú tập trung đông nhất.

Sau một khắc!

Phong long quyền pha lấy chân khí càn quét đi qua, kiếm khí thuận theo đó bắn ra, bất kể là Nhị cấp hay Tam cấp phi hành yêu thú đều nhao nhao rơi xuống từ trên không, giống như có một cơn mưa to đông ngịch rơi xuống vậy. Còn Tứ cấp linh thú cũng chịu không ít thiệt thòi, lao đảo va vào nhau, đương nhiên, hành động như vậy kích động đám Tứ cấp hung hãn này.

Rống!

Một thân ảnh sau lưng mọc lên hai cánh, mọc ra ung trào cực lớn xông tới chỗ hai người, tốc độ vượt qua cả tốc độ âm thanh, thậm chí còn trên cả Việt khi niệm Nhân Mã Ẩn.

- Tứ cấp linh thú Quỷ Viêm Điều!

Đương nhiên Việt không mấy e ngại, đầu Quỷ Viêm Điều này chỉ tương đương Linh Phách sơ kỳ mà thôi, căn bản không làm khó được hắn, nhưng bản thân hắn còn phải bỏ chạy, không muốn bị đầu yêu thú này quấn chân, lập tức huyết văn hiện lên, đầu cũng chẳng thèm quay lại, một quyền giáng về phía sau.

Phốc phốc!

Quỷ Viêm Điều tới cũng nhanh, chết cũng không kém, đầu bị một quyền đâm nổ thành huyết vụ, cực độ thảm hại.

Càng chạy, lông mày Việt càng nhíu lại, bởi tình cảnh của hắn không ổn lắm.

Phương xa, phi hành yêu thú đông ngịch đánh tới bên này, số lượng rất nhiều, lấy lực lượng một người của hắn căn bản không thể nào chống lại được. Hơn nữa nhìn tình trạng này thì đây chỉ là một chút ít yêu thú giai đoạn đầu thôi, thời gian kéo càng dài, yêu thú càng nhiều. Đến lúc đó thì chỉ có nước chết mà thôi.

Hơn nữa nếu chỉ là Tứ cấp thì còn chống lại được, nếu có một đầu Ngũ cấp linh thú, thì đúng là đại họa ngập đầu, cần phải nhanh chóng tiến đến trạm nghỉ gần nhất, nhờ cường giả trong thành bảo hộ.

Bình bình bình bình!

Liên tiếp sáu đạo Song Ngư Ẩn được đánh ra, phong quyền khủng bố đánh cho những phi hành yêu thú trên bầu trời trở nên thừa thớt, thoáng đãng hơn rất nhiều, chỉ có điều Việt cũng không vì vậy mà an tâm, tốc độ thậm chí càng lúc càng nhanh hơn.

Thú triều xuất hiện quá mức đột ngột, như cách mà các đôi yêu nhau lâu năm chia tay vậy.

Rất nhanh một cơn gió trời qua, Việt đã ra tay đánh chết không ít yêu thú, chỉ có điều đám yêu thú quá mức điên cuồng, không có dấu hiệu buông tha, số lượng càng không có chuyện sụt giảm.

Hơn nữa phía xa truyền đến những chấn động, cát bụi tung mù mịt, hiển nhiên những chủng loài yêu thú trên mặt đất cũng xuất hiện rồi.

- Chết tiệt! Phải dùng đến mày rồi!

Một chiếc lông vũ xuất hiện trên tay, lập tức biến lớn không khác gì một thanh hắc sắc trường kiếm, một kiếm quá đầy linh lực chém ra, hắc khí ào ạt cuốn lấy phần đông yêu thú, máu tươi bay tứ tung.

Cứ như vậy, Việt vừa chạy vừa vung hắc vũ trong tay, hắc khí cuộn cuộn không dứt không ngừng cuốn lấy yêu thú xung quanh.

Mặt trời chiều ngã về tây, yêu thú rống lên một tiếng vang khắp đại mạc.

Màn đêm nhanh chóng buông xuống, cũng nhanh chóng rời đi.

Suốt một đêm, Việt không hề nghỉ ngơi, bởi vì thú triều đầu vì thiếu ánh Thái dương mà tạm ngưng, hơn nữa màn đêm càng khiến cho những chủng loài chuyên hoạt động về đêm xuất hiện, thú triều càng trở nên mãnh liệt hơn, vì vậy mà hắn còn chạy điên cuồng hơn lúc chiều. Nếu không có đại lượng đan

được tậu được ở Phần Thiên Thành, e là đã ngóm rồi.

Ném ba viên đan được hồi phục vào miệng, nhìn ánh bình minh chiếu rọi, nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng tòa thành nào cả, Việt chỉ biết chửi vài câu, rồi lại tiếp tục chạy.

Đến trưa, hấn gặp được không ít mạo hiểm giả cũng đang bỏ chạy, người nào người đấy mệt mỏi suy yếu, nhưng vẫn kiên trì chạy trốn, đích đến đương nhiên là tòa thành bên trong đại mạc.

Đây là một cuộc thi marathon mà kẻ chiến bại chỉ có nước chết mà thôi, không chỉ nhanh, mà còn điều phối linh lực hợp lý.

Cứ chạy như vậy đến tận chiều, cuối cùng, một tòa thành trì phương viên mười dặm đập vào tầm mắt. Cuối cùng, đã đến được trạm nghỉ sa mạc rồi.

Gào gào!

Một thanh âm khủng bố vang lên khiến Việt giật mình, chân không ngừng chạy chỉ có đầu là hơi ngoái lại xem xét, trong lòng cầu khẩn suy đoán của hấn là sai.

Chỉ thấy có rất nhiều yêu thú chạy tới, đông nghịt, thập phần khủng bố, Tam cấp không thể nào đếm hết được, Tứ cấp cũng rất nhiều, nhưng kinh khủng hơn, là bóng dáng không lồ ở phía sau.

Một thân ảnh to lớn di động đến, đến mức, núi nhỏ sụp đổ, đại địa vang lên động tĩnh ầm ầm, phảng phất như sinh ra cơn địa chấn nhỏ vậy.

Đây là một đầu mãnh xà dài đến trăm mét, trên đầu có hai cái sừng dài, lân phiến toàn thân hiện lên sắc xanh vàng lớn chừng cái chậu rửa mặt, hai cái đuôi tùy ý quét động qua, đại địa rạn nứt, đá vụn bay loạn, mà ở trong miệng nó có khí tức tanh hôi được thổ nạp ra, hình thành nên vô số khí lưu giống như mây đen bao phủ toàn thân.

- Ôi mẹ ơi, là Ngũ cấp linh thú!

Một gã Linh Phách giả hậu kỳ từ xa xa thấy được bóng dáng của Song giác cự mãnh, quá sợ hãi vội vàng vận khởi tốc độ, lao đến hướng đến tòa thành phía xa.

Con mắt của đầu cự mãnh này gắt gao nhìn đối phương, mở ra miệng rộng, có vô cùng nhiều yêu khí hội tụ ở cổ họng nó, rồi sau đó có một cột sáng đen kịt được phóng ra ngoài.

Khoảng cách mười dặm chỉ trong nháy mắt, tu giả giả Linh Phách hậu kỳ này hừ một tiếng, thân thể bị thiêu thành tro bụi, hài cốt cũng không còn.

Tựa hồ còn chưa đã ghìen, đầu Cự mãnh này lại phóng ra vài cột sáng đen kịt, công kích tới những người khác. Tiếng kêu vang lên bốn phía, máu bay đầy trời.

Việt đương nhiên không quan tâm đến số phận những người này, mà hấn cũng không đủ lực quan tâm. Ở quê hương hấn có một câu rất hay là “Ngu thì chết”, không thể trách ai được.

Cánh cửa thành nhanh chóng mở ra, Việt phát sau đến trước, gần như là người đầu tiên tiến vào bên trong.

Đến tận lúc này hấn mới dám thả lỏng, có lẽ đã tạm an toàn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Thành vỡ

Phần Thiên Mạc có tổng cộng tám trạm nghỉ nằm rải rác ở các phương vị khác nhau của đại mạc, là nơi mạo hiểm giả sạc năng lượng sau quãng thời gian hành tẩu sa mạc mệt nhọc, và đương nhiên, cũng là nơi chốn an toàn mùa yêu thú bạo động.

Tường thành được xây dựng từ những vật liệu đặc biệt, có thể chống lại sự công kích của yêu thú với cường độ cao, quan trọng hơn, mỗi tòa thành đều có một vị cường giả Đuróc thứ hai tọa trấn, căn bản đứng ở thế bất bại.

- Mẹ nó, một vài hàng!

Đưa tay lên lau mồ hôi chảy như mưa, Việt không kìm được mà lầm bầm chửi mấy câu bằng tiếng mẹ đẻ. Liên tục chạy hết tốc lực, lại trong thời gian dài như vậy, dù có Song Ngư Ấn hấn cũng có chút không chịu nổi nhiệt. Cũng may là cuối cùng đã đến được nơi an toàn, thời gian tới có thể nghỉ ngơi rồi.

Bây giờ tìm một phòng trọ rồi vào tắm cho sướng thân, chén một bữa no nê rồi đánh một giấc đã đời, mặc kệ đời, ra sao thì ra.

- Người đồng như vậy, phải nhanh chóng tìm nhà trọ không hết chỗ mất!

Đảo mắt nhìn quanh, thấy tu giả vào thành rất đông, hơn nữa không ít viên mãn giả, nếu tranh giành phòng trọ hẳn cũng không đủ khả năng dùng vũ lực đè ép người ta, tốt nhất là nên tranh thủ đi kiếm ngay mới là thượng sách.

Đúng lúc Việt chuẩn bị lao đi, thì phía sau hắn đột ngột vang lên chấn động khủng khiếp, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cả một mảng tường thành dài hóa thành đồng đồ nát. Chuyển ánh mắt về phía xa, chỉ thấy đầu Cự mãng đang không ngừng há miệng phun ra những cột sáng bắn về phía tòa tiểu thành, không biết có bao nhiêu người chết dưới cột sáng này, tường thành vỡ nát như đậu phụ.

- Hắc Viêm Mãng...là Hắc Viêm Mãng!

Việt cảm thấy kinh hoàng, Hắc Viêm Mãng chính là chủng loài mạnh mẽ nhất trong Ngũ cấp linh thú, thực lực đỉnh tiêm, dù là cường giả Bước thứ hai chưa chắc có thể chống lại.

- Cường giả Bước thứ hai đâu, mau mời cường giả ra tay!

- Đúng vậy, mau mời Thành chủ ra tay!

- Thành chủ, mau mời thành chủ!

Không biết ai là người đầu tiên la lên, lập tức nhận được sự hưởng ứng của mọi người, trong thời khắc hung hiểm này, chỉ có cường giả thật sự mới bảo vệ toàn bộ thành trấn khỏi thảm cảnh.

Thế nhưng chờ mãi vẫn không thấy thành chủ xuất hiện, trong khi Hắc Viêm Mãng cùng thú triều đã tới rất gần. Lập tức không ít người lao về phía phủ thành chủ, thậm chí không kịp chờ đợi mà đạp đổ đại môn tiền vào bên trong, đây là hy vọng cuối cùng của mọi người.

- Thành chủ...mấy ngày trước đã rời thành rồi...

Nhận được câu trả lời của đám gia môn trong phủ, không ít người nội tâm sụp đổ, trong đó có cả Việt. Hắn vạn lần cũng không thể ngờ, cộng rom cứu mạng tưởng như ngay trước mắt lại hóa xa tận chân trời.

Nếu như không có cường giả Bước thứ hai ở đây, tòa tiểu thành này e rằng sau ngày hôm nay sẽ trở thành lịch sử, lập tức sẽ biến mất trong đợt thú triều khủng bố như này.

Àm ầm!

Lại một đạo hắc viêm nữa xuyên qua hư không đánh trúng cự đại thành môn. Sau một khắc, thành môn dày đến một mét, được chế tạo từ sắt thép bị hắc viêm ăn mòn. Ngọn lửa màu đen không bị hao tổn bao nhiêu vẫn một mực tiếp tục lan tới trung ương thành phủ. Mọi vật trên đường đi của nó đều biến mất dạng không thấy tăm hơi, một chút cũng không còn.

- Phủ thành chủ cũng sập rồi, mọi người chạy mau!

- Thành chủ không có trong thành, cái này còn thủ cái mẹ gì nữa!

- Chờ một chút, nói không chừng có Cường giả Bước thứ hai chạy tới.

- Đợi đến lúc đó e rằng chúng ta đã thành phần của đám yêu thú mất rồi! Còn không chạy còn đợi đến bao giờ nữa!

Đàn thú còn chưa có tiến hành hãm thành đến lúc nguy cấp thì nhân tâm những võ giả ở trong thành đã tan rã.

Bầu trời tối sầm lại, hắc viêm đột nhiên hướng tới chỗ hắn bay tới. Thân hình khẽ lay động, hư ảnh Nhân mã lơ lửng hiện ra, hắn đã ở vị trí cách đó chục trượng. Mặt khác vài tên tu giả Linh Phách cảnh phản ứng không kịp, tính thêm cả tường thành cũng bị hắc viêm thôn phệ, đến cả hải cốt cũng không còn.

- Thủ không được, chỉ còn chạy trốn thôi!

Việt ra quyết định rất nhanh, người khác muốn chết thì cứ chờ, hắn vẫn còn trẻ lắm, không thể phụng bồi, lập tức quay đầu chạy về phía bên kia của tòa thành, nhắm hướng trạm nghỉ gần nhất mà mở tốc lực.

Trạm nghỉ này thành chủ tình cờ vắng mặt, hắn không tin trạm nghỉ khác cũng tình cờ như vậy. Dù sao thì cũng không còn tùy chọn nào khác để mà lựa, mệnh mạng đại mặc căn bản không có chốn dung thân, chỉ có núp bóng cường giả mới thực sự an toàn.

Còn những người ở trong thành này, hắn không có ý định cứu, thiên hạ thương sinh vốn không phải chuyện của hắn, hơn nữa hắn ước gì đám tu giả này cản chân đợt thú triều, để hắn có thêm thời gian chạy trốn.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tòa tiểu thành đã bị thú triều vây lấy, không đủ thời gian uống chén trà đã hoàn toàn biến thành bát mì vằn thắn.

Trên bầu trời dưới tường thành mỗi một tầng không gian đều có thể chứng kiến đủ loại yêu thú. Tiếng kêu la vang lên, huyết khí bay cao đến tận trời xanh, sinh linh đồ thần có lẽ cũng chỉ đến mức này mà thôi.

Đương nhiên không phải toàn bộ yêu thú đều quan tâm tòa tiểu thành, không ít hung cầm dị thú bỏ qua miếng bánh thơm ngon, tiếp tục dẫn đầu thú triều tràn lên.

Ah!

Chạy phía sau Việt một đoạn khá xa có vài tên Linh Phách giả đột nhiên bị một đầu lưỡi dài nhỏ cuốn lấy, trên đầu lưỡi là những gai nhọn mọc ngược xuôi, nhẹ nhàng kéo một phát, thân thể của mấy người kia chia năm xẻ bảy.

- Ngũ cấp sơ giai Xích Thiềm Thừ!

Nghe vậy Việt lập tức tăng tốc độ lên cực hạn, căn bản không dám dừng lại một giây phút nào. Thêm một đầu Ngũ cấp linh thú xuất hiện, nơi đây đã không còn là địa phương mà tu giả Đệ nhất Bộ có thể hoành hành.

Thú triều tràn tới, một số đầu phi hành yêu thú có tốc độ cao nhất đã bắt kịp bước chạy của Việt, khiến hắn cảm thấy rất đau đầu. Yêu thú thì nhiều, mà hắn lại không dám thả tay chém giết, một khi giết chóc động tĩnh quá lớn, tự nhiên bị Xích Thiềm Thừ phát hiện. Đến lúc đó cho dù hắn có thủ đoạn thông thiên đều khó thoát khỏi cái chết.

- Lũ súc vật này!

Dù đã đạt tới tốc độ tối đa vẫn không có cách nào dứt ra khỏi đợt thú triều này, khiến hắn hết sức phiền muộn. Nhưng lúc bí bách này hắn chợt nảy ra một ý tưởng.

Đột nhiên hắn xoay người lại, song thu xoay chuyển không ngừng, động tác chậm rãi nhưng tốc độ lại rất nhanh, cuối cùng toàn lực đánh ra một trận phong quyền về phía Thú triều, đồng thời mượn phản lực hóa thành hư ảnh Nhân Mã bắn đi, trong khoảnh khắc đó đã vượt qua tốc độ cực hạn của bản thân.

Với tốc độ như vậy cuối cùng cũng cắt đuôi được Thú triều, nhưng hắn biết rõ, nguy hiểm vẫn chưa qua, bởi hắn có thể cảm nhận được một đôi mắt lạnh như băng đang khóa chặt mình. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong bầy thú, Hắc Viêm Mãng nửa người trên đứng vững, như một cây cột chống trời.

Miệng mở rộng ra, yêu khí tụ tập lại, Hắc Viêm Mãng phun ra một đạo hắc viêm đen kịt, trong nháy mắt hắc khí đã thông yêu khí bị phong tỏa, liền xuất hiện bên ngoài vài dặm.

Việt cắn răng, thân hình bắn sang một bên, lập tức trên mặt đất cả một gò cát bị san thành bình địa, hắc viêm kinh khủng đốt cháy cả dải cát vàng.

Phụt!

Một ngụm máu tươi được phun ra, thân hình Việt trở nên lung lay, tuy đã tránh thoát một kiếp nhưng vẫn bị dư kinh ảnh hưởng, bị thương không nhẹ.

Đương nhiên, giờ không phải lúc dưỡng thương, Việt lôi bình đan được đồ mấy viên rồi ném vào miệng, không đợi được lực ngấm mà lập tức vất chân lên cổ chạy tiếp.

Đợt marathon này, rốt cuộc sẽ kéo dài đến lúc nào đây!

Tại lúc Việt ly khai không bao nhiêu lâu thì tòa tiểu thành phía sau cũng đã bị san bằng thành bình địa. Đồng thời cũng có hai đạo nhân ảnh xuất hiện.

- Ai, tới chậm!

- Ta đã ảm ước được tình thế không ổn nên rời thành dùng hết tốc lực đi gọi người hỗ trợ thủ thành, nhưng lại không kịp trở về! Ta đúng là tội nhân của Đế quốc!

- Theo trình độ thành thị bị phá hủy thì có lẽ là một đầu Ngũ cấp yêu thú đỉnh cấp đã đi qua nơi này. Khá tốt không có Lục cấp yêu thú, nếu không e là chúng ta cũng chỉ còn nước rút lui!

- Lần này thú triều đột nhiên xuất hiện, hơn nữa lại điên cuồng như vậy, không rõ đám Thú vương trong Phần Thiên Mạc phát rõ cái gì không biết nữa!

- Không sao, lần này có Ngũ cấp linh thú ma luyện, nói không chừng chúng ta có thể tìm kiếm cơ hội đột phá cũng nên!

Thân ảnh hai người lóe lên rồi biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 133: Kịch chiến

Trong lúc thú triều, phương viên vạn dặm thậm chí là mấy vạn dặm đều không có một khu vực nào triệt để an toàn.

Sau khi thoát ly khỏi một đợt thú triều, lại một đợt yêu thú khác tiến đến, căn bản không có thời gian nghỉ ngơi.

Mới có mấy ngày đi đường thôi nhưng Việt đã chạy thoát khỏi ba đợt thú triều, may mà không gặp phải Ngũ cấp linh thú, nếu không thì hạ tràng của hắn e là rất khó nhìn.

- Kinh nghiệm hơn mười cuộc chiến đấu trong một ngày này thu được không nhỏ, nhưng chỉ sợ là chưa đến được trạm tiếp theo thì cũng bị hao tổn linh lực mà chết mất!

Ừm.....ùm bò.....o.....!

Một đầu yêu ngưu trên lưng mọc ra hai cánh từ trên không trung lao xuống hướng tới gã thiếu niên bên dưới công kích. Bàng bạc yêu khí khiến cho không khí kịch liệt chấn động, gợn sóng nổi lên bốn phía.

- Nghiệt súc, muốn chết!

Việt hừ lạnh, đầu cũng không thèm ngẩng, cây hắc vũ cực lớn trong tay chém lên, linh lực cuộn cuộn tạo ra một luồng hắc khí quét tới.

Cảm nhận được một kiếm này vô cùng đáng sợ, yêu ngưu đang muốn tránh đi, nhưng vô luận là nó tránh né như thế nào thì cũng không thoát khỏi phạm vi của hắc khí. Thân hình của nó lập tức vỡ vụn, hoa máu bay đầy trời.

Thời gian qua chém giết rất nhiều yêu thú, chiếc lông vũ màu đen kỳ lạ này không biết đã thôn phệ bao nhiêu tử khí, có thể cảm nhận được sức mạnh được gia tăng đáng kể. Hắn cũng không muốn sử dụng đến thứ đồ chơi không thể khống chế như vậy, nhưng ở tình thế ngặt nghèo như vậy, cũng chỉ đành buông tay mà làm thôi.

Thời gian từng ngày trôi qua, số lượng yêu thú ngày càng nhiều. Bên trong phương viên hai vạn dặm tất cả đều là bóng dáng của yêu thú, rậm rạp chẳng chịt, phủ thiên cái địa.

Đến khi khoảng cách đến trạm nghỉ tiếp theo chỉ khoảng nửa ngày đường, thì Việt lại lần nữa sa vào nguy cơ. Hắn gặp phải một đầu Tứ cấp yêu thú bá chủ, có thể coi là Chuẩn Ngũ cấp – Thiết Giáp Lang.

Không chỉ thực lực mạnh mẽ vượt trội viên mãn giả Đệ nhất Bộ, toàn thân Thiết Giáp Lang còn phủ kín lân giáp, dù là hắc khí từ chiếc lông vũ cũng nhất thời khó có thể xâm nhập, quả thực vô cùng khó chơi.

Việt thu hồi cây hắc vũ, huyết văn nhanh chóng hiện lên bao phủ hai cánh tay, tiếp đó song quyền liên tục đâm lên cơ thể của con hung thú.

Leng keng.....Đ - A - N - G.....GGG!

Vô số hỏa tinh tách ra, loạn quyền của Việt chỉ có thể để lại trên người của Thiết Giáp Lang một vài dấu vết nhỏ mà thôi, ngay đến cả lân phiến cũng không có cách nào phá vỡ, nhìn hẳn lúc này không khác nào trâu húc đầu vào núi.

Tuy không tạo ra ảnh hưởng về thể xác, nhưng lại thành công kích động sự tức giận của Thiết Giáp Lang, trong mắt nó hiện lên lửa giận màu đỏ, trực tiếp há mồm phun ra một đoàn yêu khí nóng bỏng.

Chỉ có điều đoàn yêu khí vừa bắn ra, thân hình Việt đã xuất hiện bên cạnh đầu hung lang, một quyền giáng thẳng xuống cổ nó.

- Không tốt!

Quyền vừa chạm tới, còn chưa kịp tạo ra tổn thương gì thì thân hình Việt đã lui về sau, Ma Kết Ấn giúp hắn né được một trào đầy bất ngờ của Thiết Giáp Lang, nếu không e là hạ tràng đã không ổn rồi.

Bị đối phương liên tục né đòn, Thiết Giáp Lang phẫn nộ, há miệng hướng tới Diệp Trần phun ra từng đạo yêu khí màu đỏ, đại lượng yêu khí trong hư không phảng phất giống như một đóa phương tiên hoa vô cùng hoàn mỹ, công kích trên một phạm vi vô cùng lớn.

Không thể nào tránh được, Việt từng quyền vung lên đánh vỡ những đạo yêu khí nóng rực kia, chỉ có điều lực lượng và tốc độ ra đòn của hung lang quá khủng khiếp, Việt bị hai đạo yêu khí đánh trúng ngực. Tuy chưa thể phá được Thiên Ma thể của hắn, nhưng vẫn khiến hắn liên tục thổ huyết, linh lực đảo loạn, có chút mất khống chế.

- Chết tiệt, lão tử sợ nguoi chác!

Đối thủ tuy mạnh mẽ, nhưng Việt không sợ hãi, thời gian qua hắn chạy trốn chui lủi như chó giữa những đợt thú triều, cũng cảm thấy hơi bị bức bối, hôm nay cần phải giải tỏa mới được. Hơn nữa đối thủ mạnh như vậy, có thể làm hòn đá ma luyện cho hắn.

Bốn loại hư ảnh hiện ra bao quanh người hắn, Ma Kết được phong vị của những đoàn yêu khí, Nhân Mã tăng tốc độ ra quyền, Song Ngư khuếch đại công kích, cuối cùng là Bảo Bình thôn phệ linh lực trong những đoàn yêu khí, sử dụng chi quyền tiếp theo.

Cứ như vậy từ liên tục trúng đòn liên tục thổ huyết, Việt dần dần phòng ngự được trước công kích điên cuồng của đối phương, Thiết Giáp Lang cũng trở nên nôn nóng, liên tục phun ra sà loạt đạn rồi xông tới tấn công, một trào như lời đình chụp tới.

Thân hình Thiết Giáp Lang vừa động, Việt thân hình khẽ lui lại tưởng như muốn tránh lui, nhưng không ngờ chỉ là động tác mượn đà, thân hình hắn đột nhiên lao về phía trước, một quyền dừng mãnh đâm tới.

Đang, đang...!

Huyết quang sáng rực, quyền kinh đại thịnh như một ngôi sao băng đỏ rực bay qua bầu trời đêm, cuồng mãnh và chạm với cự trào dữ tợn của Thiết Giáp Lang.

Quyền trào va chạm, hỏa tinh văng khắp nơi, Việt lập tức bay rót ra ngoài, há mồm phun ra một ngụm máu tươi, một ngụm máu rất lớn. Nhưng địch thủ của hắn cũng không mấy dễ chịu hơn, bay ra phía sau cả mét, thân hình đồ sộ loạng choạng không thể đứng vững.

Phải biết rằng trước đó công kích của hắn cũng không thể nào làm cho thân thể của Thiết Giáp Lang suy chuyển lấy nửa phân, không ngờ lần va chạm này lại có thể lưỡng bại câu thương, rõ ràng không phải là may mắn, mà là một sự tiến bộ trong thực chiến của hắn.

Cường độ thân thể của hắn có thể sánh được Thiết Giáp, nhưng rõ ràng lực lượng không thể bằng, nếu cứng đối cứng căn bản là tự tìm thiệt thòi, vì vậy vừa rồi một quyền tưởng như đơn giản, nhưng ẩn chứa cả bốn môn ẩn pháp mà hắn đang có trong tay.

Tốc độ của hắn không bằng đối phương, vì vậy đầu tiên dùng Ma Kết Ấn phán đoán phong vị công kích để có thể lấy lợi thế về thời điểm, tiếp đó dùng Nhân Mã Ấn gia tăng tốc độ ra quyền để có thể đánh tới khi trào kinh chưa đạt đến mức cao nhất. Khi quyền trào sắp sửa va chạm thì Bảo Bình hư ảnh đã hấp thu một phần linh lực phát ra từ cự trào, rồi Song Ngư Ấn khuếch đại quyền kinh lên cực hạn đúng vào lúc hai bên chạm nhau.

Kết quả thấy rõ ràng, hai bên lưỡng bại câu thương, đương nhiên thua thiệt hơn vẫn là ở phía của nhân loại.

- Ha ha, biết lợi hại của bản thiếu gia chưa?

Việt há miệng cười khùng khục, miệng hắn đầy máu chảy ra nhưng huyết vẫn rực rỡ, khí thế trên người càng trở nên cường thịnh hơn, rõ ràng trong chiến đấu không chỉ đột phá về khả năng sử dụng linh thuật, còn trực tiếp đột phá về tu vi.

Lúc này Thiết Giáp Lang cuồng nộ vô cùng, trên người nó yêu khí hồng sắc nóng bỏng hội tụ cực nhanh đánh về phía Việt. Con hung lang muốn một trào đánh chết con mồi cứng đầu này.

Xiu....UUUU!!

Thân ảnh hóa thành một đạo lưu tinh cực lớn, Thiết Giáp Lang nhanh chóng đột phát đến vận tốc âm thanh. Hắc sắc lân phiến bên ngoài thân thể cũng hiện lên những ánh sáng hồng sắc.

- Chẳng lẽ bản thiếu gia lại sợ ngươi!

Việt xông tới, một quyền từa lực đánh ra, huyết quang chói lọi, ngay cả không khí cũng bị xé rách, phía trước liền trở thành thế giới chân không. Một quyền này tốc độ cực cao, tránh khỏi cự trào của hung lang, rồi giáng trúng ngực của nó. Lân phiến trước ngực nó bị xé nát, nương theo đó là một dòng huyết dịch màu đỏ sậm chảy ra, đồng thời thân thể cũng bay ngược trở về phía sau.

Thân thể Thiết Giáp Lang khẽ động lập tức ngừng lại thế lui. Mà những lân phiến lớn nhỏ cỡ nắm tay trên thân thể nó cũng rung động lắc lư tựa như trở thành những lưỡi dao sắc bén vô cùng cùng với thân thể không lồ của mình lại càng thêm hung hãn tráng kiện.

Thế nhưng nó còn chưa kịp phát động công kích thì tên nhân loại đáng ghét kia đã xuất hiện trước mắt nó, tốc độ nhanh đến mức không tưởng.

Thiết Giáp lang cuồng rống ba tiếng, miệng há to phun ra một đạo yêu khí hồng sắc cô đọng cực độ. Yêu khí như thoi đưa, như trường mâu hình dáng giống như một đỉnh ốc nổ bắn ra mà.

Nhưng nó chỉ vừa mới há miệng thì tên nhân loại kia đã né sang bên, thân hình lại sấn tới, một quyền đâm thẳng vào ngực hung lang, đúng vị trí ban nãy lần giáp bị đánh vỡ, cũng là nơi yếu hại nhất lúc này.

Máu tươi phun ra, Thiết Giáp Lang phảng phất như bị người ta ngăn chặn ở yết hầu, muốn gọi kêu cứu cũng không được. Thân thể khổng lồ của nó không ngừng run lên run lên.

Một quyền vừa rồi vừa xuyên qua lớp lân giáp, linh lực đã hóa thành cuồng phong bạo vũ tiến vào bên trong cơ thể Thiết Giáp Lang, phá hủy lực phủ ngũ tạng của nó, chính là một quyền tát sát.

- Người có thể an tâm chết đi!

Việt vận linh lực muốn đẩy bật cơ thể nặng nề của hung thú ra, nhưng đúng lúc này, dị biến nổi lên.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 134: Tự tập

Thiết Giáp Lang chính là bá chủ trong Tứ cấp linh thú, hơn nữa lại sinh sống quanh năm trong Phần Thiên Mạc khắc nghiệt này, đương nhiên có sức sống cực kỳ mãnh liệt, đó là điều mà Việt không thể ngờ được.

Vốn dĩ hân nhĩ bị một quyền vừa rồi, Thiết Giáp Lang khó mà chịu được, nào ngờ được nó ượng ngạnh cố đứng yên một chỗ để có thể trừng kích. Một trào gió lên rồi nhanh chóng chụp xuống đầu của con mồi, móng vuốt sắc bén nhọn hoắt xé rách không khí. Những tiếng rít gào vang lên có thể khiến cho màng nhĩ của người ta bị phá vỡ.

Tay trái của Việt cũng hóa thành một quyền, đâm ra đón nhận một trào trí tử của Thiết Giáp Lang.

Sấm sét nổ vang, cả hai đồng thời rút lui. Bất đồng là thân thể của Thiết Giáp Lang lặn trên mặt đất quay cuồng thối lui, mà Việt thì hai chân kéo lê tạo thành một vết mờ trong không khí.

Nhìn qua vết cào trên nắm tay, Việt âm thầm kinh hãi. Vốn dĩ yêu thú lợi hại nhất chính là cận chiến, chỉ có một số nhỏ yêu thú mới lấy viễn chiến là ưu thế. Móng vuốt của Thiết Giáp Lang vô cùng cứng rắn có thể so sánh với thượng phẩm linh binh. Không những thế yêu khí của nó lại vô cùng nóng bỏng, sức sát thương tăng cường mạnh mẽ, dưới một trào này cho dù là Linh Phách giả hậu kỳ cũng phải vẫn lạc.

- Sức sinh này, còn muốn phản kháng!

Thân hình lóe lên, Việt xuất hiện bên cạnh Thiết Giáp Lang, bàn tay ngưng thành chỉ đâm thẳng vào một bên mắt của hung lang.

Vốn dĩ Thiết Giáp Lang còn đang quay cuồng, khí huyết đảo lộn, đợi đến khi nó có thể hoàn mỹ điều khiển thân thể của mình thì ngón tay cứng như thép của đối phương đã đâm vào trong hốc mắt của nó.

Một kích đắc thủ, Việt lập tức đập vào cơ thể đồ sộ của hung thú, mượn lực nhanh chóng lùi ra sau. Yêu thú bị mất đi một con mắt, trong thời gian ngắn sắp tới tất nhiên sẽ điên cuồng vô cùng thì không nên tiếp cận quá mức. Chỉ cần đợi đến khi nó tiêu hao đại bộ phận thể lực, đến lúc đó triệt để giải quyết nó cũng không muộn.

Quả nhiên, mắt trái bị đâm thủng khiến nó kịch liệt đau nhức khiến cho Thiết Giáp Lang cuồng nộ. Con mắt còn lại của nó lập tức hồng lên hiện ra hào quang đỏ như máu. Yêu khí hồng sắc đột nhiên chột hiện quanh người Thiết Giáp Lang như ngọn đuốc sống, kịch liệt chấn động, phóng thẳng lên trời.

Vèo!

Trong hư không, ánh sáng màu đỏ lóa lên. Ngay lập tức Thiết Giáp Lang hóa thành một hỏa thạch đu tới trước người Việt, tung một trào vũ lên đầu hân. Thế nhưng chỉ vũ trúng khoảng không, đối phương đã tránh thoát từ bao giờ.

Graaaaaaaaaaooooo!!!!

Thiết Giáp Lang cơ hồ sắp điên cuồng, lân phiến bên ngoài thân thể của nó đột nhiên dựng đứng thẳng lên, thân thể đồ sộ run lên, vô số lân phiến sắc bén hướng tới bốn phương tám hướng nổ bắn ra.

XIU.....XIU.... Thanh âm không ngớt không dứt.

Lân phiến của Thiết Giáp lang quả nhiên sắc bén, hơn nữa tốc độ quá cao, dù đã thối lui cả trăm mét nhưng Việt vẫn bị lân phiến bắn trúng, trên cơ thể lập tức xuất hiện một vài lỗ, có thể thấy máu tươi không ngừng chảy ra, kết hợp với huyết văn sáng rực, nhìn hân không khác gì Ma thần hiện thế.

Thiết Giáp Lang cũng không có đạt tới mức lân phiến có thể lập tức dài ra. Thoáng cái bắn ra nhiều lân phiến như vậy thì rất nhiều địa phương trụ lại một mảnh, phòng ngự của nó cũng giảm đi rất nhiều. Đây chính là thời cơ tốt nhất.

- Sức sinh, để bản thiếu gia dạy người biết lễ nghi!

Đám bay một chiếc lân phiến to bằng bàn tay, Việt lập tức động thân lướt tới, chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện bên trên Thiết Giáp Lang, một quyền giáng

thăng xuống, huyết quang chói lọi, như một vị ma thần hủy thiên diệt địa.

Rầm!

Một quyền này có thể nói quán đả mười thành công lực của bản thân, khiến thân hình nặng nề của Thiết Giáp Lang lập tức bị ép xuống đất, hoàng sa bay mù mịt như có bão cát đang đến. Có thể thấy rõ trên lưng nó có một lỗ hồng lớn, xuyên xuống dưới bụng, máu không ngừng chảy ra, sinh cơ cũng theo đó trôi đi.

Việt xoay người nhảy qua một bên, rất nhanh lấy ra tinh phách của Thiết Giáp Lang. Thời gian qua hấn giết không ít Tứ cấp linh thú, nhưng căn bản không thừa ra chút thời gian nào để thu thập tài nguyên cả, giờ nghĩ lại cảm thấy thực sự đáng tiếc.

NGAO NGAO NGAO.....

Thu thập xong tài liệu, lỗ tai Việt khẽ động, ở bên ngoài ngàn dặm, hư không chấn động truyền đến một tiếng rống. Hấn thậm chí còn cảm nhận được không khí lưu động trong hư không nhanh hơn rất nhiều.

- Mẹ ơi, là Ngũ cấp linh thú, không, là Lục cấp!

Sắc mặt đại biến, không kịp suy nghĩ gì mà thân hình lập tức hóa thành một đạo hào quang bỏ chạy.

.....

Trần Mạc Thành, là một trong tám trạm nghỉ của Phần Thiên Mạc, nhưng so với bảy tòa tiểu thành còn lại thì quy mô hơn hẳn, vô cùng phồn hoa, hơn nữa trong thành lúc nào cũng có hai vị cường giả Bước thứ hai tọa trấn, cực kỳ an toàn, chính là nơi chôn cất cuối cùng đợt thú triều lần này.

Lúc này trên tường thành, đã có không ít Linh Phách giả đang đứng, không ít trong số đó đã đạt tới viên mãn, rõ ràng là một cỗ chiến lực rất lớn.

Hơn nữa quan trọng hơn, đứng ở vị trí cao nhất, khí vận lưu chuyển, thiên địa vờn quanh, chính là những vị cường giả Bước thứ hai, cũng là những người quyết định vận mệnh cuộc chiến lần này.

Nổi bật trong số đó, là một vị trung niên nhân khuôn mặt khô gầy, sau lưng là một trường bào màu đen, bên trên còn có tiêu kỳ hình một đầu phi mã đang bay lên trời cao. Nếu như Việt ở đây lập tức nhận ra người này, chính là lão nhân hấn gặp được trên thuyền Đạp Thủy, Phi Mã Mục Trường Phi Vân lão nhân.

Đứng bên cạnh lão lúc này là một vị nam tử vô cùng anh tuấn, toàn thân bạch y tiêu sái vô song, gương mặt toát ra soái khí không thể không nhìn nhiều, hoàn toàn đối nghịch với hắc bào Phi Vân lão nhân.

Người không biết sẽ tưởng rằng là hai sư đồ, nhưng thực ra người này chính là bằng hữu cùng một thế hệ với Phi Vân lão nhân, Thiên Nam đế quốc Tam đại thế lực Lục phẩm Tà gia, Tà Kiếm. Gương mặt sở dĩ trẻ như vậy là do phục dụng một loại đan dược đặc thù, cũng chỉ là sở thích mà thôi.

Tà Kiếm nheo mắt nhìn về phía xa, tập trung vào một đạo thân ảnh đang bay tới, sau lưng là một đôi cánh dài tới năm mét, trông rất sống động, ngay đến cả lông vũ cũng có thể thấy được. Mà ngay cả không khí xung quanh cũng bị xé nát, rõ ràng tốc độ phi hành vượt xa tốc độ âm thanh không phải một hai lần.

- Phi Vân, vị thiếu chủ kia của ngươi đến rồi kia!

Phi Vân lão nhân cười nói:

- Thế nhân ai cũng biết đến Phi Mã thiếu chủ uy danh lừng lẫy, nhưng mấy ai biết được tiểu thiếu chủ của Phi Mã Mục trường, thiên phú thậm chí còn siêu việt đại ca mình!

Trên tường thành cường giả Linh Phách cũng bắt đầu nhao nhao đàm luận.

- Mau nhìn, thiên tài thời này cũng đang nhao nhao chạy đến!

- Lần này thú triều tính nguy hiểm cũng không lớn đến mức không tính được. Đại tông môn ở Thiên nam đế quốc và Lam Nguyệt quốc tất nhiên sẽ cho những thiên tài của mình đến tham dự trấn chiến. Chỉ có trong chiến đấu mới có thể đột phá. Phải luôn chiến đấu thì mới có thể mạnh hơn được!

- Đó chính là thất phẩm tông môn Phi Tinh Môn đại đệ tử Lưu Tinh cùng nhị đệ tử Lý Vãn, lần lượt bài danh 23 và 24 trên Nam Phong Bảng!

- Người kia, trời, không phải là Liễu đạo Liễu Trầm Sơn, bài danh thứ mười chín trên Nam Phong Bảng sao?

- Bên cạnh hấn là ai vậy? Dường như hai người có hiềm khích!

- Người kia mà ngươi không nhận ra sao? Chính là Đế đô Thiết gia Quý trảo Thiết Hổ, Nam Phong bảng bài danh thứ 15 đó!

- Kia là người nào, bay nhanh đến như vậy? Là đệ tử của Phi Mã Mục Trường?

- Nhìn song dực màu đen sau lưng hắn đi, rõ ràng là đệ tử của Phi Mã Mục Trường, thậm chí có thể là đệ tử của Phi Vân tiên bối!

Theo thời gian càng về chiều, một đờn thiên tài nhao nhao xuất hiện.

- Ô! Lại có một thiên tài trẻ tuổi đến, tiểu tử kia là ai, tu vi là gì vậy, sao ta không thể xác định được?

- Chắc là có bí pháp ẩn đi khí tức! Ô, về mặt hấn, dường như đang xúc động quá mức thì phải...

- Ta còn thấy hấn sắp sửa khóc đến nơi rồi... Thú vị thật!

Có người ánh mắt lợi hại, thoáng cái chứng kiến bên ngoài bảy tám dặm có một thân ảnh trẻ tuổi hướng tới Trần Mạc Thành, tốc độ chạy không thua kém với Phi Mã tiểu thiếu chủ kia chút nào.

Người này chính là Việt. Sau bao nhiêu giông bão, cuối cùng hắn cũng đến được một chốn an toàn có thể nghỉ ngơi, thử hỏi tâm trạng sao mà không xúc động cho được?

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135: Chờ đợi

Ngay khi Việt vừa bước chân qua cổng thành, thì vị tiểu thiếu chủ của Phi Mã Mục Trường cũng đặt chân lên tường thành, hai người gần như đến nơi cùng một thời điểm.

Liếc ánh mắt về phía cổng thành, nhìn theo thân ảnh thiếu niên vừa mới biến mất, vị tiểu thiếu chủ này khẽ nhếch miệng cười, song dực phía sau lưng cũng thu lại thành một chiếc trường bào tung bay sau lưng, quả thực rất giống với Phi Vân lão nhân, nói là đồ đệ thì ai cũng tin.

- Tham kiến tiểu thiếu chủ!

Phi Vân lão nhân có chút cung kính chào thanh niên trẻ tuổi này, nhưng đối phương lập tức né sang một bên xua tay nói:

- Phi Vân trưởng lão đại lễ như vậy, Thiên Lý Minh đâu dám nhận! Vị tiên bối này là...

- Thiếu chủ, giới thiệu cho ngài, đây là lão bằng hữu của ta, Tà gia Tà Kiếm!

- Thì ra là Bạch Y Kiếm danh tiếng lẫy lừng, vẫn bối xin có lễ!

Tà Kiếm khe khẽ gật đầu, ánh mắt hứng thú nhìn vị tiểu thiếu chủ này, rốt cuộc có điểm gì đặc biệt mà lão bằng hữu vẫn thường xuyên nhắc lên, khen không dứt miệng, thậm chí so với vị Đại thiếu chủ kia còn đánh giá cao hơn.

Ấn tượng đầu tiên là đối phương bị chột bên mắt trái, gương mặt mộc mạc rắn rỏi không có gì nổi bật, nhưng con mắt còn lại sáng rực thần quang nhu thu hút tâm thần người đối diện.

Là một cường giả nổi danh của Thiên Nam Đế quốc, Tà Kiếm đương nhiên đã gặp qua Tam đại thiên tài của đế quốc, đặc biệt là vị Phi Mã thiếu chủ kia, quả thực xứng đáng là nhân trung chi long, khí độ bức nhân. Còn thanh niên trước mắt, mộc mạc cương trực, giản dị dễ gần, căn bản không có gì quá nổi bật như lời mà Phi Vân lão hữu từng nói.

- Thiếu chủ, người thiếu niên vừa rồi, ngài quen biết sao?

Phi Vân lão nhân là cường giả Bước thứ hai, đương nhiên sự chú ý ban nãy của Thiên Lý Minh không thoát khỏi ánh mắt của lão, liền lên tiếng hỏi.

Thiên Lý Minh khẽ mỉm cười đáp:

- Cũng từng gặp mặt một lần! Thiên Nguyệt chiến lần này, hắn sẽ là một ẩn số thú vị!

- Tốc độ của hắn không tệ, thực lực có lẽ cũng tạm. Nhưng thiếu chủ nên để tâm đến mấy người Liễu Dao, Thiết Trảo, Lưu Tinh, Lý Văn thì hơn!

Nghe lời của Phi Vân lão nhân, Thiên Lý Minh không tiện phản bác, chuyển ánh mắt nhìn về nơi cổng thành, có hai thanh niên song song bước đến, một người khí chất phiêu dật như cây liễu trước gió, người còn lại thì thô hào cuồng dã, hoàn toàn đối nghịch nhau.

Cảm nhận được có người đang nhìn mình, cả hai vốn đang găm gù nhau lập tức chuyển ánh mắt lên, thì thấy đang đứng trên tường thành ngạo nghễ nhìn xuống, chính là gã thanh niên vừa mới phi hành trên bầu trời. Miệng nở nụ cười mộc mạc nhưng con mắt duy nhất còn lại sáng rực tràn ngập tự tin.

“Người này...thật mạnh mẽ!”

Đó là suy chung hiện lên trong đầu của cả hai lúc này. Hai người bọn hắn không phải là kẻ vô danh, thậm chí rất có danh tiếng là đẳng khác, lần lượt bài danh thứ mười lăm và mười chín trên Nam Phong bảng, Quỷ thảo Thiết Hồ và Liễu đạo Liễu Trảm Sơn, nhưng khi nhìn thấy thanh niên kia cũng phải cảm thấy có chút áp lực.

“Phi Mã Mục Trường khi nào xuất hiện thiên tài như vậy?”

Tiến vào trong thành, Việt nảy sinh chút cảm giác choáng ngợp, dù hắn đã từng đi qua những tòa thành rất lớn như Đông Bá Thành.

Tòa Trấn Mạc thành này không sa hoa tráng lệ như Hà Nam thành, cũng không có những tòa kiến trúc hùng vĩ như Đông Bá thành, nhân số lúc này cũng không quá lớn, nhưng phần lớn đều là Linh Phách giả, Linh Luân cảnh tìm mỗi mắt mới thấy được lác đác vài mống.

Hơn nữa những tu giả này chẳng phải hạng thiện lương gì, không phải lính đánh thuê thì cũng là mạo hiểm giả, ra vào các hung địa thường xuyên như đi chợ, chém giết nhiều hơn người ta ăn cơm, vì vậy ai nảy cũng tàn sát ra sát khí kinh thiên, khiến cho áp lực nơi cổng thành càng khổng lồ.

Việt không lên đứng trên tường thành chờ đợi trường đại chiến đang tới rất gần, mà tìm kiếm một khách điểm, tắm rửa rồi đánh một giấc.

- Tiểu nhị, chuẩn bị cho ta một phòng!

- Dạ mời đại gia đi theo tiểu nhân!

- Tiểu tử, yêu thú sắp công tới, ngươi không lên tường thành chuẩn bị, lại trốn vào khách điểm à?

Một người khách giang hồ đang ngồi ăn trong quán thấy Việt dường như có ý định vào phòng ngủ luôn thì không khỏi cảm thấy chướng mắt, giận dữ quát lên.

- Lão ca, thú triều chưa tràn tới ngay đâu!

Việt không cảm thấy tức giận, chỉ cười đáp, rồi quay đầu tiếp tục bước theo tên tiểu nhị.

- Phế vật nhất chết!

Người khách giang hồ đương nhiên không tin vào lời của tên tiểu tử này, tức giận phun ra một câu. Thú triều đã đến sát thành, chẳng nhẽ không công thành luôn mà đợi người ngủ dậy rồi mới tấn công? Tim lý do cũng phải nghe lọt tai một chút chứ!

Thế nhưng hắn ta đã nhầm, bởi vì đúng là yêu thú chỉ dàn trận ở ngoài thành, chờ đợi chứ không tấn công.

Không chỉ lão mà mọi người đều cho là thú triều sẽ rất nhanh tấn công Trấn Mạc Thành, đến lúc đó người trước ngã xuống, người sau tiến lên. Nhưng nào có thể ngờ được đợi liên ba ngày trừ ngẫu nhiên có thể chứng kiến một số ít yêu thú đơn lẻ thì cũng không có chuyện gì xảy ra.

Cũng trong ba ngày này, Việt hoàn toàn vui đầu vào ngủ, cơ thể hắn hồi phục rất nhanh, nhưng vết thương cũng nhanh chóng khép miệng, quan trọng hơn, là sự mệt mỏi về mặt tinh thần sau quãng thời gian dài hành xác đã hoàn toàn trôi vào dĩ vãng.

Mở cửa phòng, cảm nhận từng tia nắng chiếu vào mặt, một cỗ thư thái không hiểu lần tràn khắp cơ thể hắn, từng tế bào đều hừng hực sinh lực, linh lực cuộn cuộn chảy trong kinh mạch.

Bàn tay chậm rãi đưa lên, một tia linh lực theo đầu ngón tay chui ra, như có sinh mệnh không ngừng nhảy nhót. Điều đáng nói là màu sắc của tia linh lực này, nếu như trước kia là sắc vàng nhạt nhạt như màu đất ngả trắng, thì bây giờ đã có thêm sắc đỏ máu.

- Hắc hắc, cách viên mãn có lẽ không còn xa!

Thanh toán tiền phòng xong xuôi, lại thưởng thêm cho tên tiểu nhị kha khá, Việt ung dung rời khỏi khách điểm, muốn tiến về phía tường thành xem xét tình hình. Nhưng vừa bước ra khỏi cửa, đã gặp được người quen, chính là hán tử đã quát mắng hắn ba ngày trước.

Đối phương vừa nhìn thấy hắn từ xa, mặt già tỏ ra xấu hổ, lập tức quay người bước đi, dường như không có dũng khí đối mặt.

Việt khẽ nhếch miệng cười, nếu đối phương sẵn sàng tiến tới nói lời xin lỗi thì hắn còn có chút coi trọng, ai dè đầu ngay cả dũng khí gặp mặt cũng không có, không rõ ai mới thực sự là rác rưởi phế vật đây.

Thực ra việc yêu thú không lập tức tiến công Trấn Mạc thành, nếu chịu khó động não, thì sẽ đoán được ra ngay.

Yêu thú tu luyện đến Tứ cấp, đã rất thông minh rồi, hoàn toàn không kém nhân loại chút nào, đương nhiên sẽ không ngu gì mà từng đám chạy tới công kích, như vậy không khác nào đưa dê vào miệng hổ cả.

Thay vì chết lê tề, tại sao không nhẫn nại chờ đợi, vừa có thể tạo ra áp lực vô hình lên người trong thành, gây ra sự ức chế, hơn nữa lại tập trung được

một đợt thú triều khổng lồ, đồng loạt công kích thì phần thắng sẽ cao hơn rất nhiều.

Hơn nữa, nếu chỉ có đám Yêu thú Đệ nhất Bộ thì còn có biến số xảy ra, nhưng đợt Thú triều lần này, rõ ràng có cả Ngũ cấp, thậm chí có cả Lục cấp linh thú, mà yêu thú đạt đến bước thứ hai thậm chí có thể nói được tiếng người, trí tuệ thì càng không cần nói.

Quan trọng hơn, bọn chúng có thể cảm nhận được bên trong Trấn Mạc thành có cường giả nhân loại Bước thứ hai, không chỉ có một người, làm sao có thể để yêu thú vội vàng đánh tới. Hội quân lại, đợt có thêm Ngũ, Lục cấp linh thú tới, rồi tiến công, tỷ lệ thắng sẽ cao hơn rất nhiều.

Đây cũng chính là nguyên nhân Thú triều lập tức giết vào tòa thành đó, vì chúng biết được bên trong không còn cường giả Bước thứ hai tọa trấn.

Nhưng yêu thú dù đông đến mức nào, xảo quyết ra sao, thì trận chiến này e là vẫn khó tránh được kết cục thất bại, vì Phần Thiên Mạc này, suy cho cùng cũng chỉ là một phần của Thiên Nam đế quốc mà thôi. Phần Thiên Mạc, là vốn dĩ là nơi thí luyện, và đợt thú triều lần này, e rằng cũng trở thành nơi thí luyện cho các thiên tài trẻ tuổi.

Thậm chí Việt ẩn ẩn cảm suy đoán, thế lực đứng sau đợt thú triều lần này, chính là hoàng thất Thiên Nam đế quốc. Thiên Nguyệt chiến sắp đến, thú triều lại đột nhiên xảy ra, các thiên tài cũng tụ tập ở Phần Thiên Mạc rất nhanh, nếu nói không có gì liên quan, có quỷ mới tin.

Việt nhếch miệng cười, dù sao cũng không phải việc của hắn, cơ hội phát tài sắp tới, không thể bỏ lỡ, lập tức cất bước nhanh chóng tiến về phía tường thành.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 136: Chiến khởi

Trấn Mạc thành là tòa thành lớn nhất trong Phần Thiên Mạc, vì vậy khi Thú triều xảy ra lập tức trở thành nơi dung thân hàng đầu cho đám mạo hiểm giả đang lang bạt trong đại mạc, khiến số lượng tu giả trong thành đã tăng lên con số ba, bốn mươi vạn.

Có lẽ khi xây dựng thành đã tính đến điểm này, vì vậy mà tường thành dài đến hơn trăm dặm, bốn đoạn tường thành cộng lại cũng là hơn bốn trăm dặm, một con số không hề nhỏ chút nào. Mỗi đoạn tường thành đều có thể đứng được hai mươi vạn người, cho nên ba bốn mươi vạn võ giả đứng trên tường thành cũng rất không có cảm thấy chật chội.

Lúc này, một số nhỏ tu giả đến phiên trực đứng trên tường thành quan sát về phía xa theo dõi tình huống xung quanh.

Việt cũng leo lên tường thành phía Đông, đưa ánh mắt nhìn ra xa, chỉ thấy vô số yêu khí cuộn cuộn bốc lên tận trời cao, như một trận đại hồng thủy đang chuẩn bị ập tới.

Quét ánh mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy tâm trạng mọi người đã có chút nặng nề và rệu rã, không còn nhiệt huyết như lúc hấn mới vào thành, rõ ràng ba ngày này đám yêu thú chờ đợi không uống công chút nào.

- Ba ngày, còn phải đợi đến lúc rồi đây!

- Thú triều loại nhỏ mười năm khó gặp. Mỗi lần bộc phát đều có một nhóm người tăng tiến tu vi. Hi vọng lần này ta có thể tranh thủ được cơ hội!

- Muốn tiến bộ, điều kiện tiên quyết là phải sống sót! Chỉ cần sống sót sau đợt thú triều lần này, chưa nói đến việc tiến bộ, riêng tài phú cũng tăng lên mấy lần rồi!

Rống! Rống! Rống! Rống! Rống! Rống! Rống!

Không khí đang yên tĩnh thì bỗng nhiên từ phía xa truyền đến từng đợt tiếng yêu thú gầm rú. Tiếng gầm không ngớt, không dứt, phô thiên cái địa, không khí đều sôi trào, sinh ra một đường vân.

Phóng nhãn nhìn lại thì ở phía xa ngoài mười dặm, yêu thú đông nghịt đang chạy tới. Loại cảnh tượng này thật giống như ao nước bị mực nước nhuộm đen, mà Trấn Mạc Thành chính là địa phương duy nhất sạch sẽ.

- Thú triều đến!

Theo rất nhiều tiếng gọi của tu giả vang lên, những tu giả ở phụ cận cũng bị đánh thức. Cứ như vậy một truyền mười, mười truyền một trăm, chỉ trong chốc lát sau tất cả tu giả ở trong thành đều rời khỏi giường chạy lên tường thành. Cảm giác áp lực bao trùm toàn bộ Trấn Mạc Thành.

Kỳ thực cũng không cần các tu giả đang canh gác trên tường thành nhắc nhở thì mọi người cũng rất nhanh phát giác được yêu thú tiến đến. Bởi vì bầu trời vốn sáng sủa thì đột nhiên mây đen kéo đến. Yêu khí tràn ngập khắp mọi nơi hội tụ ra một mảng lớn mây đen. Từ trong mây đen hiện ra những tia điện quang, ẩn trong đó là những tiếng sét đánh rền vang.

Chạy lên tường thành xem xét, có không ít người hít một hơi lãnh khí.

- Thật nhiều yêu thú, tối thiểu cũng phải hơn trăm vạn a!

- Ta không rõ, nhưng chắc cũng phải gấp đôi con số đó. Căn bản là không nhìn thấy điểm cuối!

- Mẹ ơi, nếu không có Cường giả Bước thứ hai tọa trấn, nói thật, ta cảm thấy tim mình đập loạn cả lên!

- Bản tọa đã không biết bao lần vào sinh ra tử, nhưng nhìn thấy cảnh này cũng phải cảm thấy tim đập chân run!

- Này, mấy bóng dáng to lớn kia...

Yêu thú vô cùng vô tận nhưng làm cho người ta chú ý nhất không thể nghi ngờ là sáu đầu yêu thú cực lớn, trong đó có năm đầu to chừng quả núi nhỏ.

Bên trái có hai đầu yêu thú là Việt rất quen thuộc, chính là Ngũ cấp đỉnh phong Hắc Viêm Mãng, cùng với Ngũ cấp sơ giai Xích Thiềm Thừ. Lúc này trên người chúng vết thương chồng chết, tựa như từng đại chiến một hồi khiến nó thụ thương không nhẹ.

Ngoài ra, còn có một đầu Thôn Viêm Tam Đầu Lang, Kết Diễm Tri Chu, và Liệt Hỏa Ứng, tất cả đều là Ngũ cấp linh thú, yêu khí trên người bay thẳng lên trời cao cùng với đám yêu khí giống như mây đen kia dung hợp cùng một chỗ.

Đứng giữ năm con ngũ cấp yêu thú là một đầu thần lân sa mạc khổng lồ. Con thần lân này cao tới chục mét, thể hình còn nhỏ hơn cả Kết Diễm Tri Chu, nhưng uy thế của nó hoàn toàn bao trùm phần đông yêu thú đứng phía trên. Khí tức hung ác của nó tựa như núi thử biển gầm.

Ngũ cấp linh thú bá chủ, Cuồng Sa Tích.

- Chúng ta lên trước, miễn cho khoảng cách quá gần là tổn hao Trần Mạc Thành!

Phi Vân lão nhân lên tiếng đề xuất, những cường giả Bước thứ hai khẽ gật đầu đồng tình, vừa ra tay liền lao thẳng tới sáu đầu Ngũ cấp linh thú. Trong mắt bọn hắn thì chỉ có Ngũ cấp yêu thú là đáng giá để cho bọn hắn ra tay, còn đám sâu kiến còn lại, toàn bộ lưu cho đám tiểu bối giải quyết.

Phi Vân lão nhân cùng Bạch Y Kiếm, hai người liên thủ đối phó với Cuồng Sa Cự Tích, còn năm người còn lại, chia nhau cầm chân năm đầu Ngũ cấp linh thú còn lại.

Cường giả Bước thứ hai giao chiến, chỉ một lần va chạm thôi đã làm hơn một ngàn con yêu thú ở xung quanh bị sóng xung kích diệt sát, hài cốt cũng không còn.

Linh thú bước thứ hai trí tuệ siêu quần, trong lòng biết nếu còn tiếp tục đánh như vậy thì dù có ngàn vạn yêu thú cũng không chịu được sự giãy vò như vậy, phải tìm địa phương cách xa đàn yêu thú để đánh nhau.

Cuồng Sa Cự Tích kêu lên một tiếng, quay người rời đi, năm đầu Ngũ cấp linh thú còn lại cũng theo đó mà ly khai. Cường giả Bước thứ hai bên phía nhân loại hiểu ý, lập tức đuổi theo. Đối phương không muốn tổn thương yêu thú cấp thấp, bọn hắn làm sao muốn ảnh hưởng đến nhân loại Đệ nhất Bộ đây?

Ngũ cấp linh thú và cường giả Bước thứ hai vừa rời đi, tu giả từ bốn tường thành lập tức nhảy xuống, tràn ra ngăn chặn Thú triều đang ập tới.

- Sát!

- Sát!

- Sát!

Tiếng hô giết vang ngập trời, vô số tu giả từ trên tường thành lao xuống, khí thế bên phía nhân loại trong phút chốc tăng vọt.

Tuy không có xuất thủ trước người khác nhưng tốc độ của Thiên Lý Minh cực nhanh. Song dục sau lưng xòe ra, thân ảnh như tia chớp, tốc độ vượt xa vạn tốc âm thanh, dù là Linh Phách sơ kỳ thì ngay đến cả bóng dáng của hắn cũng không nhìn thấy đâu mà chỉ có thể nhìn thấy sóng khí màu đen hợp thành một đường.

- Thiên Mã Hoàn Không!

Thân hình đột ngột chuyển từ cực động về cực tĩnh, song dục vỡ mạnh tạo ra một trận cuồng phong quét tới, lập tức khiến mấy chục đầu phi hành yêu thú hóa thành thịt vụn. Nhìn Thiên Lý Minh lúc này hết như một đầu Thượng cổ Thiên mã đang ngự trị trên chín tầng trời, chương khổng cuồng phong bạo vũ không ngừng tấn công những sinh linh bé nhỏ.

Những thiên tài khác đương nhiên không thể nhường hết đất diễn cho Thiên Lý Minh được, Liễu đạo rời khỏi vò, Liễu Trảm Sơn thân hình hạ thấp xuống, luôn lách trong đám yêu thú đi cuồng, hết như một cảnh liễu phát phơ trước gió, chỉ có điều cảnh liễu này sắc sát thương quá lớn. Những yêu thú

xung quanh hắn không ngừng kêu gào, bị liễu đao cắt ngang thân.

So sánh với Liễu Trâm Sơn thì phương thức của Thiết Hồ lại càng thô bạo. Chỉ thấy hắn giơ cánh tay gân guốc của mình lên, nửa người trên cúi xuống, một quyền đánh lên mặt đất.

Ầm ầm!

Một quyền của Thiết Hồ khiến cho đất đá ở phạm vi xung quanh bắn đi đánh đại lượng yêu thú vây xung quanh hắn. Thực lực của hắn lập tức hấp dẫn đám yêu thú mạnh hơn, trên bầu trời có ba đầu Tứ cấp linh thú cao giai bị hấp dẫn tới, kêu lên một tiếng rồi lao xuống công kích.

- Quý Hồ Phân Khai!

Ánh mắt Thiết Hồ sáng rực như linh miêu, cánh tay phải thoảng cái biến mất không thấy đâu. Ngay sau đó một trảo ánh không lồ xuất hiện trong hư không, vồ tới ba đầu phi hành yêu thú đang công kích đến.

Dưới một trảo quá mạnh mẽ như vậy, dù là yêu khí hộ thể của Tứ cấp linh thú cao giai cũng trở nên yếu ớt như tờ giấy mỏng, ngay cả bản thân yêu thú đều bị đánh thành bùn nhão.

Cách đó không xa, một thiếu nữ tóc màu vàng kim so với Thiết Hồ còn cương mãnh hơn, song quyền khuấy đảo, sấm sét tràn ngập cả một khu vực, rất nhiều yêu thú đều bị nghiền nát, không có lấy một cơ hội.

- Lý Vãn, xem bản sư huynh thể hiện!

- Lư Tinh, người tài đức gì mà đòi làm đại sư huynh?

Hai đồng môn huynh đệ Lư Tinh và Lý Vãn mỗi chiêu đánh ra, đều nặng nề như vãn thạch rơi xuống, lại rực rỡ như sao băng trên bầu trời đêm, dù là Tứ cấp cao giai cũng không chống lại được, không ngừng rơi rụng.

Đây thực sự là sân khấu của đám thiên tài trẻ tuổi!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 137: Chiến luyện

Tiếng nổ trầm thấp vang lên, một quyền mạnh mẽ đâm tới, chiếc đầu cự đại của con Tứ cấp Thôn Viêm Lang lập tức hóa thành bụi phấn, huyết nhục bay là tả trong không khí.

Một đầu cự mãng từ sau ập tới, Việt lách mình tránh sang bên cạnh, thuận thế giáng một quyền vào con Tứ cấp Thôn Viêm Lang khác. Đầu hung lang này căn bản không kịp phản ứng, đầu nổ tung hết như đồng loại của mình.

Con Tứ cấp linh thú đỉnh phong Sa Lân Mãng một kích bị đối phương né được, phần nộ vung chiếc đuôi chứa đầy nhiệt độ lên muốn đâm tới, nào ngờ chiếc đuôi vừa mới động, linh lực còn chưa kịp ngưng tụ, gã nhân loại kia đã xuất hiện bên cạnh, tóm lấy chiếc đuôi, dòn sức kéo ra hai bên.

Chiếc đuôi truyền đến con đau khủng khiếp, Sa Lân Mãng này sinh dự cảm không ổn, lập tức há miệng phun ra một đoàn nhiệt độ bắn tới. Chỉ có điều khối nhiệt độ nóng rực vừa mới bắn ra khỏi cái miệng đỏ lòm thì va chạm với thứ gì đó bay tới, lập tức phát nổ, nhiệt độ bắn ra xung quanh, khiến không ít yêu thú dính phải lập tức hóa thành bãi nhầy.

Sa Lân Mãng loạng choạng lùi về phía sau, đầu óc có chút mù mịt, nhưng rất nhanh trở nên điên cuồng, bởi nó nhận ra thứ chặn đoàn nhiệt độ chính là đoạn đuôi của nó, đã bị đối phương xé đứt. Hai mắt đỏ ngầu trừng lớn tìm kiếm, chỉ có điều kẻ địch còn chưa thấy đâu thì một cỗ lực lượng không lồ đã giáng xuống đầu mình. Chiếc đầu rắn cực lớn nặng nề va chạm với lớp cát dày, tạo ra một hố sâu cực lớn.

Giải quyết xong Sa Lân Mãng, Việt đảo mắt tìm kiếm, rồi nhanh chóng lao đến một đầu Cự Vĩ Hạt đang dòn ép một gã Linh Phách giả. Mục tiêu của hắn, phải là Tứ cấp đỉnh phong trở lên.

Đầu Cự Vĩ Hạt này đạt đến Tứ cấp bá chủ, trong khi tu giả nhân loại tu vi chỉ có Linh Phách hậu kỳ, vì vậy liên tục bị chiếc đuôi quét trúng, trên người chẳng chịt vết rách, e rằng không chịu được bao lâu nữa. Cự Vĩ Hạt cũng không muốn dây dưa thêm, hai chiếc cang bổ tới, gạt thanh đao trong tay gã tu giả nhân loại, chiếc đuôi không lồ theo đó đâm tới trước mặt.

Nhân loại tu giả không kịp phản ứng, tưởng như phải đầu hàng trước số phận, thì một bóng người đột nhiên xuất hiện chắn trước mặt hắn. Gã tu giả còn tưởng mắt hoa nhìn lầm, mắt khẽ nháy một cái, thì tiếng trầm thấp vang lên bên tai, khi mở mắt ra thì đầu Cự Vĩ Hạt hung hãn đã bị đánh bật ra xa.

Vừa ra tay cứu hắn không ngờ lại chỉ là một người thiếu niên mặt non choẹt, gã tu giả đang định lên tiếng tạ thì bóng người đã biến mất, chỉ có thanh

âm truyền đến bên tai:

- Khỏi cần! Tiếp tục chém giết yêu thú đi!

Việt lao đến muốn áp sát Cự Vĩ Hạt, chiếc đuôi của nó quá lợi hại, viễn chiến luôn luôn chiếm được lợi thế, chỉ có cận chiến mới là thượng sách đối với hắn.

Tốc độ của hắn rất nhanh, khi chuẩn bị áp sát thì đột nhiên thân hình khựng lại, một quyền lực lượng mười phần đâm xuống mặt đất. Quyền chưa chạm đất, lớp cát dày đã bị quyền kinh thổi bay, tạo thành một chiếc hố lớn, mà từ bên dưới chiếc đuôi không lồ đồ rục đang đâm lên.

Quyền vỹ va chạm, huyết quang rục rờ, lập tức Cự Vĩ Hạt cảm thấy đau đớn, lập tức thu chiếc đuôi lại, chỉ thấy phần cuối của cự vĩ, xuất hiện vô số vết rạn nứt mà từ đó không ngừng tràn ra nhiệt độ trông thật đáng sợ. Đây chính là hậu quả khi linh của một quyền vừa rồi.

Một kích đắc thủ, Việt nhân cơ hội lao tới trước mặt của Cự Vĩ Hạt. Đầu bò cạp sa mạc này lập tức gợn hai càng lên từ hai bên kẹp tới, đồng thời chiếc đuôi cũng xuyên qua lớp cát muốn tập kích từ phía sau. Nếu đối phương lui lại tránh thoát khỏi hai chiếc càng, thì sẽ bị cự vĩ xuyên qua cơ thể, còn nếu đối phương ngạnh kháng, Cự Vĩ Hạt cầu còn chẳng được, miệng nó đã hé ra chuẩn bị phun độc.

Tính toán hợp tình hợp lý như vậy, nhưng đôi càng chỉ vừa mới động, còn chưa kịp đánh tới, thì con mồi đột nhiên đổi hướng, gia tốc lao tới càng bên trái của nó, một quyền giáng thẳng xuống. Linh lực chưa kịp dồn vào hai càng, cũng chẳng kịp thu càng lại, Cự Vĩ Hạt chỉ còn nước ngạnh kháng, nhưng chỉ dựa vào lực lượng cơ thể, thì làm sao chống lại được một quyền lực lượng mười phần của đối phương?

Huyết quang chỉ lóe lên như sao băng vụt qua bầu trời đêm, chiếc càng của Cự Vĩ Hạt đã vỡ nát. Lực lượng đối phương quá mạnh mẽ khiến lớp giáp của nó không thể chống cự. Linh lực cũng theo đó tiến vào, như cuồng phong tàn phá bên trong cơ thể nó.

Cự Vĩ Hạt biết không phải đối thủ, ôm đầu máu muốn rút lui, nhưng đối phương như đọc được suy nghĩ của nó, chưa kịp làm gì thì chiếc đuôi đầy tự hào với chủng loài Cự Vĩ Hạt đã bị tóm lấy, cánh tay như của ma quỷ, khiến yêu hạt gãy dựa thể nào cũng không thoát.

Việt hai tay nắm chặt chiếc đuôi khổng lồ, dùng hết sức bình sinh quăng sang bên này, lại quật sang bên nọ. Thân hình Cự Vĩ Hạt dài tới chục mét, lại có lớp giáp cứng như đá, yêu thú nào thực lực hơi yếu bị quết trúng lập tức hóa thành huyết nhục.

- Móa, tên điên nào đây?

- Hắn dã man quá! Khôn kiếp!

- Đừng bảo là mới chui từ xó rừng rậm nguyên thủy nào ra nhé!

Đương nhiên không chỉ yêu thú bị quết trúng, không ít tu giả nhân loại cũng bị vạ lây, hoảng hốt lui ra xa, tránh Việt như tránh tà vậy, miệng thì không ngừng chửi bới. Đột nhiên kẻ điên trong miệng đám người đột nhiên buông tay, thân hình khổng lồ của Cự Vĩ Hạt thuận thế bay về phía bọn họ.

- Tên khốn kiếp!

Cả tu giả nhân loại lẫn yêu thú xung quanh đều tán loạn bỏ chạy, chỉ sợ bị đè trúng sẽ hóa thành đồng thịt nhão, miệng chửi bới càng kịch liệt hơn. Nếu như lúc này không phải nhân yêu đại chiến thì e rằng đã có không ít người lao vào xử hắn rồi.

Việt đương nhiên không mấy quan tâm đến những kẻ rồi hơi đó, vừa rồi cũng chỉ là vô tình mà thôi chứ không phải hắn muốn trả đũa. Thân hình lóe lên, lập tức lao về phía một đầu yêu thú Tứ cấp bá chủ.

- Hắn lại lao tới một đầu Thiết Sa Thử! Hình như chỉ có Tứ cấp bá chủ mới khiến hắn cảm thấy hứng thú!

- Ủa, hắn làm gì vậy, sao đột nhiên lại đâm vào khoảng không thể kia?

Yêu thú còn lại đẳng cấp không quá cao, ngẫu nhiên một con Tứ cấp bá chủ xông tới cũng bị cao thủ đánh chết. Rất nhiều tu giả cảm thấy áp lực trên người không nhiều thì đều phân ra chút sự chú ý lên đám thiên tài, trong đó những kẻ vốn thấy Việt chướng mắt, thì càng chú ý đến hắn hơn.

Lập tức đám người có được câu trả lời. Chỉ thấy lớp cát dày đặc bỗng rục rịch, một chiếc đuôi bọ cạp khổng lồ đâm lên, đứng vào vị trí khoảng không mà trọng quyền của Việt đang đâm tới. Lớp giáp bọc chiếc đuôi lập tức vỡ nát, độc bắn tung tóe, không chỉ yêu thú mà nhiều tu giả dính phải đều gặp rắc rối.

- Tên khốn này! Mọi người mau tránh xa hắn ra!

- Mẹ kiếp! Nhìn mặt căng căng của hắn kia... Lão tử muốn giết hắn!

Trong lúc mọi người còn đang không ngừng vừa gạt đi độc dịch vừa há miệng chửi bới, thì thân hình nặng nề của Thiết Sa Thử đổ sập xuống đất, trên bụng xuất hiện một lỗ hồng lớn, chỉ kịp co giật mấy cái, khí tức đã tuyệt.

“Càng lúc càng mượt mà rồi!”

Một quyền vừa rồi của hắn, cả tốc độ lẫn lực lượng đều tuyệt hảo, hơn nữa còn đánh vào khoảng chết của Thiết Sa Thử khiến nó không kịp phản ứng, chỉ một quyền thôi đã khiến đầu Tứ cấp bá chủ này vong mạng.

Trong đầu liên tục xoay chuyển những ý niệm, Việt muốn cùng lúc sử dụng được cả bốn loại ẩn pháp, như vậy thì một quyền cũng đủ khiến Tứ cấp bá chủ chết không kịp ngáp.

Hắn hoàn toàn chìm đắm vào lĩnh ngộ, phảng phất chỉ có hắn ở tại đây, nhìn bản thân thi triển Tứ Ẩn Quyền, lắng nghe suy nghĩ trong đầu mình. Trong nội tâm một tia gọn sóng cũng không nổi dậy, tâm tình bình bình đạm đạm.

- Lại nữa rồi! Tên tiểu tử này lại tiếp tục đắm vào những khoảng không!
- Ta nhìn thấy cái gì vậy? Đầu Thôn Viêm Lang lại lao tới cho hắn đánh trúng?
- Nhìn hắn như gã say rượu đánh bừa vậy, nhưng đám yêu thú lại cứ lao tới cho hắn đánh trúng!
- Các người đều nói sai! Không phải yêu thú cố gắng lao đến cho hắn đánh, mà hắn đi trước một bước, đắm vào vị trí mà yêu thú chuẩn bị công kích tới!

Linh Phách viên mãn giả đang chiến đấu không hề ít, hơn nữa có một số người vì không thể tiến vào Bước thứ hai, nên vội đầu vào tu luyện linh thuật và kỹ năng chiến đấu, thực lực cực độ khủng bố, thậm chí có thể chém giết Tứ cấp bá chủ dễ dàng như gặt lúa. Những người như vậy rất nhanh nhìn ra thực hư của Việt.

Việt vẫn nhắm nghiền hai mắt, khiến đám yêu thú vây công hắn rất phiền muộn. Đối phương vô cùng tùy ý, nhưng bọn chúng vẫn không thể chạm vào dù chỉ một sợi tóc, mỗi lần công kích đều bị hắt, vô cùng ức chế.

Đột nhiên Việt xoay người vùng quyền đắm về khoảng không gian bên trái của một đầu Linh Xích Lang, không ngờ đầu Tứ cấp bá chủ này lại nghiêng về bên trái, chủ động hứng trọn một quyền này. Không chỉ mọi người kinh ngạc, ngay cả bản thân Linh Xích Lang cũng không hiểu ra sao, chỉ đành gờ cựa trào lên chống lại.

Cựa trào va chạm với thiết quyền, nhưng không hề có chấn động khủng khiếp phát ra, Linh Xích lang chỉ cảm thấy quyền của mình như đánh vào mặt nước vậy, chỉ tạo ra được vài gọn sóng. Nhưng rất nhanh gọn sóng mở rộng, hóa thành thủy quyền cuốn lấy rồi vụn nát cựa trào của Linh Xích Lang, tiếp đó cả cơ thể cũng bị xoắn nát, chết mà không hiểu chuyện gì xảy ra.

Việt hạ thân xuống bên cạnh, miệng nhếch lên nói:

- Một quyền này, cứ gọi là Phong Sinh Thủy Khởi đi!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Phong...Thủy...

Phong Sinh Thủy Khởi, hay cụ thể hơn là gió thổi nước lên, có nghĩa là “gió đi khắp nơi để vạn vật sinh ra, nước lên đến đâu sức sống đâm chồi nảy lộc”. Phong và thủy, vốn dĩ là khởi nguồn của sự phát triển, thúc đẩy sự sống của thế giới.

Thế nhưng, gió và nước, cũng có thể hủy diệt các sinh linh trong thiên địa.

Nước chảy đá mòn, gió thổi sắt cùn, dù là toàn phong lưu thủy, theo thời gian cũng có thể bào mòn vạn vật, huống chi là phong bạo hồng thủy, có thể hủy diệt sự sống trên diện rộng, thậm chí tận diệt sinh linh.

Một quyền vừa rồi của Việt, đương nhiên chẳng liên quan gì đến gió và nước, mà nó có sự phụ trợ kết hợp của bốn loại ẩn pháp cung hoàng đạo: Nhân Mã, Ma Kết, Bảo Bình và Song Ngư.

Quá trình công kích cũng giống như sự phát triển của vạn vật, có thịnh ắt có suy, có sinh ắt có tử. Muốn công kích đạt hiệu quả cao nhất, linh lực phải gia tăng dần từ lúc phát công đến lúc đánh trúng, làm sao cho đúng lúc công kích trúng đối phương thì linh lực đạt đến mức cực điểm, sức phá hoại tự nhiên mạnh nhất. Chỉ cần được hưởng công kích, chiếm được tiên cơ, chặn trước một bước, thì chỉ phải đối đầu với công kích chưa đạt đến trạng thái tốt nhất của kẻ địch.

Đương nhiên, đọc được công kích của đối phương, nhưng có đến kịp hay không, lại là chuyện khác. Nhân Mã Ẩn, có thể tăng tốc độ di chuyển lên nhiều lần, giúp hắn đến được vị trí giao tranh trước kẻ địch, tự nhiên đứng ở thế bất bại. Quan trọng hơn nữa, Nhân Mã Ẩn có thể gia tốc vận hành linh lực.

Khi quyền đầu sắp sửa va chạm với công kích của kẻ địch, Bảo Bình Ẩn có thể hấp thu linh lực của đối phương sử dụng, ngay sau đó biến nó tạm thời

thành của bản thân, điệp gia vào trong quyền đang đắm tới. Quá trình này đương nhiên sẽ không kịp, nhưng nếu có Nhân Mã Ấn gia tốc quá trình chuyển hóa, đẩy linh lực nhanh chóng đạt đến cực hạn, vậy thì công kích hai bên sẽ trở nên không công bằng với lợi thế quá nhiều nghiêng về cho bản thân.

Cuối cùng, công kích dù mạnh đến mấy, thì cũng chưa chắc phá được phòng ngự của đối phương. Song Ngư Ấn có thể khuếch đại sức phá hoại, nhưng cũng chỉ đến một mức nào đó mà thôi, dù dùng cả hai loại linh lực của bản thân và kẻ địch đồng loạt đánh tới, thì công kích cũng chỉ là phép cộng mà thôi, thứ hắn muốn là phép nhân, công kích phải được nhân lên vô hạn.

Đây là một vấn đề khiến hắn khó nghĩ, thực sự khó nghĩ, tăng phúc công kích, dùng Nhân Mã gia tăng tốc độ, hay dùng Song Ngư khuếch đại linh lực, thì đều chỉ có giới hạn mà thôi, hắn muốn phá vỡ giới hạn đó, công kích không nhất thiết phải gia tăng, nhưng sát thương nhất định phải tinh tiến.

Cứ như vậy hắn buông thả cơ thể, để Ma Kết Nhân Mã lưỡng án tự hành, tùy ý né tránh quân yêu công kích, đầu óc thì không ngừng suy nghĩ. Cuối cùng hắn nhớ đến một địa danh đặc biệt, có sự liên quan không nhỏ đến cố hương của mình – Như Nguyệt Hồ.

Chặn ngang đại hà, kỳ quan thiên địa!

Ban đầu chỉ là một tàn tích sau một chường của vương giả, cuối cùng theo tuế nguyệt mở rộng thành một biển hồ, mệnh mông vô tận, chỉ là dư ba của sóng nước cũng có thể hủy diệt cự thuyền làm từ Cực phẩm thiết mộc.

Người ta nói là do chường ý còn sót lại, lại có người cho rằng đó là pháp tắc cường giả vĩnh sinh bất hủ, nghe thì rất hợp tình hợp lý, nhưng nếu suy nghĩ thấu đáo thì không hẳn là như vậy.

Hắn không rõ Như Nguyệt Vương là cường giả cấp bậc nào, nhưng chắc chắn rất khủng bố, chường ý, pháp tắc còn sót lại dù rất nhỏ nhưng chắc chắn sẽ hấp dẫn không biết bao nhiêu tu giả đến lĩnh ngộ, làm gì có chuyện chỉ là một kỳ quan để cho người ta ngắm?

Vì vậy thứ sót lại ở Như Nguyệt Hồ, chỉ là một chút “Khí” chỉ quy tắc của Như Nguyệt Vương mà thôi. Nhưng tại sao lại có thể tạo thành sức phá hoại lớn đến như vậy? Chỉ có gió và nước, nhưng lại có sát thương rất khủng.

Gió và nước, khiến hắn nghĩ đến một thiên tai vô cùng quen thuộc với bất kỳ người dân ven biển nào, đặc biệt là ở cố hương hắn, đó chính là bão. Di chuyển trên biển, bão sẽ càng lúc càng mạnh, sức phá hoại sẽ càng lớn, bởi vì gió và nước, có sự tương hỗ tác động lẫn nhau, ở Như Nguyệt Hồ này có lẽ cũng như vậy.

“Khí”, là những quy tắc vận động của thiên địa, đương nhiên sẽ dẫn động không khí tạo ra gió; gió sinh ra lại dẫn dắt dòng nước chuyển dịch; dòng nước khi vận động tạo ra áp suất tác động ngược lại khiến gió càng mạnh thêm. Hơn nữa, cả phong và thủy, khi chuyển dịch theo dạng vòng xoáy, sẽ tạo ra sức sát thương càng lớn hơn, bởi vì có thể tác động liên tục lên mục tiêu.

Nước chảy đá mòn, gió thổi sắt cùn, chỉ cần tác động nhẹ nhàng thôi nhưng tác động liên tục và trong thời gian dài, vẫn có thể tạo ra sự phá hoại lớn. Huống chi tác động theo dạng vòng xoáy, tác động liên tục ở tốc độ cao, với áp lực lớn, thì sức công phá còn lớn đến mức nào chứ?

Phong thủy tương hỗ, thay vì dùng hai loại linh lực đồng loạt đánh tới, sử dụng Song Ngư Ấn khuếch đại sự tương tác giữa linh lực của hắn và linh lực cướp đoạt được, hai bên liên tục va chạm tương hỗ qua lại, cường độ càng lúc càng lớn, thời gian chờ càng dài, sức công phá sẽ càng khủng khiếp.

Đương nhiên khi giao chiến không có thời gian chờ đợi, vậy thì thay vì kéo dài thời gian, dùng Nhân Mã Ấn gia tốc quá trình tương tác lên nhiều lần, khi công kích thì linh lực ly thể theo dạng vòng xoáy, có thể gây ra lực sát thương rất lớn, áp lực thậm chí có thể cắt đứt rồi vận nát thân thể kẻ địch.

Một quá trình suy nghĩ vô cùng dài dòng và quá mức phức tạp, thậm chí có thể khiến không ít người nỏ tung óc, nhưng thành quả thu được có thể thấy rõ ràng, chỉ một quyền, lập tức khiến một đầu Tứ cấp bá chủ hóa bị thành nhiều khối, chết không kịp ngáp.

Vì vậy, một quyền này không liên quan gì đến gió và nước, nhưng lấy tên Phong Sinh Thủy Khởi, thật hợp lý biết bao!

Một quyền quá mức khủng bố vừa rồi của Việt khiến không ít người chú ý, trong đó có cả thiên tài trên Nam Phong bảng.

- Tên kia có chút ý tứ! Trông thật lạ mặt, hình như không phải là thiên tài trên Nam Phong Bảng!

Một thanh niên có mái tóc màu vàng neho mắt nhìn về khu vực của Việt, miệng khẽ lẩm bẩm. Hắn không phải hạng người vô danh, mà chính là tồn tại thứ 26 trên Nam Phong Bảng, Thiên Nam đế quốc Ma Vân Tông, Ma chường Mạnh Hạo.

- Để ta thử xem hắn thế nào!

Đứng ở gần Mạnh Hạo là một thiên tài khác trên Nam Phong Bảng, kỳ phùng địch thủ của Mạnh Hạo, bài danh thứ 29, Thiên Nam đế quốc Diệp Lạc Môn, Diệp chường Diệp La, đã không kim nổi mà lao tới thử chiêu.

- Không nên vong động!

Mạnh Hạo lên tiếng can ngăn, nhưng thân hình Diệp La đã biến mất, hóa thành một đạo tàn ảnh mơ hồ đánh về phía xa. Mạnh Hạo có chút không biết nói gì, tên này mang họ Diệp nhưng tính tình không khác gì liệt hỏa.

- Cứ để hắn đi đi, ta ngược lại muốn nhìn xem một quyền của người kia uy lực đến mức nào?

Lại một thanh niên khác lên tiếng, Mạnh Hạo quay sang nhìn, tưởng ai hóa ra là người quen cũ, Phi Tinh Môn Lý Văn, đương nhiên đã có Lý Văn ở đây, đảo mắt nhìn quanh, lập tức phát hiện ra Phi Tinh môn thiếu chủ Lưu Tinh. Cả hai đều đang tập trung vào thân hình của Diệp La.

Tốc độ của Diệp La rất nhanh, hơn nữa thân pháp rất xảo trá, có chút giống như lá rơi, quỹ đạo rất khó lường, rất nhanh luôn lách quá khe hở của đám yêu thú, rất nhanh tiến đến phía sau lưng mục tiêu.

- Tiểu tử, ta muốn thử ngươi một chiêu!

Viết quay lại nhìn, hắn cũng không nhận ra là tên điên nào rảnh rồi, đang lúc chém giết yêu thú mà bày đặt thử với chả thách, bĩu môi nói:

- Không có hứng thú!

- Không do ngươi! Tàn Diệp Chương!

Người còn chưa tới, một đạo linh lực đã đánh tới, quỹ đạo hết như lá rụng mùa thu, công vào vị trí khiến người ta khó có thể phòng bị. Thế nhưng bàn tay chỉ đối phương khẽ vung lên, lập tức khiến chương kinh hóa thành hư vô.

- Ta tiếp ngươi một thức rồi, ngươi hài lòng chứ?

- Hay lắm, thức thứ hai, Nộ Diệp Chương!

Diệp La thân hình đã tới sát đối phương, song thủ ngưng lại, mang theo cương phong sắc bén đánh ra. Chỉ có điều cương phong rất nhanh tán loạn, một quyền vô thanh vô thức đã đến trước mặt hắn.

- Nhanh như vậy?

Diệp La có cảm giác như thuyền bè đi lạc vào giữa con bão, áp lực khiến hắn không thể thở nổi. Công kích đến, bản thân hắn muốn liều mạng ngăn cản, nhưng thân thể hắn hết lần này tới lần khác không chịu nghe sự chỉ huy của hắn, chỉ có thể trợ mắt cảm thụ một quyền này đâm tới.

- Huỳnh đệ, xin hạ thủ lưu tình!

Mạnh Hạo lập tức kinh hô. Lưu Tinh và Lý Văn không có giao tình gì với Diệp La, nhưng hắn thì khác, vừa là đối thủ vừa là bằng hữu, không thể trợ mắt nhìn đối phương vẫn lạc được.

Xoẹt!

Y phục trên người Diệp La bị cắt thành vô số mảnh nhỏ bay là tả, ngay cả tóc trên đầu cũng tán loạn, quyền đầu của đối phương dừng trước mặt hắn. Diệp La vừa rồi có cảm giác vừa đi dạo quanh Quý môn quan.

- Huỳnh đệ, chỉ là hiểu lầm thôi! Bằng hữu của ta không có ý xấu!

- Hi vọng hiểu lầm ít phát sinh, không phải ta lúc nào ra tay cũng đều lưu thủ!

Viết thu quyền, xoay người tiếp tục xông vào đám yêu thú.

- Một quyền vừa rồi tên là gì vậy?

Diệp La không cam lòng lên tiếng hỏi với theo, nhưng thân ảnh đối phương đã biến mất trong quần yêu, chỉ có thanh âm phảng phất truyền về từ địa ngục:

- Phong Sinh Thủy Khởi!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139: Mời chiến

Thú triều cùng với yêu thú bạo động bình thường bất đồng. Giai đoạn trước thì đẳng cấp yêu thú hơi thấp cũng có thể xưng là pháo hôi. Đến trung kỳ, hậu kỳ đẳng cấp của yêu thú càng ngày càng cao, cơ hồ nhìn không thấy yêu thú dưới tam cấp.

Vô số yêu thú hình thành nên nước lũ yêu thú, không ngừng trùng kích tu giả ở Trấn Mạc thành. Đương nhiên, đám tu giả cũng không ngồi yên, hăng hái

ra trận chém giết.

- Giết!

- Thú triều lần này tuy rằng nguy hiểm nhưng cũng là cơ hội phát tài. Tài liệu yêu thú dưới Tứ cấp tuyệt đối là một con số không thể nào tưởng tượng nổi. Yêu thú Tứ cấp thì đã ngưng tụ ra linh phách, giá trị rất cao. Đến lúc đó chúng ta là người sở hữu tất cả tài liệu cùng nội đan.

- Hắc hắc, nếu như không có tài phú như vậy chờ chúng ta, ta chưa chắc sẽ đi đến đây thủ thành. Dù sao thì cũng nguy hiểm quá mức, chỉ cần không cẩn thận là chết ngay tại trận, xương cốt cũng bị yêu thú ăn sạch!

- Đúng vậy! Trăm vạn con yêu thú, đây cũng không phải là luận vô luận bàn!

Ở thế giới nào cũng vậy, chim chết vì miếng ăn, người chết vì tiền tài, đám thiên tài tông môn có lẽ không vừa mắt tài liệu của Tam cấp linh thú, nhưng đám linh đánh thuê, mạo hiểm giả thì rất cần.

Chẳng hạn như Nhất cấp linh thú, đừng nhìn tài liệu trên người chúng không đáng tiền mà coi khinh. Thử tưởng tượng trên trăm vạn tài liệu yêu thú nhất cấp tập trung cùng một chỗ, tuyệt đối có thể khiến cho người nào đó trở thành đại phú hào, chớ đừng nói chi đến yêu thú nhị cấp, tam cấp, thậm chí là yêu thú Tứ cấp đây?

Đương nhiên nhiều tài phú như vậy cũng không phải dành cho một người, tu giả tham chiến cũng không có được chia nhiều như vậy. Bất quá yêu thú chết nhiều, tu giả nhân loại chết cũng không ít, người chết đi càng nhiều thì người sống sót thu được nhiều tài phú.

Hơn nữa cường giả Bước thứ hai cũng không có hứng thú với yêu thú dưới Ngũ cấp, có thể thuận tay giết không ít yêu thú cấp thấp chứ nhất định không có mặt mũi nào tranh giành đồng tài liệu đây với đám tiểu bối. Dù sao thì thể diện vẫn phải giữ.

Vậy nên một tu giả bình thường chỉ cần sống sót sau Thú triều, có thể kiếm được lượng tài phú bằng cả thập niên lăn lộn.

Ngao a...!

Trong lúc tất cả đều đang say sưa chém giết yêu thú thì một tiếng gào rú như từ địa ngục đột ngột vang lên, chấn động tâm thần của mọi người. Không ít tu giả tu vi hơi kém không chống lại được tiếng kêu này, thân thể loạng choạng, lập tức bị yêu thú xung quanh chớp thời cơ xé xác.

Mọi người hốt hoảng nhìn về hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy một bóng dáng khổng lồ đang chậm rãi bước tới, nó đi đến đâu đám yêu thú còn đang điên cuồng lập tức dạt sang hai bên, hết như đang dọn đường đón chào vương giả vậy.

- Ngũ...ngũ cấp linh thú Xích Phong Sư?

Không biết ai là người lên tiếng hỏi, cũng không có ai thiện tâm xác nhận giúp hắn, bởi dù là Xích Phong Sư hay Hắc Phong Sư, thì cũng là một đầu yêu thú Bước thứ hai hàng thật giá thật.

Xích Phong Sư cao tới mười mét, toàn thân nó tràn đầy yêu khí nặng nề, yêu khí có màu đỏ như dung nham, vền vền là một tia yêu khí tràn ra cũng đủ để khiến cho thân thể Linh Luân giả cứng ngắc, máu huyết đông lại, cuối cùng bị mấy yêu thú chà đạp thành bùn nhão.

- Nguy rồi, ai có thể ngăn cản nó?

Không khí u ám nhanh chóng bao trùm lên phe nhân loại, sự hăng hái ban đầu hoàn toàn biến mất không còn chút dấu vết, một số viên mãn giả lâu năm thậm chí còn nảy sinh suy nghĩ xem có nên đào ngũ hay không. Lúc này mấy cường giả Bước thứ hai đều đã dẫn dắt Ngũ cấp linh thú rời đi, cho dù phát hiện bên này bất thường thì cũng không thể quay về.

- Được lắm, đã muốn đấu với Đệ nhị Bộ từ lâu, nay được thỏa nguyện rồi!

Nhưng không phải ai cũng e ngại Xích Phong Sư, đặc biệt là đám thiên tài tâm cao khí ngạo. Đôi cánh màu đen đang rộng che kín trời, Thiên Lý Minh như hóa thân thành Thượng cổ Thiên mã, mang theo khí thế bất khuất lao tới công kích Xích Phong Sư.

Xích Phong Sư là yêu thú Bước thứ hai, hoàn toàn coi đám nhân loại trước mắt là sâu kiến, vậy mà lúc này đây sâu kiến trong mắt nó lại dám phạm thượng, quả đúng là tử tội, liền há miệng phun ra một đoàn yêu khí nóng rực.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, thân ảnh của Thiên Lý Minh bay xuyên qua đoàn yêu khí khổng lồ kia, nhanh chóng tiếp cận Xích Phong Sư. Trên tay hắn không biết từ lúc nào đã xuất hiện một thanh đoản kích, lại còn cầm ngược, đâm tới cơ thể đồ sộ của Xích Phong Sư.

Nếu là người có nhãn lực cao minh, sẽ nhìn ra Thiên Lý Minh trong khoảnh khắc đã đẩy tốc độ của mình lên cực hạn, bay vòng qua đoàn yêu khí kia, chẳng qua tốc độ của hắn quá nhanh nên mới tạo ra ảo giác hắn bay xuyên qua yêu khí của Xích Phong Sư.

Xoẹt!

Chỉ có điều một kích vận hết sức bình sinh của Thiên Lý Minh, xé rách cả yêu khí hộ thể của Xích Phong Sư, nhưng lại chỉ có thể lưu lại trên thân thể nó

một vết ngón, mà vết ngón này, cũng chỉ lớn bằng một cọng lông của Xích Phong Sư mà thôi.

- Hay lắm! Bàn phò mã cũng góp vui! Địa Liệt trào!

Một tiếng cười điên cuồng vang lên, Quỷ trào Thiết Hổ không biết từ lúc nào đã áp sát Xích Phong Sư, hai tay lần lượt vỗ xuống đất, lập khiến cát vàng nhanh chóng hóa thành Sa Hổ phóng lên hướng tới Xích Phong Sư công kích.

Sa Hổ tiêu tán, còn Xích Phong Sư cũng chỉ bị tổn thương một chút lông tóc mà thôi.

NGAO A...!

Bản thân là Ngũ cấp linh thú, Xích Phong Sư có sự cao ngạo của riêng mình, những vết thương ngoài da kia tuy với nó không là cái gì nhưng cũng khiến cho nó bạo nộ, một trào gió lên, trùng trùng điệp điệp chụp xuống.

Thiết Hổ biết một trào này khó mà có thể chống đỡ, muốn lui tránh nhưng không ngờ thân thể khựng lại không thể di chuyển, dường như có một thứ gì đó vây chặt xung quanh hắn, nhất thời ngay cả việc thở cũng khó.

- Thiết Hổ, tiểu công chúa còn chưa vừa mắt ngươi đâu, sao dám mặt dày tự nhận là phò mã?

Một thanh âm sắc cạnh vang lên, theo đó là một luồng đao kinh cự đại bổ tới trước mặt Thiết Hổ, va chạm với cự trào của Xích Phong Sư, lập tức hóa thành hư vô, nhưng cũng có thể làm cự trào chậm lại một nhịp. Rất ngắn nhưng lại vừa vặn giúp Thiết Hổ có thể lui ra, tránh khỏi kết cục phải chết.

Xẹt xẹt xẹt! Àm!

Một đạo lôi đình vang lên, không ngừng hướng tới Xích Phong Sư mà trùng kích, khiến thân hình đồ sộ của Xích Phong Sư cũng phải hơi nghiêng một chút, trên người xuất hiện không ít vết thương, nhưng cũng chỉ là vết thương ngoài da. Bản thân lớp da của nó vẫn chưa có bị công phá.

- Là Lôi chi công chúa sao? Nàng cũng tham gia náo nhiệt!

Thiếu nữ kim phát, song quyền tràn ngập lôi điện, toàn thân tản mát ra khí thế vương giả, song đồng dường như ẩn hiện ánh hoàng kim, chính là thiên tài bài danh thứ ngoài hai mươi trên Nam Phong Bảng, Lôi chi công chúa.

Từ đại cường giả trẻ tuổi, ngay lập tức trở thành tâm điểm!

- Nghe đồn Lôi công chúa đã ngưng tụ được Lôi Linh Phách, thực lực tăng tiến khủng khiếp, giờ nhìn quả nhiên không sai, còn mạnh hơn Thiết Hổ!

Vỗ đôi cánh ở sau lưng, Thiên Lý Minh trời nổi giữa không trung, âm thầm đánh giá vị kim phát thiếu nữ này. Dù đối mặt với Ngũ cấp linh thú hắn cũng không tỏ ra quá e ngại, vẫn có thể phân tâm đánh giá những thiên tài khác. Ở đây có một vài người bài danh ngoài hai mươi trên Nam Phong Bảng, nhưng chỉ có Lôi công chúa đủ khả năng tham gia trận chiến này, còn mấy người Lưu Tinh Lý Vãn, e rằng còn phải tu luyện thêm.

Xích Phong Sư song trào khê động, miệng há rộng phát ra những tiếng gầm đinh tai nhức óc. Chỉ có điều công kích của nó không phải âm ba, mà dẫn động không gian xung quanh, tạo ra những vết đồ rực chém ra bốn phương tám hướng.

Hắc sắc song cự sau lưng chỉ khẽ vỗ, Thiên Lý Minh lập tức thoát khỏi phạm vi công kích của xích trảm, nhưng những người khác thì không may mắn như vậy. Tu giả chết hàng loạt, đều hóa thành huyết nhục, ngay cả mấy người Lôi công chúa cũng phải chật vật, Thiết Hổ ở gần nhất đã bị thương trở vai, máu không ngừng chảy.

“Bốn cường giả trẻ tuổi, xem chừng vẫn không thể chống lại Ngũ cấp linh thú!”

Một suy nghĩ đồng loạt xuất hiện trong đầu mọi người, khiến cảm giác u ám tuyệt vọng lại xuất hiện, có xu hướng lan rộng ra.

Đúng vào lúc này, Thiên Lý Minh đột nhiên quay đầu, độc nhãn sáng rực nhìn về một phía. Mọi người thấy hành vi kỳ lạ của hắn, lập tức chuyển ánh mắt nhìn theo, chỉ thấy ánh mắt xuyên qua đám yêu thú, rất nhanh tập trung vào một người trẻ tuổi đang mặc sức chém giết không quan tâm sự đời. Dù bên này có Ngũ cấp khí thế, vẫn không ảnh hưởng đến hắn mấy.

Thiên Lý Minh khẽ nhếch miệng, cất tiếng hỏi:

- Huỳnh đệ, không muốn tham gia náo nhiệt sao?

Mọi người nghe xong lập tức kinh hô, thực lực của Thiên Lý Minh là nhất tuyệt ở chỗ này, thiếu niên kia là ai mà khiến hắn coi trọng đến vậy?

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140: Trảm sư

Vốn dĩ đang hăng say chém giết yêu thú, tâm thần tập trung vào cảm ngộ linh thuật, Phong Sinh Thủy Khởi càng xài càng thuận tay, thì đột nhiên có người ngắt quãng khiến Việt cảm thấy tương đối khó chịu.

Hắn đương nhiên là biết có Ngũ cấp linh thú xuất hiện, thế nhưng hắn có thể làm được gì, một chọi một thì đối phương căn bản giết hắn rất dễ dàng, còn nếu dùng số đông để áp đảo, hắn lại không khoái cho lắm, vì vậy không bằng dứt khoát bỏ qua, tiếp tục chém giết thêm Tứ cấp bá chủ.

Nhưng giờ lại bị người chỉ mặt điểm danh, cũng không thể không tỏ chút thái độ được!

Việt nhìn về phía Thiên Lý Minh, người này mộc mạc rắn rỏi, lại bị chột một bên mắt, càng tăng thêm nét nam tính, đương nhiên về nam tính của đối phương không phải thức khiến hắn chú ý, cái hắn quan tâm là tên tiểu tử này, tại sao nhìn quen đến như vậy nhỉ?

- Người nói đùa gì vậy? Lão tử chỉ mới ở Bước thứ nhất, làm sao chống lại được Ngũ cấp linh thú, giữ được mạng quèn này là mừng lắm rồi, còn nói cái gì mà tham gia nào nhiệt?

Vật đầu một con Thôn Viêm Lang rồi ném sang một bên, Việt cười khẩy đáp.

Thiên Lý Minh tiếp tục tránh thoát khỏi xích lăng của Xích Phong Sư, đôi cánh không ngừng vẫy tạo ra sóng trầm kích màu đen trùng trùng điệp điệp hình thành một con lốc bao trùm Xích Phong Sư ở trong đó, lần lượt chém tới.

Xích lăng bắn ra xung quanh, phong quyền lập tức tiêu tán, nhưng hộ thể chân khí của Xích Phong Sư cũng mờ nhạt đi rất nhiều. Lông của nó bị chém đứt rất nhiều, chỉ là nhìn kỹ một chút thì có thể phát hiện ra trừ một số vết thương nhỏ ngoài da thì ngay cả máu tươi cũng không có chảy ra.

- Huynh đệ, coi như người báo đáp thốt ngựa ta tặng lần trước đi!

Thiên Lý Minh cũng không tỏ ra bức tức trước sức phòng ngự biến thái của Xích Phong Sư, tiếp tục quay về phía Việt cười nhàn nói.

- Tặng ngựa? Người...

Việt khẽ nhún mày, có chút ngờ ngợ, một mảnh quá khứ dần dần hiện ra, cuối cùng hắn cũng nhớ ra người này, chính là kẻ đã tặng cho hắn một thớt Liệt Thiên Mã lúc hắn đang trên đường đến bờ Lạc Hà.

Phía bên kia, Lôi công chúa tiếp tục phát động công kích, lôi điện theo song quyền giáng tới Xích Phong Sư, nhưng cũng chỉ khiến cơ thể đồ sộ của nó có chút mất cân bằng mà thôi.

- Hở Chấn!

Thiết Hổ bị thương không nhẹ, hơn nữa tốc độ lại không phải điểm mạnh của hắn, nên không dám tiếp cận Xích Phong Sư nữa, song trào đánh xuống mặt đất, lập tức khiến hai cánh tay lún sâu trong cát.

Ngay lập tức, một cổ chân động khủng khiếp truyền thẳng đến vị trí đứng của Xích Phong Sư, đầu Ngũ cấp linh thú này vốn có chút mất cân bằng, không kịp đề phòng một kích này của Thiết Hổ, lập tức thân thể bắn lên khỏi mặt đất.

- Phong Liễu Trảm Sơn!

Liễu đao Liễu Trảm Sơn chớp thời cơ rất nhanh, thân ảnh vô cùng phiêu hốt, một lần nữa hắn xuất hiện bên cạnh Xích Phong Sư, thanh đao mỏng trong tay mang theo toàn bộ linh lực, một đao khai sơn bổ thẳng vào con mắt của nó.

Phanh!

Xích Phong Sư cuồng nộ, một trào xé rách không khí, tốc độ gấp mấy lần vận tốc âm thanh vỗ lên người của Liễu Trảm Sơn.

Họ Liễu phản ứng cũng rất nhanh, gần như vừa chém xong một đao thân hình của hắn lập tức lui lại, vừa vận tránh được một kích của Xích Phong Sư, nhưng vị bị kính khí va trúng, thân thể như con diều bay về phía xa, miếng nhỏ ra một ngụm máu tươi.

Liên tiếp bị công kích, Xích Phong Sư triệt để điên cuồng, yêu khí bên ngoài thân thể nó đại phóng lên trời. Những tu giả ở gần có chỉ cảm thấy thân thể bốc hơi, tứ chi không thể cử động, như có gông xiềng giữ lấy cơ thể. Đám tu giả có thực lực cao hơn, thậm chí cả yêu thú vốn điên cuồng, cũng phải nhanh chóng thoái lui về phía sau, tránh càng xa đầu hung thần này càng tốt.

NGAO A...!

Bốn trào đập đất, thân thể giãn ra, Xích Phong Sư ngửa mặt lên trời phát ra tiếng rống hủy diệt.

Tiếng gầm gừ hóa thành sóng âm, lấy Xích Phong Sư làm trung tâm, hung hãn bành trướng. Cái loại tốc độ này dùng tốc độ ánh sáng cũng không thể

hình dung được. Trong nháy mắt, thời gian giống như chậm lại. Trong một khắc, tất cả những người ở trong phạm vi ảnh hưởng đều biểu lộ ra sự cứng ngắc, có người còn bảo trì tư thế chém giết yêu thú, máu tươi bắn lên không trung thúi chưng không có rơi xuống.

Việt ánh mắt hoảng hốt, hần mặc dù hiểu biết có hạn đã từng nghe kể về năng lực cường giả Bước thứ hai, có thể ảnh hưởng đến quỹ tích vận động của thiên địa xung quanh, giờ mới được tận mắt chứng kiến, quả thực quá khủng bố. Hắn không nói hai lời lập tức quay đầu lao về phía xa, nhanh chóng tránh thoát khỏi phạm vi công kích.

Sau một khắc!

Quả cầu sóng âm khuếch trương ra ngoài trăm mét, sau đó hóa thành xích lăng cuồng phong. Trong phạm vi công kích bất kể là tu giả nhân loại hay yêu thú, toàn bộ đều thất khiếu chảy máu, thân thể liên ngã xuống. Còn đáng sợ hơn nữa là có hơn phân nửa thân thể tu giả cùng yêu thú bị chia năm xẻ bảy, hóa thành huyết vụ sụp đổ, rõ ràng sức ép quá khủng khiếp.

Tốc độ được tăng lên nhờ Nhân Mã Ấn nhưng Việt vẫn không nhanh bằng tốc độ khuếch trương của sóng âm. Chỉ hơi thoáng chạm vào phạm vi công kích của sóng âm, lỗ tai hắn liền chảy ra tơ máu, đồng dạng trái tim cũng cảm thấy bần chồn, cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nổ thành phần vụn.

Quay đầu lại nhìn, Việt chứng kiến rất nhiều đạo thân ảnh giống như thiên nữ tán hoa bắn về bốn phía tránh khỏi phạm vi công kích của sóng âm, tất cả đều là viên mãn giả, trong đó có cả những thiên tài trên Nam Phong Bảng. Về phần những tu giả cấp thấp trong phạm vi ảnh hưởng thì thân thể đã bị xích lăng đánh cho xơ xác, hài cốt cũng không còn.

Oa!

Nặng nề ngã trên mặt đất, mấy người Thiết Hồ giống như đang gặp ác quỷ, nội tâm khiếp sợ, thất khiếu chảy máu không ngớt. Đám người Luru Tinh Lý Vẫn càng thâm hơn, nằm lết trên mặt đất, nửa thân người vừa nâng lên liền nhô ra một ngum máu tươi, khí tức suy yếu.

Lúc này đám thiên tài trẻ tuổi, ngoài Việt ra thì vẫn còn một người nữa hoàn hảo không tổn thương, chính là Thiên Lý Minh. Dù chứng kiến Xích Phong Sư gào thét một tiếng giết chết trên trăm tên tu giả cùng trên trăm con yêu thú, uy lực to lớn, tuyệt đối khiến cho những người chứng kiến kinh sợ. Nhưng Thiên Lý Minh ánh mắt vẫn tràn đầy tự tin, chuyển ánh mắt về phía Việt.

Nhưng hắn chưa kịp nói gì, thì Việt đã kịp dùng hành động trả lời, thân thể hắn lao như tên bắn về phía Xích Phong Sư. Đương nhiên hành động của hắn không phải vì muốn trả ơn tặng mã của Thiên Lý Minh, lại càng không vì phần nộ trước sát kiếp của hung thú, mà đơn giản là do thời cơ đã đến.

Một kích khủng bố vừa rồi, chắc chắn Xích Phong Sư phải đánh đổi không ít, bởi vì bản thân có lẽ tiến giai chưa lâu, chưa nắm được hết năng lực của Bước thứ hai, bằng chứng là ánh mắt nó đã ảm đạm đi rất nhiều.

Mặc dù có chút bất ngờ trước sự dứt khoát của đối phương, nhưng Thiên Lý Minh cũng nhanh chóng hành động, song dực khê vỗ, thân hình đã đến gần Xích Phong Sư. Chỉ có điều hắn xuất phát sau, nên vẫn đến sau vị “huynh đệ” kia.

Việt bật nhảy rất cao, lao tới khoảng không trên đầu của Xích Phong Sư, đầu hung thú này không phải ăn chay, cự trào vồ lên, nhưng trào động thân hình đối phương đã xuất hiện ở một phương vị khác, chỉ chệch có một chút nhưng vừa vặn né được trào này.

- Lấy người để thử quyền!

Huyết quang rực rỡ, một quyền mang theo toàn bộ lực lượng giáng xuống đầu của Xích Phong Sư, lập tức khiến tứ chi của nó khụy xuống, thân thể dán chặt xuống mặt đất, cát vàng bay bụi mù một khoảng.

Công kích này vừa qua, công kích khác lại đến. Thiên Lý Minh xuất hiện ở một phương vị khác, song dực khuấy động, tạo ra từng đợt lại từng đợt phong nhận bô lên cơ thể của Xích Phong Sư, gắt gao áp chế nó.

Xích Phong Sư gào thét, liên tục gãy dựa, dường như rất tức giận nhưng lại đầy bất lực, chỉ có điều hành vi của hắn lọt vào mắt Việt thì lại rất chương mắt, lập tức nảy sinh nghi ngờ, đầu óc xoay chuyển quan sát toàn bộ thân thể của Xích Phong Sư, rất nhanh dừng lại tại tứ chi đang bị lún sâu trong cát.

Gần như ngay lập tức, cát bay tung tóe, song trào móng vuốt nhọn hoắt đỏ như máu từ dưới đất chui lên, chộp tới hai gã nhân loại đang công kích mình. Một kích tất sát, tràn đầy bất ngờ, khiến tu giả quan chiến đều phải thầm mừng sức sinh xảo trá, thế nhưng hai con mồi của Xích Phong Sư thì không hề.

Thân hình Việt không biết từ lúc nào đã tới phía dưới cơ thể Xích Phong Sư, vừa vặn đúng lúc song trào của nó đánh lên để hở ra phần ngực. Mọi thứ đều được đẩy lên cực hạn, Tứ ấn va chạm với linh lực, một quyền đơn giản không chút khí thế, không tàn mác ra bất kỳ ba động gì, chỉ có huyết quang lấp lóe, giáng thẳng vào ngực của Xích Phong Sư.

Gần như cùng lúc, Thiên Lý Minh cũng xuất hiện bên trên cơ thể hung thú, đại kích cầm ngược trong tay, song dực khuấy động, mượn thế cuồng phong bổ thẳng xuống, đại kích chưa đến phong nhận đã đến, mục tiêu chính là phần cổ.

Xích Phong Sư trở mắt nhìn một màn này phát sinh. Nguyên khí đại thương, nó căn bản là không thể nào né được, tinh thần tri độn rất nhiều, đợi nó lấy lại tinh thần thì lưỡng đại công kích đã đánh trúng.

Hai bóng người nhanh chóng lui về phía sau, hoàn toàn không phải quá mức thận trọng, bởi vì ngay sau đó, Xích Phong Sư đột nhiên bộc phát một kích toàn lực. Một trào của nó liền khiến cho cát vàng trong phạm vi trăm mét tung bay đầy trời, dù một ít tu giả đứng ngoài phạm vi này cũng bị ảnh hưởng.

Bộc phát ra một kích toàn lực, sinh mệnh lực của Xích Phong Sư tựa hồ theo một kích này bị rút sạch. Miếng vết thương trên ngực và cổ rớt cuộc cũng không thể áp chế được, huyết thủy như suối phun ra ngoài dài đến mấy chục thước. Đồng thời thân thể của nó cũng ngã xuống mặt đất, không còn nhúc nhích nữa.

Một đầu Ngũ cấp linh thú, vốn dĩ phong quang vô hạn, ngự trị đỉnh cao, cuối cùng lại chết như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Kết thúc

Cách đó hơn một trăm mét, Việt đứng thờ hồn hèn, nhưng ánh mắt thì sáng rực tràn ngập hưng phấn. Hân hưng phấn, không phải vì vừa tự tay trăm sát một tồn tại Bước thứ hai.

Xích Phong Sư không phải do một mình hân giết chết, hơn nữa trước đó đã bị đại thương nguyên khí do điều động quỹ tích vận hành của "Khí" chi quy tắc, vấn đề ở đây chỉ là thời điểm mà thôi.

Khiến hân hưng phấn như vậy, chính là một quyền vừa rồi của bản thân, quả thực hoàn mỹ không có vấn đề nảy sinh.

Phong Sinh Thủy Khởi vốn dĩ chỉ là một linh thuật hân mới sáng tạo ra mà thôi, đương nhiên sẽ tồn tại khuyết điểm. Khuyết điểm dễ dàng nhận thấy nhất, nằm ngay ở nguyên lý hoạt động của linh thuật, sử dụng hai loại linh lực không ngừng tương tác nhau như gió và nước, cuối cùng tạo ra sức công phá vượt trội.

Lý thuyết là vậy, thế nhưng có một vấn đề, nếu không có linh lực để thôn phệ, vậy thì lấy đâu ra loại linh lực thứ hai để mà tương tác đây? Vừa rồi hân đã tìm ra câu trả lời: không thôn phệ được linh lực đối phương, vậy thì tự thôn phệ linh lực của chính bản thân mình!

Khi phát động công kích, muốn tạo ra sức sát thương lớn, hầu như mọi người đều có gắng tập trung linh lực lại, giống như dồn nén khí vào chiếc bình vậy, khi dồn đến mức cao nhất thì phát nổ không khác gì bom. Đương nhiên linh lực không phải là khí, còn đao kiếm quyền cước cũng không phải chiếc bình, quá trình này sẽ có linh lực thoát ra, tạo ra những ba động kịch liệt, ngưng tụ linh lực càng nhiều thì linh lực tản mát càng lớn, đó là điều không tránh khỏi.

Một quyền cuối cùng giết chết Xích Phong Sư ban nãy, sở dĩ cực kỳ tĩnh lặng, không phát ra bất kỳ ba động gì, bởi vì toàn bộ linh lực hay chấn động đều bị Bảo Bình Ẩn thôn phệ, tiếp tục nén vào chiếc bình, trở thành "Phong", tương tác với "Thủy", chính là linh lực bản nguyên của hân.

Quá trình này sẽ tiếp tục có linh lực tản mát ra, rồi lại bị thôn phệ, khiến cho một quyền đánh ra không có một chút khí thế gì, cũng giống như bầu trời trước cơn bão vậy, bình yên mà tĩnh lặng. Bởi vì trong quá trình di chuyển, cơn bão không ngừng hút không khí nóng ẩm xung quanh, khiến cho xung quanh cơn bão trở nên tĩnh lặng khi không khí không được lưu thông một cách bình thường.

Bình yên tĩnh lặng là vậy, nhưng khi cơn bão đổ bộ, chính là một hồi thiên tai khủng khiếp. Cũng như khi một quyền của hân đánh trúng Xích Phong Sư, lập tức tạo ra sức công phá khủng khiếp, trực tiếp đánh xuyên lớp da phòng ngự cực kỳ mạnh mẽ của Xích Phong Sư, linh lực chui vào bên trong cơ thể tàn phá như khi cơn bão thế kỷ đổ bộ bờ biển vậy.

Thực tế thì trước đó hân vẫn đang suy nghĩ về vấn đề của Phong Sinh Thủy Khởi, đến tận khi chứng kiến sát chiêu khủng bố của Xích Phong Sư, thực sự là một cái búa gỗ vào đầu hân.

Xích Phong Sư không ngừng kéo 'Khí' chi quy tắc về phía mình, khiến cho tất cả sinh linh đều cảm thấy bị áp bức không tự chủ được, như bị xiềng xích gông cùm giam giữ. Đến khi 'Khí' được kéo vào đến mức nhất định, khi thả ra sẽ tạo thành những vận động điên cuồng ra bốn phương tám hướng, xích nhiệt yêu khí theo đó mà phát, tạo ra sức sát thương quá mức khủng khiếp trên diện rộng.

- Quả nhiên chỉ có không ngừng giao chiến mới có thể sáng tạo! Một quyền vừa rồi, tĩnh lặng lại bình an, nhưng lại dự báo trước giông bão đang đến gần. Vậy thì cứ gọi là Bình Thủy An Phong đi!

Việt đưa tay lên mân mê môi dưới, suy nghĩ về tên gọi quyền pháp. Dù sao cũng là quyền pháp hân sáng tạo ra, phải có cái tên nghe hoành tráng một tí.

Trong lúc đó thì đám tu giả xung quanh đều đang sững sờ, tâm trạng trở nên vô cùng hoang mang. Đệ nhị Bộ, trong mắt bọn hân, chính là cao cao tại thượng, có thể khai tông lập tổ, bá chủ một phương, dù là Hoàng thất hay hai đại thế lực cũng sẵn sàng cho chút mặt mũi.

Vậy mà mục tiêu phấn đấu cả đời của bọn hân, lại bỏ mạng ngay trước mắt, mà thủ phạm lại không phải cường giả đồng cấp, mà chỉ là hai thiếu niên trẻ tuổi tu vi vẫn đang bồi hồi ở Bước thứ nhất. Thử hỏi làm sao không khiến đám mạo hiểm giả trở nên hoang mang?

Nhưng đám mạo hiểm giả còn đỡ, tâm trạng tồi tệ nhất chính là đám thiên tài trên Nam Phong Bảng. Quý trào Thiết Hồ, Liễu đạo Liễu Trảm Sơn, Lôi công chúa, Lưu Tinh, Lý Vẫn, Mạnh Hạo, Diệp La..., tất cả những cái tên lẫy lừng, thế nhưng lúc này đều thân mang thương thế, căn bản không thể lay chuyển được dù chỉ một cộng lõng của Xích Phong Sư.

Vậy mà cuối cùng đầu Ngũ cấp linh thú này lại bỏ mạng trước hợp công của hai tên tiểu tử hoàn toàn vô danh. Sao đột nhiên nhô đầu ra hai kẻ biến thái như vậy? Nếu như Thiên Nguyệt chiến cuối năm xuất hiện thêm một, hai người như vậy nữa, thì bọn hắn còn thi đấu làm gì nữa? Có thể chiến thắng được sao?

Rất nhanh, bóng tối buông xuống, rồi màn đêm qua đi, sáng sớm lại đến, mây đen cũng dần tan đi, luồng ánh sáng mặt trời đầu tiên chiếu xuống mang đến cho chiến trường một tia nắng ấm.

Không ít tu giả đều không nổi nhiệt, phải trở về thành hồi phục, khiến cho tình cảnh những tu giả ở lại càng trở nên thảm hơn, số người chết cũng gia tăng không ngừng.

Điều này cũng khó tránh khỏi, vì tu giả, suy cho cùng vẫn không thể so được với yêu thú, linh lực cạn kiệt thì coi như phế. Còn yêu thú vẫn có thể dựa vào ưu thế về thể chất để tiếp tục chém giết.

- Phong Sinh Thủy Khởi!

Một quyền giết một yêu thú, cùng so sánh với đám viên mãn giả khác thì rõ ràng số lượng không thể so sánh, nhưng tần suất ra quyền của Việt dày đặc, hơn nữa bị giết đều là Tứ cấp bá chủ. Chỉ một lần hô hấp, thân ảnh của hắn đã chạy tới chạy lui trong đàn yêu thú vài trăm mét, xuất ra chín quyền, lập tức có chín đầu Tứ cấp bá chủ bỏ mình.

Đứng trên thi thể một đầu yêu thú cực lớn, phóng nhãn nhìn lại, chỉ thấy tường thành Trấn Mạc cũng như phạm vi xung quanh thành đều nhuộm một màu đỏ, mà số lượng yêu thú vẫn còn hơn một nửa, không biết phải chém giết đến bao giờ đây.

- Cứ giết từng đầu yêu thú như vậy e là hơi chậm, nên tăng cường linh lực, giảm tần suất ra quyền xuống!

Việt nhún mình lao vào trong quần yêu, hắn không tiếp tục ra đòn mà liên tục di chuyển vào những khoảng không, tránh thoát sát chiêu của đám yêu thú hung hãn. Song thủ không ngừng lay động, linh lực ly thể vây quanh như sóng nước. Bảo Bình Ấn thôn phệ linh lực của yêu thú xung quanh, cứ như vậy bản thân hắn như ở trung tâm biển trời, xung quanh gió thổi nước lên, càng lúc càng lớn.

- Phong Sinh Thủy Khởi!

Một quyền đâm ra, lập tức tạo thành một trận đại hồng thủy ập tới phía trước, không biết có bao nhiêu hung cầm dị thú lập tức bị vụn thành huyết nhục, trong đó có không ít Tứ cấp bá chủ, căn bản cũng không chịu nổi một kích.

Không chỉ hắn thu được lợi trong chiến đấu, đám thiên tài trên Nam Phong Bảng cũng tiến bộ không ít, số lượng yêu thú bị chém giết càng lúc càng gia tăng, đặc biệt những kẻ có khả năng công kích diện rộng như Thiên Lý Minh hay Lôi công chúa.

Theo việc yêu thú giảm bớt thì trên bầu trời yêu khí hình thành mây đen bắt đầu tản ra, những tia nắng mặt trời ấm áp chiếu xuống khắp mọi nơi.

XÍU...UU! XÍU...UU!

Lưu quang vụt qua, cường giả Bước thứ hai lần lượt bay trở về.

- Xích Thiềm Thừ khôn kiếp, trước khi rời đi còn phát nổ mụn độc trên lưng, khiến ta bị thương không nhẹ, cần phải bài trừ độc gấp!

- Độc của Xích Thiềm Thừ cực kỳ khó chịu, nếu không trục hết thì sẽ thành ám thương suốt đời. Để ta giúp ngươi!

- Ha ha! Đa tạ ngươi trước! Đi xem Trấn Mạc Thành ra sao rồi!

Cường giả Bước thứ hai không ra tay giải quyết thú triều mà chỉ đứng trên tường thành nhìn xuống. Đám tu giả bên dưới cũng không dám một câu oán hận, vì nếu mấy cường giả này ra tay, e là linh phách tài liệu gì đó đều hóa thành bụi.

Phi Vân lão nhân và Bạch Y Kiếm cũng đã trở lại, toàn thân xuất hiện không ít vết thương, gương mặt cũng có chút tái đi, rõ ràng hai người liên thủ nhưng vẫn gặp không ít khó khăn trước một đầu Ngũ cấp bá chủ.

- Hôm qua ta cảm giác được sự xuất hiện của Ngũ cấp linh thú ở Trấn Mạc thành, nhưng sau đó cảm giác lại biến mất!

- Thảo nào lúc đó ngươi lại nóng vội muốn quay trở lại, nếu không cũng không bị súc sinh kia tranh thủ. Nhưng nếu có Ngũ cấp xuất hiện, thì tòa thành này đã hóa thành bình địa rồi, làm sao có thể trụ được đến lúc này chứ?

- Có thể có cường giả Bước thứ hai xuất thủ!

Phi Vân lão nhân rất tin tưởng vào cảm giác của bản thân, khẽ quét ánh mắt nhìn về chiến trường, rất nhanh lão khựng lại, ánh mắt tập trung ở một cổ thi thể rất lớn, chỉ là nó bị vùi một nửa trong cát nên lúc đầu lão không mấy để ý.

- Bạch Y, kia không phải là Ngũ cấp Xích Phong Sư sao?

Bạch Y Kiểm lập tức nhìn theo, hai mắt nheo lại đáp:

- Đúng là Xích Phong Sư, tuy mới tiến giai không lâu, nhưng cũng là Ngũ cấp linh thú hàng thật giá thật! Lẽ nào có cường giả Bước thứ hai xuất hiện?
- Hôm qua ta không cảm giác được có cường giả Bước thứ hai xuất hiện! Đợi thú triều kết thúc rồi hỏi đám hậu bối xem sao!

Phi Vân lão nhân cũng không quá xoắn suất, dù rất tin cảm giác của bản thân nhưng Xích Phong Sư bị giết, thì chỉ có một khả năng, đó là có sự xuất hiện của cường giả Bước thứ hai. Người ta đã không muốn lộ diện thì thôi, mình cũng không cần tìm hiểu kỹ quá.

Có cường giả Bước thứ hai áp trận, phe nhân loại càng hưng phấn hơn, dần dần chiếm được lợi thế. Yêu thú bị giết càng lúc càng nhiều.

Khi đầu yêu thú cuối cùng bị giết, thì mặt trời cũng đã lên đến đỉnh đầu.

Sau một thời gian dài chiến đấu sinh tử, Thú triều cũng chính thức kết thúc!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: Rời đi

Trên chiến trường thì thể yêu thú không trọn vẹn, không đồng đều, trong đó không ít thi thể đã bị nát bấy. Nhưng chăm chú thu thập thoảng một lúc tài liệu yêu thú cùng tinh phách cũng rất nhiều.

Ngoài tinh phách của Xích Phong Sư thì Việt cũng chỉ thu thập tinh phách tài liệu của Tứ cấp bá chủ mà thôi, không phải là do muốn nhường cho những tu giả khác, mà vì hấn mặc dù có mấy chiếc nhẫn nhưng cũng có dấu hiệu không chứa được hết, đành phải chọn lọc thôi.

Sau khi thu thập xong xuôi, Việt nhanh chóng lùi vào thành hồi phục. Đám thiên tài đều đã hồi thành từ lâu, chỉ có hấn là vẫn cặm cụi nhặt nhạnh từng đồng, đến tận lúc này mới được nghỉ ngơi. Người với người, nhưng giàu nghèo có sự phân biệt rõ ràng. Người nghèo, đến muôn đời vẫn không hết khổ cực.

Đường phố Trần Mạc Thành trở nên rộng rãi quang đãng hơn, có lẽ là do một lượng lớn tu giả chết đi, cũng có thể là do tâm tình của con người không còn nặng nề như trước.

Quay lại phòng trọ mà hấn từng ở, tên tiểu nhị lập tức nhận ra quý nhân, đón tiếp rất nồng nhiệt.

- Thiếu gia, nước tắm của ngài đã được chuẩn bị xong!

Trong phòng tắm, Việt tĩnh tâm lại, con mắt khép hờ. Dung dịch nước tắm pha thảo dược theo lỗ chân lông ngấm vào cơ thể, khiến hấn cảm thấy sáng khoái lạ thường, cơ thể bào đều giãn ra. Làn da nhuốm máu được tẩy rửa lại trắng mịn như thuở ban đầu.

Dù bản thân hấn cùng với mấy kẻ cường tu luyện không liên quan gì đến nhau, nhưng lúc này trong đầu không tự chủ hiện lên những hình ảnh chém giết trong thú triều. Tu giả có trí nhớ đặc biệt tốt, vì vậy mà một ít chi tiết bình thường không thể nào chú ý tí mĩ được đều được hấn nhớ kỹ. Như một lần xuất quyền, một lần né tránh, hay một lần giết chết yêu thú.

- Góc độ tựa hồ có chút vấn đề?
- Rõ ràng đã đoán được quỹ tích ra đòn, đầu cần phải né tránh ở phương vị dài dòng như vậy!
- Quá mức diễn, đánh giết không đủ gọn gàng cùng linh hoạt...

Càng nhớ lại, Việt càng phát hiện mình càng có nhiều sai lầm. Thực tế cũng không thể hoàn toàn trách bản thân hấn được, vì dù sao chiến đấu lâu dài không một ai có thể cam đoan được mình luôn trong trạng thái tốt nhất, vốn dĩ sai lầm là không thể tránh khỏi.

Thế nhưng với bản năng của một sát thủ, không cho phép hấn phạm những sai lầm về vấn đề thời gian như vậy. Bản thân hấn cũng phải thẳng thắn nhìn nhận, từ khi đến với giới này, dường như hấn trở nên dài dòng hơn, thích diễn hơn.

Trong một thời điểm nào đó, có một chút dài dòng, một chút diễn xuất, giúp cho cuộc sống trở nên nhiều phong vị và màu sắc hơn. Nhưng một khi đang tiến hành chém giết, chỉ cần chậm chạp thiếu dứt khoát trong một cái chớp mắt thôi, thứ phải đánh đổi có thể chính là cái mạng quên của mình.

- Sẽ không có lần thứ hai!

Rầm! Áo ào!

Không còn tâm trạng thư thái nữa, Việt chậm rãi từ trong bồn tắm đứng lên, thân thể trắng trẻo thon dài của hắn được hơi nước che lấp như ẩn như hiện. Hôm nay hắn đã gần ba mươi rồi, nhưng thân thể chỉ mới mười bảy mà thôi, tuy nhiên ở tuổi đó cơ bản đã phát dục toàn bộ khiến cho lực lượng cùng sức bật càng thêm cường đại.

Thay một bộ quần áo sạch sẽ, Việt trở về phòng ngủ, đánh một giấc ngủ sâu, mặc kệ cuộc đời, bao giờ tỉnh được thì tỉnh.

.....

Thi thể chất đầy trên chiến trường, nhiều đạo binh sĩ võ trang đầy đủ thu thập tài liệu yêu thú cùng nội đan. Bên cạnh mỗi nhóm đều có một chiếc xe gỗ cực lớn, đương nhiên bên trên đã chất không ít tài liệu rồi.

- Nhiều tài liệu yêu thú như vậy, không biết bán được bao nhiêu linh tệ? Nếu không chúng ta tàng trữ mấy viên tinh phách, đảm bảo phát tài!
- Ngươi muốn chết cũng đừng kéo theo lão tử! Có biết mọi hành động của ngươi đều đang bị giám thị không?
- Hắc, lão tử cũng đùa chút, có gì mà phải căng vậy! Mà ta nghe nói có cả Ngũ cấp linh thú bị giết, sao không thấy thi thể nhỉ? Thật mong một lần được nhìn thấy thi thể Ngũ cấp!
- Ta cũng không rõ, có lẽ bị lấy đi rồi! Mà ngươi có biết ai đã ra tay giết chết Ngũ cấp linh thú hay không?
- Không phải mấy vị cường giả Bước thứ hai sao? Theo ta thấy thì không phải Phi Vân tiền bối thì cũng là Bạch Y Kiếm tiền bối!
- Sai! Lão tử có một vị biểu huynh sống sót sau đợt thú triều vừa rồi, kể lại rằng ra tay trấn sát Ngũ cấp linh thú, là hai thiếu niên trẻ tuổi mà thôi, đương nhiên tu vi vẫn đang bồi hồi ở Đệ nhất Bộ!
- Cái gì? Lẽ nào là thiên tài trên Nam Phong Bảng? Đại hoàng tử, Phi Mã thiếu chủ hay Tà Kim Thủ vậy?
- Không phải, hai người này dường như từ trên trời rơi xuống, vô cùng lạ mặt. Đúng rồi, một trong hai người dường như là từ Phi Mã Mục Trường đi ra!
- Chắc chắn, Bách Hiểu Lâm còn dám tự xưng gì mà không gì không biết, vạn sự điều hiểu, lão tử thực sự nghi ngờ tính chính xác của Nam Phong Bảng!
- Đúng vậy, ta cũng thấy sai sai...

.....

Trong lúc đám binh lính đang thu dọn tàn cuộc để chuẩn bị chia cho những tu giả đã tham chiến chém giết thú triều, thì Việt đã rời khỏi Trần Mạc thành rồi.

Hắn đã thu lấy tinh phách và hầu như toàn bộ tài liệu của Xích Phong Sư, mặc dù không phải chỉ có mình hắn giết chết đầu Ngũ cấp linh thú này. Đương nhiên, đối phương xem ra là người rất có tiền, chưa chắc đã thèm để tâm đến, nhưng cẩn thận vẫn hơn không, dù sao thì đây là một khoản tài phú rất lớn.

Nhìn sa mạc trống trải trước mặt, Việt khẽ lắc đầu, lại một hành trình uể oải nữa chuẩn bị diễn ra. Lần này hắn sẽ đi thẳng một mạch tới Lam Nguyệt quốc, hy vọng không chuyện gì xấu phát sinh.

Đi liền ba ngày, Việt gặp một gốc đại thụ khô héo đã mất đi phần lớn sinh cơ nhưng không biết tại sao vẫn còn tồn tại được trong đại mạc này, liền đến tới bên cạnh ngồi nghỉ ngơi. Liên tiếp ba ngày ở trong sa mạc toàn lực di chuyển, hắn cũng cảm giác được có chút mệt mỏi rồi.

Đưa mắt nhìn quanh, dải cát vàng trải dài vô tận không chút sức sống, có lẽ do vừa kết thúc đợt thú triều, nên lượng yêu thú dường như giảm mạnh, đại mạc trở nên vô cùng yên tĩnh. Thế nhưng sự yên tĩnh có chút gì đó là lạ, mà hắn nhất thời chưa thể nghĩ ra.

Khi Việt còn đang suy nghĩ thì đột nhiên một tiếng rít cực kỳ đáng sợ không rõ từ đâu truyền tới, hắn lập tức tung người bật dậy, chỉ thấy từ phía một chiếc vòi rồng khổng lồ do cát tạo thành đang gào thét vọt tới. Hắn ngay cả một chút phản ứng cũng không kịp, trực tiếp bị sa quyền này quét trúng và cuốn theo.

Theo sức ép từ sa quyền càng lúc càng lớn, Việt lập tức than thầm, bởi thứ thiên tai sa mạc này, thực sự rất khó chịu, dù là Ngũ cấp linh thú cũng không nguyện ý va chạm với nó.

- Chết tiệt, phải nhanh chóng thoát khỏi sa quyền này!

Nắm quyền ngưng tụ linh lực, Bình Thủy An Phong được đâm ra, lập tức tạo ra một cơn cuồng phong, thế nhưng so với bão cát thì chưa là gì, chỉ tạo ra một lỗ hổng nhỏ mà thôi. Tuy nhiên Việt cũng chỉ cần như vậy mà thôi, lập tức theo lỗ hổng nhỏ này chui ra khỏi vòi rồng cát.

Chỉ sau một hơi thở, thân thể Việt vừa rơi xuống đất, thì chiếc vòi rồng khổng lồ đã biến mất ở phía xa.

Cúi đầu nhìn xuống, Việt phát hiện ra y phục trên người đã hoàn toàn biến mất không để lại chút dấu vết, chỉ có vô số vết trầy bởi cát mịn.

- Mẹ kiếp!

Khẽ chửi thề một câu, Việt vội vàng ra một bộ quần áo mặc vào. Trần như nhộng mà chẳng may bị người khác nhìn thấy thì đúng là không ổn cho lắm, hần dù da mặt tương đối dày cũng cảm thấy có chút không chịu được.

Đảo mắt nhìn quanh, lúc này hần đã lạc đường, không rõ đang ở đâu trong sa mạc nữa, chỉ đành xác định phương hướng rồi cứ vậy mà đi thôi. Thế nhưng đúng lúc này, hần cảm giác được dưới chân có buồng lỏng, lập tức theo bản năng lao về phía trước.

Ngay khi Việt vừa lao đi, vị trí hần vừa đứng đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy cực lớn, vòng xoáy đem cát mịn xung quanh toàn bộ cuốn vào, tạo thành hình một cái cái phễu có bán kính lên tới cả chục mét. Một loại hấp lực vô cùng cường đại truyền đến, hơn nữa tới rất là đột ngột, thiếu chút nữa đem Việt trực tiếp hút vào giữa cái phễu.

Không kịp chửi một câu, Việt vận linh lực thoát khỏi cỗ hấp lực này, cả người như một đạo lưu quang xông về phía xa.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy chiếc phễu càng lúc càng lớn, hơn nữa tốc độ mở rộng của vòng xoáy rất nhanh, chỉ sau một cái hô hấp đã bao phủ phạm vi bán kính hơn một trăm mét.

Nếu bị vòng xoáy này cuốn vào, có lẽ Việt cũng chưa hần bị làm sao, nhưng hần không muốn thử, cũng chẳng có hứng thú tìm tòi, mười vạn câu hỏi vì sao không phải chương trình yêu thích của hần.

Thân hình tiếp tục lao về hướng đông, rất nhanh biến mất sau đường chân trời.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143: Nữ nhân

Những đóa thanh sắc thảo điệp thỉnh thoảng xuất hiện, điểm xuyến cho ranh giới giữa sa mạc và lục địa. Bất quá so với cát vàng nghìn bài một điệu trong sa mạc mà nói, quả thật là thuận mắt hơn nhiều.

Bởi vì nơi đây đã tiếp cận rìa sa mạc, nên thỉnh thoảng có thể gặp được người đi đường xuôi ngược, cùng với những tiểu đội dong binh từ trong sa mạc lập sát yêu thú trở về.

Ở nơi sa mạc cùng lục địa giao tiếp, một bóng người vận hắc y, không nhanh không chậm đang đi tới. Mặc dù nhìn bộ dáng có lẽ đã hành tẩu sa mạc trong thời gian tương đối dài, nhưng làn da của hần vẫn đặc biệt trắng mịn, thu hút nhiều ánh mắt ngạc nhiên kỳ quái của người qua đường.

Quét ánh mắt nhìn về những đám cỏ xanh lờn khuất trong bãi cát dài, Việt cuối cùng cũng có thể thở ra một hơi, bởi vì hần biết bản thân sắp sửa thoát khỏi sa mạc quái quỷ này rồi.

Tuy nhiên, cũng phải đi thêm những nửa ngày nữa thì Việt mới ra khỏi phạm vi xâm lấn của hoàng sa, chính thức rời khỏi Phần Thiên Mạc.

Lúc này hần đang đứng trước một tòa thành nhỏ, có tên gọi Phần Thiên thành, một cái tên tương đối quen thuộc, vì nó trùng với tên của một tòa thành ở phía bên kia đại mạc, khác biệt ở chỗ, tòa thành này nhỏ hơn, và thuộc về địa phận của Lam Nguyệt quốc.

Đương nhiên, với thực lực của Việt bây giờ, những tòa thành như vậy không để lại quá nhiều lần tấn. Hần tiến vào trong thành ăn uống, đổi hết chỗ tài liệu yêu thú thu được ở đợt thú triều thành linh tệ, rồi đánh một giấc đã đời, đến tận trưa ngày hôm sau, hần mới rời thành, tiếp tục hành trình Đông tiến của mình.

Lam Nguyệt quốc là một quốc gia tương đối lớn, nhưng cũng chỉ được xếp hạng Thất phẩm mà thôi, dù là đẳng cấp cao nhất nhưng chung quy vẫn không thể sánh với Lục phẩm. Ở nơi này cường giả Bước thứ hai chính là tồn tại cấp bậc tổ tông, như thần long bất kiến vĩ.

Vì vậy mà với thực lực của Việt bây giờ hoàn toàn có thể đi ngang, chỉ cần nhả ra chút khí thế là không ai dám chọc hần.

Không tốn quá nhiều thời gian, Việt đã đi tới gần biên giới phía Đông của Lam Nguyệt quốc.

Trước mặt hần lúc này là một mảnh sơn mạch rộng lớn, có tên gọi Lam Đông sơn mạch, chính là ranh giới tự nhiên ngăn cách Lam Nguyệt quốc với quốc gia láng giềng, Trọng Lưu quốc. Nằm ở phía Đông của Trọng Lưu quốc, chính là quốc gia sẽ là tâm điểm của Nam Phong vực trong thời gian tới, Phi Sơn quốc.

Hai chân khẽ động, thân hình hần hóa thành đạo lưu quang lao đi, thế nhưng chưa được hơn chục mét, thân ảnh liền đã trì trệ, mặt mũi lóe qua vẻ ngưng trọng, một cỗ nhàn nhạt mùi máu tươi từ phía trước nhẹ nhàng tới!

- Tình huống gì vậy?

Việt mảy kiếm nhủ một cái, lộ ra vẻ hứng thú, gì chứ riêng mùi máu thì hần không thể nào nhầm được. Chỉ có điều nơi này vẫn còn chưa phải địa phận sơn mạch, làm gì đã xảy ra chém giết vậy? Lẽ nào là giết người đoạt bảo?

Nếu đúng là giết người đoạt bảo...hắc hắc...

Miệng khẽ nhếch lên, Việt bước chân dừng một chút, thu liễm khí tức sinh mệnh của bản thân, theo phương hướng huyết tinh truyền đến cẩn thận đi.

Rất nhanh, hần liền tới gần hiện trường, chỉ thấy phía trước là một mảnh đất trống, một cỗ xe ngựa được trang trí tinh xảo đang đỗ, mà bốn phía của xe ngựa là không ít người nằm thẳng cẳng, ngón ngang lộn xộn, máu me đầm đìa, nhuộm đỏ bụi đất, những người này tuyệt đại bộ phận đều thân mặc hắc giáp, nghĩ đến hần là hộ vệ của gia tộc nào đó.

Mà ở trung tâm của đám thi thể, là một đôi nam một nữ, nam ước chừng ba mươi tuổi, mắt to mày rậm, dáng người thẳng tắp, trong hô hấp khí thể như núi, trên tay cầm một chuỗi trường kiếm có máu nhỏ xuống, toàn thân tỏa ra sát khí lạnh thấu xương!

Nữ tử thì bộ dáng không đến ba mươi, mắt phượng mảy ngài, cái miệng anh đào nhỏ nhắn, đặc biệt là đôi ngọc tho sắp phá rách ao ngực mà thoát ra, làm cho bất kỳ nam nhân nào cũng phải mơ màng, bất quá khi nhìn thấy cây đao nhuộm máu trong tay nàng, cho người ta có cảm giác như la sát hàng thế, cho dù sinh đẹp cũng chỉ có thể kính nhi viễn chi.

Rất hiển nhiên, những người này đều là chết thảm tại trong tay hai người này!

Chỉ thấy cái kia nữ La sát đem cây đoản đao thu lại, cũng không để ý trên lưỡi đao còn dính điểm điểm máu tươi, nhanh chóng xông vào bên trong cỗ xe ngựa, dường như đang tìm kiếm cái gì.

Rất nhanh, nữ La Sát từ trong xe ngựa chui ra, trên tay cầm một chiếc hộp nhỏ làm từ bạch ngọc, gương mặt tràn ngập kinh hỷ, trong miệng càng không nhịn được reo hò nói:

- Lưu ca, tìm được, tìm được....

- Thực tìm được? Lan nhi, người xác thực?

Nam tử kia một độ đáng cố gắng bảo trì trấn định, nhưng từ thanh âm nghe ra vẫn mơ hồ có chút phát run.

- Lưu ca, thực sự đúng là nó!

Nữ tử vũ mị cười một tiếng.

- Ha ha a... Tốt! Tốt! Tốt! Huyết Lang kiếm Lưu Ngọc Chu ta sớm tại mấy năm trước, liền đã bước đến Linh Phách viên mãn, nhưng không có cơ duyên, căn bản vô pháp tiến nhập Bước thứ hai. Lần này có Lưu Tông Dẫn, có thể tiến vào di tích Lưu Tông, lo gì không được thành tựu...

Nam tử trung niên đắc ý cười to, tựa như muốn đem bao nhiêu nỗi niềm dồn nén mấy năm qua đều phát tiết đi ra một dạng, mà không biết rằng ở một bên, một gã thiếu niên đã nghe thấy, trong lòng chấn động không thôi.

- Lưu ca, nơi đây không thích hợp ở lâu, chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời đi!

Nữ tử xinh đẹp có chút sàu muộn nhìn tứ phương một cái, thúc giục một tiếng.

- Lan nhi, người nói đúng, nếu như đám người Mã gia kia chạy đến, chúng ta muốn đi khả năng liền khó khăn!

Lưu Ngọc Chu tiếng cười dừng lại, sắc mặt trở nên ngưng trọng gập đầu. Trong lúc nói chuyện, liền chuẩn bị mang theo nữ tử tên Lan Nhi rời đi nơi đây.

Nhưng mà đúng vào lúc này, dị biến phát sinh, khiến cho Việt đang bắn khoản có nên ra tay giết người đoạt bảo hay không cũng phải có chút sững sờ.

Vốn dĩ Lan nhi một bộ dáng nghe lời, trong đôi mắt đẹp đột nhiên lóe qua vẻ hung ác, tay phải như thiểm điện đánh tới phía trước, mục tiêu lại chính là búi tâm của Lưu Ngọc Chu. Linh lực ồ ạt xông vào, trực tiếp làm vỡ nát tâm mạch của họ Lưu, khiến hần giống như bao cát bay ra ngoài vài chục bước, rớt xuống đất.

- Khụ khụ...Lan...Lan Nhi, người... người vì cái gì muốn... Muốn giết ta?

Lưu Ngọc Chu không ngừng thổ huyết, ánh mắt bên trong tràn đầy sự kinh hãi, căn bản không thể tưởng tượng nổi. Phải biết rằng nữ nhân này từ nhỏ phụ mẫu đều mất, chính hần ra tay thu dưỡng nàng, tình cảm hai người khỏi phải nói, không khoa trương chứ không phải phụ thể nhưng còn hơn phụ thể.

Coi như tất cả mọi người phản bội hần, Lan Nhi cũng không nên phản bội hần mới phải!

- Người...người có khúc mắc gì...hay ai ép buộc người?

Ở bên cạnh Việt có chút không nghe được, ngu thì cũng phải có mức độ chứ, sắp chết đến nơi rồi vẫn chưa sáng mắt ra. Đối phương rõ ràng là muốn độc chiếm bảo vật, còn thắc mắc cái gì không biết.

- Luru ca, cơ hội tiến vào Đệ nhị Bộ, Lan Nhi cũng muốn, nhưng Luru Tông dẫn này chỉ có một cái, không có biện pháp, Lan Nhi chỉ đành xin lỗi người!

Lan Nhi ôn nhu cười một tiếng, trong lời nói tràn ngập "Áy náy".

- Người... Người.... Người chẳng lẽ đã quên, là ai tại lúc người cơ khổ không nơi nương tựa ra tay cứu mang người? Không có ta, người đã sớm đối chết ở đầu đường, người..

Quá mức kích động, Luru Ngọc Chu “phốc” một tiếng lại nhỏ ngum máu tươi.

- Luru ca, người yên tâm, dưỡng dục chi ân của người ta nhất định dừng tuyên trương báo, chờ trở về Tam Kỳ Thành, ta liền đưa tẩu từ cùng Tiểu Luru đến phía dưới bồi người, để người không phải làm một con ma cô độc!

Lan Nhi một mặt "chính khí" nói, nhưng là lời kia lại là cho người ta không rét mà run, giết Luru Ngọc Chu vị đại ân nhân không nói, vậy mà còn muốn giết cả nhà hần, thủ đoạn này đơn giản là quá mức ghê tởm.

Luru Ngọc Chu tức giận sôi sục, lại là phun ra một ngum máu tươi, sắc mặt nhợt nhạt, như địa ngục ác ma, hai con người tràn đầy oán độc:

- A... Tiệp nhân, người chết không yên lành, chết không yên lành a, ta liền là làm quỷ cũng không buông tha người.... A....

Một tiếng thê lương cực kỳ thảm thiết, Luru Ngọc Chu đầu nghẹo sang một bên, cứ như vậy mà tắt thở, hai mắt trợn lên giận dữ nhìn, hiển nhiên là chết không nhắm mắt.

- Mẹ kiếp, độc nhất là lòng dạ đàn bà, cổ nhân nói không sai chút nào!

Một thanh âm chậm rãi vang lên, khiến Lan Nhi vốn đang tràn đầy hưng phấn muốn lục soát y phục của vị đại ân nhân của mình, lập tức như mèo bị giật phải đuôi, thoát một cái xoay người lại.

Chỉ thấy từ trong bụi cây một thân ảnh chậm rãi đi ra, gương mặt thiếu niên non nớt, nhưng ánh mắt thì lạnh lẽo đáng sợ như lời phán xét từ Diêm vương dành cho tội nghiệt của nàng:

Người phải chết!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Luru Tông

Đắc thủ giết người, thành công đoạt được bảo vật, Lan Nhi vốn dĩ cao hứng không thôi, chỉ cần bước vào Đệ nhị Bộ, trở thành khai tông lập phái lão tổ, lúc đó cần gì phải nhìn sắc mặt ai chứ.

Không ngờ lại có người nấp ở bên cạnh quan sát, khiến nàng có chút kinh hãi, sợ rằng bộ ngựa bắt ve, chim sẻ núp đằng sau, công sức của mình bỏ ra, lại thành toàn cho người khác.

Thế nhưng sau khi nhìn thấy đối phương, phát hiện ra chỉ là một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa, Lan Nhi không khỏi thở nhẹ một hơi, đúng là lo quá hóa sợ. Nhưng ngay lập tức, gương mặt nàng trở nên lạnh ngắt, trong mắt sát ý vô hạn gần giọng nói:

- Tiểu tử, không biết sống chết! Người cứ rúc ở một bên còn tránh được một kiếp, giờ dám bước ra, chính là tự gây nghiệt không thể sống!

- A, người có chắc chắn lưu lại được mệnh của bản thiếu gia?

Việt có chút buồn cười nhìn nữ nhân này một cái, thực ra thì tu vi của đối phương không sai, Linh Phách trung kỳ, cũng có thể coi là một nhân vật, chỉ có điều đặt trước mặt hần, chút thức lực như vậy dù là rác rưởi cũng không bằng.

- Nếu như người là thiên tài Nam Phong bang, lão nương còn e ngại ba phần, chỉ có điều ở Lam Nguyệt quốc này có thiên tài nào mà ta chưa nhìn qua bức họa. Cờ như người ta giết như giết chó!

Nữ tử Lan Nhi cười gằn hướng gã thiếu niên trước mặt đi tới, trong mắt tràn ngập vẻ khinh thường. Tên tiểu tử trước mặt này tuổi còn trẻ như thế, có thể đạt đến tu vi Linh Luân viên mãn liền đã là cực hạn, nói gì đến Linh Phách. Lấy tu vi Linh Phách trung kỳ của nàng, thu thập một gã Linh Luân, còn không phải chuyện dễ như trở bàn tay.

- Tiểu tử, nhớ kỹ, ra tay giết người là Đoàn đao Lư Lan Nhi, miễn cho xuống Âm Tào Địa Phủ phải làm một con quỷ hồ đồ!
- Giết ta như giết chó? Ta cũng phải căng mắt ra nhìn xem người làm sao giết nổi bản thiếu gia đây!
- Tiểu tử, tự tìm đường chết! Đoàn Phong cửu trăm!

Chỉ trong nháy mắt Lan Nhi chém ra chín đao, hóa thành chín đạo đao kinh gào thét hướng về phía trước mà chém tới, hoàn toàn ngăn chặn mọi đường rút lui của Việt.

Không khí cuộn cuộn bạo tạc, mặt đất không ngừng sụp đổ!

- Đây chính là lực lượng của người? Rác rưởi!

Việt nở nụ cười nhạt, đồng dạng là Linh Phách trung kỳ, nhưng thực lực như vậy không thể sánh được với bất kỳ mạo hiểm giả nào ở Trấn Mạc thành, cũng không biết phải nói sao trước sự yếu nhược này.

Hắn cũng không sử dụng đến loại linh thuật gì, bàn tay khẽ động, ngưng thành quyền đấm ra, chỉ một quyền trực diện, nhưng lại tạo ra tiếng gầm khủng bố như thủy triều, chỉ trong nháy mắt, chín đạo đao kinh hoàn toàn bị phá diệt.

- Cái...cái gì thế này? Làm...làm sao có thể?

Lan Nhi hai mắt trừng lớn, trong lòng kinh hãi không thôi. Một thức Đoàn Phong cửu trăm, chính là tuyệt học đả hòm của nàng, chín đạo đao kinh liên hợp giáo sát, góc độ hoàn hảo, lực đả khủng bố, dù là Linh Phách hậu kỳ nếu không cẩn thận, đều sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục. Nhưng tiểu tử này, tại sao lại...

- Còn muốn giãy giụa gì nữa không? Nếu không có thủ đoạn gì khác, để bản thiếu gia tiễn người lên đường!
- Người... người không được qua đây!

Lan Nhi vô ý thức lui một bước, thanh âm hơi có chút phát run, làm gì còn có khí thế không ai bì nổi trước đó. Bộ dáng lúc này không khác gì một thiếu nữ nhà lành sắp sửa bị người ta làm nhục vậy.

- Xem ra là không còn có thủ đoạn nào khác, vậy liền ngoan ngoãn xuống Địa Ngục đi thôi!
- Không... không muốn giết ta, không muốn giết ta...

Giờ khắc này, Lan Nhi triệt để luống cuống, một quyền của đối phương thật sự quá mức rung động lòng người, chấn động đến mức nàng không dấy lên được một tia kháng cự, liền bản thân sát chiêu đả hòm đều chịu không được đối phương tùy ý đả một quyền, hẳn nếu thật sự động thủ, dù có mười người như bản thân cũng tuyệt đối không thể nào chống lại.

Chỉ có điều đối phương mặt không đổi sắc, chậm rãi tiến lên, mỗi một bước đi, liền tựa như đập ở trong lòng Lan Nhi, rõ ràng đối phương không tán mác ra uy áp gì, nhưng lại có một cỗ áp lực khủng bố, để cho nàng nhất thời không thở nổi.

- Công...công tử, ta nguyện giao... ta nguyện giao ra Lư Tông Dẫn...

Đến khi khoảng cách giữa hai người chỉ còn ba mét, Lan Nhi cũng không thể chịu nổi áp lực từ vong khủng khiếp như vậy, từ trong không gian chứa đồ lấy ra một chiếc hộp nhỏ làm bằng bạch ngọc.

- Lư Tông Dẫn là thứ quý giá gì? Có thể đổi được mạng của người sao?

Việt tỏ ra không mấy quan tâm, nắm quyền ngưng tụ lại, chuẩn bị tàn nhẫn xuống tay với mỹ nhân này.

Lan Nhi có chút mộng, tiểu tử này thế mà không biết đến Lư Tông Dẫn, hẳn làm thế nào tu đến cảnh giới này? Bất quá đây không phải vấn đề cần quan tâm, trước mắt vẫn phải giữ được mạng sống cái đã.

- Công tử, Lư Tông Dẫn chính là chìa khóa tiến vào Lư Tông di địa!
- Lư Tông?

Nhìn bộ dáng có vẻ không mấy kiên nhẫn của đối phương, Lan Nhi có cảm giác muốn khóc, tên tiểu tử này làm sao mà Lư Tông cũng không biết vậy?

- Công...công tử, Lư Tông di địa là phế tích của một đại tông môn diệt vong cách đây hai trăm năm, Trong Lư quốc Lư Tông, Lư Tông khi đó từng là một Lục phẩm thế lực cực kỳ mạnh mẽ, so với Tam đại đế quốc cũng thua kém không nhiều, vậy nên bên trong mảnh di địa đó tồn tại rất nhiều cơ duyên, linh binh, linh quyết..., thậm chí vượt qua tuyệt phẩm linh binh, tuyệt phẩm linh thuật cũng xuất hiện!

- Siêu việt tuyệt phẩm? Cái này là tin đồn?

Việt khẽ nhủ mầy, vượt qua tuyệt phẩm là khái niệm gì, hần không quá rõ ràng, nữ nhân trước mặt lại càng không rõ, từ đó có thể thấy được lóm đóm giá trị, vậy mà lại có thể đạt được bên trong di địa kia?

- Công tử, đó là sự thật trăm phần trăm. Thất phẩm thế lực Lưu Sa Môn, tổ sư trước kia chỉ là một gã mạo hiểm giả mà thôi, nhưng sau khi tiến vào di địa đạt được một bộ linh quyết, nhờ đó bước vào Đệ nhị Bộ, trở thành khai tông lập phái tổ sư, đúng là một bước lên trời! Hơn nữa bên trong di tích linh khí cũng nồng đậm hơn, tu luyện một ngày trong đó bằng mười ngày bên ngoài!

Nghe đến đây, Việt cảm thấy có chút động lòng, có thể khiến một vị mạo hiểm giả tiến vào Đệ nhị Bộ, nhất định phải vượt qua tuyệt phẩm.

- Nếu thức sự lợi hại như vậy, e là đã bị mấy Thất phẩm thế lực liên hợp chiếm đoạt rồi chứ?

- Công tử có chỗ không biết, mảnh di địa này năm năm mới mở ra một lần, hơn nữa được bao phủ bởi một loại cấm chế đặc thù, may ra có Lục phẩm thế lực mới có thể khai mở, Thất phẩm thế lực căn bản không đủ khả năng, nhưng Lục phẩm thế lực lại không vừa mất mảnh di địa này. Chỉ có một biện pháp duy nhất, đó là Lưu Tông Dẫn này. Ai có Lưu Tông Dẫn, mới có thể tiến vào bên trong di địa. Lần mở ra gần nhất, chính là sau đây nửa tháng!

Lan Nhi cầm hộp bạch ngọc chậm rãi đưa tới, giọng nói du dương như tiếng đàn tràn ngập dụ hoặc, ngay khi thấy đối phương có vẻ như lâm vào trầm tư, thì nàng ta đột nhiên xuất thủ, một thanh đoản đao xuất hiện đâm thẳng vào ngực đối phương.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Ngay khi cự ly giữa mũi đao và ngực của Việt chỉ còn ba tấc, một bàn tay trắng nõn đã chờ sẵn, chỉ việc bắt lấy cổ tay của Lan Nhi, dùng sức khẽ bóp.

Răng rắc!

Tiếng xương cốt đứt gãy như tiếng pháo trúc cùng tiếng kêu rên ly tâm liệt phé đồng thời vang lên, đau đớn kịch liệt khiến cho Lan Nhi không thể kiềm chế, bàn tay sắp sửa rời ra đến nơi, thanh đoản đao cũng theo đó mà rơi xuống.

- Giờ ngươi chết cũng không thể oán bản thiếu gia ta!

Việt nở nụ cười lạnh, nằm quyền tiếp tục ngưng lại.

- Công tử, ta sai rồi, ta biết lỗi rồi, van cầu ngươi, cho ta một cơ hội... Chỉ cần ngài không giết ta, tiện thiếp có thể vì ngài làm bất cứ chuyện gì...

Ánh mắt của đối phương khiến Lan Nhi sợ hãi, lập tức quỳ xuống đau khổ cầu khẩn, mặt như lệ hoa, một bộ dáng điếm đăm đáng yêu, quả nhiên nhìn thấy là yêu. Thế nhưng thủ đoạn vẫn chưa hết, đột nhiên, y phục rơi xuống, một đôi bạch thỏ trắng nõn cự đại lập tức nhảy ra, sự dụ hoặc này căn bản không thể chống cự.

Nhưng mà chờ đợi nàng lại một chương vô tình, trực tiếp oanh vỡ nát bộ ngực đầy tự hào của nàng, đến tận lúc chết đều không minh bạch, đối phương tại sao có thể nhẫn tâm như vậy, có thể lạnh lùng hạ sát thủ một mỹ nhân yếu điệu. Dạng mao đầu tiểu tử này, không phải đều là huyết khí phương cương, căn bản không thể chống lại dụ hoặc sao?

Việt không thèm nhìn lấy mỹ nhân thêm một lần, chậm rãi nhặt chiếc hộp bạch ngọc lên mở ra, bên trong có một chiếc chìa khóa lam sắc bằng lòng bàn tay có vẻ cổ xưa, trên thân còn khắc ba chữ nhỏ: 'Lưu Tông Dẫn'.

- Mở dâng đến tận miệng, nếu không đón thì thiên lý khó dung, Lưu Tông di địa này phải đi một chuyến!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 145: Cổ Lưu

Một tòa thành to lớn đứng sừng sững trên bình nguyên, trong bóng tối chạng vạng giống như một đầu mãnh thú đến từ Viễn cổ vậy, tỏa ra khí tức khiến người ta choáng ngợp.

Cổng thành thành cao chót vót, tràn ngập vẻ cổ kính, dù đã xuất hiện nhiều dấu vết của thời gian, nhưng nó vẫn đứng sừng sững, phía bên trên là một tấm biển đề ba chữ: Cổ Lưu Thành.

Cổ Lưu thành, không phải tòa thành lớn nhất, cũng không phải lớn nhì, thậm chí không nằm trong top mười tòa thành lớn nhất, nhưng lại là tòa thành nổi tiếng nhất của Trọng Lưu quốc, bởi vì tên tuổi của nó gắn liền với mảnh di địa nổi tiếng của Lục phẩm tông môn đã từng thống trị Trọng Lưu quốc - Lưu Tông.

Hai chữ "Lục phẩm", đủ để nói rõ quy mô của Lưư Tông thuở còn tồn tại, phải biết rằng Tam đại đế quốc thống trị Nam Phong Vực cả nghìn năm nay, bất quá cũng chỉ là Lục phẩm mà thôi, đương nhiên là tồn tại cao cấp nhất trong Lục phẩm.

Tuy không thể sánh bằng Đế quốc hoàng thất, nhưng so với những Lục phẩm thế lực khác như Phi Mã Mục Trường hay Tà gia, thì Lưư Tông không mấy may thua kém, nhờ vậy mà Cổ Lưư thành khi đó chính là một trong những trung tâm của khu vực. Thậm chí cả trăm năm sau khi Lưư Tông diệt vong, Cổ Lưư thành mỗi năm năm lại trở thành nơi hội tụ của đám cường giả Đế nhất Bộ.

Xung quanh Cổ Lưư thành tồn tại một tầng phong ấn mà cường giả Bước thứ hai cũng không thể nào mở được, có lẽ chỉ mới mấy vị lão tổ Bước thứ ba từ Lục phẩm thế lực mới có thể công phá. Nhưng tiếc rằng tồn tại ở cấp bậc đó, quan trọng nhất là đột phá Bước thứ tư, làm gì có ai quan tâm đến mảnh phế tích của Lục phẩm thế lực.

Vì vậy mà dù bị nhiều thế lực mạnh mẽ xung quanh nhòm ngó, thậm chí cả hoàng thất mấy Thất phẩm quốc gia muốn liên hợp phá hủy cấm chế, nhưng Cổ Lưư Thành vẫn sừng sững không ngã, cứ mỗi năm năm lại mở ra một lần, hơn nữa chỉ có Đế nhất Bộ cảm linh dẫn mới có thể tiến vào.

Mỗi lần di địa mở ra, không chỉ thu hút giới tu giả của Trọng Lưư quốc, tu giả từ những quốc gia láng giềng như Lam Nguyệt quốc, Phi Sơn quốc cũng đổ về Cổ Lưư thành, thậm chí có không ít thiên tài đến từ Thiên Nam Đế quốc.

Đây là một hồi quần hùng tranh bá thực sự!

Đứng trên phía trên nhìn xuống mảnh bình nguyên rộng lớn, chỉ thấy những bóng đen tập nập giống như những con kiến, lúc này Việt mới cảm nhận một cách rõ ràng rằng Lưư Tông di địa rốt cuộc có sức mê hoặc đáng sợ như thế nào.

- Quả thực náo nhiệt!

Nhìn nhân khí khủng khiếp này, Việt cũng không khỏi có chút kinh ngạc. Hẳn cứ nghĩ chỉ có những ai đoạt được Lưư Tông Dẫn mới đến Cổ Lưư bình nguyên này, nhưng xem ra nhiều kẻ rồi hoi lại thích hóng hớt cũng kéo nhau đến, muốn chứng kiến một hồi long tranh hổ đấu đây.

Chợt ánh mắt hắn hướng ra xa xa, nhìn về trung Cổ Lưư bình nguyên. Ở đó, hắn thoáng cảm nhận được một loại ba động cực kỳ nhẹ nhàng, nhưng lại khủng khiếp đến mức không thể hình dung không ngừng phát ra. Dưới luồng ba động đó, cho dù là cường giả cấp độ như Phi Vân lão đầu thậm chí cũng trở nên vô cùng nhỏ bé.

- Chỉ là cấm chế của cường giả Bước thứ ba, không ngờ sau trăm năm vẫn mạnh liệt như vậy!

Việt hòa vào đoàn người, nhanh chóng tiến về trung bình nguyên.

Những người tiến đến nơi này, phần lớn đều là Linh Phách cảnh, hơn nữa mạo hiểm giả và dong binh chiếm số lượng nhiều, người nào người nấy gương mặt hung hãn, ánh mắt tóe lửa, hùng hực khí thế, lúc này ai dám nháy ra cướp đoạt Lưư Tông Dẫn, căn họ kiếm cơ duyên, chỉ có nước chết.

Nhìn cảnh người người nườm nượp như trẩy hội, trong đầu Việt không khỏi hiện lên những áng thơ Nôm tuyệt đỉnh của đại thi hào Nguyễn Du:

“...Gần xa nô nức yến anh

Chị em sắm sửa bộ hành chơi xuân

Dập dìu tài tử giai nhân

Ngựa xe như nước áo quần như nêm...”

Cổ Lưư Thành dần dần hiện ra trong tầm mắt của Việt. Một tòa thành không quá lớn, tràn ngập khí tức cổ xưa, trên tường thành chẳng chịt những vết nứt, hoàn toàn là bộ dáng của một tòa phế thành sắp sụp đổ đến nơi, không có vẻ gì là một di tích tràn ngập cơ duyên được người người hướng tới.

Thế nhưng càng đến gần, áp lực đặt lên Việt càng lớn hơn, dường như có một dòng chảy vô hình lưu chuyển xung quanh Cổ Lưư Thành, khiến cử động của mọi người cũng không kìm được mà trở nên trì trệ hơn.

Xung quanh bốn phía thành môn đều đã chật kín người, ở vị trí đầu tiên của đám đông hiển nhiên đều là những vị viên mãn giả Đế nhất Bộ, bọn chúng chiếm lấy vị trí tốt nhất, hơn nữa giữa đôi bên lại có sự phân định tồn tại rõ ràng, không va chạm gì với nhau.

Thời gian cấm chế khai mở càng lúc càng đến gần, áp lực đặt lên mọi người càng lớn hơn, tu vi kém có chút không chịu nổi, phải nhanh chóng lùi về phía xa. Thế nhưng không có ai cảm thấy phiền lòng cả. Tất cả mọi người, đều đang đổ dồn ánh mắt về phía đại môn cổ lão, chờ đợi giây phút phong ấn mở ra.

Việt có thể từ ánh mắt của bọn họ mà nhìn ra sự háo hức, chờ đợi, mong ngóng, cảm giác lúc này y hệt như ở Địa cầu, lúc mà mọi người chờ đợi thời khắc giao thừa chuyển giao năm cũ năm mới.

Mà ngay lúc vô số người đang chờ đợi, phía sau biển người đột nhiên xuất hiện chút ba động. Một đám người rẽ đường tránh ra, sau đó từng thân ảnh chậm rãi bước tới, đương nhiên, chỉ có người đứng đầu là gây được sự chú ý hơn cả.

Thân ảnh thon dài đó mặc thanh sam, tóc dài lay động toát lên vẻ tiêu sái. Hai tay hấn chấp lại phía sau người, lại cộng thêm ngũ quan anh tuấn, khí chất đó khiến người khác phải trầm trồ thán phục!

Hơn nữa, khí tức mạnh mẽ thấm thấu ra từ trên người của hắn cũng đều khiến cho người khác hiểu rằng, phong thái đó không phải là ra vẻ cho có.

- Là Dương Dạ của Từ Dương Tông!

Phong thái khí chất như vậy, giống như ánh sáng mặt trời chói lóa, bất luận là đặt ở đâu cũng đều là sự tồn tại bắt mắt nhất. Do đó, ngay khi hắn vừa hiện thân, trong biển người liền truyền đến những thanh âm xôn xao. Một số nữ tử, trong mắt còn có chút tia sáng kỳ dị chớp động.

- Dương Dạ bài danh thứ mười tám trên Nam Phong Bảng, một thân thực lực hoàn toàn có thể ngao thị viên mãn giả!

Nam Phong Bảng bài danh thứ mười tám, so với Liễu đạo Liễu Trảm Sơn còn cao hơn một bậc, dù đặt trên bình diện Nam Phong vực cũng là một cái tên có danh tiếng và phân lượng nhất định.

Dưới ánh mắt của mọi người, lại có những đoàn người tiếp tục kéo đến, đều là những Thất phẩm thể lực mạnh mẽ nhất của Trọng Lưu quốc.

- Mỹ nhân kia chính là Mộ Thiên Thiên của Hắc Sát tông, bài danh thứ 27 trên Nam Phong Bảng!

- Phần Xuân Các cũng đến rồi kia! Kẻ dẫn đầu chính là Phần Xuân kiếm Lý Hoa Nam, bài danh thứ 33 trên Nam Phong bảng!

- Kẻ vác đại kích kia không phải là Bão Sơn kích Liệt Vũ của Phi Sơn quốc Bão Sơn Tông, bài danh thứ 31 trên Nam Phong Bảng sao?

Cứ như vậy rất nhiều thiên tài đều xuất hiện, hơn nữa đều chiếm được bài danh tương đối khá trên Nam Phong Bảng, tuy nhiên Việt không mấy quan tâm, vì mấy gã này căn bản không lọt vào mắt hắn. Lúc này ánh mắt của hắn đang gắt gao nhìn về thành môn, chậm rãi chờ đợi.

Lúc này trên đại môn cổ lão, từng đợt phù văn ẩn hiện phát sáng, chỉ thấy văn tự dày đặc như sao trên trời, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, nhưng rất nhanh xuất hiện dấu hiệu mờ dần đi, giống như ánh tịch dương bùng lên trước khi vụt tắt.

Nhận thấy được một màn này, toàn bộ hoang nguyên nhất thời tĩnh lặng, vô số ánh mắt trong khoảnh khắc đó đều nóng rực cả lên. Lúc này nếu có người dám lên tiếng làm phiền, nhất định sẽ bị coi là công địch, mỗi người một ngụm nước bọt cũng đủ dìm chết.

Vù!

Không biết bao lâu trôi qua, theo sự tan biến của những cổ văn tự cuối cùng, thành môn khổng lồ đột nhiên rung lên kịch liệt, một luồng khí tức cổ lão sơ khai từ khe hở cửa hai cánh cửa tràn ra, lượn lờ xung quanh tòa đại môn cổ xưa này. Linh khí của toàn bộ phiến thiên địa xung quanh nhất thời bị tiêu tán, cả hoang nguyên như trở lại thời kỳ vạn vật sơ khai, mọi thứ đều tĩnh khiết vô ngần, ngay cả linh khí sinh mệnh cũng không tồn tại.

- Phong ấn tiêu tán rồi!

Không biết ai là người lên tiếng đầu tiên, ngay lập tức vô số tiếng hô vui mừng điên cuồng đột nhiên vang lên cuộn cuộn ở bình nguyên mênh mông. Trong khoảnh khắc đó ánh mắt vô số người chột đồ cả lên, thậm chí ngay cả việc hô hấp cũng trở nên dồn dập hơn nhiều. Cả hoang nguyên trong phút chốc trở nên nóng bừng náo loạn. Biển người đông nghịt nhất thời tuôn ra, liều mạng dồn lên phía trước.

Cánh cửa lớn nặng nề còn chưa mở ra ra được một nửa, đám anh kiệt đã ngay lập tức lao lên, vọt vào trong khe cửa.

Huru!

Có người dẫn đầu, cục diện tiếp theo không nghi ngờ gì nữa liền rơi vào bạo động. Biển người đông nghịt đồng loạt phóng ra ngoài. Vô số các thân ảnh giống như một đàn châu chấu, che lấp mặt trời, sau đó điên cuồng phóng về phía luồng lốc xoáy năng lượng.

Thế nhưng không phải ai cũng có thể vào được. Sau khi vô số người lọt vào trong khe cửa, chỉ trong chốc lát, lại có vô số người bắn ngược ra, chạt vật lẫn lộn trên mặt đất, hiển nhiên là không có Lưu Tông Dẫn nhưng vẫn muốn thử..

Việt lúc này cũng đã lẫn trong đoàn người tiến về phía thành môn to lớn đang dần mở rộng. Hắn không vội vã, nhưng cũng không thể chậm trễ quá được, nếu không thứ tốt e rằng không đến lượt.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Trường thương

Trong nháy mắt vừa bước nửa bước vào đại môn, Việt liền cảm nhận được một cách rõ ràng, có một loại năng lượng bài xích mạnh mẽ cố gắng hất hấn ra ngoài. Loại năng lượng bài xích này quả thật rất khủng bố, nếu không nắm giữ Lưu Tông dẫn trong tay, hấn khó mà tránh khỏi kết cục bị đá ra ngoài.

Ngay trong khoảnh khắc cả thân thể của Việt toàn bộ đi vào đằng sau cổ môn, cảnh vật trước mắt chỉ vừa mới đây thôi là hình ảnh hoang nguyên cổ lão khô cạn linh khí, trong nháy mắt đã biến đổi.

Đạp vào mắt hấn là vô số điện đài đồ nát, bị năm tháng hủy diệt, toát lên vẻ tang thương cổ lão. Cổ Lưu Thành xuất hiện trước mặt Việt, rộng lớn đến mức khiến người ta phải cảm thấy rung động.

Nhìn ra xa, các tòa kiến trúc cổ lão đồ nát nhưng không mất đi sự hùng vĩ, nối liền thành một đường thẳng, trực tiếp kéo dài đến tận cuối đường chân trời. Các loại tháp cao sừng sững chuyên dùng để tu luyện, đều toát lên vẻ cổ xưa vô tận. Đối diện với toàn cảnh khu di địa này, sức mạnh của con người không hề nghi ngờ gì chỉ nhỏ bé như một con kiến mà thôi.

Đào ánh mắt nhìn quanh, thỉnh thoảng nhìn thấy một số nhân ảnh lướt qua trong phế khu rộng lớn, hiển nhiên đều đang mang tâm lý tìm cơ may, thậm chí có thể có người đã đạt được bảo vật gì đó.

Việt cũng không dám chậm trễ, lập tức hóa thành lưu quang lao đi. Đã mất công vào đến đây rồi, nếu mang tâm lý lừng thững đợi bảo vật rơi trúng đầu thì đến muôn đời cũng không kiếm được gì, cuối cùng thì tay không trắng tay lại về không mà thôi.

Hai bên đường là những gốc cây cổ thụ, cành cây che trời, thân cây nứt nẻ già cỗi, mười mấy người ôm cũng không xuể, che thiên cái địa, khiến nơi này vốn đã có cảm giác tang thương lại càng thêm u ám.

Mặt trời đang hạ xuống chân núi, ánh tịch dương lan tỏa khắp mọi ngóc ngách tòa cổ thành, khiến một ý thơ đột nhiên xuất hiện trong đầu Việt, Không hoàn toàn chính xác, nhưng cảm giác thì hoàn toàn diễn tả được đầy đủ:

“Bước tới đèo Ngang bóng xế tà

Cỏ cây chen đá, lá chen hoa

Lom khom dưới núi tiều vài chú

Lác đác bên sông chợ mấy nhà...”

Tòa cổ thành so với tưởng tượng của hấn còn rộng hơn, đi cả một canh giờ vẫn không tìm cớ gặp được cơ duyên gì cả. Bất quá hấn cũng không cảm thấy thất vọng, dù sao thì đã một trăm năm trôi qua, di địa này cũng mở ra khoảng độ hai chục lần rồi, có thứ gì tốt e là đã bị người khác khoáng hết rồi.

- Ủa, phía trước...

Việt khẽ nhíu mày, hấn cảm nhận được phía trước truyền đến một tia nóng bỏng, bước chân lập tức trở nên nhanh hơn, chỉ trong chốc lát đã đến trước một tòa cổ điện đồ nát, nếu không có nhiệt lượng nóng bỏng tỏa ra thì chẳng có ai thèm ngó ngang đến.

Đưa tay định mở cửa để tiến vào bên trong, ai ngờ vừa mới chạm vào, cánh cửa đã đổ sập xuống, hóa thành đồng gỗ vụn.

Bên trong là một không gian thềm đá, điện đài sụp đổ, cỏ cây chen đá che lấp tất cả, rõ ràng là đã phế hoang quá nhiều năm.

Ánh mắt chuyển về nơi trung tâm của phế điện, mặc dù gạch đá vùi lấp nhưng vẫn dễ dàng nhận ra một chiếc lỗ nằm chổng queo, cũng dễ hiểu bởi vì nó đang tỏa ra từng tia nóng bỏng khiến cho căn phòng trở nên rất nóng, hơn nữa kích thước của nó cũng vô cùng đồ sộ, lớn hơn cả một người trưởng thành.

Thân lỗ cũ kỹ, có một vài vết nứt mà từ đó không ngừng có từng tia nhiệt thẩm thấu ra bên ngoài, lại có cả ba động linh khí tàn mịc.

- Lẽ nào là Cực phẩm linh binh?

Việt bước đến bên cạnh chiếc lỗ, thân hình rất nhanh nhảy lên miệng lỗ nhìn vào bên trong. Nhưng hấn không nhìn thấy gì cả, bởi vì miệng lỗ đã bị đóng kín lại. Xem ra chiếc lỗ này đã bị phong kín trong thời gian rất dài, nếu không phải tuế nguyệt bào mòn khiến thân lỗ xuất hiện vết nứt khiến nhiệt lượng thẩm thấu ra ngoài, e là không ai biết đến sự tồn tại của nó.

Việt muốn khai lỗ, nhưng nắp lỗ vẫn sừng sững như không, bắt buộc hấn phải động dụng linh lực mới có thể mở được nắp lỗ ra.

Bùng!

Miệng lỗ vừa khai, lập tức một đạo hỏa diễm xích sắc phồng thẳng lên, lập tức thiêu rụi cả một mảng trần.

Nhìn vào bên trong, chỉ thấy một cây trường thương đang tỏa ra ba động mạnh mẽ. Thân dài khoảng hai mét ba, thân thương có những đường hoa văn xoắn ốc, mũi thương bốn cạnh, giữa các cạnh lại có một phần lõm vào, nhìn không kĩ còn tưởng là một đóa hỏa diễm đang cháy bùng trên đỉnh thiết côn.

- Không ngờ lại là tuyệt phẩm linh binh!

Khê hút cây thương lên cầm trong tay, Việt có thể cảm nhận khí tức nồng nực đang lưu động trong thiết thương, chỉ cần khẽ thôi động chân khí, luồng khí tức này sẽ phun phát, sát thương kẻ thù.

Thanh Tuyệt phẩm bảo thương này ẩn hàm sức mạnh hòa diễm, phối hợp với người tu luyện hỏa hệ linh thuật là tốt nhất, đương nhiên, với một kẻ như Việt, chỉ cần có thể sát nhân, thì đều là binh khí thuận tay hết.

Cầm thiết thương trong tay, Việt khẽ nhủ mảy, thanh trường thương tỏa ra nhiệt lượng như vậy, e là không chỉ hấn phát hiện ra, đã thu vào tay rồi thì nên nhanh chóng rời đi là hơn.

Chỉ có điều suy nghĩ chỉ vừa mới hiện lên trong đầu thì đã có người đến. Ngoài cửa, xuất hiện năm thanh niên, chăm chăm nhìn vào tuyệt phẩm bảo thương trên tay Việt, ánh mắt không giấu nổi vẻ tham lam.

- Tiểu tử, bỏ thương xuống!

- Tự động chặt một cánh tay, tha chết cho ngươi!

- Bảo vật tốt như vậy mà định nuốt một mình, gieo gió gặt...A!

Lời còn chưa dứt, đã thấy thanh trường thương xuất hiện trước mặt, hỏa diễm xích hồng bùng lên, đâm xuyên qua họng hấn. Thủ cấp lập tức bay ra, nơi cổ còn có vết cháy xém.

- Hấn có tuyệt phẩm linh binh, cùng nhau ra...A!

Kẻ này còn chưa nói hết câu, số phận đã như gã đồng bạn, thủ cấp bay ngược ra sau, chỗ đứt còn nguyên vết cháy đen.

Một thương đâm chết hai người, Việt cũng không đổi khí, thiết thương quét ngang, hỏa diễm xích hồng sắc bạo phát, đập lên hông trái một người khác. Rắc một tiếng, người kia thân thể gãy đôi, bay vào đồng đồ nát.

- Chạy mau!

Hai tên còn lại cuối cùng cũng hiểu, gã này hiển nhiên không phải là người chúng có thể đụng vào. Tuyệt phẩm linh binh không phải ai cũng động được, vậy mà đối phương sử dụng dễ dàng như vậy, chứng tỏ thực lực rất cường đại. Không chạy bây giờ đợi thêm lúc nữa mới chạy e rằng quá muộn.

Một người chạy hơi chậm, bị Việt đánh nổ đầu, gã còn lại đã kịp chạy xa vài trăm mét, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, đồng thời âm thầm thề sẽ mang tin về tuyệt phẩm bảo thương truyền ra bên ngoài, đến lúc đó xem hạ tràng của tên tiểu tử này sẽ ra sao.

Nghĩ đến đây, ánh mắt hấn trở nên ác liệt, khoe miệng nở nụ cười tàn khốc, chỉ là dưới ngực bỗng truyền đến cảm giác nóng ran, cúi đầu nhìn, mũi thương như hỏa diễm xoắn cổ đâm xuyên qua ngực, ghim chặt hấn vào một cây đại thụ.

Đại thụ bùng bùng cháy, hỏa quang cuộn thẳng lên trời.

Chậm rãi rút thương ra, Việt xoay người nói:

- Đến lúc hiện thân rồi đó bằng hữu!

Xoạt!

Một bóng người nhảy ra, hạ thân xuống một tảng cự thạch. Đây là một thanh niên tuổi độ hai mốt hai hai, mắt to mày rậm, trên người tản phát lệ khí cường liệt. Hấn dùng ánh mắt cao cao tại thượng nhìn xuống, nhưng đang muốn mở miệng nói chuyện thì đối phương đã cướp lời, ngạo mạn nhìn hấn nói:

- Không tệ! Tự chặt đứt một cách tay của mình, để lại toàn bộ thân gia, bản thiếu gia tha cho ngươi khỏi chết! Thế nào?

Người thanh niên thoáng sững sờ, không ngờ tên tiểu tử trước mặt lại dám nói chuyện với hấn bằng thái độ như vậy, khẽ cười lạnh:

- Vốn dĩ chỉ muốn chặt tay ngươi, không ngờ ngươi lại muốn chết! Xuống gặp Diêm Vương, có thể báo đã chết dưới tay Phi Sơn quốc Cự Nhạc Tông Tiểu thần thoát Du Phong!

Miệng nói lời đáng sợ, Du Phong chân phải điểm nhẹ lên tảng đá, bụp, tảng đá vỡ tan, còn người thì đã lẳng không lao về phía kẻ xấu số. Chỉ có điều công kích của hấn còn chưa kịp phát ra thì một thanh trường thương mang theo hỏa diễm đâm tới trước mặt.

- Chuyện gì vậy? Sao đầu mình lại nhìn được sau lưng?

Du Phong cảm thấy thân thể ngày một xa, thị tuyến lại có thể chuyển ra sau lưng, còn mục tiêu của mình thì đã quay người bỏ đi, cảm giác kì quái đó khiến hấn vô cùng khủng hoảng.

Từ vong đến quá nhanh, có lẽ đến cuối cùng, Du Phong vẫn chưa rõ tại sao mình chết.

Nhân sinh, vốn dĩ tàn khốc như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Khảo nghiệm (thượng)

Tiếp tục di chuyển khoảng hai canh giờ, thể vận khí của Việt không còn tốt nữa, không gặp được bất kỳ thứ gì. Bất quá hắn không có thất vọng, một thanh tuyệt phẩm linh binh, chuyển đi lần này cũng coi như thành công rồi.

Lúc này trời đã tối, nhưng không có ai kiểm chỗ nghỉ ngơi hết, tất cả đều điên cuồng lùng sục khắp các ngõ ngách tìm kiếm cơ duyên cho bản thân, bởi vì thời gian mở ra của Cổ Lư thành có hạn, đến khi bình minh là phải rời khỏi thành, nếu không chỉ còn cách đợi năm năm sau mới có thể rời đi.

Việt cũng không nghỉ chân, nhưng hắn cũng chẳng vội vàng, hắn thông dong mà tiến về trung tâm của tòa thành, nơi đó mới là cơ duyên lớn nhất đang chờ đợi những người tiến vào.

Cũng không quá lâu, một quảng trường rộng lớn hiện ra trong tầm mắt Việt.

Trung tâm tòa thành đồ nát, không ngờ lại tồn tại một tòa cung điện vô cùng nguy nga, khôn biết dùng nguyên liệu gì, như vàng mà không phải vàng, như ngọc mà không phải ngọc, toàn thân ánh lên hào mang bảy màu, mang đến cảm giác đại khí, thần bí.

Điều đáng nói là thời gian đã lâu như vậy, điện đài xung quanh đều đã hóa thành gạch vụn, nhưng tuế nguyệt vẫn không thể để lại chút dấu vết lên tòa cung điện này, nguy nga tráng lệ, không khác gì hạc giữa bầy gà.

Bốn phía cung điện là chính quảng trường rộng lớn trắng ngọc, trên quảng trường, gần là gần trăm nhân mạng đang yên lặng chờ đợi.

Dựa theo kinh nghiệm của bậc tiền nhân, tòa cung điện này là thí luyện cung của Lư Tông năm xưa, bên trong tràn ngập các loại khảo nghiệm, chỉ cần vượt qua, đều sẽ đạt được ban thưởng hậu hĩnh.

Việt bước tới một góc ở quảng trường, ngồi xuống nghỉ ngơi, chờ đợi cung điện mở ra.

Cứ như vậy đến nửa đêm, thời khắc mà tất cả mọi người mong chờ đều đã tới, đại môn bằng sắt nặng nề mở ra, quang mang khiết bạch chiếu rọi bốn phương, đáp xuống người chúng nhân.

- Thí luyện cung đã mở ra, mau vào bên trong!

- Xung phong!

Chỉ một số ít có thể giữ được bình tĩnh, đại bộ phận đều trở nên điên cuồng, đặc biệt là đám tán tu vốn dĩ tài nguyên thiếu thốn, đây thực sự là một cơ hội trời cho để có thể đổi đời.

- Cút!

Nhóm thiên tài trên Nam phong Bảng tốc độ nhanh nhất, thân hình vừa lóe, ngay lập tức lướt vào trong cung điện, Dương Dạ bước vào đầu tiên, tiện tay giết chết một gã tán tu chắn đường, thủ đoạn tàn nhẫn máu tanh.

Việt nhanh chóng theo sau đám đông, tiến vào bên trong cung điện.

Vừa bước vào, hắn đã cảm thấy kinh hãi, bên trong không ngờ linh khí lại dày đến vậy, hơn nữa hết sức tinh thuần, chỉ tiếc là hắn không thể hấp thu thiên địa linh khí để tu luyện. Đây cũng là điểm khó khăn của hắn, chỉ có thể tìm kiếm tài nguyên mà đập vào, trực tiếp hấp thụ linh lực mà tiến bộ.

Một khắc sau, cửa cung điện đột nhiên khép lại, phát ra thanh âm nặng nề, sau đó, trong cung điện như có động đất nhỏ, những tiếng ù ù vang lên không dứt, hết đợt này đến đợt khác, bỗng nhiên, mặt đất dưới chân Việt lõm xuống, bên dưới dường như có cơ quan gì đó.

Chậm rãi hạ thân xuống đất, Việt lập tức quét ánh mắt nhìn quanh, chỉ thấy bản thân đang đứng trong một căn phòng nhỏ dài rộng chỉ khoảng một trượng. Phía trước hắn là một quang cầu treo lơ lửng giữa không trung, không ngừng tản mát ra ba động, rõ ràng là do năng lượng gì đó tạo thành.

Ong!

Không gian bên trong quang cầu từ từ xuất hiện một bóng trắng, Việt khẽ nhắm mắt, phát hiện ra dáng dấp quang ảnh này giống hệt với bản thân hắn.

Đương nhiên, giống là giống ở bộ dáng mà thôi, quang ảnh này toàn thân khiết bạch, không có ngũ quan, nhìn sơ qua đã biết là năng lượng cấu thành mà thôi, không phải người thật.

Ba!

Quang ảnh vừa thành, lập tức nhảy ra khỏi quang cầu, tung ra một quyền đâm về phía Việt.

- Linh Phách hậu kỳ?

Từ dao động linh lực phát ra, Việt biết được tu vi của quang ảnh này. Đây có lẽ là khảo nghiệm mà mọi người vẫn nói, bất quá dù có đúng là khảo nghiệm hay không, hắn vẫn không ngồi im chịu đòn.

Lưỡng quyền va chạm, quang ảnh lập tức tá loạn, hóa thành bạch quang quay trở lại quang cầu, hiển nhiên là bị một quyền miểu sát.

Cùng thời gian, ở hơn trăm căn phòng khác cũng diễn ra cảnh tượng tương tự như vậy.

- Thực lực hoàn toàn không thua gì ta, linh thuật cũng giống hệt!

- Sao ta có cảm giác như đang tự đánh mình vậy?

- Chết tiệt, sao khó nhằn đến như vậy?

Có người đang hùng hực khí thế, cùng quang ảnh bất phân thắng bại, có người mặc dù áp chế được quang ảnh của mình, nhưng trong một thời gian ngắn không thể đánh bại đối phương, có người trong lòng kinh ngạc, không kịp trở tay, nói tóm lại, mọi người đều đón nhận khảo nghiệm, độ khó căn cứ theo tình huống mỗi người, không ai giống ai.

Kết cục thì có người cười, đương nhiên cũng có kẻ khóc, dù là tự giao đấu với chính bản thân, ưu nhược điểm của linh thuật cũng hiểu rõ không ít, nhưng chung quy không ít người tránh được thất bại.

Thất bại, đồng nghĩa với thất vọng, không ít người sau khi bị đá đít ra ngoài cung điện, cũng chỉ còn biết ngửa mặt nhìn lên bầu trời đêm mà thở dài, mà lệ nhòa, cũng có người lạc quan hơn, nhanh chóng dẹp bỏ nỗi thất vọng mà tiếp tục đi xung quanh lòng vực chút gì đó, không muốn chuyển Lưu Tông đi địa lần này phải trắng tay.

Vòng khảo hạch thứ nhất kết thúc, vòng khảo hạch thứ hai nhanh chóng bắt đầu, lần này đối mặt với Việt là quang ảnh có tu vi Linh Phách viên mãn, hơn nữa Thiên Ma huyết vẫn cũng xuất hiện.

Lực lượng và tốc độ của quang ảnh đều rất khủng bố, nhưng chung quy vẫn không tránh được kết cục phá toái, trở lại bên trong quang cầu.

Vòng khảo nghiệm thứ hai kết thúc, số người bị đào thải tăng lên gấp ba, trong đó đa phần đều là đệ tử tông môn, còn đám dong binh và mạo hiểm giả đều có kỹ xảo chiến đấu nhất tuyệt và kinh nghiệm thực chiến phong phú, dễ dàng qua ải.

Vòng khảo nghiệm thứ ba bắt đầu, thực lực của quang ảnh đã đạt đến bài danh tam thập trên Nam Phong bảng, tu vi vẫn là Linh Phách viên mãn nhưng thực lực so với vòng thứ hai đúng là một trời một vực.

Khảo nghiệm thứ tư, là một quang ảnh có khí thế hoàn toàn vượt qua viên mãn, có thể sánh với bài danh trước hai mươi trên Nam Phong Bảng, một thân Thiên Ma Thể mạnh mẽ, lại thêm song quyền mềm biến hóa khôn lường.

Việt không xuất ra toàn bộ thực lực, chỉ dùng song quyền bất phân thắng bại với quang ảnh, quyền phong lâm không khí dập dềnh như nước, lại có huyết quang lúc sáng lúc tối, rực rỡ chói mắt, tựa hồ như những dải hà lưu tung hoành, qua lại cọ rửa.

Có thể nói cùng là hai thức quyền mà Việt sáng tạo ra, nhưng khi sử dụng lại có sự trái ngược giữa hai bên. Quyền pháp của hắn thì càng đánh càng khủng bố như phong bạo hồng thủy, còn của quang ảnh thì mềm mại như lưu thủy hành vân, lại dịu mát như thanh phong minh nguyệt, thế nhưng sức sát thương so với hắn còn lớn hơn.

Uỳnh!

Quang ảnh cùng với việt đấu quyền, lập tức huyết quang tỏa ra rực rỡ, ma văn như ly thể tán rác trong không gian tạo nên tràng cảnh đáng sợ.

- Phá!

Tay trái của Việt khóa chặt cánh tay phải của quang ảnh, thân thể hơi chấn, từ trong thân thể bạo phát ra linh lực, như hồng thủy trùng kích lên người quang ảnh, khiến đối phương không thể động đậy, sau đó một quyền tranh thủ đánh ra, trúng đầu quang ảnh.

Ba một tiếng, quang ảnh hóa thành bạch quang chui vào trong thủy tinh cầu.

- Phù, độ khó tăng lên quá nhiều!

Việt thở ra một hơi, không rõ khảo nghiệm tiếp theo sẽ tăng lên mức nào đây, lẽ nào là Thập cường của Nam Phong Bảng?

Hắn không rõ ràng của những người khác ra sao, nhưng cũng có thể đoán được phần nào, e rằng sau vòng thứ tư này chắc không còn lại bao nhiêu. Trong toàn bộ đám người tiến vào di địa không có mấy ai đáng để hắn lưu ý, kể cả kẻ bài danh thứ mười tám trên Nam Phong Bảng, Tử lang Dương Dạ.

Khoanh chân ngồi xuống, bài danh trước hai mươi của Nam phong bảng, thực lực như vậy đủ khiến hắn phải hao phí sức lực, cần nhanh chóng hồi phục, chuẩn bị cho vòng khảo nghiệm thứ năm, cũng là vòng khảo nghiệm cuối cùng.

Đã đi đến bước này rồi, hắn không muốn trắng tay ra về!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Khảo nghiệm (hạ)

Trong lúc đó, thì ở những căn phòng khác, chiến đấu kịch liệt vẫn đang diễn ra, nhiều người thậm chí ngay cả một chiêu của quang ảnh cũng không đỡ nổi.

Ở trong một gian phòng khảo nghiệm, từ quang lóe lên rực rỡ, hai thân ảnh liên tục lướt qua nhau, đao quang hung mãnh như ác lang xuất trận, mơ hồ trong đao khí có tiếng chó sói tru. Một trong hai thân ảnh hơi trong suốt, rõ ràng là do năng lượng cấu thành, người còn lại, chính là Tử lang Dương Dạ.

Một đao đánh lui quang ảnh, Dương Dạ giần lông mày, ánh mắt hắn lóe lên từ quang lạnh lẽo, quyết không cho đối phương có cơ hội hoàn hồn, trường đao trong tay bổ tới, đao kinh lập tức hóa thành một đầu hung lang từ sắc vô tới, đao chưa tới nhưng song trào đã áo sát quang ảnh.

Thành công tấn cấp!

Lại ở một gian phòng khác, một hắc y thiếu nữ chặt vật chống lại quang ảnh, trên người nàng đã xuất hiện vô số vết thương, y phục bị xé rách phân nửa tạo ra một mảnh xuân quang tươi đẹp. Chỉ tiếc là nơi này ngoài một đạo quang ảnh vô tình ra thì không còn nam nhân nào khác.

Đang bị ép liên tục, thì đột nhiên thiếu nữ linh lực bạo phát, cự trào trong tay thiếu nữ từ một góc độ không ngờ tới, bổ thẳng vào đầu quang ảnh.

Nặng nề thò ra một ngưng trọc khí, hắc y thiếu nữ nhắm mắt, tự nói với mình:

- Xem ra Mộ Thiên Thiên ta chỉ có thể qua được ải thứ tư!

Người có thể qua được vòng khảo nghiệm thứ tư hoàn toàn có thể đếm được trên đầu ngón tay, tổng cộng có mười một người, trong đó thiên tài trên Nam Phong bảng chỉ có ba mạng mà thôi, còn lại đều là dong binh.

Cũng dễ hiểu, phòng khảo nghiệm này rất thần kỳ, có thể phân tích linh quyết thuật pháp của tu giả, nhưng còn kinh nghiệm chiến đấu sinh tử, đó là thứ quang ảnh không thể bắt chước được.

Mọi người cũng không phải chờ đợi lâu, vòng khảo nghiệm thứ năm nhanh chóng bắt đầu.

Ong!

Thanh âm lạnh lẽo vang lên, Việt chậm rãi đứng dậy, nhìn chằm chằm vào thủy tinh cầu phía trước.

Bên dưới thủy tinh cầu bảy màu ngưng tụ ra một đường quang ảnh bạch sắc. Bạch sắc quang ảnh chỉ đứng ở đó, sóng linh lực dâng cao như núi, hùng hồn vô cùng, không khí xung quanh nhất thời bị ảnh hưởng tạo thành những đợt sóng đập dềnh.

- Vượt qua viên mãn, tùy thời có thể bước vào Đệ nhị Bộ!

Khí tức này có lẽ đã tiếp cận Thập cường, hoặc có thể, đã đủ sức lọt vào Thập cường rồi cũng nên, không thể biết được.

Bạch quang khẽ động, chớp mắt đã xuất hiện trước mắt Việt, nhất quyền đâm ra. Một quyền này như cuốn theo cả thế giới đánh tới, bốn bức tường đều không chịu được áp lực xuất hiện những vết nứt sâu hoắm, phấn vụn rơi là tả.

- Phá!

Việt không dám chậm trễ, tốc độ của quang ảnh rất nhanh nhưng hắn chiếm được tiên cơ, gần như đối phương vừa động thân hắn lập tức tung một quyền về khoảng không trước mặt, vừa vận chặn lại quyền đầu của đối phương.

Lưỡng quyền va chạm, linh lực của quang ảnh quá mức sắc bén, Việt hoàn toàn nghiêng ép, dù có Thiên Ma Huyết Văn hộ thân nhưng trên ngực và vai vẫn xuất hiện những vết cắt hết như vừa bị cuốn vào trong phong quyền.

Cánh tay phải bị đẩy lùi truyền đến những đau đớn kịch liệt, thế nhưng Việt vẫn cố chịu, Bảo Bình ẩn vận hành đến mức cực hạn, hấp thu linh lực lưu đang tàn phá cánh tay của mình, chuyển hóa thành linh lực thuần khiết theo cánh tay trái đâm tới.

- Đây gọi là Phong Sinh Thủy Khởi!

Quyền kinh phong nhuệ sắc bén đâm thẳng, khí lưu giao động, hình thành một đường phong long quyền cự đại, lần này phong long quyền càng ngưng thực hơn, ẩn hiện có quang mang tán phát, tựa như một cây thiên trụ, cuộn cuộn nhắm vào bạch sắc quang ảnh, thỉnh thoảng có huyết quang kinh điểm lóe lên.

Quang ảnh cũng không tỏ ra bất ngờ, thân thể khẽ nghiêng sang trái, tả thủ đâm ngang, xuyên qua phong quyền. Đến lúc này linh lực mới bộc phát, nhẹ nhàng lén lỏi bên trong phong quyền, cử động nhúc nhích đánh tan một quyền này của Việt.

Việt làm sao không nhìn ra vấn đề chứ, cùng là Phong Sinh Thủy Khởi, nhưng khả năng khống chế linh lực của quang ảnh quá mức hoàn hảo, đã đạt đến cấp độ vô ý hữu tình, linh lực bị khống chế nhưng vẫn tự do tự tại, từ đó mới phát huy ra sức công phá mạnh mẽ như vậy. Còn bản thân hắn, linh lực từ đầu đến cuối đều bị chế ngự, không thể tự do công phá như vậy.

- Phải rồi, phong thủy vốn dĩ tiêu dao tự tại...

Đầu óc như bị búa tạ nện trúng, thân hình Việt phiêu phù giữa không trung, một quyền rơi xuống, đứng vậy, là rơi, chứ không phải nện, nhẹ nhàng, không mang theo một tia khí lửa nào, tựa hồ như đang rẽ bạch vân.

- Thanh phong tự tại, lưu thủy tiêu dao!

Một quyền rơi trúng ngực của quang ảnh, nhưng công kích lại đến từ bốn phương tám hướng, như gió nước nổi lên cuốn lấy thân ảnh màu trắng kia.

Ầm ầm!

Quang ảnh bắn ngược ra phía sau, rất nhanh toàn thân vỡ vụn, hiển nhiên Việt đã thông qua khảo nghiệm cuối cùng này.

- Ý, sao vậy?

Tường như đạo bạch ảnh này sẽ quay trở lại thủy tinh cầu như thường lệ, thế nhưng những mảnh vụn vẫn cứ lơ lửng trên không, dần dần tổ hợp lại với nhau.

- Đừng bảo là tiếp tục khảo nghiệm chứ!

Song quyền nắm lại, linh lực lại khởi, chỉ có điều hắn đã nhầm, những quang ảnh kia không tổ hợp lại thành hình ảnh của hắn, mà thành một hình cầu, càng lúc lại càng cô đọng, chậm rãi tạo thành một đạo linh lực cực kỳ khủng bố và tinh khiết, so với linh lực từ thiên tài địa bảo còn thuần khiết hơn.

- Lẽ nào, đây chính là phần thưởng sau khi thông qua khảo nghiệm?

Việt khẽ nhíu mày, giờ tay đưa tới, quả cầu linh lực lập tức ập tới, theo bàn tay tràn vào bên trong cơ thể.

Theo sự xâm nhập của linh lực thuần khiết, một cảm giác chấn động kỳ diệu xuất hiện trong từng tế bào. Dưới tác dụng của luồng chấn động này, Việt chỉ cảm thấy gân cốt ngứa ngáy, tốc độ lưu chuyển chân khí nhanh hơn, đạt đến hai lần, chỉ là tốc độ này không phải chỉ gia tăng trong chốc lát như tác dụng của Nhân Mã ấn, mà gia tăng vĩnh viễn.

Theo sự lưu chuyển của linh lực, những chấn động này lan đến các mảnh Bì Ngạn, dung nhập vào các linh nhãn, tiến hành gột rửa linh lực bên trong. Không chỉ gia tăng tốc độ vận hành linh lực, còn trực tiếp gia tăng tu vi, không thể không nói phần thưởng này cũng rất có giá trị, đương nhiên giá trị này không thể đổi sang linh tệ, nhưng so với linh tệ còn quý hơn.

Khoanh chân ngồi xuống, Việt muốn nhân cơ hội này nhất cử lưỡng tiện, mượn những chấn động và linh lực thuần khiết này đánh thẳng vào viên mãn chi cảnh.

Trong lúc đó, tại thí luyện phòng thứ mười ba ở phía Tây, một vị trung niên nhân ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, hai tay dang ra đón nhận phần thưởng thí luyện, linh lực hung lệ bùng nổ khiến hắn như hóa thân thành một đầu ác ma chốn nhân gian vậy.

- Ma Ưng ta cuối cùng cũng có ngày nổi danh!

Chậm rãi thu tiếng cười, nhìn về phía trước, chỉ thấy bức tường phát ra những rung động, dường như chuẩn bị có một cánh cửa mở ra.

Tại thí luyện phòng thứ bốn hai ở phía nam, một đại hán mình hồ lưng gấu đang điên cuồng nện từng quyền nặng nề xuống quang ảnh, miệng không ngừng gầm lên:

- Ta Đại Hùng, đời này không chỉ làm dong binh! Ta muốn khai tông lập phái, rạng danh gia tộc!

Theo từng chữ của hắn, linh lực lại bạo phát một lần, khí tức trên người hắn dần dần vượt qua viên mãn, chạm đến cực hạn của Đệ nhất Bộ, chỉ cần có linh quyết thích hợp dẫn dắt, nhất định sẽ thuận lý thành chương bước vào Đệ nhị Bộ.

Ở một phòng thí luyện ở rất gần đó, một gã thanh y kiểm khách đang đối kiếm với quang ảnh, ánh mắt tràn đầy cuồng liệt, miệng không ngừng đếm:

- Tám trăm kiếm, tám trăm linh một kiếm, tám trăm linh hai kiếm,..., một nghìn kiếm!

Vừa tròn một ngàn chiêu, thanh y kiểm khách một kiếm chém bay đầu bạch sắc quang ảnh, nhất thời, chỉ cảm thấy mắt lóe kim tinh, đầu văng mất hoa. Nhưng rất nhanh sự một mõi bị ý chí của hắn xua tan.

Những đệ tử tông môn thế gia căn bản không thể nào hiểu được tâm trạng của những lính đánh thuê bọn hắn, căn bản bị người đời coi thường. Chỉ có khai tông lập phái, trở thành nhập phẩm thế lực, mới có thể nhận được sự trọng vọng, mới có thể ngẩng cao đầu nhìn thế gian.

Thế nhưng, không có cường giả Bước thứ hai, dù có khai tông lập phái, cũng chỉ là bất nhập lưu thế lực mà thôi, hắn vẫn luôn luôn chờ một cơ hội, năm năm trước đã lỡ dở, bây giờ không thể tiếp tục bỏ lỡ được.

Bắt từ, ắt thành danh!

Sự liều lĩnh của đám mạo hiểm giả, tông môn đệ tử căn bản không thể hiểu được, cũng chẳng cần hiểu, bởi vì giai cấp khác nhau, truy cầu cũng khác biệt!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 149: Viên mãn

Một mảnh đất tươi đẹp tràn ngập ánh sáng chan hòa, mặt đất như được làm từ lưu ly đẹp đẽ không rõ rộng lớn đến mức nào bởi vì xung quanh bị bao phủ bởi một loại khí hỗn độn màu tím.

Ở nơi này, lắng tai nghe sẽ thấy được phảng phất đâu đó có những tiếng nhạc khí thanh thoát có thể khiến tâm hồn người ta giác ngộ. Còn nheo mắt nhìn lên, có thể thấy được bóng dáng tiên linh bay lượn như muốn tiến vào vĩnh hằng môn.

Trung tâm của mảnh bãi ngan này, một hồ nước nhỏ tuyệt đẹp vẫn yên tĩnh nằm đó, thế nhưng không có lấy một gợn sóng tản ra, lại thêm nước hồ, tạo nên một điểm lặng đáng sợ giữa chốn tươi đẹp tràn ngập tinh hoa này.

Hai bên bờ là những bông hoa đỏ rực với những cánh hoa mỏng uốn cong tạo thành những cổ vặn vô cùng lạ mắt, càng khiến hồ nước trở nên thật đặc biệt.

Hoa rung hoa khai, ngàn năm rồi cũng phải tàn, mỗi lần một đoá Bỉ ngạn hoa rơi vào hồ nước, lại tạo ra những gợn sóng nhỏ xua đi vẻ cô liêu chết chóc, trong chốc lát. Quan trọng hơn, đoá tàn hoa cũng không nằm yên mãi trên mặt nước mà dần dần hóa một dạng chất lỏng đỏ như máu hòa vào nước hồ, khiến màu vàng nhạt dần dần có xu hướng chuyển sang màu đỏ.

Đột nhiên một đợt sóng khổng lồ theo dòng suối đỏ tới, ập vào trong hồ nước, phá vỡ khung cảnh yên bình nơi đây. Hồ nước vốn đang tĩnh lặng đến mức đáng sợ đột nhiên nổi bão, những con sóng khổng lồ cuộn lên bờ, liên tục ập về phía những bông hoa đỏ rực.

Những cây hoa bé nhỏ làm sao cưỡng lại được cuồng lãng, chỉ có thể phó mặc số phận, như một trái bần trôi gió dập sóng dồi đến đâu thì đến, rất nhanh những đoá hoa bị dòng nước rút cuốn về phía tiểu hồ.

Nhưng như thế vẫn chưa xong, dù đã bị cuốn vào bên trong hồ nước, huyết sắc hoa vẫn không được yên bình, những chấn động khổng lồ, những đợt sóng mạnh mẽ nghiền ép chúng, khiến chúng hóa thành một thứ dung dịch màu đỏ hòa vào dòng nước.

Cứ như vậy, không biết bao lâu sau, nước hồ mới trở nên yên bình, nhưng hai bên hồ đã không còn bức tranh tuyệt đẹp với màu đỏ chủ đạo nữa rồi. Không biết bao lâu sau những bông Bỉ ngạn hoa mới tiếp tục khai nở, chỉ biết rằng lúc này đây, hồ nước đã trở thành đối tượng chính của bức tranh này, với màu sắc chủ đạo là một thứ màu đỏ đáng sợ như máu tươi.

Chậm rãi mở hai mắt, cảm nhận được linh lực cuộn cuộn bên trong cơ thể, Việt cảm thấy vô cùng hài lòng, bởi vì cuối cùng thì hắn cũng đã đạt đến viên mãn Đệ nhất Bộ.

Mặc dù vậy nhưng Việt vẫn không vội vàng thu hồi thấu thị, bởi có một việc quan trọng hơn đang chờ hắn.

Cơ thể hắn có bao nhiêu mảnh Bỉ Ngạn hắn cũng không quá rõ ràng, cũng không cần thiết phải tốn thời gian ngồi đếm, nhưng hắn có thể kiểm soát toàn

bộ chúng, đây là điều không cần phải bàn cãi.

Từ mỗi một Linh nhãn, Việt chậm rãi rút ra một sợi linh lực, gọi là một sợi nhưng thực ra rất lớn, hơn nữa cực kỳ cô đọng, thoáng cái linh nhãn đã thâm hụt đi phân nửa, huyết sắc nhạt đi trông thấy.

Chuyển những sợi linh lực đặc biệt này về Huyết hải, cứ để chúng lơ lửng giăng đầy trên bầu trời như mạng nhện, Việt mới hồi thần, chậm rãi đứng dậy.

Đưa mắt nhìn quanh, hắn đoán có lẽ lúc này ở các phòng khác vòng khảo nghiệm thứ năm chắc cũng đã kết thúc, cửa ra phải đến lúc mở rồi chứ nhỉ?

Àm ầm!

Gian phòng không ngừng lắc lư, bức tường phía sau thủy tinh cầu đột nhiên xuất hiện một cánh cửa, dẫn vào một thông đạo âm u không lối về. Cũng không có gì phải băn khoăn suy nghĩ cả, Việt chậm rãi bước tới.

Vừa mới ra khỏi phòng, Việt phát hiện ra bản thân đang đứng ở trong một thông đạo, hay nói đúng hơn, là mê cung thông đạo.

Thông đạo toả đi bốn phương tám hướng, hết căn phòng này lại đến căn phòng khác, còn mê cung hơn so với mê cung bình thường, tựa hồ như không có kết thúc.

- Gì thế này? Không phải lối ra sao?

Việt cũng không có ý tưởng gì, chỉ là cứ thế đi liều mà thôi.

Những dãy thông đạo.

Những gian phòng trống.

Tầng trên, tầng dưới, tầng dưới nữa...

Nửa canh giờ trôi qua, Việt cũng có chút mệt mỏi, không phải thân thể mệt mỏi mà là tâm linh mệt mỏi, những căn phòng này giống nhau như đúc, rất dễ khiến người ra phát sinh ảo giác, tâm sinh bực bội, không khống chế được cảm xúc.

Ong! Ong! Ong!

Rất xa phía trước có sóng ba động nhàn nhạt truyền đến, mặc dù rất nhẹ, nhưng Việt cảm tri nhạy bén vẫn có thể nắm bắt được tung tích.

- Gì vậy, bảo vật chăng?

Bước chân nhanh hơn, Việt lướt nhẹ như bay, chỉ mấy hơi thở đã đứng trước một căn phòng. Nhìn trái nhìn phải, không một bóng người, hắn lập tức bước vào bên trong.

Căn phòng trống trải, trong cùng đặt một bình đài ổn trọng. Trên bình đài có một đài vuông cao một mét, bên trên là quang cầu bạch khiết, bên trong quang cầu, một cuốn bí tịch ám kim sắc huyền phù ở giữa.

- Linh thuật?

Tâm thần Việt hơi động, hắn bây giờ vừa hay thiếu nhất chính là linh thuật, đặc biệt là hai loại phòng ngự và thân pháp.

Chỉ có điều vừa mới tiến lên trước mấy bước, Việt khẽ nhú mày, chân bước một bước sang bên phải.

Xích!

Mặt đất vô thanh vô tức xuất hiện một chiếc quang gai bạch sắc dài hơn hai mét, quang gai tốc độ cực nhanh, tiếng phá không sắc bén, nếu như không phải Việt có trong tay Ma Kết Ấn, nói không chừng đã bị nó đâm xuyên.

Đứng im chỗ cũ, Việt không dám manh động, chỉ ngẩng đầu nhìn lên không trung, không khỏi nảy ra suy nghĩ, mặt đất có cơ quan, vậy thì lao qua không trung. Bất quá hắn rất nhanh dẹp bỏ suy nghĩ này, đã gọi là cơ quan, thì làm sao tồn tại sơ hở lớn như vậy, trên không e còn nguy hiểm hơn.

Để mình chứng cho nhận định của mình, Việt cách không đâm ra một quyền.

Phốc!

Bức tường bên trái nứt ra một cái lỗ, từ trong lỗ bắn ra một đường quang tuyến, bắn vỡ quyền phong của hắn, không để sót lại dù chỉ một chút. Lực lượng như vậy, đương nhiên không thể phá vỡ Thiên Ma thể của hắn, nhưng tạo ra thương tích thì không khó gì.

Nhưng cũng không có vấn đề gì quá khó đối với Việt, hư ảnh Dương Ngư xuất hiện trước mặt, hắn chậm rãi bước về phía trước.

Xích! Xích! Xích!

Mặt đất liên tục có gai nhọn đâm ra, chỉ có điều mỗi lần như vậy chân của Việt lại hạ xuống ngay bên cạnh, hoặc ở một vị trí gần đó, cơ quan này căn bản không thể gây ảnh hưởng gì đến hắn.

Rất nhanh Việt đã tới bên cạnh bình đài, tung người nhảy lên trên. Đứng trước đài vuông, Việt có thể cảm giác được dao động phát ra từ cuốn bí tịch.

Khi ở Cổ Nguyên quốc, hắn cứ ngỡ rằng những linh thuật cao cấp đều được ghi trong ngọc giản, nhưng khi đến Thiên Nam đế quốc này, mới phát hiện ra ngọc giản chỉ là thứ hàng phế phẩm, linh thuật cao cấp, vẫn luôn được ghi chép bên trong những cuốn bí tịch.

- Cuốn bí tịch trước mắt, e rằng phẩm cấp rất cao đây!

Việt trong lòng mừng rỡ, lập tức đưa tay tới quang cầu muốn thu bí tịch lại trước rồi có gì tìm hiểu sau.

Chỉ có điều ngay khi bàn tay của Việt chạm vào quang cầu, thì không biết từ đâu xuất hiện một bàn tay linh lực hắc sắc ập xuống đầu hắn, lực đạo ngưng luyện cực độ, chưa chạm đến người mà Việt đã cảm thấy cơ mật đang co rút lại, tựa hồ như không chịu nổi áp lực, hai má lõm cả vào trong.

- Trò mèo!

Một trào ấn cách không như vậy căn bản không thể làm khó được Việt, bàn tay của hắn vẫn tiếp tục xuyên qua quang cầu, tay còn lại ngưng thành quyền đâm lên.

Bùng!

Linh lực trào ấn lập tức biến mất, một bóng người chậm rãi bước vào.

Việt cũng không vội quay lại nhìn, bàn tay nắm lấy cuốn bí tịch, lập tức ném vào bên trong nhẵn không gian cho chắc cú, rồi mới quay lại nhìn kẻ vừa mới ra tay tập kích mình.

Chỉ thấy đây là một trung niên nhân cao gầy hai mắt âm lãnh, nếu như có tu giả Trọng Lưu quốc ở đây, nhất định sẽ nhận ra người này, một trong những gã dong binh nổi tiếng nhất, Ma Ứng.

- Tiểu tử, ta muốn cuốn linh quyết đó!

Nghe vậy, Việt khề nờ nụ cười, gã này, đúng là có chút hài hước!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 150: Mệnh Binh

Bình minh lên, khi những tia sáng đầu tiên của ngày mới bắt đầu hiện ra trên bình nguyên, cũng là lúc những tu giả bên trong Cổ Lưu thành lục tục đi ra.

Người tiến vào bên trong tương đối đông, nhưng người chờ ở bên ngoài còn đông hơn rất nhiều.

Cũng hoàn toàn dễ hiểu, thất phu vô tội hoài bích có tội, mỗi lần Cổ Lưu thành mở ra, không ít người giành được trân bảo linh quyết, sau một đêm trở thành một bậc cự phách, vì vậy khó trách người khác đổ mắt thèm muốn. Giết người đoạt bảo xảy ra cũng là chuyện được dự báo trước.

Đặc biệt là mấy Thất phẩm tông môn, thiên tài không dễ bồi dưỡng ra, nếu chỉ vì một món trân bảo mà tông môn thiên tài bị đám dong binh giết chết, thì đúng là một hồi tại nạn. Lúc đó thì có đồ sát cả một dong binh đoàn, cũng khó mà bù đắp được tổn thất. Vì vậy người chờ ở bên ngoài tương đối đông.

- Dương Dạ, ở bên này!

Đám người của Tử Dương Tông vừa nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của đại thiên tài Dương Dạ, lập tức lên tiếng gọi.

Những thế lực khác cũng như vậy, lần lượt tiếp đón thiên tài của tông môn mình, người nào người nấy mừng rỡ không thôi.

- Có ai thấy Ma Ứng đoàn trưởng của chúng ta đâu không?

- Còn Đại Hùng đoàn trưởng, sao vẫn không thấy ra?

- Tà Kiếm đoàn trưởng đâu rồi?

Trong không khí hân hoan mừng rỡ của đa số, thì vẫn tồn tại đâu đó những góc tối, những đoàn người chờ đợi thân quyền trong sự lo lắng buồn bã, bởi vì binh mình chuẩn bị qua, thành môn cũng chuẩn bị đóng lại, vậy mà vẫn chưa thấy bóng dáng thân nhân đâu.

Thời gian có một chung trà mà như dài cả thế kỷ với những người này, tuy vậy đến tận phút cuối cùng, thân nhân vẫn không chịu xuất hiện, thành môn chậm rãi đóng lại, sự kiện Lưu Tông di địa lần này cũng chính thức kết thúc.

- Không! Không thể nào! Ma Ưng đoàn trưởng, sao có thể chết được?

- Ta không tin! Tà Kiếm lão đại đâu rồi?

- Là ai? Là ai giết chết Hùng đoàn trưởng? Là ai, ta muốn giết hắn!

Ma Ưng, Tà Kiếm và Đại Hùng là ba đoàn lính đánh thuê tương đối danh tiếng ở Trọng Lưu quốc, đương nhiên danh tiếng đó đều do một tay viên mãn giả tạo nên, nếu mất đi cột chống trời, rất nhanh sẽ bị những đoàn lính đánh thuê khác thầu tóm mắt.

Ba vị viên mãn giả đồng loạt bỏ mạng bên trong Cổ Lưu thành khiến không ít người trong lòng nổi sóng. Bên phía trận doanh Tử Dương Tông, đám đệ tử cũng bàn luận sôi nổi.

- Không ngờ ba người đó cũng bị giết! Là ai có khả năng ra tay với ba vị viên mãn giả vậy?

- Lẽ nào là đại sư huynh!

Đám thiếu niên trẻ tuổi không hẹn mà đồng loạt nhìn về phía Dương Dạ, ngay cả hai vị trưởng lão hộ tống cũng như vậy. Nào ngờ Dương Dạ chỉ khẽ lắc đầu, ánh mắt có chút e ngại và sợ hãi nhìn theo một thân ảnh ở phía xa.

- Ba quyền, oanh sát ba gã viên mãn giả, hắn rút cuộc là ai vậy?

Kẻ trong miệng Dương Dạ đương nhiên chính là Việt.

Vừa ra khỏi Cổ Lưu thành, hắn lập tức theo đoàn người rời đi, không khí đón tiếp thân thương này vốn không dành cho hắn, mà bản thân hắn cũng khá dị ứng với bầu không khí này. Tốt nhất tìm một chỗ nghỉ ngơi mới là vương đạo.

Rời khỏi binh nguyên Cổ Lưu, đi thêm nửa ngày mới tới được một tòa thành nhỏ có tên gọi Tiểu Nhạc thành.

Bên trong phòng trọ, Việt lúc này đang ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền, chậm rãi thấu thị cảnh tượng bên trong Huyết Hải.

Mỗi một đạo linh lực huyết sắc, giống như một sợi xích thần, giăng ngang trên bầu trời Huyết Hải, tạo nên một mạng lưới chằng chịt như mạng nhện vậy.

Khi tu giả bước vào viên mãn Đệ nhất Bộ, linh lực sau quá trình dài tẩy luyện ngưng tụ sẽ lột xác đạt đến hình thái linh lực tinh khiết nhất, chất lượng và cường độ cũng cao nhất. Những sợi linh lực đầu tiên được hình thành sau khi lột xác, chất lượng gần như đạt tới hoàn mỹ, mà sau này không bao giờ tu giả có thể ngưng luyện ra, được gọi là “linh nguyên”, tức là “bản nguyên linh lực”.

Vốn dĩ đạt đến viên mãn, hoàn thành bốn trình tự, là có thể tiến hành trùng kích Bước thứ hai, đó là nhận thức chung của mọi người. Chỉ có điều, muốn đi xa trên tu luyện chỉ lộ, sau khi đạt đến viên mãn, có thể lựa chọn một hướng đi khác, đó là trùng kích vào trình tự đặc biệt, được gọi là Cực cảnh.

Muốn tiến vào Cực cảnh, khi mới đạt tới viên mãn, phải lập tức giữ lại “linh nguyên”, không được phép sử dụng chúng, sau đó tiến hành ngưng luyện chúng thành hình dạng của thần binh lợi khí, được gọi là Mệnh Binh.

Mệnh Binh này, giúp cho quá trình sử dụng linh lực sau này trở nên thuận lợi hơn rất nhiều, hơn nữa chất lượng linh lực cũng không giảm sút theo thời gian. Càng quan trọng hơn, sau này có thể dung hợp phối thật của binh khí vào, trở thành chân chính bản mệnh pháp bảo, gặp thần giết thần.

Đương nhiên, xác suất ngưng luyện thành công vô cùng thấp, chỉ có những người có thiên phú cực cao, hoặc có khả năng không chế đối với linh lực đặc biệt tốt, mới có thể thành công.

Vì vậy mà khi đạt đến viên mãn, đám tông môn đệ tử có thiên phú đều tìm cách thu về những thiên tài dị bảo có thể gia tăng khả năng không chế linh lực, như Ngưng Linh quả mà Kinh Nhật công chúa và Nguyệt Dao nữ từng dự định đoạt về trong Phần Thiên Mạc.

Với người khác thì đây thực sự là vấn đề lớn, nhưng với Việt thì dễ như ăn cháo, bởi vì những linh lực này, vốn dĩ là một phần của cơ thể hắn, do thể giới thể trực tiếp sinh ra, đương nhiên có thể hoàn mỹ chưởng khống.

Đương nhiên, mục đích của hắn cũng khác mọi người, hắn ngưng tụ Mệnh Binh, không phải để gia tăng khả năng chưởng khống linh lực, mà muốn có một bảo vật làm căn nguyên, trấn áp thể giới thể.

Vấn đề với hắn lúc này, là hình dạng của bản mệnh binh khí, nên chọn hình dạng gì đây?

Đây là vấn đề nghe qua thì thấy vớ vẩn nhưng đặc biệt quan trọng.

Đại đa số tu giả sau khi tế luyện linh nguyên thành “Mệnh binh”, đều sẽ chọn những hình dáng giống với Linh binh, chỉ có cả hai bên đồng tâm nhất trí, thì mới có thể phát huy được uy lực lớn nhất. Một kiếm khách mà bản mệnh linh binh lại là đao thì coi như chiến lực giảm đi chín thành rồi.

Đương nhiên, hình dạng có khác nhau, nhưng cũng không phải là không điều động được các loại vũ khí khác, chẳng qua phải trả một giá mà thôi.

Hơn nữa bởi vì bản mệnh binh khí một khi đã thành hình thì gần như không thể thay đổi chủng loại, đã mang hình dạng của kiếm thì sau này không thể biến thành đao được, muốn thay đổi thì chỉ có thể phá hủy nó, mà bản mệnh linh binh bị hủy, thì tương đương tự hủy căn cơ của mình.

Chẳng hạn như một kiếm khách ngưng tụ linh nguyên thành kiếm phôi, sau đó dung nhập một thanh thần kiếm vào, sức chiến đấu sẽ tăng nhiều lần. Nếu thần kiếm vỡ, chỉ cần thay một thanh khác là xong, nhưng nếu kiếm nguyên vỡ, thì không khác nào trở lại thuở sơ khai.

Vì vậy lựa chọn hình dạng bản mệnh linh bảo là rất quan trọng.

Với bản thân hắn thì không có thiên về loại binh khí nào, đối với hắn thì chúng đều là dụng cụ để sát sinh mà thôi, cái gì mà kiếm đao, đao đao hay thương đao, không liên quan gì đến hắn hết.

Còn theo Nguyên Sơ cổ kinh, thì dùng linh nguyên tế luyện ra các loại thần khí nguyên thủy thì uy lực lại càng lớn, bởi vì chúng vốn dĩ mang dấu vết đại đạo thuở sơ khai, vô cùng huyền ảo và phức tạp.

Đương nhiên, quan điểm này hắn không mấy đồng tình, lẽ nào ngưng luyện ra kiếm, đao thì không thể thành đao hay sao?

"Nên lựa chọn cái gì đây..."

Viết tập trung suy nghĩ trong một thời gian rất lâu, cuối cùng đôi mắt hắn đã sáng rực, bởi hắn đã có lựa chọn cho riêng mình.

- Ta sẽ đem linh nguyên ngưng tụ thành Trống đồng!

Không phải do hắn nhất thời xúc động, mà hắn đã suy nghĩ rất lâu, cũng không bởi vì hắn thích văn minh Việt cổ, mà trọng yếu hơn Trống đồng chính là bảo khí thần bí nhất trong lịch sử Bách Việt xa xưa.

Trống đồng, nó tồn tại trong suốt chiều dài lịch sử của người Việt cổ, cho dù có sơn băng địa liệt, thay đổi vương triều, chư hầu cùng xuất hiện, Kinh Dương vương nhất thống được Bách Việt đi chăng nữa... thì Trống đồng cũng không thay đổi, nó chính là Việt cổ Thần khí, là Thánh vật của quốc gia.

Dựa theo những gì Việt đã trải qua, e rằng Bách Việt thuở xa xưa có rất nhiều điều thần bí, không ngờ mong mỏi khi nói rằng, cổ sử Việt Nam còn có nhiều bí ẩn.

Hồng Bàng là một thời đại vô cùng thần bí, nó đã dần dần bị dòng sông năm tháng làm mai một dần, nhưng từ một số manh mối tìm thấy được, e rằng người thượng cổ đã từng nắm giữ lực lượng phi phàm, thậm chí vô thượng.

Mà “Trống đồng” chính là đồ vật thần bí nhất được truyền thừa từ thời kì đó, do đó được Việt đặc biệt coi trọng, Thánh vật tồn tại xuyên suốt lịch sử Bách Việt, thì hắn đương nhiên phải chọn nó là “bản mệnh linh bảo”.

Giải quyết được một vấn đề, lại một vấn đề khác sinh ra, Trống đồng cũng có nhiều hình thái, nên chọn loại nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Trống đồng

Trống, vốn dĩ là một loại nhạc cụ bộ gõ, nhưng trống đồng lại không đơn thuần chỉ có chức năng nhạc khí, mà nó còn là biểu tượng của quyền lực.

Trống đồng, được ghi nhận bắt đầu xuất hiện từ thời đại Hồng Bàng, khi các người dân Bách Việt hùng cứ cả một khu vực rộng lớn trải dài từ Nam Trường Giang đến Bắc Bộ, với rất nhiều bộ lạc lớn nhỏ khác nhau. Trong đó, chỉ những vị thủ lĩnh nắm giữ quyền lực tối cao mới có được trống đồng, so với đế ấn của các triều đại phong kiến thời sau còn cao quý hơn.

Mỗi bộ lạc Bách Việt khác nhau, lại có những biểu tượng quyền lực khác nhau, vì vậy mà hình dáng Trống đồng cũng được chia làm nhiều loại.

Về hình dạng chung thì các loại trống đồng đều có một mẫu số chung, chỉ khác biệt về kích thước. Thứ thể hiện văn hóa đặc trưng của các bộ lạc, chính là hoa văn trên bề mặt trống.

Có loại thì in hình tổ hợp hoa văn về nhân sinh và động vật, có loại lại là hoa văn hình học, còn một số có thêm phù điêu hình con cóc ở bên trên, hay sự

khác biệt chỉ đơn giản đến từ số cánh của ngôi sao trung tâm

Việt đau đầu chọn lựa, đây cũng chính là việc mà hắn ghét nhất.

- A đúng rồi, chiếc trống đồng đặt bên trong Lạc Long thủy phủ!

Đang lúc hắn phải đau đầu khi không biết nên chọn lựa như nào, thì đột nhiên nhớ đến chiếc trống đồng cổ xưa hắn lấy được bên trong thủy phủ Lạc Long Quân. Có lẽ tuổi của nó còn cổ xưa hơn những chiếc trống đồng mà giới khảo cổ khai quật được ngày nay, chỉ tiếc là không rõ hắn đã ném đi đâu mất rồi.

- Hình dáng thì mô phỏng chiếc tiểu cổ lấy được bên trong thủy phủ, còn hoa văn, hiển nhiên phải lựa chọn hoa văn của tể đàn rồi!

Sau khi trải qua sự suy nghĩ nghiêm túc, Việt bắt đầu quá trình tế luyện linh nguyên thành Mệnh binh.

Nếu muốn tế luyện bản nguyên linh lực thành Mệnh binh, không phải dễ dàng như vậy, đây chính là một quá trình gian khổ kéo dài, không phải làm một lần là có thể xong.

Đầu óc chìm vào trạng thái không linh, chỉ có duy nhất hình ảnh một chiếc trống đang định hình, đến khi hình dáng hoàn thiện, Việt mới dùng thần thức tế xuất những đạo linh nguyên, bắt đầu ngưng luyện chúng theo hình dáng đang hiện ra bên trong đầu.

Một chiếc trống đồng có ba phần, phần trên phình ra được gọi là tang, nối liền với mặt trống, phần giữ hình trụ tròn thẳng đứng, còn phần chân hơi loe ra giống hình nón cụt, tạo ra sự ổn định tuyệt đối cho chiếc trống.

Trải qua sự cố gắng không ngừng, những đạo linh nguyên như kim loại bị nung chảy, cuối cùng ngưng tụ thành một khối, nhưng khi hắn bắt đầu ép những kim loại nóng chảy này vào khuôn đúc, thì lại không ngưng tụ thành hình chiếc trống như ý muốn.

Sau đó, Việt đúc đi đúc lại nhiều lần, vẫn không thể nào ra được hình dáng tưởng như đơn giản thô kệch của chiếc trống đồng, chứ chưa nói đến việc khắc hoa văn lên trên mặt trống. Rõ ràng hình dạng thô sơ của chiếc trống đồng, ẩn chứa rất nhiều huyền bí, dường như hòa hợp với tự nhiên vậy.

Hắn cũng không quá buồn rầu, vì càng khó lại càng kích thích con người ta.

Cứ như vậy một nửa tháng trôi qua, Việt chìm đắm vào tu luyện, do đã nhắc nhở từ trước nên tiểu nhị không vào làm phiền.

Trải qua vô số lần tế luyện, nơi trung tâm Huyết hải của Việt, lúc này xuất hiện một chiếc huyết sắc tiểu cổ, tuy không lớn nhưng nặng nề rơi xuống trung tâm biển máu, cứ hờ hững lên xuống theo từng đợt sóng.

“Hình dạng đã xong, giờ đến quá trình chạm trổ Thái hòa đồ!”

Thứ nổi bật nhất trên Thái Hòa đồ, chính là ngôi sao ở trung tâm. Hầu như các loại trống đồng khai quật được đều có hình ngôi sao mười hai, mười bốn hoặc mười sáu cánh, nhưng Việt vẫn nhớ như in, ngôi sao ở trung tâm Thái hòa đồ tại tế đàn là ngôi sao mười tám cánh.

Hắn rất tin tưởng vào tòa tể đàn, vì vậy chậm rãi khắc họa mười tám cánh sao. Xen giữa các cánh sao là những họa tiết hình tam giác.

Thời gian rất lâu, hắn mới ngưng luyện xong phần trung tâm mặt trống này, có thể chuyển sang phần tiếp theo.

Việt thu lấy mười sáu linh nguyên, tạo thành mười sáu vòng tròn đồng tâm in trên mặt trống, đương nhiên không chỉ kích cỡ mà hình dạng của chúng cũng khác nhau. Nếu không để tâm, sẽ chỉ tạo thành mười sáu hình tròn mà thôi, như vậy hiển nhiên sai lệch so với Thái hòa đồ.

Thái hòa đồ là đỉnh cao văn minh Việt cổ, mỗi dấu chấm hay mỗi nét đứt cũng đều ẩn chứa huyền cơ, sai một ly có thể phá hủy tất cả công lao.

Việt chậm rãi nhớ lại Thái hòa đồ hiện ra khi tể đàn khởi động, thần thức tiến hành chạm trổ các đường tròn đồng tâm này.

Đường tròn thứ 1, 5, 11 và 16 từ tâm ra là những chấm nhỏ nối tiếp nhau.

Còn đường tròn thứ 2, 4, 7, 9, 13 và 14 là tổ hợp của những hình tròn chấm giữa.

Vành thứ ba là những cổ tự gãy khúc nối tiếp nhau.

Vành 12 và 16 là hoa văn răng cưa.

Cứ như vậy, Việt chậm rãi khắc họa những vành hoa văn này, để lại vành 6, 8, 10 thực hiện sau cùng vì chúng là những vành đặc biệt nhất, ba vòng Thiên, Địa, Nhân, là tổ hợp hình người và động vật được xếp ngược chiều kim đồng hồ.

Đến phần cuối cùng này, sự khó khăn càng tăng cao, khi những hình người và động vật trên Thái Hòa đồ nhìn qua có vẻ rất đơn giản nhưng thực tế vô cùng phức tạp và có linh khí.

- Nên tể luyện vành thứ mười trước!

Vành thứ mười, chính là vành khắc họa các loài chim, tổng cộng có 36 con, trong đó có 18 con đang đậu và 18 con đang bay.

Chim bay là loài chim mỏ dài, có mào, đuôi và chân rất dài, thân hình gầy gò, một loài chim vô cùng đặc biệt. Có người cho rằng đây chính là loài thần điêu được người Lạc Việt cổ đại thờ phụng, vẫn được gọi là Tiên Lạc, nhưng không ít người phủ định ý kiến này, họ cho rằng đây chỉ là một loài chim thường xuất hiện ở phương Nam, thuộc loại cò, sếu hay vạc gì đó.

Còn những con chim đang đậu, có nhiều loại hơn. Con thì mỏ ngắn vênh lên, con thì mỏ dài chúc xuống, Việt cố gắng nhớ lại vị trí tương quan giữ những hoa văn này, không để sai lệch dù chỉ một ít. Cũng may trước kia hắn đã từng tìm hiểu không ít về trống đồng.

Khắc xong vành thứ mười, Việt chuyển sang vành thứ tám. Vành này so với vành mười thì đơn giản hơn, bao gồm hai nhóm, mỗi nhóm có mười con hươu cách nhau bằng hai tổ chim bay, một tổ sáu con và một tổ tám con. Một con hươu đực lại đến một con hươu cái.

Vành thứ tám cũng chiếm rất nhiều thời gian của Việt, nhưng so với vành mười thì nhanh hơn nhiều.

Cuối cùng, Việt chuyển sang vành thứ sáu, cũng là vành phức tạp nhất trong Thái Hòa đồ, Nhân đồ.

Nhân đồ gồm hai phần, là hình người và hình nhà.

Người được khắc lên mặc váy dài, có hai vạt tỏa ra hai phía, vừa đi vừa múa, có người tay cầm rìu, có người thổi kèn, có người lại cầm giáo, cán giáo có trang trí lông chim. Có một số tổ hợp đặc biệt hơn, như có người đang quay mặt về phía nhà cầu mùa, xoa tóc, mặc váy, hay có đôi nam nữ đang cầm chày giã vào một chiếc cối, đầu chày cũng trang trí lông chim.

Còn hoa văn hình nhà chỉ có hai loại mà thôi, hai ra hai tổ xen kẽ và đối xứng nhau. Một loại nhà có mái hình cung, hai đầu là hai trụ đứng. Loại nhà còn lại có hình thang, nóc cong lên như chiếc thuyền, hai đầu có hình chim mất to, hai bên lại có cột chống đỡ, nóc nhà có hai con chim đậu.

Cuối cùng thì sau hai tháng khổ cực, Việt cũng hoàn thiện chiếc trống đồng của bản thân, bất quá vẫn không hài lòng, hắn luôn cảm thấy vẫn chưa đạt tới hình thái hoàn mỹ, vẫn thiếu cái gì đó.

- Đúng rồi, là quai trống!

Việt điều khiển bốn sợi linh nguyên, tạo thành bốn chiếc quai trống chia ra hai cặp gắn vào tang và phần giữa thân trống, hắn còn cầu kỳ chế tác chúng theo kiểu dáng giống như bên thùng.

Nhìn thân trống, Việt chợt nhớ ra là tang trống cũng in một số họa tiết cổ, tuy nhiên Thái Hòa đồ lại không có những họa tiết này, vì vậy hắn quyết định chưa nên động tay vào phần thân trống, kéo sau này muốn sửa cũng không được.

Chiếc tiểu cổ được tể luyện xong, Việt nhất thời cảm nhận được ý vị và vận mệnh của tự nhiên xuất hiện bên trong thế giới thể, dường như có chiếc trống trấn áp, thế giới thể trở nên ổn định hơn.

Hơn nữa hoa văn Thái hòa đồ khắc bên trên mặt trống khiến chiếc tiểu cổ mặc dù sơ sài nhưng lại có khí tượng vô cùng bất phàm, làm cho người ta có cảm giác nó có một Đạo vận do trời sinh.

Việt có cảm giác chiếc tiểu cổ này có đạo pháp tự nhiên, dường như đã bao hàm cả “đạo” và “lý” của thiên địa này, vừa thần bí vừa huyền ảo!

- Cũng đến lúc rời đi rồi!

Nhắm tính thời gian, có lẽ cũng đến lúc Thiên Nguyệt chiến khởi động rồi, nếu không đi ngay e rằng không kịp.

Việt rời khỏi nhà trọ, nhanh chóng tiến về phía Đông.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 152: Vận động

Khoảng cách thời gian diễn ra Thiên Nguyệt chiến càng ngày càng gần, toàn bộ Nam Phong Vực cũng theo đó mà bắt đầu dậy sóng.

Ngoại trừ mấy trăm tông môn lớn nhỏ ra thì chỉ tính riêng tán tu cũng có đến hàng nghìn, trăm nghìn vạn người đang nhao nhao chạy tới Thiên Nguyệt cổ thành, khiến Phi Sơn quốc bỗng chốc trở thành trung tâm chú ý của cả vực.

Nhưng ngay cả trong giới tán tu thì không phải ai cũng có thể tiến vào Thiên Nguyệt thành, chưa cô đọng được Linh Phách thì chỉ có nước nằm mơ mới

có thể tiến vào quan khán, bởi vì dù sao tòa thành sức chứa cũng có hạn. Thậm chí ngay cả Linh Phách tán tu cũng phải xuất phát trước cả vài tháng, nếu không thể tiến vào Thiên Nguyệt thành xem lần thiên tài chiến mười năm mới có một này thì đúng là hối tiếc cả đời.

Đương nhiên, tán tu chỉ là khán giả, những diễn viên thực sự lại là những nhập phẩm thể lực, hơn nữa ít nhất cũng phải đạt tới Thất phẩm. Các Lục phẩm thể lực đều có sự chuẩn bị của chính mình, giúp đệ tử có thể tiến vào Thiên Nguyệt bí cảnh đột phá.

Còn Thất phẩm thể lực so với Lục phẩm thể lực càng sốt sắng hơn nữa, đệ tử tông môn chỉ cần tiếp nhập Thiên Nguyệt bằng, là có thể nhận được Thiên Nguyệt chi quang chúc phúc tẩy rửa thân thể, từ đó tiến hành lột xác, bước vào Bước thứ hai càng đơn giản hơn.

Nói không ngoa, Thiên Nguyệt chiến, không chỉ là nơi đám thiên tài tranh giành cơ duyên, còn là nơi các thể lực tiến hành tranh đoạt phẩm vị, tương lai có thể đạt tới mấy phẩm, còn xem vào đám đệ tử này!

.....

Trên một ngọn núi cao vô tận, một tòa cung điện ẩn hiện trong tầng mây dày đặc. Đây là một tòa cung điện nguy nga hùng vĩ nhưng lại đen kịt khiến cho người ta có cảm giác ảm ám. Đây chính là hoàng cung của một trong Tứ đại đế quốc thống trị Nam Phong vực, Tu La đế quốc.

Trong cung điện, Tu La quốc chủ ngự trên ngai vàng ở phía trên, cao cao tại thượng nhìn về gã thanh niên trẻ tuổi bên dưới, chậm rãi nói:

- Tiểu Kiếm, tiểu tử ngươi chỉ được xếp hạng mười một trên Nam Phong Bảng, làm quả nhân rất thất vọng! Lần này liệu có định buông sức ra đánh một trận hay không?

Bên dưới đại điện, gã thanh niên mặc một bộ trường bào màu đen cúi người cung kính nói:

- Nam Phong bảng chỉ là hư danh, cần gì phải tranh đấu! Thiên Nguyệt chiến thu hoạch khổng lồ, tiểu tử sao có thể giữ mình! Cờ như Tà Kim Thủ xếp hạng mười, tam kiếm tất trăm!

- Ha ha, tốt lắm! Nếu không phải ngươi tầm mắt cực xa, quốc chủ chi vị này e là khó thoát khỏi tay ngươi! Nhưng không sao, ngươi bay càng xa, Tu La đế quốc càng có cơ hội tiến lên Ngũ phẩm, Tứ phẩm, thậm chí tiến vào hàng ngũ Thượng vị Thể lực!

Tu La quốc chủ cất tiếng cười lớn, hoàn toàn tự tin về đệ tử này. Thượng vị thể lực, đặt trên bình diện đại lục cũng là cự phách, nghĩ thôi đã thấy không sống uổng một kiếp rồi!

.....

Một đại mạc rộng lớn vô tận, so với Phần Thiên Mạc thì lớn hơn rất nhiều, biển cát vàng rực trải dài đến tận cuối chân trời.

Tại trung tâm của đại mạc đặt một tòa cung điện màu vàng nhạt, được đắp từ cát, loại hình kiến trúc đặc trưng của sa mạc, ở xung quanh tồn tại vô số những dòng cát lưu chuyển không ngừng, chỉ có vị trí của tòa cung điện là bất động.

Trong đại điện, có hai người đang đối mặt với nhau.

- Linh nhi, ngươi tuy đứng thứ sáu trên Nam Phong bảng, nhưng Thiên Nguyệt chiến không phải chuyện đùa, sẽ có không ít thiên tài ẩn dật xuất hiện, không thể chủ quan được!

Một trung niên mỹ phụ mặc trường bào màu vàng ngồi trên một chiếc ghế thật lớn. Chiếc ghế này cũng không phải được làm từ gỗ, cũng không phải được là từ kim loại, mà được đắp từ cát, nhiệt độ tỏa ra nóng rực.

Đối diện nàng là một thiếu nữ tương đối xinh đẹp, đặc biệt là làn da rám nắng đầy sức sống, so với Kinh Nhật Nữ thì không thua kém chút nào, lúc này chấp tay tràn ngập tự tin đáp:

- Sư phụ, đệ tử không chủ quan, mà là tự tin!

- Ha ha, rất tốt! Thiên Nguyệt bí cảnh cũng không dễ đạt được cơ duyên như vậy! Mười năm một lần mở, nhưng mấy ai thu được cơ duyên bên trong chứ?

Trung niên mỹ phụ cười sáng khoái, ánh mắt dần trở nên mơ hồ, dường như chìm đắm vào một hồi ức khó quên.

.....

Một ngọn núi băng trải dài, khắp nơi đều là tuyết phủ trắng xóa. Bên trong tòa băng sơn to lớn có một tòa cung điện được kiến tạo hoàn toàn bằng băng.

- Tâm Nhi, lần này ngươi không những phải nắm chắc Thập cường, mà nhất định phải đánh bại nha đầu Viêm Linh cung kia, giúp Băng Linh cung ta đè Viêm Linh cung một đầu!

Một trung niên mỹ phụ lạnh băng lên tiếng, nhưng trong ngôn từ ẩn hiện sự cường liệt hiếm có ở một nữ nhân.

Trong đại điện, một nữ tử thân mặc bạch y, lãnh diễm gật đầu nói:

- Cung chủ yên tâm, thứ hạng trên Nam Phong bảng Tâm Nhi không mấy dễ tâm, nhưng danh dự của Băng Linh Cung thì không thể phạm!

- Rất tốt! Như vậy ta yên tâm rồi!

.....

Nơi đây cương khí dày đặc như mây trời, tuy chưa phải là Thiên cương Địa sát khí trong truyền thuyết, nhưng cũng rất mãnh liệt, phạm nhân tiến vào đây có thể bị cương khí này sinh sinh ép chết.

Trung tâm của khu vực rộng lớn bị bao phủ bởi cương khí này, là địa phận của một Lục phẩm tông môn cực kỳ mạnh mẽ.

Tông chủ là một trung niên nhân cực kỳ cao lớn, dù đã mặc trường bào nhưng vẫn có thể thấy rõ cơ bắp cuộn cuộn lộ ra, dường như sắp nổ tung vậy, tạo ra sức ép cực lớn cho mắt người nhìn.

- Bất Hoại, luyện thể giả chúng ta tiến độ tu hành vốn dĩ chậm, nhưng đột phá một bước thì chiến lực gia tăng như trời và biển! Với chiến lực của ngươi bây giờ, tiến vào ngũ cường cũng không ngoa!

Đứng bên dưới, là một thanh niên tương đối bình thường, thân hình cũng không quá lực lưỡng, nhưng ánh mắt tràn ngập tự tin đáp:

- Tông chủ, ta đối với thực lực của bản thân rất tự tin! Cho dù ta đứng yên cho Tả Kim Thủ đám cũng không hề hấn gì!

.....

- Hắt xì!

- Kim Thủ, sao vậy? Ngay giờ ngươi hắt xì hơi nhiều!

- Dạ không sao, dường như có ai nhắc đến ta!

Người thanh niên đưa tay xoa xoa mũi, rõ ràng không bị cảm hay ngạt mũi, vậy mà đột nhiên hắt xì liên mấy cái, dường như có ai đó nhắc đến bản thân, mà không chỉ có một người!

- Ngươi đứng thứ mười trên Nam Phong Bảng, hiển nhiên khiến nhiều kẻ nhớ thương, bị nhắc đến cũng đúng thôi!

Người lên tiếng là một lão nhân lưng còng, trông bộ dáng thì dường như sắp xuống lỗ đến nơi, nhưng ánh mắt toát ra sự tinh minh đến đáng sợ, đặc biệt là mắt trái lóe lên tia sáng tím tã dị.

- Vị trí của ta đúng là có chút xấu hổ!

Thanh niên gãi gãi đầu, có chút xấu hổ nói. Hắn cũng không vì bị người gọi hồn mà tức giận, bộ dáng lúc này có chút buồn cười. Nếu nhìn kỹ sẽ thấy bàn tay đang gãi đầu của hắn lóe lên ánh kim.

- Được rồi, lần này không được phép nhường nhịn, bung hết sức ra đi! Tránh để người ta coi thường Tả gia!

- Dạ dạ, gia chủ yên tâm!

.....

Một trang trại rộng lớn vô biên, không khí trong lành thấm thấu khắp nơi, nét vui tươi xuất hiện trên tất cả mọi người.

- Thanh Nhi, Minh Nhi, Thập cường không có vấn đề gì chứ?

Một vị hán tử ăn mặc đơn giản, hệt như một gã phu ngựa, nhìn về phía hai người thanh niên đang đứng song hành hỏi.

- Phụ thân, bài danh của con trên Nam Phong Bảng là thứ sáu, hiển nhiên Thập cường không có vấn đề! Còn nhị đệ, thực lực so với con chỉ hơn chút không kém, cho dù là mấy tên kia cũng có thể tranh đấu một trận!

- Đúng vậy, Minh Nhi, còn nên chú ý, đặc biệt là tên tiểu tử của Huyết Liên đế quốc kia, có thể là kỳ phùng địch thủ của con!

Một trong hai thanh niên bị chột một bên mắt, nghe phụ thân và huynh trưởng nhắc nhở thì khẽ lắc đầu, mỉm cười nói:

- Phụ thân, đại ca, Nam Phong Bảng cũng không nói lên được điều gì, e là có kẻ còn mạnh hơn...

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 153: Tụ tập

Phi Sơn quốc, chỉ là một quốc gia Thất phẩm, thậm chí trong những quốc gia Thất phẩm có thể xếp vào hạng cuối, thế nhưng trên bình diện Nam Phong vực, lại là một trong những trung tâm hấp dẫn sự chú ý.

Đương nhiên nguyên nhân không nằm ở vị trí địa lý của Phi Sơn quốc, đúng là nằm ở trung tâm Nam Phong Vực, mà là một địa danh cực độ nổi tiếng ở quốc gia này, là đích đến của biết bao thiên tài tuyệt thế - Thiên Nguyệt cổ thành.

Thiên Nguyệt chiến, chính là vũ đài tối thượng cho những thiên kiêu chi tử khắp Nam Phong vực, là nơi chỉ dành cho kẻ mạnh, nơi mà những thiên tài có thể thỏa sức tranh đấu, nơi mọi thủ đoạn đều phải dùng đến, chứa đựng nhiệt huyết của cả một thế hệ.

Vì vậy mà thời gian này, Phi Sơn quốc xuất hiện vô số tu giả từ khắp nơi đổ về, loại người nào cũng có, quan trọng là tu vi đều rất mạnh mẽ, có những kẻ ngay cả hoàng thất của Phi Sơn quốc cũng không nguyện ý trêu chọc.

Thiên Nguyệt thành nằm ở phía Tây của Phi Sơn quốc, được bao quanh bởi rất nhiều sơn mạch, hết như quần long hộ thiên vậy, bình thường luôn tỏ ra vẻ cổ xưa uy nghi vô thượng.

Ngoài cửa phía nam Thiên Nguyệt thành là một bình nguyên rộng mênh mông, lúc này đây đã tụ tập mấy trăm vạn tu giả, người người tấp nập, đông nghịt khắp núi đồi, khí thế xông thiên.

Mà những tông môn tới sớm đã ở bên ngoài bình nguyên này xây dựng một ít kiến trúc đơn giản để cho môn nhân nghỉ ngơi. Về phần tu giả độc hành cũng không có chú ý nhiều như vậy, trực tiếp ngồi nghỉ ngơi dưới mặt đất. Đồng thời cũng dựng lên một đồng lửa để nướng đồ ăn, thỉnh thoảng hô bằng gọi hữu phát ra các loại âm thanh ồn ào.

Rống! Rống! Rống!

Phurong xa có một tiếng rống của yêu thú vang lên.

- Là Luyện Cương tông!

-Ồ, còn có Vô Sinh Tông cũng đã đến rồi!

- Kia là Băng Linh cung và Viêm Linh cung sao?

- Tu La đế quốc tam đại thế lực đến cùng nhau!

Bên trên bình nguyên, tiếng ồn ào triệt để biến mất, lặng ngắt như tờ. Lục phẩm thế lực hoàn toàn cách biệt Thất phẩm, như trời và biển vậy, dù là những tán tu nổi tiếng liêu lĩnh cũng không dám trêu chọc. Không ai biết được nội tình thực sự của Lục phẩm thế lực, bởi vì nội tình ra tất có biến máu.

Mặc dù bình nguyên đã chật kín người nhưng vẫn có một khu vực rộng lớn còn trống trải, không ai dám đi tới cướp đoạt, bởi đó là vị trí mặc định cho những Lục phẩm thế lực nghỉ ngơi.

Các loại hung cầm dị thú cường hãn hạ xuống, đám đệ tử của Lục phẩm thế lực cũng nhanh chóng nhảy xuống, lựa chọn địa phương cho riêng mình.

Trưởng lão của những tông môn này cũng tụ tập cùng một chỗ nhỏ giọng nghị luận, mà những cao thủ trẻ tuổi của bọn họ cũng đứng tụ tập ở phía sau vô cùng bất mắt, trở thành mục tiêu bàn luận của tu giả trên bình nguyên.

- Kia chính là Luyện Bất Hoại bài danh thứ chín sao? Tại sai khí tức tầm thường như vậy, người lại có chút gầy gò nữa?

- Kia chính là Nam Phong vực song mỹ, Viêm Linh và Băng Tâm, bài danh thứ 7 và 8 trên Nam Phong Bảng!

- Kia là Tà gia Tà Kim Thủ, nghe nói hắn là kẻ yếu nhất, tuy đứng thứ mười trên Nam Phong Bảng nhưng lần này khó mà tiến nhập Thập cường!

Đứng ở một góc, Kiếm Tu La lạnh lùng nhìn những người mới đến. Hắn đứng thứ mười một nên không được chú ý bằng, nhưng những kẻ này không mấy ai khiến hắn phải thực sự e ngại cả.

Nhưng rất nhanh đã có người khiến Kiếm Tu La phải chú ý, thậm chí không chỉ có một.

Ở phương vị khác, một gã thanh niên đang khoanh chân xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền không hề quan tâm đến những lời bình xung quanh. Một thân áo trắng không ngừng tung phong trung phi, khí tức âm áp bình dị.

- Nghe danh Thiên Diệp môn Diệp Thiên Thủ từ lâu, bài danh thứ năm trên nam Phong bảng, khí chất ảm áp siêu thoát trần tục, quả là danh bất hư truyền!

Một đoàn người vừa đến, cương dương khí tràn ra bốn phía, chính là Lục phẩm thể lực Lục Dương sơn. Trung tâm của đoàn người là một gã thanh niên vận hồng y, hai mắt xích hồng như hai ngọn lửa vậy, làn da cháy đen có chút gì đó giống như nham thạch, nhưng bóng bảy hơn.

- Nam Phong bảng bài danh thứ tư, Lục Dương sơn Lục Diễm sao?

Trong đội ngũ của Vô Sinh Tông, một gã thanh niên hai tay khoanh trước ngực ôm lấy trường đao, toàn thân không phát ra bất kỳ một ba động cảm xúc nào hay chút khí thế nào, nhưng lại khiến không khí thêm lạnh lẽo.

Kiểm Tu La đương nhiên nhận ra kẻ này, đây chính là đối thủ truyền kiếp của hắn, bài danh thứ ba trên Nam Phong Bảng, Vô Sinh tông Đao Vô Tình. Đối phương cũng nhìn thấy hắn, hai cặp mắt vừa chạm nhau, lập tức một cỗ khí thế sắc bén bắn ra xung quanh, khiến không ít tu giả phải ôm đầu đau đớn.

Mọi người đều có khí thế của riêng mình, địa vị ngang nhau, ai cũng không muốn thua ai. Nếu như là người có thần thức cường đại thì có thể phát hiện được trên hư không ẩn ẩn điện hỏa hiện lên. Đó chính là hiện tượng đối kháng khí thế.

Bất quá loại cục diện này cũng rất nhanh bị đánh nát. Một gã thanh niên với ánh mắt như thần linh chấp tay sau lưng đi tới. Đi tới chỗ nào thì nguyên khí sẽ bám theo hắn ở chỗ đó. Hắn phảng phất giống như mà một vị vương giả trời sinh, khí tức bề ngễ thiên hạ, bao quát tứ phương.

- Nam Phong bảng bài danh thứ hai, Thiên Nam thái tử Nam Vãn Thiên!

Nam Vãn Thiên vừa đến, lập tức trở thành tâm điểm, nhưng hào quang của hắn rất nhanh phải chia sẻ cho một người khác.

Một gã thanh niên đạp không mà đến, một thân huyết y bay phấp phới, sinh cơ tràn ra bốn phương tám hướng xua tan đi khí tức vương giả của Nam Vãn Thiên, khiến những tu giả xung quanh đều dâng lên một cỗ dễ chịu, trong lòng nảy sinh ý tứ thuận phục.

- Là Nam phong bảng đệ nhất nhân, Huyết Liên thái tử Liên Sinh Liên!

Trên bình nguyên, có người thấp giọng hô.

Liên Sinh Liên, một cái tên đã trở thành truyền thuyết, thực lực thông thần, chiến tích kinh người, thậm chí có thể chém giết cường giả Bước thứ hai, là thần tượng của biết bao nhiêu thanh thiếu niên của Nam Phong Vực.

Liên Sinh Liên vừa tới, không thể hiện ra khí độ vương giả, nhưng bên trong sự dễ chịu lại ẩn chứa vương uy khiến người khác phải phục tùng, so với Nam Vãn Thiên thì hoàn toàn trái ngược.

Hai cỗ khí thế vương giả đối đầu, khiến không khí trở nên áp bức, một số thiên tài trẻ tuổi cũng không chịu nổi mặt tái nhợt, may mà được mấy vị trưởng lão đi cùng xua đi uy áp, nếu không thì thật mất mặt.

Đúng vào lúc này, thanh âm xé gió truyền đến, phá tan tình trạng đối kháng của hai cỗ khí thế vương giả trẻ tuổi. Mọi người không cần nhìn cũng biết vừa đến là thể lực nào, chỉ có thể là Lục phẩm thể lực Phi Mã Mục Trường.

Nhưng hầu như tất cả mọi người đều quay đầu nhìn lại, dù là đám thiên tài tâm cao khí ngạo cũng không ngoại lệ, bởi vì họ muốn biết, ai có khả năng phá vỡ thế đối đầu của hai cường nhân mạnh nhất Nam Phong bảng như vậy.

Đương nhiên cường giả Bước thứ hai sẽ không nhàm chán như vậy, chen vào giữa tranh chấp của đám tiểu bối, muốn mặt hay không? Lẽ nào là Phi Mã thiếu chủ Thiên Lý Thanh? Nhưng Thiên Lý Thanh đúng là rất mạnh, nhưng chỉ bài danh thứ sáu mà thôi, lúc nào có thể so kè với hai người kia?

Chỉ thấy đội ngũ của Phi Mã Mục Trường không cười hung cầm dị thú mà đều ngự trên phi mã đạp không mà tới, tốc độ vô cùng khủng khiếp, chỉ trong chớp mắt đã hạ thân xuống bãi đất trống.

Phi Mã thiếu chủ Thiên Lý Thanh cực kỳ nổi bật, toàn thân tản mát ra khí tức không thua kém chút nào so với Diệp Thiên Thủ hay Lục Diễm, nhưng ánh mắt mọi người nhanh chóng tập trung lên gã thanh niên đứng bên cạnh.

Giương mặt bình phàm, nụ cười rạng rỡ, có tới ba phần giống Thiên Lý Thanh, hiển nhiên là thân huynh đệ. Mắt bên trái bị chột, nhưng mắt còn lại lóe ra tia sáng mỏng manh nhưng mạnh mẽ, khiến kẻ nào nhìn vào đều có chút e sợ. Điều quan trọng hơn, người trẻ tuổi này không hề chủ động phát ra uy áp, nhưng khí thế xung quanh hắn vẫn tự động phá vỡ thế kìm kẹp của hai gã thanh niên vương giả kia.

- Thiên Lý huynh, vị tiểu huynh đệ này là...

Lục Diễm cũng là chỗ quen biết khá thân với Thiên Lý Thanh, nhưng rõ ràng nhìn gã thanh niên bên cạnh vị Phi Mã thiếu chủ này cũng thấy lạ hoắc, vì vậy lên tiếng hỏi, cũng là câu hỏi trong lòng mọi người.

Thiên Lý Thanh nhếch miệng cười đáp:

- Lần này bản thiếu chủ khó có cơ hội vắn đỉnh Thiên Nguyệt chiến, vì vậy mang đến một người sẽ thay ta đánh bại Nam Vắn Thiên cùng Liên Sinh Liên... Xin trân trọng giới thiệu, nhị đệ ta, Thiên Lý Minh!

Nghe lời giới thiệu khoa trương của hắn thật có chút ngứa tai, nhưng không ai dám phản bác, bởi người tuổi này thực sự quá ưu tú.

Thiên Lý Minh nhìn về phía Nam Vắn Thiên, lại nhìn về phía Liên Sinh Liên, hai người này rất lợi hại, nhưng vẫn không mang đến cho hắn cảm giác đặt biệt kia.

Miệng vẫn giữ nguyên nụ cười rạng rỡ, ánh mắt hắn chuyển đi, muốn tìm một bóng người quen.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 154: Khảo nghiệm

Thanh âm ầm ầm chấn động tứ phương, cửa Nam thành đột nhiên mở ra, dường như cửa thiên giới mở ra, chấn động nhân tâm. Tất cả mọi người đều ngừng thở, bởi thời khắc được chờ đợi nhất đã đến.

Trước cửa nam thành, mặt đất rạn nứt, hướng hai bên trái phải lan ra, sau đó, một quang môn cực lớn chậm rãi hiện ra, cách cửa thành chừng một dặm, rõ ràng muốn tiến vào từ thành Nam này, phải đi qua đại quang môn này.

Đây là điều bắt buộc, tu giả tham gia thi đấu chỉ có thể tiến vào từ Nam môn, ba cổng còn lại chỉ dành cho người đến tham chiến mà thôi.

- Lại xuất hiện rồi, nhập môn tam quan khảo nghiệm tư cách!

- Không biết có bao nhiêu người có khả năng đi qua, chắc cũng phải được năm thành!

- Không, nghe nói nhập môn khảo nghiệm cũng vô cùng khắc nghiệt, có lẽ chỉ bốn thành, thậm chí ba thành thôi!

Theo tiếng bình luận của mọi người, Liên Sinh Liên cùng Nam Vắn Thiên dẫn đầu đám thanh niên tuấn kiệt xông tới quang môn đầu tiên.

Tách!

Một góc của quang môn bị phá thành một động lớn, Liên Sinh Liên thông dong bước qua, ngay sau đó vết rách lập tức lành lại, không cho người khác có cơ hội thừa hư mà nhập.

Những thiên tài khác trên Nam Phong bảng cũng nhanh chóng phá vỡ quang môn tiến vào bên trong, bộ dáng vô cùng dễ dàng. Nhưng không vì thế mà đám khán giả dám coi thường khảo nghiệm này, bởi có vô số tu giả bị quang môn chấn ngược ra sau, cả người nứt ra, miệng không ngừng thổ huyết.

- Ha ha, đa tạ đại thúc!

Trên bầu trời đột nhiên xuất hiện hai đạo nhân ảnh, là một gã trung niên cùng một thiếu niên cực kỳ anh tuấn, lúc này ã thiếu niên bị trung niên nam tử xách trên tay như một con gà, bay cực nhanh về phía này.

Bịch!

Khi đến gần thành môn, gã thiếu niên bị ném xuống, thân hình lộn một vòng trên không trung rồi hạ thân xuống phía trước quang môn.

- Việt tiểu tử, lần này ngươi may mắn đó, lần sau còn lạc đường thì tự về đi!

- Ha ha, thực sự đa tạ đại thúc!

Việt nhoèn miệng cười, bộ dáng vô cùng thật thà dễ mến, kết hợp với gương mặt trắng trẻo, nếu ai không biết thực sự sẽ tưởng hắn là một tên tiểu tử ngây thơ mới vào đời. Hắn cũng không muốn lãng phí thời gian, xoay người tiến về phía quang môn.

Trên đường đi, Việt cũng đã tìm hiểu tương đối kỹ về Thiên Nguyệt chiến, đương nhiên biết rõ ba khảo nghiệm nhập môn này.

Khảo nghiệm đầu tiên chính là khảo nghiệm lực công kích. Quang môn này tương đương với lực phòng ngự của một vị viên mãn giả chuyên về phòng thủ, có thể loại bỏ tới một phần năm số người tham gia.

Việt khoan thai bước tới, cũng không đánh ra bất kỳ công kích nào, trực tiếp bước qua quang môn, khiến không ít người trông mắt rớt ra ngoài, đặc biệt

là những kẻ đang sầu mi khổ não tìm cách vượt qua khảo nghiệm này.

- Gì vậy? Sao hấn làm được như vậy?

- Lẽ nào quang môn nơi đó có vấn đề sao? Hay lắm!

Không ít thanh niên tuần kiệt vốn dĩ bất lực với sự kiên cố của quang môn, thấy vậy đồng loạt xông về phía này với hy vọng sẽ đục nước béo cò, dù sao thì chỉ cần qua được một vòng khảo nghiệm đã đủ hãnh diện với đời rồi.

Chỉ có điều họ đã mơ mộng hão huyền rồi. Máu lại tiếp tục đổ...

Vượt qua được quang môn, Việt tiến vào cửa thứ hai. Phía sau quang môn là một bình đài cực lớn mà trên đó có vô số những quang điểm đang không ngừng bay lượn với một tốc độ khủng khiếp.

Việt nheo mắt nhìn những quang điểm này, chỉ thấy bên trong là những tấm lệnh bài bằng gỗ, có thể coi là lệnh bài danh phận.

Hay nói một cách chính xác, đám thanh niên tuần tài có thể tham gia Thiên Nguyệt chiến nhờ việc mạo danh đệ tử của thế lực cổ xưa kia.

Nếu như quang môn kiểm tra lực công kích của thí sinh, thì những quang điểm này đo lường tốc độ và khả năng phòng ngự. Mỗi quang điểm bay lượn đều mang lực lượng tương đương một kích toàn lực của viên mãn giả, phòng ngự của tu giả chỉ cần hơi kém một chút đều có thể trọng thương. Hơn nữa trước đó còn phải đủ tốc độ để bắt được chúng.

Rõ ràng độ khó gia tăng rất nhiều, đã có tới trăm người bị quang điểm công kích hôn mê bất tỉnh, số còn lại thì đang loay hoay không biết làm sao mà tiến lên, chứ đừng nói gì đến chuyện bắt lấy lệnh bài. Rõ ràng lệnh bài bay đầy trời, số lượng căn bản không thiếu, nhưng lại không thể nào đoạt đến tay, quả thực khiến tâm tình người ta trở nên rất tệ.

- Tên kia muốn làm gì vậy?

Không ít người bắt đầu chú ý đến Việt, cũng không phải họ quá rảnh mà do hấn quá nổi bật, chói mắt theo hướng tiêu cực. Khi mà mọi người còn đang tối tăm mặt mũi đối phó với những quang điểm, đột nhiên thấy một tên tiểu tử lơ ngơ tiến về phía trước, bộ dáng không có chút quan tâm đến nguy hiểm xung quanh, làm sao mà không giật mình cho được?

- Tên này ngu ngốc quá vậy?

- Ta muốn xem hấn làm sao chống lại những quang điểm này!

- Chống lại? Hay hấn là một luyện thể giả siêu cường? Ta trông không quá giống nha!

Chỉ có điều mọi người đều đã uống công chờ đợi, tên tiểu tử phía trước vẫn lững thững bước đi, xung quanh hấn những quang điểm bay vùn vụt với tần suất dày đặc, nhưng không bay sượt qua tóc thì cũng suýt chạm thân thể, thậm chí y phục cũng bị cắt đứt vài chỗ nhưng da thịt vẫn hoàn hảo.

- Cái quái gì vậy? Ta không nhìn nhầm chứ? Cứ như vậy đi qua?

- #\$%^&! Vận khí của hấn nghịch thiên sao? Hay do ăn ở quá tốt?

- Hấn đi đến cuối bình đài rồi kia? Vẫn không bị hào quang đánh trúng? Ta kháo!

- Chỉ có điều không lấy được lệnh bài, căn bản không có tư cách bước lên thành Nam, vận khí nghịch thiên cũng vô...

Nói đến đây thanh âm đột nhiên ngưng lại, bởi trong ánh mắt của mọi người, tên tiểu tử đầy may mắn kia quay người lại quơ tay về khoảng không trước mặt, nhìn thì rõ ràng là quơ bừa, nhưng không ngờ lại có một đạo quang ảnh chủ động bay tới bàn tay hấn, lập tức bị bắt lấy, trông mới nhẹ nhàng làm sao.

- Ta kháo! Con mẹ nó!

- Trời ơi, đây là khí vận sao? Không thể tin nổi!

Thanh âm kinh hãi, hốt hoảng, ghê tởm...của mọi người lọt vào tai của Việt, hấn chỉ cảm thấy buồn cười mà thôi. Cũng không có gì đáng lưu ý, bọn họ thích xem thì hấn phối hợp diễn một chút cho vui cửa vui nhà.

Lúc này ở cuối bình đài đã tập trung rất đông người, mặc dù phía trước đã là thiên đường nhưng ai cũng tỏ ra thận trọng, bởi giữa bọn họ và cửa thành Nam vẫn còn một chướng ngại vật nữa, cũng chính là cửa khảo nghiệm thứ ba.

Nếu như cửa đầu tiên là khảo nghiệm lực công kích, cửa thứ hai là khảo nghiệm tốc độ và năng lực phòng ngự, thì cửa cuối cùng chính là khảo nghiệm tâm trí.

Từ bình đài đến cửa thành Nam được ngăn cách bằng một vực sâu chỉ rộng chừng hơn chục trượng, cường giả Bước thứ nhất dù chưa thể phi hành nhưng vẫn thừa sức nhảy vọt qua, chỉ có điều khảo nghiệm tư cách cuối cùng này hiển nhiên không đơn giản như vậy.

Vù!

Có một người lên rồi, thân hình hần hơi nhoáng lên trên không trung, trầm ổn tiến về phía Nam môn.

Những người khác cũng lục tục tiến lên, mỗi thời khắc đều có hơn mười người cùng nhau phóng tới cửa Nam thành, thế nhưng chỉ có một phần ba đi qua, đa số đều bị rơi rụng giữa đường, cũng có một vài người cách cửa Nam thành chỉ có mấy thước, vô cùng đáng tiếc rơi xuống, khiến kẻ khác tiếc hận.

- Ngay cả cửa Nam thành cũng không lên được, còn muốn tham gia so tài?

Trên cửa Nam thành có người cười nhạt.

Rất nhanh đến lượt Việt lên sân diễn. Hần lùi lại, sau đó nhảy một bước như tên bắn lao về phía cửa Nam. Khi đến giữa chừng, từ bên dưới vực sâu chọt có vô số thanh âm yêu ma rống lên, thanh âm vào tai, không gì không xâm nhập, đảo loạn tâm thần, chiều rộng thâm uyên bỗng chốc kéo dài ra cả ngàn dặm.

- Hừ!

Việt nở một nụ cười nhạt, phương thức công tâm này rất chuẩn xác về mặt thời điểm, lại có tác động rất mạnh, thiếu một chút kiên định thôi cũng có thể rơi xuống bên dưới. Nhưng tiền thì hần thiếu chứ kiên định thì quá thừa thãi rồi.

Thân hình không chút dao động, bay qua khe vực, đập vào cửa Nam thành, ánh mắt quét tới những thiên tài đang ngạo nghễ đứng trên tường thành, bắt đầu đánh giá những đối thủ cạnh tranh của hần.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 155: Chiến khởi

Thiên Nguyệt thành vô cùng rộng lớn, kiến trúc nhiều vô số, đều mang phong cách hết sức cổ xưa, tạo hình tinh mỹ, kiến trúc bên trong không như mọi người nghĩ là rách nát tồi tàn, mạng nhện giăng đầy, ngược lại mang theo một tia cổ kính, không nhiễm một hạt bụi, rất là sạch sẽ.

Tòa cổ thành này có lẽ đủ chỗ ở cho tất cả những người đến đây ngày hôm nay, nhưng đương nhiên không ai muốn cả. Mục tiêu của bọn họ là cuộc tranh tài mười năm mới có một, quyết định tương lai vài chục năm, thậm chí trăm năm tới của Nam Phong vực.

Trung tâm cổ thành là một mảnh đất rộng bằng phẳng, bốn phía vây quanh bởi các khán đài, kéo dài ra địa phương rất xa, chính thể nhìn lại như là một cái chảo sắt, đáy chảo là khu đất bằng phẳng, còn thành chảo lại là khán đài. Kiểu kiến trúc như vậy khiến Việt không khỏi liên tưởng đến một công trình rất nổi tiếng ở Địa cầu, một trong bảy kỳ quan thế giới cổ đại - Đấu trường Colosseum.

- Mẹ nó, đám người kia đến sớm vậy?

- Ngươi xem, bọn họ chắc chắn không thêm xem khảo nghiệm ở Nam môn, đến đây trước để tranh chỗ!

- Vô liêm sỉ! Cũng may những vị trí còn lại cũng không tồi!

- Còn đứng nói nhảm nữa, nhanh tìm chỗ thôi!

Sóng người dừng mảnh tràn vào khán đài, khắp nơi vô giả như điên cuồng, bay vút ra xung quanh, chiếm vị trí gần trung tâm, thậm chí có người vung tay, trợn mắt tranh giành.

Thật may mắn là Thiên Nguyệt thành có quy tắc riêng, dù là cường giả Bước thứ hai cũng không dám xúc phạm, mọi người náo loạn cũng không dám náo quá lớn, bằng không số lượng lớn viên mãn giả Đế nhất Bộ tranh giành, tuyệt đối là một hồi tai nạn.

- Chuyện quái quỷ gì vậy?

Việt trở mắt ra nhìn cảnh tượng trước mắt, nhón nháo không khác gì những người hâm mộ bóng đá ở quê hương hần, mỗi khi đội tuyển quốc gia thi đấu ở sân nhà là tranh giành nhau mua vé, dân phe vé đầy giăng lên tới cả chục củ vẫn tranh nhau mua sứt đầu mẻ trán.

Khẽ lắc đầu, Việt chuyển ánh mắt về phía mảnh đất trống ở trung tâm, hiển nhiên đây là nơi diễn ra các cuộc tranh tài. Có thể thấy rõ bao quanh chu vi mảnh đất, ôm lấy luôn cả hàng ghế đầu tiên, là một bức tường lính lực màu xanh nhạt, tương đối giống với quang môn ở cửa Nam.

Chỉ có điều chênh lệch sức mạnh là không thể đo đếm, từ ba động phát ra cũng đủ thấy được sự khủng bố của nó, muốn gây ảnh hưởng đến các trận

tranh tài là không thể nào.

- Sao đơn sơ quá vậy? Một mảnh đất trống thì đấu kiểu gì vậy?

Việt vô thức lẩm bẩm, và cũng rất nhanh hần thu được câu trả lời.

Trong ánh mắt kinh ngạc của hần, mặt đất trung tâm bắt đầu nứt ra, sau đó, dưới nền đất có mười tòa đài chiến từ bốn phía bắt đầu trôi lên, cân xứng với nhau. Tại vị trí góc võ đài, đều có một câu thạch trụ nhẵn nhụi, trên thạch trụ tỏa ra quang mang, cuối cùng hình thành một phiến quang mang lam sắc, dày chừng nắm tay, có thể ngăn chặn dư ba cuộc chiến phát ra bên ngoài.

Chỉ chớp lát, đấu trường đã ngồi đầy người, có đệ tử các thế lực lớn, có tán tu kết bạn mà tới, có người háo hức chờ mong những cuộc tranh tài nảy lửa, có người hăm mộ quan sát thế hệ thanh niên kiệt suất nhất bên dưới, lại có người buồn bã tiếc hận vì không được đứng trong hàng ngũ đó.

Một thanh âm không rõ từ đâu đột ngột vang lên, âm điệu cổ xưa mà uy nghi, như vọng về từ thời Thái cổ:

"Đệ tử tham gia tranh tài không được sử dụng các loại đan dược kích phát chiến lực, tạm thời gia tăng tu vi, các loại bùa chú bảo mệnh hay hỏa khí lôi đạn, kẻ nào vi phạm, lập tức trục xuất! Đệ tử tham gia lập tức bước xuống hàng khán đài đầu tiên!"

Lời vừa dứt, đám thanh niên tuấn kiệt phần lớn đều đã đứng ở vị trí quy định, chỉ có những kẻ từ nơi thôn dã hay chốn rừng thiên nước độc chưa biết luật mới lục tục kéo nhau xuống, trong đó có cả Việt.

Hần bị chặn lại bởi kết giới bao quanh khu đất, chiếc thẻ bài trong tay lập tức sáng lên, kết giới khẽ lay động mở ra một khoảng hở vừa đủ để hần bước qua, sau đó lại đóng lại, không chút dấu vết.

Thanh âm uy nghiêm lại tiếp tục vang lên:

"Hai trăm mười hai đệ tử, chia làm mười tổ tiến hành đấu loại, cũng là đấu tính điểm, mười vòng luân chuyển, mỗi tổ chỉ có mười người có thể tấn cấp. Tấn cấp thành công, hai tổ hợp thành một tổ, tiếp tục tiến hành đấu loại, lại chọn ra mười người tấn cấp. Tấn cấp thành công, sẽ được tham gia vòng chung kết, nhận chúc phúc tùy theo thứ hạng!"

Các đệ tử có thể xem lệnh bài của mình, bên trên đã ghi số tổ của các người! Lập tức tiến về chiến đài của mình, chuẩn bị tiến hành thi đấu!"

- Nghe giống bóng đá ghê, cũng là vòng tròn tính điểm!

Việt lật tấm thẻ bài của mình lên xem, sau đó lững thững bước về phía chiến đài số chín. Quy tắc thi đấu nghe ra dường như rất đơn giản, nhưng lại có tính chọn lọc và đào thải rất cao, không chỉ cần có chiến lực mạnh mẽ mà còn cần cả sự bền bỉ, kiên trì rất cao, kèm theo đó là cả trí tuệ nữa.

Giai đoạn đầu mỗi người phải đấu loại chín trận, giai đoạn hai lại đấu tiếp chín trận nữa, tính ra đã mười tám trận liên đấu. Sau đó vào vòng chung kết, mỗi trận đấu lại càng kịch liệt hơn. Đây tuyệt đối là hành trình gian khổ vô cùng, tố chất tâm lý không cao, tất nhiên sẽ bị áp bách tâm lý khiến ý chí tan vỡ, trước tiên đã thua đối thủ một bậc rồi.

Hơn nữa, ngoài những người bài danh trước mười trên Nam Phong bảng, ai có thể khẳng định thắng liền các trận chứ? Đối với các thí sinh, tính toán trận nào phải thắng, trận nào cần buông tay để đường sức cho cuộc đua đường trường, đó thực là bài kiểm tra trí tuệ siêu việt.

Người ta vẫn truyền miệng một câu: "phong độ là nhất thời, đẳng cấp là mãi mãi", đấu một trận loại luôn thì có thể dựa vào may mắn, mưu mô hay một vài yếu tố khác, nhưng thi đấu theo kiểu đường trường như vậy, chỉ có kẻ mạnh thực sự mới có thể cười cuối cùng.

"Lệnh bài của ai sáng lên, người đó lên đài chiến! Thi đấu chính thức bắt đầu!"

Thanh âm vừa dứt, thì tấm thẻ bài trong tay Việt cũng sáng rực lên, không ngờ hần lại phải thi đấu ngay trận đầu tiên. Cũng không có gì đáng lưu ý, vì sớm hay muộn thì cũng phải đấu mà thôi.

Việt bước lên đài, đối thủ của hần là một kẻ cũng được bài danh trên Nam Phong bảng, xếp thứ bảy mốt, vũ khí là một thanh ngân sắc trường thương, đầu thương lóe lên hàn mang lạnh lẽo.

- Người có thể nhận thua, đỡ tự tổn hao sức lực!

Đối phương rõ ràng không đặt Việt vào trong mắt, mở miệng khuyên bảo một câu, nhưng chưa kịp đợi Việt trả lời thì dưới chân đạp mạnh, thân ảnh lóe ra, phiêu hốt bất định, trường thương trong tay đã như độc xà xuất động, quang mang chọi lóe, hần ý bức người.

Chỉ có điều trường thương mang theo sát ý kinh thiên của hần bằng một tốc độ phi thường đã đâm vào khoảng không, còn kẻ địch của hần thì từ bên phải bước tới, bộ dáng lững thững làm sao nhưng hần không tài nào kịp phản ứng lại, bị một quyền của đối phương giáng thẳng vào ngực hần.

Bình!

Lưng đập vào quang mang bảo vệ chiến đài, bay xuống bên dưới đất, tuy nhiên cho dù thua cuộc nhưng vẫn hảo hảo không có tổn hao gì cả, vẫn đủ sức

lực cho những trận thi đấu tiếp theo.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Gã Hy Nam này bị ngu à?

- Hy Nam dù sao cũng là kẻ được bài danh trên Nam Phong bảng, tại sao lại xông tới đánh vào khoảng không như vậy?

- Lại còn trơ mắt ra nhìn tiểu tử kia đi bộ tới đâm vào ngực nữa! Quá ngu ngốc!

Những lời bàn tán châm chọc vang lên bên tai, nhưng Hy Nam không cảm thấy xấu hổ hay bức dọc gì cả, đối phương mạnh hơn đám người kia tưởng tượng rất nhiều, công kích của hắn vừa xuất ra thì đối phương đã đi đến một góc chết, thì còn đánh cái gì chứ?

Cũng may là đối phương cũng nương tay, thân thể hắn gần như không tổn hao gì, coi như trận này không lỗ gì cả, vì vậy Hy Nam chấp tay nói:

- Đa tạ!

- Không có gì!

Việt nhún vai, hắn sờ đi không ra tay nặng với gã này đương nhiên không phải vì lòng tốt, mà vì đối phương tương đối hợp vị của hắn. Đầu tiên là lên tiếng tỏ ra kiêu ngạo vừa để khích bác vừa khiến kẻ địch chủ quan, sau đó thừa cơ xuất kích tung ra độc chiêu. Nghe có vẻ hơi phản diện, thậm chí có chút bỉ ổi, nhưng cuộc sống là vậy, không ai quang minh chính đại mãi được.

Cuộc thi đấu tiếp tục diễn ra, trận thứ hai là hai thiên tài viên mãn giả, một người có thể dùng đao pháp, một người có thể dùng quyền pháp, đao pháp và quyền pháp phẩm cấp không thấp, dư ba nện lên quang mang bảo hộ, phát ra tiếng nổ âm âm, tia lửa bắn khắp nơi.

Đấu hơn trăm hiệp, cuối cùng tuyển thủ quyền pháp trên cơ một chút, xuyên qua hai đao mang, một quyền đánh nát hộ thể chân khí của đối thủ, giành được thắng lợi.

Trận thứ ba, rồi trận thứ tư, thứ năm, cứ như vậy đến trận thứ tám mới khiến Việt ghé mắt vô xem, bởi vì lên đài là một người quen, đương nhiên, là quen theo kiểu mới gặp một lần.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Xà thiếu

Ngọc thụ lâm phong, khí chất ngời ngời, ngũ quan anh tuấn, hắc bào tung bay trong gió, khí tức thâm thúy ra bên ngoài khiến người ta cảm thấy rét lạnh, nhưng vẫn không che được sự chói lóa.

- Dương Dạ lên đài rồi kìa!

- Chính là Dạ kiếm Dương Dạ bài danh thứ 18 trên Nam Phong bảng sao?

- Ha ha, tổ chín không có ai nổi bật, xem ra Dương Dạ sẽ đạt điểm tối đa rồi!

Dương Dạ đem những lời mọi người vào trong tai, nhưng không vì vậy mà nảy sinh tự mãn, bởi vì hắn biết tổ chín này không chỉ có mình hắn là kẻ mạnh, còn một tên quái vật đã lên sàn ngay trận đầu rồi.

- Dương Dạ, ngươi có vẻ không mấy tự tin nhỉ?

Đối thủ của Dương Dạ là một thanh niên cũng vận hắc y, đầu đội kim quan, một đôi lông mày như lợi kiếm, sắc bén vô cùng, vốn thanh niên có loại lông mi này hẳn là rất anh tuấn, nếu không cũng có khí chất anh khí bức người, đáng tiếc người này lại đánh vỡ quy luật này. Mặt hắn dài nhỏ, con mắt vừa nhỏ vừa dài, mũi vênh, môi cực kỳ nhạt, khiến cho người đầu tiên gặp mặt đã có ấn tượng không tốt về hắn, như là nhìn thấy độc xà hay hồ ly vậy.

- Xà thiếu, có vấn đề gì với ngươi sao?

Dương Dạ nhặt giọng nói, đối thủ của hắn cũng không không phải hạng vô danh, Nam Phong bảng thiên tài bài danh thứ 34, Xà thiếu bảo. Đương nhiên, thực lực so với hắn vốn dĩ có sự cách biệt rất lớn, nhưng hiện giờ lại có thể khiến hắn cảm thấy áp lực, rõ ràng đối phương đã có sự tiến bộ rất lớn.

- Không có vấn đề gì, chỉ là thấy bài danh thứ 18 của ngươi có lẽ đã không còn thích hợp nữa rồi!

Lời của Xà thiếu vừa dứt, lập tức khí thế trên người kéo lên cả vạn lần, khiến không ít người phải biến sắc, bởi vì cỗ khí thế đó hoàn toàn nghiền ép kẻ bài danh thứ 18 ở đối diện.

- Xà lão đầu, đệ tử của ngươi trở nên lợi hại như vậy từ khi nào?

- Ha ha, tiểu tử đó Xà cốt đại thành, thực lực đã lột xác, đừng nói tới hai mươi, cho dù tranh chấp Thập cường cũng chưa hẳn không thể!

Trên hàng ghế cao nhất, đang chăm chú quan sát các cuộc tranh tài là những vị cường giả Bước thứ hai, có trường lão thể lực lớn, cũng có tán tu lão đầu, mặc dù không phát ra khí thế, nhưng uy áp của Đệ nhị Bộ đối với Đệ nhất Bộ là tự nhiên mà có, vì vậy đám khán giả dù thiếu chỗ ngồi những cũng chủ động tránh xa.

- Xem ra Dương Dạ phải thua, bài danh trên Nam Phong bảng phải đổi rồi!

- Xà thiếu bảo không ngờ lại tiến bộ mạnh mẽ như vậy!

- Xà thiếu bảo tiến bộ, ai dám nói Dương Dạ giậm chân tại chỗ chứ!

Tiếng bàn tán vang lên xung quanh, nhưng Việt chỉ kiếm một góc đặt tay ra sau gáy xem trận đấu, an nhàn thưởng thức, dù sao cũng không phải việc của hắn, đánh giá vớ vẩn làm gì cho mệt.

Trên đài luận võ.

Hai người đứng cách nhau năm nghìn thước.

- Thế nào Dương Dạ, không nhận thua sao?

- Nếu là ta của nửa tháng trước, có lẽ không phải đối thủ của ngươi!

- Vậy để xem!

Xà thiếu cười lạnh, xương cốt phát ra những tiếng răng rắc, thân hình hắn uốn éo như độc xà, song thủ rung động không ngừng, hóa thành cả nghìn đầu cự蟒 bám tới đối thủ, phong tỏa toàn bộ không gian.

Dương Dạ khẽ nhíu mày, một chiêu này của đối phương hắn không thể tránh thoát, nhưng bản thân hắn cũng đâu có ý định trốn tránh, từ thân thể hắn bắt đầu lan ra hắc sắc linh lực, trong tay đồng dạng xuất hiện một thanh kiếm, một thanh kiếm đen sì không chút quang mang.

Thanh hắc sắc kiếm của Dương Dạ lay động, nhưng không đâm ra kiếm quang lập lòe mà hóa thành một màn đêm bao trùm tới Xà thiếu, chỉ thấy hơn ngàn đầu cự蟒 của Xà thiếu lập tức bị bóng tối nuốt mất, không chút dấu vết.

- Cái quái gì...

Xà thiếu không tin được vào mắt mình, hắn biết rõ phương thức vận hành kiếm pháp bóng đêm của Dương Dạ, vẫn luôn sử dụng bóng tối để che giấu đường kiếm, chứ đâu phải dùng bóng tối trực tiếp cắn nuốt công kích của đối phương như vậy chứ?

- Hòa Xà chi hoàn!

Xà thiếu dù sao cũng là cao thủ trẻ tuổi lão làng, tâm tình rất nhanh điều chỉnh, đầu ngón chân điểm mặt đất, thân thể lướt lên cao, xà thủ uốn lượn, hóa xà trên hư không múa tròn, biến thành một hỏa hoàn nóng cháy, nhắm phía đối phương cuốn tới.

- Ngươi đã mạnh hơn rất nhiều đó! Chỉ tiếc rằng muốn cạnh tranh tới 20, vẫn còn kém xa! Đừng tưởng rằng chỉ bản thân tiến bộ!

Dương Dạ nói một câu như tát vào mặt sư phụ của Xà thiếu đang đứng trên khán đài, khiến gương mặt lão trở nên tím ngắt. Đương nhiên hắn không chỉ biết nói mềm, hắc kiếm trong tay đâm xuống mặt sân đấu, cánh tay phải bỗng nhiên xuất hiện từng đạo hắc khí, màn đêm lại xuất hiện trên chiến đài.

- Dạ tập!

Chân phải bước tới trước, Dương Dạ huy kiếm chém về phía bầu trời.

Vù.....

Tiếng gào thét thảm thiết vang lên, theo một kiếm của Dương Dạ chém ra, màn đêm cũng bị chia làm hai, còn hỏa hoàn nóng cháy toàn bộ bị thổi tắt, hắc sắc kiếm khí thẳng tắp hướng Xà thiếu đánh tới, thế không thể đỡ.

- Dương Dạ thắng!

- Xem ra bài danh của Bách Hiểu Lâu không phải trò đùa, chênh lệch không hề nhỏ chút nào!

- Dương Dạ ở tổ này nhất định không có đối thủ rồi!

Danh tiếng của Dương Dạ không phải bàn, trọng lượng của Nam Phong bảng vẫn còn đó, không ai cọi trong tổ chín này cả, nên số khán giả ghé mắt xem gần như không có mấy người.

Đám tuyển thù ở các tổ khác lại càng không rảnh quan tâm tới Dương Dạ, bởi vì bên họ quá nhiều kẻ lợi hại, có thể dùng câu không hề lo lắng lọt vào vòng sau để hình dung, dùng mắt thường cũng có thể đoán được kết quả, mà loại thực lực ngang tầm như Dương Dạ cũng không phải không có.

Cứ như vậy Thiên Nguyệt chiến một trận tiếp một trận bắt đầu, cuối cùng kết thúc, tốc độ rất nhanh, không ít trận trong vòng dưới mười chiêu đã hạ gục đối thủ, còn có người thắng thắn chịu thua, đương nhiên, loại tình huống này cũng là xác suất nhỏ, đại bộ phận đều phải trên dưới trăm chiêu mới có thể phân thắng bại.

Mọi mắt chờ đợi, cuối cùng thì Việt cũng được lên đài lần thứ hai. Đối thủ của hắn không ngờ lại chính là kẻ mới bị Dương Dạ đánh bại, Xà thiếu.

- Lập tức đầu hàng, tha người một mạng!

Xà thiếu trận đầu ra quân bị đánh bại, ánh mắt đã không còn ngạo nghễ, chỉ còn lại sự âm trầm, hắc lạnh lung ra lệnh.

- Cần gì chứ, chiến đấu sẽ kết thúc nhanh thôi!

Việt nhún vai, hắn thực sự không có hứng thú dây dưa với gã răn này, bởi vì đối phương và hắn căn bản không phải một cấp bậc.

- Người!

Xà thiếu sắc mặt đỏ lên, ngữ khí của đối phương khiến hắn nổi giận lôi đình, dù là Dương Dạ cũng không dám coi thường hắn, vậy mà lại bị một tên vô danh tiểu tốt coi thường?

- Xà Phê, bắt lấy cho ta!

Nổi giận gầm lên một tiếng, linh lực lập tức vận chuyển, từ người hắn tỏa ra, sau đó biến thành một cái đầu răn lớn không gì sánh được phá không bắn tới, tỏa ra khí tức tà ác thượng cổ mênh mông.

Vù!

Linh lực xà hình của Xà thiếu vồ vào khoảng không, trong khi đó đối phương đã lững thững tới gần hắn từ bao giờ.

- Ghê tởm!

Xà thiếu cả kinh, hắn đương nhiên không nghĩ rằng mình công kích nhầm, cử động của đối phương hoàn toàn ngoài dự liệu của hắn, trái tim kịch liệt nảy lên, hắn thực sự nảy sinh cảm giác bất ổn.

- Sát Mãng!

Thân hình uốn éo chân không bước mà Xà thiếu đã lui lại phía sau cả chục mét, song trào lập tức đánh ra một luồng linh lực ám thanh sắc dùng lộ tuyến cực kỳ quỷ dị quần tới.

Sau một khắc, tiếng xì xì lạnh lẽo vang lên, một con cự mãng dần hiển lộ ra, lúc trước chỉ đánh ra hư ảnh mà thôi, hiện tại đã sống động như thật, rõ ràng uy lực gia tăng không phải chỉ hai lần, ít nhất cũng ngoài năm lần.

- Người sẽ rất thảm...

Chỉ có điều Xà thiếu chưa kịp nói xong, thần tình trở nên cứng đờ, trong tâm mắt hắn, cự mãng vừa thành hình còn chưa kịp công kích tới đã bị đối phương một quyền đâm nát, hoạc thành hư vô.

Bình!

Một quyền không dùng lại, nện thẳng vào ngực Xà thiếu, hộ thể chân khí bị nghiền nát, bắn ra ngoài, thân thể đập lên quang mạc thanh sắc.

- Xà thiếu lại thua tiếp trận thứ hai!

- Không thể tin nổi, tiểu tử kia là ai vậy?

- Một quyền miểu sát, quá mạnh mẽ! Xem ra Dương Dạ có đối thủ rồi!

- Vừa rồi hắn dùng mấy phần thực lực vậy? Xem bộ dáng lững thững đó chắc chưa đến năm phần!

- Làm gì có chuyện đó, chắc cũng phải bảy, tám phần chứ!

Nghe tiếng nghị luận của mọi người, Dương Dạ âm thầm lắc đầu, hắn cũng không cho rằng Việt dùng bảy tám phần thực lực, phỏng chừng là bốn thành cũng không tới, so với lần gặp trước còn thâm tàng bất lộ hơn.

Danh tiếng của Việt lập tức gia tăng rất cao, trở thành hạt giống số 1 số 2 của tổ chín!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 157: Chịu thua

- Ta chịu thua!

Nghe đối thủ nói vậy, Việt cũng không lấy làm ngạc nhiên vì đây đã là lần thứ bảy rồi, hắn khẽ nhún vai rồi bước xuống đài.

Không biết có phải vì hắn một quyền đánh gục Nam Phong bằng thiên tài bài danh thứ 34 Xà thiếu quá mức chấn động hay không, là liên tiếp những trận sau đó đối thủ của hắn đều lựa chọn bỏ quyền, không lãng phí thời gian.

Cứ như vậy vòng thi thứ nhất nhanh chóng kết thúc, một lượng lớn người bị đào thải, trong mười người đi tiếp của tổ chín thì ngoài Việt và Dương Da ra thì còn một người nữa đạt điểm tối đa.

Vòng thi đấu thứ hai bắt đầu ghép tổ, một ghép hai, ba ghép bốn, năm ghép sáu..., như vậy vòng này có năm tổ, mỗi tổ tròn hai mươi người, lại tiếp tục chọn ra mười người. Ti lệ vẫn là loại một nửa, nhưng so với vòng thứ nhất thì đúng là tàn khốc hơn rất nhiều.

Phải biết rằng có thể trở hết tài năng từ các tiểu tổ, vinh quang bản thân đều do thực lực tạo thành, nói không ngoa, bọn họ chính là tinh anh trong tinh anh của Nam Phong Vực, ngàn dặm mới tìm được một thiên tài, thế nhưng trong giai đoạn đấu loại vòng hai này, sẽ có một nửa tinh anh thiên tài bị loại, cái áp lực này lớn hơn vòng trước đâu chỉ gấp đôi.

Tổ mười so với tổ chín thì số lượng thiên tài trên Nam Phong Bảng nhiều hơn hẳn, hơn nữa cũng có một người mà Việt đã từng gặp mặt, một nhân vật cực kỳ nổi danh trên Nam Phong bảng, bài danh thứ 12, Kinh Nhật công chúa.

Nhưng khiến Việt cảm thấy kỳ quái là tổ của hắn không có kẻ nào bài danh trước Thập cường cả, không biết có phải đạo này hắn ăn ở chú ý tích đức hay không mà vận khí lại tốt đến như vậy.

- Không biết ai sẽ lên sàn đầu tiên đây?

Đột nhiên chiếc thẻ bài trong tay Việt sáng rực lên, báo hiệu rằng ở vòng thứ hai này hắn tiếp tục phải xuất chiến trận đầu tiên.

Đối thủ của hắn cũng không phải dạng vô danh tiểu tốt gì, bài danh trên Nam Phong bảng so với Xà thiếu còn sao hơn, Song đao Lâm Loan, đứng thứ 21 trên Nam Phong bảng.

Lâm Loan ánh mắt híp lại chăm chú nhìn đối thủ của mình, hai thanh đoản đao xuất hiện trên tay, đoản đao dài hai xích tám, song đao uốn lượn như xà, hàn quang lóe ra, dưới ánh mắt trời thỉnh thoảng xuất hiện vài dải lưu quang tinh tế.

- Xin chỉ giáo!

Thái độ của Lâm Loan vô cùng hòa nhã, không vì đối thủ chỉ là một kẻ vô danh mà tỏ ra kiêu ngạo, hai chân khẽ nhún, cả người dường như mất đi trọng lượng, vọt qua cự ly mấy chục thước, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt đối thủ.

Keng, keng, keng....

Người còn chưa đến nhưng tiếng đoản đao chạm vào nhau đã vang vọng khắp nơi, tia lửa bắn ra khắp nơi, tràn ngập vẻ bạo lực.

- Hòa Trảm!

Lâm Loan khẽ quát một tiếng, hai thanh đoản đao dùng tốc độ không thể tưởng tượng nổi mài vào nhau rồi chém ra, đao khí mang theo hỏa diễm cuồng liệt cuộn tới, với cự ly gần như vậy e rằng không thể tránh được.

Đây là một chiêu cực mạnh, Lâm Loan cảm nhận được sự nguy hiểm của đối thủ cho nên không dám coi thường, chỉ có điều khi hai thanh đoản đao vừa tách ra thì một quyền đã xuyên vào khe hở vừa mới tạo thành, đâm thẳng tới gương mặt thanh tú của thiếu nữ.

- Ta nhận thua!

Lâm Loan vội vã hô lớn, đối phương dường như cũng đoán được phản ứng của nàng nên một quyền lập tức dừng lại, cách làn da mặt trắng mịn của nàng chỉ có một phân mà thôi.

Trận đấu kết thúc theo một cách nhạt nhẽo như vậy khiến không ít khán giả quan tâm đều cảm thấy phần nộ.

- Chuyện quái gì vậy? Một quyền tằm thường như vậy lại khiến Lâm Loan chủ động nhận thua? Lẽ nào ta nhìn nhầm?

- Hay tên tiểu tử này chính là tình nhân của Lâm Loan?

- Ta nghĩ có lẽ nữ hài đều sợ khuôn mặt bị ảnh hưởng nên nhận thua chẳng?

Ai cũng theo đuổi những suy đoán của mình, suy nghĩ trước sau, tính toán bước đi cho lần gặp gỡ tiếp theo.

Những trận đấu tiếp theo chậm rãi diễn ra, không nhanh cũng không chậm, nhịp độ như vậy khiến khán giả cũng có chút ngáp ngán ngáp dài, lại thêm thiếu đi yếu tố câu khách, vì vậy mà tổ chín kết hợp tổ mười nhanh chóng bị khán giả ném ra sau đầu.

Kinh Nhật Nữ một thân thực lực tuyệt đối, cường hãn dị thường, trong nháy mắt đánh bay đối thủ ra ngoài.

Dương Dạ cũng không thua kém là bao, đối thủ của hắn còn chưa kịp ra tay thì đã rút dài rồi.

Lượt đấu thứ hai, Việt tiếp tục gặp phải một thiên tài bài danh trên Nam Phong bảng, nhưng hắn không có cơ hội thể hiện vì đối phương đã đầu hàng, cũng dễ hiểu mà thôi vì gã này bài danh khá thấp, gần như là tồn tại hàng chót.

- Lâm Loan lên đài!

Lâm Loan bước lên, đối thủ của hắn là Hữu Bộ, bài danh thứ 42 trên Nam Phong bảng, chênh lệch bài danh giữa hai bên là rất lớn, nhưng lúc này Hữu Bộ lại có lòng tin rất lớn.

- Lâm Loan, vốn dĩ ban đầu ta không muốn phí sức với ngươi, nhưng giờ thì chưa hắn không có cơ hội!

Hữu Bộ nhàn nhạt lên tiếng, chậm rãi lấy ra hai cựa trao đeo vào tay.

Lâm Loan cũng lấy ra cặp đoản đao của mình, hàn quang lóe lên khiến bất kỳ ai cũng phải rung mình.

- Xin chi giáo!

Hai vị thanh niên thiên tài lao vào nhau, thanh âm kim loại va chạm vang lên liên miên không dứt, tia lửa tóe ra rực rỡ như pháo hoa.

Song trào của Hữu Bộ như hai con độc xà vờn quanh Lâm Loan, linh lực mạnh mẽ phong tỏa, chế ngự đặc tính linh hoạt uyển chuyển của đoản đao, đương nhiên nếu chỉ có như vậy thì rất khó không chế được đối phương.

- Nhận Dực trao!

Hữu Bộ khẽ hô một tiếng, thiết trao trong tay quét qua hư không, vô số tia lửa bắn ra, hóa thành hai đợt mỹ quang bay bay, dường như cánh chim nhận, đây là điểm đáng sợ của Nhận Dực trao, tia lửa bắn tung tóe khiến đối phương bị ảnh hưởng thị giác không xác định được phương hướng.

Lâm Loan hơi chút lùi lại, dù Nhận Dực trao của đối thủ lợi hại nhưng cũng chỉ khiến nàng bất ngờ mà thôi, bài danh của Bách Hiểu Lâu trước giờ không phải chuyện đùa, độ chính xác càng không cần bàn tới. Chênh lệch giữa hai bên không phải chỉ là một vài mà là 21 vị, đây khác nào trời và đất chứ.

Chỉ thấy vừa mới hơi lùi, Lâm Loan đột nhiên lại xông tới, khí thế bành trướng tới cực điểm, song đoản đao như chiếc lá vàng rơi tạo ra một đường cong tuyệt mỹ xuyên qua đôi thiết trao của đối phương.

- Ta chính là chờ giây phút này đây!

Hữu Bộ cười nhạt, chênh lệch thực lực giữa hai bên hắn đương nhiên biết rõ, căn bản không có gì bù đắp được, thứ hắn chờ đợi chính là thời cơ.

- Cổ Xà!

Đôi thiết trao hoàn toàn bỏ qua song đao của đối phương, điên cuồng bổ về phía trước, mang theo khí thế một đi không trở lại của người liệt sĩ. Linh lực ngưng tụ tại ba mũi trao hết như ranh năng của một con viên cổ cự mãnh, đích đến đương nhiên là Lâm Loan, cụ thể hơn, chính là gương mặt thanh tú của thiếu nữ thiên tài này.

Hữu Bộ chính là đang muốn đánh đôi, thực tế nếu hai bên đều không chịu lùi bước thì cũng không phải là đồng quy vu tận, hắn sẽ trọng thương, còn Lâm Loan chỉ bị thương nhẹ mà thôi, nhưng vị trí thương thế lại là khuôn mặt, là nơi quan trọng nhất với bất kỳ nữ tử nào.

- Còn không nhận thua?

Hữu Bộ cười tàn nhẫn, hắn dường như nắm giữ toàn cục trong tay, cảm giác này thật sự rất phê, thế nhưng hắn chờ mãi, chờ mãi, vẫn không thấy âm thanh nhận thua nào cả, đến khi nụ cười khẽ biến, thì trước ngực cũng truyền đến cơn đau đớn.

Máu phun ra như suối tạo ra hai đường cong huyết sắc trên không trung, thân thể Hữu Bộ bay ngược ra sau, thiết trao của hắn còn chưa kịp chạm vào gương mặt mịn màng kia, thì thắng bại đã phân rồi.

Lâm Loan cười lạnh, nàng không ngờ Hữu Bộ lại ngu ngốc đến vậy, nghĩ rằng nàng chịu thua vì không muốn gương mặt bị thương? Nếu nàng không nhận thua, e rằng kết cục không khác Hữu Bộ bây giờ là bao, nàng có thể cảm nhận được điều đó, hết sức rõ ràng!

Thực lực của Lâm Loan càng tôn nên thực lực của bản thân Việt, vì vậy liên tiếp những vòng tiếp theo, đối thủ đều nhận thua, hấn thực sự phong quang vô hạn, trở thành một nhân vật lãnh tụ của tổ này.

- Trận cuối cùng, Dương Dạ lên đài!

- Dương Dạ lên đài rồi, ta muốn xem thực lực của Việt ra sao?

- Thực lực của Dương Dạ hoàn toàn khác với Lâm Loan, chắc là sẽ không hạn thua đâu!

Việt chậm rãi bước lên đài, đối thủ của hấn là một người quen, Dạ kiếm Dương Dạ, có dịp chạm mặt nhau ở Lưu Tông di địa, đang muốn lên tiếng chào hỏi thì đối phương đột nhiên giơ tay lên nhặt giọng hỏi:

- Ta nhận thua!

Dương Dạ không chút biến sắc hô lớn, sau đó nhảy xuống chiến đài trong ánh mắt ngạc nhiên của khán giả, đặc biệt là đệ tử đồng môn và trưởng lão Từ Dương Tông, không ai hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chỉ có Dương Dạ là vẫn ung dung, ánh mắt không hề có chút suy sụp nhụt chí nào, bởi vì hấn hiểu rằng, chênh lệch giữa hai bên là lớn đến mức không thể khiến hấn sinh ra cảm giác tiêu cực!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Chung kết

Dương Dạ là một nhân vật rất nổi tiếng trong giới thanh niên thiên tài ở Nam Phong vực, thực lực của hấn chỉ xếp hạng 18 trên Nam Phong bảng, nhưng ngoài Thập cường ra không ai dám tự nhận có thể thắng được hấn, bởi vì lối đánh của hấn cực kỳ khó chịu.

Hơn nữa bản thân Dương Dạ nổi tiếng là cực kỳ lý lợm, với tâm lý vô cùng sắt đá, hấn như một kẻ săn mồi trong bóng đêm vậy, có thể khiến đối thủ có thực lực cao hơn rơi vào khủng hoảng, từ từ đi vào con đường bại vong.

Thế nhưng một kẻ như vậy lại lên tiếng nhận thua, đối thủ cũng không phải bất kỳ kẻ nào trong Thập cường, cũng không phải là một Kiếm Tu La thanh danh vang dội, khiến những khán giả vốn không quá chú ý đến chiến đài bên này phải lập tức chuyển ánh mắt của mình tới.

- Ta không nghe nhầm đấy chứ, Dương Dạ nhận thua?

- Cái này...lẽ nào hấn đổi tính rồi?

Không chỉ khán giả, những thanh niên thiên tài ở các tổ khác cũng phải ghé mắt nhìn lại đây, trong lòng đều có chút nghi hoặc không hiểu, đặc biệt là những kẻ bài danh ngoài Thập cường đến trước 20.

- Tên này thật quyết đoán!

Ngay cả người trong cuộc là Việt cũng không biết nói gì cho phải trong tình huống này, chỉ đành khen đối thủ một hai câu rồi cũng nhanh chóng hạ đài.

Ngay cả Dương Dạ cũng phải nhận thua, những đối thủ sau đó của Việt đều lựa chọn bỏ quyền, không ai rõ ràng thực lực của hấn nhưng không ai muốn làm chim đầu đàn đi thử thực lực của hấn cả, nên nhớ trước đó Lâm Loan bài danh thứ 21 cũng lựa chọn nhận thua.

Vòng thi thứ hai cũng nhanh chóng kết thúc, căn bản không khiến Việt đổ chút mồ hôi nào, hấn thậm chí khẽ động tay đúng một trận mà thôi. Nhưng đối với những người khác thì thực sự quá khốc liệt, trải qua chiến đấu liên tục như vậy mà không thu lại được thành quả gì, hai chữ bị loại như tảng đá nặng nề đè lên mỗi người. Người nhỏ hơn hai ba tuổi đều có một cơ hội nữa, tuổi trên hai ba, thần tình buồn bã sâu thẳm.

- Người không liên quan, toàn bộ rời khỏi tràng!

Thanh âm quen thuộc lại vang lên, mở rộng ra toàn trường, những kẻ buồn bã khó nhọc bước lên khán đài, chỉ mới đây thôi còn hứng khởi tranh đấu, là tâm điểm cho khán giả, bây giờ lại phải ngồi trên này xem người khác biểu diễn.

- Năm mươi người còn lại không được phép rời đấu trường. Sáng ngày thứ hai, tiếp tục thi đấu vòng bài danh!

Thanh âm chấm dứt, đám thiên tài nhanh chóng ngồi xuống, tiến hành các thủ đoạn hồi phục tốt nhất của bản thân. Duy trì liên tục chiến đấu như vậy, bọn

họ đều đã tiêu hao nhiều ít thể lực cùng tinh lực, loại tiêu hao này bình thường khó phát hiện, một khi tiến vào chiến đấu ở cường độ cao, hai cao thủ thực lực tương đương quyết đấu sẽ lần lợ ra chênh lệch, đủ để tạo thành hối hận cả đời, không ai dám lơ đãng.

Mặc dù không tốn bao nhiêu sức lực để cần hồi phục nhưng Việt vẫn kiếm một góc nằm xuống nghỉ ngơi, dù không mệt nhưng xem chiến đấu nhiều như vậy, cũng nhìn đến mức mỏi mắt rồi.

Đối với những người đang cố gắng hồi phục thì thời gian một ngày trôi qua thật là nhanh, còn đám khán giả thì đã chờ đến sốt hết cả ruột, bình minh ngày thứ hai vừa lên, trên khán đài đã tấp nập, tiếng bàn luận rầm rì.

Lúc này ở trung tâm đấu trường, năm chiến đài đã biến mất, thay vào đó là một chiến đài cực lớn, bốn phía vẫn có quang mang che chắn.

Thanh âm quen thuộc của đấu trường lại vang lên, giảng giải ngắn gọn về quy tắc của vòng luân chiến tối hậu này.

- Năm mươi người, chia làm bốn mươi chín vòng, mỗi vòng hai mươi lăm trận, tổng cộng 1225 trận, tất cả đều diễn ra trên một chiến đài. Ngày thi đấu, đêm nghỉ, mười người có nhiều trận thắng nhất sẽ có cơ hội tiến vào Bí cảnh, nhưng người còn lại tiếp nhận chúc phúc, thứ tự càng cao chúc phúc càng nhiều!

“Chúc phúc cái abcdxyz!” Việt chửi thầm một câu, hẳn chẳng biết chúc phúc là cái quái gì mà hẳn cũng không tin tưởng cái gọi là chúc phúc đầy cho lắm, lợi ích cứ phải thực tế thì mới khiến hắn động lòng, mà thực tế nhất chính là tiến vào Thiên Nguyệt bí cảnh tìm kiếm tung tích của vị kia.

- Thi đấu bắt đầu!

Thanh âm uy nghiêm biến mất, ánh mắt mọi người nhanh chóng rơi vào trung ương chiến đài. Rộng tới hai, ba trăm dặm, quả thực là quá lớn, chỉ cần có người đứng bên trên ắt được vạn chúng chú mục.

Tiến hành tranh tài rất nhanh diễn ra, từng trận từng trận, có trận thì kết thúc ngay khi nó chưa bắt đầu, có trận thì vô cùng quyết liệt, không ai nhường ai đủ loại liều mạng, khiến cho khán giả đều cảm thấy sôi sục.

Việt cũng ra đã quân trận đầu, chỉ có điều đối thủ của hắn lại là một kẻ từng cùng tổ, rất nhanh lựa chọn bỏ quyền, không muốn lãng phí sức lực. Ngay khi hắn bước xuống chiến đài, thì một người quen của hắn cũng bước lên, thi đấu ngay trận sau.

- Ô, không phải một, mà là hai người quen...

Việt nheo mắt nhìn về phía thiếu nữ đang chậm rãi bước lên chiến đài. Làn da ngăm đen rám nắng, gương mặt toát ra anh khí bức người, khí thế hoàn toàn không thua gì bậc nam tử, người này chính là nhân vật bài danh thứ 12 trên Nam Phong bảng, Kinh Nhật công chúa.

- Dương Dạ, muốn nhận thua sao?

Kinh Nhật Nữ lên tiếng hỏi, từ quan điểm của nàng thì gã Dương Dạ này là người rất lý trí, nếu xác định không thể thắng được thì nhanh chóng bỏ quyền bảo toàn sức lực, vì vậy mới nhận thua trước Việt.

Suy nghĩ của nàng không hề sai, đối thủ của nàng, Dạ kiếm Dương Dạ, đúng là một người như vậy, nhưng từ góc nhìn của hắn thì Kinh Nhật Nữ chưa phải đối tượng khiến hắn phải nhận thua.

- Ngươi, còn chưa đủ khả năng khiến ta nhận thua!

- Ngươi...

Kinh Nhật Nữ có chút tức giận, nàng dù sao cũng là cường giả bài danh thứ 12 trên Nam Phong bảng, thực lực không cần bàn cãi, so với Dương Dạ vẫn hơn đến 6 vị, chẳng lẽ không bằng một tiểu tử vô danh tiểu tốt? Mặc dù tên kia rất lợi hại, nhưng cũng không đến mức đấy chứ?

- Nhật Quang!

Bàn chân khẽ nhún, thân hình của nàng nhảy vọt lên cao, linh lực hồng sắc tỏa ra như mặt trời lên cao tới đỉnh, mượn ánh nắng tỏa ra ánh sáng rực rỡ, hóa thành một quả cầu lửa đánh xuống bên dưới.

- Âm Phệ!

Dương Dạ rút thanh hắc kiếm nổi tiếng của mình ra vẽ một vòng trên không trung, hắc sắc kiếm khí hóa thành một tấm màn che mềm mại bao trùm lấy quang cầu của đối phương.

Quang ám va chạm, sẽ ra phải tạo ra vụ nổ chồng chất, thế nhưng không có gì diễn ra hết, chỉ thấy tấm màn đen được tạo từ kiếm khí của Dương Dạ chậm rãi hấp thu lấy quang cầu, dường như đưa nó đến một nơi tối tăm nào đó.

- Tinh Quang Bộc!

Kinh Nhật Nữ không nao núng, song thủ liên tục vỗ xuống, tạo ra những tiểu cầu chồng chất công kích xuống bên dưới, dạng quang cầu này có sức nóng khủng khiếp, cộng thêm khả năng bộc phá, dù bất kỳ va chạm nhẹ đến mức nào cũng khiến nó nổ tung.

Thế nhưng Dương Dạ thể hiện ra khả năng ngự kiếm cực kỳ tinh diệu, hắc kiếm của hắn trông thật thô kệch nhưng lại vẽ lên những đường cong tuyệt diệu trong đêm tối, chuyển dịch những tiểu cầu về các góc của chiến đài. Hai người đối chiêu, nhưng chỉ có hồng sắc linh lực cắt tỏa loạn trên chiến đài.

Vù!

Bóng người lóe lên, Dương Dạ biến mất trong màn hắc kiếm, rồi xuất hiện trên không trung, một kiếm chém tới, đáng tiếc bị Kinh Nhật Nữ phát hiện, nhanh như điện đánh về sau, quang mang rực rỡ, đẩy bật Dương Dạ xuống bên dưới.

Thân thể Dương Dạ lảng không kịch liệt xoay tròn, dường như con quay, ở trên hư không vẽ ra một quỹ tích khó tin, một lần nữa lao về phía Kinh Nhật Nữ. Thế nhưng tình huống xử lý cực diệu này của Dương Dạ dường như đã bị đối phương bắt bài, chỉ thấy thân thể hắn vừa quay lại thì một chưởng đã dừng mảnh vô tới trước ngực.

Quang mang rực rỡ như mặt trời bị bắn nổ, tỏa ra nhiệt lượng cực độ khủng bố, kèm theo đó là sức phá hoại dữ dội, trúng một chiêu này, Dương Dạ ắt sẽ trọng thương.

Chỉ có điều, đứng vào thời khắc sinh tử cận kề, Dương Dạ khẽ nhếch miệng lên, bàn tay thò vào bên trong tấm màn hắc khí, theo đà xoay tròn rút ra thanh hắc kiếm chém ngược về phía đối thủ. Đường kiếm cực kỳ tinh diệu, vẽ nên một đường cong tuyệt mỹ trong không trung, vòng qua quang cầu chém thẳng vào vai trái của Kinh Nhật Nữ.

Nàng ta phản ứng cũng rất nhanh, lập tức thu chưởng đón đỡ nhưng chung quy vẫn muộn một nhịp, hắc khí xẹt qua bả vai, rất nhanh lan tới ngực, phong tỏa cả thân trên của Kinh Nhật Nữ, khiến nàng vô cùng đau đớn.

Thắng bại đã phân ra, Kinh Nhật Nữ dù chưa thể hiện hết thực lực nhưng cũng không thể phủ nhận kết quả, chỉ lạnh lùng nói:

- Ta thua! Tên kia thực sự lợi hại đến vậy?

- Phải, rất đáng sợ!

Dương Dạ đáp, sau đó bước xuống đài trong ánh mắt ngạc nhiên đến tột độ của khán giả, so với lúc hắn nhận thua trước Việt thì còn ngạc nhiên hơn.

Nam Phong bâng bài danh thứ 18 đã bại bài danh thứ 12!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Địa vị

Bất tri bất giác, bảy vòng tranh đấu đã kết thúc.

Với số lượng trận thi đấu như vậy nghe có vẻ sẽ lâu nhưng thực tế thì rất nhanh, vì năm mươi đấu sĩ thì đã có tới hơn chục người ở đẳng cấp khác biệt so với phần còn lại, có thể coi là ngồi ở chiếu trên, chính là Thập cường Nam Phong bảng và một vài nhân vật khác.

Chỉ cần những tiểu đầu sỏ này không chạm nhau, các đối thủ của họ đều chịu thua, hoặc là một chiêu phân thắng bại, chênh lệch thực lực quá lớn, không thể đo đếm, bởi vậy bảy vòng nói ra thì lâu nhưng thời gian diễn ra tương đối nhanh.

Vòng thứ tám, đối thủ của Việt lại là một người quen, Liễu đạo Liễu Trầm Sơn, đối phương là một trong những thiên tài tham gia chống lại Thú triều ở Phần Thiên Mạc.

- Ta nhận thua!

Nghe Liễu Trầm Sơn lựa chọn bỏ quyền, mọi người đều không lấy làm ngạc nhiên, dù sao thì Dương Dạ cũng phải nhận thua, những người khác cần gì phải hao tổn khí lực.

Nhưng Liễu Trầm Sơn lựa chọn nhận thua không phải vì Dương Dạ, mà bởi chính bản thân hắn đã từng tận mắt chứng kiến sức mạnh của đối phương, cùng với một gã quái vật khác liên thủ trăm sát Ngũ cấp linh thú.

Liên tiếp những vòng sau đó, đối thủ của Việt đều giống như Liễu Trầm Sơn lựa chọn nhận thua, khiến cho đến tận khi màn đêm buông xuống, các trận thi đấu tạm dừng Việt vẫn không có cơ hội thể hiện.

Đêm trôi qua rất nhanh trong sự háo hức của khán giả, còn đám thiên tài thì tích cực hồi phục, đối thủ bọn họ gặp phải đều mạnh hơn hai vòng trước rất nhiều, vì vậy mà hao tổn cũng rất lớn.

Ánh bình minh vừa lên, vòng chung kết lại tiếp tục diễn ra.

Đối thủ đầu tiên của Việt là một nữ tử vô cùng xinh đẹp, ánh mắt nụ cười đều toát ra sự mỉa mai hoặc vô song, hơn nữa cũng đã có duyên gặp một lần, Lam Nguyệt công chúa Nguyệt Dao, bài danh thứ 13 trên Nam Phong bảng.

- Ta rất muốn biết vì sao Dương Dạ cũng phải nhận thua trước ngươi!

Nguyệt Dao chậm rãi nói, về lý mà nói thì Dương Dạ đã đánh bại người xếp hạng cao hơn nàng trên Nam Phong Bảng là Kinh Nhật nữ, mà đến Dương Dạ cũng phải nhận thua, vậy nàng cố gắng lãng phí sức lực để làm gì?

Nhưng mọi hệ quy chiếu đều vô nghĩa, trong chiến đấu vốn dĩ không có tính chất bắc cầu, hơn nữa Kinh Nhật công chúa còn chưa phát huy toàn bộ thực lực khi đấu với Dương Dạ, mà với thực lực hiện giờ nàng không tin mình sẽ thua kém Kinh Nhật công chúa, so với Dương Dạ thì càng mạnh hơn, không thể vì một lý do vớ vẩn mà nhận thua được.

- Thử rồi sẽ biết ngay thôi!

Việt nhún vai đáp, bộ dáng phong khinh vân đạm như lãng khách chân trời, quả thực rất ra vẻ không hợp với hấn chút nào cả.

Nguyệt Dao song thủ nâng lên, linh lực từ bên trong cơ thể ào ạt phun ra, cuối cùng ngưng tụ thành hình dáng cong tròn giống hệt như vầng trăng lưỡi liềm ngày đầu tháng. Những tia linh lực trong suốt cực kỳ tinh khiết, hơn nữa tỏa ra dao động cực kỳ đáng sợ, khiến cho hình dáng yển nguyệt càng trở nên chân thật.

- Nguyệt Dao công chúa cũng bước vào Cực cảnh?

Trong đám khán giả có người hô lớn, lập tức khiến những người xung quanh rộ lên hỏi han, tạo ra sự ồn ào như vỡ chợ.

Thanh âm ồn ã không khiến Nguyệt Dao bị phân tâm, tay phải nàng xuất hiện một thanh loan đao – linh khí nổi danh của nàng, dung hợp với yển nguyệt ngưng tụ từ linh lực kia.

Dung nhập với mệnh binh, thanh Loan đao lập tức phát ra thanh âm đáng sợ như đang gào thét, có gì đó hưng phấn, có gì đó kích động, quả thật cảm xúc không khác gì sinh vật sống cả.

- Tiếp của ta Loan Nguyệt Cừ Trảm!

Nguyệt Dao tung mình nhảy lên cao, thanh Loan đao trong tay như hóa thành một vầng yển nguyệt ngự trị trên tầng trời, ánh trắng nhẹ nhàng buông xuống kết hợp với làn gió mát khiến bất kỳ ai cũng cảm thấy dễ chịu.

Bầu trời chấn động, vầng yển nguyệt bỗng nhiên sụp đổ, mang theo sự thê lương rơi thẳng xuống, tạo thành chấn động khủng khiếp trên chiến đài.

Một kích đắc thủ, Nguyệt Dao đang muốn triển khai kích thứ hai thì một quyền đã tới trước mặt, mang theo cảm giác quen thuộc rất giống với ba động linh lực của bản thân nàng.

- Ta nhận thua!

Nguyệt Dao hô lớn, một quyền dừng ngay sát mũi nàng, quyền kinh chỉ hơi tản ra khiến da mặt nàng đau buốt rồi nhanh chóng biến mất. Nàng khẽ cười khô, sát chiêu của nàng còn tám kích chưa kịp xuất ra đã thất bại rồi.

- Sao ngươi phá được Loan Nguyệt cừ trảm?

Thực sự nàng vẫn có chút không tin tưởng, Loan Nguyệt Cừ Trảm là chiêu thức mạnh dần, nếu như vài kích sau bị phá, nàng còn có thể lý giải, bởi vì Loan Nguyệt Cừ Trảm rất khó khống chế biên độ trong tay, càng về sau càng khó điều chỉnh, nói không chừng có sơ hở, nhưng những đao đầu tiên căn bản không thể có khe hở.

- Không có gì không phá được, Loan Nguyệt Cừ Trảm, là chiêu liền hoàn cực mạnh, nhưng sau đao thứ nhất thì tốc độ của ngươi bị chứng lại, chỉ cần tranh thủ cơ hội đó là phá được!

- Đa tạ đã chỉ giáo!.

Nguyệt Dao ngẫm nghĩ một chút, sau đó nhoèn miệng cười quyền rũ bước xuống chiến đài. Đúng như lời đối phương nói, Loan Nguyệt Cừ Trảm mỗi đao đều rất mạnh mẽ nhưng thời khắc chuyển thức lại bị đuối, người khác không có khả năng mở trùng mắt chờ nàng chém ra chín đao. Nếu muốn cải thiện thì chỉ cần tạo ra sự mượt mà khi chuyển thức là đao chiêu sẽ mạnh hơn rất nhiều.

- Trời ơi, đây là tên quái vật nào vậy, ngay cả Nguyệt Dao công chúa đã bước vào Cực cảnh cũng không chống lại một quyền của hấn!

- Tên hấn là gì vậy? Sao ta không biết đến hấn nhỉ?

- Gã này có khả năng tranh chấp một vị trí trong Thập cường!

Việt cũng nhanh chóng hạ đài, hẳn lúc này đã trở thành tâm điểm của sự chú ý, không ít người chỉ trỏ bàn tán, dù sao thì một kẻ có thể tranh chấp một suất tiến vào Bí cảnh, đều là thiên tài trong thiên tài.

Rất nhiều người công khai, cũng có nhiều người âm thầm quan sát, trong đó có một đội ngũ đến từ Cổ Nguyên quốc.

- Cha, chính hắn, hẳn chính là kẻ đã chặt đứt cánh tay con!

Lý Minh đứng bật dậy, giận dữ nhìn chằm chằm kẻ đang bước xuống chiến đài, nếu không phải vì đối phương thì hôm nay hẳn đâu cần phải làm khán giả như vậy, rất có thể sự vinh quang kia chính là dành cho hắn.

Trung niên nam tử bên cạnh khẽ vỗ vai Lý Minh, kéo hắn ngồi xuống, ánh mắt thâm trầm của lão nhìn gã thiếu niên kia, sau đó quay sang nói:

- Lục trưởng lão, khi trở về lập tức gỡ bỏ toàn bộ lệnh treo thưởng đối với người này, từ nay về sau không được nhắc đến!

- Cha, người làm gì vậy?

Lý Minh tưởng mình nghe nhầm, phụ thân đang làm cái gì vậy? Đây là muốn trả thù sao? Có cách trả thù như vậy sao?

- Minh nhi, người này nhất định sẽ tranh chấp một suất tiến vào Bí cảnh, khi trở ra sẽ là cường giả Đệ nhị Bộ, hơn nữa tương lai vô hạn, chúng ta không trêu chọc nổi một kẻ như hắn đâu!

Một góc khán đài khác, chỗ ngồi của đội ngũ đến từ Lam Nguyệt quốc, một thiếu nữ xinh đẹp đột nhiên tròn trĩnh lắp bắp nói:

- Là hắn...chính là hắn!

- A Liên, có chuyện gì vậy?

Một mỹ phụ trung niên quay sang hỏi, thái độ có chút không vui, mọi người đều đang tập trung theo dõi các trận tranh tài, vậy mà hậu bối của mình đột nhiên gây ồn ã như vậy, đúng là có chút xấu hổ.

- Sư phụ, hẳn chính là kẻ nhìn xem bọn con tắm rửa ở trong Phần Thiên Mặc!

- Cái gì?

Ánh mắt mỹ phụ trung niên trở nên nóng rực, giận dữ nhìn về trung tâm chiến đài, nàng cũng là nữ tử, đương nhiên rất phản cảm với những kẻ vô sỉ như vậy, nhưng nhìn thiếu niên kia ánh mắt trong sáng, gương mặt chính trực, lẽ nào là người như vậy?

- A Liên, có thể con nhận nhầm người!

- Không sư phụ, A Liên không nhận lầm, thực sự đúng là hắn!

Một thiếu nữ khác lên tiếng khẳng định, khiến mỹ phụ trung niên cũng không thể hồ nghi nữa, nhưng nàng cũng nhanh chóng đè nén cơn giận của mình, ánh mắt thận trọng ra lệnh:

- Chuyện này không được nhắc đến, lão tổ cũng không vì các ngươi mà ra mặt đâu! Kẻ này chỉ có thể giao hảo, tuyệt đối không thể trêu chọc!

Trong phút chốc, Việt đã xác lập được địa vị vô hình với những thế lực có mặt ngày hôm nay, ngay chính hắn cũng không biết điều đó, mà biết thì sao chứ, hẳn cũng chẳng thêm quan tâm!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 160: Dao kiếm

Những dư âm mà Việt để lại cũng không tồn tại quá lâu, bởi vì những trận tranh tài này lựa diễn ra ở những vòng đấu sau đó hoàn toàn trở thành tâm điểm.

Dạ kiếm Dương Dạ một thân kiếm pháp xuất quỷ nhập thần đối đầu với Kiếm Tu La danh tiếng lẫy lừng. Kiếm Tu La chính là vương giả trong giới thanh niên kiếm tu, là tòa đại sơn phủ bóng xuống toàn bộ Nam Phong Vực, nhưng Dương Dạ cũng không chút e ngại, không nhận thua mà kiên cường chiến đấu.

Đương nhiên chênh lệch giữa hai người là không phải chỉ dừng ý chí là có thể bù đắp, dù đã chiến thắng người bài danh thứ 12 trên Nam Phong Bảng nhưng khi đối đầu với kẻ xếp thứ 11, Dương Dạ vẫn không chịu nổi ba kiếm. Ai cũng hiểu, thực lực chân chính của Kiếm Tu La hoàn toàn có thể sánh

với Ngũ Cường.

Sau khi Kiếm Tu La đánh bại Dương Dạ, kẻ bài danh thứ ba trên Nam Phong bảng là Vô Sinh tông Đạo Vô Tình cũng tái xác lập địa vị thanh niên đệ nhất đao khách của mình sau khi đánh bại Nguyệt Đao công chúa chỉ bằng một đao duy nhất.

Các tiêu đầu sỏ khác cũng thể hiện sức mạnh của mình sau khi đối thủ của họ không còn nhận thua nữa, tuy nhiên cũng chỉ tồn thêm một chiêu nửa thức mà thôi, không tốn bao nhiêu sức lực cả.

Hơn ba mươi vòng đấu đã đi qua, bài danh chiến lại tạm dừng bởi vì màn đêm đã buông xuống, tuy nhiên khán đài không vì vậy mà suy giảm náo nhiệt, thậm chí càng trở nên sôi sục hơn bởi ai cũng biết rằng ngày mai chính là thời điểm các tiêu đầu sỏ chạm trán.

- Cuối cùng đã đợi đến thời khắc này!

- May mắn là những trận đấu hay nhất đều diễn ra ở giai đoạn cuối, nếu không ta thực sự có chút không chịu đựng được!

Có người không kìm được mà ca thán, hai ngày liên tục quan chiến, dù là tu giả cũng có chút không chịu đựng, rất may là ngày mai sẽ diễn ra toàn trận chiến đỉnh cao khiến bọn họ không cảm thấy chán ngán, thậm chí có một cỗ sục sôi đang dâng lên trong lòng.

- May mắn? Người bị ngốc hả? Làm gì có chuyện may mắn! Thiên Nguyệt chiến có khả năng phân tích sức mạnh của các tuyển thủ, những kẻ mạnh nhất luôn được bố trí va chạm ở những vòng đấu cuối.

- Lợi hại vậy sao? Lại còn có thể cảm nhận được thực lực tuyển thủ?

- Đúng vậy, nhưng cũng chỉ ở mức tương đối thôi! Nếu không thì trao giải luôn cho rồi, cần gì phải thi đấu nữa chứ!

Cả đêm dài không ngớt những tiếng bàn luận, ai cũng muốn chớp mắt một chút nhưng sự chờ mong hồi hộp khiến họ không tài nào nghỉ ngơi được, vì vậy thức xuyên đêm để tranh luận.

Mà đấu trường này dường như cũng đoán được nỗi lòng của khán giả, cả một đêm chờ đợi mà rửa mặt bằng một trận võ vẫn thì quá thảm, vì vậy trận đầu tiên khi bình minh lên là một trận chiến không chỉ hay mà còn là tuyệt đỉnh.

Ong!

Nhìn hai thân ảnh đang chậm rãi bước lên chiến đài, khán đài im lặng chốc lát chợt bùng nổ như thác lũ.

- Quả là trời không phụ lòng người, ta tính hăn ngủ rồi!

- Đệ nhất kiếm khách và đệ nhất đao khách của giới thanh niên, quả là trận chiến tuyệt cường!

- Đây không chỉ là cuộc chiến của hai vị thiên kiêu, mà còn là đại diện cho cuộc chiến giữa hai giới đao tu và kiếm tu!

- Thật sự chờ mong!

Đạo Vô Tình, thiếu chủ của Lục phẩm thế lực Vô Sinh tông, bài danh đệ tam trên Nam Phong Bảng, là đao khách đệ nhất trong giới thanh niên Nam Phong Vực, đao khí bá đạo vô cùng, đao khách thế hệ trước đều than thở không thôi.

Kiếm Tu La, Tu La đế quốc thái tử, được xưng tụng là tiểu tông sư kiếm đạo, là vương giả trong kiếm tu thanh niên, kiếm pháp đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa, dù là kiếm tu lão làng cũng tự nhận không bằng.

Một vị là đệ nhất đao khách, một người là đệ nhất kiếm khách, hai người giao thủ khiến mọi người quan chiến trong lòng sôi trào, không ít người yết hầu khô khốc, con mắt tròn tròn, gât gao nhìn lên chiến đài.

- Vô Tình Tam Tuyệt Đao của người xem ra đã đại thành!

Kiếm Tu La nhàn nhạt nhận xét, đứng lặng ở đó dường như một trận gió có thể thổi bay nhưng khi kiếm xuất hiện trên tay thì một loại phong mang kỳ dị tràn ngập khiến khoảng không như chìm trong lãnh ý, mọi thứ đều thật lạ lẫm.

- Quý Kiếm Quý Kiếm, hay cho một thanh Quý Kiếm!

Đạo Vô Tình lặng lẽ rút ra một thanh trường đao sắc lẹm, thân đao trong suốt như thủy tinh, hơn nữa ẩn hiện từng tia linh lực vờn quanh như mạch máu khiến thanh đao trở nên như có sinh mệnh vậy. Hiển nhiên là một thanh mệnh binh, hơn nữa vô cùng mạnh mẽ.

- Tên này nói nhảm nhiều quá!

Nhìn cảnh tượng trước mắt Việt có chút không vui, đánh thì đánh luôn đi còn đứng tạo thế cái gì không biết, mất thời gian của người khác quá. Tạo thế thực ra rất có ích nhưng đến tầm này rồi thì không có tác dụng mấy, vì suy cho cùng hai gã này đã quá hiểu nhau rồi.

- Quý Nhất Kiếm!

Thân hình khẽ động, Kiếm Tu La rút kiếm, nhưng không nhìn thấy kiếm đâu, chỉ thấy một dải kiếm quang nhàn nhạt lao ra, chợt lóe rồi biến mất.

Đao Vô Tình cũng không đứng yên chịu trận, thanh trường đao quét lên cao, linh lực ly đao hóa thành một đạo đao kinh khủng bổ dài tới ba trượng trăm trọng nện lên hu không.

Quý Nhất Kiếm lập tức bị bổ vỡ nát nhưng kiếm khí quý dị vô cùng, nhanh chóng tổ hợp lại như một con ác ma, tiếp tục chém tới đối thủ.

- Vô Tình đệ nhất đao, Diệt Sinh!

Một đạo Diệt Sinh chém ra, xé toạc kiếm khí của đối phương, đồng thời hủy diệt toàn bộ sinh cơ, khiến nó muốn tổ hợp lại cũng không được, đồng thời mượn thế bổ thẳng tới trước mặt Kiếm Tu La.

Một đạo này khiến cho phân nửa tiểu đầu sở đều phải biến sắc, chỉ tiếc rằng Kiếm Tu La không nằm trong số đó. Hắn cười quý dị, không có chút bận tâm đến một đạo mạnh mẽ này, thân hình quý dị ôm trọn lấy đao khí khủng bố, vô số kiếm khí như những xúc tu thôn phệ toàn bộ đao kinh.

- Nanh Quỷ!

Xuy xuy....

Một màn hoành tráng hiện ra trên không tung, khắp trời đầy đao khí cùng kiếm khí, dường như ong vỡ tổ cực kỳ đồ sộ.

- Tuyệt Sinh!

Vô Tình Đệ nhị đao vừa ra, không khí quý dị bình tĩnh lại, toàn bộ sinh cơ dường như bị diệt tuyệt, không có chút ba động sinh mệnh, vạn vật như đi đến điểm cuối cùng của chu kỳ sinh sôi.

- Sinh cơ tận diệt, cũng là lúc ngạ quỷ hoành hành! Quý Hiện!

Quý Kiếm quý dị chém ra, không gian tĩnh lặng bỗng nhiên xuất hiện vô số bóng ảnh đáng sợ, thấp thoáng điên dại, một cổ ảo giác xuất hiện trên đầu trường như có vô số ác quỷ xuất hiện.

Ầm ầm!

Ba trăm thước trên vô đài xuất hiện hai chủng khí tức, một là không chút sinh cơ, một là ác quỷ hoành hành, phân biệt rõ ràng không ai nhường ai.

Lúc này, tất cả mọi người đều ngừng hô hấp, con mắt không chớp rất sợ bỏ qua một màn quan trọng nhất.

- Đệ tam đao, Vô Sinh!

- Ngã Quỷ!

Keng!

Mấy lần chớp mắt, hai người giao thủ hơn trăm hiệp, hỏa tinh nóng cháy văng khắp nơi, căn bản không thấy bóng người loại chiến đấu kinh tâm động phách này khiến mọi người như quên thở, khuôn mặt đỏ bừng.

Tia lửa biến mất, hai người giao thủ càng nhiều, tần suất ngày càng cao, cho dù là cường giả Bước thứ hai cũng có chút không theo kịp, cái này không liên quan gì đến tu vi, mà do tiến bộ trên đao kiếm lộ của hai người này đã rất cao, không phải đao tu kiếm tu khó mà chịu được.

Ầm!

Một cổ chấn động khổng lồ vang lên, quang tráo bao quanh cũng rung chuyển dữ dội, cả chiến đài như bị chia làm hai, một đạo nhân ảnh bắn ra, thấp thoáng trong đám bụi mờ mịt không rõ ràng.

- Ai thắng vậy?

Thân ảnh dần dần hiện rõ, là Kiếm Tu La, bờ vai của hắn một mảnh ửng đỏ, nơi đó có một vết cắt sâu mà máu không ngừng chảy ra, sinh cơ đang xói mòn, không có cách nào ngăn lại.

Nhìn Đao Vô Tình lần nữa, hắn không chút thương tổn, chỉ là bên tai bị sén đứt mấy sợi tóc, tóc theo gió mà bay, nhẹ rơi trên mặt đất.

Trận chiến đao kiếm tuyệt cường kết thúc, kết quả, kiếm tu đã thất thế!

Kiếm Tu La, bại!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 161: Thể chiến

Trận đao kiếm chi chiến kết thúc, mọi người trên khán đài mới hoàn hồn, cảm xúc bị nén lại giờ như hồng thủy ập đến khiến không ít người run chân khuyu xuống.

- Đặc sắc đặc sắc! Đao Vô Tình không hổ là tiểu cự đầu gần với Liên Sinh Liên và Nam Vắn Thiên, Quý Kiếm Tu La cũng không ngăn nổi hắn!
- Quả thực vô cùng đặc sắc, nhưng ta hoàn toàn không nhìn thấy gì, không biết cuối cùng bọn họ phân thắng bại thế nào!
- Buồn cười! Nếu ngay cả người cũng nhìn ra thì còn gì đặc sắc nữa!

Hai người xuống đài, tâm tình mọi người không hề nguội đi, những trận tiếp theo cũng rất hay nhưng hoàn toàn bị lu mờ, khán giả vẫn chưa hết ngưu ngoại sau trận đao kiếm chi tranh.

Cũng không có gì khó hiểu vì đó không đơn giản là cuộc so tài giữa hai vị thiên kiều mà là cuộc chiến giữa hai dòng tu giả đông đảo bậc nhất, đao tu và kiếm tu. Kiếm là quân chủ, hùng tài đại lược; đao là bá vương, khí phách thiên thu; đao kiếm chi tranh, kéo dài từ muôn đời này.

Việt cũng thượng đài, đối thủ của hắn lần lượt là Kinh Nhật công chúa, Lôi chi công chúa, Quý Trảo Thiết Hổ, Đại đao Đơn Hùng, Phong trung phi Phi Thanh, nói chung là những nhân vật bài danh trong khoảng từ 12 đến 20 trên Nam Phong Bảng, đương nhiên bọn họ không đại đột mà phí sức, đều lựa chọn bỏ quyền.

Đến vòng thứ 38, Việt mới gặp một đối thủ thực sự khiến hắn cảm thấy hứng thú, đối phương không lựa chọn nhận thua, đương nhiên, một nhân vật nằm trong Thập cường của Nam Phong Bảng, làm sao có thể đơn giản nhận thua được?

- Luyện Bất Hoại, bài danh thứ chín trên Nam Phong bảng, không biết hắc mã kia có tiếp tục gây bất ngờ hay không?
- E rằng khó đấy, Luyện Bất Hoại không phải nhân vật tầm thường, nổi danh với phòng ngự cực mạnh, dù có thực lực hơn hắn muốn thắng cũng rất khó!

Đem những lời bàn tán của mọi người vào tai, Việt hứng thú quan sát kẻ trước mắt hắn.

Thân hình gầy gò mảnh khảnh, lại có chút yếu ớt như cây cối mùa thu, tro trọi một góc, bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ, căn bản không có chút liên hệ nào với một luyện thể giả mạnh mẽ.

Đột nhiên cơ thể Việt truyền ra những dao động, các tế bào trong cơ thể hắn không tự chủ được sục sôi, như một con thú đói lâu ngày đang ngủ yên gặp được con mồi yêu thích bắt đầu rục rịch trở dậy.

Những cổ vằn đỏ như máu chậm rãi xuất hiện trên làn da trắng trẻo của hắn, tuy rất mờ nhạt nhưng vẫn có thể thấy được lốm đốm chút ít, điều quan trọng là chúng tự động hiện lên chứ hắn không hề thôi động gì cả.

- Người cũng là một luyện thể giả?

Đang lúc muốn tìm hiểu nguyên nhân của tình trạng này thì phía trước đột nhiên truyền đến thanh âm của Luyện Bất Hoại, Việt vội vàng ngẩng đầu lên nhìn thì thấy đối phương đang dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm hắn.

Điều đáng nói là thân thể gầy gò của đối phương dường như cũng có chút run rẩy, có thể lờ mờ thấy được làn da chai sạn đang rục rịch như các cơ thịt bên trong sắp phá núi mà ra vậy.

- Giữa Thể tu luôn có sự tranh đấu, chỉ cần gặp nhau là cơ thể sẽ có cảm ứng, tự động phát ra những khiêu khích!

Thấy đối phương không trả lời, Luyện Bất Hoại tiếp tục giải thích, trong ánh mắt toát ra sự khát vọng, khát vọng được chiến một trận, cuộc chiến giữa hai Luyện thể giả chân chính.

- Vậy hả? Ta cũng có thể coi là một Luyện thể giả, nhưng gọi là Thể tu thì không chính xác lắm!

Việt hiểu ra vấn đề, khẽ gật đầu thừa nhận, thực tế thì hắn không quá mê đắm con đường Luyện thể, nhưng bản thân hắn cũng có thể coi là Luyện thể giả, không sai chút nào.

- Ha ha ha! Hay lắm, người không phải là Thể tu, nhưng lực lượng thân thể của người khiến ta cảm thấy phá khích!

Luyện Bất Hoại cười lớn, khí thế của hắn không ngừng bành trướng, một cỗ khí thế vô cùng đặc biệt, vô cùng chân thật, khiến không khí cũng bị đè ép co rúm lại, tạo ra những ba động vô cùng lạ mắt. Đây chính là khí thế của Thể tu, hình thành do lực lượng toát ra của từng tế bào.

Phía đối diện, Việt cũng không chút nào kém cạnh, từng đạo cổ văn đồ như máu dần dần hiện rõ, không gian xung quanh bị đè ép tạo ra những tiếng nổ lốp bốp, hình thành nên sự đối kháng khí thế vô cùng cường liệt.

- Chuyện gì vậy? Tên hắc mã này cũng là Luyện thể giả?

- Nhìn khí thế của hắn kia, không hề thua kém chút nào so với Luyện Bất Hoại!

- Lẽ nào lại vậy?

Toàn trường trở nên xôn xao, Luyện Bất Hoại không nghĩ ngờ gì chính là đệ nhất thanh niên Thể tu, một thân lực lượng được tôi luyện trong cương khí vô cùng mạnh mẽ, mỗi quyền đều có thể đánh sụp cả ngọn núi. Không biết ở đâu đột nhiên chui ra một tên tiểu tử có thể đối kháng lại Luyện Bất Hoại như vậy chứ?

Đúng lúc này thì Luyện Bất Hoại bắt đầu hành động. Hắn phát ra một tiếng thét lạnh lạnh, khiến cả đấu trường đều phải rung chuyển, lá cây điều linh, cả chiến đài vô tận chìm trong sát khí.

- Dùng thân thể phân thắng bại đi! Thập Vạn Cương quyền!

Luyện Bất Hoại vừa ra tay đã thi triển tuyệt học, cơ thể gầy gò của hắn lao tới, cả người hừng hực kim quang, tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Việt ánh mắt trở nên nghiêm nghị, thực lực của hắn đương nhiên thừa sức đánh bại Luyện Bất Hoại, nhưng dùng thân thể thì không quá chắc chắn. Ánh mắt hắn tỏa ra tia sáng lạnh lạnh, từng tế bào phát ra tiếng nổ như sấm, một cỗ huyết quang tà dị theo cổ văn tỏa ra.

“Ầm” một tiếng, hắn trực tiếp vung hữu quyền dùng mạnh chọi mạnh, dùng cứng chọi cứng đánh thẳng tới Luyện Bất Hoại.

Thiên Ma Thể bày ra trước mắt quần hùng, rung chuyển cả chiến đài, huyết quang sôi trào mờ mịt thổi quét bốn phương tám hướng, khí nuốt núi sông. Từng đoạn cổ văn huyết sắc soi rọi cả hư không, dường như đưa mọi người trở về một thời kỳ xa xưa nào đó.

Mọi người rung động không hiểu!

- Bất Hoại Kim Cương, ai dám tranh phong!

Luyện Bất Hoại rộng to, thể hiện rõ ý chí một đi không trở lại của Thể tu. Toàn thân hắn tinh khí thần sôi trào, làn da chai sạn xuất hiện những vết nứt mà từ đó không ngừng có kim khí trào ra, hắn gần như hóa thành một mảng kim quang, va chạm tới.

"Ầm!"

Một kích này thật kinh thiên động địa, lưỡng quyền đánh vào nhau, không khác nào hai ngọn núi va chạm, từng chùm tia sáng thật lớn xé rách chiến đài, huyết quang kim quang lẫn lộn, lan tràn ra khắp bốn phương tám hướng.

Mọi người không ai bảo ai đều tránh né cũng đủ xa, nhưng vẫn có cảm giác cơ thể sinh đau, da thịt bị đè ép đến cực độ, hào quang hừng hực chói lòa đó gần như sắp làm mù mắt mọi người.

Những cái khe nứt thật lớn đan chéo dọc ngang, giống như nứt ra từ Địa ngục, vô cùng khủng bố! Một kích này xé toạc chiến đài!

- A...

Truyền đến một tiếng thét to không cam lòng, thân thể Luyện Bất Hoại bay tung lên, ngã xuống trong vầng hào quang chói mắt, đôi bàn tay hắn máu chảy đầm đìa, có thể thấy những vết nứt khủng bố đang lan rộng, nhưng không phải trào ra kim quang mà thực sự là máu thịt.

Hắn hạ xuống chiến đài, không ngừng thối lui lại từng bước, dưới chân xuất hiện từng cái khe nứt thật lớn, lan tràn trên chiến đài vô tận này. Dư ba cuối cùng mà còn như thế, có thể nghĩ mà biết, vừa rồi hắn gặp phải đòn nghiêm trọng đến mức nào.

Rắc rắc!

Đôi cánh tay kim cương bất hoại của Luyện Bất Hoại tiếp tục truyền đến tiếng vỡ vụn, bắt đầu từ hai tay nơi đó, tắc tắc vỡ nát, máu tươi trộn lẫn da thịt rơi xuống, hiển nhiên bị thương không hề nhẹ chút nào.

Cường đại như Luyện Bất Hoại, so sánh cường độ thân thể, vẫn bị đối phương ép một đầu, phải trả một cái giá thảm trọng.

- Ta thua! Công pháp Luyện thể của ngươi tên là gì vậy?

Luyện Bất Hoại nhát giọng hỏi. Hắn sẽ không vì thua trận trên Luyện thể chi lộ mà nhục chí, tinh thần cực độ mạnh mẽ, không bao giờ thay đổi, đây chính là căn bản của Thể tu.

- Thiên Ma Thể!

Việt nhún vai đáp, sau đó đan tay sau gáy thong dong bước xuống, nhưng mọi người đều chăm chú nhìn theo bóng lưng của hắn, có kiêng kỵ, có e ngại,

có hăm mộ, có sợ hãi..., đủ loại gia vị cảm xúc xuất hiện.

Rốt cuộc đầu hắc mã này, còn có thể đi tới đâu? Hay thậm chí đánh bại cả Liên Sinh Liên và Nam Vấn Thiên, đăng lâm tuyệt đỉnh, trở thành vương giả thiên niên của Nam Phong Vực?

Không ai có thể biết được, vì vậy, càng đáng chờ mong!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 162: Phá Băng

Đánh bại Nam Phong bằng đệ cửu danh Luyện Bất Hoại, thanh danh của Việt lên như điều gặp gió, hoàn toàn trở thành tâm điểm chú ý của khán giả, lần át cả những kẻ ngự trị trên đỉnh cao như Liên Sinh Liên.

Cũng dễ hiểu, vì thực lực của Liên Sinh Liên hay Nam Vấn Thiên đều rõ như ban ngày, bọn họ có đạt được Đệ nhất thì cũng không có gì ngạc nhiên cả, ai chả đoán như vậy, so với một gã tân tinh sâu không lường được như Việt đương nhiên không thể có sức hút bằng.

Con người nói riêng hay sinh vật nói chung chính là như vậy, với những thứ không rõ ràng thì tự nhiên nảy sinh ra hứng thú nồng đậm, ai cũng mong chờ xem rốt cuộc một thốt hắc mã như Việt có thể đi đến đâu.

Đương nhiên cũng không phải chỉ mình Việt độc lĩnh phong tao, còn một gã tân tinh khác cũng gây bất ngờ không kém, thành tích cũng vô cùng huy hoàng, nhưng dù sao xuất thân cũng là Lục phẩm thế lực Phi Mã Mục Trường, so với một gã vô danh tiểu tốt như Việt thì không thể ẩn tượng bằng.

Trận tiếp theo, đối thủ của Việt là một gã nằm ngoài Thập cường khiến khán giả vô cùng thất vọng, vì không có gì bất ngờ đối phương lựa chọn nhận thua. Nhưng đến vòng 40, Việt lại trở thành tâm điểm khi đối thủ của hắn là một nhân vật nằm trong Thập cường, thậm chí so với Luyện Bất Hoại còn cao hơn một vị, Băng Linh cùng Băng Tâm, bài danh thứ 8 trên Nam Phong bảng.

Băng Tâm là một người cẩn trọng, vừa lên đài đã khởi động linh lực của bản thân, ngưng tụ ra một vòng phòng ngự quanh thân hình trướng, hàn khí kinh người có thể đóng băng mặt đất phía trước, trong không khí bay lượn vô số băng tuyết như hạt gạo.

Việt nheo mắt nhìn mỹ nhân băng lãnh trước mặt, đối phương rõ ràng đã tiến vào Cực cảnh, thậm chí đã đem kết hợp binh khí của bản thân với Mệnh binh. Thực tế thì những kẻ có thực lực cạnh tranh Thập vị đều đã đạt tới Cực cảnh, chỉ khác là đã kết hợp với Mệnh binh hay chưa mà thôi.

Như loại thể tu kiểu Luyện Bất Hoại, về cơ bản hắn đã tiến vào Cực cảnh, đã ngưng tụ ra Bản mệnh linh binh, chỉ là chưa có binh khí thai thích hợp để kết hợp với Mệnh binh của mình mà thôi. Hay như chính bản thân Việt, dù đã ngưng tụ ra Mệnh binh, nhưng chưa có binh khí thai để kết hợp, nhưng trước mắt việc này vẫn chưa quá quan trọng.

Còn Băng Tâm, vòng hộ trảo của đối phương được ngưng tụ không chỉ do linh lực đơn thuần, mà là do bộ giáp mỏng bên trong lớp bạch y tinh khiết của nàng, Mệnh binh của nàng, nếu hắn đoán không nhầm, là hộ giáp.

- Băng Liệt!

Tất cả chuẩn bị xong, Băng Tâm khai mở thế công, thân hình chợt lóe, quyền đầu bao quanh bởi hàn băng hướng đối thủ đánh tới.

Việt cũng không vận dụng đến tứ đại Ấn pháp, chỉ đơn giản bước tới đâm ra một quyền, trực diện mà thô bạo.

Ầm ầm!

Băng tuyết văng đầy trời, huyết quang rực rỡ tà dị, thân hình của Băng Tâm lập tức bị đẩy ngược về chỗ cũ.

Về lực lượng thì Việt chiếm ưu thế hoàn toàn, nhưng quyền đầu của hắn đang bị một lớp băng mỏng bao phủ, dù rất mỏng manh nhưng cực kỳ rắn chắc, khiến hắn co duỗi các ngón tay cũng không nổi. Đáng sợ hơn, một cỗ linh lực kỳ dị bắt đầu theo quyền đầu xâm nhập vào cơ thể hắn, có xu hướng muốn đông cứng cơ thể hắn từ bên trong.

- Kỳ quái!

Huyết sắc ma vẫn hiện ra, lập tức phá tan lớp băng phong quyền đầu của hắn, cản linh lực băng lãnh xâm nhập cơ thể thì cũng bị Bảo Bình Ấn hấp thụ mất.

Biết được cận chiến không thể chống lại được Việt, Băng Linh đứng nguyên tại chỗ, song quyền hàn khí đại thịnh, thi triển ra chiêu công kích phạm vi lớn nhất của mình, Tuyệt Bạo.

Rầm rầm rầm, oanh...

Dường như tiếng loạn thạch bay tung tóe, mấy chục thước phía trước mặt mỗi thốn không gian đều bị bão tuyết đã kích, không có bất cứ góc chết nào, muốn nghiền ép đối thủ.

- Giao chiến một đầu một mà sử dụng công kích diện rộng chính là hạ sách, lực lượng bị phân tán không thể làm khó được ta đâu!

Việt giậm chân lao tới, thân hình của hắn bằng tốc độ cực nhanh xuyên qua con bão tuyết, tới ngay trước mặt Băng Tâm, một quyền như trọng nhạc nện thẳng xuống quang tráo phòng ngự của băng mỹ nhân.

Một quyền hết sức bình thường không có chút hoa hòe hoa sỏi gì hết, nhưng khi va chạm với hộ tráo hàn khí của Băng Tâm lại tạo ra sức phá hoại khủng khiếp, một cỗ linh lực cực độ mạnh mẽ khuếch đại theo hình xoắn ốc xuyên thủng linh lực phòng hộ của Băng Tâm, thiếu chút nữa thì phá vỡ tan hộ tráo.

- Nguy hiểm!

Máu huyết sôi trào thiếu chút nữa thì phun ra ngoài, Băng Tâm liên tục lui về sau, trong lòng hối hận không thôi. Đối phương nói không sai chút nào, sử dụng công kích diện rộng khi đơn đầu không khác nào tự làm mình suy yếu, để đối phương dễ dàng thừa cơ mà nhập.

Linh lực hộ thể thiếu chút nữa bị phá, nàng hít sâu một hơi, linh lực kỳ dị lại thoát ra, hộ tráo hàn khí lại hoàn hảo như ban đầu, thậm chí nồng độ còn cao hơn trước. Tiếp đó nàng một cước đạp chiến đài, thân hình nhảy lên, một quyền lẳng không hạ xuống.

- Thiên Băng!

Quyền còn chưa hạ xuống, không khí đã bị ngưng kết lại, một lớp băng dày xuất hiện, rồi nhanh chóng lan ra cả chiến đài, muốn di chuyển cũng thật khó khăn.. Thế nhưng Băng Tâm nhanh chóng biến sắc, bởi vì mục tiêu tấn công của nàng đột nhiên biến mất.

- Không ổn!

Băng Tâm thầm hô, nhưng phản ứng của nàng đã chậm, thân ảnh của Việt không biết từ khi nào đã xuất hiện bên cạnh của nàng, một quyền nện xuống.

Răng rắc!

Một quyền này thậm chí còn không có chút ba động nào, nhưng sức công phá còn khủng bố hơn quyền trước, thân hình của Băng Tâm bắn về một góc của chiến đài, va chạm với quang tráo phòng hộ của chiến đài rồi rơi xuống, miệng không ngừng phun ra máu.

Lần này hộ thể linh lực của nàng tan vỡ càng nghiêm trọng, vết nứt trải rộng dường như bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất, mà nơi quyền đầu nện trúng để lại vết tích hệt như một tòa băng đảo vừa bị con bão quét qua, khắp nơi núi băng phun trào thật đáng sợ.

Với bên ngoài mà nói, Băng Tâm phản ứng đã rất nhanh rồi, trong hoàn cảnh xấu có thể cấp tốc phản kích, nhưng đối với Việt mà nói, một khi đã mất đi tiên cơ, thì khó mà gượng dậy được.

- Ta kháo, quá biến thái rồi, Băng Tâm hoàn toàn bị đối phương nắm trong lòng bàn tay, hai bên căn bản không cùng đẳng cấp!

- Khoan nói đến thực lực, năng lực giao tranh quá chênh lệch đã quyết định trận đấu rồi! Do kinh nghiệm chẳng?

- Băng Tâm đâu phải thiếu kinh nghiệm, tại sao lại bị đất mũi như vậy chứ?

Chiến đấu như vậy khiến khán giả liên tục cảm khái không ngớt.

Băng Tâm chậm rãi đứng dậy, tia máu chảy ra từ miệng lập tức bị đông lại, hai mắt nàng biến thành màu trắng như tuyết, sâu trong con ngươi như ẩn chứa một đoàn bão tuyết kinh khủng.

- Băng Bạo!

Âm thanh như núi băng bị nghiền nát vang lên, hầu như trong nháy mắt bên ngoài cơ thể Băng Tâm hình thành một đoàn băng sương linh lực như một bộ giáp gai, hướng về phía đối thủ lao tới. Càng tới gần thì các gai nhọn càng mở rộng, khiến không khí cũng bị nghiền nát, cực độ khủng bố.

Việt nhíu mày, đối phương đã thực sự động dụng Mệnh binh, một chiêu này không hề đơn giản chút nào, hắn không dám đùa giỡn nữa, nắm quyền ngưng lại, cách không đâm ra một quyền.

Từ quyền đầu của hắn một cỗ linh lực xoắn ốc nhỏ phóng ra, khi đến băng giáp của đối phương thì khuếch đại thành một trận hồng thủy khổng lồ bao trùm lấy cả bộ băng giáp cự đại của Băng Tâm.

Băng giáp vỡ cụn, hoa tuyết bay đầy trời như kỳ cảnh mùa đông, Băng Tâm liên tục lui về sau, khóe miệng tràn ra một tia máu, bị thương không nhẹ nhưng nàng cũng không nghĩ sẽ chịu thua. Thân thể nàng tỏa ra hàn quang bằng bạc như ánh trăng, Mệnh binh của nàng thoát ra cơ thể, băng giáp vỡ vụn khắp trời như bùng nổ hội tụ về cơ thể nàng.

Không dừng lại ở đó, linh lực điên cuồng vận chuyển, điên cuồng áp súc lại ở song thủ, một lần nữa trong mắt nàng chớp động một đoàn bảo tuyết trong suốt, như bảo hiệu một trận bảo tuyết thực sự sắp sửa hình thành ngay trên chiến đài.

Đoàn băng sương nhậm hội tụ trên tứ quyền dần áp súc thành một đoàn trắng đục, dường như là thủy tinh chế thành, không giống như băng tuyết nữa. Thân thể Băng Tâm nhanh chóng cong lại, tốc độ tăng lên cực hạn, tay trái áp lên cổ tay phải, băng giáp trên cơ thể tỏa ra hàn quang cô đọng hơn, trở nên trong suốt.

Một quyền xuất ra không khí tan rã, hoàn toàn không cảm nhận được quyền thế, tất cả linh lực đều dung nhập vào quyền đầu, một khi chân chính bùng nổ thì chỉ có đối thủ mới có thể lý giải sự đáng sợ của một quyền này.

Mọi người ở đây đang vì một thốt hắc mã mà tiếc hận thì tay phải Băng Tâm đột nhiên rũ xuống, băng tinh trên tay bị nghiền nát rơi trên mặt đất.

Băng Tâm ngờ ngác đứng đó, mơ hồ có thể thấy chỗ các đốt ngón tay của nàng hơi phình hồng, vẫn chưa tổn thương đến đầu khớp xương nhưng còn chưa xuất quyền đã bị đối thủ đánh cho thất bại, đây là xảy ra chuyện gì?

- Chuyện gì xảy ra? Ai nói cho ta biết chuyện gì vậy?

Toàn trường trở nên tĩnh lặng. Không biết ai là người đầu tiên lên tiếng...

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 163: Thanh thời

Khán giả không ai có thể hiểu được chuyện gì xảy ra, đương nhiên là không hiểu rồi, vì mới đây thôi Băng Tâm còn động dụng tuyệt học tối hậu của mình, biến cả chiến đài thành một vùng băng địa, bạo tuyết nổ đầy trời, khung cảnh hùng vĩ tráng lệ. Thế nhưng chỉ sau một cái chớp mắt, mọi thứ biến mất, nhân vật chính ngờ ngác đứng chết lặng trên khán đài.

- Ngươi... làm sao ngươi... Phụt!

Băng Tâm sắc mặt tái nhợt, đang muốn lên tiếng hỏi thì đột nhiên há miệng phun ra một ngụm huyết, mạnh đến nỗi thân hình mảnh mai của nàng phải lùi về sau, nhưng chưa kịp ổn định thì lại tiếp tục thổ huyết, cứ như vậy mỗi bước lại thổ huyết một lần, liên tục lùi đến tận biên giới của chiến đài mới dừng lại.

Tình trạng lúc này của nàng rất tệ, linh lực tán loạn không lối thoát, đừng nói là đối phương, cho dù một gã Linh Phách cảnh tầm thường cũng có thể dễ dàng đánh bại nàng.

- Tiểu Minh, chuyện gì xảy ra vậy?

Phi Mã thiếu chủ nhíu mày, quay sang gã thanh niên chột một bên mắt đang đứng bên cạnh, chính là thiên tài mới nổi Thiên Lý Minh.

- Đại ca, ta không chắc nhưng có lẽ hẳn đọc được công kích của Băng Tâm!

Trong đám đông đang theo dõi dù là những thiên tài hàng đầu cũng chỉ lơ mơ nhìn ra chút mảnh khoe, chỉ có cường giả Bước thứ hai mới hiểu chuyện gì xảy ra, người hiểu rõ nhất hiển nhiên chính là sự phụ của Băng Tâm, Lục phẩm thế lực Băng Linh cung cung chủ.

Thực lực của đệ tử mình nàng nắm rõ, nhưng thực lực của tiểu tử kia dù là nàng cũng không thấu, chỉ bằng chút kỹ xảo chiến đấu cũng quay đệ tử nàng như quay chong chóng, đủ thấy chênh lệch thực lực giữa hai bên. Nhưng Băng Tâm đã luyện thành một thức tối hậu của Băng Cực quyền, một khi xuất ra dù là cường giả Bước thứ hai cũng phải tránh lui, chắc gì đã không thể chiến thắng tiểu tử kia.

Chỉ có điều nàng không ngờ đối thủ của đệ tử mình lại quá mức lợi hại, cũng không cần sử dụng đến hoa chiêu xảo thức gì, càng không phải tuyệt học tối hậu, chỉ đơn giản là thời điểm ra tay vô cùng hoàn hảo mà thôi.

- Tại sao ngươi phá được sát thức của ta?

Thân hình ổn định, bất chấp máu vẫn chảy ra từ miệng, Băng Tâm khó nhọc lên tiếng hỏi, nàng thực sự muốn biết tại sao mình thua.

- Cũng không có gì đặc biệt, ngươi nén không khí vào trong một quả bóng rồi chọc thủng một lỗ, vừa tránh bóng nổ vừa công kích đối thủ, nhưng nếu cái lỗ đó bị chặn lại thì... Bùng! Hắc hắc...

Việt đang định quay người nhảy xuống đài nhưng nhìn đối phương thành khẩn như vậy, cũng không nỡ tuyệt tình, nhún vai giải thích, dù sao cũng không phải bí mật bất truyền khùng khiếp gì cả.

Nghe đối phương giải thích, Băng Tâm hít một ngụm khí lạnh, thủ đoạn của đối phương thực sự quá mức thông thiên. Một thức tối hậu của nàng chính xác là dùng hàn khí dồn nén linh lực, cũng như nén khí vào quả bóng vậy, đến một thời điểm sẽ nổ tung tạo ra sức phá hoại cực lớn. Nhưng nếu nổ tung sức phá hoại sẽ lan ra tứ phía, dù mạnh đến mấy cũng không làm khó được đối phương.

Vì vậy đến khi quả bóng chuẩn bị phát nổ, tạo ra một lỗ hổng trên đó, không khí sẽ thoát ra cực kỳ khủng khiếp, và quan trọng hơn, đây là công kích theo một hướng. Nhưng lỗ hổng vừa được tạo ra, áp lực không lồ chuẩn bị phát động thì đối phương đã bị đối phương chặn đứng, toàn bộ công kích đẩy ngược trở lại, và Mệnh binh vô kiên bất tồi trở thành mồ chôn của chính nàng.

Một trận đấu quyết liệt nhưng kết thúc một cách nhạt nhẽo đến kỳ lạ, để lại những dư ba trong lòng người xem, những tiểu đầu sỏ, đã phải nhìn Việt một cách nghiêm túc hơn.

Trận tiếp theo, Việt đối thủ của Việt là nhân vật bài danh thứ 10 trên Nam Phong bảng, Thiên Nam đế quốc Tả gia, Tả Kim Thủ.

- Ta nhận thua!

Tả Kim Thủ cười khổ, hần đứng thứ mười trên Nam Phong bảng, nhưng thực lực không đơn giản như vậy, hần không chút e ngại nào nếu phải đấu với những kẻ bài danh cao hơn, thậm chí với Đế lục danh Phi Mã thiếu chủ Thiên Lý Thanh, cũng không hần không có phần thắng. Nhưng đối mặt với kẻ có thể cạnh tranh Ngũ cường này, hần không muốn lãng phí sức lực.

Trên tầng cao nhất của khán đài, Phi Vân lão nhân quay sang lão bằng hữu của mình, mỉm cười nói:

- Xem ra cháu ngươi đã từ bỏ cạnh tranh mười danh ngạch rồi!

Tả Kiếm hiển nhiên không đồng tình, hừ nhẹ:

- Đúng là đột nhiên có hai tên quái vật giết ra khiến tình hình trở nên khó khăn, nhưng những người khác chưa chắc đã thắng được Kim nhi!

Trận tiếp sau đó, đối thủ của Việt là bài danh thứ bảy trên Nam Phong bảng, Kinh Nhật đế quốc Viêm Linh cung, Viêm Linh.

- Ta nhận thua!

Hỏa mỹ nhân Viêm Linh nhận thua không khiến ai bất ngờ, bởi vì ai cũng biết nàng cùng với Băng Linh cung Băng Tâm mỹ nhân có thể coi là Nam Phong vực tuyệt đại song mỹ, bản thân hai nàng cũng là tử địch, thực lực về cơ bản không có chênh lệch, nhận thua là việc đương nhiên thôi.

- Khủng khiếp thật, có năm mơ ta cũng không ngờ đột nhiên xuất hiện một tên tiểu tử giết vào mười danh ngạch, thậm chí Thập cường Nam Phong Bảng cũng phải nhận thua!

- Núi cao còn có núi cao hơn, không ai được phép tự kiêu ở vị trí của mình, nếu không sẽ bị kẻ khác đạp lên xương mình mà tiến tới!

- Tu luyện chi lộ chính là chèo thuyền ngược sông, không tiến ắt lùi, thậm chí tiến chậm cũng không khác gì lùi lại cả!

Trong đám khán giả có không ít kẻ cũng có một thời huy hoàng, thậm chí không ít người trong đám cường giả Bước thứ hai từng tham gia Thiên Nguyệt chi chiến, đều có những chiêm nghiệm của bản thân mình, không tự chủ được mà nói ra, khiến những thiên tài trẻ tuổi bị loại học hỏi được không ít.

Các trận đấu lần lượt trôi qua, cuối cùng lại đến lượt Việt lên chiến đài. Đối thủ của hần, đương nhiên là một nhân vật danh tiếng lẫy lừng trên Nam Phong bảng, bài danh thứ 6 - Phi Mã thiếu chủ Thiên Lý Thanh.

Thứ hạng của đối thủ cứ tăng dần như vậy khiến hần có cảm giác như đang chơi game vượt ải vậy, cuối mỗi ải lại có một con boss xuất hiện, ải càng cao thì boss càng mạnh.

- Cuối cùng cũng gặp phải Phi Mã thiếu chủ rồi!

- Phi Mã thiếu chủ thực lực không cần bàn, đủ sức giết vào Ngũ cường, thực lực so với Băng Tâm Viêm Linh thì mạnh hơn rất nhiều, không biết có thể chiến thắng hay không?

- Khó, nhưng với thực lực của Phi Mã thiếu chủ hoàn toàn có thể bức ra được toàn bộ thực lực của thốt hắc mã này!

- Các ngươi không nên hạ thấp Phi Mã Mục Trường bọn ta, thiếu chủ nhất định sẽ giành chiến thắng!

- Xem ra đây sẽ là một hồi long tranh hổ đấu đây!

Thiên Lý Thanh chậm rãi bước lên đài, hần cảm giác được phần thắng của mình không cao, nhưng hần sẽ không nhận thua, hần muốn bức ra thực lực của kẻ này để nhị đệ có thể nắm bắt tình hình.

- Đại ca, nhận thua đi!

Đột nhiên một thanh âm truyền đến bên tai, Thiên Lý Thanh khẽ nhíu mày bởi hắn nhận ra đây là giọng của nhị đệ mình.

- Tiểu Minh, ta thực sự muốn đấu với hắn một trận!

- Đại ca, ta biết huynh đang nghĩ gì, nhưng hắn chỉ cần dùng đến kỹ xảo chiến đấu cũng đủ hạ huynh rồi, không thể bức được bao nhiêu phần thực lực của hắn đâu! Huynh nên giữ sức, giết vào vị trí cao nhất có thể!

Thiên Lý Thanh khẽ nhíu mày, lời của nhị đệ hắn đương nhiên vô cùng tin tưởng, nhưng nếu hy sinh bản thân mà có thể bại lộ một phần thực lực của đối phương, giúp cho nhị đệ của mình thì hắn rất sẵn sàng.

Nghĩ đến đây, khí thế trên người Thiên Lý Thanh bắt đầu tăng lên, không ít người bất ngờ, đặc biệt là những cường giả Bước thứ hai, còn khán giả thì đương nhiên vô cùng hào hứng.

- Nhìn khí thế của Phi Mã thiếu chủ kia, quả khủng khiếp!

- Ta biết mà, thực lực của Phi Mã thiếu chủ thì không cần tranh cãi!

- Nhất định sẽ là một hồi long tranh hổ đấu, không biết hắc mã có thể quá quan trọng hay không!

Theo khí thế càng lúc càng tăng của Thiên Lý Thanh, cả đấu trường cũng trở nên sôi sục, ai cũng mong chờ trận long tranh hổ đấu chuẩn bị xảy ra.

- Đại ca, không nên, sau huynh vẫn còn mấy tên kia, để bọn chúng bức ra thực lực của vị huynh đệ này đi! Huynh cần gì phí công!

Thanh âm quen thuộc lại vang lên bên tai, nhưng lần này đã khiến Thiên Lý Thanh động lòng, đúng vậy, nếu có người làm thay thì hắn không nên phí công. Hít sâu một hơi, trong ánh mắt chờ đợi nóng bỏng của khán giả, Thiên Lý Thanh đột nhiên thu hồi khí thế khủng bố của mình, nhạt giọng nói:

- Ta nhận thua!

Lời này vừa ra, lập tức khiến toàn trường trở nên yên tĩnh, mặt ai nấy cũng một biểu tình, “chuyện quái gì vậy?”

Nhân vật chính thì mặt không đỏ chân không run thản nhiên bước xuống đài, một bộ không liên quan gì đến ta.

Cầm được buông được, mặc sức tiêu dao, đó là Phi Mã Mục Trường!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 164: Dập lửa

Thập cường Nam Phong bâng liên tiếp nhận thua khiến Việt trở nên cực kỳ chói mắt, càng khiến sự mong chờ của khán giả đối với hắn càng lớn hơn.

Đối thủ tiếp theo của hắn là kẻ bài danh thứ 4 trên Nam Phong bảng, Kinh Nhật đế quốc Lục Dương sơn - Dương tử Lục Diễm.

Thực lực của Lục Diễm không thể phủ nhận, nhưng đã có tám gương Phi Mã thiếu chủ nên khán giả cũng không quá chờ đợi ở trận chiến này, dù ai cũng hiểu chênh lệch giữa bài danh thứ 4 và thứ 6, nhưng không hiểu sao phần đông đều cho rằng Lục Diễm sẽ nhận thua.

- Lục Diễm bài danh thứ tư, chắc không định nhận thua chứ?

- Khó nói! Dù sao thì Phi Mã thiếu chủ cũng nhận thua, Lục Diễm tuy xếp hạng cao hơn nhưng... ta cũng không chắc lắm!

- Lục Diễm vừa bại dưới tay vị Phi Mã nhị thiếu chủ kia, theo ta thì không phải đối thủ của thốt hắc mã này, chắc sẽ nhận thua thôi!

Những lời bàn tán của mọi người lọt vào tai khiến Lục Diễm cảm thấy vô cùng khó chịu. Hắn đường đường là người thừa kế Lục Dương Sơn, là đệ nhất thiên tài của Kinh Nhật đế quốc, bài danh thứ 4 trên Nam Phong bảng, không ngờ lại bị người khác cho rằng sẽ phải nhận thua.

Hơn nữa hắn vừa bại dưới tay thân đệ đệ của Thiên Lý Thanh, điều này càng khiến hắn khó chịu, chỉ có cách hành hạ tên ngựa ô trước mặt mới thỏa được lòng của hắn.

Lục Diễm không nói thêm một câu nào, vừa ra tay lập tức xuất ra Mệnh binh, một thanh trường thương tỏa ra khí thế mạnh mẽ, chưa cần thôi động đã có hỏa diễm hồng sắc vờn quanh, hệt như một cây đuốc khổng lồ vậy.

- Hỏa Diễm Tứ Phương!

Trường thương xúc thế, sau đó dừng mãnh đâm tới, xích hồng sắc hỏa diễm loay vân dừng mãnh hướng tới đối thủ, lẳng không hóa thành hỏa lẳng trùng trùng điệp điệp mang theo khí thế cuồng bạo lao đi.

- Ta đã nói rồi, sử dụng công kích diện rộng khi đơn đầu là lựa chọn vô cùng ngu xuẩn!

Việt cũng chẳng thèm nhìn hỏa lẳng cuồng bạo, thân hình cũng chẳng động, một quyền đơn giản đánh ra, lập tức hỏa lẳng liền tách ra làm hai.

- Ai nói đây là công kích diện rộng? Hỏa Sát!

Hỏa tinh vọt lên khắp bầu trời, Lục Diễm mượn hỏa thế đứng vận sức chờ phát động, hần chuẩn bị tung ra một thương nhất kích tất sát.

Một thương mạnh mẽ đâm ra, mang theo toàn bộ áp súc của Lục Diễm, thế nhưng lúc sát chiêu chuẩn bị được tung ra cũng là lúc tu giả yếu nhất. Sát chiêu chưa kịp phát phát, thời cơ vừa vận tại lúc lực cũ đã hết, lực mới chưa sinh, thân hình của Việt đã xuất hiện trước mặt Lục Diễm, tư thái tràn ngập sức mạnh, một quyền cường liệt như lôi đình phích lịch, như vân hải bốn đằng.

- Ghê tởm!

Lục Diễm kinh hãi, hần vốn biết kỹ xảo chiến đấu của đối phương rất cao, vì vậy mới sử dụng Hỏa Diễm Tứ Phương để che mắt, không ngờ tiết tấu chiến đấu của mình vẫn bị nhìn thấu, bị phá hỏng không còn một mảnh.

Ngay cả cơ hội thi triển sát chiêu hoàn chỉnh cũng không có, Lục Diễm cảm thấy ảm ức, bất đắc dĩ tay trái thay thế thiết thương, ngưng tụ ra một quả ám hồng sắc hỏa cầu đánh tới.

Hỏa cầu hung mãnh bạo phát, kinh khí tứ quyền, nhưng lại đánh vào khoảng không, thân ảnh đối phương đã xuất hiện ở bên trái Lục Diễm từ khi nào. Tốc độ như vậy, e là hỏa cầu của hần còn chưa phát ra đối phương đã di chuyển rồi.

Quyền kinh dừng mãnh, thế như lôi đình, một quyền này đủ khiến Lục Diễm trọng thương.

- Tên khốn! Hỏa Thuần!

Trường thương rời tay chủ động xoay tròn, càng nhiều chân khí nóng bỏng dừng mãnh trào ra, lập tức ở trước người Lục Diễm ngưng tụ một hư ảnh lá chắn do hỏa diễm tạo thành, tấm chắn hư ảnh dày trăm trọng, hoa văn trải rộng, bởi vì trường thương xoay tròn mạnh mẽ ma sát với không khí, thỉnh thoảng mặt trên bắn ra từng tia hỏa tinh.

Quyền như lôi đình, hỏa thuần trăm trọng, thế nhưng quyền thuần va chạm lại không tạo ra bất kỳ chấn động nào, Lục Diễm chỉ cảm thấy vô cùng hụt hẫng, cự thuẫn của hần không khác nào lá vàng rơi xuống mặt hồ, có chút mất tự chủ.

- A, linh lực của ta...bị hút mất!

Bằng mắt thường cũng có thể thấy được kích thước hỏa thuần rất nhanh nhỏ đi, Lục Diễm hốt hoảng thu hồi trường thương, đối phương đã dùng hư quyền, hần không cần phải lẳng phí linh lực. Thế nhưng hỏa thuần vừa rút đi, thì một quyền đột nhiên xuất hiện trước ngực hần.

- Khinh người quá đáng!

Lục Diễm giận dữ, từ lúc giao chiến đến giờ, hần hoàn toàn bị đối phương nắm đi, hết như một đứa trẻ con được người lớn dạy đi vậy, trước giờ chưa có ai khiến hần ảm ức đến như vậy, có lực mà không được phát.

Thanh trường thương bỏ tới, Lục Diễm quyết tâm lấy thương đối phương, ngọc thanh câu phần, hần quá mức tức giận rồi.

Ba!

Ngoài dự liệu của Lục Diễm là đối phương đột nhiên lui lại, không hề có dấu hiệu, cảnh này khiến hần một thương đánh lên hư không, cảm giác phiền muộn, trường thương trong hai tay thiếu chút nữa tuột mất, cánh tay tóe ra xích huyết đỏ thẫm, khóe miệng không kiềm được rỉ máu. Nhưng vào lúc này, đối thủ của hần vốn dĩ đã thối lui đến hơn mười thước lại xuất chiêu.

- Tự mình tìm chết!

Lục Diễm vẻ mặt dữ tợn, xích huyết nhuộm đỏ hai tay điên cuồng ngưng tụ lại bao quanh thanh trường thương, theo tay phải hần vung lên, thanh trường thương mang theo ngọn lửa đỏ sẫm như máu tươi bổ tới.

Hồng diễm kết hợp với xích huyết cuộn lên không trung, như một ngọn ma hỏa đến từ địa ngục đốt cháy cả bầu trời, kinh phong rít gào, bất kỳ viên mãn giả Đệ nhất Bộ nào trúng phải đều sẽ chết không phải nghi ngờ.

Huyết sắc ma thương cực độ khủng bố thiêu rụi cả một phần chiến đài, cả đấu trường đều trở nên nóng rực, ngay cả chuyên gia về hỏa hệ như Viêm Linh cũng có chút không chịu nổi. Chỉ có điều một sát chiêu mạnh mẽ như vậy, không đánh trúng được mục tiêu, thì không khác nào phé thửc.

Thân ảnh của Việt vô thanh vô thức xuất hiện bên cạnh người Lục Diễm, một quyền mặc không chút khí thế nện lên vai đối thủ, nhưng lại khiến cho Lục Diễm cảm giác áp lực cực lớn, nếu trúng phải quyền này e rằng sẽ trọng thương.

- Ta nhận thua!

Lục Diễm vội vàng hô lên, nếu trọng thương thì những trận sau đó sẽ rất khó khăn, thậm chí ngay cả việc lọt vào tốp năm cũng không thể, nếu có thể hạn chế được hao tổn thì nên làm, dù sự kiêu hãnh không cho phép hấn làm như vậy.

Việt cũng biết đối phương sẽ làm ra lựa chọn như vậy, một quyền của hấn thực tế không có bao nhiêu lực lượng cả, chỉ đơn thuần dọa rở chút thôi, ngay khi đâm nhẹ lên vai của Lục Diễm, thân hình lập tức mượn đà lui về sau.

- Người...

Cơ thể run run, há miệng phun ra một ngụm máu lớn, Lục Diễm đương nhiên cảm nhận được một quyền vừa rồi hoàn toàn không có chút lực lượng, nếu hấn không nhận thua thì cũng chẳng làm sao cả. Đương nhiên chênh lệch thực lực giữa hai bên là lớn, hấn không hối hận vì nhận thua, chỉ là cảm thấy uất ức khi bị đối thủ dắt mũi như vậy, ngay cả việc hấn nhận thua cũng biết trước.

- Phụt!

Lại phun ra một ngụm máu nữa, càng nghĩ càng thấy uất ức, thân hình Lục Diễm trở nên lảo đảo, rất nhanh ngã xuống chiến đài.

Ba!

Trên tầng cao nhất của khán đài, Lục Dương sơn chủ sắc mặt âm trầm, tay vịn nhất thời bị hấn đánh nát.

Ở bên cạnh, đại trưởng lão của Lục Dương sơn nhú mày nhìn Lục Diễm, mở miệng hỏi:

- Diễm Nhi bị thương sao?

- Không phải! Tiểu tử này hoàn toàn biết trước Diễm Nhi sẽ nhận thua, một quyền vừa rồi không có chút linh lực nào! Diễm Nhi có lẽ nộ khí công tâm, vì vậy mới không ngừng thổ huyết như vậy!

Ở một phía khác, Tả Kiếm khê nhú mày, mở miệng lầm bầm:

- Tại sao hấn có thể luân chuyển giữa phòng ngự và tấn công nhanh như vậy chứ? Lẽ nào linh lực có thể vận hành nhanh đến như vậy?

Bên cạnh hấn, Phi Vân lão nhân lắc đầu phủ nhận. Phi Mã Mục Trường nổi danh nhờ tốc độ, cụ thể là tốc độ vận hành linh lực, nhưng cũng không thể nào nhanh đến như vậy.

- Đúng là tốc độ vận hành linh lực của hấn rất nhanh, nhưng chưa đạt đến mức đó, có lẽ tiểu tử này thực sự được hành động của đối thủ!

- Không thể nào! Đó là năng lực của cường giả Bước thứ hai!

- Người biết sở trường của Phi Mã Mục Trường bọn ta, dù là tiểu thiếu chủ cũng không có tốc độ vận hành linh lực như vậy! Hấn thực sự đọc được lộ tuyến của đối thủ, xem ra tiểu thiếu chủ thực sự có đối thủ!

Trong đầu lão hiện lên cuộc trò chuyện của hai vị thiếu chủ trước khi khởi hành đến Thiên Nguyệt chiến.

“Minh nhi, ta biết đệ rất tự tin, nhưng hãy chú ý quan sát Liên Sinh Liên và Nam Vãn Thiên, bọn họ thực sự rất mạnh!”

“Đại ca, ta biết hai người đó mạnh, nhưng có kẻ còn khó đối phó hơn nhiều!”

"Mạnh hơn cả Liên Sinh Liên và Nam Vãn Thiên? Là ai vậy?"

"Một vị tiểu huynh đệ, mà ngay cả ta cũng nhìn không thấu!"

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 165: Đoạt đao

Một thanh trường đao quét ngang tất cả, Đao Vô Tình bước lên khỏi thủ thanh niên đệ nhất đao khách không dễ dàng gì, hấn luôn hùng hực khí thế không hề e ngại, nhưng không hiểu sao lần này lại sinh ra cảm giác bồn chồn.

Đao vô tình, nhưng người thì hữu tình, hẳn có thể thông qua đao khí nhận biết được sâu cạn của đối phương, nhưng đối thủ lần này hẳn không cảm giác được dù chỉ một chút, hết như một gã phàm nhân vậy, khiến hắn nảy sinh chút bồn chồn.

Đao Vô Tình chậm rãi bước lên chiến đài, trong lòng nặng nề không thôi.

- Ha ha, Đao Vô Tình không hổ là thanh niên đệ nhất đao khách, bước đi như hổ thật là vững chãi!

- Sao ta lại cảm thấy hắn đang lo lắng nhỉ?

- Người nói cái quái gì vậy? Người của Vô Sinh Tông vốn dĩ không có cảm xúc, làm sao biết lo lắng?

- Sẽ là một trận đấu nảy lửa đây!

Phía bên kia chiến đài, y phục bay phấp phới, những lọn tóc rối phát phơ, Việt khẽ nheo mắt đánh giá vị thanh niên đao khách trước mặt mình. Không khí xung quanh đối phương có dấu hiệu ngưng đọng, trở nên thập phần trầm trọng, nghe nói đây là đặc trưng của một đao khách thực thụ, xem ra không phải giỡn.

- Diệt Sinh!

Tay phải để đặt tại trên chuôi đao, Đao Vô Tình chậm rãi nói, ánh mắt sắc bén chăm chú tập trung vào đối thủ, chỉ trong chớp mắt trường đao rời vỏ, sát chiêu lập tức tung ra.

Một đoàn hàn quang lãnh khốc mang theo đao khí kinh người đánh ra. Không khí như hoàn toàn biến mất, trong thiên địa vạn vật đều bị hủy diệt, chỉ còn lại có một người một đao, độc cô cầu bại.

Việt khẽ nhíu mày, đao khách vốn dĩ đại khai đại hợp, không hề có hoa chiêu, chỉ một đao đơn giản nhưng lại ẩn chứa năng lực hủy diệt linh lực, khiến hắn dù có Ma Kết Ẩn cũng không hoàn toàn nắm được lộ tuyến ra chiêu của đối thủ.

- Được rồi, cứ va là chạm thôi, ta có ngại chi!

Huyết sắc ma văn lại một lần nữa tái hiện, huyết quang quỷ dị lóe lên, một quyền khoan thai đâm tới, trong mắt chúng nhân thì nhìn nó thật chậm rãi nhưng càng lúc khí thế càng tăng, đến khi chuẩn bị va chạm với một đao của đối thủ thì đã biến thành một trận hồng thủy bao trùm cả một góc chiến đài.

Quyền đao va chạm, diệt sinh đao khí tán loạn bắn ra xung quanh, ma văn bao phủ cả bầu trời, khiến không ít khán giả cảm thấy tê dại.

- Tuyệt Sinh!

Diệt Sinh bị một quyền của đối phương đâm vỡ, Đao Vô Tình cũng bị đẩy lùi ba bước, trong quá trình lùi lại, cổ tay hắn run run, trên trường đao bắn ra quang mang trăm kim liệt thiết, tựa như bỏ qua cự ly không gian, xuất hiện trước mặt đối thủ bổ xuống.

- Hay lắm! Không ngờ Tinh Nhi có thể vận dụng Tuyệt Sinh đến mức độ này!

Trên khán đài, Vô Sinh tông chủ mừng rỡ bật dậy, trận này chưa biết thắng thua ra sao, nhưng người thừa kế của Vô Sinh Tông đã thấu hiểu thế nào là đao pháp thực thụ rồi!

Việt trong lòng cũng phải khen hay, một chiêu này nhìn qua có vẻ xuyên qua hư không, thực tế là ngưng linh lực tán loạn trong không khí để tạo thành đao khí bổ tới. Muốn diệt tuyệt sinh mệnh, trước hết phải phát hiện ra sinh mệnh, khả năng sử dụng đao pháp thực sự đã đạt đến mức lô hỏa thuần thanh.

Chỉ có điều đã sử dụng đến linh lực tán loạn trong không khí thì khó mà qua được Ma Kết Ẩn của hắn.

Đao khí khủng bố Tuyệt Sinh bổ xuống khoảng không, thân hình Việt đã xuất hiện trước mặt Đao Vô Tình từ bao giờ, một quyền nện tới, không có chút ba động nào, xung quanh Đao Vô Tình trở nên yên tĩnh một cách đáng sợ.

- Đờ không được!

Đao Vô Tình cả kinh, con mắt mở to, vội đề thăng tới cực hạn, lui mạnh về phía sau, không ai biết hắn vì sao phải lui nhanh như vậy, bởi vì trong mắt họ một quyền của Việt quả thực không có chút uy hiếp nào.

Thế nhưng khi con bão đã đổ bộ, thì có thể trốn đi đâu đây?

Quyền phong bùng nổ, điên cuồng vụn nát không khí, tạo thành những vết cắt sắc lẹm như đao khí mở rộng, dù đã lui lại rất nhanh nhưng Đao Vô Tình vẫn không hoàn toàn thoát được, ngực áo bị vụn nát, bộ ngực cường tráng lộ ra những vết cắt mịn, huyết tinh tràn ra.

- Người cùng Kiếm Tu La đánh một trận rất đặc sắc, đem sát chiêu dùng trên người hắn toàn bộ thi triển ra đi!

- Như người mong muốn! Vô Sinh!

Chiến đài lập tức trở nên ngưng đọng lại, không khí trầm trọng, vạn vật tiêu điều, ngay cả việc cử động cũng trở nên khó khăn, không phải không làm được, mà không muốn làm, tâm trạng trở nên vô cùng chán chường. Một đạo Vô Sinh này, thực sự khiến con người ta không còn muốn sống nữa.

Keeng!

Tiếng kim thiết va chạm vang lên, khán giả như choáng tỉnh, chỉ thấy trong tầm mắt của họ, thanh trường đao của Đạo Vô Tình dừng lại ngay trước yết hầu của Việt, bàn tay tràn ngập huyết văn của hắn nắm chặt lấy mũi đao, đồng thời tay còn lại ngưng thành quyền nện lên thân đao.

Đạo Vô Tình thâm hô không ổn, từ thân đao truyền đến một chấn động tương đối nhẹ nhàng, nhưng rất nhanh khuếch đại thành một luồng xung kích không lồ cuốn tới cánh tay hắn. Phong kinh như đao cắt khiến thanh trường đao bật ra, thiếu chút nữa thì rời tay.

Đối với đạo khách, đao bị ép phải rời tay không khác nào sự sỉ nhục, Đạo Vô Tình cắn răng, hai tay nắm chặt trường đao, mạnh mẽ bỏ xuống, muốn thoát khỏi sự khống chế của đối thủ.

Thế nhưng phong bạo đột nhiên biến mất, ngay khi thanh đao bỏ xuống thì một quyền vô thanh vô thức nện lên ngực của Đạo Vô Tình, cả người hắn bị đâm bay về phía sau, linh lực hộ thể bị xé toạc.

Khỏe miệng trào ra tiên huyết, thần sắc Đạo Vô Tình ngưng trọng như nước, thân thể tại không trung, mạnh mẽ đề thăng linh lực, mạnh mẽ xé tan xung lực đang không ngừng xâm chiếm cơ thể, đầu ngón chân vừa chạm mặt đất, lập tức khống chế lại thân hình.

- Đây là một đạo cuối cùng của ta! Nếu phá được, ngươi thắng!

- Vô Tình Tam Tuyệt Đao, không phải đủ ba đạo rồi sao, vẫn còn một đạo nữa?

Việt đang muốn thừa cơ xông tới kết thúc cuộc chiến, không ngờ nghe được lời của đối phương khiến hắn ngưng lại, thực sự cảm thấy hứng thú.

Phải biết rằng từ đầu đến giờ hắn không quá chú tâm vào các cuộc tranh tài, cũng là do đối thủ quá mức yếu ớt, trình độ cũng lằng nhằng, căn bản không thể nào khiến hắn có thái độ đúng mực được. Nhưng Đạo Vô Tình này, đạo pháp thực sự tinh diệu, khiến hắn vô cùng coi trọng.

- Đao này có tên: Vô Thứ!

Không rào trước đón sau, không hoa mỹ tráng lệ, một đạo trầm trọng bổ ra, lần đầu tiên trong đạo của Đạo Vô Tình mang theo khí phách thiên thu của một vị bá vương, điều cần có ở một đạo khách.

Đương nhiên nếu chỉ có vậy thì không thể nào xưng là một đạo tối hậu được, Vô Tình đao, tác động đến cảm xúc của đối thủ, một đạo tối hậu này, còn tác động đến toàn bộ giác quan.

Thiên địa im ắng, vạn vật biến mất, mọi thứ trở nên tĩnh lặng dị thường, bản thân khán giả đều có cảm giác trước tối đen, hai tai bất động, không thể hít thở, mọi thứ đều bị xóa nhòa, không còn lại chút gì cả.

- Diệt tuyệt sinh cơ, thiên địa vô thứ! Tình Nhi làm không sai!

Vô Sinh tông chủ tâm trạng vô cùng bình tĩnh, một đạo này hắn không ngờ đệ tử mình lại có thể lĩnh ngộ ra một tuyệt đao như vậy, cho dù chưa hẳn có thể chiến thắng, nhưng đã đủ làm lão hài lòng rồi. Đệ tử hắn nhất định sẽ bước rất xa trên đạo đạo, đưa Vô Sinh Tông lên tới đỉnh cao.

- Hay cho một đạo Vô Thứ!

Việt đứng tại chỗ không hề di động, thân thể giãn ra, kiểu đối thủ như Đạo Vô Tình khiến Ma Kết Ẩn và Bảo Bình Ẩn hoàn toàn không thể phát huy được quá hai thành, khá là khó chịu.

Song thủ đột nhiên huy động, linh lực theo đó điên cuồng phóng ra, tạo nên một cơn lốc bao trùm lấy toàn bộ cơ thể hắn. Đương nhiên phòng ngự như vậy không có tác dụng gì, kiếm của đối phương đã xuyên qua từ lúc nào, nhưng đối với hắn thì cũng đủ rồi.

Song thủ như hai con tiểu ngư lập tức lao về một phương vị, chắp vào khoảng không, lập tức bắt được lưỡi đao lạnh lẽo của đối thủ, vô số hỏa tinh tí tách bắn ra, bởi vì quán tính, những hỏa tinh này toàn bộ bắn về phía Việt, cách khoảng không bao phủ hắn ở bên trong, tựa như một đóa hoa lửa bắn về phía hắn, vô cùng mỹ lệ, kinh tâm động phách.

Chỉ có điều Việt cũng không chút vui mừng, bàn tay trái nắm chặt lưỡi đao, tay phải ngưng thành quyền, Tứ Ấn đồng loạt thôi động, một quyền mang theo bão táp đâm về một phương vị khác.

Sau một khắc, hai mảnh tàn quang một trái một phải bắn ra, ở mặt võ đài phía sau lưng Việt cắt ra vết tích thật sâu, kéo dài mấy chục thước. Còn đối thủ của hắn, thân hình như một con diều bay về một góc chiến đài.

Bất chấp máu tươi không ngừng từ mũi từ miệng trào ra, và cả trước ngực, ánh mắt Đạo Vô Tình vô thức nhìn về thanh trường đao trong tay đối phương, mở miệng cười khổ:

- Ta bại!

Chương 166: Ngắt sen

Cầm trong tay thanh trường đao của Đao Vô Tình, Việt có thể cảm nhận được nó đang gây giữa hết như có linh tính vậy, đương nhiên không thể nào có chuyện đó, chỉ đơn giản là bản mệnh linh lực của đối phương đang thôi thúc thanh trường đao này mà thôi.

Thanh trường đao đường nét vẫn còn rất thô, có thể chỉ là đao phôi, hoặc cũng có thể là do đao khách khoái sự đơn giản như vậy. Không rõ làm từ vật liệu gì mà lưỡi đao gần như trong suốt, nhưng có thể khẳng định phẩm cấp cao hơn hẳn Tuyệt phẩm bảo thương mà Việt đang có.

- Trả lại người!

Thanh trường đao này đã dung nhập bản mệnh linh lực của Đao Vô Tình, Việt căn bản không thể sử dụng, hẳn cũng không đủ khả năng hủy diệt nó, vì vậy trả lại là sự lựa chọn tốt nhất. Dù sao thế lực của Vô Sinh Tông không phải chuyện đùa, hẳn thì lại không phải kẻ ngu.

Đao Vô Tình nhận lại đao, chậm rãi tra vào vỏ. Thông thường binh khí hay được cất trong không gian chứa đồ, thậm chí mệnh binh còn có thể thu vào bên trong cơ thể, nhưng đao khách hay kiếm khách đặc biệt coi trọng thần binh của mình, nó như là tín ngưỡng vậy, lúc nào cũng phải cầm

Việt đương nhiên không hiểu những chuyện đó, trong mắt hắn thì đám đao kiếm tu thích xách theo đao là để cho oách chẳng, công nhận nhìn cũng thấy ra chất lãng tử ra phết.

Đối thủ tiếp theo của Việt là Kiếm Tu La, không có gì ngạc nhiên khi vị thanh niên đệ nhất kiếm khách này lựa chọn nhận thua. Ngay cả một kiếm Vô Sinh hẳn còn không tiếp được, nói gì đến tư cách khiêu chiến Việt chứ.

Theo trận chiến này kết thúc, vòng thứ bốn mươi bảy đã không còn thanh niên đầu sỏ quyết đấu, hứng thú của người xem giảm đi, loại tình huống này không có duy trì liên tục được thời gian bao lâu, đợi vòng đấu này chấm dứt, sắc trời đã tối đen, so đấu ngày hôm nay đã kết thúc.

Một đêm dài không ai có thể ngủ được, vì ai cũng hiểu rằng mai là ngày thi đấu cuối cùng, những trận quyết chiến tới hậu đang chờ.

Ngày thứ hai, bầu trời lát phát mưa nhẹ, rơi xuống mặt đất, lộ vẻ âm u phụ trợ Thiên Nguyệt Cổ Thành càng phát ra vẻ tang thương.

Bên trong đấu trường, người người tấp nập, tiếng cười nói tranh cãi bay vút tới tận trời, chút mưa nhỏ ấy đối với đám tu giả bọn họ mà nói, căn bản không có chút ảnh hưởng nào.

- Hôm nay sẽ diễn ra những vòng đấu cuối cùng, những kẻ mạnh nhất rồi sẽ phải đối đầu với nhau!

- Cứ nghĩ khôi thủ vẫn là chuyện riêng của hai vị Thái tử, không ngờ lại có hai kẻ vô danh một đường giết tới!

- Liên Sinh Liên, Nam Vân Thiên, Thiên Lý Minh và..., này, thốt hắc mã kia tên là gì vậy nhỉ?

- Phải rồi, người hỏi ta mới nhớ ra! Ai biết tên của tiểu tử kia không?

- Không, ta cũng mãi chú ý đến màn trình diễn của hắn quá, đúng là không biết đến tên của hắn!

- Ta hiểu rồi! Có một số gã không hề quan tâm đến danh tiếng, người không đánh bại hắn thì không có tư cách biết tên hắn!

Đem những lời bàn tán của mọi người vào trong tai, Việt có chút không biết nói gì cho phải. Đúng là ngẫm ra cũng thấy lạ, thế quái nào từ đầu đến giờ không có tên khốn nào hỏi tên hắn vậy? Hẳn cũng đâu phải cao ngạo như võ sĩ đạo, hỏi tên là nói ngay chứ có gì đâu.

Khẽ lắc đầu, Việt ném mấy suy nghĩ vớ vẩn cùng những lời bàn tán nhạt nhẽo ra sau đầu, bắt đầu tập trung vào tình hình phía trước.

Như vậy là trước mắt hắn chỉ còn ba vòng đấu nữa, một danh ngạch tiến vào Bí cảnh đã nắm chắc trong tay rồi, việc cạnh tranh thứ hạng đối với hắn không mấy quan trọng. Thứ hắn muốn là cơ hội giao chiến với những kẻ mạnh nhất.

Ánh mắt hắn lần lượt nhìn về phía ba người còn lại, cuối cùng dừng lại ở một người quen cũ, là người đã tặng hắn một con ngựa mà ban đầu hắn tưởng mặt hàng vớ vẩn, đến tận khi bán lấy tiền hắn mới biết nó đáng giá thế nào.

Đối phương cũng nhìn về phía hắn, con mắt lạnh lạn sáng rực thần quang, thể hiện sự tinh minh đáng sợ của con người này, nhưng con mắt chợt bị che đi kia mới là thứ khiến Việt cảm thấy áp lực.

“Xem ra không phải bị chột!”

Ngày thi đấu cuối cùng của Thiên Nguyệt chiến bắt đầu trong sự chờ đợi của mọi người, và không phụ sự kỳ vọng, ngay trận mở màn đã báo hiệu một ngày thi đấu hấp dẫn ở phía trước.

Nam Phong bâng bài danh thứ 4 và thứ 5, Lục Dương sơn Lục Diễm đối đầu Thiên Diệp môn Diệp Thiên Thủ.

Diệp Thiên Thủ bộ dáng phong khinh vân đạm, Lục Diễm thì hùng hực bức nhân, chỉ từ khí chất đã thấy được sự đối nghịch giữa hai kẻ này.

Đã từng giao thủ với Lục Diễm nên Việt nắm rõ tương đối thực lực của họ Lục, còn Diệp Thiên Thủ thì hẳn không quá rõ ràng vì đối phương vừa lên đài đã nhận thua trước hắn rồi. Tuy là Lục Diễm xếp hạng cao hơn, nhưng gã họ Diệp này khiến hắn có cảm giác khó nắm bắt, có mùi nguy hiểm.

Hai vị thanh niên cường giả lừng danh lao vào nhau, gần như ngay từ đầu đã tung ra những sát chiêu của bản thân, có lẽ do đã quá hiểu nhau, hoặc chỉ đơn giản là chướng mắt nhau.

Cuối cùng sau hơn một trăm hiệp, Diệp Thiên Thủ giành được thắng lợi, khiến không ít người phải trầm trồ thán phục không thôi.

Những người còn lại cũng lần lượt lên đài, tiến hành các hồi long tranh hổ đấu, nhưng căn bản không thể nào khiến khán giả thỏa mãn, bởi vì tất cả đều nóng lòng chờ đợi hồi quyết đấu đỉnh phong.

Đến tận lượt đấu thứ 23, quyết đấu đỉnh phong cũng đến. Trong ánh mắt chờ mong của mọi người, Thiên Lý Minh chậm rãi bước lên chiến đài, hắc bào tung bay theo gió càng tăng thêm vẻ phong trần, cộng thêm nụ cười thân thiện luôn thường trực trên môi, khiến mắt nữ hài đều phát sáng.

Đối thủ của hắn, là một tiểu đầu sỏ thực sự, là nhân vật truyền kỳ trong giới thanh niên, phủ bóng ma xuống bao nhiêu anh kiệt, Nam Phong bâng đệ nhất danh, Huyết Liên thái tử Liên Sinh Liên.

- Vốn dĩ tưởng rằng người có thể cạnh tranh đệ nhất với ta chỉ có Nam Vãn Thiên mà thôi!

Liên Sinh Liên chấp hai tay sau lưng chậm rãi nói, vẫn luôn giữ khí độ nhàn nhã nhưng vô cùng có mị lực của mình, nhưng đối thủ của hắn cũng không hề kém cạnh, ít nhất là về khí chất.

Thiên Lý Minh nhún vai đáp:

- Ta biết ngay rất mạnh, nhưng thú thật ngay từ đầu ta không nghĩ rằng ngươi có thể cạnh tranh đệ nhất!

- Ngươi...

Liên Sinh Liên thoáng chút tức giận, nhưng hắn chỉ dừng lại ở một cái nhíu mày, rất có thể đối phương muốn khích hắn, không nhất thiết phải sinh khí vì chuyện nhỏ như vậy.

- Nhất Bộ Sinh Liên!

Liên Sinh Liên bắt đầu phát động thể công, thông dong bước về phía trước, động tác vô cùng chậm rãi nhưng trong mắt mọi người thì ẩn chứa vô số huyền cơ, dường như mỗi khi chân hắn đặt xuống là vô số hoa sen hiện lên.

Hắc bào tung bay trong gió, Thiên Lý Minh cũng không mở ra song dực bay lên, trên tay hắn xuất hiện một thanh đại kích, cách không bỏ tới.

Ầm ầm!

Linh lực ly thể tạo ra kinh phong như rồng quá hải, thể không thể đỡ, trong nháy mắt đầy dạt toàn bộ hoa sen sang hai bên, đánh tới Liên Sinh Liên.

Thế nhưng Liên Sinh Liên thân hình quá mức phiêu hốt, chỉ thấy kinh phong mạnh mẽ bổ vào khoảng không, một đóa huyết liên chậm rãi nở ra bên cạnh Thiên Lý Minh, thân ảnh của Liên Sinh Liên cũng từ đó hiện ra, một chưởng đánh tới. Cự li gần, cùng với lực lượng khủng bố, khó mà chống đỡ.

Hắc bào bốc lên cao, trong nháy mắt biến thành một đôi hắc dực cự đại, chỉ khẽ vỗ lập tức biến cả khoảng không xung quanh Thiên Lý Minh bị ràng buộc, tựa như ngục tù vậy, khiến cho một quyền của Liên Sinh Liên trở nên cực kỳ chậm chạp.

Thanh đại kích trong tay Thiên Lý Minh lập tức thừa cơ bổ xuống ngực của đối thủ, chỉ cần bổ trúng lập tức phân ra thắng bại. Thế nhưng thân hình Liên Sinh Liên lại biến mất, chỉ để lại một đóa huyết liên nát vụn.

Thiên Lý Minh đương nhiên biết không dễ dàng đắc thủ như vậy, đôi cánh sau lưng vỗ nhẹ, thân hình hắn không khác nào thuấn di, xuất hiện ở một phương vị khác, thanh đại kích trong tay bỗng chốc trở nên cực lớn, bổ thẳng tới.

Tia máu phụt ra, lập tức có vô số huyết liên hiện lên bao quanh Thiên Lý Minh, khiến hắn cảm thấy linh lực của mình đang bị hút đi, song dực lay động, hóa thành hai đạo phong nhận chém nát toàn bộ huyết liên.

Hai vị thanh niên cường giả liên tục giao chiêu, Thiên Lý Minh bình thường luôn hòa nhã nhưng khi lên đài lại vô cùng dữ dội, hết như thiên quân vạn mã, liên tục nghiền ép Nam Phong bâng đệ nhất danh Liên Sinh Liên.

Sự chênh lệch về thế trận lớn đến nỗi, đến cuối cùng Thiên Lý Minh một kích đánh bại vị Nam Phong Bảng đệ nhất nhân này cũng không khiến khán giả bất ngờ. Một kích khủng bố của hắn để lại trước ngực Liên Sinh Liên một vết sẹo lớn, và để lại trong lòng vị Huyết Liên thái tử này, một vết sẹo còn lớn hơn nhiều.

Trận đấu của Liên Sinh Liên kết thúc, Việt cũng chậm rãi ngồi dậy, bởi vì hắn biết, đến lượt mình lên sân diễn ngày hôm nay rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Đạp thiên

Kiểm là quân chủ trong binh khí, đao là bá vương trong binh khí, nhưng so với một Đao Vô Tình lãnh khốc băng hàn và một Kiếm Tu La quỷ dị khó đoán, thì Liên Sinh Liên và Nam Vấn Thiên càng giống một bậc quân chủ và bá vương hơn.

Nếu như Liên Sinh Liên toát ra vẻ ung dung độ lượng nhưng đầy cao quý của một bậc quân chủ, thì Nam Vấn Thiên lại mang một thân khí phách thiên thu của một vị bá vương.

Tuy chỉ đứng thứ 2 trên Nam Phong Bảng, nhưng thực lực của Nam Vấn Thiên không hề thua kém chút nào so với người đứng thứ nhất, đây là điều được mọi người thừa nhận. Vì vậy sau khi Liên Sinh Liên bại trận, nếu trận này Nam Vấn Thiên cũng thất bại thì tốt, nếu hắn thắng thì coi như cuộc thi kết thúc.

Đương nhiên là chẳng có ai mong đợi một kết thúc nhạt nhẽo như vậy, Thiên Nguyệt chiến mười năm có một, vì vậy mà hầu như tất cả đều chờ mong thót hắc mã này sẽ tiếp tục tạo nên bất ngờ.

Nam Vấn Thiên hiển nhiên rất coi trọng trận đấu này, việc đối thủ lâu năm của hắn thất bại theo một cách không thể cay đắng hơn khiến hắn biết địa vị của những kẻ như bọn hắn, vốn dĩ chẳng vững bền gì.

Khí thế trên người càng lúc càng thịnh, Nam Vấn Thiên như hóa thân thành một vị bá vương quân lâm trần thế, phách khí quét ngang sơn hà, dù là chiến đài cũng có chút rung động dữ dội.

- Chiến thôi! Phệ Thiên Ân!

Nam Vấn Thiên ngửa mặt lên trời, dường như câu thông với một lực lượng nào đó ở cõi vô cực, song thủ hợp thành một bồ một chưởng ấn cự đại về phía đối thủ, năm ngón tay che phủ cả bầu trời.

Rõ ràng Nam Vấn Thiên đã nghiền cứu rất kỹ đối thủ của mình, một chưởng ấn này hoàn toàn không sơ hở, căn bản không thể nào né tránh, công kích diện rộng nhưng lại có tính tập trung, một chiêu thức công kích cực mạnh.

Việt cũng không có ý định né tránh, chậm rãi cất bước đi thẳng vào chưởng ấn đang áp tới. Theo mỗi bước của hắn, linh lực quanh quần xung quanh dần trở nên bạo liệt, một quyền theo đó như con bão chuẩn bị hình thành, dễ dàng xuyên qua chưởng ấn cự đại, không dừng lại mà tiếp tục đánh về phía Nam Vấn Thiên.

Nam Vấn Thiên nhũ mây, mặc dù quyền của đối phương còn chưa tới, nhưng hắn cảm giác bản thân như đang lạc vào trong con bão, nhất thời linh lực có dấu hiệu tán loạn, không thể tự chủ được cơ thể.

- Bạo Thiên!

Đúng lúc chỉ mình treo chuông, Nam Vấn Thiên khẽ cắn đầu lưỡi, lập tức linh lực như núi lửa bạo phát, hắn liên tục đánh ra năm chưởng, mỗi chưởng ấn lại bạo tạc rực rỡ hết như pháo hoa đêm giao thừa, có xu thế hủy diệt phong bạo đang dần hình thành.

Phong bạo bị lực lượng bạo tạc triệt tiêu, nhưng một quyền của đối phương vẫn thừa hư mà nhập, xuyên qua chiến trường bừa bãi nện vào ngực Nam Vấn Thiên với tốc độ đột nhiên gia tăng khủng khiếp.

- Kháng Thiên khai!

Nam Vấn Thiên hét lớn, trên cơ thể tán mác ra một bộ chiến giáp tạo thành từ linh lực, vô cùng rắn chắc, trong giờ khắc quyết định có thể giữ lại một mạng. Thế nhưng trước một quyền của đối thủ, linh lực khai giáp lập tức vỡ nát, trước ngực bị trọng quyền oanh kích máu thịt văng tung tóe, cả người mạnh mẽ văng về phía sau.

Nếu không phải có Kháng Thiên khai, một quyền vừa rồi e rằng đã xuyên thủng cả ngực hắn.

- Người đã thành công làm ta tức giận! Thượng Thiên!

Nam Vắn Thiên hét lớn, song thủ hướng lên cao, khẽ xoay động rồi vỗ xuống, lập tức trên bầu trời xuất hiện một bàn tay khổng lồ lấy thế phách son liệt địa, kích phá hư không vỗ xuống.

Cả chiến đài kiên cố cũng không chịu được lực lượng này, ầm ầm chấn động, xuất hiện vô số vết nứt chằng chịt, tạo thành hình dáng cự chưởng lớn đến ba trượng, chỉ có điều mục tiêu nhắm đến thì đã không còn ở đấy.

- Ta thực sự không hiểu, lẽ nào có người đứng yên chờ cự chưởng của người vỗ xuống sao?

Việt khẽ lắc đầu, thân hình hắn lại một lần nữa tiếp cận Nam Vắn Thiên, một quyền tình lặng trước cơn bão của hắn lại nện xuống. Nhưng Nam Vắn Thiên hiển nhiên đã phòng bị, song thủ hợp lại muốn chặn đứng một quyền của đối thủ.

Cả người Nam Vắn Thiên bay ngược về phía sau, nhưng thân hình Việt lần đầu tiên bị đẩy lui lại ba bước. Là phách giả trong giới thanh niên, rõ ràng lực lượng của Nam Vắn Thiên không phải chuyện đùa, tuy nhiên thua thiệt chính là thua thiệt, nó thực sự khiến hắn tức điên lên.

- Vắn Thiên!

Nam Vắn Thiên ngửa mặt lên trời, linh lực trong cơ thể điên cuồng thôi động, chỉ thấy trước ngực xuất hiện một chiếc vương ấn bằng đá với đường nét vô cùng thô sơ. Thạch ấn xoay tròn, liên tục truyền những chấn động lên không trung, dường như đang thực sự vắn thiên.

Theo chuyển động của thạch ấn, linh lực trên người Nam Vắn Thiên không ngừng được kéo lên, rất nhanh vượt qua thực lực vốn có của cấp độ, khiến cơ thể hắn hết như đang bốc cháy vậy.

Rắc!

Lòng bàn chân hắn giẫm xuống, mặt chiến đài không chịu nổi lực đạo, vô số khe rãnh băng khai, không ngừng lan rộng ra xung quanh.

Thời gian không tới nửa cái chớp mắt, khí thế và chiến lực Nam Vắn Thiên đột ngột nâng cao một bước, hắn rít gào một tiếng, cả người từ mặt đất bay lên, thạch ấn xoay tròn ép nát không khí, ở trên không trung ngưng tụ ra một chưởng ấn mạnh mẽ vô xuống, nửa cái chớp mắt nữa trôi qua đã đến trước mặt đối thủ.

Dưới đài, chứng kiến Nam Vắn Thiên đại phát thần uy, lớp thiếu niên thiên tài hoảng sợ thất sắc, bọn họ không nghĩ tới thực lực chân chính của vị Thiên Nam thái tử này lúc bạo phát Mệnh binh lại đáng sợ như vậy, ầm ầm xu thế vượt qua cả Nam Phong băng đệ nhất nhân Liên Sinh Liên.

Thân hình Việt rất nhanh di dời đến một phương vị khác, thế nhưng ngẩng đầu lên vẫn thấy cự chưởng vỗ xuống đầu mình, kèm theo đó là tiếng cười bá đạo của Nam Vắn Thiên.

- Vắn Thiên đã ra, chính là lực lượng của 'Thiên', người có thể trốn đi đâu!

Nương theo tiếng hắn đang nói, chưởng ấn càng mở rộng hơn, che phủ cả một mảnh bầu trời, dường như thượng thiên đang thực sự giáng xuống vậy.

- Thiên? Người nghĩ mình là ông trời sao?

Việt nhếch miệng cười, huyết sắc ma văn theo đó hiện lên trên cánh tay của hắn, linh lực ly thể hóa thành vô số sóng nước chậm chòn từng đợt đánh lên bầu trời, nhưng không thể nào cản được cự chưởng đang vỗ xuống kia, hết như sóng vỗ bờ biển vậy.

Tuy nhiên hắn cũng chỉ cần có vậy, một quyền theo sóng nước dập dờn đâm lên, chỉ trong chớp mắt sóng vỗ bờ biển thành sóng thần, theo thân hình đang lao lên của Việt đánh thẳng vào cự chưởng khổng lồ.

Huyết lãng điên cuồng phá tan chưởng ấn khổng lồ, thậm chí cuốn theo nó tiếp tục ập về phía Nam Vắn Thiên.

- Cái gì?

Nam Vắn Thiên cước bộ lui nhanh, vừa vận tránh ra khỏi cự lãng đang ập tới, nhưng vẫn bị kinh phong thổi bay về một góc chiến đài.

- Khốn kiếp, Vắn Nam Thiên!

Không chịu nhận thua, Nam Vắn Thiên hét lớn, thạch ấn trước ngực xoay tròn không ngừng phát ra những tiếng rít rợn người, khí thế trên người hắn không ngờ lại tiếp tục được kéo lên, thậm chí vượt qua cả giới hạn chịu đựng của thân thể, bằng chứng là những vết nứt không ngừng xuất hiện trên da thịt hắn.

Một cự chưởng lại vỗ xuống, không lớn như chưởng ấn vừa rồi nhưng lại mạnh mẽ hơn nhiều, chưa đến nơi nhưng sức ép đã ập xuống chiến đài, phong tỏa hoàn toàn đường lui của đối thủ.

- Ta đã nói rồi, người không phải ông trời! Mà dù người có là ông trời thì sao chứ, ta luôn sẵn sàng đạp thiên!

Thân thể Việt thẳng tắp, quanh thân hắn không khí bắt đầu vận vẹo, phảng phất vân hải bồn đặng, huyết sắc lập lòe như bọt nước bắn lên không ngớt.

Cự ấn ập xuống, thân hình hắn cũng động, huyết lãng cuồng phách, từng tia huyết quang như điện bắn ra, vô cùng quỷ dị dọa mắt.

Cự chương mạnh nhất của Nam Ván Thiên lập tức bị huyết lãng nuốt chửng, hết như một con thuyền mùa bão giữa đại dương mênh mông.

Sát chiêu bị phá, thân hình Nam Ván Thiên kịch liệt lui về sau, miệng ứa ra máu, bị phản phệ mà gặp thương. Nhưng hắn cũng không có thời gian lau vết máu, bởi con sóng thần của đối phương không dừng lại mà tiếp tục ập về phía hắn, như một con ác quỷ đang đuổi theo con mồi của mình.

Chỉ có điều lần này hắn không né kịp, thạch ấn trước ngực mở ra bức tường phòng hộ, Kháng Thiên khai giáp càng trở nên rõ nét hơn, Nam Ván Thiên tung ra toàn bộ khả năng, cố gắng chặn lại đợt công kích không lồ của đối thủ.

Con sóng màu máu hoàn toàn nhấn chìm Nam Ván Thiên, khán giả căng mắt ra xem, ai cũng muốn biết rốt cuộc Nam Ván Thiên có thể chống lại một đợt công kích này không.

Huyết lãng rút đi, để lại thân thể tàn tạ rách rưới của Nam Ván Thiên, nhàu nhĩ không chỉ ở trang phục, mà ở ngay trên thân thể hắn.

Nam Ván Thiên, bại!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 168: Chung kết

Đánh bại Nam Ván Thiên, không có gì ngạc nhiên khi vòng thứ 48 gặp Liên Sinh Liên, Việt tiếp tục đánh bại vị đệ nhất danh của Nam Phong bảng này, việc này thực sự khiến hắn sinh ra chút bồi hồi.

Nhớ lại ngày mới đến Thiên Nam đế quốc, được ngồi trong tửu lâu nghe kể về Nam Phong bảng, về Thập cường, và về người đứng ở ngôi Đệ nhất, thực sự khiến hắn cảm thấy áp lực không thôi.

Thậm chí còn có truyền kỳ Đệ nhất danh Nam Phong bảng từng đánh bại cường giả Bước thứ hai, giờ nghĩ lại thấy lời đồn quả nhiên chỉ là lời đồn, căn bản không thể tin được. Có thể Liên Sinh Liên thực sự chém giết một vị cường giả Bước thứ hai, nhưng có lẽ lúc đó người kia đang trọng thương sắp chết, họ Liên chỉ là thuận tay dắt dê mà thôi.

Chiến thắng này khẳng định sự cách biệt giữa hắn, không, phải nói là bọn hắn, và phần còn lại. Bởi vì ở trận đấu sau đó, Thiên Lý Minh cũng đã bại Nam Ván Thiên, trong một thế trận vô cùng áp đảo.

Vòng đấu thứ 48, vòng đấu cuối cùng diễn ra, các thiên tài đều chạm trán kinh địch lâu năm của mình. Viêm Linh đánh bại Băng Linh sau một trận chiến cực kỳ diễm lệ; Luyện Bất Hoại cũng hạ gục Tả Kim Thủ; Kiếm Tu La thất bại trước Diệp Thiên Thủ; Thiên Lý Thanh gian nan thắng lợi trước Lục Diễm, đẩy vị thiên tài Lục Dương sơn này xuống đáy của Thập cường.

Đặc biệt, trận quyết đấu tranh hạng ba, Liên Sinh Liên thắng hiểm nửa thức, thêm một lần chiến thắng trước Nam Ván Thiên, nhưng hắn không chút vui vẻ, ánh mắt đậm đặc hạ đài, chuẩn bị quan chiến trận chung kết được chờ đợi nhất.

Trận đấu này không chỉ trận đấu cuối cùng của thiếu niên cao thủ, cũng là một trận đấu cuối cùng của vòng thứ 49, vô số ánh mắt tụ tập trên người hai người, hô hấp đều ngừng lại.

Việt chậm rãi bước lên đài, gương mặt cực kỳ anh tuấn, bộ dáng nhàn hạ bất cần của hắn khiến không ít thiếu nữ phải say mê.

Thiên Lý Minh cười nhạt, một bước bước ra, ngay lập tức xuất hiện ở đối diện Việt, tốc độ đáng sợ ồ lên một trận kinh hô.

- Bằng hữu, lại gặp nhau rồi! Quả nhiên cảm giác của ta là đúng, ngươi thực sự khó lường!

- Cảm giác sao? Ta thì không tin đâu!

- Không thể giấu được ngươi! Tung ra thực lực mạnh nhất chứ?

- Còn tùy vào thực lực của ngươi nữa! Giết gà, ta không thể dùng dao chuyên mổ trâu được!

Hai người đứng đối mặt nói chuyện với nhau hết như bằng hữu lâu năm, người thì thân thiện kể lại tùy ý, nhưng một cỗ khí thế bề ngễ thiên hạ không hiểu từ đâu tràn ngập ra, xuyên qua hộ tráo quang mạc khuếch tán ra ngoài.

- Bên trong có ngao khí!

Đó là nhận định chung của tất cả, hai gã này đều là người như vậy.

Thiên Lý Minh chậm rãi nâng hai tay lên, không thấy có bất kỳ hiện tượng gì xảy ra, linh lực cũng chẳng bùng phát, thế nhưng trên khán đài xung quanh, khán giả bỗng nhiên đồng loạt nghiêng ngả, thân hình đổ lung tung, nhất thời không cách nào không chế được bản thân.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Xung quanh bọn họ dường như xuất hiện vô số xiềng xích vô hình, rơi vào nơi giao nhau của các dòng hải lưu, khiến cho bản thân mất tự chủ, chỉ biết phó mặc theo dòng nước.

- Là Khí động, hẳn đã chạm đến Bước thứ hai?

Người nhận ra vấn đề chỉ có những vị cường giả Bước thứ hai ở tầng khán đài cao nhất, bởi vì bọn họ cảm nhận được quy tắc thứ hai của thiên địa đang bị khuấy động, được gọi là "Khí".

Đám thanh niên thiên tài nghe thấy vậy thì giật mình kinh hãi, còn đám viên mãn giả đang quan chiến thì hàm mộ không thôi.

Trong số bọn họ có không ít người tùy thời đều có thể bước vào Bước thứ hai, nhưng cái gọi là tùy thời đó, có thể là ngày mai, cũng có thể là mười, hai mươi năm nữa. Cũng có người, cả đời đều bị hai chữ tùy thời đó ám ảnh, chỉ cần bước ra một bước là tiến vào Đệ nhị Bộ, nhưng bước đó, sao mà khó khăn đến như vậy chứ.

Nhưng tiểu tử Thiên Lý Minh này lại hoàn toàn khác. Khí động, chính là khả năng gây ảnh hưởng đến "khí", dù chỉ là những tác động rất mơ hồ mà thôi, nhưng đó mới thực sự chạm vào Bước thứ hai. Chỉ cần đặt chân xuống, là thuận lý thành chương, thành công đột phá Đệ nhị Bộ.

- Bằng hữu, bày ra thực lực chân chính đi!

Thiên Lý Minh khí thế tăng vọt, hắc bào sau lưng chậm rãi biến thành một đôi cánh màu đen khổng lồ giương rộng, hắn mỉm cười thân thiện nhưng không ai cảm thấy hắn dễ chọc hết, thậm chí không nên trêu vào hắn.

- Như người mong muốn!

Việt khẽ cười, thực lực của đối phương vượt ngoài dự đoán của hắn, thực sự khiến hắn cảm thấy vô cùng hứng thú, muốn đánh một trận ra trò.

Trên thân thể hắn, huyết sắc ma văn nhàn nhạt xuất hiện, chậm rãi đậm lên, cuối cùng bao phủ toàn bộ da thịt của hắn. Trên mặt, cổ, tay chân, tại những nơi y phục bị rách khiến cho da thịt lộ ra, có thể thấy được ma văn dày đặc không ngừng động đậy như có linh tính, huyết quang lóe lên quỷ dị, toàn bộ khán giả đều cảm thấy như có tảng đá đè trước ngực, vô cùng khó thở.

Chỉ trong chốc lát một gã thanh niên trẻ tuổi nhiệt huyết đã hóa thành một gã ma vương lãnh khốc, nụ cười nhếch một bên mép càng khiến hắn trở nên quỷ dị, làm cho người chứng kiến phải cảm thấy lạnh gáy.

Lần đầu tiên, hắn thôi động huyết sắc ma văn bao phủ lấy toàn bộ thân thể, chính thức hóa thành Thiên Ma!

- Nhất trọng Thể tu, thực sự là nhất trọng thiên thể tu!

Luyện Cương Tông tông chủ bật người dậy, âm thanh có chút khó khăn, không thể tin nổi vào mắt mình.

- Luyện huynh, Nhất trọng Thể tu là gì vậy?

Có vị cường giả lên tiếng hỏi, những người trong đấu trường đều đóng tai lắng nghe.

- Thể tu, có thể dùng lực lượng thân thể đơn thuần đánh xuyên qua các tầng trời. Nhất trọng Thể tu, có thể đứng dưới mặt đất, dùng lực lượng nghiền ép cả tầng trời thứ nhất, vì vậy được gọi là Nhất trọng thiên thể tu! Vốn dĩ, chỉ có bước vào Đệ nhị Bộ, như ta chẳng hạn, mới có thể đạt tới Nhất trọng thiên, không ngờ tiểu tử này lại biến thái như vậy!

Luyện Cương tông chủ cười khổ, ngồi phịch xuống ghế, bộ dáng dường như được giải thoát. Vốn dĩ Luyện Bất Hoại thất bại hắn không có cảm giác gì, nhưng thất bại trong cuộc chiến thân thể, khiến hắn luôn cảm thấy không cam lòng. Giờ biết được đối phương đã đạt tới Nhất trọng thiên, lại cảm thấy thanh thản.

- Ngay cả trong Luyện cương tông bọn ta, không ít trưởng lão cũng chưa đạt đến Nhất trọng thiên đâu!

Lời sau cùng của hắn rất nhỏ, nhưng đủ để toàn trường nghe thấy, lập tức những tiếng kinh hô thất thanh, sợ hãi, khâm phục, ngạc nhiên... mang theo đủ các loại cảm xúc vang lên.

- Quá khoa trương! Thực lực bọn họ sao lại mạnh đến như vậy chứ? Đây còn là phạm trù Đệ nhất Bộ sao?

- Dù là cường giả Bước thứ hai, có lẽ cũng chỉ đến như vậy mà thôi!

- Cách đây tương đối lâu, ta từng gặp họ ở Phần Thiên Mạc. Khi đó xảy ra Thú triều, hai người bọn họ từng hợp sức trấn sát một đầu Ngũ cấp linh thú!

- Trâm sát Ngũ cấp linh thú? Không thể nào!

- Mà khi đó bọn họ vẫn chưa mạnh đến như thế này! Bây giờ một trong hai người này, e rằng đều có năng lực chống lại cường giả Bước thứ hai!

Mọi người trợn mắt liu lười, không dám tin tưởng.

Trên tầng cao nhất, Phi Vân lão nhân hơi sùng sốt, vốn dĩ lão cho rằng tiểu thiếu chủ đạt đến “Khí động”, coi như nắm trong tay ngôi vị khôi thủ, không thể ngờ tên tiểu tử từng có duyên gặp gỡ mấy lần kia vẫn còn ẩn giấu sâu như vậy, là một vị siêu cường luyện thể giả.

Tà Kiếm đứng ở bên cạnh có chút vui mừng, nếu như để Thiên Lý Minh đạt đệ nhất, e rằng lão bằng hữu này của hắn sẽ lỗ mũi hếch lên trời mất, đến muốn kiếp hắn cũng phải nghe lão lái nhai khoe khoang.

Hung khí đáng sợ tràn ngập hư không, đâm thủng không khí, khiến cho ảnh hưởng của “Khí động” càng trở nên hỗn loạn, những kẻ có chút yếu kém đều không kiềm được mà thổ huyết, nhanh chóng lui về sau.

- Tốt, đủ hung! So với Kiếm Tu La còn hung hơn!

Khí thể không hề khuếch tán, Thiên Lý Minh thu nạp khí thể, hình thể không tính cao to lại tựa như một ngọn núi cao không thể với tới. Đồng đảo nữ tử trẻ tuổi thấy một màn như vậy, trái tim đập loạn, khuôn mặt đỏ ửng lên.

- Nhiều lời vô ích, chiến đi!

Từ chiến vừa ra, chiến ý xuất hiện như một thùng dầu đổ vào ngọn lửa đang cháy, khiến hung sát lệ khí càng tăng lên, khuếch tán nạp trời. Tất cả mọi người phảng phất thấy được một đầu hung thú nhân gian đang thức giấc, tâm thần khê động, liền có thể tàn sát chém giết, sinh linh đồ thân.

- Hay lắm! Vậy thì chiến!

Trận chung kết chính thức bắt đầu!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 169: Quyết chiến

Song dực lay động, Thiên Lý Minh xuất hiện trên bầu trời, đôi cánh khổng lồ vô mạnh, đại kích trong tay mang theo khí thể khổng lồ bổ xuống. Không dài dòng tốn thời gian, vừa ra tay lập tức sử ra công kích cực mạnh.

Việt cũng không chịu thua kém, hung sát lệ khí ngưng tụ thành ma văn cuộn cuộn bốc lên, hắn chuẩn bị lao lên lấy cứng chọi cứng với đối thủ.

Àm!

Thế nhưng chiến đài chấn động mạnh, tạo thành một cái khe nứt, chọt, không gian nơi Việt đang đứng trong nháy mắt kéo căng ra, sụp đổ hình thành một cái thiên địa lao lung, đẩy hắn nhốt trong đó.

- Thiên Địa Nhất Kích!

Cùng lúc đó, khí thể của Thiên Lý Minh cũng ập tới.

- Đây chính là cái gọi là quỹ tích vận động của thiên địa sao?

Việt hừ nhẹ, song thủ từ tốn đưa lên, các ngón tay theo đó chậm rãi nắm lại, hung sát lệ khí theo ma văn trên da thịt bùng phát dữ dội, lực lượng khủng bố theo đó nện lên lao lung của Thiên Lý Minh.

Hai cỗ lực lượng va chạm, lập tức khiến hư không vận vẹo, chiến đài kinh lịch vô số trận chiến đấu cũng chỉ có chút bị hao tổn, vậy mà bị áp lực này cày ra một cái hố sâu, kinh khí cuồng bạo khiến da đầu tê dại.

- Phong sinh...

Thân thể được tự do, một quyền thông dong đâm lên, nhưng chỉ trong nháy mắt đã tới trước mũi kích của Thiên Lý Minh, phong mang đáng sợ tung hoành bát phương, khiếp sợ thể nhân.

-...Thủy khởi!

Phong bạo hung lệ đáng sợ cuốn theo huyết sắc linh lực khuếch tán cuộn cuộn như đại dương chi nộ, huyết lãng điên cuồng, dưới ánh mắt ngậy đại của mọi người bổ thẳng vào đại kích.

Ầm ầm!

Không khí bạo động, lực va đập đáng sợ hình thành kinh khí lạnh lạnh mắt thường có thể thấy được, phong đài quang mạc cũng chịu không nổi lực phá hoại của hai người kết hợp, bành trướng ra ngoài đến cực hạn, trong âm hưởng ba ba, xuất hiện từng đạo lỗ hồng thật nhỏ, kinh khí tàn dư theo lỗ hồng lao ra, dường như một đạo quang trụ, liếc mắt nhìn lại cả chiến đài tựa như con nhím.

Quang tráo phòng hộ của chiến đài, vậy mà bị phá vỡ!

Xung quanh chiến đài có rất nhiều thanh thiếu niên thiên tài đang quan chiến, mắt thấy quyền kinh khí kích bắn qua, thanh niên một đời đều kinh hô, thi triển ra tuyệt chiêu thủ hộ bản thân, một bước thối lui đến chỗ xa.

- Quá đáng sợ, chỉ là kinh khí dư ba để chúng ta toàn lực ứng phó!

Có thể nói chênh lệch giữa hai người trên đài với phần còn lại đã quá rõ ràng rồi, nhưng trực tiếp cảm thụ được sự chênh lệch đó lớn đến mức nào, trong lòng càng phát ra khiếp sợ.

Một góc chiến đài, chỗ ngồi của đội ngũ đến từ Cổ Nguyên quốc, một người đã từng có duyên gặp gỡ Việt một lần là Khoái kiếm Tiêu Phong, lúc này đang chìm trong ngỡ ngàng. Ngồi bên cạnh hắn chính là đại sư huynh của Thiên Sơn kiếm trang, Thiên Sơn công tử, cũng chìm trong hoảng sợ.

Lần này đám anh kiệt Cổ Nguyên quốc bọn họ tiến đến Thiên Nguyệt chiến với nhiệt huyết tràn trề, việc đột phá khiến họ có tự tin rất lớn, nhưng đến nơi này mới biết được bọn họ chẳng khác nào những đứa trẻ, may là qua được Tam quan khảo nghiệm, cũng đủ để sĩ diện với đời rồi.

Nhưng lúc này cảm thụ được sự khủng bố, bọn họ đột nhiên nhận ra suy nghĩ của mình thật ấu trĩ biết bao nhiêu, nhất thời một cổ đầu chí hừng hực bùng lên, như ngọn lửa thiêu đốt toàn bộ những yếu hèn trong lòng, Thiên Sơn công tử ánh mắt bắn ra hàn ý, trầm trọng lắm bầm:

- Ta phải đến nơi đó!

Trên chiến đài, hai đối thủ không hẹn mà cùng thối lui đến mấy chục thước, một lần đối chiêu vừa rồi ẩn chứa ý tứ thăm dò, cũng không phải lực công kích mạnh nhất của bọn họ.

- Khí động, đã chạm vào Bước thứ hai, đúng là lợi hại!

Lần đầu tiên Việt cảm thụ được áp lực thật lớn, nếu còn không liều mạng đem hết toàn lực ra để chiến, rất có thể thất bại, gã Thiên Lý Minh này rõ ràng không phải một con gà để hắn tùy tiện vật lộn.

- Nhất trọng thiên Thể tu thật không đơn giản, ngay cả Khí động cũng không thể không chế!

Thiên Lý Minh chậm rãi nói, linh lực trong cơ thể vận chuyển cực nhanh, song dực mở rộng khiến khí thể không ngừng lên cao, từng đợt phong quyền xuất hiện khiến y phục bay phấp phật, vô cùng lãng tử.

Ở phía đối diện, Việt cũng đồng dạng súc thế, xung quanh hắn trở nên vô cùng tĩnh lặng, còn ở trung tâm lệ khí quần quanh, khiến cho người ta có cảm giác như cả thiên địa đều quy về một mối.

Ầm!

Hầu như ở trong nháy mắt, hai người đều hướng đối phương phát động thể tiến công mãnh liệt.

- Lôi Đình Vạn Mã!

Đôi cánh khổng lồ màu đen vỗ một cái, chỉ thấy có chớp lam lóe lên, đó chính là màu sắc lôi điện, chỉ thấy thân hình hắn như tia chớp lao tới, đại kích trong tay hóa thành điện quang cuồng phách, mang theo phiêu miểu chí ý, tốc độ nhanh vô cùng.

- Bình Thủy An phong!

Việt bước lên một bước, một quyền đánh ra, không khí tĩnh lặng đột ngột chuyển biến, chỉ thấy phong bạo điên cuồng gào thét, chỉ trong chớp mắt oanh thùng cả không khí phía trước, mang theo ý chí hủy diệt đánh tới.

Thình thịch!

Lôi đình cuồng liệt bá đạo cùng phong bạo mãnh mẽ cuộn cuộn va chạm với nhau, cả luận võ đài run rẩy, mặt đài đá vụn bay lên, tạo thành trạng thái tĩnh quý dị, sau một khắc, không khí như nước sôi ba động kịch liệt, kinh khí cuồng bạo hướng bốn phương tám hướng phóng xạ, ầm ầm nổ tung.

Dù mang lực lượng được xưng tụng có thể đánh thủng cả Nhất trọng thiên, nhưng Việt cũng đừng không được thân thể, bị khí kinh chấn đến ngoài trăm mét, hiển nhiên một kích của Thiên Lý Minh không hề tầm thường.

- Một kích cùng song dực hoàn mỹ dung hợp thành nhất thể, hơn nữa mang theo ý chí lay động cả thiên địa, phong bạo cũng bị đánh tan! Bước thứ hai, quả nhiên không phải đùa!

Phía bên kia Thiên Lý Minh cũng không dễ dàng gì, hấn lùi ít hơn Việt cả chục mét, nhưng đây là do có đôi cánh để giữ thăng bằng mà thôi.

- Ha ha, bằng hữu, kế tiếp sẽ là một kích mạnh hơn!

Thiên Lý Minh cười lớn, không còn là nụ cười mỉm hòa đồng nữa, mà là nụ cười có phần điên cuồng, phóng túng, mang theo nét đặc trưng của những kẻ thuộc về Phi Mã Mục Trường.

- Thiên Quân Vạn Mã!

Đôi cánh khổng lồ vỗ mạnh, những thanh âm gào thét hùng tráng như vọng về từ chiến trường cổ xưa, nơi thiên quan vạn mã chém giết khốc liệt, cảm giác bi thương tráng lệ này khiến người ta như quay cuồng, không thể nào phân biệt được phương hướng nữa rồi.

Đao Vô Tình lùi về sau mấy bước, ánh mắt nhìn chăm chăm vào chiến đài, hẳn biết rằng một kích này so với Vô Thức đao của hắn, còn khủng khiếp hơn rất nhiều, không cắt đứt thức cảm, mà điều khiển luôn thức cảm của đối thủ.

Công kích từ bốn phương tám hướng bổ tới, nhưng Việt không nao núng, hung sát khí hóa thành những cổ văn kỳ lạ cuộn cuộn bốc ra xung quanh, sinh linh đồ thán xua tan khí thế chiến trường, tạo ra tràng cảnh hỗn loạn nhưng cũng rất hòa hợp.

Chiến tranh nổ ra, sinh linh đồ thán, đó là chân lý muôn đời!

- Phong Sinh Thủy Khởi!

Việt tung ra một quyền, tứ đại ấn mang theo hung khí cuộn cuộn hóa thành bạo vũ hồng thủy ập tới phía trước.

Tập sát tập sát!

Một màn qui dị phát sinh, một kích của Thiên Lý Minh khí phách giang hà, hùng bá thiên hạ, thế nhưng mặc kệ mạnh mẽ ra sao, đều không thể phá vỡ huyết sắc cự lăng, tựa hồ như sóng nước thực thụ, có hiệu quả tự động tu bổ, không ngừng từ trong hư không hấp thu lực lượng, càng lớn mạnh hơn.

Thời gian chỉ qua một cái chớp mắt, mới thứ đồng thời bạo liệt, hỗn hợp lại với nhau, tạo ra một con lốc kinh khí kinh khủng, điên cuồng bạo tạc.

Phanh!

Lưng dán tại phong đài quang mạc, trong miệng cảm giác ngọt ngọt, tơ máu từ khóe miệng ứa ra, lần đầu tiên Việt bị thương ở Thiên Nguyệt chiến này.

Phía trên bầu trời, Thiên Lý Minh cố gắng lấy lại thăng bằng, trước ngực hẳn y phục bị vụn nát để lộ ra những múi cơ như tạc tượng, có thể thấy rõ máu tươi không ngừng rỉ ra.

Kết quả, lại là bất phân thắng bại!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 170: Ngang tài

Trên khán đài, những tiếng hít vào vang lên, cả đám thanh thiếu niên đại ra, chiến đấu thảm liệt vượt quá tưởng tượng của bọn họ, ngay cả quang tráo phòng hộ đã được chữa trị và gia cố nhưng lúc này tựa như quả bóng cao su liên tục phình lên, thường thường có luồng đạo kinh khí bắn ra.

- Cái này vẫn là chiến đấu của Đế nhất Bộ sao? Giao đấu giữa cường giả Bước thứ hai cũng không có lợi hại như vậy nha!

- Không sai! Trình độ bọn họ đã có thể so với cường giả mới bước vào Đế nhị Bộ, công kích thậm chí còn ẩn ẩn vượt qua!

- Kết thúc trận so đấu đỉnh phong này, về sau Thiên Nguyệt chiến khó có thể kiếm được một trận đấu hay như thế này, thậm trí trong mấy trăm năm tới cũng khó có thể có được!

Mọi người chấn động không gì sánh được, chiến đấu tiến hành đến bây giờ, đã vượt qua tưởng tượng của bọn họ, không ai biết kế tiếp còn gặp phải cái dạng tình huống gì.

- Ghê tởm!

Lý Minh nổi giận, gương mặt ẩn hiện gân xanh, dường như muốn xông tới liều mạng, thì một bàn tay đột nhiên đặt lên vai hắn, linh lực êm dịu truyền vào khiến hắn trở nên bình ổn, thanh âm của phụ thân cũng vang lên bên tai:

- Minh Nhi, có những việc cần phải giấu đi, không cần vì con giận nhất thời mà tự diệt bản thân!

- Phụ thân, con muốn đến nơi đó!

Hít sâu một hơi, Lý Minh trầm giọng đưa ra quyết định.

Trên không trung, Thiên Lý Minh đưa tay xé toạc chiếc áo của mình, để lộ ra toàn bộ phần thân trên vạm vỡ, kết hợp với đôi cánh màu đen không lồ cùng một bên mắt bị chột, càng khiến hắn trông có vẻ điên cuồng.

- Bằng hữu, quá sáng khoái!

Song dục lay động, thân hình của Thiên Lý Minh biến mất, trong nháy mắt đã xuất hiện ở vị trí mà Việt vừa mới đứng, đúng là vừa mới đứng, bởi không hề có dấu hiệu báo trước, thân ảnh hắn đã xuất hiện ở một vị trí khác.

- Tốc độ nhanh vậy sao?

Thiên Lý Minh kinh ngạc, thân hình lại một lần nữa biến mất.

Trong tầm mắt của mọi người, chiến đài rộng lớn ngay cả bóng người đều nhìn không thấy, chỉ nhìn thấy một những ánh từ không ngừng lóe lên.

- Không ngạnh kháng mà chuyển sang so tốc độ sao? Sao tốc độ của tiểu tử kia lại nhanh như vậy chứ?

Tà Kiếm quay sang hỏi lão bằng hữu. Phi Mã Mục Trường nổi danh với tốc độ khủng khiếp, nhưng tên tiểu hắc mã kia không hề thua kém chút nào, thân pháp như vậy quá đáng sợ.

- Không phải thân pháp, hắn chỉ di chuyển đơn thuần mà thôi, nhưng tốc độ thì quá nhanh!

- Này lão Vân, hình như ta nhìn thấy bóng dáng của một con liệt mã thì phải, không không, đúng hơn là phần thân của phi mã. Nhìn tên tiểu tử này như hóa thành một gã Nhân mã vậy!

Lời nhận xét của vị trưởng lão Tà gia hoàn toàn chính xác, Việt đang thúc giục Nhân Mã Án liên tục di chuyển trên chiến đài, thực tế tốc độ của hắn vẫn thua đôi phương một chút, chẳng qua nhờ Ma Kết Án mà chiếm được tiên cơ.

- Thiên Mã Hoàn Không!

Thân ảnh Thiên Lý Minh đột ngột hiện ra, song dục bỏ ra một gợn sóng âm lan tới một góc chiến đài, đúng lúc thân ảnh của Việt cũng hiện ra, bị đôi phương đón đầu quỹ đạo di chuyển.

Huyết sắc ma văn như có sinh mệnh không ngừng phun ra hung sát khí, theo cánh tay trái của Việt cuộn cuộn dâng lên, những ngón tay dày trập huyết văn như một chiếc kim chặn đứng gợn sóng âm vô hình kia.

Không khí chấn động kịch liệt dư kinh bắn tứ tung, quang trảo phòng ngự rung chuyển dữ dội, đến lúc này đám thanh thiếu niên mới nhận ra Thiên Lý Minh vừa phát động công kích, đủ thấy một chiêu Thiên Mã Hành Không đáng sợ đến mức nào, không chút dấu vết.

Nhưng để đánh ra một kích này, Thiên Lý Minh cũng có chút dừng lại, Việt nắm bắt lấy cơ hội này, ngay lập tức cách không đâm ra một quyền, từ trong không khí nhanh chóng xuất hiện những ba động theo cường độ tăng dần, khi đến gần Thiên Lý Minh thì hóa thành một phong quyền không lồ gào thét.

Thiên Lý Minh dường như cũng đã biết trước, ngay sau khi xuất chiêu thì thân hình lại biến mất, trong chớp mắt đã lui ra ngoài mấy trượng. Nhưng phong bạo đột ngột chuyển hướng, không những không tán đi mà còn mạnh hơn cuộn về vị trí mới của Thiên Lý Minh.

- Cũng được được hướng di chuyển của ta sao?

Thiên Lý Minh không kịp né tránh, đại kích trong tay bổ tới, song dục cũng trợ lực vô mạnh, tạo ra một kích không lồ đánh thẳng vào trung tâm phong bạo, xé toạc nó ra làm trăm ngàn mảnh. Quyền kinh tán loạn bay tứ tung, tự động ngưng tụ lại thành những tiểu phong bạo va vào quang mạng phòng hộ chiến đài, ngay lập tức khiến quang trảo thùng lỗ chỗ.

Trên khán đài đông đảo tu giả Bước thứ nhất miệng lưỡi khô khốc. Nếu như không phải quang trảo này có khả năng tự chữa trị, hơn nữa mỗi lần đều gia tăng sức mạnh, thì e rằng những lần Thiên Nguyệt chiến tiếp theo khó mà đảm bảo diễn ra an toàn.

Song phương lại tiếp tục giằng co quyết đấu, Thiên Lý Minh với tốc độ khủng khiếp của mình, liên tục phát động thế tiến công tối mãnh liệt. Mà Việt thì thúc giục Nhân Mã và Ma Kết lưỡng ấn, không ngừng né tránh ra, hơn nữa bắt được cơ hội, trở lại lấy phản kích hung hiểm. Mọi người quan chiến chỉ nghe nghe thấy tiếng oanh kích, cùng với phong đài quang mạc một lần lại một lần rung chuyển.

Phanh!

Lúc này đây, chiến đài quang mạc trực tiếp bị xé rách, quyền kinh và phong nhận hỗn hợp với nhau, hướng về thanh thiếu niên bốn phía mà trùng kích tới, hiển nhiên hai bên vừa phát ra sát chiêu của mình.

Đám thanh niên thiên tài rừng mình, vô số chiêu thức tung ra ngăn chặn dư ba của cuộc chiến, nhưng dù đã tung hết sức nhưng không ít người bắn về phía sau, miệng phun ra máu.

- Tất cả lùi ra khỏi đấu trường!

Thanh âm của một vị cường môn vang lên, đám thanh niên tuân kiết nhanh chóng lùi ra bên ngoài quang tráo bao quanh đấu trường. Quang tráo này dù là cường giả Bước thứ hai cũng không thể lay chuyển, công kích của hai người kia dù mạnh đến mấy cũng bị hấp thu mất.

- Mã Đạp giang hà!

Trên chiến đài, Thiên Lý Minh một kích bỏ tới, lại tiếp tục xuyên thủng quang tráo, nhưng đối thủ của hắn đã tránh thoát trong gang tấc. Tuy nhiên Thiên Lý Minh đã sớm có chuẩn bị, phán đoán phương hướng né tránh của Việt, lưng uốn lượn, song đực vỗ mạnh tạo ra một gợn sóng âm bổ vào khoảng không.

- Phi Mã Động Thiên!

Sóng âm mệnh mông cuộn cuộn phả ra, dường như lăng tổ cuộn trào mãnh liệt, lại dường như tòa kỳ sơn hiểm trở hướng phía đối thủ đè ép tới, phong tỏa toàn bộ không gian, vô phương trốn tránh.

Trong lòng Việt biết đã mất đường lui, lập tức cuồng quyền cách không phách tới. Hải dương bạo động, cao sơn đổ nát, quyền kinh như một con bão quét đến trực tiếp phá hủy gợn sóng âm kia, tự nhiên bản thân phong bạo cũng hóa thành hồ quang nhỏ vụn tiêu tán.

Thân hình của Thiên Lý Minh chấn động, song đực vỗ một cái lấy lại thăng bằng, nhưng khiến không khí của đấu trường chao đảo, không ít kẻ thực lực chưa đủ phải nghiêng mình, không thể trụ vững.

- Bằng hữu, giao chiến quả thực sảng khoái! Tuy nhiên thời gian cũng đủ, một kích phân thắng bại, thế nào?

Làm thiếu niên vương giả một đời, Thiên Lý Minh đương nhiên vẫn muốn lưu lại cho bản thân một con bài chưa lật để phòng ngừa bị người xem thấu thực lực, đối mặt bị động, chỉ là trận chiến này thực sự khiến hắn hưng phấn, mọi thứ đều ném hết ra sau đầu.

- Được, ta cũng muốn dùng đến sát chiêu tối hậu của mình!

Việt gật đầu đồng ý, Huyết hai bắt đầu có dấu hiệu bạo động, ma văn cổ lão chậm rãi ngưng tụ tại cánh tay phải, dường như toàn bộ lực lượng thiên địa đều tập trung về nơi đây.

- Bọn họ còn có con bài chưa lật?

- Hai gã này có phải là người hay không chứ?

Đám tu giả quan chiến triệt để chết lặng, chỉ cảm thấy cả đời này cũng không có gặp qua tu giả Đệ nhất Bộ lợi hại như vậy.

Nếu như nói thực lực hai người vừa thể hiện đã đủ sánh vai với cường giả Bước thứ hai bình thường, thì nếu tung ra con bài chưa lật, trăm sát cường giả Đệ nhị Bộ cũng không phải nói chơi.

- Rốt cuộc sát chiêu tối hậu của họ mạnh đến mức nào chứ?

Mọi ánh mắt đều đổ dồn lên chiến đài, thời khắc này không ai dám nháy mắt, vì sợ rằng sẽ bỏ qua thời khắc quyết định của trận chung kết.

Chờ đợi đến giờ phút này, lẽ nào uống công sao?

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171: Kết thúc

Thiên Lý Minh hét lớn một tiếng, quanh thân khí thế bành trướng, đôi cánh giang rộng quét ra phong bạo cuộn trào mãnh liệt ngập trời, cả người nhìn qua không có gì biến hóa, nhưng lại làm người ta có một loại ảo giác cao cao tại thượng.

- Mã Đạp Thiên Hạ!

Thiên Lý Minh hét lớn, song đực khuấy động "Khí" bao phủ cả đấu trường, xuyên qua hai lớp quang tráo phòng hộ ảnh hưởng lên cả khán đài.

Dù là thiếu niên thiên tài hàng đầu cũng không tự chủ được mà liên tục bị ném lên không trung, bị các luồng vận động vô hình của thiên địa đè ép khiến bọn họ không ngừng thổ huyết.

Cường giả Bước thứ hai phải rất vất vả và đè ép những luồng vận động của thiên địa, ổn định lại đám hậu bối, giúp chúng thoát khỏi ma trảo của Thiên Lý Minh. Hơn ai hết bọn họ thừa hiểu sự đáng sợ của thiên địa vận động, đủ khiến một gã viên mãn giả trở thành phế nhân.

- Khí động có thể ảnh hưởng đến 'Khí' nhiều như vậy sao?

Tà Kiếm vừa chế ngự những dao động vô hình trên khán đài vừa quay sang hỏi lão bằng hữu. Hắn đương nhiên đã trải qua trình tự Khí động, tuy nói là có thể gây ảnh hưởng đến các vận động của thiên địa, nhưng chỉ là một chút xui thôi, làm sao có thể tạo ra ảnh hưởng dữ dội đến như vậy chứ?

Phi Vân lão nhân mỉm cười tỏ ra thần bí, nhưng trong lòng lão cũng cảm thấy vô cùng thắc mắc, không hiểu được vị thiếu chủ này tại sao có thể khiến quỹ tích vận động của trời đất hỗn loạn đến như vậy. Khí động cũng không thể lợi hại đến như vậy chứ?

Phía bên dưới, Việt cũng động dụng con bài chưa lật của mình. Gọi là con bài chưa lật có lẽ cũng không đúng, bởi vì thực tế thì hắn đâu có con bài từ nào để phải giấu diếm, chỉ đơn giản là tung ra hai trăm phần trăm công lực mà thôi.

- Ta mất tới nửa năm chịu đựng khổ đau mới luyện thành Thiên ma Thể, ngày hôm nay để nó rực sáng một lần đi!

Đạt đến cực cảnh của Đệ nhất Bộ, linh lực đã hoàn toàn trở lại màu máu, hắn đã có thể thao túng ma văn của mình ở mức tối đa, chỉ thấy dưới sức ép của các luồng 'Khí' vô hình, huyết sắc ma văn dày đặc trên da thịt hắn bắt đầu động đậy, dường như có sinh mệnh của riêng mình, cố gắng giãy dụa muốn rời khỏi làn da trắng trẻo của Việt.

Xoạc!

- Được lắm, ngày hôm nay, ta sẽ cho ngươi sờ lông đi!

Theo thanh âm ngạo nghễ của Việt vang lên, da thịt lập tức bị xé toạc, máu huyết không ngừng phun ra, Thiên Ma cố vẫn thoát ly khỏi ràng buộc cơ thể, đẩy lui sức ép khổng lồ ở xung quanh, tổ hợp thành một thân ảnh bao quanh lấy Việt, lơ lửng mang bóng nhân loại nhưng lại cao đến hơn một trượng.

Mang theo cả tinh huyết và linh lực của Việt, ma văn trở nên cực kỳ rõ nét, khiến hư ảnh càng trở nên chân thật, kết hợp với mùi huyết tinh tỏa ra, nhìn không khác gì một tôn ma thân thượng cổ tái sinh vậy.

- Phong Sinh!

Một chiếc bình màu xanh tím xuất hiện trên đầu của ma ảnh không ngừng phun ra nuốt vào tinh khí, miệng bình đen ngòm sâu không thấy đáy dường như dẫn đến một thế giới vô tận nào đó.

Theo cử động của bảo bình, những dao động khủng khiếp đang càn quét bên trong đấu trường dần dần tiêu biến, sức ép theo đó giảm đi trông thấy, khiến đám thiên tài đều cảm thấy kinh hãi.

- Cung chủ, người kia có thể thôn phệ cả 'Khí' chỉ quy tắc sao?

Trên khán đài, Băng Tâm quay sang hỏi Băng Linh cung chủ, nàng không giống đám thiên tài ban nãy phải chạy trốn chết từ đấu trường ra, thừa hiểu trận chiến đỉnh phong này đáng sợ đến mức nào, vì vậy ngay từ đầu đã đứng trên khán đài.

Người đứng đầu của Băng Linh cung gương mặt lạnh lùng không chút biểu cảm, nhưng ánh mắt thì không thể che giấu được một tia kinh ngạc, chậm rãi nói:

- Tiểu tử này không phải thôn phệ 'Khí' chỉ quy tắc, mà thôn phệ những chấn động được tạo ra từ những dòng 'Khí'!

- Chấn động? Để làm gì vậy chứ?

- Chấn động, có thể tăng phúc công kích, nhưng có thể kiểm soát được sao?

Băng Linh cung chủ không đáp, chỉ lẩm bẩm mà thôi. Với tu vi của nàng cũng không thể nhìn ra kẻ này muốn làm gì, chấn động có thể tăng phúc công kích, nhưng cũng không được bao nhiêu, thậm chí có thể dẫn đến công kích bản thân tự bạo, như vậy thì có khác gì tự vả vào mặt mình chứ.

Trên bầu trời, Thiên Lý Minh hét lớn, chấn động cả đấu trường.

- Thần Mã Phán Quyết!

Trong tầm mắt mọi người, thân hình Thiên Lý Minh bỗng chốc hóa thành không lồ, đôi song đực hắc sắc chuyển thành một thứ màu trắng tinh khiết, hệt như một vị chấp pháp thần đang thực thi phán quyết dị đoan, cảm ngược thanh đại kích mang theo uy nghiêm không thể xâm phạm.

- Thủy Khởi!

Việt cũng phát động công kích của bản thân, tay phải ngưng thành quyền đấm lên, hư ảnh yêu ma quanh người hắn cũng làm theo y như vậy, huyết quyền mang theo những chấn động vừa thôn phệ được mạnh mẽ oanh lên bầu trời, hướng thẳng gã điều nhân đang lao xuống với tốc độ khủng khiếp kia.

Chấn động dẫn dắt linh lực, linh lực lại tác động ngược lại chấn động, kết hợp với lực lượng khủng khiếp của bản thân, tạo nên một xoáy nước khổng lồ điên cuồng gào thét, lấy tư thế hủy diệt bạo phát như muốn nhấn chìm cả trời xanh.

Ầm ầm!

Phong bạo và đại lăng hung mãnh va chạm với nhau, chiến đài quang mạc tứ phương nhất tề bị phá hủy, là bị mạnh mẽ phá vỡ, kinh khí ba động cực lớn tán ra, cuốn theo tất cả.

Dưới vạn nhân chú mục, một màn khiến kẻ khác giật mình phát sinh, đại kích của Thiên Lý Minh cư nhiên bị cuồng lăng vụn nát, những mảnh vụn cấp tốc tán loạn, mà đại lăng vẫn chưa có xu thế dừng lại, cuốn lấy những mảnh vỡ ập tới, quyền kinh mang theo lực lượng khổng lồ nện thẳng lên ngực của Thiên Lý Minh.

Tiếng xương gãy vang lên như pháo trúc, thân hình Thiên Lý Minh bắn ngược ra sau, miệng phun ra máu, trước ngực vỡ nát, thân thể chẳng chịt vết cắt, đầu óc choáng váng cơ hồ muốn ngất đi.

- Khai!

Trong lúc nguy cấp, Thiên Lý Minh cố giữ chút thanh tỉnh cuối cùng, đưa tay che đi mắt bên phải, chính là bên mắt không bị chột của mình.

Theo thanh âm của hắn vang lên, sóng thần đang bao trùm lấy hắn lập tức biến mất, toàn bộ quyền kinh điên cuồng tàn phá cơ thể cũng trở thành hư vô, toàn bộ chiến đài lại quay về vẻ yên tĩnh vốn có, nếu như không phải dấu hiệu tàn phá khủng khiếp vẫn còn thì mọi người còn tưởng trận chiến chỉ vừa mới bắt đầu.

Song dực hơi vỗ, cố gắng ổn định thân hình, như Thiên Lý Minh vẫn phải lùi tới hơn mười bước nữa mới có thể dừng lại, mặc kệ những vết thương trên cơ thể vẫn không ngừng chảy máu, miệng khô khốc hỏi:

- Một quyền vừa rồi, chính là lực lượng Nhất trọng thiên Thể tu sao?

Việt có chút giật mình, vừa rồi coi như là cực hạn của hắn, vậy mà vẫn không thể khiến Thiên Lý Minh gục ngã. Hơn nữa hành động hóa giải dư kinh vừa rồi của đối phương khiến hắn hiểu được họ Thiên Lý này vẫn chưa tung hết sức, con mắt bị chột kia rõ ràng không tầm thường, nhưng có lẽ có vấn đề, có lẽ có kị gì đó nên không thể mạo hiểm thúc giục.

- Thú thật là ta không biết Thất trọng thiên Thể tu là cái quái gì cả! Còn ngươi, con mắt của ngươi rất đặc biệt đó, muốn chiến tiếp chứ?

Việt nhếch miệng cười nhạt, hắn nhìn tình trạng của đối phương hiện giờ chỉ còn lại sáu thành sức chiến đấu là tốt lắm rồi, khó mà tạo thành sức uy hiếp đến hắn. Cho dù có động dụng mất thần thì hắn vẫn còn cây hắc vũ nhật được bên trong Táng Địa. Đương nhiên, theo tu vi ngày càng cao, hắn càng hạn chế sử dụng thứ đồ vật quý dị như vậy, không đến đường cùng thì không dám dùng.

Thiên Lý Minh khẽ lắc đầu đáp:

- Hiện tại ta chưa thể sử dụng đến nó, mà nhìn bộ dáng của ngươi không phải làm bộ, xem ra vẫn còn con bài chưa lật, ta không cần mạo hiểm! Trận chiến này, ta bại!

Có rất nhiều người quen ngự trị trên đỉnh cao, được người người tung hô, đến khi gặp thất bại thì không thể gượng dậy, chán nản suy sụp, ý chí hao mòn, cuối cùng chết già. Thiên Lý Minh có thể thân nhiên nhận thua, không chỉ vì hắn vẫn còn con bài chưa lật, mà còn do bản thân hắn, tính cách phóng khoáng và suy nghĩ thông tuệ.

Nhìn bộ dáng Thiên Lý Minh, Thập cường Nam Phong bằng dường như có điều giác ngộ. Bọn họ vốn dĩ là những ngôi sao sáng chói, đặc biệt là Nam Vân Thiên và Liên Sinh Liên, Thiên Nguyệt chiến lần này chú định sẽ là sànd diễn của bọn hắn, vậy mà lần lượt thất bại trước hai đầu hắc mã, mặc dù không đến mức suy sụp, nhưng tinh thần sa sút là khó tránh khỏi.

Nhưng chứng kiến thái độ thân nhiên của Thiên Lý Minh, đám thiên tài tuyệt đỉnh của Nam Phong Vực ít nhiều đều hiểu ra vấn đề, chỉ trong chớp lát tinh thần của tất cả đều trở nên phấn chấn lạ thường, một cỗ chiến ý vô hình chậm rãi xâm lấn tất cả.

Chứng kiến cảnh tượng như vậy, đám cường giả Bước thứ hai đều tỏ ra hài lòng, cho dù thất bại nhưng đạt được sự tiến bộ vượt bậc về mặt đấu chí, đối với đám thiên tài tông môn bọn họ mà nói, chính là lợi ích vô giá. Thiên Nguyệt chiến lần này, coi như thành công mỹ mãn.

Mười năm có một, Thiên Nguyệt chiến chính hạ màn!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 172: Nhập cảnh

Trong ánh mắt của tất cả mọi người, trung tâm chiến đài chậm rãi hình thành một vòng xoáy, phẳng phất như hắc động, từ trong hư không hấp thu lực lượng.

- Là cửa vào Thiên Nguyệt bí cảnh!

- Thiên Nguyệt bí cảnh ẩn chứa pháp môn tu luyện Bước thứ hai cao thâm nhất, hơn nữa tình trạng đặc thù, nếu có thể đột phá bên trong thực lực lập tức siêu việt cường giả Bước thứ hai thông thường!

- Đặc biệt là hai người kia, chiến lực đã tương đương với cường giả mới bước vào Đệ nhị Bộ, nếu đề thăng nữa, liền có thể dễ dàng chém giết không tốn chút sức lực!

Trong lúc nhất thời, tiếng nghị luận xôn xao, rất nhiều tu giả quan chiến trên mặt lộ ra thần sắc cực kỳ hâm mộ, trong đó bao quát cường giả Bước thứ hai. Thiên Nguyệt Bí cảnh không phải địa phương bình thường, nơi đó không chỉ đơn giản giúp đột phá Đệ nhị Bộ, quan trọng hơn là những pháp môn tu luyện bên trong có thể đánh xuống căn cơ bền vững, đẩy chiến lực lên đến mức đỉnh điểm.

Đám thiên tài ngoài Thập cường thì càng không phải nói, ánh mắt hùng hực nhìn mười thân ảnh đang đứng trên chiến đài. Với tư chất của bọn họ, đột phá Bước thứ hai vốn là việc trong tầm tay, nhưng mục tiêu của bọn họ đâu ngăn như vậy. Căn cơ, quyết định đường đi có thể xa đến mức nào!

- Vô Tình, mau chóng tiến vào, Bí cảnh chỉ môn chỉ tồn tại nửa canh giờ!

Vô Tình Tông tông chủ lên tiếng, những người khác cũng nhanh chóng nhắc nhở đệ tử tông môn mình, thanh âm cấp thiết.

Ngoài hai người đứng đầu, tám danh ngạch còn lại lần lượt thuộc về Liên Sinh Liên, Nam Vãn Thiên, Đào Vô Tình, Diệp Thiên Thủ, Kiếm Tu La, Thiên Lý Thanh, Lục Diễm và một người tạo ra bất ngờ lớn, Tả Kim Thủ.

Đám thanh niên thiên tài nhanh chóng đi vào, chỉ có Việt vẫn bộ dáng không tranh đua với đời, đợi đến khi tất cả biến mất trong vòng xoáy, mới túc tắc tiến tới. Ngay lúc chuẩn bị bước vào, thì Việt đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn lên khắp các khán đài, dùng linh lực khuếch đại thanh âm của mình, nói:

- À, ta cũng không phải loại cao ngạo gì! Tên của ta là Việt, đừng có gọi cái gì mà ngựa ô nữa! Hắc hắc...

Việt nhếch miệng cười mấy tiếng, sau đó biến mất trong vòng xoáy, bộ dáng cả phát cả phơ của hắn khiến rất nhiều người ngơ ngác, chỉ muốn xông tới thường cho hắn mấy cái tát.

Theo người cuối cùng đi vào, vòng xoáy chậm rãi biến mất, phẳng phất chưa bao giờ xuất hiện ở phiên thế giới này.

Mọi người trên khán đài cũng lục tục ra về, không ai biết bao giờ mười thiên tài kia mới rời khỏi Bí cảnh. Hơn nữa sau một ngày Thiên Nguyệt thành sẽ đóng lại, nếu không đi thì phải ở lại đây mười năm, không ai chịu được cả.

Những thiên tài ngoài Thập cường cũng không nán lại, bọn họ tuy không được tiến vào Bí cảnh nhưng cũng đã nhận được chúc phúc, cần lập tức bế quan đột phá Đệ nhị Bộ, dùng linh quang chúc phúc đánh vỡ căn cơ. Bọn họ không muốn bị đám bên trong Bí cảnh kia bỏ rơi.

.....

Đây là một mảnh thế giới rộng lớn, vô biên vô hạn.

Mười thanh niên đứng trong một tòa đại điện trống rỗng tĩnh mịch, bốn bức tường bao quanh cao không thấy đỉnh, khiến không gian trở nên vô cùng bí bách. Điều đáng nói là trên mỗi bức tường lại có năm cánh cửa, dẫn đến đâu thì không ai biết rõ, có lẽ do cơ duyên của mỗi người.

- Các vị, chúng ta từ biệt tại đây thôi!

Đám thiên tài không có chút nào bờ ngỡ, hiển nhiên đã được tiên bối trong tông môn truyền đạt kinh nghiệm, nhanh chóng từ biệt rồi tách ra, mỗi người lựa chọn một cửa tiến vào.

Cuối cùng chỉ còn lại mình Việt. Hắn chưa vội vàng lựa chọn hướng đi mà chuyển tâm thần vào bên trong chiếc nhẫn ở bên tay trái.

Lúc này thanh đoạn kiếm có khắc hai Hán tự "Thuận Thiên" đang điên cuồng lao vào bức tường không gian, rõ ràng nó cảm ứng được nơi này có khí tức của chủ nhân. Chứng kiến cảnh tượng như vậy, Việt thực sự cảm thấy nghi ngờ, thanh kiếm này phải chăng đã có linh tính?

Đương nhiên hắn cũng không kinh ngạc nếu thanh đoạn kiếm có linh trí, đây không còn là Địa cầu văn minh nữa rồi, ở thế giới này chuyện quái gì cũng có thể xảy ra.

Đưa tay đoạn kiếm ra khỏi nhẫn chứa đồ, cầm ở nơi tay, Việt rõ ràng cảm nhận được sự hưng phấn truyền đến, rất mơ hồ nhưng hắn có thể cảm nhận

được, hoặc cũng có thể, do hấn tướng tượng ra, chỉ đơn thuần là phản ứng của thanh kiếm gây với khí tức chủ nhân. Người ta vẫn gọi đó là thần hồn nát thần tính.

Theo chỉ dẫn của thanh kiếm, Việt mở một cánh cửa bước vào. Không ngờ phía sau cánh cửa lại là một miệng núi lửa rộng mênh mông, dung nham văng tung tóe, hòa điểm trùng thiên, nham thạch nóng chảy phảng phất như thủy triều.

Có một cây cầu bắc qua biển dung nham, dẫn từ cánh cửa đến bên kia bờ, nhìn qua có vẻ làm bằng gỗ, chỉ có điều lại không bị dung nham đốt cháy, quả thật không tài nào hiểu nổi.

Việt bước lên cây cầu, chậm rãi tiến về phía trước. Dung nham tuy nóng, nhưng chỉ cần không chạm vào thì căn bản không thể gây ảnh hưởng đến hấn.

Thế nhưng Việt đã nhảm, đi không được mấy bước, dung nham dường như được thứ gì đó dẫn dắt, lập tức như thủy triều cuộn lên ập về phía hấn.

Liên tục vỗ ra mấy chương, đánh tan dung nham, thế nhưng còn chưa kịp rơi xuống đã tự hành tổ hợp lại tiếp tục ập tới, lại thêm dung nham bên dưới tiếp tục cuộn lên, chỉ trong chốc lát đã trở thành thập diện mai phục.

- Được dẫn dắt bởi "Khí" sao?

Việt khẽ nhíu mày, hấn là phạm thể nguyên thủy, vô pháp cảm nhận những dòng vận động của thiên địa, nhưng uy lực của chúng có thể thấy rõ, dẫn dắt những dòng dung nham tâm thương trở thành công kích đáng sợ. Khảo nghiệm kiểu này có lẽ muốn giúp đám người cảm thụ những vận động của thiên địa.

- Chỉ tiếc rằng không có tác dụng gì với mình!

Khẽ lắc đầu, Việt gia tăng tốc độ, không tiếp tục đánh tan những đợt sóng dung nham mà chỉ sử dụng Ma Kết và Nhân Mã, nhanh chóng tiến đến điểm cuối của cây cầu.

Vượt qua dung nham hải, Việt lạc bước vào một mảnh thiên địa trắng xóa, tất cả đều được bao phủ bởi băng tuyết. Tuyết lớn rơi dày đặc như lông ngỗng, chỉ sau một khắc khiến những lọn tóc ngắn phất phơ của Việt chuyển sang màu trắng.

Xa xa truyền đến những tiếng ầm ầm, chỉ thấy một bức tường trắng xóa như đại hồng thủy đang ập đến, dường như là tuyết lở, nhưng không quá giống, có lẽ là bão tuyết.

Việt không có ý định xông vào con bão tuyết để cảm ngộ cái chó má gì cả, lợi ích chẳng thu được thì cần gì phải phí công, lập tức theo hướng chỉ dẫn thanh đoạn kiếm mở tốc độ mà phóng đi.

Càng đi xa càng gặp phải bão tuyết càng mạnh, chứng tỏ những vận động vô hình ở khu vực này càng cường liệt. Phải biết rằng bão tuyết ở trong bí cảnh này không hình thành do phong bạo, bởi vì hấn không cảm nhận được chút gió nào cả, tất cả đều do "Khí" chi quy tắc.

Nếu như Băng Linh cung Băng Tâm có mặt ở nơi này nhất định sẽ thu được rất nhiều lợi ích, cũng như dung nham hải ban này, nếu là Lục Diễm hoặc Viêm Linh nhất định sẽ rất lái. Tiếc là vô dụng với hấn.

Vượt qua vùng thảo nguyên băng tuyết, Việt đến bên bờ một hồ nước cực kỳ rộng lớn, không thấy được bờ bên kia, thật giống biển ở một vùng vịnh tươi đẹp nào đó. Gió thổi sóng gợn, khung cảnh thật nhẹ nhàng lãng mạn.

Thanh kiếm không ngừng giãy giụa chỉ hướng hồ nước, Việt khẽ nhún mình, thân hình nhanh chóng lướt đi trên mặt nước.

Có điều mọi chuyện không đơn giản như vậy, gió đột nhiên thổi mạnh, tại nơi Việt chuẩn bị đặt chân dòng nước xoáy chảy rộng, sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt, hóa thành vô số thủy đao chém tới.

Việt lập tức cách không đâm ra một quyền, bốn đẳng hà thủy bị đánh tan, bọt nước văng tung tóe. Cước đạp dòng nước, lại tiếp tục lao đi.

Thế nhưng gió nước kết hợp khiến những công kích trở nên rất khó lường. Phong nhận thủy đao liên tục được tổ hợp tiến hành công kích hấn, hơn nữa di chuyển trên mặt nước rất khác di chuyển trên cạn, khó mà né tránh được, chỉ có thể trực tiếp đối cứng.

Phong nhận càng lúc càng điên cuồng, hơn nữa công kích càng mạnh, khiến hấn rất vất vả, liên tục sử dụng Tứ đại ẩn pháp để giảm thiểu sự hao tổn linh lực, đương nhiên nhờ vậy mà tiến bộ cũng không phải không có.

Linh hồ mênh mông, nhưng đi mãi cũng phải đến tận cùng, Việt tung quyền đánh tan một đợt sóng cuộn tới mười mét, mượn phản lực bay về phía bờ.

Chân vừa chạm đất lập tức ngồi xuống điều tức, đến khi cảm giác linh lực đã hồi phục hòm hòm, Việt mới đứng dậy tiếp tục hành trình.

Thanh đoạn kiếm trong tay điên cuồng giãy giụa, đặc biệt dữ dội, Việt biết bản thân có lẽ sắp đến nơi cần tìm rồi.

Một sơn cốc rộng lớn dần dần hiện ra trong tầm mắt.

Tươi đẹp tràn ngập sức sống, vạn vật đều tỏa ra sinh cơ bất tận, dường như sự phát triển của nơi này đã kéo dài ngàn năm, cây chết đi, lại có cây mới đâm chồi nảy lộc, quy luật vận động tất yếu của đất trời, đều hiển hiện ở nơi đây.

Thanh đoạn kiếm thiếu chút nữa thì tuột khỏi tay, Việt trong lòng nảy sinh tia hưng phấn, hẳn biết rằng trải qua bao nhiêu kiếp nạn, bản thân rốt cuộc đã đến nơi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Khảo nghiệm

Thanh đoạn kiếm trong tay dần trở nên cực độ điên cuồng, khiến Việt có chút không kiểm soát nổi, hẳn điên quá dứt khoát ném luôn vào bên trong nhẫn.

Mặc kệ thanh đoạn kiếm điên cuồng chém vào thành không gian chứa đồ, Việt nhanh chóng tiến vào bên trong sơn cốc, hẳn đã có chút không chờ được muốn lập tức xác nhận dấu vết của tiền nhân.

Thế nhưng vừa bước qua cửa cốc, linh giác đột nhiên báo hiệu nguy hiểm, các tế bào của hắn phản ứng lại rất nhanh gần như ngay lập tức lùi về sau, nhưng vẫn không kịp, một cỗ lực lượng khổng lồ nện thẳng lên ngực hắn, đẩy hắn lui về phía sau cả chục bước, khoe miệng tràn ra tia máu.

- Đúng là có chút chủ quan!

Đưa tay lên lau đi vết máu khoe miệng, Việt khẽ nhíu mày nhìn mảnh sơn cốc tường hòa phía trước. Tuy không cảm giác được chút gì nhưng hắn biết rõ nên trong rõ ràng tràn ngập những dòng "Khí" vô hình nhưng vô cùng nặng nề, hoàn toàn có thể nghiền ép kẻ nào dám bước vào.

- Hiện!

Huyết sắc ma văn chậm rãi xuất hiện, bao phủ lấy toàn bộ cơ thể Việt, từ người hắn truyền ra một cỗ huyết khí mãnh liệt, tuy nhiên hắn chưa vội bước vào mà hơi có chút suy nghĩ, ma văn theo đó tách ra khỏi da thịt, hình thành một hư ảnh ma quỷ bao quanh hắn, kích thước lên tới hơn một trượng.

Đã chuẩn bị đầy đủ, Việt an tâm bước vào sơn cốc.

Khung cảnh vẫn thật tường hòa, cảnh lá rung rinh, muôn hoa đua sắc, đâu đó có tiếng chim hót trong bụi gai, vạn vật đều không ngừng sinh trưởng và phát triển, sinh mệnh tiếp nối, vận động không ngừng nghỉ, một mảnh sơn cốc tuyệt đẹp cho việc cắm trại.

Nhưng áp lực khổng lồ đang đè nặng lên người này thì không thể giả được, hẳn thực sự không hiểu đám thực vật kia sinh trưởng bằng cách nào dưới môi trường như vậy.

Theo mỗi bước chân của Việt, hắn lại tiến sâu vào sơn cốc, nhưng áp lực đến từ những luồng vận động của thế giới cũng gia tăng.

Thế giới vốn dĩ không ngừng vận động, không chỉ là sự chuyển dịch của thời không, mà còn là sự biến đổi cả về lượng và chất. Những vận động này vốn dĩ vô cùng chậm rãi, nhưng nếu xảy ra với tốc độ cao, sẽ tạo ra áp lực cực lớn lên các vật chất, thậm chí dẫn đến thế giới phân diệt.

Biểu hiện rõ ràng nhất cho áp lực mà Việt phải chịu đựng, chính là hư ảnh ma quỷ được tạo nên từ ma văn bao quanh người hắn, lúc này đã co lại chỉ cao có hơn hai mét một chút, hiển nhiên không phải vì linh lực hao hụt mà do bị đè nén quá mức.

Càng tiến sâu vào sơn cốc, huyết sắc ma văn càng bị đẩy đến sát cơ thể của Việt, cuối cùng lại dung nhập vào da thịt, khiến hắn quay lại bộ dáng dân anh chị người toàn hình xăm trong giới. Cũng là một câu chuyện vui thôi, nhưng Việt thực sự không cười nổi, bởi hắn biết nếu những ma văn này bị nghiền ép, thì những áp lực vô hình xung quanh có thể tác động trực tiếp lên người hắn.

Huyết hải của hắn sôi trào, linh lực cuộn cuộn dung nhập vào da thịt hỗ trợ thiên ma văn chống lại áp lực khổng lồ xung quanh, nhưng không mấy ăn thua, "linh" và "khí" là hai quy tắc khác biệt, nếu có thể dùng linh lực chống lại "khí" thì tu giả Đệ nhất Bộ đã có thể trăm sát Đệ nhị Bộ rồi.

Một chiếc lá theo con gió nhẹ bay tới, xoay mấy vòng trước mặt Việt, lao đảo không chịu rơi, hẳn cũng chỉ lật mắt nhìn qua rồi nhanh chóng thu hồi ánh mắt, tập trung chống cự áp lực khổng lồ đang đè lên người.

Chiếc lá lao đảo vô định, theo gió đập vào trán của Việt. Lúc này cử động của hắn vô vùng trầm trọng, căn bản không thể né tránh, hơn nữa dù có thể thì hắn cũng chẳng buồn nghiêng đầu, một chiếc lá rơi mà thôi, không cần làm quá lên.

Nhưng Việt đã nhầm rồi, một chiếc lá rơi không hề vô hại, ít nhất ở trong sơn cốc này.

Chiếc lá nhỏ va vào trán, không khác nào cả một tòa núi nhỏ nện vào, lập tức khiến đầu óc hắn long xòng xọc, hai mắt hóa lên, mắt mũi miệng đều chảy máu, thân hình lao đảo lui về sau mấy bước, phải rất cố gắng mới có thể ổn định thân hình.

- Mẹ kiếp! Cái chó má gì vậy?

Việt không kiềm được chửi một tiếng, một chiếc lá thôi có thể tạo nên sức sát thương lớn như vậy sao? Đương nhiên cũng chỉ là chửi thề mà thôi, dù không thấy được gì nhưng có thể đoán được nơi này hiện giờ chẳng chịt các quỹ tích vận động của thiên địa, hẳn lo ngại cử động mạnh mẽ của mình có thể gây ra hậu quả khó lường.

Tuy nhiên cũng nhờ vậy mà hẳn có thêm hiểu biết về thứ được gọi là "Khí" chi quy tắc này, không chỉ tự tạo ra lực lượng, còn có thể dẫn dắt những vật hết sức tầm thường, biến chúng trở thành vũ khí có lực sát thương cực lớn.

Lại có con gió thổi đến, lần này không phải một chiếc mà mang theo tới sáu, bảy chiếc lá, tuy chưa đến gần nhưng đã khiến Việt giật mình thon thót.

- Gì thế này? Chối bán thiếu gia à?

Có nằm mơ hẳn cũng không ngờ có ngày lại phải e ngại mấy chiếc lá như vậy. Như trong tiểu thuyết có nhắc đến cảnh giới cuối cùng của kiếm khách là vô kiếm, vạn vật đều có thể hóa thành kiếm, một cành cây, một ngọn cỏ cũng có thể giết người, giờ xem ra không phải là hư cấu.

Mấy chiếc lá bay tới với quỹ đạo không thể xác định, lắc bên này vẹo bên nọ, khiến Việt không thể nào sớm né tránh được, nhưng nếu đợi đến gần thì với cử động khó khăn lúc này căn bản không tài nào tránh kịp.

- Ma Kết hiện!

Việt ngẫm vận Ma Kết Ẩn, hẳn không thể cảm nhận được quỹ tích vận động của các dòng "Khí", nhưng có thể dùng Ma Kết Ẩn phát hiện ra vết tích chúng để lại rồi đưa ra phán đoán về quỹ tích của những chiếc lá, từ đó di chuyển tới các góc chết trước khi những chiếc lá bay tới. Đây cũng là cơ hội để hẳn gia tăng sự thành thạo đối với bộ ấn pháp độc đáo này.

Chậm rãi bước chệch về bên trái bốn bước, thế nhưng Việt vẫn bị ba chiếc lá quét trúng, không khác nào bị ba thanh đại đao bổ vào người, dù ma văn chẳng chịt trên làn da trắng cũng không thể ngăn chặn được, miệng phun ra ngụm máu lớn, thân hình lao đảo lùi lại tới bảy bước.

Khoan nói đến thương thế, tiến bốn lùi bảy, hiển nhiên hẳn đã lỗ, nếu tình hình cứ như vậy thì chẳng mấy mà hẳn sẽ quay lại bên ngoài sơn cốc, mọi chuyện sẽ biến thành dã tràng xe cát.

Nhưng hẳn cũng không thể dừng lại, tiến bốn lùi bảy so ra vẫn còn hơn tiến không lùi bảy. Vẫn phải tiến tới, cách giải quyết duy nhất là tăng khả năng sử dụng Ma Kết Ẩn lên mà thôi.

Những chiếc lá lại bị gió cuốn tới. Việt tiến được ba bước, nhưng chỉ bị một chiếc lá quét trúng khiến hẳn lùi bốn bước, có thể coi là sự tiến bộ.

Một lần lại một lần, nhiều đến mức Việt cũng không muốn đếm, cuối cùng thì hẳn cũng hoàn toàn tránh khỏi một đồng lá cây bay tới, một đồng, chứ không phải vài chiếc, bởi vì theo thời gian số lượng lá cây đều đặn tăng lên, cảm giác hết như đang chơi trò 'Chú chim tè nhọt' có thể khiến người ta phát điên.

Liên tục tránh thoát khỏi những chiếc lá bay là tả, nhưng Việt vẫn chưa tiến được quá nhiều bởi vì hẳn phải liên tục di chuyển lòng vòng, hơn nữa áp lực cực lớn xung quanh khiến mỗi bước của hẳn đều rất gian nan.

"Ma Kết Ẩn có sự lộn xác, quả là niềm vui ngoài ý muốn, nhưng mục tiêu của mình vẫn là bên trong sơn cốc!"

Huyết sắc ma văn đã bị đè ép quay trở lại bám trên da thịt, nhưng chỉ cần nó chưa biến mất, thì Việt vẫn có thể chống lại áp lực trong sơn cốc. Tuy nhiên nếu áp lực tiếp tục gia tăng như vậy, thì hẳn cũng không dám khẳng định điều gì.

Rắc rắc!

Tiếp tục tiến vào thêm mười bước nữa, thì dấu hiệu không thể chịu được nhiệt đã bắt đầu xuất hiện. Xương cốt truyền đến những tiếng kèn kẹt như pháo trúc, rõ ràng áp lực khổng lồ này dù là Thiên ma vẫn cũng không thể chống lại, áp lực bắt đầu dồn lên cơ thể.

Việt gồng toàn bộ lực lượng, nếu hẳn có thể cảm nhận được quỹ tích của 'Khí' thì cũng đâu khổ sở như vậy, tuy nhiên theo hẳn phán đoán thì đây có lẽ là khảo nghiệm cuối cùng, chỉ cần thông qua ắt thu về tay linh quyết Bước thứ hai. Đã là khảo nghiệm, đương nhiên có cách để thông qua, có lẽ hẳn chỉ cần cương quyết không bỏ, áp lực sẽ tự nhiên biến mất.

Huyết sắc ma văn dần biến thành máu thật, cũng chẳng phải hiện tượng Thiên Ma Thể thăng hoa lộn xác gì hết, đây là do áp lực quá lớn khiến da thịt nứt toác ra, khiến chân huyết không ngừng chảy ra, thực sự biến hẳn trở thành huyết nhân.

Thảm trạng như vậy nhưng vẫn chưa có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy áp lực suy giảm, khảo nghiệm thông qua hay gì đó tương tự, thậm chí theo mỗi bước chân của hẳn, áp lực vẫn không ngừng tăng lên. Cứ đà này khảo nghiệm chưa thông qua hẳn đã mất mạng rồi, tương lai thực sự quá mù mịt.

- Lẽ nào lại từ bỏ? Không có biện pháp nào khác sao?

Việt cảm thấy vô cùng không cam tâm, đã đi đến đây rồi, phải từ bỏ như vậy thì ai có thể chịu được, nhưng đâm đầu chịu chết không phải hành động sáng suốt.

Hẳn đã nhìn ra rồi, đây chẳng phải khảo nghiệm chó má gì hết, hoàn toàn là quy tắc tự thành, giống như ở Như Nguyệt Hồ vậy. Có lẽ quy tắc trong sơn

cốc này được hình thành do bút tích của hai vị vương giả.

- Khoan đã, nếu những dòng ‘Khí’ này hình thành do bút tích của hai vị vương giả, vậy thanh đoạn kiếm không biết có giúp được gì không?

Việt đột nhiên nghĩ đến một khả năng, chính là thứ gây phiền phức mà hắn đã ném vào bên trong nhẫn chứa đồ lúc ở ngoài cửa sơn cốc.

Thanh kiếm gãy Thuận Thiên, có thể là cứu cánh cuối cùng!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 174: Âm dương

Thanh kiếm gãy vừa rời khỏi nhẫn không gian, lập tức bạo phát, dù đã có sự chuẩn bị nhưng Việt thiếu chút nữa thì tuột tay buông ra, tuy nhiên hắn biết đây là hy vọng cuối cùng, mặc cho hồ khẩu bị chấn nát toét nhưng vẫn cố sống cố chết nắm chặt lấy.

Thanh kiếm gãy cổ xưa không ngừng phát ra rung động, Việt lẳng lặng chờ đợi, trời không phụ lòng người tốt, rất nhanh hắn có được câu trả lời hết sức hài lòng: Áp lực xung quanh chậm rãi giảm bớt, tuy không quá nhiều nhưng cũng đủ để hắn đi tới nơi sâu xa bên trong sơn cốc.

Việt thực sự có chút không hài lòng, biết trước như vậy thì hắn đã không ném thanh kiếm gãy vào tông nhãn, như vậy có phải đỡ tốn bao nhiêu thời gian không. Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, nếu hắn không làm vậy thì Ma Kết Ấn cũng không có cơ hội lộ xác rồi.

Nắm chặt thanh kiếm gãy, huyết sắc ma văn lại một lần nữa phát sáng, Việt từ tốn cất bước tiến vào nơi tận cùng của sơn cốc.

Sâu bên trong cốc cũng chẳng có gì đặc biệt, hoa cỏ đâm chồi mây trôi hờ hững, cảnh sắc tường hòa, nhưng hắn biết đây chỉ là bề ngoài mà thôi, nếu không có thanh kiếm gãy trong tay thì hắn đã bị cắt thành muôn mảnh rồi, Thiên Ma Thể cũng không thể chống lại.

Nơi tận cùng của sơn cốc dần hiện ra trong tầm mắt, chỉ là một bãi đất trống nằm bên dưới một vách núi cao vô tận, xuyên qua cả tầng mây, dường như nối liền với một thực thể thần bí nào đó ngự trị trên chín tầng trời.

Việt đi tới bên dưới vách núi đá, tại đây áp lực hoàn toàn biến mất, hắn có cảm giác thoải mái hơn rất nhiều. Tuy không muốn qua cầu rút ván nhưng hai tay hắn vẫn bị thanh đoạn kiếm chấn cho tê rần, không còn cách nào khác đành phải ném nó trở lại bên trong nhẫn chứa đồ.

Mọi việc xong xuôi, Việt bắt đầu quan sát khu vực này. Ánh mắt hắn đảo một vòng, rồi nhanh chóng bắt vào vách núi nhãn nhụy kia, bởi hắn phát hiện ra có chữ trên đó.

Hai cột chữ, nằm riêng biệt ở hai khu, điều đáng tiếc là chúng không phải Hán tự, mà đều là Khoa Đầu tự, như vậy thì không thể xác định được hai người này có đúng là cổ nhân Đại Việt hay không.

Thuận Nghịch kinh!

Âm Dương Kinh!

Đọc những chữ đầu tiên, đã có thể đoán được nội dung tiếp theo, hai cột chữ này là phần Đề nghị Bộ của hai bộ kinh văn, tuy không rõ phẩm cấp ra sao, nhưng một chữ ‘kinh’, đủ thấy được sự cao siêu của nó.

- Ô, bên dưới còn chữ sao?

Việt nhíu mày, bởi vì ở góc bên dưới nội dung của Âm Dương kinh, vẫn còn một hàng chữ nhỏ nữa, khiến hắn kinh hỷ ở chỗ, những chữ nhỏ này lại chính là Hán tự, một loại chữ có thể coi là biểu tượng của nền phong kiến Đông Á.

"Nơi đất khách tình cờ gặp đồng hương, chiến một trận thật sáng khoái, không ngờ lại phá hủy một phần truyền thừa nơi đây, vì vậy để lại hai bộ kinh này coi như thay thế!"

Việt khẽ nhắm mắt, thân thể cũng từ từ thả lỏng, đến giờ phút này hắn có thể khẳng định hai vị siêu cấp cường giả Như Nguyệt Vương và Thuận Thiên Kiếm Vương này chính là cổ nhân Đại Việt. Hắn không hiểu tại sao Như Nguyệt Vương lại dùng Hán tự để lại lời nhắn, nhưng những dòng chữ này, hoàn toàn khớp với nét chữ hắn thấy ở Lạc Long thủy phủ.

"Vậy là những người tưởng chừng đã biến mất trong dòng lịch sử, đều đã đi tới thế giới này. Họ dừng lại ở đây, đã chết, hay lại tiếp tục đi đến một nơi nào khác? Còn nơi được gọi là Bách Việt quốc kia, có liên quan gì đến dân tộc Bách Việt ở thế giới xa xôi kia hay không?"

Khẽ lắc đầu ném những nghi vấn sang một bên, mục tiêu lần này đã hoàn thành, đã xác nhận thân phận của hai vị vương giả trong truyền thuyết kia, hành trình lần này cũng không còn gì để hồi tiếc.

Hắn chuyển ánh mắt tới phần đạo pháp được khắc lên vách núi, thử xem có tác dụng gì với bản thân hay không. Dù là pháp quyết cao cấp đến mấy thì hắn cũng không thể trực tiếp tu luyện, chỉ có thể tham ngộ mà thôi.

"Âm Dương kinh, Đệ nhị thiên.

Vạn vật, vốn dĩ luôn luôn vận động. Sinh ra, chết đi, một chủng loài biến mất, lại có chủng loài khác xuất hiện, nếu không thể tiến hóa để thích nghi, ắt sẽ bị đào thải, bởi vì thiên địa này, cũng không ngừng vận động.

Thiên địa không đứng yên, ngay từ khi được sinh ra, nó đã bắt đầu vận động, và động lực cho sự vận động này, chính là Âm và Dương!"

Chỉ đọc mấy dòng, nhưng Việt đã hoàn toàn bị thu hút. Hắn muốn bước vào Đệ nhị Bộ, thế giới thể cần sinh ra loại quy tắc thứ hai - "Khí", nhưng "Khí" được sinh ra như nào, đó chính là vấn đề. Âm Dương Kinh này, có lẽ sẽ giải đáp được nan đề của hắn.

"Hỗn độn sinh ra Thái Hòa, từ Thái Hòa lại phân ra Âm Dương nhị khí, được tôn xưng là vạn vật mẫu khí. Tại sao vậy? Bởi vì sự đấu tranh của hai loại mẫu khí này thúc đẩy vũ trụ phát triển không ngừng, vạn vật được sinh ra.

Âm Dương không vận hành, mọi vật sẽ giữ nguyên trạng thái ban đầu, không có cái mới được sinh ra, đồng nghĩa với sự phủ định cái cũ, thế giới không vận động, đồng nghĩa với một thế giới chết. Không có Âm Dương, đồng nghĩa thế giới đã chết ngay từ khi hình thành."

Từng chữ từng chữ như khắc vào đầu Việt, không hề thâm sâu khó hiểu mà vô cùng đơn giản, sự đơn giản đến từ nguyên lý phát triển tất yếu của thế giới, đó chính là mâu thuẫn và đấu tranh.

Không cần nói đâu xa, như có hương của hắn, sự phát triển của nhân loại, từ thay triều đổi đại, thay thế chế độ, chẳng phải đến từ những mâu thuẫn tất yếu giữa con người với con người hay sao? Từ mâu thuẫn cơ bản là mâu thuẫn công sức, tài sản, đến những mâu thuẫn phức tạp nhất như quyền lực, giai cấp, chế độ, tất cả thúc đẩy một xã hội không ngừng vận động.

Đương nhiên, những mâu thuẫn đó đều chỉ là phần rất nhỏ nằm trong sự bao hàm của sự đối nghịch Âm - Dương.

"Vạn vật vận động và biến đổi không ngừng do sự đối nghịch của Âm và Dương. Song âm dương không phải là hai mặt tách rời nhau và chỉ có đấu tranh với nhau mà còn thống nhất với nhau, nương tựa vào nhau để tồn tại.

Âm là cái dương vẫn tìm, mềm là cái dương vẫn lấn.

Trong vũ trụ, cái gì cũng thế, "cô dương thì bắt sinh, cô âm thì bắt trường", nếu chỉ một mình dương hay một mình âm thì không thể sinh thành, biến hóa được. Nếu một mặt mất đi thì mặt kia cũng mất theo, "dương cô thì âm tuyệt", âm dương phải lấy nhau để làm tiền đề tồn tại cho mình.

Ngay cả cái gọi là âm dương cũng chỉ có ý nghĩa tương đối, vì trong dương bao giờ cũng có âm, trong âm bao giờ cũng có dương."

Đến đây Việt đã bắt đầu có chút hoa mắt chóng mặt, vẻ trước thì đơn giản nhưng về này quá mức phức tạp, nhất thời hắn chưa thể nào hấp thụ được tinh túy bên trong. Tuy nhiên giờ chưa hấp thu được thì chốc nữa, trước mắt cứ đọc hết một lượt cái đã, hắn căn bản không thể nào rời mắt đi.

"Đối lập và thống nhất tạo ra động lực phát triển, nhưng yếu tố tạo nên diễn biến vô cùng của thế giới lại là sự chuyển hóa. Dương cực sinh Âm, Âm cực lại sinh Dương, sự chuyển hóa lẫn nhau giữa hai mặt âm dương để duy trì trạng thái thăng bằng tương đối của sự vật, lại tạo ra sự biến hóa vô cùng vô tận của trời đất.

Âm và Dương, chính là căn nguyên phát triển của thế giới!"

Đệ nhị thiên của Âm Dương kinh này quả thật rất đơn giản nhưng vô cùng thâm sâu. Chỉ mới mấy dòng giới thiệu, nhưng đã hoàn toàn khái quát được khởi nguyên của "Khí" chỉ quy tắc, của quá trình vận hành và phát triển dài dằng dặc của thiên địa này.

Việt nhanh chóng chuyển ánh mắt xuống nội dung tu luyện của Đệ nhị thiên, sau khi hoàn toàn khắc sâu vào trong đầu, lập tức khoanh chân xếp bằng, hắn muốn đột phá Bước thứ hai ngay bây giờ.

Bước thứ hai của tu giả, Hoành Độ Hư Không, là quá trình cảm ngộ những quy tắc vận động và phát triển của thiên địa, Bao gồm ba trình tự lần lượt là Hổ Căn, Tiêu Trường và Bình Hoành.

Trình tự đầu tiên, Hổ Căn, có thể hiểu là bắt rễ, bám víu lấy nhau.

Thiên địa vận động, phát triển muôn hình vạn trạng, thiên biến vạn hóa, nhưng chung quy luôn có sự ràng buộc, có sự liên kết chặn chệ, chỉ cảm nắm được những ràng buộc căn bản này, là có thể khuấy động thiên địa, đảo điên trời đất.

Theo Đệ nhị thiên của Âm Dương kinh, gốc rễ của vạn vật vận động, chính là vạn vật mẫu khí - Âm Dương nhị nguyên. Âm Dương nhị khí tồn tại xung quanh chúng ta, tản mát vô hình, nhưng lại tác động đến những vận động hữu hình, cảm nhận được Âm Dương, là cảm nhận được các luồng "Khí" chỉ quy tắc.

Nhưng Âm Dương hổ căn, luôn luôn gắn liền với nhau, chỉ cần tìm được Dương, ắt sẽ ra Âm, và ngược lại, nắm được Âm hiển nhiên sẽ có Dương; cảm ngộ Âm Dương, từ đó thấu hiểu được quy tắc thứ hai, chính thức bước chân vào Đệ nhị Bộ.

Việt chìm đắm vào thế giới thể của mình, có sự dẫn dắt của Âm Dương kinh, hắn muốn tìm ra căn nguyên Âm Dương nhị khí bên trong cơ thể. Chỉ cần vận vật mẫu khí được sinh ra, thế giới tự nhiên sẽ vận động và phát triển.

Đứng trên Huyết hải mệnh môn, hắn nhìn lên bầu trời kia, gọi là bầu trời có lẽ không đúng, ngoài đó là hắc ám vô tận, là hỗn độn chưa được khai phá, ẩn giấu ở đâu đó chính là căn nguyên mẫu khí.

Âm Dương diễn sinh thế giới, rốt cuộc ở nơi nào?

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 175: Thuận nghịch

Thời gian cứ chậm rãi trôi.

Không biết bao lâu, Việt mới từ từ mở mắt. Đôi mắt hắn tràn đầy thâm thúy, lóe lên tia sáng trí tuệ như của một bậc hiền nhân. Có thể dễ dàng nhận thấy, so với lúc trước, khí thế trên người hắn hoàn toàn chẳng có chút thay đổi gì.

Tồn nhiều thời gian tu luyện như vậy, nhưng hắn vẫn không tài nào đột phá Đệ nhị Bộ, cứ giậm chân ở Bước thứ nhất mà thôi.

- Rốt cuộc sai lầm ở đâu vậy?

Việt khẽ nhíu mày, vẻ thâm thúy đầy giả tạo mới đây thôi đã biến mất, thay vào đó là sự nghi hoặc, ánh mắt nồng đậm hoang mang. Không hoang mang sao được khi hắn đã rất cố gắng tìm kiếm Âm Dương nhị khí trong mảnh hỗn độn nhưng hoàn toàn biệt vô âm tích.

Thế giới của hắn, về cơ bản chính là nhân thể, mà nhân thể với âm dương học, thể hiện rõ ràng nhất chính là lục phủ ngũ tạng. Phủ thuộc dương, tạng thuộc âm, đó có lẽ là kiến thức cơ bản mà ai cũng hiểu.

Tuy nhiên Nghịch Tu chi lộ hiển nhiên không đơn giản như vậy, đó không phải nơi khởi nguồn của Âm Dương nhị khí. Đây không phải suy đoán chủ quan mà kết luận chính xác, hắn đã cố gắng tìm kiếm vận vật mẫu khí theo phương vị của phủ tạng, nhưng bất thành.

Ngoài phủ tạng ra, âm dương ứng với cơ thể người còn biểu hiện ở ngực bụng và lưng, ở trên và dưới thất lung, ở huyết tủy và năng lực, ở cấu trúc và chức năng..., nhưng những biểu hiện như vậy về cơ bản là rất mỏng lung, thực tế không giúp được gì cho hắn.

- Má nó, chẳng nhẽ từ bỏ?

Việt có chút không cam tâm, đương nhiên rồi, cam tâm sao được khi đã đi tới bước này rồi mà không làm ăn được gì. Nghịch Lộ vốn dĩ muôn vàn khó khăn, điều đầu tiên chính là đạo pháp thích hợp. Đạo pháp không cầu mạnh mẽ, không cầu cao thâm huyền ảo, chỉ cần có cái nhìn toàn diện và sự thấu hiểu đối với khởi nguyên của thế giới, cụ thể là sự hình thành của từng loại quy tắc thiên địa.

Nay vừa vận gặp được bộ Âm Dương Kinh này của vị cổ nhân Đại Việt, có thể nói bên trong thể hiện cái nhìn cực kỳ thấu triệt đối với động lực phát triển của thiên địa thuở sơ khai, Âm Dương diễn biến thế giới. Nắm giữ một thiên kinh thư thần kỳ như vậy, vẫn không thể bước vào Đệ nhị Bộ, không thể cam tâm!

Chậm rãi đứng dậy, Việt ném những nghi vấn ra khỏi đầu, có những thời điểm dù không cam tâm đến mức nào thì cũng vô dụng mà thôi. Hắn quyết định sang xem nốt phần Đệ nhị thiên của Thuận Nghịch kinh ở phía bên kia, nếu không giúp được gì cho việc đột phá thì nên nhanh chóng rời khỏi Thiên Nguyệt Bí cảnh.

Quả thực nhiều năm sống trên lưới đao đầu súng đã giúp Việt rèn giữa nên một tinh thần thép, có thể thản nhiên trước mọi việc. Chỉ có điều nếu hắn biết, đột phá Bước thứ hai mới có thể rời khỏi Thiên Nguyệt bí cảnh, thì gương mặt hắn sẽ trở nên đặc sắc đến mức nào.

"Thuận Nghịch kinh"

Nhìn ba cổ tự Khoa đầu trên cao, ngay ngắn nhưng thô ráp, nguyệt ngọc nhưng dứt khoát, không có đường nét rồng bay phượng múa bút phục giấy chõ như những dòng bút tích của Như Nguyệt Vương. Điều này cũng không có gì khó hiểu nếu biết đến xuất thân của hai vị danh nhân này.

Xuất thân của Việt quốc công tương đối mù mờ, về cơ bản có hai giả thiết được công nhân. Theo gia phả họ Ngô thì Việt quốc công là con của Sùng Tiết tương quân Ngô An Ngữ, và là cháu sáu đời của Ngô Vương. Theo Đại Việt sử lược thì ông lại là con của Thái úy Quách Thịnh Dật dưới triều đại Lý Thái Tông. Nhưng dù là xuất thân nào thì cũng thuộc dòng dõi làm quan, văn chương thư pháp đều nhất tuyệt.

Còn Thái Tổ nhà Hậu Lê, tuy không trải qua thời thơ ấu khó khăn gì, nhưng gia đình ba đời cũng chỉ làm quân trưởng một vùng đất bé nhỏ, đến thời của mình thì Thái Tổ cũng chỉ làm chúa trại Lam Sơn mà thôi.

Tuy nhiên nét chữ mặc dù thô ráp đơn giản nhưng đường nét cực độ sắc bén, lại có sát khí lạnh lẽo không ngừng thẩm thấu ra, chỉ bấy nhiêu thôi đã thấy được phần nào phong thái của bậc vương giả trong kiếm đạo.

- Thuận và Nghịch, có chút gì đó giống âm và dương!

Việt bắt đầu xem xét nội dung của Thuận Nghịch Kinh Đề nhị thiên này.

"Thuận đạo trời thì hưng, nghịch đạo trời thì vong!"

Chỉ một câu đầy triết lý, nhưng khiến Việt bắt đầu có chút dị ứng. Thứ hấn truy cầu là tự do, là thích làm gì thì làm, thấy thứ mình khoái thì cướp, gặp người mình thích thì kết giao, không cần và cũng không muốn phải thuận theo bất kỳ thứ gì, dù đó là ông trời.

Tuy nhiên hấn vẫn kiên nhẫn chuyển ánh mắt xuống đọc tiếp, tu gia vốn dĩ là tranh giành thọ nguyên với thiên địa, nếu chỉ đơn giản là thuận thiên thì khó làm nên com cháo gì.

"Vậy cái gọi là "Thiên", rốt cuộc là gì?"

- "Thiên" không phải là trời sao? Mà không đúng, bầu trời thì làm sao có thuận hay nghịch chứ, vậy "Thiên" là gì?

Những cuốn kinh thư luôn có sức hấp dẫn của riêng nó, khiến suy nghĩ của Việt bị cuốn theo những dòng khắc trên vách núi lúc nào không hay.

"Không phải chỉ đơn thuần là khoảng không vũ trụ đối xứng với mặt đất, mà 'Thiên' là để chỉ tất cả những gì thuộc về tự nhiên, thuộc về tạo hóa đất trời.

Tự nhiên có quy tắc của mình, không có ngoại lệ cho bất kỳ ai. Hễ ai đốt đuốc đi trong mưa ắt sẽ tắt, ai bắn trúng chim sẽ được thịt. Nước gió xuôi tất chèo thuyền sẽ mau tới mà dễ, nước gió ngược tất thuyền chèo sẽ chậm và hay va chạm...

Sinh mệnh đều có thọ nguyên, tu lộ hiểu đơn giản chính là quá trình phá vỡ quy tắc này, không ngừng tranh đoạt thọ nguyên với đất trời, như vậy hiển nhiên là nghịch thiên.

Thế nhưng bước lên tu lộ, tu giả không ngừng vượt qua các ràng buộc, thích nghi với các quy tắc của thiên địa, đó chính là quy luật phát triển của sinh mệnh: không thể thích nghi đồng nghĩa với tử vong, chỉ có phát triển mới có thể tồn tại. Vậy thì tu đạo chẳng phải là thuận thiên hay sao?

Như vậy, thuận hay nghịch, vốn dĩ là do cách nhìn mà thôi!"

Cái này...Việt bắt đầu có chút hồ đồ rồi, nhưng sau khi ngẫm lại thì lại thấy rất đúng, khiến hấn nhớ đến một thuyết cực kỳ nổi tiếng ở Địa cầu - thuyết tương đối của nhà khoa học vĩ đại nhất thế kỷ 20.

- Mọi thứ chỉ là tương đối! Đúng vậy, thuận hay nghịch, hoàn toàn là do cách nhìn mà thôi!

"Quy tắc vận động của thế giới, không nằm ngoài một chữ "dịch", bất dịch đồng nghĩa với diệt vong.

Linh và Khí, là hai loại quy tắc đầu tiên của thế giới, đại diện cho sinh mệnh và vận động, nghe qua thì chẳng có gì liên quan, nhưng thực tế lại có quan hệ mật thiết với nhau, vừa thuận vừa nghịch, nghịch nhau mà sinh, thuận thế mà tiến.

Linh chính là khởi nguyên của thế giới, là quy tắc cơ bản nhất để thế giới tồn tại, nhưng có khởi đầu thì phải có kết thúc, bản thân nó cũng có điểm tận cùng của mình. Căn nguyên của thế giới đi đến chung điểm, 'Linh' chỉ quy tắc tràn ngập sinh mệnh cũng dần dần chuyển thành tử vong.

Đứng yên đồng nghĩa với diệt vong, thế giới muốn tiếp tục tồn tại bắt buộc phải chuyển dịch và phát triển, loại quy tắc thứ hai cũng theo đó xuất hiện.

Như vậy sự vận động được sinh ra là do đối nghịch với trạng thái đứng yên chết của thế giới, của 'Linh', nhưng lại thuận theo tự nhiên. Nói rằng thuận hay nghịch vốn dĩ do cách nhìn, là vì lẽ đó.

Thế giới càng phát triển, sự chuyển dịch càng lớn thì sinh mệnh lại càng mạnh mẽ. Sinh mệnh lớn mạnh, theo đó yêu cầu phát triển lại càng lớn, tác động ngược lại sự vận động của thế giới, như vậy "Linh" và "Khí" thuận nhau mà vận hành, thế giới cũng theo đó không ngừng phát triển.

Nhưng khi 'Khí' đạt đến đỉnh điểm, thế giới phát triển quá mức có thể dẫn đến hỗn loạn, 'Linh' lại chuyển về trạng thái cực tĩnh, hai bên đối nghịch kìm kẹp nhau giữ cho thế giới được ổn định.

Như vậy thuận hay nghịch, không chỉ từ cách nhìn, mà còn tùy thời điểm, tùy mục đích. Thấu hiểu được thuận và nghịch giữa 'Linh' và 'Khí', chính là nắm giữ được sự chuyển dịch của cả đất trời, từ đó nắm giữ sự chuyển dịch của kẻ địch."

Việt chìm đắm trong những dòng giảng giải về quy tắc vận động của thiên địa, về sự chuyển dịch của cả đất trời, đầu óc không tự chủ được mà liên tục xoay chuyển, bắt đầu tìm kiếm sự liên hệ giữa Âm Dương kinh và Thuận Nghịch kinh.

- Theo Việt quốc công thì khởi nguyên của sự vận động là Âm Dương nhị khí, còn theo Thái Tổ thì khởi đầu của 'Khí' lại là trạng thái tĩnh của 'Linh'. Hai giả thuyết này có sự liên hệ gì không?

- Trạng thái tĩnh, dẫn đến diệt vong, từ đó sinh ra sự chuyển dịch!

- Âm Dương đối nghịch, từ đó tạo động lực cho sự vận động!

Không biết bao lâu trôi qua nhưng Việt vẫn cứ đứng đó, ngẩng đầu nhìn những dòng chữ thô ráp trên vách núi, nhưng từ ánh mắt mê man có thể thấy được hần không phải đang đọc chữ. Những suy nghĩ cứ liên tục xoay chuyển trong đầu, hần không tài nào dứt ra được, không phải do bản thân đã quá trầm mê, mà hần cảm giác được mình đã sắp nắm được mạch suy luận rồi.

- Âm Dương đối nghịch, tạo ra động lực. Khoan đã, Âm Dương là vạn vật mẫu khí không sai, nhưng chưa hần đã cùng lúc sinh ra. Đúng vậy, Âm Dương kinh có viết, trong âm có dương, trong dương lại có âm, âm sinh ra dương, dương lại sinh ra âm, đó vốn dĩ là một quá trình liên mạch!

- Trạng thái tĩnh, dẫn đến diệt vong. Trạng thái tĩnh, chẳng phải cũng thuộc về Âm tính hay sao? Tĩnh đến mức diệt vong, có thể coi là Âm cực, từ đó sinh ra sự chuyển dịch, chính là sinh Dương.

- Hiểu rồi! Thứ ta cần tìm, không phải là Âm Dương, mà là Dương sinh!

Ánh mắt sáng rực, Việt như choàng tỉnh sau một giấc mộng dài, khoanh chân ngồi xuống. Hần không thể nào chờ được, muốn kiểm tra suy nghĩ của bản thân.

Đệ nhị Bộ, ta chuẩn bị tới đây!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Thiên Cung

Một tháng, nói nhanh thì nhanh, nhưng nói lâu thì cũng thật lâu, cứ như vậy trôi qua, Việt vẫn ngồi xếp bằng bên dưới vách đá. Yên lặng. Không nhúc nhích.

Khí tức trên người hần không những không tăng trưởng, cũng chẳng ổn định, mà vô cùng suy yếu, da thịt xuất hiện những vết nứt như mặt đất mùa hạn. Hơi thở suy yếu lúc có lúc không, đương nhiên không giống với cách thở sâu trong đường sinh mà do đã sắp chết đến nơi rồi.

Lúc này hần không khác gì một gốc cây sắp chết khô, chỉ một cơn gió nhẹ thổi qua cũng có thể sụp đổ, tuy nhiên vẫn cứ tồn tại ở đó, kiên cường bất khuất chống chọi với tử vong.

Khu vực này vốn là nơi tràn ngập sức sống, vạn vật không ngừng phát triển, từ trong đất đá có thể thấy trời ra từng chồi cây xanh biếc. Thế nhưng lúc này xung quanh hần cả mảnh đất màu đỏ xám, trên mặt đất có đầy sỏi đá, không có một chút sức sống, chỉ có thể ngẫu nhiên nhìn thấy một vài cây cỏ dại khó khăn đứng thẳng.

Đương nhiên Việt không hề biết bản thân lại gây ảnh hưởng đến cây cỏ xung quanh như vậy, lúc này toàn bộ tâm trí của hần đang tập trung vào thế giới thể.

Huyết Hải khô cạn, Minh Hà im sóng, Hoàng Tuyền bất dịch, Bi Ngạn le lói, những cấu trúc đầu tiên của thế giới, đều đã có dấu hiệu đi đến điểm cuối của chu kỳ, hay nói đúng hơn, bị cường ép đi tới diệt vong.

Thế giới thể chuẩn bị sụp đổ, sinh mệnh đã gần như cạn kiệt, nhưng tâm trí của Việt càng sáng hơn bao giờ hết, bởi vì Huyết Hải càng khô cạn, hần càng cảm nhận rõ ràng hơn một chút vận động ở đâu đó bên trong hỗn độn.

Toàn bộ tâm thần đều tập trung vào nơi sâu xa cội nguồn của Huyết Hải, nhưng một chút vận động nhỏ bé kia vẫn khiến hần sinh ra cảm ứng.

“Sắp đến rồi!”

Thời gian cứ như vậy trôi qua, một kẻ đã hấp hối nhưng vài ngày vẫn chưa chết, đúng là chuyện hiếm có trên đời, nhưng đối với sinh mệnh mạnh mẽ của tu giả thì lại không hiếm lạ gì.

Hai mắt nhắm nghiền đột nhiên mở ra, một tia sáng lạnh lẽo bắn tới, tử vong khí tức đột ngột bị xua đi, Việt ngẩng đầu nhìn lên hỗn độn hư vô mờ mịt ở phía trên Huyết Hải.

Đôi mắt của hần dường như có thể nhìn xuyên qua vô tận khoảng cách, tập trung vào một điểm vận động nho nhỏ nhưng lại đang không ngừng khuếch tán.

- Giương cao thần binh, phá biển mà ra!

Âm thanh kéo dài vang lên ở trên Huyết hải, hần thuận theo gió mà đứng lên, đại dương máu tưởng như đã khô cạn nhưng lúc này sóng nước cuộn cuộn tận trời đưa hần tiến lên cao.

Ngự trị trên huyết lãng, Việť quay đầu lại nhìn xuống phía dưới: đại dương máu cuộn trào, tử khí lượn lờ, hần không chỉ nhìn thấy Huyết Hải, mà còn nhìn thấy từng việc từng việc đã qua.

Con đường hần vượt qua không chỉ là một bước tu luyện, mà còn là một đoạn năm tháng sống lên sống xuống. Sau khi ký ức tan hết, hần mạnh mẽ quay đầu lại, huyết lãng cuộn cuộn đưa hần tiến vào hỗn độn.

Trong cõi hư vô mờ mịt, một điểm sáng nhẹ nhàng không ngừng tản mát ra ba động, dường như có thể khiến cả hỗn độn phải chuyển dịch theo.

Việť di chuyển rất nhanh về phía trước, càng lúc càng tới gần điểm chấn động kia. Hần đã sớm tích lũy đủ từ trước, một lần đột phá tới Bước thứ hai cũng không phải mơ ước viễn vông.

Điểm sáng càng lúc càng lớn, hay nói đúng hơn, Việť đã tới rất gần rồi, cuối cùng trong tầm mắt của hần, hóa thành một tòa đại môn khổng lồ đứng sừng sững giữa hỗn độn.

Đây là một tòa đại môn khổng lồ cao đủ vạn trượng, đường nét vô cùng cổ lão, trên hai cánh cửa xuất hiện vô tận hoa văn khó hiểu lan tràn, dường như nước thép đang chảy xuôi.

Từ khe hở giữa hai cánh cổng truyền ra khí tức của sự phát triển, hần cảm nhận được loại quy tắc thứ hai đang ở ngay ở trước mắt mình.

Àm!

Đột nhiên, phía trên cùng của đại môn thoáng cái rực rỡ lên, quang mang chiếu rọi hỗn độn, vịnh hằng bất hủ.

- Xuất hiện ba chữ!

Việť giật mình nhìn lên, chỉ thấy trên bên trên đại môn cao vạn trượng xuất hiện một tấm biển son son thiếp vàng, chỉ thấy có ba chữ cổ, ẩn chứa đại đạo khí tức, trong nháy mắt để cho cả hỗn độn run rẩy.

- Nam Thiên Môn?

Chỉ ba chữ thôi, nhưng lại khiến hần thần hồn run lên, trong lòng rung động, bởi vì ba chữ này với ai thì không biết chứ với hần thì quá quen thuộc. Nam Thiên Môn, chính là cánh cổng dẫn vào Thiên Đĩnh.

Trên hai cánh cửa chậm rãi hiện ra các loại dấu ấn, các loại triết văn, giảng giải khai thiên chi bí, Hỗn Độn bí tân, dường như đang diễn hóa quá trình phát triển dài đằng đặc của thế giới.

- Nếu đây là Nam Thiên Môn, mở cửa ra, phía sau chính là Thiên Đĩnh?

Những câu chuyện kỳ bí về Thiên Đĩnh và Địa Phủ đã tồn tại không biết bao nhiêu năm tháng, ở Địa cầu không mấy ai tin tưởng, ngay cả ở thế giới này, nơi tu giả có sức mạnh khai thiên lập địa, những câu chuyện về Tiên, về Thiên đĩnh, có lẽ cũng chỉ là hư vô.

Thế giới thể của hần khai sinh, chương quản loại quy tắc thứ nhất lại Huyết Hải, Minh Hà, Hoàng Tuyền và Bi Ngạn, đều là những địa danh gắn liền với một thế lực tổng thân thoại – Địa Phủ.

Loại quy tắc thứ hai được sinh ra, nơi khởi nguồn của chúng ở phía sau Nam Thiên Môn này, thực sự là Thiên Đĩnh hay sao? Có lẽ vậy! Không, không phải có lẽ, mà chắc chắn là vậy.

Thế giới thể của hần vốn dĩ là một tiểu thế giới nằm trong đại thế giới này, vì vậy phải có sự liên hệ mật thiết. Quá trình hình thành và phát triển có lẽ cũng là diễn sinh theo sự hình thành và phát triển của vũ trụ.

- Người xưa có câu, Địa Phủ chương quản sinh tử, Thiên Đĩnh dẫn dắt chúng sinh, hiểu nôm na là Địa Phủ quyết định sống chết của sinh linh, còn luật pháp Thiên Đĩnh dẫn dắt sinh linh không ngừng phát triển. Sinh tử, chính là ‘Linh’, dẫn dắt, chính là ‘Khí’, lẽ nào chỉ là sự trùng hợp?

Chẳng lẽ, ở một kỷ nguyên xa xôi, nơi vũ trụ mới được hình thành, thực sự tồn tại những thế lực như Thiên Đĩnh và Địa Phủ?

- Như vậy, chúng tiên có tồn tại hay không?

Tâm thần chấn động, phải một lúc lâu sau, hần mới phục hồi tinh thần lại, nhìn đại môn trước mắt. Nó thực sự quá mức lớn lao, đứng sừng sững giữa hỗn độn, không thể lay động, tản mát ra quy tắc nồng nặc.

- Mặc kệ! Dù là bí tân nào, chỉ cần có đủ thực lực, còn lo không giải quyết được hay sao? Trước mắt cứ đột phá Bước thứ hai rồi tính!

Việť chậm rãi đưa tay tới, dùng lực đẩy cánh cửa. Cao tới vạn trượng nhưng cánh cửa vẫn từ từ mở ra.

Sau một lát, cảnh tượng trời cao đất rộng đã hiện ra trước mắt. Hắn đi vào một mảnh đất trời mới, sức sống cuộn cuộn tràn đầy không gian.

"Boong..."

Tiếng chuông từ từ vang vang khắp nơi, hỗn độn sương mù tản ra, tất cả núi cao đều bắt đầu di chuyển, các loại tia chớp sấm sét đều thối lui.

Phía sau Nam Thiên Môn xuất hiện một Thiên Cung cực lớn, nguy nga mà trang nghiêm, rộng rãi mà bàng bạc.

Thiên Cung nguy nga, Tiên Khuyết to lớn, lơ lửng trên mây trắng, nơi đó trời quang mây tạnh trắng lè kính người. Việt có chút ngây đại, dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng hắn vẫn rất bất ngờ.

Một tòa Thiên Cung lại một tòa Thiên Cung, ừ ừ vang động, đứng sừng sững ở cuối thiên địa, những tia chớp hóa thành biển cấm kỵ màu vàng mãnh liệt cuộn cuộn.

Chín vầng mặt trời hạ xuống hướng tây, cung điện lầu các ở dưới ánh trời chiều nhuộm thành màu vàng và màu đỏ sáng rực phi thường thánh khiết, mái ngói đều vờn quanh vàng sáng tường hòa.

- Ngày hôm nay, ta khai mở Thiên Đình, chương quản thế giới thể, chính thức bước vào Đệ nhị Bộ!

Thanh âm của hắn vang lên, thế giới bên ngoài cũng có phản ứng. Nếu như có người ở đây sẽ nhìn thấy mi tâm hắn sáng rực, chậm rãi ngưng tụ thành một quang ấn mang hình dáng y hệt như Nam Thiên Môn kia.

Xung quanh hắn, không khí truyền đến những tiếng chấn động ầm ầm, không phải do những dòng 'Khí' dẫn dắt, mà do sự đối kháng kịch liệt giữa chúng, cụ thể là 'Khí' của thế giới thể, đối nghịch với 'Khí' của thiên địa xung quanh.

Không biết bao lâu trôi qua, Việt chậm rãi mở mắt, tinh quang lộ liễu, khóe miệng khẽ nhếch lên, chậm rãi nói:

- Ta bây giờ đã có thể coi là cường giả một phương, có thể khai tông lập tổ rồi!

Hắn, đã chân chính đạt đến Đệ nhị Bộ!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Bay lượn

Bể quan trong thời gian dài, hoàn toàn đắm chìm trong tu luyện, đương nhiên Việt không tài nào biết được chính xác đã bao lâu trôi qua, nhưng hắn đoán được chắc chắn không dưới nửa năm.

Thời gian dài như vậy dù là ai cũng thấy mệt mỏi, đặc biệt là về mặt tinh thần, mà bây giờ hắn mới chỉ là hạng tôm tép đã bể quan lâu như vậy, sau này cảnh giới lên cao, e rằng mỗi lần ngồi xuống là vài chục cái xuân xanh đi qua.

- Đời như vậy còn gọi gì là lạc thú nữa!

Việt khẽ lắc đầu, tu luyện là một lẽ, hưởng thụ cuộc sống cũng vô cùng quan trọng, nếu vì trường sinh mà phải sống một cuộc đời nhạt nhẽo thì hắn xin kiếu.

Cảm nhận được sự lớn mạnh của thân thể, Việt đang muốn kiểm chứng lực lượng của Đệ nhị Bộ, thì trước mắt đột nhiên hoa lên, hắn cứ tưởng đây là triệu chứng của rối loạn tiền đình nhưng đã nhầm mất rồi. Chỉ thấy cảnh vật xung quanh đột nhiên biến đổi, sơn cốc đã không còn, thay vào đó là một bình nguyên rộng mênh mông, nhìn thế nào lại có chút quen mắt.

- Khoan đã, đây hình như là...

Mây kiếm khẽ nhú lại, Việt quay đầu nhìn về phía sau, đập vào mắt hắn là một tòa thành cổ xưa hùng tráng, từng đường nét đều mang đậm dấu vết của thời gian, dường như đã đứng ở đó từ thời thượng cổ.

- Là Thiên Nguyệt cổ thành! Lẽ nào sau khi tiến vào Bước thứ hai, tự động bị truyền tống ra khỏi Bí cảnh hay sao?

Việt đảo mắt quan sát một vòng, hắn có thể khẳng định đây chính xác là Thiên Nguyệt bình nguyên, bình nguyên thì có thể giống nhau, chứ tòa cổ thành phía sau lưng hắn thì không thể nhầm được.

- Lợi hại! Có thể cảm nhận được khí tức của tu giả mà tiến hành trục xuất. Thế lực thượng cổ này xem ra không nhỏ...không nhỏ...nhỏ...nhỏ...Mẹ kiếp!

Thanh âm của Việt nhỏ dần nhỏ dần, sau đó đột nhiên chùng lớn một tiếng. Không phải bản thân đột nhiên phát điên, cũng chẳng phải tiếc nuối gì cái Bí cảnh rách đó, mà do hấn chợt nghĩ đến một khả năng, một khả năng đáng sợ như phim kinh dị.

Sau khi đột phá Đệ nhị Bộ thì bị Thiên Nguyệt Bí cảnh tự động trục xuất, như vậy nếu không thể bước vào Đệ nhị Bộ, phải chăng vẫn phải ngây ngốc bên trong? Càng nghĩ hấn càng thấy có khả năng này.

Đám thiên tài khác sau khi tiến vào đạt được truyền thừa, việc đột phá Bước thứ hai căn bản nằm trong tầm tay không có gì phải nghĩ ngợi. Còn hấn thì sao? Nếu như không thu được Âm Dương Kinh và Thuận Nghịch Kinh, căn bản vô pháp tiến vào Đệ nhị Bộ, đến lúc đó chẳng phải sẽ chết già ở bên trong, hoặc ít nhất cũng phải đợi mười năm nữa?

- Nguy hiểm thật!

Việt đưa tay lên lau mồ hôi trán, một kẻ như hấn mà phải ru rú ở cái xó này mười năm, chỉ nghĩ thôi đã thấy sợ hãi rồi, quả thực hấn quá may mắn rồi.

Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, nếu như không nghe nói bên trong Bí cảnh có dấu vết của hai vị cổ nhân, thì hấn chẳng tốn thời gian qua ải chém tướng kiếm lấy một suất vào bên trong. Không vào, thì đương nhiên không bị nhốt.

Nhìn tòa cổ thành một lần cuối, lại quan sát bình nguyên một vòng, đến khi chắc chắn không có một móng nào, Việt mới an tâm, bắt đầu kiểm chứng sức mạnh của Bước thứ hai.

Mi tâm của hấn chậm rãi hiện ra một ấn ký hình Nam Thiên Môn, nếu tính ý sẽ phát hiện ra, đó không chỉ là một ấn ký bình thường mà từ hư hóa thực, thậm chí có thể xuyên qua Nam Thiên Môn nhìn thấu bên trong.

Thật bất ngờ, phía sau mi tâm, không thấy não bộ, không thấy các nếp nhăn, không thấy mạch máu và các dây thần kinh, chỉ thấy một khung cảnh mênh mông tràn ngập tiên khí, ẩn hiếp phía xa là bóng dáng điện đài cung khuyết hùng vĩ, cảnh tượng không khác nào Tiên cung trong truyền thuyết.

Nơi khởi nguồn cho quy tắc thứ hai của thế giới thể, lại chính là não bộ.

Tuy nhiên nếu ngẫm ra thì không có gì ngạc nhiên cả. Não bộ có thể coi là phòng điều khiển cao nhất của cơ thể, điều khiển toàn bộ hoạt động của các cơ quan, sự vận động của các tế bào, từ những hoạt động vô hình như tư duy, suy nghĩ, tính toán, phán xét... đến những hành vi hữu hình như đi, đứng, cười, khóc..., thậm chí cả những phản xạ không điều kiện.

Có thể nói, não bộ có vai trò quyết định đến sự phát triển mạnh mẽ của nhân loại từ kỷ nguyên vượn cổ đến ngày nay, chính sự tiến hóa của não bộ chứ không phải bất kỳ cơ quan nào khác, giúp nhân loại trở thành kẻ thống trị thực sự, đương nhiên là ở Địa cầu, còn ở nơi này hấn không chắc lắm.

Nếu như cuống rốn chính là nơi khởi nguồn của sinh mệnh, thì não bộ, chính là nơi quyết định sự phát triển của sinh mệnh.

- Đạt đến Đệ nhị Bộ, có thể phi hành!

Có thể tự do bay lượn trên trời xanh, đó vốn dĩ là khát vọng của nhân loại suốt bao nhiêu đời nay, cả Việt cũng không ngoại lệ. Dù khát vọng đó đã được đáp ứng phần nào với sự xuất hiện của máy bay, nhưng suy cho cùng, đó vẫn không thể coi là tự do bay lượn được.

Hai cánh tay từ tốn đưa lên, một luồng khí vô hình từ cơ thể tràn ra, chậm rãi nâng hấn lên không trung.

Năm mét.

Mười mét.

Hai mươi mét.

Một trăm mét.

Đến tận khi cách mặt đất vài cây số, Việt mới dừng lại, cảm giác đầu tiên là có chút chưa kịp thích ứng.

Hấn thực sự đã có thể phi hành!

Đây là một loại thể nghiệm hoàn toàn mới, Việt đứng ở trên trời cao, những làn gió thổi mạnh mẽ làm quần áo của hấn bay phấp phật, tất cả núi non đều ở bên dưới chân mình, một cảm giác có thể nắm giữ tất cả xông lên đầu hấn.

Tầm nhìn của hấn lớn dần, ánh mắt của hấn có thể dõi ra xa hơn, tự dùng lực lượng của chính bản thân mình để bay lên trời cao, nắm giữ hoạt động của cả thế giới, một cảm giác thật chấn động.

Son hà tráng lệ, mặt đất bao la, tất cả đều thu gọn vào trong tầm mắt, làm cho người ta có cảm giác sung sướng. Tất cả vạn vật trong thiên địa, tất cả cây cối của thế gian, đều thu hết vào trong tầm mắt, khiến một kẻ lãnh tính như hấn cũng không tự chủ được mà dâng lên một cảm giác khí thôn son hà.

Hấn đứng ở trên trời cao, toàn thân lấp lánh không nhiễm bụi trần, quang mang lấp lóe, giống như một tác phẩm hoàn mỹ, hấn có cảm giác mình đã thoát thai hoá cốt.

Đến lúc này, hần mới hiểu rõ, cảnh giới không giống nhau chênh lệch tới bao nhiêu, nếu như gặp phải viên mãn giả Đệ nhất Bộ, hần có cảm giác mình chỉ cần giờ tay cũng làm cho đối phương biến thành hạt bụi. Những lời đồn đại về những thiên tài có thể vượt cấp trăm sát cường giả Bước thứ hai mà hần nghe trước kia, quả thật nực cười.

Việt bắt đầu đạp không phi hành, ngang dọc trong thiên địa, thân hình hần như đại bàng điều cất phá trời cao, giống như sao chổi bay vút qua, lại giống như trăng trên mặt biển, phi long tại thiên.

Phải mất tới nửa canh giờ, hần mới bình tĩnh lại được, đứng ở trên đỉnh núi, mặc cho gió mát thổi vào mặt, tóc đen nhẹ nhàng bay phát phới, đôi mắt của hần trông như ngôi sao, rực rỡ sáng ngời.

- Từ hôm nay, ta đã có thể bay cao như loài điều hầu!

Việt nhếch miệng cười, thu lại khí thế cường đại và sắc bén của mình, một cỗ khí chất an lành dâng lên, trong sáng thánh khiết, tay áo tung bay, giống như Tiên nhân hạ phẩm, không linh phiêu dật, làm cho người ta cảm thấy một cảm giác vô cùng tự nhiên.

Lúc này, ở bên trong cơ thể hần, cả hỗn độn cũng xuất hiện những chuyển dịch, những vận động này, sẽ là tiền đề cho sự hình thành của thế giới sau này. Huyết Hải được những luồng Khí dẫn dắt trở nên vô cùng điên cuồng, sóng nước cuộn lên tận trời, hết như đại dương trong những ngày mưa bão.

Ở trung tâm, một chiếc trống đồng đỏ như máu nhưng lại trong suốt yên lặng nằm đó, dù huyết lãng có cuồng bạo đến mức nào, cũng không làm nó suy chuyển mảy may.

Ở nơi sâu xa khác của hỗn độn, Nam Thiên Môn tỏa ra ánh sáng nhu hoa, đại môn mở rộng, để lộ ra tiên cảnh ở bên trong. Tiên khí dày đặc, khởi sương ngập tràn, nhưng vẫn không tài nào che lấp được sự hùng vĩ tráng lệ của những tòa tiên cung tiên khuyết lấp ló đằng xa.

Nếu tinh ý sẽ nhận ra, dường như hình dáng của những tòa cung khuyết này, đã hiện ra rõ ràng hơn lúc ban đầu.

- Thiên Đình chừng quản thế gian, não bộ điều khiển cơ thể, đúng là có sự liên quan mật thiết! Thiên Đình, thực sự tồn tại ở một thời kỳ xa xưa nào đó hay sao? Hay thậm chí, nó vẫn đang tồn tại?

Việt lặng người ngắm những tòa cung khuyết, Thiên Đình rộng lớn này vẫn cần hần phải khám phá, đương nhiên khám phá bằng cách gia tăng tu vi, chứ không đơn giản đi lại thăm thú là xong chuyện.

- Tu Lộ bước thứ hai, Hoành Độ Hư Không, khởi đầu là Hổ Cấn. Còn Nghịch Lộ bước thứ hai, Tiêu Dao Tự Tại, trình tự đầu tiên, cứ gọi là Thiên Cung đi!

Đột phá thành công, mọi sự đều ổn, Việt bắt đầu tìm kiếm một tòa thành để nghỉ ngơi. Tinh thần của hần cũng rã rời rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 178: Tai bay

Việc đầu tiên mà Việt làm sau khi quay trở về với cuộc sống thường nhật chính là tìm đến tòa thành gần nhất, tiến vào tứ lâu xa hoa nhất, gọi những món ăn đắt tiền nhất, sau đó đánh chén một trận ra trò.

Vấn đề không đơn thuần chỉ là chống đói, cũng chẳng liên quan gì đến chuyện dinh dưỡng, đã là tu giả thì những thứ đó chỉ là phù du, chỉ có điều ăn và chơi vốn dĩ là những hoạt động không thể thiếu trong cuộc sống, đối với hần hiện giờ nó mang giá trị tinh thần nhiều hơn.

Sau khi ăn uống no say, hần tìm một khách điểm sang trọng nhất để nghỉ ngơi. Chỉ tiếc rằng khách điểm ngoài phục vụ ngủ nghỉ ra thì không có những thú vui ngoài luồng khác. Ở Địa cầu những khách sạn lớn luôn phục vụ thượng đế từ a đến z, hoàn toàn có thể coi là một tụ điểm giải trí.

Đã vào trong khách điểm rồi chả nhẽ lại rời đi tìm đến thanh lâu? Dù có chút tiếc nuối nhưng Việt vẫn quyết định nghỉ ngơi. Hần ngâm mình trong nước ấm khoáng nữa tiếng rồi lên giường đánh một giấc ngon lành.

Lần này đặt lưng xuống là bay ngày trôi qua, đến tận trưa ngày thứ tư hần mới tỉnh dậy, toàn thân khoan khoái lạ thường. Rõ ràng ăn được ngủ được là tiên, dù có tu luyện đến mức nào thì cũng không nên buông bỏ những nhu cầu thiết yếu của cuộc sống.

Làm một vài đường quyền tập thể dục, ăn nhẹ nhàng một bữa điểm tâm, Việt rời khỏi thành, ngự không phi hành tiến về phía Bắc, mục tiêu của hần chính là kinh đô của Phi Sơn quốc, Nhạc Đô.

Phi Sơn quốc chỉ là thất phẩm thế lực, thậm chí trong các thất phẩm quốc gia cũng không phải dạng nổi bật, nhưng Nhạc Đô lại là một trong những tòa thành rất có tiếng tăm, được xưng tụng là phần hoa đô hội bậc nhất Nam Phong Vực, bởi vì đây là nơi đặt tổng bộ của một tổ chức được mệnh danh

Trải khắp thiên hạ - Vạn Yêu Thương Hội.

Đương nhiên, gọi là tổng bộ có lẽ không chính xác, một thương hội trải dài khắp thiên hạ không thể đặt tổng bộ ở một nơi khi họ cò gáy như Nam Phong vực này. Có lẽ phải nói là, Nhạc Đô đặt phân bộ lớn nhất của Vạn Yêu Thương Hội tại Nam Phong vực, chịu trách nhiệm giám sát và quản lý các phân bộ khác tại tiểu vực này.

Mục đích đến Nhạc Đô của hắn chính là Vạn Yêu Thương Các, chỉ có điều không giống những người ở cổ hương thích vượt muôn trùng xa đến Mã Lai hay Hương Cảng để thỏa thích shopping, hắn đến Nhạc Đô chỉ để tậu một tấm bản đồ dẫn đường đến Bách Thiên Vực. Mục tiêu tiếp theo trên hành trình của hắn chính là Bách Việt Quốc.

Vèo vèo!

Đang phi hành thì phía xa đột ngột truyền đến thanh âm xé gió, Việt chuyển ánh mắt nhìn tới, linh lực ngưng tụ ở song nhãn, phát hiện ra đang bay về phía mình, không ngờ lại chỉ là một thiếu nữ.

- Trẻ như vậy đã tiến vào Bước thứ hai?

Việt có chút kinh ngạc, có thể bay lượn như chim hiển nhiên không phải tu giả Đệ nhất Bộ, đã thế còn nhìn không ra sâu cạn, tu vi nhất định ở trên hắn. Nhìn bộ dạng đối phương có lẽ tuổi tác không lớn hơn hắn, vậy mà đã có tu vi như vậy.

Nhưng mặt mũi nhìn thế nào cũng lạ hoặc nha, rõ ràng không xuất hiện ở Thiên Nguyệt chiến, càng không cần nói đến thiên tài trên Nam Phong bảng.

Đối phương rất nhanh đã tới gần, Việt nhíu mày tránh về một phía. Thiếu nữ này gương mặt tái nhợt, y phục rách rưới, bên trên còn vương máu tươi, bộ dáng thì vội vội vàng vàng, không có việc quan thân mới là lạ, rất có thể đang bị người đuổi giết.

Nếu như đi đường gặp tai nạn hắn sẽ ở lại hóng hớt một chút, chuyện nào nhiệt không chứa phần ai, nhưng nếu thị phi có thể gây nguy hiểm cho bản thân, tốt nhất không nên dính vào chút nào. Thiếu nữ này còn bị đuổi giết phải chạy trốn như chó chết thế này thì tôm tép như hắn chịu sao nổi?

Tuy nhiên ngoài dự liệu của hắn, dù đã né hẳn sang một khoảng cách tương đối xa rồi, nhưng người thiếu nữ kia vẫn cứ theo đó mà đổi hướng, tiếp tục nhắm về phía hắn mà bay tới.

- Quý quái gì vậy?

Mày kiếm khê nhíu lại, đã nhường một bước rồi, chẳng lẽ còn muốn lần thêm một tác. Việt lập tức hạ thân xuống mặt đất, nếu đối phương tiếp tục không thức thời vẫn muốn họa thủy đông dẫn, dù là thiếu nữ như hoa thì hắn cũng không nương tay, lập tức trầm sát rồi nói chuyện sau.

Thế nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, ngay khi thân thể hắn vừa chạm đất thì đối phương cũng đã xuất hiện trước mặt hắn, tốc độ nhanh đến mức kinh thể hãi tục.

Lúc này hắn mới có thể nhìn rõ gương mặt của người thiếu nữ. Tuy tái nhợt nhưng vẫn toát ra một cỗ khí chất cao quý vô cùng, lại cực kỳ mỹ lệ, đôi mắt to tròn sáng như vì sao trên trời, trên gò má có một cái núm đồng tiền, càng nhìn càng xinh đẹp động lòng người.

- Đưa ta đến Vạn Yêu Thương Các ở Nhạc Đô, tất có hậu báo...

Nàng ta lên tiếng nhờ vả, có điều đột nhiên trong miệng lại tràn máu, sắc mặt càng thêm trắng xám, đôi mắt to vốn còn linh động, lúc này có chút vô thần, thân thể run lên một cái, ngã nhào xuống đất.

Việt vốn định ra tay, nhưng đối phương hóa ra không phải muốn hòa thủy đông dẫn mà chỉ định thuê hắn làm việc, tuy chưa biết tiền thưởng hậu hĩnh đến mức nào nhưng nhìn đáng về này e rằng không dễ xoi, thậm chí bốc lên phong hiểm, có thể gây chết người như chơi.

Chỉ có điều thời gian không chờ đợi ai, hắn còn chưa có lấy nửa giây để suy nghĩ thì một thanh âm xé gió vang lên, theo đó là một chuỗi tiếng cười lạnh lạnh truyền đến, nói:

- Tiểu thư, làm gì mà phải bỏ chạy vội vã như vậy?

Thoại âm kết thúc, một nữ tử vận lục y cũng theo đó mà chậm rãi hạ thân xuống mặt đất, ánh mắt không hề lướt qua gã thiếu niên dù chỉ nửa giây mà lập tức tập trung vào thiếu nữ đang nằm bên cạnh.

Thiếu nữ khó nhọc ngẩng đầu nhìn lục y nữ tử, ánh mắt tràn ngập sự không hiểu, hoặc là nàng không muốn hiểu, hỏi:

- Tại sao đối xử với ta như vậy?

Lục y nữ tử không tỏ ra bất kỳ sự áy náy nào, nở một nụ cười vô cùng quyến rũ động lòng người, thản nhiên đáp:

- Tiểu thư rất tốt với ta, nhưng ta không muốn suốt đời mang thân phận nô tì!

- Ta...ta chưa bao giờ coi ngươi là nô tì!

- Đúng, tiểu thư chưa từng coi ta làm nô tì, nhưng những người khác không như vậy! Nếu tiếp tục như vậy, ta vĩnh viễn chỉ là phận nô mà thôi!

- Rốt cuộc hấn đồng ý cho người thứ gì?

- Cho? Giữa hai người chúng ta chính là tình yêu! Huynh ấy hứa sẽ lấy ta làm thê tử, đến lúc đó ta chính là thiếu phu nhân, ai dám coi thường ta? Tiểu thư, nể tình ta bao năm hầu hạ, xin hãy thành toàn!

Nghe qua mấy câu đối đáp, Việt đại khái đã hiểu được khái quát câu chuyện, hấn có điểm chán ngấy, thế quái nào đang đi đường lại đụng phải mấy chuyện này chứ. Một kẻ là chủ, một kẻ là nô, nô tỳ muốn nổi dậy lật đổ chủ mình với cơ hội đôi đôi, nghe thì rất giống với đấu tranh giai cấp, nhưng thực tế chỉ là tự tư tự lợi mà thôi.

Tuy nhiên đây là chuyện của nhà người ta hấn không tiện chen vào, hơn nữa dường như lại có liên quan đến Vạn Yêu Thương Hội, vùng nước sâu như vậy không nên lợi xuống thì hơn. Vì vậy hấn chấp tay lên tiếng, muốn rời đi.

- Hai vị tiểu thư, tại hạ...

Chỉ có điều lục y nữ tử cắt lời hấn, nở nụ cười phóng túng nói:

- Đây là người mà tiểu thư muốn nhờ hỗ trợ? Một tên tiểu tử Hồ Cẩn, e rằng cũng chỉ thêm một mạng mà thôi!

- Tiểu thư hiểu lầm! Tiểu đệ chỉ là người qua đường mà thôi! Hai vị cứ tiếp tục giải quyết chuyện riêng với nhau, tiểu đệ xin cáo lui!

Việt nhanh chóng lên tiếng hóa giải hiểu lầm, nữ tử trước mắt tu vi cao hơn hấn rất nhiều, không nên đắc tội. Hơn nữa không nên chịu thiệt thòi vì một chuyện từ trên trời rơi xuống như vậy.

- Ha ha ha... Còn muốn đi sao?

Lục y nữ tử nở cười nụ quyến rũ lên, kiều diễm như hoa, nói:

- Tiểu thư của ta xuống hoàng tuyền ắt sẽ rất buồn, nếu có người làm bạn trên đường ắt sẽ không tẻ nhạt! Cảm cố!

Việt chỉ cảm thấy toàn thân cứng nhắc, dường như sa vào vùng bùn vậy, cử động thôi cũng vô cùng khó nhọc. Trong lòng hấn đắng chát, chênh lệch thực lực giữa hai bên đã có thể thấy lỏm đóm phần nào, căn bản vô phương phản kháng.

- Mẹ nó! Con đi này!

Lúc này hấn thực sự muốn ngửa mặt lên trời chửi bới một trận ra trò, đúng là có nằm mơ hấn cũng không nghĩ mình rơi vào hoàn cảnh trở trêu nhạt nhẽo như vậy. Đang đi đột nhiên gặp người đuổi giết nhau, giờ còn muốn giết luôn hấn để bịt đầu mối, đúng là tai bay vạ gió.

Đầu óc hấn xoay chuyển hai trăm lần, thế nhưng nhất thời vẫn không thể nghĩ ra cách giải quyết, chẳng lẽ bó tay chờ chết sao!

Phải làm thế nào bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 179: Đào vong

Đứng trước thời khắc sinh tử, dù không thể nghĩ ra bất kỳ biện pháp nào thì cũng chẳng có tên ngốc nào bó tay chờ chết cả, nhất là một kẻ vốn tham sống sợ chết, không, cũng chưa đến mức đấy, nhưng luôn rất muốn sống như Việt.

Hấn quay lại nhìn lục y nữ tử, nở một nụ cười mà hấn co là tươi nhất, chậm rãi phân bua:

- Tỷ tỷ xinh đẹp à, tiểu đệ thực sự chỉ là người qua đường Át, căn bản không có liên quan gì đến chuyện của hai vị tiểu thư cả! Xin hãy rộng lòng thả cho tiểu đệ một con đường sống!

Lục y nữ tử tỏ ra rất vui mừng trước lời giải thích kèm theo sự nịnh nọt vô cùng khéo léo của người thanh niên trẻ tuổi, hai mắt híp lại thành hình trăng lưỡi liềm, nở nụ cười quyến rũ nói:

- Tiểu đệ đệ, không cần giải thích, tỷ tỷ tin người! Chỉ có điều tiểu thư của tỷ vốn rất sợ cô độc, làm phiền tiểu đệ bầu bạn trên đường xuống dưới đó. Tiểu đệ đệ yên tâm đi, ngày này hàng năm tỷ tỷ sẽ đốt rất nhiều tiền cho đệ thoải mái chi tiêu!

Gương mặt quyến rũ lảng lơ nhưng lời nói thì như rắn độc khiến Việt miệng méo xệch, nếu đối phương đã bắt cận nhân tình như vậy thì hấn cần gì phải

nịnh nọt nữa chứ, lập tức ngoác miệng ra chửi bới:

- Mẹ kiếp, con điểm này! Tiện tỳ! Cậu nô tài! Lão tử liên quan gì mà muốn giết lão tử? Đúng là bề ngoài xấu xí bên trong thối tha! Loại như ngươi mà muốn thành thiếu phu nhân, sao không xuống dưới mà làm Diêm vương phi? Đúng là thứ tiện tỳ!

Màn lật mặt nhanh hơn lật bánh tráng của Việt khiến hai nữ nhân sững người, lục y nữ tử nụ cười cứng nhắc, gương mặt dần trắng bệch, không phải do nội thương mà do quá xúc động, cánh tay chỉ về phía gã thanh niên không ngừng run lên, miệng khó nhọc thốt:

- Ngươi...ngươi...Bạo Không!

Theo tiếng quát chói tai, năm ngón tay trắng trẻo nắm lại, phía bên kia gã thanh niên lập tức có phản ứng.

Từ bốn phương tám hướng đột ngột truyền đến sức ép khổng lồ, hệt như bốn bức tường ập đến, muốn nghiền Việt thành thịt vụn.

- Ma vẫn, hiện!

Huyết sắc ma vẫn hiện ra, rời khỏi cơ thể tạo thành hư ảnh ma thần bao phủ lấy cơ thể của Việt, ngạnh kháng sức ép đang từ bốn phương tám hướng ập tới, thế nhưng không tồn tại được bao lâu, lập tức bị ép trở lại thân thể.

Đúng vào lúc sinh tử cận kề, bên tai Việt đột nhiên xuất hiện một thanh âm yếu ớt của người thiếu nữ:

- Đưa ta đến Nhạc Đô, tất có hậu báo!

“Đưa đưa cái abcdxyz!” Nghe xong câu đó mà Việt tức đến ói máu, đang yên đang lành đột nhiên mang họa đến cho hắn, trước mắt có giữ được cái mạng quên này hay không còn chưa biết, nói gì đến đưa với chả đón.

Thấy gã thanh niên không đáp lời mà chỉ dùng ánh mắt thay cho mọi lời muốn nói nhìn mình, thiếu nữ xinh đẹp cũng biết tình hình lúc này, lập tức truyền âm tới bên tai hắn:

- Ta có thể giam cầm ả trong một khắc, ngươi phải tranh thủ thời cơ, lập tức đưa ta đi Nhạc Đô!

- Cái gì! Được, ta đồng ý!

Nghe xong lời này, ánh mắt Việt lập tức sáng rực, vội vàng truyền âm ngược trở lại xác nhận. Sau đó hắn nhìn về phía lục y nữ tử, không tiếp tục chửi bới mà chỉ nhỏ toẹt một bãi nước bọt, sau đó nở nụ cười nhảm nhí lên giọng mỉa mai:

- Tiện tỳ, tương đại gia ta là cá nằm trên thớt à? Ngu xuẩn! Cái loại xú nữ nhân như ngươi, muôn đời cũng chỉ là phận nô tỳ mà thôi, con mơ tưởng làm thiếu phu nhân sao? Đúng là hảo huyền!

- Tiểu súc sinh, chết đi! Bạo cho ta!

Lục y nữ tử giận dữ hét lên, bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt lại, sức ép xung quanh Việt lập tức tăng lên gấp mấy lần, da thịt cơ hồ sắp sửa nổ tung, cảm nhận được từ thần đã đến sau gáy, Việt vội vã hô lớn:

- Còn không mau ra tay!

- Tiểu súc sinh, còn chờ đợi ai cứu ngươi nữa?

Lục y nữ tử cười lạnh không ngớt, thân phận của nàng là nô tỳ không sai, nhưng đó chuẩn bị là chuyện của quá khứ rồi, vậy mà tiểu tử này mở miệng nô tài, ngậm miệng tiện tỳ, thực sự khiến nàng mất kiểm soát, chỉ có tám trong máu thịt của hắn nàng mới có thể bình tâm lại.

Thế nhưng khi cảnh tượng hoa máu đầy trời còn chưa xuất hiện, thì đột nhiên hai chữ “Cầm cố” vang lên, thân hình nàng đột nhiên đông cứng lại, tay chân không tài nào cử động, nụ cười cũng đọng lại nơi khóe miệng, chỉ có ánh mắt là hoàn hảo, khẽ liếc về phía người thiếu nữ xinh đẹp đang nửa nằm nửa ngồi trên mặt đất, cũng chính là tiểu thư của nàng.

Cảm nhận được áp lực biến mất, Việt nào dám chậm trễ, vội vã quay người bỏ chạy, hắn không muốn cứu thiếu nữ kia một chút nào, tuy nhiên người vừa quay lại, não bộ cũng xoay chuyển vài lần, không biết nghĩ thế nào mà lại tiến về phía thiếu nữ, bế xốc nàng lên rồi ba chân bốn cẳng bỏ chạy, nhằm hướng Nhạc Đô mà phi hành.

Người thiếu nữ có lẽ lần đầu tiên tiếp xúc thân mật với nam tử, vì vậy gương mặt vốn nhợt nhạt trở nên ửng hồng, nhỏ giọng nói:

- Tiểu đệ đệ, xin lỗi vì đã làm phiền đến ngươi!

- Tiểu nha đầu, tí tuổi mà dám gọi đại gia là đệ đệ? Liên lụy thì cũng liên lụy rồi, lời xin lỗi của ngươi đáng giá bao nhiêu chứ?

- Ngươi đúng là người tốt! Thực ra nếu ban nãy ngươi không mang ta theo, ta sẽ giải phong cho tiện tỳ kia!

- Bàn đại gia ta một lời nói ra nặng tựa chín đĩnh, làm sao làm ra những chuyện thất tín lật lọng!

Việt nở cười nhạt, gương mặt tràn ngập chính khí khoắc lác mà tim không đập nhanh mặt không đỏ. Nếu hẳn thực sự chính nghĩa như vậy thì e là đã ngòm từ đời nào, làm sao có thể sống đến ngày hôm nay.

Theo cuộc trò chuyện ngắn của hai người, thân ảnh của lục y nữ tử cũng dần dần biến mất ở đằng sau. Đến lúc này, Việt đột ngột đổi hướng rẽ ngang, mang theo thiếu nữ tiến về chốn rừng núi rậm rạp.

- Uy, tiểu đệ đệ, ngươi mang ta đi đâu vậy? Ta muốn đến Vạn Yêu Thương Các ở Nhạc Đô!

Thiếu nữ phát hiện ra sự bất ổn, lập tức lên tiếng nghi vấn. Việt hừ lạnh đáp:

- Nha đầu, ngươi đúng là quá ngây thơ, bảo sao bị nha hoàn ám toán! Tien tỷ kia tu vi cao hơn ta nhiều, ngươi lại chỉ có thể phong cầm ở trong một khắc, e rằng chưa chạy được bao xa đã bị tóm rồi, nói gì đến Nhạc Đô!

- Tiểu đệ đệ, ngươi tuổi tác còn kém ta, sao cứ một câu nha đầu hai câu nha đầu thế...Khụ khụ khụ!

Gương mặt lấm lem của nàng khẽ biến sắc, không ngừng ho ra máu, chỉ có một đôi mắt to vẫn còn chút linh động.

Cận kề với nhau như vậy, Việt có thể nhìn rõ từng đường nét thanh tú trên gương mặt nhợt nhạt, kết hợp với hai chiếc má lúm đồng tiền, cùng cái trán cao, hiển nhiên thiếu nữ này là một nha đầu vô cùng bướng bỉnh, cùng với đó là sự ngây thơ do được bao bọc quá mức.

- Nguy rồi! Tien tỷ đang đuổi theo chúng ta!

Thiếu nữ đột nhiên lên tiếng, khiến Việt có chút không thể tin nổi. Hắn đã thận trọng như vậy rồi mà không cất đuôi được à rắn độc kia sao?

- Nha đầu, làm sao ngươi biết?

- Ta tuy bị thương nhưng thần thức không bị ảnh hưởng, có thể cảm nhận được khí tức của tien tỷ kia, đã tới rất gần rồi!

- Rất gần sao?

Việt khếch tán thần thức của mình, tuy nhiên hắn cũng chỉ mới chạm chững bước vào Đệ nhị Bộ, bán kính khếch tán cũng chẳng được bao nhiêu, không phát hiện được thứ gì.

Bỗng nhiên, bên tai truyền đến âm thanh nước chảy ở ngọn núi phía trước, Việt vội vàng chuyển thần thức quét tới, phát hiện một khe núi màu đen kịt, không biết bên dưới có thứ gì.

- A!

Thiếu nữ đột nhiên la lên, có chút sợ hãi nói:

- Thần thức của ta không thể tiến vào bên trong cái khe đó, dường như bị thứ gì đó trảm sát, thật đáng sợ!

- Có thể ngăn chặn thần thức sao?

Việt chạy tới gần khe núi, đầu óc xoay chuyển, lập tức nhảy xuống bên dưới.

- Uy uy uy, ta sợ bóng tối, đừng có nhảy xuống, đừng có nhảy...

Thiếu nữ có chút bối rối, thanh âm của nàng hơi hoảng loạn, nhưng đã muộn mất rồi, xung quanh nàng đã biến thành bóng tối.

Một nam một nữ nhanh chóng biến mất bên trong khe núi đen đặc!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 180: Trò chuyện

Sau khi rơi khoảng hơn một cây số, hai người mới tới được lòng đất.

Trước mặt hai người là một dòng sông ngầm trong lòng đất chảy xiết vô cùng, đứng trên không cũng cảm thấy cái lạnh tới thấu xương, không biết nó chảy về phương nào nữa.

- Này này, không phải ngươi muốn nhảy xuống đấy chứ?

Thiếu nữ kêu lên sợ hãi, đôi mắt tròn thật to, lông mi thật dài không ngừng chớp động, nói:

- Ở dưới mạch nước ngầm là vô cùng nguy hiểm, có khi cả tháng không thấy ánh mặt trời, hơn nữa cũng không biết nó chảy về nơi nào, có khi lại chảy vào một mảnh hung địa nào đấy!

Phù phù!

Việt ngán ngẫm đến mức không muốn trả lời, chỉ lảng lảng nhắc theo thiếu nữ, trực tiếp nhảy xuống dòng nước, cứ để tự trôi như vậy.

Dòng nước lạnh ngắt xâm nhập da thịt, với Việt thì không sao nhưng với thiếu nữ thân mạng thương thể thì không dễ dàng như vậy. Hắn không còn cách nào khác đành khởi động ma văn bao phủ lấy cả hai người.

- Tiểu đệ đệ, huyết sắc cổ văn này của ngươi ta thấy rất quen thuộc!

Thiếu nữ khẽ mân mê chiếc môi, đột nhiên nói ra một câu như vậy.

Việt nhíu mày, hắn biết thân phận nha đầu này tuyệt không đơn giản, vội vàng hỏi:

- Ngươi biết Bách Thiên Vực chứ?

- Ngươi hỏi cái gì vậy? Ta đến từ Bách Thiên vực, ngươi nói ta có biết không?

- Vậy ngươi đã nghe tới Bách Việt quốc?

- Bách Việt quốc, đương nhiên đã nghe qua! Đó là một quốc gia mới thành lập, nhưng thực lực vô cùng mạnh mẽ, đạt đến tam phẩm, thậm chí đã tiệm cận nhị phẩm!

- Chỉ mới thành lập sao?

Việt khẽ nhíu mày, nếu vậy mốc thời gian không quá chuẩn xác, có thể chỉ là trùng tên mà thôi.

- Đúng vậy. Bách Việt chỉ có lịch sử hơn hai nghìn năm, nhưng đang không ngừng bành trướng, dần trở thành một thế lực có tiếng nói ở Bách Thiên vực!

- Cái gì? Những hai nghìn năm? Sao ngươi nói là mới thành lập?

Thiếu nữ dùng ánh mắt khinh bỉ ra mặt nhìn gã thiếu niên, không, thanh niên trẻ tuổi, sau đó mới giải thích:

- Tiểu đệ đệ, ngươi có biết những Đại thế lực đều có truyền thừa trên mấy vạn năm hay không? Một quốc gia chỉ có hơn hai nghìn năm lịch sử, gọi là mới thành lập thì có gì sai sao?

Thiếu nữ này rõ ràng vừa mới bị nha hoàn thân tín nhất phản bội, thân mạng trọng thương không biết ngày nào mới hồi phục, đại nạn lâm đầu, vậy mà không hề suy sụp, vẫn không mất niềm tin vào cuộc sống, cả người tỏa ra sức sống mãnh liệt, tràn ngập năng lượng tích cực.

Dòng nước lạnh lẽo đã xua đi những bụi bặm lấm lem trên mặt, khiến vẻ đẹp của người thiếu nữ càng trở nên tinh khiết, rạng rỡ mà dễ chịu như ánh trăng đêm rằm. Hai mắt híp lại như trăng lưỡi liềm, vẻ đắc ý không khiến người đối diện cảm thấy chán ghét mà chỉ sinh ra cảm giác buồn cười.

- Uy, tiểu đệ đệ, nhìn cái gì vậy? Phải chăng cảm thấy bản tỷ quá xinh đẹp?

- Nha đầu, miễn tự kỷ đi! Đại gia ta đang nghĩ xem có nên khâu miệng ngươi lại hay không!

- Ngươi...

Việt lựa chọn mặc kệ, bắt đầu chìm đắm trong những suy nghĩ của mình. Bách Việt quốc thành lập từ gần ba nghìn năm trước, ngược dòng lịch sử thì rơi đúng vào thời kỳ Hồng Bàng, nếu như nói không có gì liên quan với vị kia thì đánh chết hắn cũng không tin.

Tuy nhiên, không khí yên tĩnh không kéo dài được bao lâu lại bị thiếu nữ linh động phá vỡ.

- Tiểu đệ đệ, ngươi muốn tiến về Bách Thiên Vực hả?

- Đúng vậy!

- Tu vi như ngươi chỉ sợ tiến về Bách Thiên vực sẽ bị người ta chà đạp!

- Không tin!

- Không tin? Bách Thiên vực chính là trung tâm của Đông Cảnh, cường giả như mây! Đương nhiên cường giả chân chính, là những vị tôn giả Bước thứ

tư, thậm chí tồn tại những vị Đại năng thông thiên triệt địa.

- Đông Cảnh? Đó là thứ gì vậy?

- Trời ạ, tiểu đệ đệ, ngươi không biết sao? Nam Phong vực không ngờ lại suy bại đến mức này! Đại lục này được chia ra làm Đông Cảnh và Tây Cảnh, trong đó Tây Cảnh với Thập Vạn Đại Sơn chiếm diện tích ba phần tư là địa bàn của yêu tộc, còn Đông Cảnh là địa bàn của nhân loại. Ngươi hiểu rồi chứ?

- Vậy Bách Thiên vực chính là trung tâm của thế giới nhân loại sao?

- Đúng vậy! Nhưng tiểu đệ đệ ngươi yên tâm đi, chỉ cần có bản tỷ tỷ, đảm bảo ngươi có thể tung hoành Bách Thiên Vực, không ai dám đắc tội!

- Xem ra nha đầu ngươi cũng là người có thân phận!

- Đương nhiên, phụ thân của tỷ tỷ chính là một trong ba vị Hội chủ của Vạn Yêu Thương Hội, mà Vạn Yêu Thương Hội bên trong Nhất phẩm thế lực cũng là dạng cự đầu, quan hệ rộng khắp, không ai dám đắc tội!

- Vạn Yêu Thương Hội là Nhất phẩm thế lực?

- Chính xác! Đã biết sự lợi hại của ta, vậy cam lòng gọi hai tiếng tỷ tỷ chứ? Ha ha ha...Khụ khụ!

Nhìn thiếu nữ đang không ngừng ho ra máu, Việt có chút không biết nói gì. Người khác mà bị kẻ thân tín nhất phản bội e rằng đã mất niềm tin vào cuộc sống, nếu như ở Địa cầu là lên ngay mạng xã hội treo cái túi đầy tâm trạng để tìm kiếm sự đồng cảm rồi.

Còn nha đầu này thì hoàn hảo, liên thoáng đến mức quên mất bản thân đang nội thương, đúng là kẻ không tim không phổi. Việt bật cười, đưa tay xoa cái đầu bé nhỏ của nàng và nói:

- Nếu nha đầu ngươi thực sự lợi hại như vậy thì đã không bị tiện tỳ ám toán! Lo tỉnh dưỡng đi!

- Uy uy, mau bỏ tay ra! Ai cho ngươi xoa đầu ta? Đây là do ta bất cẩn mà thôi!

- Hừ, ngươi vừa uống đan dược gì vậy? Là thần đan chữa thương hả? Cho ta vài viên với!

- Là Lục phẩm Liệu Thương Đan! Gọi ta là tỷ tỷ thì ta cho!

- Hừ, đừng quên mạng của ngươi là do ai cứu! Nhà giàu mà keo kiệt! Xem ra mạng của ngươi không đáng giá vài viên Lục phẩm đan dược rồi!

- Uy uy, tiểu đệ đệ ngươi sao tuổi còn ít mà nói năng hại người như vậy? Mạng của bản tiểu thư đương nhiên vô giá!

- Không nói chuyện với người keo kiệt!

Việt không muốn tổn nước bọt vô ích nữa, nhắm mắt lại suy tính những bước đi tiếp theo. Hắn tuy đã bước vào Đệ nhị Bộ, có thể tiêu dao tự tại giữa trời đất, nhưng muốn tiến đến Bách Thiên Vực thì chút thực lực như vậy vẫn chưa đủ. Khoan nói đến tu vi, linh thuật của hắn vẫn chưa có gì, chỉ dừng lại ở một vài chiêu thức mèo cào dành cho Đệ nhất bộ, đến tầng thứ này căn bản vô dụng.

Từng đoạn khẩu quyết chậm rãi hiện lên trong đầu, đây chính là thứ hắn đoạt được ở Lưu Tông di địa. Không phải linh thuật, không phải linh quyết, nhưng đối với Việt thì nó thật sự vô giá.

Tên của cuốn bí tịch là Lưu Pháp, là một loại tâm pháp giảng giải về sự liên hệ giữa ‘Linh’ và ‘Khí’, về cơ bản tương tự như gió và nước vậy, không ngừng bổ sung dẫn dắt nhau, tạo nên lực lượng vô tận.

Đọc xong cuốn Lưu Pháp này, hắn mới biết mấy quyền thức hắn sáng tạo ra không khác nào rác rưởi cả, thậm chí rác rưởi cũng không bằng. Có được cuốn Lưu Pháp này, hai quyền thức đó sẽ có sự lột xác, chân chính siêu việt Tuyệt phẩm Linh thuật, trở thành quyền thuật Đệ nhị Bộ.

Lần này không biết sẽ trôi dạt bao lâu, tranh thủ thời gian nghiên cứu Lưu Pháp, chuẩn bị lột xác quyền thuật của bản thân.

Tuy nhiên suy tính của hắn nhanh chóng bị phá vỡ, thanh âm lãnh冽 của người thiếu nữ lại vang lên bên tai:

- Tiểu đệ, tên ngươi là gì vậy?

- Nha đầu không có phép tắc! Ngươi không biết trước khi hỏi tên người khác, cần báo danh tính của mình ra trước hả?

- Vậy hả? Ta tên là Nguyệt Tu Hoa! Tên ngươi là gì vậy?

- Gọi ta là Việt lão công!

- Việt lão công? Việt lão công, cái tên này nghe thật buồn cười! Việt lão công, ha ha, lão...Khoan đã, lão công? Tiểu đệ đệ, ngươi dám gạt ta!

- Ha ha, ai bảo nha đầu nguoi quá ngò nghếch!
- Đợi tý tý hồi phục, nhất định sẽ đánh nguoi một trận!
- Ta lại sợ quá!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 181: Ma hồ

Thời gian hờ hững trôi, ngoảnh đi ngoảnh lại đã một tháng trôi qua, thời gian không hề ngắn chút nào, nhưng không khiến Việt cảm thấy buồn chán chút nào vì bên cạnh đã có một cái loa phóng thanh.

Tuy nhiên cũng nhờ cái loa phóng thanh này mà hắn có thêm những hiểu biết quý giá về về cách phân chia phẩm cấp các thể lực, các loại linh thuật, linh binh, đặc biệt là về cấu trúc của thể giới này.

Đại lục này hóa ra so với hân tưởng tượng còn rộng lớn hơn, được chia làm Đông Cảnh và Tây Cảnh, một vị cường giả Bước thứ hai phi hành từ Đông Cảnh sang Tây Cảnh cũng mất tới cả chục năm.

Trong đó chỉ tính riêng Đông Cảnh cũng rộng lớn vô tận, dùng mười kiếp phàm nhân cũng chẳng đi hết. Địa vực như Nam Phong vực lại càng nhiều không đếm xuể, thật không thể nào tưởng tượng ra nổi rốt cuộc phiên đại lục này rộng lớn đến mức nào,

Đây là còn chưa kể bên ngoài đại lục này rất có thể còn tồn tại những đại lục khác, như vậy thì tinh cầu này không biết lớn gấp bao nhiêu lần Địa cầu đây? Đương nhiên hắn không nghĩ rằng vẫn còn những tòa đại lục khác, có thể tinh cầu này chỉ tồn tại một siêu lục địa duy nhất, giống như Địa cầu ở niên đại Nguyên Sinh và đại Trung Sinh vậy

Bách Thiên Vực nằm ở trung tâm Đông Cảnh, dù chỉ là một vực nhưng diện tích lớn không biết bao nhiêu lần Nam Phong vực, chính là đại vực duy nhất có sự xuất hiện của các Đại thể lực, cụ thể là Nhất phẩm và nhị phẩm thể lực, cường giả lại càng nhiều như mây trời.

Theo lời của Nguyệt Tu Hoa thì với tu vi của Việt ở Nam Phong vực đã có thể xưng tông làm tổ, nhưng đặt ở Bách Thiên vực chỉ có thể làm tên lính tiên phong mà thôi, nói thẳng ra chính là con tốt thí, từ đó có thể thấy được lóm đóm trình độ của Bách Thiên vực đã đạt đến độ cao nào.

- Hừ, dòng chảy dừng lại rồi!

Việt khẽ nhíu mày, thân hình của hắn theo đà lao thêm một đoạn, sau đó thì dừng lại, không tiếp tục trôi đi nữa. Theo phán đoán của hắn thì có lẽ đã đến điểm cuối của dòng nước ngầm, có lẽ là một kho trữ nước khổng lồ trong lòng đất.

Xung quanh truyền đến áp lực khổng lồ, nếu là người thường, chắc chắn đã tan xương nát thịt từ lâu rồi. Điều này thật lạ khi không có dòng chảy nhưng lại có áp lực, có lẽ do càng xuống sâu bên dưới thì áp lực nước càng lớn chăng? Việt không biết, hắn chưa được tiếp xúc với bộ môn vật lý bao giờ cả.

- Nguyệt nha đầu, xung quanh tôi quá, thân thức lại không thể mở ra, nguoi có bảo vật gì phát ra ánh sáng không?

- Tiểu Việt, nguoi tưởng bản tiểu thư là cái kho hàng hay sao?

Thiếu nữ Nguyệt Tu Hoa khẽ chu môi lên, bọ dáng rất bất mãn, nhưng vẫn lấy ra một viên ngọc bằng nắm tay. Lập tức ánh sáng màu xanh nhạt mãnh liệt tỏa ra bốn phía, mọi thứ lập tức trở nên rõ ràng.

Đúng như hắn đoán, nơi này là một chiếc hồ rộng mênh mông, là một kho trữ nước khổng lồ ở sâu bên trong lòng đất. Theo dòng chảy của dòng sông ngầm suốt một tháng nay thì nơi này đã cách mặt đất rất xa rồi, có lẽ gấp rất nhiều lần so với lúc hắn mới nhảy xuống.

- Chết tiệt! Làm thế nào tìm được đường lên mặt đất bây giờ!

Việt khẽ nhíu mày, nếu như phía trước là đường cụt thì đúng là hơi khê, phải bơi ngược lại con sông ngầm này, chắc phải mất một năm mới lên được mặt đất.

- Tiểu Việt, phía xa kia có bờ, chúng ta cứ bơi đến rồi tính!

Một tháng trôi theo dòng nước căn bản không có thời gian chữa thương, nhưng nhờ có Lục phẩm Liệu thương đan nên thương thể của Nguyệt Tu Hoa đã hồi phục phân nửa, quả thực tác dụng quá khủng khiếp khiến Việt phát thém. Nên nhớ trước đó nha đầu này từng bị thương rất nặng,

- Nguoi nói đúng, cứ chậm rãi tìm đường mà lên thôi!

Việt rẽ nước bơi về phía bờ bên kia, khoảng cách xa đến nỗi hẳn chẳng nhìn thấy gì, nếu như không phải Nguyệt Tu Hoa nhãn lực cao cường thì đúng là vô phương xác định phương hướng.

Khi hai người bơi đến giữa hồ nước, thì đột nhiên ở phía dưới lúc này có một cỗ khí tức vô cùng đáng sợ, tràn ngập khắp thiên địa, làm cho hai người sợ tới mức run rẩy.

Cúi đầu xuống, chỉ thấy sâu bên dưới hồ nước, có một bóng đen khổng lồ hết như một đám mây che khuất mặt trời, đang từ từ bơi lên.

- Cái quái quỷ gì vậy?

Việt kinh hãi, song quyền nắm lại, lập tức lưu thủy xuất hiện tạo thành những gợn sóng nước lăn tăn dập dờn trên mặt nước.

- Phong Sinh Thủy Khởi!

Song quyền đâm ra, nhẹ nhàng như hai con tiểu ngư vui đùa trong đại dương xanh, nhưng cả mặt nước bỗng chốc dậy lên cuồng lạc, quyền kinh cuốn theo nước hồ tạo thành một luồng thủy bạo khổng lồ ập xuống, mục tiêu hiển nhiên là bóng đen đang tiến lên.

Thủy bạo đánh trúng bóng đen, nhưng không khác nào dùng viên đá ném xuống mặt hồ, có lực vô phát, chỉ tạo ra vài gợn sóng lăn tăn mà thôi, chẳng mấy chốc lại trở về với hư vô.

Trong nháy mắt này, Việt có cảm giác như ngừng thở, mà vẫn lập tức xuất hiện bao trùm lấy cả hai người, bởi có một lực lượng vô cùng lớn ép xuống, khiến cho hai người bọn hắn rất nhanh chìm xuống.

- Cầm cố!

Nguyệt Tu Hoa hét lớn, thanh âm lạnh lạnh khiến dòng nước dường như bị đông cứng lại, giam cầm bóng đen dưới nước kia.

Việt chớp lấy thời cơ, nhanh chóng ngoi lên, tức tốc bơi về một hướng khác. Nguyệt Tu Hoa cũng không chậm trễ, tốc độ của nàng so với Việt thì chỉ thua sút đôi chút, đây còn là do thương thế của nàng mới hồi phục phần nửa.

Nhưng mà, chuyện tương tự giống lần trước lại phát sinh, bóng đen lại xuất hiện, nhưng không phải ở dưới nước mà ngay trên đầu bọn hắn, như ma khi được một hắc động phun ra, sức ép như một ngọn núi lớn chìm xuống nước.

Áp lực như núi cao, khiến người ta hít thở không thông, hai người giống như bị chiếc búa lớn của lôi thần đập trúng, dù có ma văn hộ thân như cơ thể của Việt vẫn chấn động, lần thứ hai chìm xuống.

Nguyệt Tu Hoa tu Việt cao nhưng hiển nhiên cường độ thân thể không bằng được Việt, hơn nữa lại đang bị thương, bị áp lực khủng khiếp nện lên người, lập tức thổ huyết, cơ hồ sắp sửa ngất đi, vô thức ôm lấy Việt.

- Nha đầu, tỉnh táo lại!

Việt lập tức đem nàng lắc lắc, nhưng không có mấy tác dụng, liền đưa bàn tay vỗ vỗ vào mặt nàng mấy cái, đến lúc này đôi mắt to tròn mới mở ra, bên trong ẩn chứa sự sợ hãi hiếm thấy, không còn chút nào tinh nghịch như trước.

Trong hồ nước vẫn thấp thoáng bóng đen to lớn, giống như một loại Cổ thú thời khai thiên tích địa, không tiếp tục công kích mà chỉ lờn vờn, tuy nhiên Việt biết rằng nếu hắn bỏ chạy, nhất định hậu quả sẽ không mấy dễ chịu.

- Rốt cục thì đang xảy ra chuyện gì?

Việt khẽ nhíu mày quan sát xung quanh, không chỉ có một mà còn vài bóng đen nữa đang lẩn khuất trong dòng nước đen ngòm. Hẳn hừ lạnh, chậm rãi rẽ nước tiến về phía một bóng đen.

- Người làm gì vậy, đừng tiến tới!

Nguyệt Tu Hoa la oai oái, nhưng lại không dám la to, nhìn thật buồn cười. Nhưng Việt bỏ ngoài tai, chỉ buông người thiếu nữ ra rồi tiếp tục tiến đến.

Bóng đen phiêu phù theo dòng nước, dần dần hiện ra rõ ràng, hóa ra là một nhân loại, nói đúng hơn, là một cỗ thi thể, không biết đã chết được bao nhiêu năm tháng rồi. Không thể nhìn thấy dung mạo của người này, vì khuôn mặt đã bị một tầng sáp phong kín, toàn thân như kết thành một tầng kén, màu trắng sáng như ma quỷ trông rất yêu tà.

- Mẹ ơi!

Việt khò miệng gật gật, thân hình nhanh chóng lui về phía sau, dòng nước ba động càng dữ dội, khiến cho những bóng đen khác theo đó mà tới gần, đệ lộ ra tất cả đều là từ thi.

- Tiểu Việt, sao ngươi phản ứng như vậy? Chẳng phải chỉ là mấy cỗ thi thể thôi sao, có cái gì đáng sợ? Trong hồ nước lớn thế này, thiếu gì người chết đuối?

Nguyệt Tu Hoa thắc mắc, bộ dáng rất chi là không chút sợ hãi, nhưng ánh mắt đã bán đứng nàng. Việt không nhìn nàng, chỉ chậm rãi giải thích:

- Đó không phải xác chết thông thường, mà là cương thi, có thể tự động phát ra công kích, vô cùng đáng sợ!

Việt nhớ lại lúc hần tiến vào bên trong Táng Địa, cảnh tượng như mới hôm qua, sao mà giống nhau đến như vậy chứ? Lẽ nào lại lạc vào Cẩm khu sao? Hần thực sự tuyệt vọng, dù là Phàm thể, cũng phải chết không nghi ngờ.

- Nha đầu, người nghe thấy gì không?

Lúc này đột nhiên bên tai loáng thoáng truyền đến tiếng âm âm, Việt vô thức lên tiếng hỏi, nhưng không chờ nàng thiếu nữ đáp lời đã chủ động rẽ nước bơi xuống. Hần không bơi lên, những cỗ cương thi này cũng không công kích hần.

Nguyệt Tu Hoa khẽ nuốt nước bọt, trông nàng có vẻ điều ngoa nhưng gan rất nhỏ, tuy bên dưới đáng sợ nhưng không dám ở lại một mình, lưỡng lự một hồi cũng quyết định bơi theo.

Hai người bơi không quá lâu, thì tới được đáy hồ.

Đập vào mắt họ, là một kỳ cảnh mà dù người giàu trí tưởng tượng nhất cũng không thể nào tưởng tượng ra được, một kỳ cảnh lẽ ra không nên xuất hiện trên đời mới phải.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Tiên tộc

Thác nước, có thể coi là một hiện tượng thiên nhiên được yêu thích bậc nhất bởi sự hùng vĩ tráng lệ của nó, và đặc biệt là những xúc cảm của nó mang lại.

Thác nước, có thể hiểu đơn giản là nơi mà dòng suối, dòng sông có nước chảy từ trên cao xuống dưới thấp, với góc nghiêng lớn, tốc độ nước chảy xiết, có thể tạo ra sóng nước và xoáy nước.

Sở dĩ có thác nước là do sông chảy qua đó, gặp phải khối đá cứng, chưa bị bào mòn hết. Cùng với khối đá mềm bị bào mòn đi tạo nên bậc thấp, bậc cao hay còn gọi là sự phân bậc của dòng sông.

Bên cạnh đó, trong quá trình kiến tạo, hoạt động địa chất tạo nên những đứt gãy, đẩy phần thượng nguồn sông lên, phần dưới thác hạ xuống. Hai nguyên nhân trên đã tạo nên thác nước.

Đương nhiên những kiến thức đó Việt không biết, đối với hần thác nước chỉ đơn giản là dòng nước đổ từ trên địa hình cao xuống địa hình thấp.

Hần cũng từng nghe nói ở dưới lòng đất cũng có thác nước, nguyên lý chắc cũng giống như ở trên mặt đất, những dòng nước ngầm gặp nơi có địa hình đang cao đột nhiên xuống thấp thì các thác nước dưới lòng đất cũng sẽ được hình thành. Dù chưa nhìn thấy, cũng có thể dễ dàng tưởng tượng ra được.

Nhưng dù có trí tưởng tượng lớn đến mức nào, hần cũng không ngờ được lại có ngày gặp được kỳ cảnh trước mắt, một thác nước hùng vĩ tráng lệ xuất hiện dưới đáy hồ nước.

Thác nước hùng vĩ như một tòa đại thành, khí thế bàng bạc ngất trời, cao đến ngàn vạn trượng không thấy được đỉnh, dường như từ trên chín tầng mây đổ xuống đáy hồ này vậy.

Điều khiến Việt cảm thấy không hiểu, hồ nước này tuy sâu nhưng so với chiều cao của thác nước thì kém không biết bao nhiêu lần, vậy mà lúc ở trên mặt hồ hần đâu có thấy thác nước nào? Thậm chí lặn xuống hồ nước cũng chẳng thấy, chỉ xuống đến đáy hồ thì thác nước mới hiện ra, hết như là vừa bước chân vào một thế giới khác vậy.

Càng thêm kỳ quái là với độ cao khủng khiếp như vậy, những dòng nước đổ xuống hoàn toàn có thể biến cả một vùng đất thành bình địa, vậy mà đáy hồ không hề hấn gì, thậm chí còn không tạo ra chút bọt sóng nào, nếu như không phải bên tai vẫn còn tiếng âm âm của thác nước, thì hần còn cho rằng bản thân bị hoa mắt rồi.

Thác nước bàng bạc hùng vĩ tráng lệ là thế, nhưng lại mềm mại tuyệt mỹ tựa ánh trăng, hết như từ dòng Ngân Hà trên kia đổ xuống, mang theo toàn bộ vẻ đẹp của thiên địa này.

- Nguyệt nha đầu, người thấy sao?

Cảnh đẹp thì có đẹp, nhưng cũng phải tùy tâm trạng nữa, Việt còn lòng dạ nào mà ngắm với nghĩa, cất tiếng hỏi, nhưng không thấy tiếng trả lời. Hần khẽ nhủ mây quay sang, chỉ thấy người thiếu nữ gương mặt đã trở nên trắng bệch, miệng hồng khẽ mở, dường như muốn nói gì đó mà lời nó cứ nghẹn ở họng

không ra.

- Này, người làm sao vậy?

Nhìn thấy thần sắc của nàng, Việt lại càng thêm cảm giác bất an.

- Đi mau, chúng ta mau chóng rời khỏi nơi này, nếu không thì sẽ phải chết!

Nguyệt Tu Hoa vô thức lùi lại, ánh mắt hiện ra sự sợ hãi đến tột độ. Dù lúc nàng bị tiện tỳ đuổi giết, cũng không tỏ ra sợ hãi như vậy.

- Rốt cuộc thác nước này là thế nào?

- Không nên hỏi nữa, rời khỏi nơi này rồi nói sau!

Nguyệt Tu Hoa không giải đáp thắc mắc của Việt, chỉ không ngừng lắc đầu, chân nhanh chóng rẽ nước bơi lên, muốn rời khỏi nơi này ngay lập tức.

- Tỉnh táo lại đi! Có những cương thi kia, người nghĩ chúng ta có thể rời khỏi hồ nước này hay sao?

Việt khẽ quát lên, âm thanh không dám quá lớn sợ kinh động đám cương thi, nhưng đủ để khiến thiếu nữ tỉnh táo trở lại. Nàng bắt đầu khóc, vừa nước nỏ vừa uể oải nói:

- Xong rồi! Gặp phải Phi Tiên Bộc, chỉ có một con đường chết!

- Phi Tiên Bộc? Chính là thác nước này sao?

- Ô ô, ta chưa muốn chết! Ô ô, ta là tiên nhân tương lai, tại sao chưa thành tiên đã phải chết trẻ tại đây chứ?

Nguyệt Tu Hoa nhủ mày, vẻ mặt đau khổ, đôi mắt to híp lại, càng nói lại càng khóc to hơn, bộ dáng thật sự vô cùng đáng thương.

- Dừng dừng! Lời thừa thãi bản đại gia không muốn nghe! Phi Tiên Bộc rốt cuộc là gì?

- Phi Tiên Bộc, không ai biết nó tồn tại từ bao giờ, chỉ biết rằng nó được xưng tụng là phần mộ của đại năng! Mỗi lần xuất hiện, cường giả tuyệt thế đều thức giấc, như thiêu thân lao vào lửa, bất chấp tất cả mà vượt thác!

- Tại sao vậy?

Việt có chút không rõ ràng, đã là phần mộ của đại năng, vậy mà vẫn bất chấp vượt thác, tự tìm đường chết như vậy không phải là quá ngu ngốc sao?

- Phi Tiên tiên, tất cả chỉ bởi một chữ 'Tiên'. Cá chép vượt thác thì hóa long, tu giả vượt thác thì thành tiên! Tương truyền, Phi Tiên Bộc nối liền hai giới, là thác nước từ Tiên giới đổ xuống phàm trần, chỉ cần vượt qua thác dữ, là có thể đến được Tiên giới, trở thành Thần tiên trường sinh bất tử!

- Tiến vào Tiên giới? Lẽ nào thực sự tồn tại "Tiên" hay sao?

Việt hít một ngụm khí lạnh, bà bà điên ờ cổ quốc tuyệt đối là một nhân vật cái thể, đã từng lên tiếng phủ nhận sự tồn tại của thần tiên, của trường sinh. Sao đột nhiên từ đâu mọc ra Phi Tiên Bộc này vậy?

- Mà tại sao người biết là Phi Tiên Bộc vậy?

Một vấn đề càng quan trọng hơn, đã gọi là thác nước thành tiên trong truyền thuyết, tại sao nhà đầu này lại nhận ra chứ?

Sự sợ hãi của thiếu nữ đã qua đi, tâm tình của nàng cũng ổn định lại không ít, nhưng tinh thần vẫn uể oải, vuốt cái mũi của mình, nói:

- Thành Tiên Bộc, không thấy được đỉnh thác, cũng chẳng thấy được chân thác, bởi vì dòng nước từ Tiên giới đổ xuống, đích đến là một giới khác, chỉ ghé qua nhân gian này thôi. Nó có thể xuất hiện ở bất kỳ đâu, trong hồ nước ngầm, trong lòng đại dương, giữa miệng núi lửa...

Việt nhìn thác nước hùng vĩ, ngẩng đầu nhìn lên chẳng thấy nổi đỉnh thác, nhìn xuống đáy hồ trước mắt thì không có bọt sóng cuộn trào, nếu như đây không phải là chân thác, vậy là mọi chuyện đều được giải thích hợp lý.

Từ Tiên giới đổ xuống, ghé qua nhân gian, như vậy thác nước này phải cao đến mức nào cơ chứ? Nếu thực sự có Tiên giới tồn tại, vậy thì độ cao này không phải tính bằng đơn vị đo, mà phải tính bằng cả một giới.

- Cao như vậy, ai đủ khả năng ngược lên chứ?

Việt lẳng lặng đứng nhìn. Thác nước này đã mai táng không biết bao nhiêu nhân vật tuyệt thế, chẳng ai biết nó có thực sự dẫn đến tiên giới hay không, bởi vì người tiến vào đều chưa bao giờ xuất hiện lại trên đời này. Kết cục của họ là gì, đã thỏa nguyện trường sinh, hay chỉ uống mệnh mà thôi?

Ánh mắt hắn lại quét về phía những bóng đen, những cương thi này rất có thể chính là những nhân vật cái thể từng làm rung chuyển đại lục khi xưa, cũng giống như mấy người hắn gặp được bên trong Táng Địa vậy, ý thức đã biến mất, chỉ còn lại những hành động vô thức mà thôi.

Đúng lúc này, trái tim của Việt đột nhiên run lên, hắn cảm giác được một cổ nguy hiểm đang ập đến, ngay lập tức chuyển ánh mắt về dòng thác khổng lồ, cảm nhận được một ba động kỳ dị, nó được truyền đến từ trong tòa đồng điện, hắn trầm giọng nói:

- Nguy rồi, nhanh chóng rời đi!

Việt mạnh mẽ đánh ra một quyền, sóng nước cuộn cuộn như hồng thủy tạo thành phản lực cường đại giúp thân thể hắn nhanh như tên bắn lao lên trên mặt nước, hắn muốn rời khỏi đây càng nhanh càng tốt.

- Người làm gì vậy?

Nguyệt Tu Hoa có chút sững sờ, nhưng nàng cũng rất cơ linh, lập tức làm ra phản ứng, xoay người bơi lên trên mặt nước, nhưng tốc độ rõ ràng chậm hơn già thanh niên rất nhiều, lập tức một cổ lực lượng cực độ khủng bố ập đến sau lưng, nhanh chóng bao trùm lên nàng.

- Tiểu Việt, cứu ta!

Nguyệt Tu Hoa sợ hãi kêu lên, nàng phát hiện hai người đang bay ngược về hướng dòng thác, có vẻ như sắp rơi vào trong đó rồi.

- Cứu cứu cái abcxzy!

Việt chửi thề trong lòng, hai người đâu có quan hệ mật thiết gì, làm gì có chuyện hắn mạo hiểm tính mạng để cứu nàng, hơn nữa bản thân hắn còn chưa chắc đã bảo toàn, hơi đâu mà đi lo chuyện bao đồng.

Tốc độ của hắn chỉ có tăng chứ không giảm, nhưng so với cổ lực lượng kia thì quá bé nhỏ, lập tức bao trùm cơ thể hắn. Việt giật mình, Huyết Hải của hắn sôi trào, Bì Ngạn phát sáng rực rỡ, hắn dùng toàn bộ linh lực, nhưng không cách nào thoát khỏi trời buộc, hết như có một bàn tay khổng lồ nắm lấy, kéo hắn về phía dòng thác.

Trong ánh mắt hoảng loạn, thác nước đột nhiên tách ra, để hở một khoảng nhỏ cho hắn bay vào. Vào thời khắc này, hắn chỉ còn biết thắm cầu nguyện, dù thần Phật đức chúa hắn vốn dĩ chẳng có chút lòng tin.

- Thánh Ala đức chúa trời Phật tổ Đạo tôn xin hãy phù hộ độ trì cho đứa con chiến ngoan đạo này!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Di cốt

Bịch!

Hai bóng người lần lượt rơi xuống đất, chất chồng lên nhau.

Đây là một không gian vô cùng trống trải, mọi thứ đều nhợt nhạt không rõ ràng, yên tĩnh không ra yên tĩnh, hỗn loạn cũng không phải hỗn loạn, có thể nhìn được khung cảnh một cách mờ nhạt.

Việt khó nhọc đứng dậy nhìn xung quanh, phát hiện ra bản thân như đang ở một sa mạc, không có sinh cơ, thời gian bên trong này như dừng lại, như tới tận cùng của thế giới.

- Quái lạ!

Hắn cố gắng chuyển ánh mắt quan sát hết một vòng, nhưng vẫn không thấy. Theo lý mà nói, đây là không gian phía sau thác nước, vậy thì cũng phải thấy thác nước, hoặc chí ít cũng phải nghe thấy tiếng ầm ầm của dòng nước đổ xuống, thế nhưng tìm hoài cũng chẳng thấy chút manh mối gì.

- Tiểu Việt, chúng ta đang ở đâu thế này? Đã tiến vào Tiên giới rồi sao?

Nguyệt Tu Hoa cũng mù mờ nhìn quanh, vô thức hỏi.

Việt không biết phải nói sao trước sự lạc quan tếu của cô nàng, hừ nhẹ đáp:

- Người thấy nơi này giống xứ sở của chúng tiên sao? Ta nghĩ có lẽ là nơi dành cho người chết thì đúng hơn!

Thực ra so sánh với nơi dành cho người chết cũng không đúng, vì xung quanh khói tỏa mông lung, không thể nào nhìn tới tận cùng, giống như là thời kỳ thiên địa mới hình thành vậy.

Răng rắc!

Có tiếng vỡ vụn truyền đến, Nguyệt Tu Hoa trái tim nhảy lên, nhất thời kêu sợ hãi, nói:

- Chân ta dẫm phải cái gì ấy?

Việt nhíu mày nhìn xuống dưới chân nàng, chỉ thấy trên mặt đất có một bộ hài cốt trắng như tuyết, đã bị vỡ vụn nhiều chỗ, chỉ mới đạp nhẹ vào, đã hòa thành bụi phấn.

- Nguyệt nha đầu, lần cuối cùng Phi Tiên Bộc xuất hiện là từ khi nào?

- Ai biết được, một vạn năm, hai vạn năm!

Việt hai mắt lóe sáng, nhanh chóng tiến về phía bộ xương khô, trong khi người thiếu nữ thì đã tránh xa từ lâu. Nhìn thấy vẻ mặt hớn hờ của gã thanh niên, Nguyệt Tu Hoa cảm thấy rung mình, lẽ nào tên này lại có sở thích đặc biệt đối với hài cốt? Biến thái như vậy sao?

Kiểm tra bộ hài cốt một hồi, Việt khẽ lắc đầu thở dài. Đương nhiên hắn không có sở thích quái dị như vậy, chẳng qua bộ hài cốt này sau vài vạn năm vẫn còn nguyên, tuyệt đối là cường giả cái thế, nói không chừng có thể tìm được trọng bảo trên người bọn họ. Tiếc rằng không thu được gì cả.

- Hừ, cái gì đây?

Việt đang định đứng dậy, bỗng nhiên giật mình, lại cúi xuống xem xét. Chỉ thấy trên mặt đất bên cạnh di cốt, có mấy chữ được viết bằng máu đã khô, tuy nhiên rất mờ nhạt, nét chữ lại ngoằn ngoèo run rẩy, rất khó xác định, Việt phải rất cố gắng mới có thể đọc được.

- Mặc vãn thương thiên, khả hữu chân tiên?

Chỉ tám chữ thôi, nhưng tràn ngập hận ý với trời xanh, và sự không cam lòng. Có thể thấy được người này chẳng còn dám khát vọng trường sinh nữa, chỉ cần xác nhận được sự tồn tại của 'Tiên' cũng đã mãn nguyện rồi, tiếc rằng đến lúc chết vẫn không có câu trả lời, đám mây mù chưa được vén màn bí ẩn.

Nguyệt Tu Hoa cũng thấy được dòng huyết tự, khẽ thở dài nói:

- Dù là một nhân vật tuyệt thế, cũng không tránh khỏi bước đường này. Đó chính là vận mệnh của tu giả, vô vọng trong việc tìm được con đường thành Tiên, đến lúc chết vẫn tràn ngập hoài nghi!

Việt đứng dậy nhìn quanh, không thể nào xác định được phương hướng, tình cảnh lúc này quả thực rất khó xử.

- Phía bên kia cũng có một bộ hài cốt!

Nguyệt Tu Hoa bỗng nhiên chỉ về một hướng nói ra. Việt nghe thấy vậy lập tức mở ra thần thức, ở nơi này không ngờ lại có thể sử dụng. Nhưng tu Việt của hắn quá thấp, bán kính mở rộng của thần thức không quá rộng, căn bản không thấy được hài cốt gì hết.

Đi theo phương hướng mà Nguyệt Tu Hoa chỉ dẫn, quả nhiên không được bao lâu, hắn lại phát hiện một bộ bạch cốt đang nằm ngửa dưới đất, tuy nhiên không phải hình dáng của nhân loại, mà là di cốt của một loại hung thú.

- Nơi này có chữ nữa kia!

Nguyệt Tu Hoa mở to đôi mắt quan sát bộ di cốt, đột nhiên đưa cánh tay trắng như tuyết chỉ về phía trước. Việt nghe vậy dùng chân gạt bộ di cốt sang một bên, quả nhiên thấy được vài chữ bằng máu:

“Kim Sí Bằng Vương”

- Trời ơi!

Nguyệt Tu Hoa cả kinh kêu lên, cái miệng nhỏ nhắn mở to, ánh mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ, nói:

- Kim Sí Đại Bằng Điều, một trong những vương tộc của vạn yêu, xếp thứ tư trên Thiên bảng Vạn Thú Đồ. Vị yêu vương này đã có thể xưng tụng là Kim Sí Đại Bằng Vương, vậy mà cũng bỏ mạng ở đây sao?

Nghe thấy những lời này, Việt cũng vô cùng giật mình. Kim Sí Đại Bằng hắn không rõ là chủng tộc gì, nhưng lại khiến hắn nghĩ đến bộ phim Tây Du Ký. Một trong những kiếp nạn khó nhằn nhất của thầy trò Đường Tăng chính là Kim Sí Bằng Điều, pháp lực vô biên, dù là Tôn Ngộ Không cũng không dám đối đầu chỉ biết chạy trốn, theo vai về còn là cậu của Phật Tổ.

Kim Sĩ Bằng Điều ở thế giới này có lẽ không liên quan gì đến Phật môn, nhưng được xếp hạng bốn trên Thiên bảng Vạn Thú Đồ, hiển nhiên là một chủng loài mạnh mẽ đến cực độ. Có thể xưng vương bên trong, tu Việt khủng bố càng không cần phải bàn cãi.

Phi Tiên Bộc này, không biết có dẫn đến Tiên giới hay không, nhưng nó thực sự là phần mộ của cường giả. Ngàn vạn năm có không biết bao nhiêu nhân vật tài hoa tuyệt thế như con thiêu thân lao vào đây, tìm kiếm hi vọng thành tiên, nhưng cuối cùng chỉ đạt được sự u sầu buồn bã, chết già trong hi vọng.

Tiếp tục đi theo hướng đã chọn, thật lâu thật lâu, hai người lại phát hiện ra một bộ di cốt khác, đã là bộ hài cốt thứ ba rồi, hơn nữa cũng không phải nhân tộc.

- Trời ơi, là vương giả Minh Tước tộc, bài danh thứ bảy trên Thiên bảng!

Nguyệt Tu Hoa hoảng hốt nói, khiến Việt kinh hãi không thôi. Lại là một tuyệt thế nhân vật của yêu tộc.

Hai người tiếp tục đi đến phía trước, liên tiếp phát hiện vài chục bộ thi thể, nhiều đến mức Việt chẳng muốn đếm nữa, trong đó chỉ có vài người là ghi lại tên tuổi, tuy nhiên toàn đều là nhân vật tuyệt thế cường giả danh chấn lịch sử.

- Trường sinh, thực sự không có cách nào sao...

Việt lên tiếng cảm thán, lúc trước nghe bà bà điên nói qua hắn chưa có cảm giác lắm, nhưng nay liên tiếp gặp những thảm cảnh, cảm giác thật rõ ràng biết bao. Từ xưa tới nay, biết bao tuyệt thế cường giả, kể cả những nhân vật đỉnh cao nhất đại lục, cũng chưa có ai thành công cả.

- Tuyệt thế nhân vật còn thế này, nếu như chúng ta chết ở đây, có phải ngay cả một bộ xương cũng không để lại hay không?

Nguyệt Tu Hoa rầu rĩ không vui, nếu không phải có gã thanh niên ở bên cạnh thì nước mắt đã lưng tròng rồi. Quả thực với địa vị của mình, nàng chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày như thế này.

- Bình tĩnh lại!

Việt đưa tay tới xoa đầu nàng, nhưng hắn cũng đang nẫu hết cả ruột đây. Đúng là họa vô đơn chí, chưa thành tài đã uống mạng ở xó này.

Đột nhiên, cả phiến không gian truyền đến những chấn động, một lực lượng khổng lồ tràn ra, giống như cả dải ngân hà đang rung xuống, mang lại uy áp khổng lồ như một tinh vực đè lên, khiến người ta không thể nào chịu được.

- Ta không muốn chết!

Nguyệt Tu Hoa kêu to, đối diện với cái chết thì dù có cứng rắn đến mấy cũng cảm thấy sợ hãi, đặc biệt là tu giả vốn có thọ nguyên hơn phạm nhân rất nhiều.

Chỉ có những kẻ thường xuyên đứng giữa lằn ranh sinh tử như Việt mới có thể lạnh như băng, hắn không có cách nào và cũng không thể nào ngăn trở được loại lực lượng khủng bố này. Không suy nghĩ cách chạy trốn, trong đầu chỉ hiện lên những hình ảnh trong quá khứ, rất nhiều rất nhiều, chỉ trong chớp mắt mà như một đời người.

Đúng vào lúc này, chiếc nhẫn trong tay hắn đột nhiên chấn động, chỉ thấy một chiếc lông vũ đen tuyền dài tới hơn một mét xuất hiện trước mặt hắn, không có ánh sáng, không có ba động, giản dị tự nhiên, nhưng lực lượng diệt thế đang tỏa tới thì lập tức bị kiềm chế lại.

Chiếc lông vũ đen tuyền khẽ rung rinh, dường như đang phát ra một loại ngôn ngữ giao tiếp gì đó, chỉ trong chốc lát, toàn bộ lực lượng diệt thế đều biến mất, không gian trở lại yên tĩnh, nguy cơ được giải trừ.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 184: Chọn lựa

Hắc vũ lơ lửng trên không trung khoảng độ một khắc, đến tận khi lực lượng khủng bố kia rút đi mới chậm rãi biến mất, trong ánh mắt nóng rực của Nguyệt Tu Hoa quay trở lại bên trong nhẫn không gian.

- Đây là cái gì?

Nguyệt Tu Hoa tròn to hai mắt, hai hàng lông mi run rẩy, vô cùng giật mình.

- Là bảo vật của ta, người không cần biết!

Việt hàm hồ đáp vài câu cho qua chuyện, mặc kệ sự truy hỏi gắt gao của người thiếu nữ, tâm thần chìm sâu vào bên trong nhẫn không gian.

Ánh mắt hắn ghim chặt lấy chiếc lông vũ đen tuyền nằm lẩn lóc ở một góc, trong đầu hiện lên vô số hình ảnh từ khi đến với thế giới này, những nhân vật mạnh mẽ mà hắn từng gặp.

Đúng lúc này, một thanh âm đột nhiên vang lên trong đầu hắn:

“Tiểu tử, sao ngươi lại tới nơi này? Ngươi muốn chết cũng đừng kéo theo bản vương đem lưng như vậy?”

- Bản vương cái chó má gì vậy?

Việt buột miệng chửi một câu, lập tức rước lấy ánh mắt nghi hoặc của Nguyệt Tu Hoa, nàng vốn đang muốn kì kèo hỏi thăm về cây lông vũ ban này, thấy vậy lập tức ngậm miệng lại.

“Tiểu tử, ngươi biết bản vương là ai không mà dám vô lễ như vậy?”

Biết mình vừa rồi lỡ lời, Việt đưa tay lên xoa đầu thiếu nữ tỏ ý không có vấn đề gì, sau đó dùng thần thức trao đổi với chủ nhân thanh âm kia, gần như chắc chắn trú ở bên trong chiếc lông vũ.

“Ngươi chính là đầu hung điều ở bên trong Táng Địa?”

“Táng Địa? Vậy là cây lông vũ này ngươi nhốt bên trong Táng Địa, thảo nào từ khi lại nồng nặc như vậy, hại bản vương vô pháp tự phục hồi!”

Việt khẽ nhíu mày, những nhân vật tuyệt đỉnh hẳn gặp được không nhiều, kẻ đáng nghi lại càng ít, nếu không phải hắc điều bên trong Táng Địa, vậy thì chỉ còn một khả năng, liền lên tiếng hỏi:

“Không phải sao? Nếu vậy, ngươi chính là ác điều đã lừa bốn đầu Thú vương, sau đó độ kiếp thất bại bên trong Thập Vạn Đại Sơn?”

“Thú vương? Chỉ là bốn đầu súc sinh Bước thứ ba, mà qua miệng tiểu tử ngươi sao đã thành Thú...khoan đã, ngươi vừa nói gì, cây hắc vũ này ngươi nhốt được bên trong Táng Địa sao?”

“Đúng vậy! Có vấn đề gì sao?”

“Chính là Nhân gian Cẩm khu Táng Địa?”

“Chứ còn gì nữa! Để lấy được cây hắc vũ này, ta đã phải lao tâm khổ tứ, không màng sinh tử, mạo hiểm tiến vào nhân gian Cẩm khu mới thu được hắc vũ này, vậy mà bây giờ bị một kẻ lạ mặt vô cớ chiếm dụng! Thử hỏi thiên lý ở đâu?”

Việt một bộ bức xúc đáp lời, rất có khí thế nếu không có được lời giải thích đủ thỏa đáng thì sẽ ngọc đá cùng nát, không thiết sống nữa.

“Không thể nào! Trên đời này không ai có thể tiến vào Cẩm khu mà toàn mạng trở ra, trừ khi ngươi đã đạt đến độ cao đó, đương nhiên không thể! Khoan đã, thể chất của ngươi, ngươi là Thái sơ Phàm thể?”

Dù chỉ là thần thức truyền âm nhưng vẫn như tiếng sấm đùng đoàn trong đầu Việt, đủ thấy thần thức của đối phương mạnh mẽ đến mức nào, đây là vẫn còn đang trọng thương, nếu ở thời kỳ đỉnh phong, e là một thanh âm cũng đủ giết chết một gã Đệ nhị Bộ như hắn.

“Phàm thể nguyên thủy, không ngờ trên đời này vẫn tồn tại loại thể chất này, sinh ra chỉ để làm phạm nhân, đúng là bất hạnh! Phạm nhân tiểu tử, xem ra ngươi là Nghịch Tu, nhưng có thể đi đến bước nào? Nếu không ngại, chúng ta làm một cái giao dịch chứ?”

“Giao dịch? Giao dịch phải trên nền tảng cân bằng, ngươi chiếm giữ chiếc lông vũ mà ta phải vứt bỏ cả tính mạng mới thu được, lẽ nào không thấy cắn rứt lương tâm sao? Thử hỏi thiên lý ở đâu?”

“Phạm nhân, chớ bủ lu bù loa lên nữa! Ngươi là một kẻ ngu ngốc, không ngờ lại dám tiến vào Phi Tiên Bộc, khác nào tự sát! May cho cái cuộc đời bất hạnh của ngươi là gặp được bản tọa, coi như nhốt lại được cái mạng nhỏ, như vậy chưa đủ để bù đắp chiếc lông vũ rách này hay sao?”

“Hừ, giúp ta, hay là tự giúp ngươi? Nếu ta chết ở đây, ai sẽ đem ngươi ra ngoài? Ngươi có thể ở lại đây bao lâu? Ngàn năm? Vạn năm?”

“Phạm nhân, là nam nhi đại trượng phu, thì phải siêu sái phóng khoáng, coi nhẹ mọi việc, sao ngươi tính toán chi li như vậy chứ?”

“Thánh hiền đã dạy, vậy nợ phải trả, đó là thiên kinh địa nghĩa! Ngươi vô duyên vô cớ chiếm dụng bảo vật đáng giá bằng cả sinh mạng của ta, lẽ nào ta còn phải cung phụng ngươi như cha mình sao?”

“Tiểu tử phạm nhân, ngươi...”

“Được rồi, không cần tranh cãi! Trước mắt cứ nghĩ cách thoát khỏi nơi quái quỷ này đã!”

Thấy ác điều bên trong hắc vũ đã bắt đầu nổi điên, Việt lại dùng lời lẽ mềm mỏng, tránh đối phương cá chết lưới rách với mình. Dù sao thì phương thức cây gậy và củ cà rốt vẫn luôn luôn hữu dụng.

“Phạm nhân, Phi Tiên Bộc từ xưa đến giờ chính là mồ chôn của tu giả, ngươi nghĩ muốn rời đi dễ dàng như vậy sao?”

- Haiz, xem ra đây là thiên ý!

Việt đột nhiên thờ dài một tiếng khiến Nguyệt Tu Hoa giật mình, sau đó hắn khoanh chân ngồi xuống, bày ra bộ dáng ung dung tiêu sái coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, khiến người thiếu nữ thực sự cảm thấy rung động.

Cứ như vậy chừng một khắc trời qua, Việt đột nhiên đứng dậy, nhìn người thiếu nữ nhoèn miệng cười nói:

- Đi thôi!

- Đi? Đi đâu vậy?

- Đương nhiên là đi tìm đường sống chứ đi đâu!

Việt bật cười đưa tay búng cái trán mịn màng của nàng, sau đó bước nhanh tới phía trước, người thiếu nữ có chút nghi hoặc, mới đây thôi còn tiêu sái không màng sinh tử, sao giờ đột nhiên quay lại bộ dáng lưu manh vậy? Nàng khẽ lắc đầu, sau đó nhanh chóng đuổi theo.

Hai người song hành bước đi, không được bao lâu thì chuyển hướng, cứ liên tục chuyển hướng mười mấy lần như vậy, cuối cùng đi tới đại môn khổng lồ, bằng bạc khí thế, cổ lão mà bất hủ.

Ở chỗ này có tới mười mấy bộ xương trắng, nhưng mấy bộ xương này không hóa thành bụi phấn, còn tỏa sáng lấp lánh, chứng tỏ trước khi chết họ là nhân vật cường đại tới mức nào.

Nhìn thấy cảnh tượng này, người thiếu nữ lập tức nép sang một bên, chỉ có Việt dám tiến lên, gõ gõ vào mấy bộ xương, nhất thời tiếng lách cách vang lên, tiếng vang như kim loại va chạm, chứ không phải là xương cốt bình thường, thời gian cũng không phá hủy được nó.

Chỉ tiếc là những người này không để lại tuyệt bút, thật khó để biết được thân phận của họ, xem ra đã đạt đến cảnh giới này rồi họ chẳng còn để tâm đến danh tiếng bản thân, chỉ có trường sinh mới khiến họ quan tâm mà thôi.

Bước qua mười mấy bộ xương trắng, tới đại môn khổng lồ, Việt ngẩng đầu nhìn lên, không thấy được rốt cuộc đại môn này cao đến mức nào. Nhưng khiến hắn chấn động hơn cả, là đồ hình điêu khắc trên hai cánh cửa lớn, vậy mà lại y hệt hình được khắc trên bề mặt trống đồng Đông Sơn.

Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Thái Hòa Đồ kể từ khi đến thế giới này!

Những vị tuyệt thế cường giả đều dừng bước trước đại môn cổ lão này, nhưng Việt không quá lo lắng, bởi vì ở trong đầu hắn, thanh âm kia vẫn tiếp tục vang lên.

Hai tay kết ấn, liên tục đánh ra những ấn pháp vô cùng phức tạp, huyền ảo đến nỗi dù là tu giả nhưng hắn vẫn không tài nào nhớ nổi, dường như ấn vừa kết lập tức quên đi vậy.

- Tiểu Việt, ngươi làm gì vậy?

Nguyệt Tu Hoa ngơ ngác nhìn gã thanh niên đang điên cuồng múa may, tông lòng có chút sợ hãi tên này phát điên.

“Oanh!”

Thái Hòa đồ đột nhiên sáng rực lên, thời gian và không gian dường như bị đảo lộn, vô số đồ hình nhảy múa xung quanh hai người, lưu chuyển khắp trời đất, sinh tử cũng không còn rõ ràng, không thể kiểm soát được thân thể.

Cánh cửa chậm rãi mở ra, Việt cũng nhanh chóng đi về phía trước. Chỉ có điều vừa bước qua đại môn, hắn đã phải dừng lại.

- Tiểu Việt, sao còn không tiến tới?

Nguyệt Tu Hoa cũng đuổi tới, thấy hắn dừng lại thì có chút nghi hoặc, nhưng khi đến bên cạnh nhìn về phía trước thì cũng giật mình đứng lại, đôi mày liễu dần dần nhíu lại.

Phía sau cổ môn, không ngờ lại là hỗn độn tăm tối không thể xác định được thời không vật chất. Điều quan trọng hơn, bên trong hỗn độn tồn tại hai chiếc cầu thang, một chiếc dẫn lên trời, một chiếc dẫn xuống đất.

Lựa chọn lối đi nào đây?

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 185: Ma hóa

Hai chiếc cầu thang một dẫn lên và một dẫn xuống, diện mạo cũng khác biệt hệt như trời và đất vậy.

Chiếc cầu thang bên trái dẫn lên trời được lát bằng bạch ngọc, tỏa ra thứ ánh sáng tinh khiết an lành. Không biết những bậc thang bạch ngọc nối liền dẫn tới nơi nào, chỉ thấy phía xa có ráng mây tường hòa, có bạch quang tinh khiết, có bóng dáng tiên linh bay lượn hết như ở cõi cực lạc vậy.

Chiếc cầu thang bên phải thì không rõ làm từ vật liệu gì, bậc thang đen ngòm không chút sắc tố, nếu như không nhìn kỹ thì rất dễ bỏ qua bởi vì thứ màu đen này lẫn khuất vào hỗn độn này. Từ bên dưới truyền lên mùi máu tươi thoang thoảng, lại có những thanh âm văng vẳng như ma chú mời gọi, dường như chiếc cầu thang này dẫn xuống cõi u minh vậy.

- Trương truyền Phi Tiên Bộc ẩn chứa bí mật thành tiên, chẳng lẽ chiếc cầu thang này dẫn lên Tiên giới hay sao?

Nguyệt Tu Hoa say mê nhìn kỹ cảnh ở điểm cuối cầu thang dài vô tận, khoảng cách xa xôi khiến người ta tuyệt vọng, nhưng miền cực lạc dường như ở ngay trước mắt, khiến người thiếu nữ không tự chủ được mà bước tới.

- Tỉnh táo lại!

Việt thấy không ổn, vội vã bước tới giữ chặt lấy vai nàng, đưa tay vỗ lên hai bên má mịn màng có chút ửng hồng vì kích động của người thiếu nữ.

- Ngươi làm gì vậy?

Nguyệt Tu Hoa quay đầu lại, mày liễu khẽ nhú, tỏ ý không vui, cơ hội thành tiên đã ở ngay trước mắt, tên gốc này còn chần chờ gì vậy?

- Thành tiên dễ dàng như vậy sao? Sinh tử, đôi khi chỉ là sự lừa dối mà thôi, trường sinh đâu chả thấy lại lao vào địa ngục đấy!

- Giờ đã không có đường lui nữa, ngươi còn nghĩ ngợi gì? Đây...

Nguyệt Tu Hoa khịt khịt cái mũi ngọc tinh xảo, đôi mắt to tròn, nói:

- Đừng nói là ngươi định chọn cầu thang bên phải nhé! Bản tỷ tỷ vẫn còn yêu cuộc sống này lắm!

- Để ta suy nghĩ cái đã!

Việt không để ý tới nàng mà đưa tay lên mân mê môi dưới làm bộ suy nghĩ, nhưng thần thức thì đã chìm vào nhần không gian.

“Đây Tà Ác Điều, ngươi chắc chứ?”

“Tiểu tử phạm nhân, sao ngươi dám gọi bản tọa bằng cái tên nhơ nhuốc như vậy? Gọi bản tọa là Minh đại nhân!”

Trong chiếc hắc vũ lập tức truyền ra thanh âm phẫn nộ, nhưng Việt không mấy quan tâm, tiếp tục nói:

“Ta nhìn thế nào cũng thấy nên đi cầu thang bên trái, bạch ngọc tinh khiết, khí tượng an lành, thế quái nào ngươi lại chọn cầu thang bên phải vậy? Ta nghĩ thấy mùi máu đấy, sát khí thì nồng nặc!”

“Phạm nhân, ngươi đang nghi ngờ bản tọa? Bản tọa cũng không cần giải thích với ngươi, nếu ngươi chọn cầu thang bên trái thì làm ném chiếc lông vũ này ra bên ngoài! Nếu muốn đi chết, thứ cho bản tọa không thể phụng bồi!”

“Mẹ kiếp, đúng là Ác điều!”

Việt bỏ lại một câu chửi rồi mở mắt, nhìn Nguyệt Tu Hoa rồi tiến về phía cầu thang màu đen dẫn xuống dưới.

Nguyệt Tu Hoa đang mê mải quan sát người thanh niên, thấy vậy khẽ kêu lên một tiếng rồi lập tức đuổi theo.

Nàng cảm thấy rất tò mò về gã này, Phi Tiên Bộc này là mồ chôn của vô số đại nhân vật, vậy mà gã này có vẻ rất thông thuộc. Từ lúc trên đường đi, đến lúc mồ đại môn kia, đến bây giờ, hắn như đang đi lại trong gia viên nhà mình vậy.

Người thiếu nữ tò mò về Việt bao nhiêu thì hắn cũng tò mò về đầu Ác điều trong nhần không gian của mình bấy nhiêu. Xem ra con súc sinh này không đơn giản chỉ là một hung yêu trong Thập Vạn đại sơn, chỉ có điều Phi Tiên Bộc này đã hơn vạn năm chưa xuất hiện, làm sao nó biết rõ như vậy chứ?

- Tiểu Việt, ngươi điên rồi sao?

- Đây mới thực sự là đường sống!

Nghe thấy lời khẳng định chắc nịch của Việt, cái miệng nhỏ xinh của Nguyệt Tu Hoa há thành hình chữ "o", cả kinh nói:

- Sao ngươi dám khẳng định như vậy?

- Nơi này được gọi là mồ chôn của cường giả, hiển nhiên không thể nhìn nhận theo lẽ thường được! Sinh lộ tất tử, tử lộ phùng sinh, đạo lý chính là vậy!

Việt đương nhiên không thể nói ra nguyên nhân thực sự, chỉ đành hàm hồ đáp cho qua chuyện. Cũng may là khả năng luận thuyết của hắn không tệ, như cách gọi ở thế giới của hắn thì là chính cao thủ chém gió.

Nguyệt Tu Hoa chớp đôi mắt to, trừng mắt nhìn hấn:

- Tiểu Việt, ngươi chắc chứ?

“Cốc”

Việt đưa tay gõ lên cái trán ngọc của nàng một cái, cười đáp:

- Chắc hơn đinh đóng cột!

Nguyệt Tu Hoa lập tức kêu oai oái, đưa tay lên xoa trán, nghiêng răng phát ra tiếng kèn ket.

Việt mặc kệ thái độ của nàng, chậm rãi bước xuống. Người thiếu nữ nhìn về phía cầu thang bên trái, nhìn về cõi cực lạc, tuy tiếc nuối nhưng cuối cùng vẫn quyết định đi theo tiếng gọi của gã thanh niên.

Vừa bước chân xuống bậc thang đầu tiên, một cỗ lạnh lẽo truyền thẳng vào tâm can khiến Việt phải rùng mình, hấn vội vã vận khởi huyết sắc ma văn chống cự lại hàn khí xâm nhập.

"Bộp", "Bộp", "Bộp", tiếng bước chân vang lên như trống đập, cỗ thể này đã yên tĩnh mấy vạn năm, chưa từng có ai đặt chân lên con đường này.

Hai người một trước một sau bước xuống, mùi vị huyết tinh càng lúc càng nồng nặc, những bậc thang đen kịt bắt đầu xuất hiện nhiều vết máu vương, đỏ tươi, lỏng lẻo hết như vừa mới chảy ra.

- Sao giống Địa ngục quá vậy?

Nguyệt Tu Hoa nhìn xuống dưới, chỉ thấy xa xa bắt đầu xuất hiện một vài thi thể, nằm lổn lổn hai bên bậc thang. Nhưng xuống sâu, số lượng thi thể lại càng nhiều, khiến nàng sợ mất mật, vội vã ôm chặt lấy tay của Việt.

Đi không được bao lâu, hiện ra một cảnh tượng xác chết chất như núi, máu chảy thành sông, vô tận hải cẩu, hàng mấy chục, mấy trăm vạn thi thể, huyết tinh nồng nặc, lệ khí ngập trời, hai người bọn họ như một chiếc thuyền con, chao đảo trong sóng biển.

Thi chất thành đồng, sinh linh đồ thần, lệ khí xung thiên, những tiếng ai oán vang vọng trời xanh, trong vô tận hắc ám, hai người dường như nhìn thấy bóng đen to lớn đang khai thiên lập địa.

Bao quanh là vô số hư ảnh thánh khiết hết như chúng tiên, pháp lực ngập trời, không ngừng tiến hành những công kích hủy diệt vào bóng đen kia.

Một chiếc riu lớn, một tấm lòng son, cứ như vậy trăm sát chúng tiên, từ trong hỗn độn mở ra một phương thiên địa, hai mắt đỏ như máu, ma khí cuộn cuộn, cũng không thể che lấp một trái tim nhiệt thành.

- Đó là cách thức thể giới sinh ra sao?

Trong đôi mắt của Nguyệt Tu Hoa linh quang chợt lóe lên, đôi môi mềm mại mở rộng, cái đầu nghiêng nghiêng chăm chú nhìn.

Hỗn độn phun trào, Âm Dương nhị khí lưu chuyển, bất tri bất giác hai người đều cảm thấy tâm tình mình có chút hoảng hốt, như lạc vào một ý cảnh khó hiểu.

Ở phía trước khí hỗn độn còn đang mông lung, khung cảnh như thực như ảo, trời đất thuở sơ khai, rồi vạn linh phát triển, lúc thì quạnh hiu, lúc thì phồn thịnh, sinh rồi lại diệt, diệt rồi lại sinh, tuần hoàn không dứt.

“Nhất phủ khai thiên, ma độ chúng sinh.

Vạn vật vô ngã, duy ma bất hủ!”

Trong lúc tâm tình đang hoảng hốt, lại có một âm thanh vang vọng trong không gian, nó như một loại mê hoặc, khơi dậy dục vọng trường sinh. Đúng vậy, chỉ cần trường sinh, thành Tiên hay thành Ma, có khác gì nhau chứ? Thành Tiên cũng chưa chắc trường sinh, nhưng thành ma nhất định bất hủ, đó là chú mệnh!

Nguyệt Tu Hoa ánh mắt si mê, vẻ mặt an lành, nhưng miệng lại nở một nụ cười quỷ dị, hai mắt bắt đầu xuất hiện những vằn đỏ như máu, không ngừng đi về phía trước, sẵn sàng hóa thân thành Ma.

Việt cũng không khá hơn, mê hoặc không gì kháng cự nổi, hai người không tự chủ được tự động cất bước, trên mặt hiện lên sự thành kính, giống như bị người khác triệu hoán, lại giống như bị dẫn dắt, từng bước từng bước đi xuống.

Đột nhiên, trong Huyết Hải sóng lớn ngập trời, Minh Hà thét gào, Hoàng tuyền cuộn cuộn, Bỉ ngạn sáng rực, Việt như hồi tỉnh, hấn có cảm giác mình sắp đi tới vực sâu, lại giống như sắp rơi xuống địa ngục, toàn thân hấn lạnh toát, mồ hôi chảy đầm đìa.

- Quả nhiên là số kiếp phạm nhân, vạn pháp bất xâm!

Đúng lúc này, thanh âm của Ác điều lại vang lên trong đầu.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Long cốt

Cảnh vật phía trước như được sương mù bao quanh, không thể nào nhìn rõ được, sát khí tỏa ra đầy trời, vừa uy nghiêm, lại vừa đáng sợ.

Việt giật mình, run lên vài cái, hần mơ hồ cảm thấy, mình chỉ cách tử vong có một bước chân. Cái gì mà âm thanh của ma quỷ, cái gì mà trường sinh chi lộ, thực ra chỉ là ảo giác, tất cả không thứ gì là thật cả.

"Người sai rồi, chỉ có ma ảnh khai thiên là ảo giác, những cảm giác sau đó đều là do pháp tắc đan thành. Phàm thể thuần huyết, bình tức can qua, không hề ngoa chút nào! Không thể tu luyện, nhưng cũng không bị thiên địa làm phiền, cuộc sống cứ bình yên trôi qua!"

"Cái gì? Ý người là nếu không phải Phàm thể thuần huyết thì vừa rồi ta đã chết? Mẹ kiếp, sao người không nhắc ta sớm?"

Nghe vậy Việt không kìm được tức giận, nếu như con ác điều xuất hiện trước mặt hần lúc này, hần sẽ không ngần ngại mà thưởng cho nó mấy cái tát. Nghĩ lại bản thân vừa chạm bước quý môn quan, không ai có thể kim lòng được.

"Bớt xàm ngôn! Trước hết cứ lo cho nữ nhân của người đi!"

"Nữ nhân của ta?"

Việt khề nhiu mày, súc sinh này đang nói đến nữ nhân chó má nào vậy? Hần ngẩng đầu lên, chỉ thấy người thiếu nữ vẫn đang bước xuống, trên người không ngừng tỏa ra sát khí, vẫn đang chìm đắm trong giấc mộng trường sinh.

Chỉ có điều lúc này hướng đi của nàng đã bắt đầu bị chệch đi, cứ mỗi khi xuống một bậc lại tới gần biên giới cầu thang, mà chiếc cầu thang này vốn dĩ không có lan can, cứ đà này e rằng Nguyệt Tu Hoa sẽ bước ra bên ngoài hỗn độn mất. Chưa biết hậu quả sẽ ra sao nhưng nghe giọng điệu của ác điều thì chắc sẽ rất tệ.

- Nha đầu, tỉnh lại!

Hần lập tức lao tới nắm lấy tay người thiếu nữ kéo lại, rồi nhanh chóng nhảy lùi về những bậc thang phía sau, khi cách một khoảng cách đủ xa, Nguyệt Tu Hoa mới hoàn toàn tỉnh lại, cảnh vật trước mắt đã biến mất không còn tăm hơi nào cả.

Tất cả các cảnh tượng kì diệu, những ma âm đầy mê hoặc, trường sinh chi lộ, ma độ chúng sinh, tất cả đều biến mất.

- Ta rõ ràng thấy được trường sinh chi lộ, tại sao lại biến mất...

Nguyệt Tu Hoa tràn ngập nghi hoặc, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Trường sinh chi lộ? Trường trường cái đầu người, không có bản đại gia thì người đã bị hỗn độn nuốt mất rồi!

Việt tỏ rõ sự khinh miệt, ngưng thần nhìn về phía trước, chỉ thấy một chiếu nghỉ thang cực lớn, điều này khiến hần cảm thấy rất kỳ quái.

Chiếu nghỉ vốn là nơi để nghỉ chân trong trường hợp cầu thang quá dài, tránh cho người đi bị mệt mỏi trong lúc di chuyển, mà này giờ hần đã đi mấy ngàn bậc rồi, nếu mỏi thì cũng mỏi chết rồi, mọc ra cái chiếu nghỉ chẳng phải rất vô duyên hay sao? Hơn nữa mỗi bậc thang này thực tế cũng rất rộng, chẳng khác gì một chiếu nghỉ cả, còn cần chiếu nghỉ làm gì vậy?

- Ô, không phải chiếu nghỉ?

Bước xuống gần, Việt mới phát hiện ra đó không phải chiếu nghỉ, mà là chiếu tới của thang, vì sau đó đã không còn bậc thang nào nữa.

Nơi kết thúc của cầu thang dài đằng đằng là một mảnh không gian cực kỳ rộng lớn, có sát khí lưu chuyển, dễ dàng đập vào mắt là có tới mười mấy bộ hài cốt phát sáng lung linh, dường như đã nằm đó ngàn vạn năm vậy, chỉ có điều chúng không phải là hài cốt nhân tộc mà là của yêu thú, kích thước vô cùng khổng lồ.

- Ô, những bộ hài cốt này...

Nguyệt Tu Hoa bước nhanh xuống chiếu tới, muốn tới gần những bộ hài cốt để xem xét kỹ lưỡng nhưng xung quanh chúng đều có sát khí mạnh mẽ lưu động, chỉ cần nàng tiến gần đến lập tức hóa thành đao kinh kiếm khí cắt da cắt thịt, vô pháp tiếp cận.

- Có vấn đề gì vậy?

Việt bước xuống chiếu nghỉ, khẽ nhún mảy nhìn nàng thiếu nữ đang loay hoay muốn tiếp cận mấy bộ hài cốt. Nha đầu này nhìn thấy hài cốt là sợ mất mặt, sao đột nhiên có hứng thú nghiên cứu mảnh liệt như vậy?

- Những bộ hài cốt này, dường như đều là những chủng loài đã tuyệt chủng từ trước Thượng cổ...

- Cái gì? Tuyệt chủng từ trước Thượng cổ?

Việt đảo mắt quan sát một bộ hài cốt ở gần với Nguyệt Tu Hoa nhất, gọi là gần nhất nhưng thực ra vẫn rất xa, bởi vì căn bản vô pháp tiếp cận.

Bộ hài cốt này dài tới gần trăm mét, so với kích thước cơ thể thì bốn xương chân cực kỳ lớn, hộp sọ thậm chí còn lớn hơn và gần như không có cổ. Đặc biệt trước trán có một chiếc xương dài ngoằn uốn cong kỳ quái, hai bên miệng cũng có tám cái xương ngoằn ngoèo như vậy. Nếu kéo thẳng ra thì chiều dài mỗi chiếc xương này có lẽ ngang ngửa chiều dài cơ thể.

- Sao nhìn giống chiếc ngà quá vậy?

Việt đưa tay lên mân mê môi dưới, bộ hài cốt này có chút giống với hài cốt voi ma mút, đặc biệt là những chiếc xương ngoằn ngoèo bóng loáng kia, đương nhiên kích thước lớn hơn rất nhiều, và quan trọng là không có vòi.

Hắn tập trung ánh mắt về phía tám chiếc ngà, chỉ thấy nơi trung tâm dường như có dấu vết của sự đồ vỡ, nếu như phần bị thiếu là chiếc vòi thì đây đích thị là thi thể của một con voi khổng lồ cổ đại, và nó có chín chiếc ngà.

Hài cốt của mấy cường giả hắn từng gặp dù vài vạn năm vẫn phát sáng đủ thấy sự khủng bố của họ, còn bộ hài cốt này có lẽ tồn tại từ trước Thượng cổ, là bao nhiêu vạn năm cơ chứ, vậy mà không những còn nguyên mà tỏa ra sát khí cường hoành như vậy, không thể tiếp cận.

Việt chuyển ánh mắt sang những bộ thi thể khác, đều là những chủng loài quái dị, kích thước không cần phải nói, uy áp tỏa ra cực độ khủng bố.

Những chủng loài này cổ xưa đến nỗi Nguyệt Tu Hoa cũng không nói được tên gọi chính xác, thậm chí cũng chẳng có miêu tả cụ thể, nàng chỉ có thể lờ mờ nhận ra thông qua một vài đặc điểm của chúng mà thôi.

Có bộ hài cốt rất giống loài rùa cổ đại, chỉ khác là trên chiếc mai khổng lồ không phải những hoa văn thông thường, mà ẩn chứa những văn tự khó hiểu hệt như một pho thiên thư.

Có bộ hài cốt với hình dáng của một loài hung điểu, điểm kỳ quái là toàn bộ xương cốt đều trong suốt như thủy tinh, và không ngừng có lõi điện tán loạn bắn ra bốn phía.

Có chủng loài hình dáng rất giống nhân loại, chỉ là tỷ lệ cơ thể hơi buồn cười với tứ chi rất dài, cộng thêm hộp sọ đặc biệt với phần hàm nhô hẳn ra, và những chiếc xương sáng rực rỡ như được làm từ hoàng kim.

Việt chuyển ánh mắt về một hướng, bỗng nhiên cảm thấy giật mình kinh hãi, bởi vì đập vào mắt hắn là một bộ hài cốt đen kịt, tràn ngập cảm giác cổ lão thê lương, dài tới hơn trăm mét, uốn lượn mềm mại, và hắn có thể xác định, đây là hài cốt của một con rồng.

Rồng, chính là loài thần thú chỉ tồn tại trong truyền thuyết, dù đã đến với thế giới tu giả, nhưng rồng vẫn là thứ gì đó khiến Việt cảm thấy rất kích thích, bởi vì loài rồng có vị trí vô cùng đặc biệt.

Rồng, đại diện cho quyền lực và sức mạnh, đứng đầu vạn linh, có địa vị chí cao vô thượng trong văn hóa phương Đông. Trong chế độ phong kiến, rồng đại diện cho quyền uy tuyệt đối và thân phận tối cao của những vị ‘Thiên tử’, pháp lực vô biên, lên trời xuống đất, không gì không làm được, so với thần phật cũng không chút nào thua kém.

Đặc biệt trong văn hóa Đại Việt, rồng lại càng trở nên cao quý, không chỉ là một linh vật thần thoại, không chỉ đại diện cho hoàng quyền, mà còn được coi là huyết mạch thủy tổ của người dân Bách Việt.

‘Con rồng cháu tiên’, một câu nói đã quá quen thuộc với bất kỳ người Việt nào, lúc này lại xuất hiện trong dòng suy luận của Việt.

Hắn vốn dĩ cho rằng Lạc Long Quân là một vị tuyệt thế cường giả chí cao vô thượng có công mở mang bờ cõi nhân tộc thuở sơ khai, còn cái gì mà cháu nẩy đời của Thần Nông, rồi có mẹ là con gái vua Thủy tề, trong người chảy xuôi Long huyết, đều là sản phẩm của dân gian.

Thế nhưng lúc này đây được chứng kiến bộ long cốt khổng lồ này, hần chột này sinh suy nghĩ, phải chăng người Việt thực sự chảy xuôi huyết mạch của rồng, hoàn toàn xứng danh con rồng cháu tiên?

- Nha đầu, trên đời này thực sự tồn tại rồng sao?

Nguyệt Tu Hoa nghe vậy lập tức chuyển ánh mắt về phía bộ long cốt, môi xinh khẽ mở, rõ ràng cũng rất bất ngờ, hơi chút suy nghĩ rồi đáp:

- Đương nhiên, người biết Thiên bảng đệ nhất vị là chủng loài gì không? Thanh Giao Long, cực độ mạnh mẽ, nhưng cũng chỉ di chủng của ‘Long’ mà thôi. Chân Long, vốn đã tuyệt chủng từ trước Thượng cổ rồi! Đây có lẽ là hài cốt của một con rồng chân chính!

Việt hít sâu một hơi, cố gắng sắp xếp lại các thông tin thu được. Chân Long đã tuyệt chủng từ trước Thượng cổ, tức là vài chục vạn năm trước, mà Lạc Long Quân chỉ là nhân vật của vài nghìn năm trước mà thôi, nhưng việc chảy xuôi huyết mạch của ‘Long’ cũng không phải là không thể. Tuy nhiên con cháu Bách Việt là nhân loại, hoàn toàn có thể xác nhận.

- Xem ra Lạc Long Quân chưa hẳn đã là nhân loại, thủy tổ của Bách Việt, cũng không phải là Thủy tổ thực sự!

Việt đưa ra kết luận cuối cùng, lại chuyển ánh mắt tới những bộ hài cốt khác, tuy nhiên hẳn lại thêm một lần phải giật mình, bởi hẳn nhận ra, những bộ hài cốt này, vậy mà xếp thành hình tròn.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 187: Trận đồ

Mười tám, là một con số không có ý nghĩa gì đặc biệt, thậm chí là quá mức tầm thường, ngoài việc nó là bội số của ba. Trong cuộc sống cũng vậy, số mười tám cũng chẳng được coi trọng.

Ngay cả trong một môn thể thao gắn liền với các con số là bóng đá, chỉ khi không chọn được những số áo đẹp khác, người ta mới dùng đến số áo mười tám, vì vậy mà không có mấy danh thủ nổi tiếng với số áo này, chắc cũng chỉ có Hoàng tử tóc vàng của Quỷ đỏ mà thôi.

Miễn cưỡng nói đến thuyết âm dương, mới có thể tìm hiểu được ý nghĩa đặc biệt của con số này, nó đại diện cho năng lượng, cho sự vận động liên tục. Tuy nhiên ý nghĩa này cũng chỉ được suy ra từ ý nghĩa của số một và số tám, hai chữ số cấu thành nên số mười tám mà thôi.

Nhưng trong văn hóa và lịch sử Đại Việt, số mười tám lại trùng hợp với rất nhiều thứ, đơn cử như thời Hồng Bàng có mười tám vị vua Hùng, Địa ngục có mười tám tầng, hay ngôi sao trên bề mặt trống đồng có mười tám cánh. Còn rất nhiều, nhưng khiến Việt ấn tượng không bao giờ quên, đó chính là mười tám cổ đồng quan ở trong lòng Tô Sơn.

Hiện tại ở nơi này cũng vừa vặn có mười tám bộ hài cốt, hơn nữa cũng hợp thành một hình tròn quay lấy không gian trung tâm, khiến hẳn không thể không nhớ đến tình cảnh ở Tô Sơn, sao mà giống đến như vậy.

- Trùng hợp ư...hay đều là trận đồ?

- Tiểu Việt, ngươi lắm bả gì thế? Trùng hợp gì vậy?

- À không có gì! Đi thôi!

Việt khẽ lắc đầu, rồi cất bước tiến về phía trước.

- Đi đâu? Làm gì còn đường nào nữa?

Nguyệt Tu Hoa nghe vậy thì đảo mắt nhìn xung quanh, nơi này hoàn toàn là đường cụt, làm gì ngõ ngách gì để đi nữa, lẽ nào tên tiểu tử ngốc này định quay lại con đường cũ sao?

- Rời khỏi đây chứ còn đi đâu nữa!

Việt tiến về vị trí trung tâm của mười tám bộ hài cốt, Nguyệt Tu Hoa khó hiểu nhìn tên tiểu tử này, tuy nhiên nghĩ đến những gì hắn đã làm từ đầu đến giờ, xem ra thực sự cất giấu nhiều bí mật, liền nhanh chóng đuổi theo.

Hai người một trước một sau tiến vào trung tâm vòng tròn được tạo bởi mười tám bộ hài cốt, Nguyệt Tu Hoa thủy chung không rời mắt khỏi gã thanh niên, nàng muốn xem rốt cuộc hắn có thần thông gì.

Phi Tiên Bộc ẩn chứa bí mật thành tiên, đã tồn tại không biết bao nhiêu vạn năm, là mồ chôn của đại năng, không biết bao nhiêu tuyệt thế thiên kiêu hy sinh tính mệnh cũng chẳng sở tới được bí mật bên trong, lẽ nào một tên tiểu tử vô danh lại nắm được?

Chỉ có điều người thiếu nữ đã phải thất vọng rồi, sau khi tiến vào trung tâm, Việt chỉ đứng yên mà thôi chứ không hề có hành động gì, cũng chẳng có dấu hiệu gì là sẽ hành động cả, khiến nàng cảm thấy rất sốt ruột.

- Ngươi không làm gì sao?

Nguyệt Tu Hoa lên tiếng hỏi. Việt nhú quay đầu lại, ánh mắt có chút mơ hồ, gương mặt tràn đầy nghi hoặc hỏi lại:

- Làm gì là làm gì?

- Thì giúp chúng ta rời khỏi nơi này!

Nguyệt Tu Hoa mặt mũi đầy vẻ đương nhiên đáp lại, vẻ mặt của nàng khiến Việt không kìm được mà đưa tay tới, người thiếu nữ vội vã che lại cái trán mịn màng của mình, nhưng đôi phượng đột nhiên hạ tay xuống véo mũi nàng, rồi nói:

- Người sợ chết đến mức đầu óc có vấn đề rồi à? Ta đâu phải Tiên nhân, làm sao biết đường rời khỏi nơi này!

- Người dám véo mũi ta?

- Ha ha, cứ chờ đi, biết đâu có điều kỳ diệu xảy ra!

Cũng không cần chờ đợi quá lâu, chỉ một khắc sau, trên mặt đất bắt đầu truyền đến những chấn động. Nguyệt Tu Hoa hoảng hốt cúi xuống, chỉ thấy bắt đầu từ nơi nàng đứng làm tâm, vô số hình tròn đồng tâm đỏ như máu chậm rãi hiện ra, huyết quang chói lọi vô cùng yêu tà.

- Cái gì vậy?

- Tiểu Việt, đó là cái gì?

- Là trận đồ sao? Trận đồ gì vậy?

Thanh âm của Nguyệt Tu Hoa liên tục vang lên, nhưng Việt không trả lời, chỉ lặng yên quan sát những biến hóa trên mặt đất.

Tuy có chút khác biệt về màu sắc, nhưng những hoa văn đang hiện lên tạo thành một đồ hình khổng lồ, sao mà quen thuộc đến như vậy chứ, dường như chỉ mới diễn ra ngày hôm qua.

Vị trí trung tâm đồ hình, một ngôi sao bán kính cả chục mét, có tới mười tám cánh, mỗi cánh chỉ đến phương vị của một bộ hải cốt, không ngừng tản mát ra ánh sáng như một vầng mặt trời rực rỡ.

Nhìn ra phía bên ngoài, có thể bắt gặp những hình ảnh mờ ảo, khi thì là những hoạt động của nhân loại, khi thì lại là hình ảnh hươu, nai, thần điều thấp đôi cánh Tiên bay lượn trong cõi vô cùng, vô cùng sống động.

Đồ hình huyết sắc vô cùng yêu tà, cũng vô cùng thánh khiết, không ai dám nhìn nó mà khinh nhờn!

Việt bồi hồi nhớ lại cảnh tượng ở Tổ Sơn, mười tám cổ quan tài bao quanh Thái hòa đồ, mờ ra tể đàn đưa hán đến với Lạc Long thủy phủ. Ở Lạc Long thủy phủ cũng tồn tại một tòa Thái Hòa đồ, đưa hán đến với thế giới này. Bây giờ lại tiếp tục gặp phải trận đồ Thái Hòa, liệu hán sẽ bị đưa đến nơi nào?

Tiên giới chăng? Hán không nghĩ như vậy! Trường sinh là một thứ gì đó mờ mịt. Tiên là cái gì? Không ai có thể nói rõ được, mà nó có tồn tại thực hay không, cũng không ai có thể chứng minh, chỉ có truyền thuyết và truyền thuyết.

Lẽ nào lại đưa hán đến với một Nhân gian Cẩm khu khác? Khả năng này rất không nên xảy ra, dù là Phạm thể, có thể miễn nhiệm với pháp tắc Cẩm khu, nhưng bên trong vẫn còn vô vàn những nguy hiểm, những tồn tại kinh khủng đủ sức giết một vạn kẻ như hán.

Hay quay trở lại Địa cầu? Khả năng này rất có thể xảy ra, và nếu nó xảy ra thật, coi như là cái kết mỹ mãn cho hành trình của hán.

“Bụi làm mất sáng, trăm đạo thành ‘Ma’...”

Một thanh âm vang lên khiến cho người ta có cảm giác vô cùng kỳ dị, dường như đây không phải âm thanh, cũng không phải là truyền âm, mà chỉ là một dạng khí tức kỳ diệu lưu chuyển, khiến người khác cho rằng, mình đã nghe được thiên âm đại đạo.

“Ác điều, người biết đồ hình này?”

Việt chuyển tâm thần vào nhần không gian, truyền âm hồi chiếc hắc vũ đang nằm chổng trơ ở một góc.

“Đồ hình này là bí mật của bậc Chí cao vô thượng, bản tọa dù tu vi thông thiên cũng chưa đủ khả năng chạm đến!”

Im lặng một lúc, cuối cùng cũng có âm thanh đáp lời, tràn ngập vẻ e dè, dường như đang nói đến một vấn đề cấm kỵ nào đó. Có lẽ nó không biết thật, cũng có thể biết đôi chút, nhưng không dám tiết lộ thêm.

Những ba động huyền ảo càng ngày càng sâu xa khó hiểu truyền tới, huyết quang lưu động, những cổ văn huyết sắc dường như đang chuyển dịch, ba nhóm Thiên-Địa-Nhân xoay chuyển như càn khôn thay đổi vậy.

Một quang môn chậm rãi hiện ra trước mặt hai người, lại là một quang môn như những lần trước, hư ảo mà chân thật, tà dị mà lại thánh khiết, chỉ có điều bên trên có hai chữ đỏ như máu: ‘Mình môn’.

- Nếu không phải tuyệt lộ thì nhất định có thể thành tiên, lẽ nào đằng sau cánh cửa này, chính là Tiên giới hay sao?

Thấy Nguyệt Tu Hoa bắt đầu lại có dấu hiệu mê mẩn, Việt đưa tay lên gõ vào trán nàng một cái, làm cho nàng phục hồi tinh thần, rồi nói:

- Nha đầu nguoi chẳng phải đã nói, trên đời căn bản không có tiên hay sao?

Nguyệt Tu Hoa “A” một tiếng, vuron bàn tay trắng mịn, xoa xoa cái trán, nghiêng hàm răng nhỏ kêu ken két nói:

- Nếu như chúng ta thành tiên, vậy chẳng phải là có tiên nhân rồi hay sao?

- Đừng lạc quan tếu nữa! Đi thôi, quang môn này chưa chắc đã tồn tại lâu!

Việt bước tới quang môn, trong lòng hấn tràn ngập những nghi vấn, nhưng bị hấn ném sang một bên, bởi vì câu trả lời sẽ có rất nhanh thôi. Nguyệt Tu Hoa theo sát ở phía sau, các loại ma âm và đạo lý kì diệu của thiên địa không ngừng vang lên đầy mê hoặc.

Hai bóng người một trước một sau biến mất trong cánh cửa đỏ như máu.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188: Tiên tri

Không gian đột ngột thay đổi, một tháng, hai tháng, cũng có thể là một năm, không thể nào nắm bắt được khái niệm thời gian, cũng có thể chỉ một khắc trôi qua mà thôi, Việt đã có kinh nghiệm vượt qua không gian hai lần rồi, nên trong lòng đã có sự chuẩn bị.

Thế nhưng hấn đã phải hụt hẫng, chẳng có thời gian hỗn loạn, cũng chẳng có không gian thay đổi gì hết, quang môn này không đưa hấn đến với một thế giới khác, chỉ mở ra một con đường tối tăm, cảm giác hết như vừa mở ra một cánh cửa, chỉ có điều không phải cánh cửa thần kỳ của Mèo Ú, mà chỉ là một cánh cửa hết sức tầm thường mà thôi.

- Chúng ta đã rời khỏi Phi Tiên Bộc rồi sao? Đây là nơi nào vậy?

Nguyệt Tu Hoa ngo ngắc hỏi, Việt cũng không biết trả lời thế nào, quay lại nhìn phía sau thì vẫn thấy quang môn, nếu bước vào ắt có thể quay lại được đường cũ.

"Ác Đế, chúng ta đã rời đi Phi Tiên Bộc rồi sao? Sao ta có cảm giác vẫn chưa rời đi vậy?"

Tâm thần Việt lập tức chìm vào trong nhẵn không gian, quyết tâm làm sáng tỏ mọi chuyện.

"Phàm nhân, cảm giác của nguoi không tệ, chúng ta vẫn ở trong Phi Tiên Bộc!"

Từ trong chiếc lông vũ truyền ra thanh âm đầy trịch thượng, Việt nghe vậy thì nhú mày nói:

"Lý do? Nguoi làm ăn kiểu gì vậy?"

"Trận đồ này mặc dù do vô thượng nhân vật tạo nên, nhưng Phi Tiên Bộc không thuộc về thế giới này, dù trận đồ này có thông thiên cũng không thể rời đi!"

"Nếu vậy nguoi còn bắt ta di chuyển nhiều như vậy làm gì? Lẽ nào nguoi có sở thích biến thái là hành hạ người khác?"

"Hừ, phàm nhân, cần trọng lời ăn tiếng nói! Nguoi cần giữ vững niềm tin vào bản tọa, cứ tiếp tục tiến lên!"

Việt khê lắc đầu, cũng chẳng biết làm thế nào, chỉ đành tiếp tục tiến về phía trước mà thôi. Đang định bước đi thì thanh âm của đầu hung điều lại vang lên trong đầu:

"Nơi này dày đặc sát khí, chỉ cần dính một ít cũng đủ khiến

Đây là một con đường tăm tối không thấy gì, sát khí dày đặc chỉ cần chạm vào một chút cũng đủ khiến tu giả chết một vạn lần, Việt hoàn toàn phải đi theo sự chỉ dẫn của đầu hung điều mới có thể bình yên vô sự tiến lên.

- Tiểu Việt, sao nguoi cứ đi lung tung vậy?

Nguyệt Tu Hoa có cảm giác bản thân bị quay như chong chóng, dường như đang bị tên tiểu tử này đùa giỡn trong lòng bàn tay vậy, khiến nàng rất tức giận đứng lại hỏi, quyết làm cho ra ngô ra khoai.

- Nguoi muốn chết thì cứ đi theo ý mình!

Việt không dừng lại, chỉ nhặt giọng buông ra một câu đầy lạnh lùng. Hắn cũng mệt mỏi lắm rồi, nơi này không thể động dụng thần thức, nên chẳng cảm giác được chút sát khí nào, nhưng việc này thả tin còn hơn không, không ai ngu mà đem tính mạng đi đánh cược cả.

Hai bóng người bám sát nhau mà bước tới, không biết bao lâu trôi qua, rốt cuộc cũng gặp được một cảnh tượng tráng lệ.

Ngàn vạn lũ tiên quang buôn xuống như những thác nước, nồng đậm như thực chất hóa, tụ về phía trung tâm thung lũng. Nơi đó có một đại Tiên Trì rộng một trượng, tiên khí bốc lên, quang hà ức vạn lũ, rực rỡ chói mắt, bao phủ hơn phân nửa thung lũng.

- Đây mới là Phi Tiên Bộc chân chính sao?

Thác phi tiên, không phải được tạo thành từ nước, mà từ tiên quang, ngàn vạn tiên quang đổ xuống, ngưng tụ thành tiên trì, chỉ cần uống một ngụm, có thể lập tức thành tiên?

Nguyệt Tu Hoa thân hình khẽ động, nàng muốn xông tới uống một ngụm tiên thủy, trở thành tiên nhân vĩnh sinh bất tử, nhưng một bàn tay đã đặt lên vai nàng, rắn chắc như thép nguội, nàng muốn động cũng không được.

- Tiểu Việt, ngươi muốn làm gì? Tiên trì này rộng lớn như vậy, ta ngại uống vài thùng cũng chẳng hết, còn muốn tranh sao?

- Ngu ngốc!

Việt hét nói nổi, hắn không hiểu nổi sao trên đời có kẻ ngây thơ như vậy, bảo sao bị nha hoàn phản bội. Thành tiên thành tiên, đơn giản như vậy thì Tiên nhân đâu trở thành truyền thuyết được.

Đột nhiên, thần sắc Việt trở nên ngưng trọng, ánh mắt hắn quét về một phía của Tiên trì, ở nơi đó, hắn thấy được một người đang ngồi xếp bằng trên một khối thanh ngọc, bảo tướng trang nghiêm, lượn lờ tiên khí.

Trên người hắn có từng đợt từng đợt khí cơ vô biên khủng bố tản mát ra, vô cùng khiếp người, mỗi một lỗ đều trầm trọng như vạn quân, như một mảnh ma son áp bách tới.

- Có người còn sống?

Nguyệt Tu Hoa đưa tay lên che miệng, Phi Tiên Bộc chính là mồ chôn của Đại năng, không ai có thể sống sót, tại sao lại có người thủ hộ ở nơi này chứ?

Người này mặc đạo bào cổ xưa, trên mái tóc xám có cắm một cây mộc trầm, vẫn ngồi im không nhúc nhích, bị vụ khí nơi này vờn quanh, khí tượng kinh người!

- Tiên bối!

Việt chấp tay kêu lên, dù chưa biết đối phương thiện ác ra sao, nhưng cứ lễ phép tạo chút thiện cảm, có thiện cảm rồi thì việc gì cũng dễ nói.

Chỉ có điều đáp lại sự lễ phép của hắn, người ngồi phía trước không có chút phản ứng nào! Người này ngồi xếp bằng trên một khối ngọc thạch màu xanh cao mấy trượng, như một bức thạch điêu, chỉ có tiên quang phun ra nuốt vào.

- Tham kiến tiên bối!

Vẫn không có thanh âm đáp lại.

- Tham..

“Không cần gọi nữa! Hắn đã chết rồi!”

Thanh âm của ác điều vang lên trong đầu, Việt khẽ nhíu mày quan sát cẩn thận. Thân thể người này hoàn hảo không tổn hao gì, cơ thể vẫn còn sáng bóng, tiên khí theo lỗ chân lông vào ra, dường như đang thổ nạp, tuy hai mắt nhắm nghiền nhưng nhìn thế nào cũng thấy là người sống.

“Ngu ngốc! Phàm nhân, nguyên thần của hắn đã biến mất, chết đến mức không thể nào chết hơn được nữa rồi!”

Việt hơi chút suy nghĩ, cảm thấy có lý, người này khí cơ vô biên, không hề cố ý thu liễm, lẽ ra ở khoảng cách như vậy chỉ cần uy áp cũng đủ khiến hắn chết ngàn vạn lần, nhưng hắn chỉ cảm giác bị áp bức mà thôi chứ không hao tổn gì.

- Tiểu Việt, ngươi đi đâu vậy? Đừng làm vị tiên bối nổi giận...

Thấy gã thanh niên đột nhiên cất bước tiến về phía người ở bên hồ, Nguyệt Tu Hoa kinh nghi vội vàng lên tiếng ngăn cản.

- Hắn đã chết rồi!

Việt không dừng chân mà chỉ quăng lại một câu. Người này đạo bào cổ xưa, không rõ là từ niên đại nào, vậy mà thân thể vẫn không chút tổn hao, thậm chí sinh động như người sống, một thân tu vi thông thiên như vậy, nếu để lại chút bảo vật, ắt kinh thế hãi tục.

Cây mộc trầm cài trên tóc, và khối thanh ngọc để xếp bằng kia, hiển nhiên đều là tuyệt thế bảo vật!

- Dưới chân người có chữ viết!

Việt dừng lại trước khối thanh ngọc, định vươn tay lên muốn lấy chiếc trầm cài tóc xuống xem xét thì đột nhiên thanh âm của Nguyệt Tu Hoa vang lên, hần dừng lại nhìn xuống, chỉ thấy một hàng chữ được viết bằng máu.

“Ta có một khóa tiên tâm, bị bụi trần làm mất sáng! Ngày nào bụi trần được quét, tiên tâm sẽ chiếu phá sơn hà!”

Đây chính là một đại khí phách, nhưng cũng là một tâm trạng tuyệt vọng bất đắc dĩ, thực lực đạt tới bước này, tuyệt đối là nhân vật vang dội cổ kim, nhưng vẫn không cách nào thành Tiên, hần đã cô đơn và tuyệt vọng.

- Vẫn còn chữ!

Việt nhìn tiếp xuống, chỉ thấy ba chữ nhỏ, đề tên: “Khí Thiên”

- Khí Thiên sao...

Nguyệt Tu Hoa ngẩn ngơ một lúc, có chút không thể tin tưởng nói:

- Người này vốn được thế gian đồn đãi là đã thành Tiên, không ngờ...

- Người biết người này?

- Khí Thiên, được xưng tụng là Đệ nhất Luyện Khí Sư hậu Thượng cổ, nghe nói đã đúc ra một thanh Tiên binh, có thể phá vỡ vách ngăn thế giới này, tiến vào Tiên giới, vĩnh sinh bất tử!

- Đệ nhất Luyện Khí Sư?

Việt nghe vậy thì hai mắt sáng rực, Luyện Khí sư hiểu nôm na chính là thợ rèn binh khí, được xưng tụng là Thượng cổ Đệ nhất Luyện Khí sư, như vậy bảo vật để lại chắc chắn càng thêm kinh thế hãi tục.

Hít sâu một hơi, Việt cố gắng kiềm chế kích động, quả này trăm phần trăm kiếm bộn rồi. Hần không tốn thời gian nghỉ ngơi, lập tức đưa tay lên với tới cây mộc trầm.

Thế nhưng ngay khi tay hần chạm vào, thì dị biến đột nhiên phát sinh.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 189: Tiên tâm

Thích nghi, chính là quy luật sinh tồn bất biến của sinh vật.

Thế giới không ngừng vận động, môi trường sống cũng theo đó mà thay đổi liên tục, nếu sinh vật nào không thể tiến hóa để thích nghi, ắt sẽ bị đào thải, dẫn đến sự tuyệt chủng của giống loài. Có thể nói, môi trường tạo ra thói quen, thói quen tạo thành bản năng, bản năng thay đổi chính là sự tiến hóa.

Bất kỳ một loài sinh vật nào thường xuyên qua lại giữa lằn ranh sinh tử, ắt sẽ có bản năng cảm ứng được các mối nguy hiểm đang ập đến, từ đó làm ra phản ứng ngay lập tức. Đương nhiên, con người cũng không nằm ngoài quy luật này.

Bản thân Việt tuy chưa đến mức dự đoán được tương lai, nhưng hần rất tự tin vào khả năng đánh hơi nguy hiểm và phản xạ của cơ thể, ngay khi các ngón tay gần như chạm vào cây mộc trầm, hần đã thu tay lại cấp tốc lùi về sau, nhưng xem ra đã chẳng kịp rồi.

Một thanh âm trầm thấp đột ngột vang lên, không có dấu hiệu báo trước nào, như từ cõi u minh truyền đến, xé toạc không gian yên tĩnh, khiến cho trái tim của Việt đau thắt lại. Toàn thân trở nên hư thoát, linh lực cũng biến mất như quả bóng bị xì hết hơi, cả người hần đổ sập xuống.

Nguyệt Tu Hoa cũng không khá hơn chút nào, lúc này nàng đã hóa thành đồng bùn nhão, nằm co quắp trên mặt đất, ánh mắt hoảng sợ hỏi:

- Tiểu Việt, người vừa gây ra chuyện gì vậy?

Việt không đáp lời, chỉ nhìn chăm chăm vào thi thể đang ngổ trên phiến thanh ngọc. Hần thể là bản thân vẫn chưa đụng vào cây mộc trầm kia, tuy nhiên dù nói ra nha đầu này cũng chẳng tin, chỉ bằng im miệng cho xong chuyện.

Trên phiến thanh ngọc, thi thể đạo nhân vẫn yên vị không chút động tĩnh, nhưng ai cũng hiểu tiếng động vừa rồi rõ ràng xuất phát từ người đã chết từ hàng vạn năm trước.

Thịch!

Lại một thanh âm chấn động linh hồn nữa vang lên, lập tức có máu phun ra từ mũi và miệng của Việt, thần thức của hắn run rẩy, não bộ truyền đến sự đau đớn đến cùng cực, mi tâm lập tức hiện lên hư ảnh của Nam Thiên Môn, cố gắng ổn định lại nguyên thần.

- Chuyện quái quỷ gì vậy?

Việt lúc này rất muốn hỏi đầu óc điều xem có chuyện gì xảy ra, nhưng với tình trạng thần thức hỗn loạn như vậy, không cách nào tiến vào nhãn không gian để trao đổi.

Thân thể vô lực thì không thể làm được gì, Huyết Hải của hắn lập tức nổi sóng, đẩy linh lực điên cuồng chảy về Bì Ngạn. Việt không chế lại thân thể, cố gắng đứng dậy kéo Nguyệt Tu Hoa lùi về phía sau, với tốc độ chậm hơn sên như vậy cũng chẳng lùi được bao nhiêu, nhưng được chút nào hay chút đấy.

Thịch!

Thanh âm trầm thấp vang lên lần thứ ba, hai cỗ thân thể đổ sập xuống đất, chồng chất lên nhau hết như hai con búp bê vải bị chủ ném vào trong thùng vậy.

- Này, tiểu Việt, ta nghe như là tiếng tim đập vậy!

Nguyệt Tu Hoa ánh mắt không rời cỗ thi thể xếp bằng trên thanh ngọc, sợ hãi nói ra.

- Ta e là người đã đoán đúng rồi!

Việt vẫn chưa thể hoàn hồn, vẻ mặt đáng chất nhìn cỗ thi thể đã chết hàng vạn năm kia. Lúc này có thể cảm nhận rất rõ ràng, sinh cơ bằng bạc đang không ngừng tràn ra, da thịt thậm chí còn phát sáng như bảo ngọc.

“Ta có một khóa tiên tâm, bị bụi trần che lấp, ngày nào bụi trần được quét, tiên tâm sẽ chiếu phá sơn hà!”

Trong đầu hắn hiện ra dòng chữ bằng máu ở dưới chân phiến thanh ngọc, lại liên hệ với tình thế trước mắt, không khỏi nảy sinh một suy nghĩ đáng sợ, tuy hoang đường, nhưng lại không thể không tin.

- Vị Khí Thiên này thực sự có một khóa tiên tâm, chờ đợi hàng vạn năm để ngày hôm nay tái hiện thế gian hay sao?

- Không thể nào! Khí Thiên là nhân vật ở cuối Thượng cổ, làm sao có thể sống đến ngày hôm nay?

Nguyệt Tu Hoa không thể nào tin được, nếu nàng có thể cử động thì lúc này đã biến thành một con chó lác đầu vẫn hay đặt ở trên xe ô tô rồi. Mặc dù luôn miệng nói muốn thành tiên, nhưng nàng lại không hề tin sự tồn tại của Tiên.

- Nếu thực sự có một khóa Tiên Tâm, trường sinh cũng đâu chỉ là mộng tưởng!

Việt thì không kích liệt như vậy. Nếu người này thực sự sống lại, cũng chỉ có thể nói rằng tu vi của lão đã thông thần, chưa thể đưa ra kết luận lão đã thành tiên được. Hơn nữa dù là Tiên thật thì sao chứ? Nếu không ảnh hưởng gì đến hắn thì là Tiên hay người, cũng chẳng sao hết!

Sinh cơ càng ngày càng bành trướng, da thịt cũng tỏa sáng rực rỡ, trước mặt hai người không còn là một cỗ thi thể đang ngồi xếp bằng, mà dường như đã biến thành một bức ngọc điêu sinh động tinh xảo mà những nghệ nhân giỏi nhất cũng chẳng thể làm ra.

Thịch!

Răng rắc!

Lại một thanh âm trầm thấp nữa vang lên, nhưng lần này kèm theo đó là một tiếng nứt vỡ rất rõ ràng.

Việt khó khăn lắm mới mở được mắt, sở dĩ hắn vội vã như vậy cũng bởi vì tiếng nứt vỡ vừa rồi. Trong ánh mắt của hắn, cỗ thi thể tưởng chừng như được giữ lại hoàn mỹ sau hàng vạn năm không ngờ lại xuất một vết nứt dài trên mặt, hết như một vết sẹo vậy.

Không dừng lại ở đó, vết nứt nhanh chóng lan rộng ra, tạo thành vô số vết nứt vỡ chẳng chịt như mạng nhện, Việt khẽ nhủ mày, bởi hắn nhận ra, theo sự lan rộng của những vết nứt, cỗ thi thể càng phát sáng rực rỡ, sinh cơ tỏa ra cũng càng nồng đậm hơn nhiều.

- Tiên bối, vô tình mạo phạm, mong tiên bối thứ lỗi!

Thanh âm cầu khẩn của Nguyệt Tu Hoa vang lên bên tai, Việt không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng ra bộ dáng của người thiếu nữ lúc này, liền lên tiếng bình ổn lại tâm trạng của nàng:

- Mở mắt ra mà nhìn đi!

Nguyệt Tu Hoa nghe vậy cố gắng mở mắt ra, lúc này cổ thi thể đang xếp bằng kia đã xuất hiện vô số vết rạn, hết như một bức ngọc điêu đã bị tuế nguyệt bào mòn, bất kỳ lúc nào cũng có thể sụp đổ. Thế nhưng sinh cơ tỏa ra thì không thể nào là giả được.

- Lẽ nào muốn tái tạo thân thể sao?

Người thiếu nữ nghĩ đến một khả năng, không khỏi run rẩy nói.

- Tự hủy thân thể ư?

- Đúng vậy! Thân thể theo thời gian sẽ trở nên già cỗi, dù không bị tuế nguyệt hủy diệt cũng không đủ khả năng chứa đựng sinh mệnh nữa. Có lẽ vị tiên bối này muốn tự hủy thân thể, sau đó tìm một cỗ thân thể khác!

- Cái gì cơ? Tìm một cỗ thân thể khác? Nha đầu nguoi không phải muốn nói là đoạt thân thể của người sống đấy chứ?

- Đúng là vậy đó! Hủy diệt nguyên thân của một người, sau đó chiếm lấy cỗ thân thể đó, gọi là đoạt xá!

Việt nghe mà cảm thấy rung mình, ánh mắt nhìn cổ thi thể đang phân rã đã bắt đầu có chút lo lắng. Ảnh hưởng đến tính mạng, không lo lắng sao được?

Nếu đúng như lời của Nguyệt Tu Hoa nói, lão nhân thời Thượng cổ này muốn tự hủy thân thể rồi tiến hành đoạt xá, ở nơi này lại chỉ có hai người, lão ta sẽ chọn ai đây? Dù sao thì cũng là nam nhân, hiển nhiên không thích sử dụng thân thể nữ nhân cho lắm, như vậy sự lựa chọn e rằng chỉ có một mà thôi.

Răng rắc!

Một mảnh thi thể ở giữa ngực tách ra bay là tả hết như vụn ngọc, kết hợp với tiên khí ở nơi này, khiến cảnh vật càng trở nên kỳ ảo, nhưng Việt lại không thấy vui chút nào.

Một mảnh lại một mảnh, cổ thi thể chậm rãi tiêu biến, từ một bức ngọc điêu hoàn mỹ trở thành tàn khuyết. Qua những khe nứt lớn, Việt có thể lờ mờ thấy được một vật đang không ngừng co bóp.

Lả tả lả tả, những mảnh ngọc vỡ bay trong tiên khí, kết hợp với sinh cơ bằng bạc lan tỏa bốn phương, làm cho người khác cảm nhận sâu sắc được nhân sinh, giống như một đại dương đang chấn động.

Cổ thi thể chậm rãi bị phân rã, cuối cùng biến mất trên cõi đời, để lộ ra một trái tim, một trái tim đang không ngừng tản mát ra sinh cơ vô tận, nó chính là nguồn con cho những thanh âm trầm thấp chấn động cả linh hồn vừa rồi.

Lúc này, một thanh âm đột nhiên vang vọng khỏi trời đất:

“Ta có một khóa tiên tâm, bị hồng trần che lấp...”

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 190: Thanh Đồng

Khóa Tiên Tâm của Khí Thiên to bằng nắm tay, giống hệt như một viên thần ngọc lục bích, ánh sáng thuần khiết cổ xưa, sinh cơ vô tận bao trùm cả phiến không gian.

Sau khi thi thể hoàn toàn biến mất, sinh cơ nó tỏa ra càng mãnh liệt như đại dương, làm cho mọi người cảm thấy có một làn gió xuân ấm áp thổi đến, khí tức sinh mệnh cường đại như vậy, nếu như có thể thường xuyên ở bên cạnh nó, thì là một sự trợ giúp rất lớn cho việc tu luyện.

- Làm sao bây giờ? Tiểu Việt, ta là nữ hài, có lẽ tiên bối sẽ đoạt xá nguoi!

Nguyệt Tu Hoa gương mặt xinh đẹp đã trở nên trắng bệch từ lâu, có chút lắp bắp nói ra.

- Nếu muốn đoạt xá, ắt hẳn sẽ chọn một khối thân thể thật tốt! Nói cho nguoi biết, ta là Phàm thể nguyên thủy, không thể cảm ngộ thiên địa, chưa chắc ta sẽ là người chết!

Việt cười lạnh, không hề cho là đúng. Dù là nhận vật tuyệt thế thời Thượng cổ cũng phải chọn lựa thân thể có tương lai một chút, một gã Phàm thể thuần huyết như hần căn bản không nên được chọn.

- Phàm thể thì sao chứ, dù nguoi có là...cái gì, người vừa nói gì? Thể chất của nguoi chính là Thái sơ Phàm thể, vô pháp cảm ngộ thiên địa? Không thể nào, nếu vậy làm sao nguoi có thể tu luyện?

- Đây là chuyện của ta! Giờ ngươi nghĩ ai sẽ bị đoạt xá?

Nguyệt Tu Hoa cắn chặt môi không đáp, nàng không nghi ngờ lời của gã thanh niên, bởi vì giờ phút này nói dối cũng không có ý nghĩa, có thể lừa nàng, còn có thể lừa được vị đại nhân vật kia sao?

Nàng đã từng đọc điển tịch nói về các loại thể chất, trong đó Phàm thể nguyên thủy chính là loại thể chất cổ xưa nhất, xuất hiện từ thuở sơ khai khi nhân loại mới xuất hiện. Lúc đó nhân loại đứng ở hàng cuối cùng của chuỗi thức ăn, là con mồi của vô số các loài sinh vật khác, cũng chỉ bởi vì sinh ra để làm phàm nhân, không thể tu luyện. Vì vậy mà Phàm thể Thái sơ được gọi là thể chất đầu tiên, cũng là Vạn cổ đệ nhất phế thể.

Theo quá trình phát triển của nhân loại, rất nhiều loại thể chất mạnh mẽ xuất hiện, ngàn vạn năm khiến phàm thể cũng bị lai tạp, vẫn có thể cảm ngộ thiên địa, căn bản không còn cái gọi là Phàm thể thuần huyết nữa. Không ngờ hôm nay lại gặp được, hơn nữa lại trong trường hợp không nên gặp nhất.

- Không thể nào, mấy vị lão tổ của ta từng nói ta là phúc thể, điểm phúc tề thiên, nhất định có thể vũ hóa phi tiên, trường sinh bất tử, làm sao có thể chết ở nơi này được?

Thanh âm của Nguyệt Tu Hoa lạc dần, hai mắt đã bắt đầu ngấn nước mắt, nhưng Việt không chút nào mềm lòng mà gọi ngay một gáo nước lạnh lên đầu nàng:

- Lão tổ của ngươi nói không sai đâu, thân thể của ngươi chắc sẽ thành tiên, chỉ tiếc là nguyên thần đã không còn là ngươi nữa rồi!

Tuy nói vậy nhưng bên trong cơ thể hắc huyết Hải đã sôi trào, cố gắng hồi phục lại càng nhiều linh lực càng tốt, hắc muốn tích lũy đầy đủ chuẩn bị một kích mạnh mẽ nhất, nếu quả tìm kia có ý định nhắm vào hắc, đảm bảo nhất kích tất sát, có đi mà không có về.

Chỉ có điều thời gian chỉ như cái chớp mắt, linh lực có thể phục hồi được bao nhiêu cơ chứ, Việt không còn cách nào, cuối cùng quyết định sử dụng đến sát chúc mà hắc không muốn dùng nhất: Mệnh Binh.

Huyết Hải sôi trào, từng đợt sóng huyết điên cuồng cuộn lên trời cao, không ngừng vỗ vào một chiếc trống màu máu hình dáng cổ quái, nhưng nó vẫn hờ hững trôi nổi trên mặt biển, mặc cho sóng gió ngập trời. Mỗi một đợt sóng đánh vào, huyết cổ càng trở nên đỏ tươi, càng trở nên trong suốt, thật kỳ lạ.

Chiếc huyết cổ này không phải là thực thể, chưa kết hợp với binh khí để trở thành Mệnh Binh thực sự, nhưng nó được ngưng luyện từ những sợi linh lực bản nguyên với chất lượng hoàn mỹ nhất, nếu dùng nó để tiến hành công kích nhất định uy lực sẽ rất khủng bố. Tuy có thể dẫn đến phá toái Mệnh Binh, để lại hậu quả nặng nề, nhưng ít ra vẫn còn hơn là mất mạng.

- Ta không muốn chết!

Thanh âm của Nguyệt Tu Hoa rầm rút vang lên, nước mắt đã vương đầy trên gương mặt tựa trăng rằm của nàng, nhưng Việt không mấy quan tâm, ánh mắt hắc dần chặt vào khóa tim màu xanh lục kia.

Nếu mục tiêu được chọn là hắc, đương nhiên phải liều mạng một phen, nhưng nếu là nha đầu bên cạnh, vậy thì hắc phải xin lỗi nàng ta thôi, đã đến cái bước đường này rồi thì thân ai nấy lo thôi.

Một khắc trôi qua, thanh tâm bắt đầu động, chậm rãi bay về phía hai người, mặc dù đứng rất sát nhau nhưng từ phương vị có thể đại khái nhận ra mục tiêu được chọn là ai.

- Chết tiệt! Phi Tiên Bộc cái gì chứ, chẳng được nước mẹ gì!

Dù đã chuẩn bị sẵn tinh thần nhưng Việt vẫn có chút biến sắc, mất bao công sức mới ngưng tụ được chiếc trống máu Đông Sơn, nếu hôm nay phá diệt tại đây, quả thực là thiên thu đại hận. Hắc ngưng tụ mười phần lực lượng, huyết lăng ngập trời đầy huyết cổ rồi khỏi Huyết hải, lao ra bên ngoài thể giới thể, lần đầu tiên.

Huyết cổ vừa ra, linh lực óng ánh như máu tươi lưu chuyển hết như đồ đằng cổ xưa, nhằm hướng khóa thanh tâm đang tới rất gần mà công kích.

- Là Mệnh Binh? Không, chưa thành Mệnh Binh, nhưng..

Nguyệt Tu Hoa kinh hô, lúc này thần thức cả hai đều có vấn đề, làm sao động dụng được Mệnh Binh chứ? Nàng đương nhiên không biết, bản nguyên linh lực do chính thể giới thể của hắc thai nghén ra, cần gì dùng thần thức điều khiển chứ.

Thanh tâm tỏa ra lục quang rực rỡ, huyết cổ thì sát khí cuộn cuộn mang theo sự liều lĩnh điên cuồng của chủ nhân, một khi va chạm, ắt sẽ chấn động cả phiên không gian này.

Va chạm xảy ra, chỉ có điều không hề có một vụ nổ nào cả, thậm chí một gợn chấn động nhỏ nhất cũng chẳng thấy gì, khiến cho gã thanh niên vốn đang chuẩn bị tinh thần trọng thương thô huyết phải bàng hoàng.

- Chuyện quái gì vậy?

Hắc nheo mắt nhìn, chỉ thấy từng sợi bản nguyên linh lực đang chậm rãi dung nhập vào khóa thanh tâm, lục quang rực rỡ cũng theo đó từ từ ảm đạm, cuối cùng thì tắt hẳn, giúp hắc có thể nhìn rõ trái tim của một vị tuyệt thể nhân vật ở cuối Thượng cổ này.

- Không phải trái tim sao?

Lục quang biến mất, để lộ ra một khối kim loại màu lục cổ xưa, ảm đạm không sáng bóng, hơn nữa còn có dấu vết loang lổ của tuế nguyệt, dường như vượt qua dòng thời gian dài đằng đẵng từ một thuở xa xưa đến với hiện tại.

- Là... Là Bất Hủ Thanh Đồng!

Nhìn khối kim loại cổ xưa mà chân thật trước mắt, Nguyệt Tu Hoa không kim được mà kinh hãi kêu lớn. Đương nhiên Việt không thể nào biết được đó là thứ gì, liền quay sang chờ đợi lời giải thích của nàng.

- Thế gian có vô số tài liệu để luyện chế binh khí, nhưng người biết binh liệu nào xuất hiện sớm nhất hay không?

- Là đồng phải không?

Việt có chút không chắc chắn đáp, ở Địa cầu thì đồng chính là kim loại mở đầu cho thời đại kim khí, mở ra văn minh rực rỡ cho nhân loại, nhưng ở thế giới này thì không biết như nào.

- Đúng vậy, đồng chính là kim khí mở ra văn minh nhân loại, xuất hiện từ trước Thượng cổ! Trong đó Bất Hủ Thanh Đồng là tinh túy của đồng, được thái nghén bên trong những mỏ đồng hàng trăm vạn năm mới hình thành, trường tồn bất hủ! Cũng có truyền thuyết cho rằng nó không phải là vật chất của thế giới này mà là tiên liệu, đến từ tiên giới hư vô, mới được gọi là Bất Hủ. Đây là tài liệu luyện khí mà những nhân vật chí cao vô thượng cũng thèm khát!

Nghe được những lời này, trong lòng Việt vô cùng kích động, nếu như có thể lấy được nó để luyện Mệnh Binh, hai chữ Trống Đồng quả rất xứng đáng.

- Tuy nhiên khối Bất Hủ Thanh Đồng này... hình dáng có chút kỳ lạ!

- Kỳ lạ ư?

Việt quay sang nhìn về phía khối thanh đồng, quan sát kỹ thì phát hiện ra tuy rất mơ hồ nhưng khối thanh đồng này cũng có thể coi là hình trụ, với phần trên phình ra, mặt trên có chút nhẵn nhụi. Và đặc biệt hơn, theo những tơ máu từ huyết cổ bám vào, hắn nhận ra khối thanh đồng này tương đối trùng khớp với hình dạng của huyết cổ.

- Ta hiểu rồi, đây không phải một khối Thanh Đồng bình thường, mà đã được rèn luyện trở thành Binh phôi, một loại vô thượng Binh phôi mà luyện khí sư khắp thiên hạ vẫn theo đuổi!

Hai chữ Binh phôi đập vào tai khiến Việt chấn động, mấy chữ Vô thượng Binh phôi phía sau hắn không để tâm chút nào, tại sao ư? Bởi vì hình dáng của Binh phôi này.

Huyết cổ được hắn tế luyện dựa theo hình dáng của Trống đồng Đông Sơn, vậy tại sao một Binh phôi được luyện chế từ Thượng cổ lại có hình dạng giống đến như vậy chứ? Lẽ nào chỉ là sự trùng hợp thôi sao?

Có giả thiết hoang đường cho rằng, trống đồng không phải do văn minh Đông Sơn sáng tạo ra, mà đã tồn tại từ rất lâu trước đó, lẽ nào lại là thật? Nếu vậy Trống đồng thực sự do Khí Thiên sáng tạo, hay cũng chỉ là dựa theo một di vật còn lâu đời hơn nữa?

Vậy thì Trống đồng phải chăng xuất hiện từ thuở sơ khai của nền văn minh kim khí, hay thậm chí còn xa xôi hơn, trước cả khi nhân loại xuất hiện, mười vạn nă, trăm vạn năm, thậm chí cổ xưa hơn nữa?

Những câu hỏi cứ quanh quẩn trong đầu của hắn...

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 191: Binh phôi

Đương lúc còn đắm chìm trong những suy nghĩ của bản thân, thì thanh âm của Nguyệt Tu Hoa đột nhiên vang lên bên tai:

- Tiểu Việt, bản mệnh linh lực của ngươi đang kết hợp với Binh phôi, mau chóng tế luyện!

Việt ngẩng đầu lên, hắn thấy rõ ràng chiếc huyết cổ của hắn đã phân rã thành vô số huyết tơ bao trùm lấy binh phôi, đương nhiên hình dáng vẫn còn hoàn hảo, việc của hắn bây giờ là tế luyện, khiến những huyết tơ xâm nhập vào bên trong Binh Phôi, chính thức hợp làm một, trở thành Mệnh Binh chân chính.

- Người nghĩ ta bây giờ còn khả năng tế luyện sao?

Thời cơ vàng ngọc nhưng không phải ai cũng có thể nắm bắt, Việt chỉ biết nở nụ cười khổ đáp lời.

Nguyệt Tu Hoa có chút sững sờ, nhưng cũng nhanh chóng nhận ra tình hình, lắc đầu tiếc hận:

- Bất Hủ Thanh Đồng trăm vạn năm mới gặp, Bình Phôi lại vừa mới khai lò, vô cùng tương thích với Mệnh Bình của ngươi, là thời điểm dễ dàng tế luyện nhất!

Nàng thực sự cảm thấy tiếc hận thay cho gã này, nhưng còn tiếc hận hơn cho bản thân, tiên liệu chỉ có thể thấy trong cổ thư như vậy lại không thể thu vào tay. Nó đã được tuyệt thế Luyện khí sư cuối Thượng cổ luyện chế thành Bình phôi, loại cổ khí này hoàn toàn không tương thích với nàng.

- Làm người không nên quá tham lam!

Việt đương nhiên cũng cảm thấy có chút đáng tiếc, nhưng không đáng kể, hắn vốn đang đau đầu vì không biết tìm kiếm tài liệu luyện chế Mệnh Bình ở đâu, lại phải kiếm luyện khí sư để chế tạo bình phôi, vô cùng rắc rối. Không ngờ hôm nay lại kiếm được như vậy, có cả tiên liệu bất hủ, có cả bình phôi được Luyện khí đại sư thời Thượng cổ chế tạo, còn mong gì hơn?

Tuy nhiên lời của hắn lọt vào tai của Nguyệt Tu Hoa lại khiến nàng cảm thấy rất khó nghe, lập tức dẩu cái môi lên nói:

- Ngươi nghĩ sau này tế luyện cũng được phải không? Nói cho ngươi biết, muốn tế luyện Bất Hủ Thanh Đồng, lẽ thường không thể làm được, bắt buộc phải sử dụng Thiên địa chi hỏa, mà thứ đó chỉ có thể cầu mà thôi!

- Không sao, duyên đến duyên đi, việc gì phải cưỡng cầu!

Việt cười nhạt đáp lời, đồng thời nhanh chóng thu Bình phôi lại. Khối đồng xanh thô to cao tới hơn một mét, bán kính cũng tương đương, hắn vẫn chưa điều khiển được nó, nhưng chiếc huyết cổ đã dung nhập vào thì hắn thừa sức điều khiển, lập tức thu nhỏ lại tiến vào bên trong Huyết Hải.

- Tiểu Việt, trước mắt không nên để lộ ra Bình phôi này, nếu không ngươi sẽ bị các vị đại nhân vật đuổi giết!

- Ngươi nói đúng, có lẽ ta phải giết ngươi để diệt khẩu mới được!

Việt bật cười, nha đầu này nói vậy không phải muốn nhắc hắn phải ra tay giết nàng hay sao? Bất Hủ Thanh Đồng là tiên liệu, nếu để lộ ra đảm bảo sẽ bị cả thiên hạ đuổi giết, một khi trống đồng đã xuất, ắt phải có mạng vong, chỉ có người chết mới giữ được bí mật.

- Tiểu đệ đệ, không phải tỷ tỷ coi thường ngươi, nhưng chút tu vi nhỏ bé đó của ngươi thì giết nổi ai chứ!

- Nhỏ bé?

Tu vi của hắn ở Nam Phong vực đã có thể khai sơn lập phái thành tông thành tổ rồi, vậy mà trong miệng nàng lại biến thành không chịu nổi một kích. Quả nhiên là người đến từ Bách Thiên Vực.

- Được rồi, mau chóng hồi phục lại linh lực đi đã!

Việt ngồi xuống xếp bằng, không quan tâm đến điều gì, chỉ chờ đợi thần thức hồi phục mà thôi. Cũng may là thần thức của hắn chỉ tạm thời tê liệt chứ chưa bị thương tổn gì, nếu không đúng là chó cắn áo rách.

Tuy nhiên sự yên tĩnh không kéo dài được bao lâu, người thiếu nữ không thể chịu đựng được sự yên tĩnh này, thanh âm lại tiếp tục vang lên:

- Tiểu Việt, rốt cuộc ngươi có quan hệ gì với Phi Tiên Bộc này vậy? Nơi này đã chôn vùi không biết bao nhiêu tuyệt thế nhân vật, nhưng sao ta thấy ngươi lại tường tận đường đi lối lại như vậy chứ?

- Đừng nói với ta là đọc trong sách cổ đấy! Hơn nữa Mệnh bình của ngươi lại tương thích với Bình phôi của Khí Thiên tiền bối để lại như vậy, lẽ nào chỉ là trùng hợp hay sao?

- Phải chăng tất cả đều là dự tính của ngươi, cố tình tiến vào Phi Tiên Bộc để tìm kiếm Bình phôi của Khí Thiên tiền bối? Lẽ nào ngươi là hậu nhân của Khí Thiên tiền bối hay sao?

- Sao không nói gì vậy? Phải chăng bản tỷ tỷ đã đoán đúng?

- Này, tiểu đệ đệ ngươi đừng có giả điên nữa? Ngươi...

- Nha đầu ngươi có thôi được không!

Việt mặc dù đã cố gắng lắm rồi nhưng người thiếu nữ nói quá nhiều, không thể chịu nổi nữa phải lên tiếng:

- Ngươi muốn rời khỏi đây không hay muốn trở thành mầy bộ xương kia?

- Đương nhiên là muốn rời đi! Bản tỷ tỷ tương lai nhất định trở thành đại nhân vật phong hoa tuyết nguyệt, khuấy đảo phong vân, trên trời...

- Ngưng ngưng! Nếu muốn trở thành đại nhân vật, điều kiện tiên quyết là sống sót rời khỏi đây! Muốn sống thì im lặng giùm ta!

Nói xong Việt lại tiếp tục nhắm mắt, hẳn đã nói hết nước hết cái rồi, nha đầu này chắc cũng không phải loại ngu ngốc không hiểu chuyện.

Thời gian chậm rãi trôi, thần thức của hắn cuối cùng cũng hoạt động trở lại. Gần như ngay lập tức, tâm thần hắn tiến vào bên trong nhẵn không gian giao tiếp với đầu hung điều.

- Ác Điều, tiếp tục chỉ đường đi!

Phải đợi một lúc lâu, mới có thanh âm yếu ớt từ cây hắc vũ truyền ra:

- Mẹ kiếp! Tiếng trống chết tiệt, không ngờ có thể công kích cả linh hồn!

- Tiếng trống? Không phải tiếng tim đập sao?

Việt nghe vậy thì nhủ mầy, nghe giọng điệu của đầu hung điều này thì có vẻ như nó biết trước ở đây sẽ gặp được Khí Thiên, hẳn phải giả vờ để moi thêm thông tin mới được.

- Tim đập? Lão đầu này đã ngỏm từ đời nào rồi, làm gì còn tiếng tim đập! Tiểu tử, lão đầu này chính là một luyện khí sư lấy lừng ở cuối Thượng cổ, trái tim của lão thai nghén một Binh phôi tuyệt thế, giúp bản tọa thu lấy, sau này nhất định trả công ngươi xứng đáng!

- Trái tim thai nghén ra binh phôi sao? Còn có chuyện như vậy?

- Tiểu tử ngươi quả nhiên thiên cận, mà cũng phải, bây giờ nhiều thứ đã thất truyền rồi! Đó là một loại cấm thuật luyện khí cao cấp nhất, lấy thân thể làm lô, dùng sinh mệnh làm củi đốt, dùng tâm hỏa để luyện kim, mượn nhờ một loại cấm trận nào đó giữ cho tâm hỏa cháy hàng vạn năm, chậm rãi luyện chế ra Binh phôi tuyệt thế.

- Lấy thân thể làm lô, dùng tâm hỏa luyện khí?

Việt khẽ lắc bảu mấy chữ, trong lòng không khỏi nảy sinh cảm giác nể phục, đồng thời cũng mừng vì bản thân thu được món lời lớn như vậy.

- Ngươi còn ngần ra làm gì vậy? Mau giúp bản tọa thu Binh phôi, về sau nhất định sẽ trả công ngươi xứng đáng!

- Binh phôi đã được bản đại gia thu lấy rồi, ngươi không cần nhọc tâm!

- Ha ha, tốt tốt! Sau này ngươi nhất định sẽ vì ngày hôm nay mà cảm thấy hạnh phúc đến bất ngờ!

- Không, ta nghĩ ngươi đã hiểu lầm! Binh phôi này ta đã thu lấy, nhưng là thu cho bản thân ta chứ không phải cho ngươi! Nó đã trở thành Mệnh Binh của ta rồi!

- Không, không thể nào! Ngươi cưỡng ép dung nhập Binh phôi như vậy, đời này hoàn toàn vô pháp tiến thêm! Tiểu tử, bây giờ vẫn chưa muộn đâu, dùng cương ngựa trước vực thẳm, quay đầu lại bản tọa đón chờ!

- Cưỡng ép? Ngươi tự nghĩ ra đấy à? Ta chẳng làm gì hết, Binh phôi này tự dung hợp với Mệnh binh của ta!

- Làm sao có thể chứ? Cho dù cùng loại binh khí cũng không thể nào tự động dung hợp được, trừ khi...tiểu tử, ngươi là người của thế gia Thượng cổ?

- Thượng cổ chó má gì! Ác điều, bản đại gia không có thời gian lãng nhãng với ngươi, xem đường ra như nào đi!

- Tiểu tử, mệnh ngươi chủ định là phạm nhân, không xứng với tuyệt thế binh liệu như vậy, chỉ có bản tọa mới có thể giúp nó tỏa sáng rực rỡ!

- Ngươi còn đang phải sống nhờ trong cây hắc vũ của ta, đừng mạnh miệng như vậy?

- Tiểu tử, Bất Hủ Thanh Đồng trăm vạn năm mới thai nghén ra, lão đầu kia lại tồn thêm mười vạn năm dùng tâm hỏa luyện chế mới thành Binh phôi, ngươi nỡ lòng nào chôn vùi tâm huyết của thiên địa như vậy sao?

- Tiền đã vào túi lại khó lòng cho đi lắm huynh đệ!

- Tiểu tử, chờ đã, chúng ta có thể thương lượng...

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Thoát ra

Huyết Hải sôi trào, Minh Hà dậy sóng, Hoàng Tuyền cuộn cuộn, Bì Ngạn sáng rực, mọi dấu hiệu đều cho thấy linh lực đã hoàn toàn khôi phục đỉnh phong.

Việt tung người bật dậy, cảm nhận được sức mạnh sục sôi trong từng tế bào, liền quay đầu sang hồ hởi nói:

- Nha đầu, Hồi Linh đan này quả nhiên lợi hại, không đến nửa ngày đã hồi phục toàn bộ linh lực, còn dư không cho ta hai, ba chục viên?

Nguyệt Tu Hoa chớp chớp hai mắt bỏ câu nỡ nự cười tỉnh nghịch đáp:

- Gọi một tiếng tỷ tỷ, ta cũng không keo kiệt với đệ đệ mình đâu!

- Hừ, nhà giàu mà keo!

Việt hừ nhẹ, gương mặt hồ hởi nhiệt tình lập tức biến thành lạnh tanh, hất chậm rãi đi tới bên tiên tri, nhìn dòng thác như được tạo thành từ vô số tiên quang đang đổ xuống.

- Tiểu Việt, lối ra ở đâu vậy? Nơi này chẳng phải là đường cụt rồi sao?

Nguyệt Tu Hoa cũng đã quen với khả năng lật mặt nhanh hơn lật sách của gã thanh niên, chỉ cười hỏi.

- Gặp núi phá núi, gặp hồ lấp hồ chứ sao nữa!

Bàn chân khẽ giậm xuống đất, Việt tung mình băng qua Tiên tri, bay về phía dòng thác tiên quang kia.

- Đi đâu vậy? Đợi ta với!

Người thiếu nữ cũng vội vàng động thân. Hai người cứ như vậy một trước một sau bay qua tiên tri rộng mênh mông.

Khi tới sát tiên bực, Việt đột nhiên dừng lại, không hề có dấu hiệu báo trước, khiến cho Nguyệt Tu Hoa không kịp hãm theo, thân hình lao thẳng vào tiên bực, xuyên qua dòng tiên quang đổ xuống từ cõi hư vô.

- Tiểu Việt, ngươi làm gì vậy?

Thanh âm của Nguyệt Tu Hoa từ bên trong dòng thác truyền ra, Việt thờ phào một hơi, xem ra phía sau đúng là không có nguy hiểm gì. Hắn có chút lo lắng đầu óc điều kia vì không đoạt được Bình phôi nên hóa liều muốn hại hắn, nhưng xem ra bản thân đã quá cẩn thận.

- Không có gì, tự nhiên ta cảm thấy đau chân!

- Đau chân? Có quỷ mới tin ngươi! Tiểu Việt, ngươi muốn biến ta thành đá dò đường hả?

- Ngươi suy nghĩ nhiều, nên nhớ chính ta dẫn ngươi đến được đây, còn cần ngươi dò đường sao?

Việt không có chút nào cảm thấy xấu hổ vì hành vi của mình, cuộc sống vốn dĩ khắc nghiệt như vậy, cũng không trách hắn được. Nếu đã không có gì thì hắn cũng chẳng muốn tốn thêm thời gian, lập tức cất bước đi tới, xuyên qua dòng tiên quang, tiến vào bên trong.

Những dòng tiên quang gột rửa thân thể mệt mỏi và tâm thần tù túng khiến Việt cảm thấy vô cùng thư sướng, bên tai vang các loại thần âm và đạo lý kì diệu muốn mê hoặc tâm thần của người ta.

Đương nhiên tất cả đều là cảm giác do pháp tắc tạo ra, mà đã là thiên địa pháp tắc thì không thể gây ra nhiều ảnh hưởng đến Việt, hay nói đúng hơn, hắn không đủ khả năng để cảm ngộ những pháp tắc này.

Hắn thì an toàn, nhưng những người khác thì không may mắn như vậy. Nguyệt Tu Hoa lại một lần nữa trầm mê vào tiên cảnh, ánh mắt nàng mê ly, toàn thân tỏa ra ánh sáng thánh khiết không nhiễm bụi trần, hết như một vị tiên nhân từ thượng giới giáng trần vậy.

- Nha đầu, tỉnh lại đi!

Việt tiến tới và nhẹ mấy phát vào hai bên má nàng, giúp thần trí của người thiếu nữ tỉnh táo lại.

- Tiểu Việt, đây là đường ra mà ngươi nói sao?

Nguyệt Tu Hoa có chút tức giận hỏi gã thanh niên. Nàng lại thêm một lần bị mê hoặc, nếu như không tỉnh lại thì vĩnh viễn nằm lại nơi này rồi, quả thực đáng sợ.

- Đừng có thẹn quá hóa giận! Quay lại đằng sau đi!

Việt hừ nhẹ, cô nàng này lại định đổ trách nhiệm lên đầu hán đây mà. Nguyệt Tu Hoa nghe thấy vậy cũng quay đầu lại, quả nhiên đúng như gã thanh niên đã nói, bên trong dòng tiền quang quả thực có lỗi đi.

Chỉ có điều lỗi đi này không phải nằm phía sau một đại môn cổ lão, cũng không phải tế đàn diệu kỳ nào, mà là một lỗ thủng khổng lồ, nhãn nhện đẹp mắt, và nó có hình một bàn tay, đúng hơn, là một chương ấn.

- Trời ơi, ta không nhìn nhầm chứ? Đây là do bị người đánh vỡ hay sao?

Nguyệt Tu Hoa kinh hãi kêu lên. Nếu chỉ là một lỗ thủng thông thường thì còn phải suy nghĩ, nhưng in hình chương ấn như vậy, hiển nhiên là do bị một vị tuyệt thế nhân vật đánh thủng.

Thế nhưng đây là Phi Tiên Bộc, không phải thác nước ở một vùng sơn dã nào đó. Tương truyền, Phi Tiên Bộc chính là mồ chôn của đại năng, là nhà tù của thiên địa, không ai có thể phá hỏng được.

Vậy mà bây giờ truyền thuyết đó đã bị phá vỡ!

So với Nguyệt Tu Hoa thì Việt càng cảm thấy kinh khủng hơn. Theo như lời của ác điều thì Phi Tiên Bộc là một phiên không gian độc lập, không thuộc về thế giới ngoài kia, dù là dùng đến cổ tế đàn có thể xuyên qua vô tận không gian cũng vô phương rời đi nơi này.

Vậy mà lại bị một vị nào đó đánh thủng cả không gian, tạo thành một con đường không biết dẫn đi đâu. Ai có năng lực như vậy chứ? Tu giả có thể làm được hay sao? Chẳng lẽ là tiên nhân?

- Ác điều, ai là tác giả của chương ấn này vậy?

Tâm thần hần lập tức chìm vào trong không gian chứa đồ hỏi thăm.

“Đó là lĩnh vực cấm kỵ của những nhân vật Chí cao vô thượng, ngươi không cần hỏi!”

“Ngươi thông thuộc nơi này như vậy, lẽ nào chính là do ngươi làm?”

“Ngươi không nên quá thần tượng bốn tọa! Bản tọa đúng là ngọc thụ lâm phong tu vi ngắt trời, có thể sát trá phong vân, nhưng so với những nhân vật Chí cao vô thượng kia thì vẫn còn kém một vạn tám nghìn dặm!”

Biết là không thể khai thác thêm thông tin gì từ miệng con ác điều này, Việt nhanh chóng rời tâm thần khỏi nhãn không gian.

- Đúng là không cách nào tin nổi chuyện có người phá vỡ được Phi Tiên Bộc trong truyền thuyết, nếu điều này truyền ra, thì nhất định sẽ chấn động đại lục!

Nguyệt Tu Hoa vẫn ngơ ngác nhìn chương ấn khổng lồ trước mắt.

- Nhưng tại sao chuyện này không biết vậy? Nếu tiền bối đó đã thoát ra, có gì phải ẩn giấu? Nếu như hần còn sống, thì phải đạt tới cảnh giới nào đây?

Người thiếu nữ càng suy nghĩ càng cảm thấy có nhiều bí ẩn, mặc dù nàng là thiên kim tiểu thư của Đệ nhất thương hội, đã tiếp xúc với rất nhiều bí tịch cổ thư, nhưng vẫn còn rất nhiều bí ẩn nàng không được tiếp xúc.

- Thôi nghĩ làm gì cho mệt! Trước mắt cứ rời khỏi đây đã!

Việt đưa tay cốc vào cái trán nhỏ nhắn của nàng, sau đó tiến lên, bước vào lỗ thủng khổng lồ hình chương ấn.

- Ngươi lại gõ ta?

Nguyệt Tu Hoa đưa tay lên xoa xoa cái trán mịn màng của mình, gương mặt hung dữ có thể cắn chết người nhanh chóng đuỗi theo.

Phía sau chương ấn là một con đường kỳ dị, không có mặt đất cũng chẳng có không khí, hai người có cảm giác như đang bơi trong nước vậy, chỉ có điều áp suất hơi cao, mỗi động tác bơi đều rất khó khăn. Có chút giống với mấy vị lặn thủ ở dưới đáy biển sâu vậy, lại có chút giống phi hành gia trong vũ trụ.

Không biết bao lâu trôi qua, phía trước xuất hiện ánh sáng, đương nhiên không phải loại tiền quang tinh khiết chói má gì đó vẫn thấy ở bên trong Phi Tiên Bộc, mà là ánh sáng mặt trời thực sự, thậm chí còn có thể thấy được vài tia nắng ửng hồng của một ngày đẹp trời.

Việt gia tăng tốc độ, hần rất nhanh lao ra khỏi con đường kỳ dị này, nhưng lại phát hiện ra bản thân đang ở trên không trung, nhất thời không kịp phản ứng, cả người rơi thẳng xuống.

- Con mẹ nó!

"Ào ào ào" bọt nước bay khắp nơi, Việt nhanh chóng trôi lên khỏi mặt nước, đưa mắt nhìn quanh, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Sau bao gian khổ, hần biết mình đã chính thức thoát khỏi Phi Tiên Bộc.

Thế gian thành tiên lộ,

Mồ chôn chúng đại năng...

Ngày hôm nay đã có người tiến vào bên trong mà thành công đào thoát ra!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Mê hồ

Đây là một cái hồ nước khổng lồ, xanh biếc mênh mông, bao la bát ngát, trên mặt hồ chỉ nhìn thấy một màu xanh trong suốt, giống như một khối bảo thạch được thiên nhiên đúc thành, tiên khí ngập chòn, tô điểm cho mặt đất mênh mông càng thêm tuyệt vời.

Mặt nước dập dềnh, Việt đưa tay lên vuốt mặt, sự sáng khoái lan tỏa toàn thân, các lỗ chân lông đều mở rộng hết cỡ, khoan khoái lạ thường. Sau một thời gian dài chìm trong căng thẳng, ngâm mình trong dòng nước mát cũng không phải là một ý tưởng tồi.

- Nha đầu, xuống đây tắm, sáng khoái lắm!

Việt chui đầu xuống mặt nước, rồi lại trôi lên, sau đó lên tiếng gọi. Tưởng tượng ra cảnh người thiếu nữ với bộ y phục ướt đầm, những đường cong tuyệt mỹ mờ ảo hiện ra, ánh mắt hắn cũng trở nên nóng rực, cơ thể không kiềm chế được bắt đầu rục rịch.

Chỉ có điều không hề có tiếng đáp lại, Việt cảm giác có chút không đúng, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên trời, không thấy bất kỳ bóng người nào, hắn quét ánh mắt sang bốn phía, cũng chẳng thấy một mống nào.

- Nguyệt nha đầu, người đâu rồi?

Việt mở giọng gọi lớn, nhưng đáp lại hắn chỉ có chính thanh âm của hắn vọng trở lại mà thôi. Khoan đã, nơi này rộng mênh mông như vậy, đầu phải hang động, sao lại có âm thanh vọng lại được?

Mi tâm xuất hiện ẩn ký Nam Thiên Môn sáng rực, Thiên môn mở ra, thần thức lập tức khuếch tán, hắn muốn điều tra xung quanh, nào ngờ phạm vi khuếch tán của thần thức chỉ có thể mở ra vài mét, so với dùng mắt nhìn còn không bằng.

Rõ ràng mọi dấu hiệu đều cho thấy đây không phải một nơi tầm thường, hay chính xác hơn, hồ nước này vô cùng bất bình thường, mà phạm là những nơi bất bình thường thì đều ẩn chứa nguy hiểm cả.

- Nha đầu, người đâu rồi?

"Không cần gọi nữa! Không gian biến đổi không ngừng, có thể tiểu nương tử của người có thể đã rơi xuống cách đây cả hàng vạn dặm rồi!"

Thanh âm của hắc điều đột nhiên vang lên trong đầu, Việt nghe vậy liền đưa tay lên mân mê môi dưới. Rõ ràng hắn với cô nàng gần như rời khỏi đường hầm đó cũng lúc, vậy mà khi rơi ra lại có thể cách nhau lớn như vậy sao? Không gian pháp tắc quả thực thâm sâu ảo diệu, người ta vẫn có câu: thời gian vì tôn, không gian vì vương, quả thực không sai chút nào.

- Ác điều, sao nơi này lại bị hạn chế phạm vi thần thức vậy?

- Do những dòng "Khí" hỗn loạn, nơi này ngay cả ta cũng không thể xác định được phương hướng! Người tự tìm đường đi, đợi xác định được địa phương này rồi chúng ta bàn một vụ giao dịch!

Nói xong hắc điều chìm vào im lặng, Việt gọi vài lần cũng không thấy đáp lời, xem ra đang hồi phục thương thế hay đại loại việc gì đó tương tự.

Việt tung người rời khỏi hồ nước lao lên trời, sự bất thường xung quanh khiến hắn không còn chút hứng thú tắm rửa nào, chỉ muốn nhanh chóng tìm hiểu rõ ràng nơi này.

Chỉ có điều mới bay lên được vài mét thì thân hình hắn loạn choạng, nhanh chóng mất tự chủ rơi thẳng xuống hồ nước.

- Mẹ kiếp! Bay cũng không cho bay sao?

Việt thực sự cảm thấy điên tiết, tuy nhiên cũng chẳng có biện pháp gì, hắn chọn đại một phương hướng nhanh chóng bơi đi.

Một ngày!

Hai ngày!

Thăng đến ngày thứ ba, hần mới tìm được một hòn đảo nhỏ, đủ thấy hồ nước này rộng đến mức độ nào.

Tới gần đảo, Việt cẩn thận quan sát bốn phía, đến khi không thấy có gì nguy hiểm mới vững tâm bước lên.

Hòn đảo này rộng chỉ chừng vào trăm mét, tuy thời đều có thể bị nước bao phủ, trên đảo có một ít thực vật kỳ quái và từng toà nhám thạch cao lớn, trong mấy toà nhám thạch đó có không ít hang động, khe nứt.

Việt nhóm lửa, sau đó bắt cá nướng ăn, đã rất nhiều ngày không có gì bỏ vào mồm rồi, hơn nữa luôn thủ sẵn rất nhiều gia vị trong nhẵn không gian nên cá được tẩm ướp rất đậm đà, vì vậy bữa ăn rất ngon miệng, phải nói là quên trời quên đất.

- Giờ mà có một vò rượu mạnh thì khoái phải biết!

Một miếng cá nướng một ngụm rượu ngon, cuộc đời chỉ cần thế là nhả!

Ăn uống xong xuôi, Việt chui vào trong một hang núi kín đáo, tìm một chỗ bằng phẳng để ngã lưng xuống. Dù lúc này trời vẫn sáng nhưng hần cũng mặc kệ, đã lâu rồi chưa được chợp mắt, cứ đánh một giấc đã rồi tính.

Rất nhanh Việt chìm vào giấc ngủ, đương nhiên hần ngủ nhưng không đến mức quên hết trời đất, vẫn để lại một tia thần thức để phản ứng khi có nguy hiểm ập đến.

Thời gian như nước chảy, giống như chỉ một cái chớp mắt đã qua.

Đến khi Việt tỉnh dậy thì đã hai ngày trôi qua, cả người truyền đến sự khoan khoái lạ thường, không chỉ đơn giản là các tế bào có thời gian nghỉ ngơi hồi phục, mà giấc ngủ còn có giá trị cả về mặt tinh thần.

Tinh, khí, thần đầy đủ, đó mới là lúc con người ta ở trạng thái sung mãn nhất.

Vươn người đứng lên, Việt đi ra khỏi cái khe nứt đang ngồi, nhảy lên trên mặt đá cao hơn.

Phóng mắt nhìn quanh, bốn phía đều là mặt nước mênh mông, tầm mắt vô cùng rộng nhưng lại khiến Việt có cảm giác rất hẹp, dường như mặt nước bao la kia chính là một tấm màn chắn vậy, thị lực vận chuyển tới cực hạn cũng chỉ có thể nhìn thấy được mặt nước vô tận.

"Àm! Âm!"

Đột nhiên một con sóng cao tới cả chục mét ập tới, Việt không lùi không tránh, một quyền đánh tan con sóng đối với người thường là ác mộng này. Hần khẽ nhủ mảy, trời quang mây tạnh không khí trong lành, lại thêm thị lực tu giả, vậy mà khi ngọn sóng đến sát hòn đảo hần mới nhìn thấy, rõ ràng nơi này rất có vấn đề.

Chọn đại một phương hướng, Việt lại tiếp tục lên đường. Đương nhiên hần không có hứng thú tiếp tục ngâm mình trong nước như hải ly nữa mà đạp trên nước mà đi, tư thái không khác gì môn khinh công Thủy Thượng Phiêu vẫn thường gặp trong kiếm hiệp.

Tốc độ của hần rất nhanh, như một chiếc ca nô lướt đi trên mặt nước, nhưng chỉ được hơn nửa ngày, tốc độ dần dần giảm xuống, cuối cùng trở nên chậm chạp, hệt như đang từ một chiếc siêu xe biến thành xe đạp vậy.

Không phải do hần mỏi chân, cũng không phải do hần muốn tiết kiệm linh lực, tất cả là do cái hồ nước này, đã đi nửa ngày đường rồi nhưng xung quanh hần vẫn là mặt nước mây trời bạt ngàn vô tận, khiến cho hần có cảm giác dù có đi tới chết cũng chẳng thấy được lối thoát.

Đây là điều rất đáng sợ, nếu cứ tiếp tục như vậy thì dần dần hần sẽ mất đi ý chí, tâm tình trở nên sa sút, trở thành một cỗ máy chỉ biết lao đi mà thôi, vì vậy cần thiết giảm tốc độ lại, giúp cho tinh thần trở nên thư thả hơn.

"Rầm! Rầm!"

Đi thêm một ngày nữa, đến khi Việt bắt đầu cảm thấy uể oải thì ở phía xa đột nhiên có tiếng phá nước truyền tới.

- Là gì vậy? Một chiếc thuyền sao?

Nhãn tình sáng lên, hần lập tức đạp nước nhanh chóng hướng tới hướng kia.

Xuất hiện trong tầm mắt của Việt lúc này có một chiếc thuyền cỡ trung dài mấy chục thước rộng mấy thước đang đỗ lại, không ít người đang nhảy xuống nước rồi nhảy lên thuyền, trong tay bắt được mấy đầu tiểu yêu thú dưới nước.

- Ha ha, phiên thủy vực này yêu thú quả nhiên phong phú, lại có cả một đầu tứ cấp yêu thú!

Trên lan can thuyền, có một lão giả ngậm một cái bầu thuốc cười lớn nói.

- Gia gia, hay là chúng ta ở chỗ này kiếm thêm một ít đi, đợi khi thu thập được một lượng lớn tài liệu yêu thú rồi trở về!

Đứng bên cạnh lão già là một thanh niên trẻ tuổi, gương mặt không quá anh tuấn nhưng vẫn rất có phong độ, ánh mắt rắn rỏi, hiển nhiên tương lai có thể trở thành một hán tử đỉnh thiên lập địa.

Lão già lắc đầu nói:

- Không được, thời gian quá lâu thì rất khó có thể trở về, dẫn lực nơi này thời thời khắc khắc đều thay đổi, vượt quá thời gian nhất định thì cảm ứng cầu cũng sẽ mất đi tác dụng!

- Nói là vậy, nhưng mỗi lần ra vào thành đều phải cần một viên tinh phách linh thú, số còn lại còn không đủ chúng ta dùng!

Thanh niên phiền muộn ngẩng đầu lên thì bỗng nhiên nhìn đến một thân ảnh ở cách đó khoảng trăm mét:

- Gia gia, chỗ kia có người!

- Có người?

Lão già nhìn theo ánh mắt của nữ tử, chỉ thấy cách đó không xa, một gã thanh niên trẻ tuổi đang đứng trên mặt nước nhìn về phía bên này.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 194: Lên thuyền

Hồ nước mênh mông vô tận, đi mãi không thấy tận cùng, lại không thể xác định được phương hướng, khiến Việt hoài nghi bản thân vẫn đang đi lòng vòng, nếu tiếp tục như vậy thì dù là kẻ có ý chí cứng như thép đã tôi thì cũng trở nên mềm như bún mà thôi.

Đang lúc uể oải lại gặp được đồng loại, khác nào buồn ngủ mà gặp chiếu manh, hán đầu thể bỏ lỡ cơ hội này, lập tức nở một nụ cười chất phác nhất khiến cho bất kỳ ai cũng phải nảy sinh thiện cảm, cũng không vội vã tiến tới khiến đối phương cảnh giác, chỉ đứng xa xa chấp tay lễ độ nói:

- Chào hai vị! Tại hạ vô tình lạc vào khu vực này, không biết có thể đáp nhờ thuyền của hai bị mạng ta ra khỏi nơi này hay không?

Người thanh niên thấy Việt tuổi còn rất trẻ, khí tức trên người thuần khiết, không giống người cùng hung cực ác nên cũng chấp tay đáp:

- Bằng hữu, nơi này được gọi là Mê Thất Hồ, một khi tiến vào thì không thể tìm được đường ra, bọn ta cũng vô pháp rời đi, không thể giúp người được!

- Mê Thất Hồ?

Việt thoáng giật mình, Mê Thất Hồ hán chưa từng nghe qua, có lẽ đã không còn ở trong địa phận Nam Phong Vực rồi, nhưng nếu không thể rời khỏi đây, vậy thì rất phiền phức.

- Hai vị, nếu vậy có thể cho ta đi nhờ đến địa phương nào có thể nghỉ ngơi hay không?

Người thanh niên quay sang thấp giọng nói nhỏ với lão nhân:

- Gia gia, hay là mang hán theo đi, thuận tiện để hán giao chút lộ phí, những người vừa mới vào Mê Thất Hồ đa số đều rất giàu có!

Lão già không vội vàng đưa ra quyết định mà chăm chú quan sát gã thanh niên phía xa.

Tu vi người này khiến lão không nhìn ra sâu cạn, có lẽ dùng một loại bí pháp ẩn giấu nào đó, nhưng có thể đứng trên mặt nước, ít nhất cũng phải Linh Luân cảnh. Nếu là Linh Phách cảnh thì không sao, nhưng nếu là một vị viên mãn giả, mang theo ý đồ xấu lên thuyền thì sẽ rất phiền phức.

Tuy nhiên lão cũng là một con cáo già, nếu đã không nhìn ra tu vi, vậy thì có thể thử, liền gật đầu nói:

- Lên thuyền cũng được, nhưng phải giao ra mười vạn linh tệ làm thuyền phí, thế nào?

Mười vạn linh tệ đối với Linh Phách cảnh cũng là một con số lớn đủ thương cân động cốt, nhưng đối với viên mãn giả thì chẳng là bao. Nếu đối phương sáng khoái đáp ứng, lão sẽ không ngần ngại từ chối cho hán lên thuyền.

Đúng là lão hồ ly này! Việt mắng thầm trong đầu, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười đáp:

- Tiền bối, mười vạn là một con số quá lớn! Chỉ là đi nhờ thuyền, mong tiền bối xem xét giảm bớt! Một vạn linh tệ, tiền bối nghĩ sao?

- Được, vậy thì giá cuối là ba vạn! Nếu người đồng ý thì lên thuyền!

- Ba vạn...được, thành giao!

Dù mười vạn linh tề đối với hần cũng chỉ là số lẻ, nói chi chi là ba vạn, nhưng vẫn phải tỏ ra tiếc nuối đôi chút, để đối phương giảm bớt đề phòng, sau này nếu có xảy ra chuyện gì cũng thêm phần nắm chắc.

Lên thuyền, Việt mới phát hiện trên sàn thuyền phủ đầy thi thể yêu thú, đại đa số đều là tam cấp yêu thú, tứ cấp không nhiều lắm, tuy hần không biết ý đồ săn bắt yêu thú của đám người này nhưng giá trị của tinh phách yêu thú Đệ nhất Bộ không có bao nhiêu, hần cũng không có hứng thú đi hỏi.

Thuyền này hiển nhiên vẫn chưa khởi hành, vì vậy Việt đứng ở một bên, dựa vào lan can thuyền nhìn mọi người làm việc.

Trên thuyền trừ lão giả cùng với gã thanh niên là Linh Phách già ra thì vẫn còn hai gã Linh Phách già nữa, những người khác thì tu vi đều dừng lại ở Linh Luân cảnh. Nếu thích thì Việt dùng một đầu ngón tay cũng có thể tàn sát cả thuyền, nhưng hần vẫn cần người dẫn đường.

- Bằng hữu, người thực sự đến từ bên ngoài Mê Thất Hồ?

Người thanh niên bước về phía hần, cười hỏi.

- Đúng vậy! Có chuyện gì sao huynh đệ?

- Thế giới bên ngoài thú vị lắm sao?

- Đúng vậy, vô cùng sôi động, hơn nữa... Khoan đã, thế giới bên ngoài? Lẽ nào các người...sinh trưởng tại Mê Thất Hồ này?

Việt nắm bắt được manh mối, có chút kinh ngạc nhìn người thanh niên trẻ tuổi, lẽ nào còn có thể định cư ở trong hồ hay sao?

- Tổ gia gia của ta sau khi lạc vào Mê Thất Hồ này thì không thể đi ra ngoài nữa, sau đó phải định cư trên Mê Thất Đảo kết hôn sinh con!

- Mê Thất Đảo? Đó là nơi nào vậy?

Thông qua người thanh niên, Việt bắt đầu tìm hiểu về Mê Thất Hồ này.

Hóa ra Mê Thất Hồ này thực sự có vào mà không có ra, trên mặt nước tồn tại vô số những dòng 'Khí' hỗn loạn khiến cho việc xác định phương hướng trở nên bất khả thi, dù là cường giả Bước thứ hai tuyệt đỉnh tiến vào cũng chỉ có thể đi lòng vòng mà thôi.

Thậm chí đã từng có cường giả Bước thứ ba tiến vào nơi này, nhưng cũng vô pháp rời đi, giờ đã trở thành một trong những kẻ nắm quyền trên Mê Thất Đảo. Còn cường giả Bước thứ tư? Nghe nói đảo chủ Mê Thất Đảo, chính là một cường giả Bước thứ tư hàng thật giá thật, một cường giả ở độ cao đó mà phải chịu làm vua ở xứ này, rõ ràng cũng vô pháp tìm đường rời đi.

Còn Mê Thất Đảo, là một hòn đảo cực kỳ rộng lớn nằm ở trung tâm Mê Thất Hồ, là nơi định cư sinh sống cho những ai trót lạc bước tiến vào Mê Thất Hồ, hơn nữa không phải ai cũng có thể tìm được. Nơi đây như một quốc gia thu nhỏ vậy, có luật lệ của riêng nó, muốn tồn tại phải tuân theo.

Đồng thời Việt cũng có chút tội nghiệp người thanh niên trẻ này. Hần không biết Mê Thất Đảo lớn cỡ nào, nhưng hoành tráng lắm chắc cũng ngang Thiên Nam đế quốc là cùng, cả đời chỉ quanh quẩn trên một hòn đảo như vậy, không tiếp xúc được với thế giới bên ngoài, không nghi ngờ gì chính là một loại tra tấn.

- Huynh đệ, thế giới bên ngoài tuy đặc sắc nhưng rất nguy hiểm, sinh tử lúc nào cũng có thể ập xuống, ở Mê Thất Đảo sống an nhàn có khi lại là vạn hạnh trong bất hạnh!

Việt vỗ vai người thanh niên, đồng thời hần cũng đang tự an ủi bản thân mình. Đúng là tránh vô đưa gặp vô đưa, vừa mới thoát khỏi Phi Tiên Bộc lại lạc vào nơi quý quái này. Nếu cả đời bị giam lỏng ở đây, hần thà chết còn hơn. Cuộc sống an nhàn bình yên chưa bao giờ hợp với hần cả!

- Bằng hữu, không cần an ủi ta! Lần trước có người từ bên ngoài vào, nói thế giới ngoài đó rất rộng lớn, vô biên vô hạn, có rất nhiều nơi thú vị!

Người thanh niên này từ nhỏ đã sinh trưởng trên Mê Thất Đảo, đối với thế giới bên ngoài hoàn toàn lạ lẫm, sẽ không vì vài lời sáo rỗng của một gã mới gặp mà mất đi sự khao khát đối với thế giới đặc sắc ngoài kia.

Lão giả đột nhiên tiến lên đầu thuyền, trên tay xuất hiện một quả cầu thủy tinh lục sắc, chậm rãi đưa lên cao, chỉ thấy ánh sáng le lói xuất hiện, dường như đang câu thông với một lực lượng nào đó ở cõi u minh.

- Sắp mất đi liên hệ với Mê Thất Đảo rồi, tất cả mau chóng lên thuyền!

Lão giả đứng trên đầu thuyền gọi lớn, dùng linh lực bức âm thanh xuyên qua mặt nước hướng xuống.

Chỉ chốc lát sau, từng bóng người từ trong mặt nước thoát ra, nhảy lên boong thuyền, có một ít người mang theo cả yêu thú theo lên, toàn thân đầy máy me.

Nổi bật trong đám người là một trung niên nhân khí thế trầm ổn, một thân tu vi Linh Phách hậu kỳ cực kỳ vững chắc, ném thi thể một con Tứ cấp cự xà

xuống boong thuyền, sau đó tiến về phía lão già nhỏ giọng hỏi:

- Tiểu tử kia là ai vậy?

Hắn chính là nhi tử của lão già này, cũng chính là phụ thân của người thanh niên đang đứng bên cạnh Việt. Nãy giờ hắn đã lên thuyền ba, bốn lượt, nhưng bận rộn săn giết yêu thú nên chưa có cơ hội hỏi thăm.

- Hắn là người từ bên ngoài vào!

- Bên ngoài vào? Phải chăng phụ thân muốn?

Nói đến đây, ánh mắt trung niên nhân phát lạnh, tay đưa lên ngang cổ làm động tác cửa nhẹ, hiển nhiên muốn sát nhân đoạt bảo. Xem ra cũng không phải lần đầu tiên thực hiện việc này.

Lão già thấy vậy thì khẽ lắc đầu, khẽ liếc về phía hai gã thanh niên đang đứng sóng vai nói chuyện, thấp giọng nói:

- Ta không nắm chắc cầm được hắn!

- Cái gì?

Trung niên nhân tưởng mình nghe nhầm. Phụ thân hắn là một vị viên mãn giả hàng thật giá thật, vậy mà không chắc thu thập được tiểu tử kia? Phải chăng già rồi nên sự quyết đoán đã không còn như xưa?

Không ai hiểu con bằng cha, lão già đương nhiên biết suy nghĩ của nhi tử mình, nhưng lão không giải thích thêm gì, chỉ cao giọng hô lớn:

- Nhân số đã đủ! Xuất phát!

Chiếc thuyền bắt đầu khởi hành, đập nước mà đi, nhanh chóng rời đi phiến thủy vực này.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 195: Đến nơi

Thông qua cuộc nói chuyện trên đường đi, Việt biết được người thanh niên tên gọi Ngụy Tác, còn lão đầu gia gia của hắn tên là Ngụy Trung. Lúc này lão đang đứng ở đầu thuyền, thủy tinh cầu trong tay lão được gọi là cảm ứng cầu, có thể câu thông với Mê Thất Đảo.

Mê Thất Hồ không thể xác định phương hướng, nếu rời khỏi Mê Thất Đảo rất khó tìm được đường quay lại, mà chẳng ai muốn lênh đênh mãi trên mặt nước cả, nên cũng chẳng ai dám rời đảo. Nếu cứ tiếp tục như vậy, tài nguyên của Mê Thất Đảo cũng sẽ cạn kiệt, biến thành một tòa tử đảo mà thôi.

Vì vậy mà vị đảo chủ thần bí kia đã xây dựng một tòa Phá Mê Tháp trên đảo. Đại loại là một tòa hải đăng, nhưng thay vì phát ra ánh sáng thì nó có thể phát ra một loại sóng đặc biệt lựa theo lực lượng thiên địa mà khuếch tán trong phạm vi năm trăm dặm, mà thủy tinh cầu trong tay Ngụy Trung có thể cảm ứng được loại sóng đặc biệt này, từ đó tìm được đường trở lại đảo.

Đương nhiên khả năng cảm ứng của thủy tinh cầu cũng có thời hạn, vì vậy khi thời gian sắp hết cần nhanh chóng trở về. Đã từng có nhiều kẻ mang thủy tinh cầu ra đi, nhưng vĩnh viễn không quay trở lại.

Chiếc thuyền lớn hờ hững lướt trên mặt hồ yên ả.

- Huỳnh đệ, trên Mê Thất Đảo thế cục ra sao vậy, có thể giải thích cho ta biết được hay không?

Dựa lưng trên lan can thuyền, Việt quay sang hỏi thăm về Mê Thất Đảo. Trước mắt không thể rời khỏi Mê Thất Hồ, nếu không tìm hiểu rõ quy củ của Mê Thất Đảo, e là khó mà tồn tại được.

Ngụy Tác nghe vậy thì gật đầu đáp:

- Bằng hữu, người đứng là cẩn thận! Toàn bộ Mê Thất Đảo nằm dưới sự quản lý của đảo chủ, một vị cường giả Đệ tứ Bộ, với hệ thống quy củ rõ ràng, vì vậy trước đây từng là một nơi vô vùng thanh bình! Chỉ tiếc rằng mọi thứ đã chấm dứt, bây giờ trên đảo vô cùng loạn, các thế lực nổi lên tranh chấp quyết liệt!

- Tại sao vậy? Lẽ nào vị đảo chủ kia...

Việt khẽ nhíu mày, một tập thể mà trở nên hỗn loạn, hiển nhiên là do pháp luật đã không còn khả năng chế tài các thành viên nữa, hắn nghĩ đến một

nguyên nhân duy nhất, đó là người đứng đầu đã không còn tồn tại.

- Có lẽ chưa đến mức như người nghĩ...

Một thanh âm già nua đột nhiên vang lên, hai người thanh niên quay lại, chỉ thấy Ngụy Trung đang chậm rãi bước tới, thờ dãi nói tiếp:

- Nhưng cũng chẳng kém là bao! Đảo chủ đã rất lâu rồi không xuất hiện, ban đầu ai cũng nghĩ ngài ấy đang bế quan xung kích cảnh giới! Nhưng thời gian lâu dài, bắt đầu có người to gan suy đoán, đảo chủ thọ nguyên đã tận rồi. Các thế lực bắt đầu rục rịch, tranh giành sự ảnh hưởng và địa bàn, đương nhiên, đi kèm với đó chính là tài nguyên! Những tháng ngày hòa bình chỉ còn trong hồi ức!

Ngụy Trung càng nói càng say mê, hai mắt trở lên mê ly, dường như đang đắm chìm trong những hồi ức xa xưa nào đó, thật bình yên và dung dị.

Đối với những người trẻ tràn đầy nhiệt huyết, Mê Thất Đảo chính là một chốn tù ngục giam hãm những hoài bão bọn họ áp ủ, nhưng đối với những lão nhân đã trải qua biết bao thăng trầm của cuộc đời thì bình yên mới thật sự quý giá.

Việt không muốn phá vỡ khoảnh khắc hoài niệm của lão nhân, hẳn cùng với Ngụy Tác cứ lặng yên chờ đợi, nhưng cũng chỉ một khắc trôi qua, Ngụy Trung đã hồi thần, tiếp tục giải thích:

- Trên Mê Thất Đảo có vô số thế lực tranh giành, nhưng về cơ bản có chín thế lực thống trị, được gọi là Tam Cung Lục Viện...

- Tam Cung Lục Viện?

Việt ngạc nhiên thốt ra. Cũng phải thôi, vì cụm từ Tam Cung Lục Viện đã trở nên quá quen thuộc với những ai yêu thích phim và tiểu thuyết dã sử, dùng để chỉ hậu cung của hoàng đế. Còn trong lịch sử, Tam cung lục viện bắt đầu xuất hiện từ thời vua Gia Long.

Tam Cung được chia làm Diên Thọ cung, Trường Sanh cung và Khôn Thái cung. Lục Viện gồm có Thuận Huy, Đoan Thuận, Đoan Hòa, Đoan Huy, Đoan Trường, và Đoan Trang. Trong đó ngoài cung Diên Thọ dành riêng cho vợ của những vị vua đã băng hà, còn Nhị cung lục viện còn lại là chỗ dành cho các cung phi, mỹ nữ vợ của nhà vua đang trị vì.

- Có vấn đề gì sao?

Ngụy Trung ngạc nhiên hỏi. Tam Cung Lục Viện thì có vấn đề gì mà khiến gã này phản ứng thái quá như vậy chứ.

- À không sao! Tiền bối, mời ngài tiếp tục nói!

Nói chung là Tam Cung Lục Viện vốn để chỉ chốn hậu cung của Hoàng Đế, hiển nhiên chẳng có gì liên quan đến Tam Cung Lục Viện ở đây hết, phản ứng của Việt chỉ đơn giản là thấy quen quen thì vô thức thốt ra mà thôi.

- Tam Cung bao gồm có Phiêu Miểu Cung, Lam Tà Cung và Diệt Sinh Cung. Lục Viện gồm có Lưu Viện, Hàn Viện, Tinh Viện, Hành Viện, Đào Viện và Kiểm Viện. Đây chính là chín cỗ thế lực thống trị Mê Thất Đảo do chín vị siêu cấp cường giả lập ra, nếu không tính đảo chủ thì chín người này hoàn toàn có thể tranh giành vị trí Đế nhất nhân!

- Tiền bối, tu vi của chín người đó là gì vậy?

- Ta không quá rõ ràng, nhưng nghe nói đều đã đạt tới Đệ tam Bộ cực hạn, tùy thời đều có thể tiến vào Đệ tứ Bộ. Nếu họ có thể bước ra một bước kia, thì có thể sánh vai với đảo chủ!

- Bước thứ ba cực hạn sao?

Việt đưa tay lên mân mê môi dưới, không tự chủ mà nghĩ đến hệ thống cửu phẩm thế lực. Chín cỗ thế lực này đều có một vị cường giả Bước thứ ba cực hạn, như vậy nếu đặt trong thế giới bên ngoài có thể sánh với Ngũ phẩm thế lực, thậm chí là bá chủ trong các thế lực Ngũ phẩm.

Chỉ là một hòn đảo thôi nhưng mỗi thế lực so với Tứ đại đế quốc của Nam Phong Vực đều mạnh mẽ hơn quá nhiều, thừa sức hủy diệt Nam Phong Vực. Còn nếu xét cả Mê Thất Đảo thì đây chính là một Tứ phẩm thế lực hàng thật giá thật, không cần phải nghi ngờ.

- Tiền bối, tại sao chín thế lực lớn đó không hợp tác tạo ra một bộ luật lệ để ổn định trảng hỗn loạn đó?

Việt nhíu mày hỏi. Đương nhiên ở đâu có lợi ích, ở đó ắt sẽ có tranh chấp, ai chẳng muốn thu lợi, thu nhiều rồi lại muốn thu nhiều hơn, hẳn rất hiểu điều đó, nhưng còn phải xem ở tầng thứ nào, trong hoàn cảnh nào, và ở địa phương nào.

Ở ngoại giới không gian phát triển của mỗi thế lực là vô hạn, độc bá một quốc gia, độc bá một vực, độc bá một phương, thậm chí độc bá cả Đông Cảnh, chỉ cần có tiềm lực và thời gian phát triển, căn bản là không bao giờ lo thiếu mục tiêu. Nhưng trên Mê Thất Đảo này, dù lớn mạnh đến mấy thì cũng chỉ thống trị được hòn đảo này, đâu nhất thiết phải tạo ra trảng cảnh hỗn loạn như vậy?

Hơn nữa chỉ cần chín vị viên mãn giả Bước thứ ba kia bắt tử thì chín thế lực lớn này vẫn sẽ bắt diệt, còn nếu họ vẫn lạc, thì chẳng cần làm gì cũng sẽ diệt vong mà thôi. Tại sao không hợp lại tạo ra luật lệ chung cho Mê Thất Đảo, tạo ra trảng cảnh hỗn loạn như vậy để làm gì chứ?

- Ta cũng không quá rõ ràng vấn đề này, nhưng...

Nói đến đây, Ngụy Trung hơi dừng lại, có điều suy nghĩ, dường như đang nhớ lại điều gì đó, cũng có thể đang sắp xếp câu chữ trong đầu.

- Nhưng gì hả gia gia?

Việt yên lặng chờ đợi, nhưng Ngụy Tác thì không kiên nhẫn như vậy, nhưng vấn đề này hẳn cũng chưa từng nghe tới, nay thấy gia gia mình phản ứng như vậy thì xem ra có uẩn khúc bên trong, không đơn thuần chỉ là tranh chấp lợi ích và địa bàn giữa các thế lực lớn.

- Có lẽ liên quan mật thiết đến việc bí mật của Đệ tứ Bộ!

Suy nghĩ một hồi, Ngụy Trung chậm rãi nói ra nhận định của mình, khiến hai gã thanh niên đều cảm thấy giật mình.

- Tại sao có thể như vậy? Việc phân tranh giữa các thế lực thì có liên quan gì đến bí mật của Đệ tứ Bộ?

Ngụy Tác lập tức hỏi tiếp, nhưng gia gia của hắn chỉ lắc đầu đáp:

- Ta cũng chỉ là một tu giả Bước thứ nhất, làm gì có khả năng nhòm ngó bí mật của Bước thứ Tư! Nhưng phụ thân của ta từng nói, Mê Thất đảo chủ trước kia tu vi cũng chỉ là Bước thứ ba cực hạn, sau khi trở thành đảo chủ mới phá vỡ bình chương, tiến vào Bước thứ Tư?

- Tổ gia gia của ta chính là cường giả Đệ nhị Bộ!

Ngụy Tác quay sang giải thích với Việt đề tăng thêm sức nặng trong lời nói của Ngụy Trung, cường giả Bước thứ hai đương nhiên hơn hẳn lời suy đoán băng quơ của mấy gã Bước thứ nhất.

- Phụ thân ta nói, đảo chủ chỉ vị không đơn giản chỉ là tài nguyên cuộn cuộn, mà quan trọng nhất, đảo chủ là người đứng đầu, đứng trên tất cả, chèn ép mọi cường giả khác, đó chính là đại thế!

- Như vậy thứ chín thế lực tranh đoạt không phải là tài nguyên, cũng không phải địa bàn, mà chín vị chí cường giả kia muốn lợi dụng đại thế, đột phá Bước thứ Tư sao?

-...

Ba người tiếp tục trò chuyện, thời gian cứ chậm rãi trôi qua, một dải đất liền không thấy tận cùng dần hiện ra trong tầm mắt.

- Đến nơi rồi!

Ngụy Tác thở phào một hơi, mỗi lần đi ra ngoài hắn đều rất lo lắng sợ là không thể trở về, may mà mỗi lần đều thuận buồm xuôi gió.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 196: Xem kịch

Xa xa nhìn lại, Việt chỉ thấy một hòn đảo khổng lồ, không, nhìn nó hết như một tòa đại lục nhỏ vậy, có lẽ cả hòn đảo này cũng phải rộng tới cả vạn dặm. Con số vạn dặm có lẽ hơi khoa trương, nhưng hòn đảo trước mắt hẳn thực sự lớn bằng một nửa châu Úc, không không, thậm chí có thể sánh với châu Úc.

Mê Thất Đảo giống như một cái tô cực lớn úp xuống mặt nước vậy, nơi cao nhất cũng phải đạt tới vạn mét so với mặt hồ. Mép đảo có vô số thuyền bè neo đậu, loại nhỏ chỉ dài hơn mười mét, lớn thì hơn ngàn mét, lớn nhất thì như một hòn đảo di động, tràn cảnh hết như một đàn kiến khổng lồ đang bao vây con mồi.

Có chút chấn động truyền đến, thuyền đã cập bờ.

Việt đứng trên mũi thuyền quan sát cảnh tượng tấp nập nơi bến cảng, đang định nhảy khỏi thuyền thì đột nhiên từ bên phải cách đây mấy con thuyền truyền đến thanh âm tranh chấp, hắn lập tức quay sang xem xét.

- Hoa sư muội, ta đối với ngươi sớm đã là hâm mộ đã lâu, chỉ cần ngươi gật đầu, ta trở về lập tức để cho ta cha đến thăm cầu hôn!

Xuất hiện trong tầm mắt của Việt là một thanh niên trẻ tuổi, phía sau còn có không ít người trẻ tuổi khác, đứng thành vòng tròn vây lấy một chiếc thuyền vô cùng lớn. Lúc này thanh niên trẻ tuổi hướng lên thuyền đồng dục tuyên bố, bộ dáng vô cùng thành khẩn.

Trên thuyền có rất nhiều thiếu nữ đang cười như gió xuân, khiến khung cảnh trở nên tràn ngập sức sống, sự căng thẳng sau quãng thời gian dài săn bắt yêu thú của đám tu giả cũng theo đó mà biến mất, tâm tình trở nên thư thái dễ chịu.

Nổi bật trong đám nữ tử, dễ dàng nhận thấy một thiếu nữ vô cùng xinh xắn đứng ở đầu thuyền, không chỉ xinh đẹp hơn những người khác, mà còn vì những ánh mắt xung quanh đều đang đổ dồn vào nàng, và chờ đợi.

- Thực xin lỗi, Lâm sư huynh, tấm lòng của người ta hiểu, nhưng ta đối với người một chút hứng thú đều không có!

Người thiếu nữ nhìn xuống thuyền, lạnh giọng đáp:

- Cũng thỉnh sư huynh không cần giữ mấy thứ phế tâm tư đối với ta!

Trước lời từ chối thẳng tuột như vậy nhưng người thanh niên vẫn không chút chạnh lòng, tâm tình không nguội lạnh mà càng trở nên nhiệt tình hơn, ánh mắt nóng bỏng dường như có thể làm bốc hơi cả đại dương, hưng phấn nói:

- Hoa sư muội, nàng không cần nói nữa! Tình cảm không có cũng không sao, sau này ở chung có thể từ từ bồi dưỡng! Thử hỏi ở Trạm Lam thành này, ngoài Mộc trào Lâm Khô ta, liệu còn ai xứng đáng với Hoa tiên tử nữa?

- Đương nhiên không còn ai!

- Mộc trào Lâm Khô danh tiếng lẫy lừng, không phải nói nhiều!

- Chỉ sợ Hoa tiên tử vẫn có chút không xứng với Lâm sư huynh mà thôi!

- Lâm sư huynh là người đại lượng, đâu để ý đến chuyện đó!

Câu hỏi của hắn đương nhiên không phải là một câu hỏi, là chính là một lời khẳng định chắc nịch, thế nhưng đám thanh niên ở xung quanh không dám lãnh đạm, lập tức hưởng ứng hô hào.

- Lâm sư huynh, xin hãy tự trọng! Tình cảm không thể cưỡng cầu!

Thiếu nữ tên Hoa Lan Nhi khẽ cau mày, có chút không vui nói.

Cảnh tượng trước mắt khiến Việt nhớ đến những clip tỏ tình ở cổng các trường học, từ đại học cho đến đám lít nhít cấp hai cấp ba, nam chính kỳ công chuẩn bị mọi thứ, từ hoa đến quà, rồi đàn xướng hát ca, có thể nói là chỉ hận không thể mổ bụng ra để đối phương có thể thấy được tấm chân tình của mình, thế nhưng kết quả chỉ nhận lại sự ê chề mà thôi.

Không những bị người thương buông lời phủ phàng khiến lòng đau như cắt nước mắt đầm đìa, lại còn làm trò cười cho chúng bạn, trở thành giai thoại ê chề cho những lứa học sinh sau này, trở thành nỗi sỉ nhục của cánh mày râu, và đáng sợ nhất là trở thành người nổi tiếng bị cả cộng đồng mạng đem ra tế thần.

- Huynh đệ mau lại đây xem, mới lên đảo đã được xem kịch...

Việt hờ hờ quay lại gọi Ngụy Tác tới xem kịch, nhưng khi nhìn thấy gương mặt của họ Ngụy thì thanh âm của hắn đột nhiên im bặt, bởi hắn nhận ra có gì đó sai sai ở đây.

Ngụy Tác đã ở sau lưng hắn từ bao giờ, ánh mắt chăm chú quan sát sân khấu kịch phía trước, nhưng bộ dáng nhìn thế nào cũng thấy không giống như đang xem kịch. Toàn thân run rẩy, đương nhiên không phải do thời tiết quá lạnh, có lẽ do phải cố gắng khắc chế tâm trạng, đôi mắt thì như hóa thành hai ngọn đuốc bốc cháy hừng hực, nhưng lại khiến người ta cảm thấy rét lạnh.

"Chuyện gì vậy? Không phải tên tiểu tử này cũng có một chân với vị Hoa tiên tử kia đấy chứ?".

Việt cảm thấy hoang mang, hơi lùi lại mấy bước tránh sang, nhìn về phía Ngụy Tác hỏi nhỏ:

- Huynh đệ, người làm sao vậy?

Nhưng Ngụy Tác không trả lời, mà gia gia của hắn thì đã đến phía sau từ lúc nào, đặt tay lên vai hắn khàn giọng nói:

- Tác nhi, Lâm gia không phải là chúng ta có thể đắc tội!

- Gia gia, nếu là người, người có thể nín nhịn hay không?

- Ta...

Ngụy Trung muốn buông lời khẳng định cho đứa cháu của mình, nhưng lời ra đến miệng thì nghẹn lại, không thể nói tiếp. Lão cũng có một thời tuổi trẻ nhiệt huyết, nhân bất khinh cường ủng thiếu niên, lúc đó bảo lão trơ mắt ra nhìn nam tử khác tán tỉnh nữ nhân mình thích thì lão cũng không làm được.

- Lâm Khô!

Ngụy Tác hét lớn một tiếng, sau đó giẫm mạnh xuống sàn thuyền, mượn lực đằng không nhảy một bước dài hạ thân xuống bến cảng, tới gần đám đông

đang tụ tập.

Nghe thấy tiếng quát dữ dội, cả đám nam thanh nữ tú lập tức quay người lại, biểu hiện chung đều là nghi hoặc không thôi, ở Trại Lam thành này ai dám lớn tiếng quát nạt Lâm thiếu thành chủ như vậy chứ? Lễ nào phụ thân của Lâm Khô sao? Nhưng thanh âm này nghe không già như vậy!

Chỉ có hai người lại vẻ mặt đặc sắc hơn cả, Hoa Lan Nhi vẻ mặt mừng rỡ, nhưng ánh mắt thì không giấu được sự lo lắng. Còn Lâm Khô thì giận dữ quay sang, bởi vì hắn nhận ra được thanh âm quen thuộc này, chính là kẻ cựu thù của hắn.

- Ngụy Tác, chỉ có ta mới xứng với Lan Nhi, người tốt nhất nên biết thân biết phận!

Lâm Khô gằn giọng nói, ánh mắt lạnh băng nhìn xuyên qua đám người tới thân ảnh ở phía trước.

Đoàn nam thanh nữ tú không ai bảo ai tự động tránh sang hai bên tạo thành một sân đấu vô hình ở giữa, để lộ ra thân ảnh của Ngụy Tác đang chậm rãi bước tới, ánh mắt nhìn thẳng vào Lâm Khô, không chút nhún nhường.

- Lâm Khô, người có tư cách gì mà dám nói mình xứng với Lan Nhi?

- Tư cách? Tư cách nội môn đệ tử của Diệt Sinh cung, tư cách thiếu thành chủ của Trại Lam thành, như vậy đã đủ chưa?

Lâm Khô cười lạnh, hắn không xứng, vậy thì ở Trại Lam thành này còn ai xứng đáng đây? Diệt Sinh Cung nội môn đệ tử, thiếu thành chủ Trại Lam thành, mỗi thân phận đó đều đủ chấn nhiếp bốn phương, lão tử còn không xứng, lễ nào tên tiểu tử người xứng hay sao?

- Người ngoài việc thời gian tu luyện hơn ta một năm, cộng với việc dựa hơi lão cha của người, thì có gì đáng tự hào chứ?

- Dựa hơi?

Lâm Khô nghe vậy lập tức ánh mắt bốc lửa, hắn giận nhất là người khác nói hắn dựa hơi cha mình, nhưng bản thân hắn cũng không phải kẻ ngu, đương nhiên hiểu rõ đối phương đang khích bác mình, vì vậy cố gắng kiềm chế cơn giận.

Hắn hừ lạnh, không muốn tỏ ra thiếu hàm dưỡng trước mặt người ngọc, gương mặt nặn ra một nụ cười vô cùng khó coi, đang muốn dùng một bộ dáng đạo mạo nhất răn dạy tiểu tử họ Ngụy này thì đột nhiên một thanh âm từ phía sau lưng Ngụy Tác truyền đến:

- Mộc trào Lâm Khô danh tiếng lẫy lừng, đương nhiên không thể có chuyện dựa hơi phụ thân!

Lâm Khô nheo mắt lại, chỉ thấy một gã thanh niên vô cùng tuấn tú không biết từ bao giờ đã xuất hiện ở bên cạnh Ngụy Tác, gương mặt bừng sáng chính nghĩa, ánh mắt tràn đầy nhiệt huyết, chỉ có điều nụ cười nhếch miệng kia thật có vấn đề.

Rõ ràng tiểu tử này lên tiếng nói giúp hắn, nhưng nhìn nụ cười đó, không hiểu sao Lâm Khô lại có cảm giác sai sai.

- Bằng hữu, người...

Ngụy Tác có chút kinh ngạc, quay sang hỏi, nhưng đối phương đặt tay lên vai hắn ra hiệu im lặng, rồi cười rặng rờ nhìn Lâm Khô nói:

- Huynh đệ của ta đúng là không biết trời cao đất dày, dám tơ tưởng đến Hoa tiên tử! Tại hạ có một biện pháp như này, sau đúng một tháng nữa, hai người tiến hành một trận quyết đấu, ai thua sẽ phải từ bỏ dã tâm, à không, ái tâm đối với Hoa tiên tử! Dứt khoát một lần, không ai buồn phiền, Lâm công tử có dám không?

Lời vừa mới dứt, gương mặt Lâm Khô lập tức trở nên đặc biệt khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 197: Rời đi

Lâm Khô không phải kẻ ngu ngốc, hắn mặc dù kiêu căng ngạo mạn, là một tiểu bá vương đích thực ở Trại Lam thành này, nhưng nếu nói hắn không có não thì quá sai lầm.

Ngày hôm nay hắn muốn đến bến cảng này đương nhiên không chỉ để diễn trò cho người khác xem kịch. Ai cũng biết hắn yêu thích Hoa Lan Nhi, nhưng không mấy người biết người mà nàng ta ái mộ lại chính là cựu thù của hắn, Ngụy Tác. Hắn biết hôm nay Ngụy Tác sẽ trở về đảo, vì vậy cố tình đến gây chuyện với Hoa Lan Nhi, mục đích chính là ép Ngụy Tác tỏ thái độ.

Nếu Ngụy Tác chứng kiến cảnh nam tử khác tỏ tình với nữ nhân của mình mà vẫn im lặng nín nhịn, vậy thì không cần hắn phải làm gì thì mối tình này chẳng mấy mà tan vỡ. Còn nếu Ngụy Tác dám vô lễ với hắn, hắn sẽ nhân cơ hội này mà phé luôn gã cựu thù, bỏ đi một mối lo trong lòng.

Nhưng không ngờ từ đâu lại xuất hiện một gã chen chân vào, bề ngoài là lên tiếng ủng hộ nọt hấn, nhưng thực chất là đang muốn ép hấn. Thanh âm của đối phương không lớn, nhưng không hiểu tại sao lại khuếch tán rất xa, khiến tất cả đều nhìn nhìn về phía này.

- Ủa, là Mộc thảo Lâm Khô sao? Đến bến cảng làm gì vậy?

- Người không biết Lâm Khô vốn rất ái mộ Hoa Lan Nhi của Hoa gia sao? Nhưng lại có tranh chấp với ai vậy? Gã kia nhìn quen quá!

- Hình như là Ảnh bộ Ngụy Tác của Ngụy gia thì phải!

- Nếu vậy thì không có gì khó hiểu! Lâm Khô và Ngụy Tác vốn dĩ bất hòa, thường xuyên tranh đấu, ở Trạm Lam thành không ai không biết!

- Nhưng mà ta không nghe nhầm đấy chứ, hai người này định quyết chiến giành nữ nhân? Ngụy Tác cũng ái mộ Hoa Lan Nhi sao?

- Ha ha, để xem Lâm Khô có nhận lời hay không!

Bến cảng vốn dĩ rất lớn, cho dù đám người Lâm Khô tụ tập trước thuyền của Hoa Lan Nhi thì cũng không quá mức gây chú ý, nhưng bây giờ đã có rất nhiều người nhìn về phía này rồi, những tiếng cười cợt khiến Lâm Khô bắt đầu cảm giác được áp lực.

Vốn dĩ hấn đến bến cảng này đến ép Ngụy Tác chiến một trận, nhưng giờ đối phương chủ động hẹn quyết chiến khiến hấn nảy sinh cảm giác không nắm chắc, cười lạnh nói:

- Một tháng sau? Tại sao không phải ngay bây giờ?

Ngay bây giờ? Ngay ngay cái con mẹ người! Linh Phách hậu kỳ đấu với viên mãn giả, chênh nhau một cấp nhỏ nhưng khác nào trời với đất, chỉ có kẻ điên mới nhận lời. Khí tức đối phương tuy pháp phù, rõ ràng là mới đột phá, nhưng cũng không phải một gã hậu kỳ có thể chống lại.

Đương nhiên chữ thì cũng chỉ chữ trong đầu mà thôi, ngoài mặt Việt vẫn nở một nụ cười hiền lành nhất giải thích:

- Hoa tiên tử là hạng người gì chứ, trận chiến quyết định tư cách theo đuổi người ngọc, đương nhiên phải có thời gian chuẩn bị và tuyên truyền, làm sao có thể qua loa chứ? Lâm công tử cho rằng đây là tranh chấp cô nương trong mấy thanh lâu mà người vẫn hay đến hay sao?

- Người...

Lâm Khô thực sự nổi giận, nhưng không vội vàng bộc phát, chuyển ánh mắt nhìn về phía Ngụy Tác, nhìn đi nhìn lại vẫn thấy tu vi đối phương là Linh Phách hậu kỳ, mà hấn vừa mới bước vào viên mãn, nếu lúc này giao chiến hấn đảm bảo có thể đem họ Ngụy phế đi.

Tuy nhiên nếu đợi một tháng sau, Ngụy Tác cũng trở thành viên mãn giả, đến lúc đấy ai phế ai cũng thật khó mà nói, không cẩn thận rất còn có thể ảnh hưởng đến căn cơ. Nếu đã không có tác dụng thì không cần phải lao đầu theo, dùng thời gian nâng cao tu vi là thượng sách hơn cả.

Những biểu lộ trên gương mặt được Lâm Khô che giấu rất kỹ, chẳng ai biết hấn nghĩ gì, nhưng thái độ ngập ngừng thì không thể giấu được con mắt già đời của Việt, hấn lập tức tấn công:

- Lâm công tử danh tiếng lẫy lừng chẳng nề không dám chiến hay sao?

- Hừ, ta cũng không muốn dùng cách đó để chiếm được trái tim Lan Nhi!

Lâm Khô hừ lạnh, hấn không muốn hẹn quyết chiến nhưng cũng không thể trực tiếp từ chối, quay sang nói với thiếu nữ ở trên đầu thuyền:

- Lan Nhi, chỉ có ta mới xứng với nàng thôi! Chờ ta tiến vào Bước thứ hai, trở thành đệ tử hạch tâm của Diệt Sinh Cung, nhất định sẽ hỏi cưới nàng!

Nói xong hấn quay người bước đi, thái độ dứt khoát đến không ngờ, nhưng chỉ được mấy bước thì đột nhiên dừng chân quay đầu lại, có điều mục tiêu không phải Hoa Lan Nhi, mà lại là gã thanh niên đang đứng bên cạnh Ngụy Tác. Ánh mắt thâm trầm lóe lên tia sáng lạnh lạnh, sau đó thì quay người đi hấn.

Đám thanh niên đi cùng hấn ngơ ngác nhìn nhau, rất nhanh chóng đuổi theo.

- Ui trời ơi tưởng có kịch hay để xem!

- Chắc chắn, lãng phí thời gian quá!

Tiệc tan bắt ngờ, đám đông bu lại chờ xem kịch cũng mau chóng tản ra, cũng nhanh như khi họ tụ tập lại vậy.

Chỉ có đám người Ngụy gia là cảm thấy trút bỏ được gánh nặng, Ngụy Trung thở dài, một trận quyết chiến không phải là thứ lão muốn. Thua, Ngụy Tác ắt sẽ rất thảm, còn thắng, lửa giận của Lâm gia không phải bọn họ có thể chịu đựng.

- Bước thứ hai sao?

Ngụy Tác khẽ lăm bắm, nhìn theo bóng dáng của Lâm Khô mà lòng hần cảm thấy vô cùng nặng nề. Đã từng là đối thủ một mất một còn, nhưng đối phương đang dần dần vượt lên trên, viên mãn giả hần có thể đuổi kịp, nhưng Bước thứ hai là một thứ gì đó thật sự áp lực.

- Huynh đệ, sợ rồi à? Người tỏ ra mềm yếu như vậy, e là sẽ khiến mỹ nhân phải buồn lòng đấy!

Việt đưa tay lên vỗ vai Ngụy Tác, tay còn lại thì chỉ về phía đám mỹ nữ trên thuyền, cười nói.

- Bằng hữu, vừa rồi đa tạ người!

Ngụy Tác cũng là kẻ cơ trí, vừa nãy hần xúc động nên không kịp nhìn ra tu vi của Lâm Khô, thiếu chút nữa rơi vào tròng, nếu không có vị bằng hữu mới quen này, hạ tràng e là rất thảm.

- Huynh đệ, đi sẵn bản giúp gia tộc thêm thu nhập là việc tốt, nhưng tu vi mới là chính đạo! Tu vi người mạnh, còn lo gia tộc không phồn vinh, còn phải lo người thương bị kẻ khác chà đạp sao?

Việt nhún vai, tranh thủ nhồi nhét chút đạo lý vào đầu người trẻ tuổi này. Có gia đình thì trên người sẽ có thêm gánh nặng, nếu là gia tộc thì ràng buộc lại càng lớn hơn. Như hần lại hay, độc lộ độc nhân, phong vân một cõi, chẳng có gì níu chân hần cả.

Chỉ có điều mấy lời sáo rỗng vớ vẩn đó của hần không ngờ lại có tác dụng, như một chiếc búa gỗ vào đầu của Ngụy Tác, khiến hần như tỉnh khỏi cơn mộng mị, lập tức chấp tay nói:

- Đa tạ! Lần này ta sẽ trở lại tông môn bề quan, không vào Cực cảnh quyết không xuất quan!

- Không có gì! Huynh đệ, kịch cũng đã tan, ta cũng phải cáo từ thôi!

- Bằng hữu, người không đến Lâm gia làm khách sao? Người mới tới Mê Thất Đảo này, chưa quen thuộc, có lẽ...

Việt giờ tay lên ngăn đối phương lại, sau đó vỗ vai cười nói:

- Bữa tiệc nào rồi cũng tàn, Mê Thất Đảo này ta sẽ tự tìm hiểu! Huynh đệ, non xanh còn đó, nước biếc chảy dài, sau này gặp lại!

Nói xong hần không cho đối phương cơ hội nói thêm, lập tức quay người bước đi, bộ dáng phong lưu tiêu sái khiến không ít thiếu nữ trên thuyền tìm đập tình thích, hết như một người lữ khách luôn luôn cô độc trên hành trình.

- Tác, đó là ai vậy?

Thanh âm quen thuộc vang lên bên tai, Ngụy Tác thu hồi ánh mắt, quay sang nhìn nữ tử xinh đẹp đã tới bên cạnh hần từ khi nào, cười đáp:

- Một bằng hữu từ đến từ bên ngoài, đi nhờ thuyền của ta lên đảo! Một vị hảo bằng hữu của ta!

- Hần không về Lâm gia sao?

Hoa Lan Nhi nhún mày hỏi.

- Không, hần đúng là một lã khách độc lộ, ung dung tiêu sái...Lan Nhi, có chuyện gì vậy?

Ngụy Tác cười đáp, nhưng rất nhanh chóng nhận ra biểu cảm trên gương mặt của Hoa Lan Nhi, dừng lời hỏi.

- Bằng hữu của người đã đắc tội với Lâm Khô, giờ lại bỏ đi một mình như vậy, ta e là...

Hoa Lan Nhi không nói hết câu, nhưng ý tứ thì đã quá rõ ràng rồi, Ngụy Tác lập tức xoay người đuổi theo, chỉ có điều được trăm bước thì hần dừng lại, bởi vì bóng dáng lã khách đã biến mất rồi.

- Bằng hữu, hy vọng người không có chuyện gì! Nếu người chết, ta sẽ huyết tẩy Lâm gia, báo thù cho người!

Gần như ngay lập tức, ở phía xa, một tiếng hất xì vang lên, đi sau đó là thanh âm chửi bới không chút e dè:

- Móa, kẻ nào dám nguyên rủa ta? Ta kháo!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 198: Xiên bốn

Phía sau truyền đến những thanh âm xé gió, Việt khẽ lắc đầu, hần đã có hạ thấp bước bộ mà đối phương vẫn chưa thể đuổi kịp, bèn dừng hẳn lại, ngồi xuống một tảng đá ở gần đó.

Giữa trưa, ánh mặt trời chiếu tại cả vùng đất, bốp méo không khí, đứng xa xa nhìn đều mơ hồ.

Khoảng độ mười phút sau, có bốn người xuất hiện, ngay lập tức bao vây lấy gã thanh niên đang ngồi vắt vẻo trên tảng cự thạch nhẵn bóng.

- Tiểu tử, không chạy nữa hả? Mệt rồi sao?

Bốn người này đều ở độ tuổi trung niên, là bốn gã viên mãn giả hàng thật giá thật, hoàn toàn không chút thua kém so với Ngụy Trung. Một trong bốn người nở nụ cười tàn nhẫn nói:

- Tiểu tử ngươi cũng lâu cá lắm, thiếu thành chủ chỉ mới vừa ra lệnh điều tra ngươi thì ngươi đã bỏ trốn rồi!

“Bỏ trốn?” Việt khẽ nhủ mày, định lên tiếng phản bác nhưng đối phương không để cho hần nói, một người khác đã nói chen vào:

- Chỉ có điều ngươi đã phạm sai lầm lớn! Nếu ngươi vẫn ở lại Lâm gia thì bọn ta cũng chẳng làm gì được ngươi!

- Lão già Bước thứ hai kia cũng sắp ngổm rồi, Lâm gia tồn tại chẳng được bao lâu nữa đâu, ở lại Lâm gia cũng chẳng giúp được gì cho hần cả!

- Tiểu tử, có trách thì trách ngươi dám xen vào chuyện của thiếu thành chủ! Xuống suối vàng cũng đừng trách Trạng Lam tử quái bọn ta!

Bốn trung niên nhân kẻ tung người hứng vô cùng thuần thực, hiển nhiên đã gắn bó với nhau trong thời gian dài mới có được sự ăn ý như vậy. Nhưng có điều bị người khác chặn họng không cho nói là cảm giác không dễ chịu chút nào, nhất là đối với một gã hoạt ngôn như Việt.

- Này này, các ngươi tưởng ăn chắc ta rồi sao?

Việt rời khỏi tảng cự thạch, ánh mắt đảo qua bốn người đang bao vây lấy mình, chỉ là bốn gã viên mãn giả khiến hần có chút thất vọng, đành lắc đầu cười nhạt.

Thành thật mà nói, hần lủi nhanh như vậy một phần đúng là do e ngại Lâm gia. Ngụy gia có một vị Bước thứ hai tọa trấn, vậy mà vẫn sợ Lâm gia như sợ cọp, từ đó có thể thấy tiềm lực mạnh mẽ của Lâm gia, có thể là một vị Tiêu Trưởng, thậm chí là Bình Hoành, hần không có khả năng chống lại, không e ngại chút nào thì đúng là nói dối.

Nhưng hần trước giờ không nhận phần thiệt bao giờ, nếu Lâm thiếu thành chủ kia dám sai người truy theo, hần cũng không ngại tặng cho Lâm gia một phần đại lễ. Nhưng chỉ là bốn vị viên mãn giả, chưa hần có thể khiến Lâm gia tổn thương bao nhiêu, thực sự khiến hần có chút thất lạc.

- Tiểu tử, xem bộ dáng tự tin của ngươi, hần cũng là viên mãn giả! Nhưng cho ngươi hay, viên mãn giả cũng phân chia đẳng cấp. Bọn ta đều là tồn tại vô địch bên trong viên mãn giả, bốn người hợp lại, dù là cường giả Bước thứ hai cũng chưa hần có thể đánh bại!

Bốn trung niên nhân cười lạnh, trong mắt bọn hần, tiểu tử này đã là cá nằm trong chậu, chìm ở trong lồng, dù có tài phép đến mức nào cũng chỉ biết chờ giết thịt mà thôi.

- Được rồi không tốn thời gian nữa, ba huynh áp trận, để ta bắt giữ tiểu tử này về phục mệnh! Bạo Lôi quyền!

Lôi vừa dứt, thân thể cũng động, một quyền hung hăng hướng phía tiểu tử ở trung tâm oanh đi qua, quyền kinh ngang trời cao, ba người còn lại lập tức tản lui lại trấn giữ ba phía tạo thành vòng vây dù là côn trùng cũng khó lọt qua.

- Không biết lượng sức!

Việt cười lạnh, hần tung ra một quyền, không có bất kỳ ba động gì, cũng chẳng có kỹ xảo phức tạp gì, chỉ là một quyền hết sức tầm thường mà thôi.

Oanh!

Hai nắm đấm hung hăng đụng vào nhau, thế nhưng chẳng có chấn động nào bắn ra, vô tận quyền áp lập tức biến mất vô tung vô ảnh, lôi bạo kịch liệt cũng tắt ngấm, không gian trở nên yên tĩnh lạ kỳ.

Chỉ có Lôi Lan là có thể cảm thụ được sự kinh khủng lúc này, toàn thân hần bị vô số kinh lưu bóp nghẹt, các kinh mạch căng phồng sắp sửa phát nổ, hần như đang lạc trong cơn bão không có lối về, không, nói đúng hơn, cơ thể hần chính là địa bàn bị cơn bão quét qua.

- Lôi Lan!

Ba trung niên nhân đang áp trận nhận ra tình hình bất ổn, lập tức xuất động, ập đến nhanh như măng xà vồ mồi. Chỉ tiếc rằng nhanh đến thế chứ nhanh nữa e rằng cũng không kịp mất rồi, bởi vì ngay khi họ vừa động, cơ thể của gã đồng bạn đã bị một lực lượng vô hình vụn nát thành trăm mảnh.

Tiếng kêu thảm thiết của đồng bạn lọt vào tai khiến ba trung niên nhân trở nên kích động, một gã viên mãn giả tối đỉnh bị một quyền oanh chết, thực lực của đối phương đã đạt đến mức nào rồi, ba người họ có thể chống lại hay không? Họ không đủ lý trí để suy xét những chuyện đó, chỉ muốn xông tới đánh đối phương thành bã để tiết hận.

Lôi Lan bị xé thành trăm mảnh, nhưng máu thịt không bắn ra tứ tung mà hợp lại thành một vòng xoáy lan rộng ra bốn phương tám hướng, rất nhanh chặn trước mặt ba người đang ập vào.

Ba trung niên nhân đồng loạt tung ra một chiêu mạnh nhất mà bình sinh bọn họ có thể đánh ra được, muốn phá tan huyết toàn đang lan rộng kia, thế nhưng bọn họ còn chưa chạm vào, thì cơ thể đã bị vụn nát thành vô số mảnh.

Những tiếng kêu thảm thiết vang lên, đến tận khi chết ba người vẫn không tài nào hiểu nổi, vòng xoáy máu còn chưa lan tới, thế quái nào mà họ đã trúng phải sát chiêu được.

- Ha ha, một quyền xiên bốn luôn! Để tránh cho xuống dưới đó Diêm vương hỏi bốn tên gốc các ngươi không biết đáp sao, dù chết rồi nhưng ta cũng xin được giới thiệu, chiêu vừa lấy mạng các ngươi có tên là Phong Sinh Thủy Khởi, phiên bản nâng cấp! Tiếc là các ngươi chưa đủ thực lực giúp ta thử chiêu một cách hoàn hảo nhất!

Phong Sinh Thủy Khởi là quyền thức đầu tiên mà Việt nghĩ ra, có sự kết hợp của ba bộ ấn pháp cung hoàng đạo, vốn dĩ là niềm tự hào lớn của hắn, nhưng khi đạt được Lưu Pháp trong Lưu Tông di địa, hắn mới nhận ra quyền thức của mình ngay cả rác rưởi cũng không bằng.

Lưu Pháp nói rất rõ về mối quan hệ của gió và nước, tương hỗ và đập, không ngừng kích phát, tạo nên những dòng vận động có sức tàn phá khủng khiếp, một dòng hải lưu trên biển có thể nhấn chìm cả một chiến đội, hay một chiếc vòi rồng có thể biến cả thành phố thành bình địa.

‘Linh’ và ‘Khí’, cũng giống như gió và nước vậy, nếu như nắm vững mối liên hệ giữa hai loại quy tắc này, thuần thực tạo ra sự tương tác hợp lý, có thể tạo ra sức phá hoại không lồ với tài nguyên tiêu hao ở mức thấp nhất.

Những dòng vận động vô hình với cường độ yếu ớt, có thể hủy diệt cả nền văn minh. Nước chảy róc rách, nhưng thời gian dài có thể biến sỏi nhỏ thành đại hà. Gió thổi dịu hời, nhưng sau trăm ngàn năm có thể biến núi lớn thành đồng bằng.

Quãng thời gian trôi theo dòng sông dưới lòng đất không lãng phí vô ích, hắn một mặt đối phó với Nguyệt Tu Hoa, một mặt dồn tâm sức nghiên cứu Lưu Pháp, kết hợp với bốn bộ ấn pháp cung Hoàng đạo, thêm mấy ngày trên thuyền của Ngụy gia, cuối cùng thành công nâng cấp quyền thức Phong Sinh Thủy Khởi.

- Khí động linh xuất, linh lưu khí toàn, cùng với sự khuếch đại của Song Ngư ấn và khả năng gia tốc tương tác của Nhân Mã ấn, một quyền Phong Sinh Thủy Khởi này của ta, hoàn toàn xứng đáng là Linh cấp Quyền thức!

Trước đó hắn vẫn tự hỏi phía trên Tuyệt phẩm linh thuật được gọi là gì, nhờ Nguyệt Tu Hoa mà hắn hiểu được, hệ thống phân cấp linh thuật không đơn giản như hắn vẫn thấy ở Nam Phong vực. Trước kia vẫn gọi là thượng phẩm, cực phẩm linh thuật, nhưng cách gọi đó là chưa đầy đủ, phải là Phẩm cấp thượng phẩm mới đúng.

Linh thuật được chia làm tứ cấp: Thiên, Địa, Linh, Phẩm, mỗi cấp lại được chia làm ngũ phẩm, trong đó Phẩm cấp là linh thuật dành riêng cho Đệ nhất bộ, mặc định bỏ đi hai chữ Phẩm cấp này. Linh cấp linh thuật, là linh thuật của cường giả Bước thứ hai và Bước thứ ba, một thức Phong Sinh Thủy Khởi này hoàn toàn có thể đặt vào hàng ngũ Linh cấp.

- Chết tiệt, mấy tên khốn kiếp này chết quá nhanh, không kịp hỏi đường đến tòa thành gần nhất!

Hắn xa rời thành thị phồn hoa đã lâu, cũng nên trở lại, tránh cho tinh thần xảy ra vấn đề, Trạm Lam thành ở gần bến cảng nhất nhưng hắn không thể vào rồi, cần phải tìm một tòa thành khác.

Cũng chẳng có vấn đề gì to tát, trên đảo có rất nhiều người, Việt tiếp tục đi theo hướng đã chọn, không bao lâu thì gặp được nhân loại, hỏi đường đến tòa thành gần nhất.

Việc trước mắt của hắn là vào thành, tìm quán rượu, tìm thanh lâu, tìm sông bạc, giải tỏa hết những bí bách trong người, sau đó mới bắt đầu hòa vào cuộc sống trên Mê Thất Đảo này.

Tu giả cao cao tại thượng, xa rời những dục vọng phàm trần, nhưng hắn thì không làm được như vậy.

Nếu bị gò ép theo khuôn khổ của tu giả, không được làm những việc mình thích, vậy thì trường sinh cũng có ý nghĩa gì? Kẻ có thực lực, thích làm gì thì làm, đó chính là mục đích của hắn.

Nếu mất đi sự tự do trong tinh thần, hắn thà không làm tu giả trường sinh, cũng như một câu hát mà hắn rất yêu thích ở quê hương:

- Thà làm con kiến tự do còn hơn là chúa sơn lâm ở trong cũi...

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Đấu giá

Trưa ngày thứ ba, Việt tỉnh dậy với một tinh thần tràn đầy sảng khoái. Năng lượng tích cực tràn ngập khắp cơ thể khiến bao nhiêu mệt mỏi tích tụ thời gian vừa qua đều biến mất như làn khói, không để lại chút dư âm nào.

Rời khỏi khách sạn, Việt tiến vào một lầu lớn ở ngay gần đó, cũng chính là lầu mà đêm hôm kia hắn đã ăn uống, thức ăn không chỉ phong phú mà còn được chế biến rất ngon, trù nghệ thực sự vô cùng khá, đặc biệt là có những món cực lạ, có thể coi là đặc sản ở Mê Thất Đảo này.

- Khách quan, ngài lại đến! Thật xin lỗi ngài, Tầng lầu có chút đông khách, cả bốn tầng đều không còn bàn trống!

Tên tiểu nhị rất nhanh nhẹn, ngay lập tức nhận ra vị khách đến tầng lầu hai hôm trước, nhiệt tình chào hỏi. Tên tiểu nhị cũng là tu giả, tu vi thấp nhưng vẫn là một gã tu giả, đương nhiên trí nhớ so với phạm nhân thì tốt hơn rất nhiều.

- Vậy còn tầng 5 thì sao?

- Tầng 5 vẫn còn chỗ, tuy nhiên...

Tên tiểu nhị tỏ ra ngập ngừng khó xử, hắn không nói hết câu nhưng ý tứ đã hết sức rõ ràng: khách quan à người tuổi gì mà đòi lên tầng 5 ngồi, nơi đó không dành cho những kẻ như người đâu.

Về cơ bản thì các tầng lầu dành cho tu giả đều phân tầng dựa theo tu vi, Việt không tỏ ra khí tức đặc trưng của Đệ nhị Bộ nên tên tiểu nhị cho rằng hắn là một gã Linh Phách giả, vì vậy đêm hôm trước đã xếp hắn ngồi ở tầng 4. Cũng không thể trách được vì Việt cũng chẳng giải thích gì, với hắn thì ngồi đâu cũng vậy thôi, ngồi với mấy gã tu vi kém có khi lại càng thoải mái hơn.

Nhưng giờ không còn chỗ nữa rồi, Việt đành phải thể hiện chút ít. Một cỗ khí tức mạnh mẽ của cường giả Bước thứ Hai khẽ tản ra rồi biến mất, nhưng cũng đủ khiến tên tiểu nhị hoảng sợ ngồi phịch xuống đất, cả người toát mồ hôi như suối. Một trung niên nhân phát hiện ra động tĩnh nơi này lập tức tiến đến hỏi han, hắn chính là chương quầy, sau khi rõ ràng định trách mắng tên tiểu nhị thì Việt lên tiếng ngăn cản:

- Không phải lỗi của hắn, là do ta ẩn giấu tu vi! Giờ ta có thể lên lầu 5 được rồi chứ?

- Dạ được, mời đại nhân!

Hai người một trước một sau tiến lên tầng 5. Đi qua bốn tầng kia, quả nhiên đúng như tên tiểu nhị nói, không còn thừa một ghế trống nào chứ đừng nói đến bàn trống. Điều này khiến Việt cảm thấy khó hiểu, lúc này đã quá trưa từ lâu, tại sao vẫn đông như vậy chứ? Mấy hôm trước hắn vào tầng lầu vừa đúng lúc sau hoàng hôn mà còn không đông như này.

Nhưng khi đến tầng năm, Việt càng bất ngờ hơn nữa, bởi vì có tới bảy thực khách, chính là bảy vị cường giả Bước thứ hai hàng thật giá thật. Bảy người, có vẻ không nhiều, nhưng tòa thành này có bao nhiêu tầng lầu chứ, hơn nữa không phải ai cũng vào tầng lầu ăn uống, như vậy trong thành hiện tại có thể có tới vài chục vị cường giả Bước thứ hai.

- Chương quầy, đã qua bữa trưa từ lâu, nhưng sao vẫn đông như vậy? Ngay cả Đệ nhị Bộ cũng có tới bảy vị?

Ngồi xuống một chiếc bàn ở cạnh cửa sổ, Việt lên tiếng hỏi.

Trung niên chương quầy nghe vậy thì có chút nghi hoặc, lẽ nào gã này từ trên trời rơi xuống hay sao mà hỏi như vậy? Tuy nhiên tu vi của đối phương không cho phép hắn tỏ thái độ khinh nhờn, lập tức cung kính đáp:

- Đại nhân, hai ngày nữa Đông Hồ thành này sẽ tổ chức 1 buổi đấu giá cỡ lớn, vì vậy mới hấp dẫn tu giả từ bốn phương tề tụ về đây!

- Buổi đấu giá sao? Trùng hợp như vậy?

Việt không khỏi nảy sinh hứng thú, hắn vừa đến tòa thành bầy thì diễn ra một buổi đấu giá cỡ lớn, đúng là có duyên.

- Là phòng đấu giá nào vậy?

- Là phòng đấu giá của Vạn Yêu Thương Hội ở phía Tây thành!

- Thì ra là Vạn Yêu thương hội, nếu vậy thì đương nhiên...người vừa nói gì? Vạn Yêu thương hội sao?

- Vâng, là Vạn Yêu thương hội!

- Chính là Vạn Yêu thương hội?

- Cái này...

Trung niên chương quầy bị hỏi đến mức hồ đồ, bắt đầu có chút đầu hoa chân run, hắn thực sự muốn cho gã khách này một cái tát, nhưng lý trí vẫn giúp hắn có thể tỉnh táo đáp:

- Đại nhân, chính là Vạn Yêu thương hội, hầu như mỗi tòa thành lớn đều có phân bộ, nghe nói ngay cả Tam cung Lục viện cũng phải nể mặt vài phần!

- Được rồi, người lui đi! Mau chóng mang đồ ăn lên!

Việt hạ lệnh trực khách, sau đó chìm vào những suy nghĩ của riêng mình. Nhất phẩm thế lực quả nhiên là nhất phẩm thế lực, một nơi cường giả Bước thứ Tư cũng không thể rời đi như Mê Thất đảo này cũng có thể vươn vòi bạch tuộc đến. Hiển nhiên chủ sự của Vạn Yêu Thương Hội ở Mê Thất Đảo này ít nhất cũng phải Đệ tứ Bộ, đương nhiên so với vị đảo chủ kia còn khủng bố hơn nhiều.

- Đã là buổi đấu giá của Vạn Yêu thương hội vật phẩm chắc chắn không tầm thường! Đẳng nào cũng rành, thử đến xem thế nào!

Sáng sớm ngày thứ ba, sau một đêm yên lặng, Đông Hồ Thành bộc phát ra sức sống kinh người, một dòng người như nước lũ hội tụ tới khu vực thành Tây. Trên đường đi cường giả lại càng nhiều, từng nhóm, từng đoàn di động rất nhanh như đàn kiến đen vậy.

Khi Việt đi tới Vạn Yêu Thương Các, không khỏi lộ vẻ sợ hãi. Chi là đại môn thôi đã có thể so với tòa tháp mười tầng, thậm chí còn cao hơn rất nhiều, khí thế uy vũ. Mà kiến trúc đỉnh phòng đấu giá chỉ ít vượt lên trăm mét, theo kiểu mái vòm. Phòng đấu giá rộng lớn như vậy hẳn cũng chưa từng gặp qua, so sánh với nơi này, những phòng đấu giá ở Nam Phong vực, so với nhà tranh cũng không sai biệt lắm.

- Tôn thượng, mời ngài đi theo chúng tôi!

Một nữ nhân viên xinh đẹp đơn đả tiếp đón, dẫn Việt tiến vào đấu giá trường.

Đấu giá trường có tổng cộng năm tầng, với lối kiến trúc đấu trường thông thường, bao gồm chỗ ngồi bình thường và phòng riêng. Ba tầng đầu là chỗ ngồi bình thường, dành cho đám tu giả Bước thứ nhất. Hai tầng còn lại là những phòng khách quý, trong đó tầng bốn dành cho những kẻ lắm tiền, còn tầng năm dành riêng cho cường giả Bước thứ hai.

Việt tiến vào một căn phòng khách quý ở tầng năm, thân phận hắn có, tiền đối với hắn cũng không thành vấn đề, vì vậy chẳng việc gì phải ngần ngại cả.

- Mỹ nhân, phục vụ đại gia chu đáo, đảm bảo có thưởng lớn!

Sau khi an vị trên chiếc ghế dài với tư thế nửa nằm nửa ngồi quen thuộc, Việt lập tức rút linh tỳ ra thưởng cho nữ nhân viên, thâm ý của hắn rất rõ ràng, chỉ cần không phải kẻ ngu hiển nhiên sẽ biết lựa chọn thế nào cho hợp lý nhất.

Vừa hưởng thụ sự phục vụ chu đáo nhất, Việt vừa quan sát những căn phòng khác trên tầng năm, đương nhiên cũng không phải hành vi suy đồi đạo đức gì, chỉ là xoa bóp toàn thân, rồi dứt hoa quả mà thôi.

Mỗi phòng khách quý đều có kết giới ngăn chặn thần thức, vì vậy không thể nào biết được bên trong là ai, nhưng khí tức cường giả thì không lẫn vào đâu được, bên trong đấu giá trường lúc này có tới vài chục vị cường giả Bước thứ hai, vô hình chung tạo nên sự đối kháng khí thế khiến không gian trở nên chật chội.

Vài chục vị cường giả Bước thứ hai này, trong đó có cả Việt, hiển nhiên là những diễn viên chính trong buổi đấu giá ngày hôm nay, bởi vì một món đồ mà họ mua đã giá trị gấp không biết bao nhiêu lần những bảo vật dành cho tu giả Bước thứ nhất.

Đương!

Khoảng chừng nửa canh giờ trôi qua, đấu giá trường đã gần kín chỗ ngồi, thì một thanh âm quen thuộc vang lên thu hút toàn bộ sự chú ý của mọi người.

Trung tâm đấu giá trường chính là đấu giá đài cực kỳ cao, khoảng ở giữa tầng hai và tầng ba, lúc này đã xuất hiện một lão giả mặt mũi hồng hào, tay cầm theo một cây búa nhỏ, dù mọi người đều đã nhìn tới nhưng lão vẫn tiếp tục gõ lên đài bán đấu giá một lần nữa.

Đương!

- Các vị an tĩnh, đấu giá hội chuẩn bị bắt đầu!

Lời nói vừa dứt, những tiếng ồn nhanh chóng giảm bớt, bởi thời khắc mà tất cả mọi người chờ đợi đã đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 200: Đấu giá (tiếp)

Hài lòng gật đầu, lão giả lộ vẻ tươi cười nói:

- Bàn nhân Liêm Ca là đầu giá sư của đầu giá hội lần này. Hoan nghênh các vị tham gia đầu giá hội do Liêm mỗ chủ trì, ta tin tưởng, chuyến đi này của mọi người thu hoạch nhất định không tệ!

- Được rồi Liêm lão đầu, không cần nói mấy lời sáo rỗng nữa!

- Đúng đó! Mau bắt đầu ngay đi Liêm lão đầu!

Những thanh âm thúc giục vang lên, hiển nhiên Liêm Ca không phải nhân vật vô danh mà đã nhẵn mặt với mọi người. Liêm Ca cũng không vì thế mà phật lòng, mọi người càng gấp lão càng thấy vui, lớn tiếng tuyên bố:

- Được rồi, không nhiều lời vô ích nữa, hiện tại đầu giá hội chính thức bắt đầu, kiện vật phẩm đầu tiên bán đầu giá lên đài!

Nhất thời, hai thiếu nữ vóc người duyên dáng, khuôn mặt xinh đẹp cùng khiêng một chiếc bàn gỗ đi lên trước đài bán đầu giá.

Mở ra khăn trùm trên bàn gỗ, bên trên bày một kiện áo giáp tạo hình cổ xưa. Màu sắc áo giáp xanh đen, tràn đầy lưu quang. Mặt trước có một phù điêu đầu sói, có vẻ thập phần khí phách, cùng lúc đó, một cỗ uy áp kinh người toả ra.

- Kiện vật phẩm bán đầu giá đầu tiên là Tuyệt phẩm phòng ngự linh binh Kim Lân Khai. Các vị, không cần trình bày nhiều, giá khởi điểm là hai trăm vạn linh tệ, mỗi lần tăng giá không dưới năm vạn. Đầu giá bắt đầu!

Thanh âm của Liêm Ca vừa kết thúc, ngay lập tức vô số tiếng báo giá vang lên, tuyệt phẩm phòng ngự linh binh, thực sự có thể khiến người ta điên cuồng.

Việt không biết phải nói gì, vật phẩm đầu tiên đã là một Tuyệt phẩm linh binh, có thể khiến cường giả thứ hai cũng phải thêm muốn, hơn nữa lại là phòng ngự linh binh, so với những linh binh công kích thì có giá trị cao hơn nhiều, viên mãn giả Đế nhất Bộ chưa chắc đủ gia tài để sở hữu. Nhiều viên mãn giả bị vây trong nước sôi lửa bỏng, có người thậm chí ngay cả Tuyệt phẩm công kích linh binh cũng không có, càng không nói tới phòng ngự linh binh quý giá hơn nhiều.

- Hai trăm năm mươi vạn!

- Hai trăm bảy mươi vạn!

- Ba trăm vạn!

Công phu vài lần chớp mắt, giá bán Kim Lân Khai từ hai trăm vạn linh tệ đã tăng lên tới ba trăm vạn, hơn nữa vẫn đang tiếp tục tăng thêm. Cuối cùng, một gã viên mãn giả giàu có dùng năm trăm hai mươi vạn linh tệ thu về tay.

Theo thời gian trôi qua, bảo vật xuất hiện trên đài bán đầu giá càng phát ra hiếm thấy. Một ít bảo vật nhìn như bình thường, thậm chí khiến cho mọi người tranh nhau tăng giá, khiến bầu không khí sôi nổi vô cùng. Rất nhiều người đều hưởng thụ cảm giác vui sướng tiêu tiền như nước này.

Việt thì vẫn nằm yên hưởng thụ, về cơ bản là chưa có mấy vật phẩm khiến cường giả Bước thứ hai phải điên cuồng, nên hắn cũng chưa báo giá một lần nào cả.

- Vật phẩm thứ 26, Ngưng Thần Thạch! Có lẽ không ít người chưa từng nghe qua danh tự này, Ngưng Thần Thạch là kết tinh dưới lòng đất, có tác dụng cô đọng nguyên thần, gia tăng khả năng cảm ngộ "Khí" chi quy tắc! Giá khởi điểm một ngàn vạn linh tệ, mỗi lần tăng giá không thấp hơn năm mươi vạn!

Liêm Ca vừa dứt lời, lập tức chấn động toàn trường, không ít người hai mắt tỏa sáng. Từ này đến giờ vẫn chỉ toàn là vật phẩm dành cho Đế nhất Bộ, đến tận bây giờ mới chính thức là sản phẩm dành cho cường giả Bước thứ hai thể hiện.

- Một ngàn một trăm vạn!

- Một ngàn hai trăm vạn!

Tầng 5 này giờ vẫn yên ắng, lúc này trở nên vô cùng sôi động. Những tiếng báo giá vang lên không ngớt, đương nhiên chiến trường này chỉ có cường giả Bước thứ hai mới đủ tư cách tham gia, về phần tu giả Bước thứ nhất thì nghĩ cũng chẳng dám nghĩ.

Nhìn đám cường giả Bước thứ hai đang điên cuồng ra giá, Việt cũng chỉ biết đứng ngoài cuộc chơi mà thôi. Hắn dù sao cũng chỉ là kẻ mới bước vào Đế nhị Bộ, dù đã cướp được giới chỉ của bốn gã viên mãn giả nhưng tài phú đâu đó cũng chỉ gần hai ngàn vạn linh tệ mà thôi. Nhìn đả ra giá trước mắt, chẳng nấy mà vượt qua số tài phú của hắn.

Đương nhiên, dù có đủ tiền thì hắn cũng chẳng tham gia đầu giá, vì việc gia tăng khả năng cảm ngộ "Khí" không giúp được gì cho hắn cả. Thứ hắn cần là linh khí thuần khiết, là thiên tài địa bảo, đập vào thế giới thể tự nhiên tu vi sẽ tăng, chỉ có điều số lượng thì nhiều hơn tu giả bình thường rất nhiều.

Cuối cùng, Ngưng Thần Thạch được một gã Bước thứ hai thu về tay với giá hai ngàn chín trăm vạn linh tệ. Con số lớn hơn Việt nghĩ, nhưng là do hắn thiếu hiểu biết mà thôi. Gia tăng khả năng cảm ngộ "Khí" có thể giúp tu giả đột phá một trình tự, từ Hổ Căn tiến vào Tiêu Trường là bình thường.

Liêm Ca hiển nhiên rất hài lòng với cái giá thu được cho Ngưng Thần Thạch, tiếp tục giới thiệu những vật phẩm tiếp theo. Tất nhiên đều là những bảo vật khiến đám tu giả Bước thứ hai thêm muốn.

Nổi bật nhất là một thanh linh cấp trung phẩm bảo kiếm, được bán với giá hai ngàn ba trăm vạn linh tệ.

Chờ đợi thêm chín lượt đấu giá nữa, Việt mới thấy được thứ mình cần.

- Vật phẩm đấu giá thứ 35, ngũ cấp cao giai linh hoa Long Lý Liên, không cần phải nói nhiều, giá khởi điểm bảy trăm vạn linh tệ, mỗi lần tăng giá không dưới mười vạn!

Đóa Long Lý Liên chỉ mọc ở nơi có hồ nước có đàn ngũ cấp linh thú Long Lý sinh sống, từ trên tầng 5 cũng có thể thấy được từng đoàn tinh hoa lưu chuyển như sóng nước, vô cùng nồng đậm, lập tức khiến đám tu giả Bước thứ hai sục sôi.

- Bảy trăm năm mươi vạn!

Bắt đầu có người ra giá, lập tức kéo theo những người khác.

- Bảy trăm tám mươi vạn!

- Tám trăm vạn!

- Tám trăm năm mươi vạn!

Giá cả liên tục tăng lên, sau khi đạt tới một ngàn hai trăm vạn thì bắt đầu chững lại, số lượng tranh giá còn lại không quá năm người, nhiều kẻ quyết định bỏ cuộc, Long Lý Liên về cơ bản vẫn không thể so được với Ngưng Thần Thạch.

- Một ngàn tám trăm vạn!

Đến tận lúc này Việt mới ra tay, hẳn thích giải quyết dứt khoát, vì vậy chờ giá cả chững lại mới tham gia, một tiếng hét làm kinh người

Lập tức tăng giá như vậy khiến cả đấu giá trường yên tĩnh, những kẻ kiên trì nhất cũng phải lắc đầu nguây nguây. Một ngàn tám trăm vạn cho một đóa Ngũ cấp linh hoa cao giai, con số đó đã vượt qua giá trị của Long Lý Liên mất rồi.

Ném hộp ngọc chứa Long Lý Liên vào trong nhẫn chứa đồ, Việt hài lòng tiếp tục theo dõi buổi đấu giá. Có đóa Long Lý Liên này thế giới thể của hắn nhất định càng thêm lớn mạnh.

- Các vị, vật phẩm áp trực của buổi đấu giá lần này có chút khác biệt, giá khởi điểm chỉ có một trăm vạn linh tệ!

Trên đấu giá đài, Liêm Ca khẽ hắng giọng, dùng ánh mắt thần bí chậm rãi nói ra, lập tức khiến cả đám người chú ý.

- Một trăm vạn linh tệ? Liêm lão đầu, có chuyện gì vậy?

- Trò đùa gì đây? Vật phẩm áp trực mà giá thấp như vậy sao?

Người này hiển nhiên nói ra tiếng lòng của mọi người, hiếu kỳ nhìn phía lão giả họ Liêm.

Đám quan khách ở tầng 4 và tầng 5 thì không có phản ứng gì, dường như đã biết trước về vật phẩm áp trực này.

- Các vị, sở dĩ có giá khởi điểm thấp như vậy, vì có tới ba trăm phân!

Trong phòng đấu giá một mảnh xôn xao.

Liêm Cao đối với loại tình huống này đã có chuẩn bị, nói:

- Được rồi, ta cũng không thừa cơ nữa! Vật phẩm áp trực ngày hôm nay chính là tấm vé thông hành để tiến vào Mê Thất Cổ Địa!

- Mê Thất Cổ Địa? Đó là thứ gì vậy?

Việt khẽ nhíu mày, cúi xuống hỏi nữ nhân viên thương hội đang bóp chân cho mình.

- Đại nhân, Mê Thất Cổ Địa là một mảnh hung địa nổi tiếng của Mê Thất Đảo, nghe nói do bên ngoài được thiên địa chi lực hình thành bình phong bao phủ nên bên trong luôn duy trì được phong mạo của thời thượng cổ, có rất nhiều linh quả thảo dược quý hiếm. Hai năm mới có thể tiến vào một lần, đương nhiên phải có vé thông hành!

- Giá khởi điểm một trăm vạn linh tệ! Đấu giá phần đầu tiên bắt đầu!

Thanh âm của Liêm Cao lại vang lên, việt cũng lập tức đáp lời:

- Ba trăm vạn!

Chương 201: Khởi hành

Nhìn tảng đá bình thường tỏa ra chút khí tức cổ xưa trong tay, không thể tin nổi là nó có giá ba trăm vạn linh tệ, Việt không chút hứng thú ném vào trong nhẵn không gian, tiếp tục quan sát tràng cảnh đấu giá.

Phần Mê Thất cổ thạch thứ hai bắt đầu bán đấu giá, cùng tám vé thứ nhất như nhau, người đấu giá không nhiều lắm, đến ba trăm mười vạn linh tệ, liền dừng lại.

Những phần tiếp theo, giá cũng tăng lên rất chậm, cũng chỉ dao động trên dưới bốn, năm trăm vạn linh tệ mà thôi. Dù sao thì vẫn còn rất nhiều, không cần thiết phải tranh giành người chết ta sống, đẩy giá lên quá cao.

Nhưng sang đến phần thứ năm mươi mốt, tràng diện rốt cục sôi nổi trở lại, tiếng báo giá dần dần nhiều lên, lần đầu đột phá năm trăm vạn, đạt được năm trăm hai mươi vạn linh tệ.

Không ít người có chút hồi hận, sớm biết như vậy, nên tại lúc mới bắt đầu, đoạt lấy một phần, hiện tại muốn mua, giá cả càng kéo lên gấp đôi.

Người thông minh rốt cục để tâm, chuẩn bị đoạt lấy một phần, người do dự không ngừng vẫn chờ đợi. Bọn họ đều chờ tới khi không có ai đấu giá nữa, lấy giá thấp đoạt được. Đáng tiếc, bọn họ không còn có cơ hội này, giá của tám vé tiến vào Mê Thất Cổ Địa vẫn chậm rãi tăng lên, ngẫu nhiên có chút giảm xuống, cũng rất có hạn.

Con người chính là kỳ quái như vậy. Khi cơ hội đến, lại không biết nắm lấy mà chờ đợi một cơ hội tốt hơn mà không biết rằng, cơ hội sẽ không đến lần hai cho những kẻ thiếu quyết đoán.

- Tám trăm vạn!

Có người ra giá tám trăm vạn, khiến kẻ bên cạnh giật nảy mình nói:

- Tên điên, nâng giá lên tám lần như vậy sao?

- Ngụ ngốc! Hiện giờ đã lên tám trăm vạn rồi, nếu không nhanh chóng, một ngàn vạn chưa chắc đã mua nổi đâu!

- Chờ một chút, có thể sẽ nhanh chóng giảm xuống!

- Ngụ ngốc! Cung ít cầu nhiều, lấy đâu ra mà giảm!

Tràng diện rốt cục sôi nổi, ba trăm phần cổ thạch mất thấy còn lại có hơn bốn mươi phần. Lúc này mặc kệ có hồi hận hay không đều không quan trọng nữa rồi, người muốn tự nhiên phải toàn lực đoạt lấy. Những kẻ đứng ngoài, hoặc đã có trong tay, hoặc đều là những kẻ nghèo kiệt xác mà thôi.

- Ta kháo! Phần thứ nhất chỉ có ba trăm vạn linh tệ, sao ngoảnh đi ngoảnh lại đã tăng lên một ngàn vạn rồi!

- Ai bảo người không chịu mua sớm chứ!

- Mẹ nó, phải nhanh chóng thu về tay một tám mới được!

Việt khoái chí nhìn tràng cảnh hỗn loạn trước mắt, ngay từ đầu hắn đã dự đoán được nên mới quyết đoán đập ba trăm vạn mua ngay lập tức. Ba trăm phần nghe có vẻ nhiều, nhưng theo thời gian nhất định sẽ hết, đến lúc đó giá cả nhất định sẽ bị đẩy lên rất cao.

Trên đài bán đấu giá, Liêm Ca mặt mày hớn hờ, tình huống so với lão dự liệu giống nhau như đúc, một lúc đấu giá cả ba trăm miếng cổ thạch, nghe thì có vẻ thất sách khó mà bán được với giá cao, nhưng chính nhờ tâm lý kẻ khác có được mà mình lại chịu thua đã thúc đẩy giá cả leo thang như vậy.

Hơn nữa Mê Thất Cổ Địa, sức hút của nó không hề tầm thường chút nào. Dù người bỏ ra cái giá lớn đến mức nào, nếu vận khí đủ sẽ kiếm được món lợi gấp vài lần ở bên trong mảnh cổ địa kia, tuyệt đối không lỗ!

- Các vị, số lượng vé còn lại ba phần cuối cùng, ba phần qua đi, liền không còn nữa. Phần hai trăm chín mươi tám, bắt đầu đấu giá!

Thanh âm du dương đầy hứng khởi của Liêm Ca vừa dứt, tiếng báo giá vẫn không ngừng, đạt được hơn một ngàn hai trăm vạn, ra giá là một vị tu giả Bước thứ hai.

Hai tám vé còn lại có giá càng cao hơn, một tám thì một ngàn ba trăm vạn, tám cuối cùng lên tới một ngàn năm trăm vạn.

Đầu giá hội kết thúc với sự hài lòng của Vạn Yêu Thương Các.

Lúc này đã là buổi trưa, từ lâu ở Đông Hồ Thành đã kín người hết chỗ, ăn uống linh đình.

Trong buồng ngủ của khách phòng xa hoa, rộng lớn, Việt ngồi xếp bằng trên giường, lấy ra đóa Long Lý Liên to bằng đầu người. Cánh sen trong suốt, có thể thấy rõ từng dòng tinh hoa thiên địa lưu chuyển như cá chép vượt thác.

- Nửa tháng nữa Mê Thất Cổ Địa mở ra, nhờ đầu nuốt Long Lý Liên vào đột phá trình tự tiếp theo bế quan mất mẹ một tháng thì chết dờ!

Việt bắt đầu tính toán đường đi nước bước, nếu vì phục dụng Long Lý Liên mà để lỡ mất cơ hội tiến vào Mê Thất Cổ Địa thì đúng là đáng chết ngàn vạn lần.

- Nhưng tu vi của mình vẫn còn lom dom, nếu xảy ra tranh chấp e là chỉ có chạy mà thôi. Gặp một gã Tiêu Trường già đã không đủ nổi rồi!

Hắn chưa quá rõ về mảnh Cổ Địa kia nhưng đã tìm hiểu được chút ít, bên trong vô số cơ duyên, thiên tài địa bảo nhiều vô số kể, đương nhiên đi kèm với đó là nguy hiểm trùng trùng, hung cầm mãnh thú nhiều vô kể, Ngũ cấp, Lục cấp cổ thú chạy đầy đường, vô cùng hung hãn khát máu.

Hơn nữa cũng không phải chỉ có 300 người tiến vào, mỗi phân bộ của Vạn Yêu Thương Hội đều bán ra 300 danh, hơn nữa Tam Cung Lục Viện cũng có số lượng vé nhất định cho đệ tử. Vì vậy cạnh tranh bên trong rất lớn, nếu có hàng ngon khó mà độc chiếm không ai biết được, động tí là sút đầu mà trán ngay.

- Mẹ kiếp, xài luôn đi!

Việt cầm lấy đóa Long Lý Liên nhét vào trong miệng, ngay lập tức từng dòng linh dịch đổ thẳng vào cổ họng, thanh mát thơm tho, một giọt thôi e là đủ khiến phạm nhân sống thêm mười năm.

Chỉ có điều những dòng linh dịch tinh khiết đó sau khi tiến vào kinh mạch đột nhiên trở nên bạo động, ngưng tụ thành hình dáng của Ngũ cấp Long Lý liên cuồng công phá kinh mạch.

Tương truyền Long Lý bình thường hiền hòa nhưng khi vượt thác sẽ trở nên vô cùng điên cuồng và liều lĩnh, bất chấp sinh mệnh của bản thân, chỉ cầu một lần thống khoái. Tinh hoa thiên địa bên trong Long Lý Liên cũng bị nhiễm đặc tính đó, khi bị luyện hóa ắt sẽ trở nên bạo động, nếu tu giả không thể khống chế ắt sẽ nội thương.

Huyết Hải điên cuồng dậy sóng, cắn nuốt toàn bộ những đầu Long Lý tiến tới, toàn bộ thể giới thể cũng theo đó chậm rãi mở rộng.

Phía sau Nam Thiên Môn, sương mù bao phủ chậm rãi mờ đi, bóng dáng những tòa Thiên Cung cũng dần dần hiện ra rõ ràng hơn, bằng mắt thường cũng có thể nhìn rõ ràng hình dáng của vài tòa rồi. Thần thức của hắn ngao du chốn Thiên Đình, tiến về phía sương mù chướng khí đang bị đẩy lui, chậm rãi khám phá chốn tiền cảnh này.

Cứ như vậy một tuần trôi qua, Việt chậm rãi mở mắt, khẽ thở dài một hơi. Có điều, cái thở dài này của hắn không phải theo kiểu "may quá, không bị lỡ thời gian tiến vào Mê Thất Cổ Địa", mà thở dài theo kiểu quá mức chán nản "Mẹ kiếp, đúng như mình nghĩ!"

Chán nản cũng phải thôi, một đóa Ngũ cấp cao giai linh hoa, còn là loại đỉnh cao nhất, vậy mà còn không đủ tinh khí giúp hắn xua tan chướng khí một nửa Thiên Cung, tính ra tu vi của hắn hiện giờ chỉ sánh ngang với Hồ Căn trung kỳ mà thôi, miễn cưỡng nói hơn cũng chẳng hơn được bao nhiêu cả.

Trong cuộc sống, khi muốn hoàn thành một việc, nếu người khôn khéo thì có thể dùng quan hệ, dùng lời nói, dùng các phương thức khác nhau để hoàn thành. Còn kẻ ngờ nghệch, hoặc người có tiền, có thể dùng tiền để hoàn thành, không làm được thì dùng rất nhiều tiền.

Việc tu luyện của hắn cũng giống như vậy. Tu giả thông thường, thậm chí ngay cả nghịch tu, có thể sử dụng các vật phẩm gia tăng khả năng cảm ngộ thiên địa quy tắc để đột phá cảnh giới, nhưng hắn là phạm thể, dù có phục dụng bao nhiêu hàng tốt thì cũng vô pháp cảm ngộ thiên địa.

Muốn thể giới phát triển, chỉ có đập tiền thiên tinh khí vào mà thôi, nói thẳng ra chính là tiền, tiền và tiền, đương nhiên, phải rất nhiều tiền!

Hắn biết Nghịch Tu tiêu tốn rất nhiều tinh khí, thể giới muốn phát triển không đơn giản chút nào, nhưng không nghĩ lại hao tổn như vậy.

- Thôi, chỉ đành hy vọng vào Mê Thất Cổ Địa!

Muốn đột phá trình tự thứ hai, xem ra phải cần đến Lục cấp linh thảo, nếu có thể thu về một gốc bên trong Mê Thất Cổ Địa, thì coi như chuyển đi lần này quá lời rồi.

Hoi đuổi người ra, tiếng xương cốt vang lên răng rắc, Việt từ trên giường đi xuống, rời khỏi căn phòng khách sạn.

Sau khi ăn uống xong xuôi, tậu lấy một đầu Tam cấp linh mã, Việt nhanh chóng rời đi từ cửa tây thành. Mặc dù có thể mua một đầu phi hành yêu thú, nhưng hắn vẫn khoái cưỡi ngựa hơn, nhìn rất giống mấy gã lãnh khách.

Chỉ còn một tuần, nói dài thì dài, nhưng nói ngắn thì ngắn, hắn cần nhanh chóng tiến về Mê Thất Cổ Địa.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 202: Nhập địa

Đến sáng ngày thứ tám, Việt cuối cùng cũng đến biên giới cổ địa hoang dã, phóng tầm mắt ra xa chỉ thấy mênh mông một dải, như một tấm bình phong không lỗ, phân cách giữa trời và đất.

Đứng ở vị trí của hắn, hoàn toàn không thấy được mảnh cổ địa, cũng chẳng cảm giác được chút khí tức cổ xưa nào, rõ ràng tấm bình phong trước mắt hoạt động vô cùng tốt, dù khát khao đến mấy cũng chẳng thể nào dùng vũ lực mà xuyên qua được.

Lúc này bên ngoài cổ địa đã tập trung rất đông người, với việc Việt đến muộn một ngày thì rõ ràng những gã này không có tấm vé để tiến vào cổ địa, xem ra châu chực để cướp Mê Thất cổ thạch của những kẻ xấu số. Nếu Việt chỉ là một gã Đệ nhất Bộ, thì hiển nhiên hắn chính là kẻ xấu số đó.

Liệt mã lao nhanh như gió, Việt tỏa ra khí tức khủng bố của cường giả Bước thứ hai khiến tất cả đều chủ động dạt sang hai bên nhường đường cho hắn. Mắt thấy bình phong chỉ còn cách mấy trượng, Việt từ trong nhẫn không gian lấy ra một viên đá tâm thường đưa về phía trước.

Ngay khoảnh khắc viên đá chạm tới, bề mặt tấm bình phong lập tức xuất hiện một khe nứt nhỏ vừa đủ để Việt lao qua, nhưng con liệt mã thì không tốt số chút nào, lập tức bị tấm bình phong nghiền nát thành tro bụi, còn không kịp hí lên tiếng kêu thảm thiết.

Thân ảnh của Việt biến mất, khe nứt cũng lập tức biến mất theo, tấm bình phong trở lại lạnh lặn như ban đầu.

Việt phát hiện ra bản thân đang ở trong một đường thông đạo rộng mười mét, dài không biết bao nhiêu, viên thông đạo đỏ rực một màu, rõ ràng là bị hoá hệ linh khí đốt cháy.

- Đi thôi!

Ở nơi này hắn không còn cảm nhận được sự bó buộc của quy tắc hỗn loạn, thân thể thoải mái phi hành, lập tức Nam thiên môn mở ra, những dòng "Khí" ly thể đưa hắn bay thẳng về phía cuối thông đạo.

Suru!

Thông đạo rất dài, hắn đã sử dụng Nhân Mã Ấn gia tốc phi hành nhưng vẫn không ăn thua, đến tận nửa canh giờ sau, mới thấy được ánh sáng cuối đường hầm. Tốc độ tăng lên, thân hình nhanh chóng nhảy vào cánh cửa.

Vừa vào cổ địa hoang dã, Việt đã cảm thấy thiên địa có chút biến hoá, tựa hồ như đến thời đại thượng cổ động loạn, hoang dã chi khí cuộn cuộn mênh mông phủ lên mặt. Luồng khí tức bàng bạc đó khiến hắn không thể không khựng lại, thiếu chút nữa thì rơi xuống.

Bầu trời ở đây, xám xịt, nặng nề.

Đại địa vừa cứng vừa rắn, màu sắc u tối.

Núi non, dốc đứng, hiểm trở, góc cạnh.

Sông suối, chảy xiết, chẳng chệch khắp nơi.

Nếu như nói thể giới bên ngoài Mê Thất Đảo mang đến cảm giác trong trẻo, tinh thần phấn chấn thì mảnh cổ địa hoang dã này mang đến cảm giác nặng nề, lắng cảm lịch sử, mơ hồ có chút sát cơ hung hiểm, hết như một đầu mãnh thú đang ngủ say vậy.

Trên tay Việt xuất hiện một tấm bản đồ, chính là bản đồ của Mê Thất Cổ Địa này, tồn tại mười vạn linh tộ mưa của hắn. Có thể nói hắn đã cống cho Vạn Yêu Thương Hội rất nhiều tiền, đúng là lũ thương nhân hút máu người.

Xem bản đồ xong, Việt nhanh chóng hướng về phía Đông Nam bay đi.

Không hay không biết, trời đã về trưa.

Trong thiên không, vàng mặt trời đỏ rực treo ngay trên đầu, mang theo hơi nóng nguyên thủy.

Đột nhiên bầu trời tối sầm lại, Việt nhíu mày ngẩng đầu nhìn ra phía trước, không khỏi nhíu mày, chỉ thấy xa xa, một mảng trời bỗng nhiên đen kịt lại, tìm không ra biên giới hai bên, tựa hồ như bóng đêm đang nuốt chửng quang minh.

- Mây gì mà khủng quá vậy? Bão đang đến à?

Việt không hề giảm tốc độ, đừng nói là mưa lớn, với tu giả thì hoàn toàn có thể bay xuyên qua cơn bão mà không hề hấn gì. Nhưng bay không được bao

lâu thì hẳn phải giảm tốc độ bởi vì đã nhận ra có gì đó không ổn. Khoảng cách giữa hai bên đang kéo lại rất nhanh, nhưng tốc độ của hắn đầu nhanh đến vậy chứ.

Rất nhanh, bóng đen tràn đến, chỉ còn cách khoảng hai chục dặm.

- Ôi mẹ ơi, là châu cháu sao?

Trong thị tuyến của Việt, một đàn châu cháu đen xì hung hãn ập đến, chỉ có điều đám châu cháu này lớn hơn châu cháu bình thường gấp cả chục lần, gần bằng một nắm tay, bên ngoài cơ thể tán phát khí lưu hắc sắc, hai mắt đỏ ngầu, khớp chân cứng và sắc nhọn như dao.

Việt hoảng hốt định quay đầu bỏ chạy nhưng tốc độ của đàn châu cháu quá nhanh, chỉ mười mấy hơi thở đã ùn ùn kéo đến trước mặt hắn.

- Không được, phải xuyên qua!

Não bộ lập tức xử lý và đưa ra phương án giải quyết, Việt quyết định đâm thẳng vào đàn châu cháu, chỉ có như vậy mới không bị chúng chôn vùi. Ma văn ly thể, hình thành hư ảnh ma thần cao hơn một trượng lao tới.

Tốc độ được đẩy lên đến cực hạn, hư ảnh ma thần nắm quyền đâm tới, chỉ thấy linh lực huyết sắc bằng một tốc độ khủng khiếp khuếch tán ra xung quanh như một cơn bão, đám châu cháu vừa tiếp xúc với huyết sắc linh lực này, rào rào rơi xuống như mưa.

Một quyền mạnh mẽ, nhưng Việt vẫn không thể lạc quan, bởi vì phía trước và sau hắn vẫn là một mảng đen xì, căn bản không nhìn rõ phương hướng, chỉ cần bay lệch hướng, lập tức sẽ bị đàn châu cháu nuốt mất.

Hư ảnh ma thần tiếp tục vung quyền, mỗi một quyền của hắn đều như một cơn bão đổ tới, giết được vô số châu cháu, hơn nữa một quyền lại một quyền khiến tốc độ khuếch tán càng tăng cao, liên miên không dứt như phong sinh thủy khởi.

Đột nhiên phía trước chệch về bên trái có ánh sáng truyền tới, lập loè bất định, rõ ràng có người đang đại chiến với chúng tạo ra khoảng trống.

Ầm ầm!

Hư ảnh ma thần lao vào giữa bầy châu cháu, tạo nên một đường thông đạo, nhờ thế mà Việt mới có thể nhìn thấy cường giả đang chiến đấu cùng chúng. Là một gã Hồ Căn hậu kỳ, nhưng nhìn bộ dáng vô cùng chật vật.

Việt không tiến tới hội hợp mà hơi chệch về bên phải giết tới. Vào cô địa hoang dã này, ngoài bản thân mình ra, không được tin ai khác, cho dù là người của mình, cũng phải đề phòng không ít.

Châu cháu chết như rạ, tạo thành chất dịch màu đen nhom nhóp phủ đầy trời như sương mù vậy, nếu như không có huyết sắc ma văn đang bao phủ thì y phục của hắn đã ăn mòn hết rồi.

- Châu cháu bắt đầu ít đi rồi!

Cứ như vậy không biết qua bao lâu, Việt phát hiện một chút ánh sáng, chứng tỏ mật độ châu cháu giảm xuống rất nhiều, bây giờ đã có thể nhìn thấy những tia ánh sáng chiếu xuyên qua chúng.

- Mẹ kiếp! Thoát rồi!

Hư ảnh ma thần song thủ dang ra, ngưng thành quyền đâm thẳng tới. Song quyền tương hỗ, một chiêu phong sinh thủy khởi mạnh mẽ nhất đánh ra, kết hợp với những làn sóng vẫn đang khuếch tán xung quanh, tạo ra một cơn bão không lồ đánh xuyên qua, kéo theo thân ảnh của Việt vọt qua, thoát khỏi đàn châu cháu.

- Mẹ kiếp!

Tai qua nạn khỏi, Việt quay đầu lại nhìn, chỉ thấy toàn là châu cháu, trên trời dưới đất, không chỗ nào là không có, châu cháu đi đến đâu, sơn phong đổ đến đó, mặt đất bị cày thành những hố sâu hoắm, nước sông cũng khô cạn, yêu thú bên trong bị gặm đến xương cũng chẳng còn.

- May mà mình là cường giả Bước thứ hai, nếu là Bước thứ nhất, gặp phải tai ương như vậy thì chỉ có đường chết!

Việt không tiếp tục phi hành mà hạ thân xuống rừng rậm, tìm một khu vực kín đáo tiến hành khôi phục.

Ở mảnh cô địa này cơ duyên không biết sẽ rơi xuống đầu lúc nào, bản thân phải luôn ở trong trạng thái sẵn sàng nhận lấy, nếu không sẽ bị kẻ khác cướp mất, thậm chí mất luôn cả mạng.

Khoảng một canh giờ trôi qua, Việt đã hoàn toàn hồi phục, tinh thần tràn đầy, lại mở bản đồ ra xem một lượt, sau đó tiếp tục phi hành.

Đến khi hoàng hôn buông xuống, Việt dừng lại trước một toà sơn phong linh khí bức nhân. Đứng trên cao nhìn xuống, chỉ thấy linh quang phi vũ, muôn tía nghìn hồng, mọc đầy các loại thảo dược, bên cạnh một số thảo dược linh khí hùng hậu, hình như có yêu lực thâm bất khả trắc đang ẩn núp, rõ ràng là linh thú bảo vệ linh thảo.

Đây là một trong những ngọn linh sơn bên trong cổ địa, được gọi là Bách Thảo Sơn, nghe tên đã thấy được sự phong phú linh hoa linh quả, có điều không rõ cái tên này là tên từ thời cổ, hay do người bây giờ đặt nữa.

Việt hạ thân xuống Bách Thảo Sơn, thần thức tỏa ra xung quanh quan sát, nhưng không thu lại được gì cả, bốn phía đều là hoa cỏ được thảo, liền chọn bừa một phương mà tìm kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 203: Kịch chiến

Nơi Việt đặt chân là một hồ nước nằm trên sườn núi, bốn phía là bình địa cự đại rộng hơn ngàn trượng, sau lưng bình địa được vách núi che chở, hai bên trái phải là những mảng rừng nguyên thủy, thỉnh thoảng lại có yêu thú hung hãn ra vào, thức ăn của chúng là các loại yếu thú yếu hơn.

Đầm nước nằm sâu trong màn sương mù dày đặc nên người ta không thể nhìn rõ cụ thể lớn nhỏ, chỉ có thể loáng thoáng một số đường nét mờ mờ.

- Ngũ cấp Hàn Băng Thảo?

Đuổi hết yếu thú cấp thấp xung quanh, Việt bắt đầu hái linh thảo xung quanh, chỉ có Tứ cấp mới lọt vào mắt xanh của hắn, còn cấp thấp hơn bán đi cũng chẳng được bao nhiêu tiền, nhất về cũng chỉ tổ rác nhà. Hắn còn phát hiện được một gốc ngũ cấp sơ giai Hàn Băng Thảo, mặc dù không thể trực tiếp nuốt như linh quả, nhưng bán đi phải kiếm được một khoản kha khá.

Hồ nước không nhỏ, Việt đi một vòng quanh hồ mất đúng một tiếng đồng hồ, đương nhiên, cũng không uống phí chút nào, hắn thu được tổng cộng hai gốc Ngũ cấp linh thảo, mười hai gốc Tứ cấp linh thảo, một gốc Tứ cấp linh hoa, tổng giá trị của thể lên tới mấy trăm vạn linh tệ rồi.

Đi hết một vòng, đã hái hết được thảo phù hợp nhưng Việt vẫn tiếp tục đi thêm một vòng nữa, đến khi chắc chắn mình không bỏ sót chút được thảo cao cấp nào thì hắn mới dừng lại, chuyển sự chú ý lên hồ nước.

- Hồ nước này linh khí nồng đậm như vậy, bên dưới ắt hẳn có gì đó!

Hắn động dụng thần thức xâm nhập vào lòng hồ, muốn tìm kiếm tài phú, nhưng thần thức chỉ xâm nhập được khoảng một trượng thì bị một sức mạnh vô hình nào đó ngăn chặn, vô pháp tiến thêm.

- Xem ra bên dưới thực sự có gì đó!

Tình trạng trước mắt tương đối mù mờ, có thể bên dưới thực sự ẩn chứa bảo vật, nhưng cũng có thể là nơi một đầu hung thú khủng bố, nếu tu vi vượt qua Bức thứ hai thì hẳn khó mà chạy được.

- Được rồi, liều ăn nhiều! Dù gì thì vẫn phải xuống xem!

Việt không từ bỏ ý định, hắn dám khẳng định, dưới đáy hồ nhất định có cái gì huyền diệu, nếu bỏ qua, chắc hẳn sẽ rất hối tiếc.

Hít một hơi thật sâu, ma văn ly thể, Việt nhún gối, nhảy vào trong nước, thân hình rất nhanh chìm xuống.

Năm trượng! Mười trượng! Hai mươi trượng!

Chẳng mấy đã được một trăm trượng, bên ngoài huyết sắc ma văn bắt đầu có băng kết, thậm chí còn ần ần có hàn khí vô hình xuyên qua ma văn, xâm nhập cơ thể của Việt.

Xuống thêm năm mươi trượng nữa, Việt có cảm giác một luồng sức mạnh vô hình đang bóp chặt lấy mình, muốn cử động cũng khó. Đây không phải là áp lực của nước, mà là áp lực của hàn khí đang không ngừng thâm thấu qua ma văn, nếu không nhờ có Huyết hải điên cuồng nuốt chửng hàn khí thì hẳn đã hóa thành băng điều rồi.

Thời gian trôi qua, lớp băng kết bên ngoài huyết sắc ma văn càng dày, nhìn Việt lúc này như một quả trứng băng khổng lồ đang chậm rãi chìm xuống.

Kịch!

Tiếng va chạm vang lên, quả trứng băng dừng lại, xong đó hơi rung rung rồi vỡ tan vì không chịu nổi áp lực, Việt từ bên trong hiện ra, hắn biết bản thân đã xuống tới đáy hồ rồi.

Phần đáy toàn bộ là nham thạch rắn chắc, Việt chậm rãi bước đi, đi vòng quanh đáy hồ một vòng, cuối cùng hắn phát hiện ra một cái hang động rất lớn, nhìn dấu vết có thể nhận định do sinh vật tạo nên chứ không phải tự nhiên mà thành.

- Không ổn rồi, thực sự có yêu thú!

Việt đột nhiên cảm giác được một cổ áp lực khổng lồ đang áp đến, hần lập tức đậm mạnh chân xuống đất, bơi ngược lên trên, trên đường, đầu ngoái lại nhìn về phía hang động, toàn thân không khỏi nổi da gà.

Một con yêu thú hình dáng y hệt như loài thú mỏ vịt ở châu Úc, chỉ có điều kích thước thì lớn hơn mấy chục lần, toàn thân dày trập vảy, mỗi chiếc vảy lớn bằng cái bát. Chiếc mỏ thì bóng loáng hệt như làm từ kim cương, tỏa ra thứ ánh sáng màu lam lạnh lẽo.

Kreeeeec!!!

Thú mỏ vịt rống lên, áp lực cuồng bạo gia tăng, nước hồ sôi lên sùng sục, giống như dưới đáy của nó có một ngọn núi lửa đang phun trào.

Việt thực sự cảm thấy hốt, bởi vì đây là một đầu Lục cấp yêu thú hàng thật giá thật, thân hình của hần lướt đi như rai cá, nhưng làm sao kịp được thủy hệ yêu thú chứ. Không có chút trở lực nào, đầu thú mỏ vịt nhanh chóng tiếp cận gần nhân loại, chiếc mỏ mở to ra muốn nuốt chửng con mồi.

- Phong Sinh...

Tay phải nắm thành quyền, Việt cách thủy đầm tới, thể nhưng cả người hần lập tức bị đánh bay, dưới sức mạnh cuồng bạo của hung thú, quyền kinh của hần thậm chí còn không thể khiến đối phương dừng lại.

Khoảng cách sức mạnh là quá lớn!

Miệng phun ra ngụm máu lớn, Việt bị sức mạnh của đối phương làm cho tay chân mềm nhũn, đầu văng mất hoa, ngay cả huyết sắc ma văn bao phủ hần cũng phải run rẩy, vai đập thẳng vào vách đá bên hồ, tạo thành một cái lỗ lớn, cả người rơi vào trong đó.

Một kích đắc thủ, con thú mỏ vịt không dừng lại mà nhanh chóng bơi tới bên cạnh vách đá, chiếc mỏ kim cương dễ dàng cắt xuyên qua nam thạch. Chỉ nghe thấy rắc một tiếng, vách đá bên dưới như một miếng đậu phụ, bị chiếc mỏ kim cương cắt cho vỡ tan, đầu nó cắm vào trong đá.

Việt lách sang một bên, một quyền quán đầy kinh lực nện tới bên hông của yêu thú, huyết quang chói lọi soi sáng cả một vùng nước tối tăm, nhưng một quyền như vậy cũng không phá được phòng ngự của đầu hung thú mà chỉ để lại một vết hằn màu trắng trên lớp vảy dày của nó.

- Khốn kiếp, phòng ngự gì chắc quá vậy?

Thân hình Việt bay ngược ra sau, miệng tiếp tục thổ huyết, không những không công phá được còn khiến bản thân bị thương, nhưng đây đã là kết quả được hần tính đến, lập tức mượn phản lực lao lên trên mặt hồ. Chỉ cần ra khỏi mặt nước, hần mới không bị bó chân bó tay.

- Nhân loại, chạy đi đâu?

Con thú mỏ vịt rút đầu ra một cách dễ dàng, rống lên một tiếng rồi quẫy đuôi, lập tức đuổi theo.

Oanh!

Cột nước nổ tung, con thú mỏ vịt phá nước chui ra, thân thể uốn lượn bơi trong hư không, nó vừa xuất hiện, không khí ở đây lập tức thay đổi, sương mù ngập tràn, mặt đất băng kết, cơ thể không ngừng tán phát vân khí bạch sắc, nhìn không rõ toàn thân.

Phốc!

Vừa ra khỏi nước, thân hình Việt đã như một con diều loạn chong bay lên bờ, miệng tiếp tục phun ra một ngụm máu tươi, Lục cấp yêu thú sức mạnh nghịch thiên, trong thời gian ngắn ngủi đã khiến hần nội thương không nhẹ, xương cốt cũng xuất hiện vết nứt.

- Nhân loại, chịu chết đi!

Con thú mỏ vịt lao lên bờ, dù rời khỏi mặt nước như tốc độ của nó vẫn không có chút nào suy giảm, chỉ trong nháy mắt đã tới bên cạnh con mồi, chiếc mỏ mang theo hàn khí dày đặc bổ tới, một bổ này hoàn toàn đủ lực lượng diệt sát Hồ Căn cường giả.

Bình!

Thực lực hai bên cách nhau quá lớn, dù có đủ chiêu trò thì Việt vẫn không phải đối thủ của Lục cấp yêu thú, cả người bị đánh bay ra ngoài, rơi xuống măng rừng nguyên thủy bên cạnh hồ nước, kinh động một phiên điều thú.

Một lần nữa ho ra máu, Việt chẳng biết phải làm gì bây giờ. Hần không có thời gian hoàn hồn, công kích lại tiếp tục đến, song thủ lập tức đan chéo trước ngực, hư ảnh ma thần hiện ra cũng đan chéo tay hệt như hần.

Một tích tắc trôi qua, hư ảnh vỡ vụn, huyết quang tán loạn, một cổ lực lượng khổng lồ trùng kích lên cơ thể, tiếng xương gãy vang lên không dứt, Việt há miệng phun ra một ngụm máu lớn, bắn ngược về phía sau.

Con thú mỏ vịt hiển nhiên không muốn tha cho con mồi ngon này, thân thể khổng lồ thoát ẩn thoát hiện trong khí vụ, chỉ trong thời gian một phần mười cái chớp mắt, nó đã đuổi kịp gần nhân loại đang trọng thương, há miệng tấp tới.

- Muốn ăn ta, không dễ vậy đâu!

Việt mượn phân lực khổng lồ sau cú va chạm vừa rồi, Nhân Mã Ấn được đẩy lên tối đa, thân hình hấn như một cái bóng, xuyên vào rừng rậm, khiến người ta không thể nhìn thấy sự tồn tại của bản thể.

- Nhân loại, chạy đi đâu?

Con thú mỏ vịt không thể ngay lập tức tìm ra con mồi, chiếc mỏ phun ra một luồng hàn khí trong suốt nữa, băng phong toàn bộ mấy chục trượng rừng rậm phía trước, nó nghĩ, con mồi đang ở trong khu vực đó, chỉ cần băng phong hết khu vực này, con mồi sẽ không thể chạy thoát.

Chỉ có điều nó đã nhầm, tốc độ của đối phương sau khi nhận một kích của nó thực sự quá nhanh, tìm tòi thêm một hồi cũng không thấy gì, đầu hung thú chỉ gầm gừ mấy tiếng rồi quay lại hồ nước.

Nó biết bản thân đã để vuột mất con mồi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 204: Huyết linh

Cách khu rừng đã bị băng phong vài trăm mét, Việt nửa nằm nửa bò trên mặt đất, bắp chân trái bị băng kết, hiển nhiên chính là di chứng của đạo hàn phong mà con thú mỏ vịt đã phun ra. Cũng may là đầu hung thú không kiên trì đuổi tiếp, nếu không hôm nay hấn khó mà thoát được một kiếp.

- Mẹ nó, trộm chó không thành còn mất luôn cả ếch!

Lần này liều lĩnh xuống đáy hồ không thu được gì còn tí chết, nói hấn không âm ức thì là dối trá. Nhưng nếu được quyết định lại, hấn vẫn sẽ lựa chọn đi xuống dưới đó mà thôi, đã bỏ qua một lần ắt sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba, nhục khí sẽ dần bị bào mòn, sự quyết đoán cũng chẳng còn nữa, đời này khó mà tiến thêm.

Tìm một góc kín đáo, phục dụng mấy viên đan dược cấp thấp, Việt nhanh chóng khôi phục lại thương thế. Ở trong mảnh cổ địa này không nhồn quen được, bản thân cần phải ở trạng thái tốt nhất.

Mỗi tế bào của hấn đều đã dung nhập Địa sát khí nên khả năng hồi phục so với tu giả thông thường thì tốt hơn nhiều, lại thêm mấy viên Bát phẩm liệu thương đan, chỉ mất vài canh giờ hấn đã trở lại trạng thái đỉnh phong.

- Mẹ kiếp, bản đại gia thế sẽ cần quét sạch sẽ cả cái cổ địa này!

Việt ngửa mặt lên trời thề thốt, thực sự thì hấn hơi bị điên tiết rồi đây.

Hấn vừa dứt lời thì đột nhiên, ở một nơi cách đó rất xa, một đường quang trụ màu đỏ chói mắt đột nhiên vọt thẳng lên trời, quang trụ rất lớn, ẩn hàm sóng năng lượng cường đại, mãi không tan.

- Sóng năng lượng cường đại quá!

Việt há hốc mồm, sau khi hoàn hồn liền ngửa mặt lên trời cuồng tiếu mấy tiếng, sau đó chuyển thân lao về phía xa. Không cần biết đó là thứ gì, hấn nhất định sẽ thu vào túi.

.....

- Chết tiệt! Không ngờ Huyết Linh Quả khi thành thực lại phát ra động tĩnh lớn như vậy!

Nơi này là một tiểu đảo nằm ở giữa một hồ nước lớn, điểm đặc biệt là tiểu đảo này hoàn toàn là một bình địa chẳng có thực vật gì, chỉ có một cây đại thụ ở vị trí trung tâm, trên cây đại thụ không không biết bao nhiêu quả chín màu đỏ.

Xung quanh gốc cây tập trung một nhóm người, mặc dù rất tức giận với động tĩnh lớn vừa rồi nhưng vẫn không hề có ý định hái quả, dường như muốn chờ đợi chúng hoàn toàn thành thực, khiến người ta không thể hiểu nổi.

- Hừ, hy vọng Huyết Linh quả nhanh chóng thành thực!

- Đúng vậy! Chúng ta phải tranh thủ hái nhiều một chút!

Nói xong, cả nhóm lại im lặng, trừng trừng nhìn quả trên cây đang càng lúc càng đỏ mọng, tán phát sóng năng lượng kinh nhân.

- Ha ha, vận khí của chúng ta không tệ, có mặt đầu tiên, mau đi hái quả!

Một giọng nói phá không truyền đến, rất nhiều nhân ảnh cùng lao về phía cây đại thụ, tốc độ nhanh như điện xẹt.

Nhóm người đứng dưới gốc cây thấy vậy nhưng lại không hề có động thái ngăn chặn, nhẹ nhàng tránh sang một bên, trên mặt nở nụ cười lạnh.

A!

Có tiếng kêu la thảm thiết, chỉ thấy những đường huyết quang bắn ra từ cây đại thụ, nhẹ nhàng xuyên qua cơ thể, đến thì thể cũng chẳng còn.

- Đáng chết! Huyết Linh quả chưa hoàn toàn chín mà dám vọng tưởng hái xuống. Hy vọng tất cả đều bị Huyết Linh thụ giết chết, như vậy thì không còn ai tranh giành linh quả với chúng ta nữa.

Đứng dưới gốc cây, đám người mừng rỡ nói với nhau.

Thình thoảng lại có người từ bốn phương tám hướng bay lên tiểu đảo, Đệ nhất Bộ kết bạn với nhau, còn Đệ nhị Bộ thì phần lớn là độc hành, dù sao lợi ích đạt được cũng không dễ chia chút nào.

Ban đầu, còn có người không nhận ra đây là Huyết Linh Thụ, liêu lĩnh đi hái linh quả, kết quả không cần nghĩ cũng biết, bị huyết quang phát ra bắn nát cả thân thể, thi cốt không còn, thậm chí đã có hai gã Đệ nhị Bộ vong mạng, đến lúc này mọi người mới nhận ra vấn đề, tình hình đó mới dần biến mất

- Sư huynh, đây là cây gì vậy?

Một đám thanh niên mới tới tòa cô đảo, không ra tay hái linh quả mà lặng lẽ đứng ở một bên nói chuyện, dẫn đầu là một thanh niên với đôi mày kiếm sắc bén, dường như còn ẩn hiện kiếm khí ở trên đó, chỉ cần một ánh nhìn cũng có thể khiến người đối diện chia năm xẻ bảy.

- Đây chính là Huyết Linh Thụ, đã gần như mở ra linh trí, sức mạnh của nó đã đạt tới Bước thứ ba rồi! Huyết Linh Thụ cứ trăm năm lại ra quả một lần, quả màu lam là Ngũ cấp, màu đỏ là Lục cấp, màu vàng là Thất cấp, còn màu tím là Bát cấp!

- Lửa quả lần này là màu đỏ, chính là Lục cấp linh quả rồi!

- Đúng vậy, Huyết Linh Quả màu đỏ bên trong Lục cấp cũng có phẩm giai rất cao, nếu như đạt được có thể giúp ta viên mãn Tiêu Trường, thậm chí trùng kích trình tự Bình Hoành!

Thanh âm không lớn nhưng cũng chẳng quá đè nén, vì vậy rất nhanh khiến cho mọi người chú ý đến.

- Là người của Kiếm Viện sao?

- Thanh niên kia có phải là một trong tam đại Kiếm Tử của Kiếm Viện, Phong Trung Diệp?

- Chính là hắn, ta đã từng có cơ hội diện kiến một lần! Tam đại Kiếm Tử Phong Hỏa Luân, Phong Trung Diệp tuy chỉ bài danh đệ tam, nhưng lại là người trẻ nhất, tương lai rộng mở!

So với thông tin về Huyết Linh quả, thân phận của đám thanh niên kia càng khiến cho mọi người chấn động hơn, dù sao Kiếm Viện chính là một trong cửu đại thế lực thống trị Mê Thất Đảo này.

- Hắc hắc, Huyết Linh Quả này sẽ thuộc về lão hủ...

Một hắc y lão giả dung mạo khô cằn chậm rãi bước trên mặt nước mà bước tới gần cô đảo, mắt đầy vẻ tham lam.

Phong Trung Diệp liếc nhìn lão, nói:

- Chỉ sợ ngươi không có cái mạng ấy!

- Ngươi là một trong Tam đại Kiếm Tử của Kiếm Viện phải không! Thực lực thì có, nhưng vẫn thiếu một chút hoà hậu. Nếu là tiểu tử Hỏa Tinh ở đây, mới có hi vọng chiến thắng ta!

Hắc y lão giả không coi Phong Trung Diệp ra gì.

- Ô! Nói vậy, ngươi có tự tin chiến thắng ta?

Phong Trung Diệp ánh mắt sắc bén bắn ra kiếm khí, ẩn hàm sát cơ.

Hắc y lão giả hình như không muốn giao thủ với vị thiên tài này, đề nghị:

- Ở đây có quá nhiều người, kẻ muốn làm ngư ông cũng không ít, chi bằng đuổi chúng đi trước?

Nghe vậy, Phong Trung Diệp nhìn xung quanh, trên cô đảo người mỗi lúc một nhiều, nhân số đã lên tới vài chục, nếu như tiếp tục gia tăng, tí nữa sẽ biến thành một tràng hỗn loạn, những lời hắc y lão giả nói thực sự khiến hắn động tâm.

- Bên này giao cho ta phụ trách!

Hắc y lão giả mặc kệ Phong Trung Diệp có đồng ý hay không, trực tiếp lao vào mấy người đứng gần đó nhất, nói:

- Nếu không muốn chết thì rút hết cho ta, nếu không, giết không tha!

Một cỗ uy áp khổng lồ lan ra bốn phía, đám tu giả Bước thứ hai thì không mấy quan tâm, nhưng tu vi Đệ nhất Bộ thì học máu lui về sau, sau khi đưa mắt nhìn nhau thì đồng loạt lựa chọn rút lui. Nơi này đã có không ít tu giả Bước thứ hai, căn bản không có cơ hội cho họ, phí thời gian ở đây không phải lựa chọn hay.

Đến khi toàn bộ tu giả Bước thứ nhất đã rời đi, hắc y lão giả nhìn về một đám tu giả Bước thứ hai khác, cười lạnh:

- Các ngươi cũng nên rút đi!

- Cái gì? Ngay cả bọn ta mà ngươi cũng dám đuổi đi? Đúng là chán sống!

Mấy người này có chút kinh ngạc, bọn hắn đâu phải đám tu giả Bước thứ nhất mà lão có thể bảo gì làm vậy.

- Mấy gã Hồ Căn giả mà cũng dám mạnh miệng!

Hắc y lão giả cười phì một tiếng, một trào đàm ra, hắc sắc trào ánh tỏ hợp thành một con hung thú cự đại, hung hăng càn quét về phía đám người.

Phía bên kia, Phong Trung Diệp cũng ra tay, tiến hành công kích những kẻ khác. Giao tranh cũng không mấy kịch liệt, vì mỗi một trình tự lại cách nhau như trời với đất, đám Hồ Căn giả nhanh chóng lựa chọn rút lui.

Cuối cùng, ở trên cô đảo ngoài hắc y lão giả và đám người Phong Trung Diệp thì vẫn còn một đám người nữa, chính là nhóm đầu tiên phát hiện ra Huyết Linh Thụ. Họ không có ý định rút lui, vì kẻ cầm đầu chính là một vị Tiêu Trưởng giả, không có chút nào e ngại hai người kia.

Ba nhóm người hình thành thế chân vạc Tam quốc, lặng lẽ chờ đợi Huyết Linh quả thành thực.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 205: Tranh đoạt

Huyết Linh Quả càng lúc càng đỏ mọng, dao động từ đại thụ phát ra càng mãnh liệt hơn, khi nó hoàn toàn chuyển sang màu đỏ máu, đó sẽ là thời gian thành thực. Chỉ có điều ánh mắt của đám người đang đứng gần đó đều không nhìn lên những trái cây sắp trưởng thành, mà lại quay sang nhìn nhau, không khí căng như dây cung.

- Ở đây có ba nhóm, ta nghĩ nên chia số Huyết Linh Quả thành ba phần, các ngươi nghĩ sao?

Hắc y lão giả chậm rãi đưa ra ý kiến. Nếu như ban nãy lão còn muốn độc chiếm linh quả, thì giờ ý nghĩ đó đã bị ném ra sau đầu, thực lực của mấy gã này không dễ bắt nạt chút nào.

- Chia làm ba phần? Chú ý cũng được đấy, nhưng Hắc Yên ngươi chỉ có một mình, đòi chiếm hết một phần ba số linh quả, phải chăng là có chút tham lam!

Thủ lĩnh của đám người phát hiện Huyết Linh thụ sớm nhất là một hán tử hùng tráng, tóc tai bù xù, ánh mắt sắc bén như dao, sau lưng vác thanh đại đao nặng nề, mấy người sau lưng hắn cũng không phải nhân vật tầm thường, khí thế hùng hồn, cơ thể to lớn, tựa hồ như hung thú hình người.

- Ngươi biết ta?

Hắc y lão giả biến sắc mặt, cả chục năm nay lão không hành tẩu giang hồ, người biết hắn cực ít.

- Ha ha, nói ra cũng hơi ngại, ta và ngươi cũng có thể coi là người cùng thế hệ đấy!

Hán tử hùng tráng nở nụ cười, hai người cùng một thế hệ mà đối phương lại không biết mình, hiển nhiên do danh tiếng quá thấp. Mặc dù nhìn bề ngoài tuổi tác cách biệt nhưng tu giả có thể giữ nguyên dung mạo rất lâu.

- Cùng thế hệ?

Hắc Yên khẽ nhủ mày, sau đó cười hắc hắc nói:

- Thì ra là Cự Lực Đào Khách, thất lễ thất lễ! Nếu ngươi đã không muốn, vậy thì phân chia bằng thực lực đi!

- Bằng thực lực, ta đồng ý!

Phong Trung Diệp ngữ khí lạnh nhạt, hẳn cũng chẳng muốn chia đều cho mọi người. Phải biết rằng Huyết Linh quả cực kỳ khó kiếm, ẩn chứa lượng thiên địa tinh hoa khổng lồ, có thể giúp hắn từ Tiểu Trường trung kỳ đạt tới viên mãn, nhưng nếu muốn đột phá Bình Hoành chi cảnh thì cần thêm hai trái nữa.

- Vậy thì thể hiện bản lĩnh của mình đi!

Cự Lực đào khách gật đầu, biết chỉ có giải quyết đó.

Bây giờ thì mọi người đang tạm thời hướng ánh mắt sang phía Huyết Linh Thụ, đợi linh quả chín, từ trên cây rụng xuống.

Trên cây đại thụ có khoảng vài chục quả, một nửa trong đó vẫn còn đỏ nhạt, còn rất lâu nữa mới chín, trong một nửa còn lại có ba trái đã chuyển sang màu đỏ máu, chỉ thiếu một bước nữa là chín triệt để, ba trái khác đã bắt đầu lúc lắc, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

Đột nhiên phía xa truyền đến thanh âm xé gió, ba nhóm người đồng loạt ngoái lại, chỉ thấy một gã thanh niên trẻ tuổi đang đạp không mà tới, tốc độ cực kỳ nhanh.

- May quá, vẫn kịp!

Việt dường như không nhìn thấy đám người đang tụ tập xung quanh gốc cây, lao thẳng tới Huyết Linh Thụ mưu đồ đoạt thức ăn trước miệng hổ.

Hắc Yên không nhìn ra sâu cạn của người trẻ tuổi mới tới này, vốn định ra tay thăm dò, nhưng khi thấy hành động của đối phương thì lão lập tức thu tay lại, miệng nở nụ cười lạnh. Người có lòng chết, ai cũng không ngăn được.

Chát!

Ngay khi Việt vừa tới sát bên cạnh Huyết Linh Thụ thì đột nhiên dị biến nổi lên, một trái cây đỏ mọng như chứa đựng huyết nhục bên trong rồi cành rơi xuống ngay trước mặt hắn, tay lập tức đưa ra bắt lấy rồi lách người sang hạ thân xuống một bên gốc cây. Tất cả đều diễn ra như lưu thủy hành vân khiến không ai kịp phản ứng gì.

- !##\$%^&!

Cả ba nhóm người đều có cảm giác muốn ngửa mặt lên trời mà chửi lớn. Bọn hắn thiên tâm khổ tứ chờ đợi, vậy mà gã này vừa tới thì linh quả lại rụng xuống, là do đối phương quá may mắn, hay do ông trời muốn thử thách lòng người đây?

- Tiểu tử, giao ra Huyết Linh quả, tha cho ngươi một mạng!

Một người đứng sau lưng Cự Lực Đào khách cất tiếng quát lớn, nhưng Việt cũng chẳng quan tâm, chậm rãi thu Huyết Linh quả vào hộp ngọc, ánh mắt chăm chú nhìn Huyết Linh Thụ, trên trán xuất hiện hư ảnh đầu dê đuôi cá, cười cười nói:

- Linh quả đầy trên cây, các ngươi không muốn, chẳng lẽ còn cấm ta hái sao?

- Ngươi...

Đám người nghe vậy thì vô cùng phẫn nộ, nhưng cũng không muốn giải thích gì, xem ra gã này cũng chưa rõ thực hư, kiểu gì cũng manh động rồi bị Huyết Linh Thụ giết chết, bọn hắn cũng chẳng cần nhọc công.

- Được rồi, linh quả đều chín hết rồi, các ngươi không hái, vậy thì để bản đại gia ra tay!

Lời vừa dứt, thân cũng động, chỉ trong một cái hô hấp đã xuất hiện bên cạnh tán cây rậm rạp.

Đám người bên dưới đều nở nụ cười lạnh, xem ra tiểu tử này đúng là không biết gì hết, vừa rồi hoàn toàn chỉ là gặp may mắn mà thôi, lần này nhất định sẽ bị Huyết Linh Thụ giết chết.

Chát!

Thế nhưng may mắn lại một lần nữa tái hiện, trái Huyết Linh Quả ở ngay trước mặt Việt đột nhiên rụng xuống, hẳn chỉ việc đưa tay ra bắt lấy mà thôi.

- Khốn kiếp!

Đến lúc này thì không còn ai u mê nữa, tất cả đều hiểu ra chẳng có cái gì gọi là may mắn ở đây cả. Phong Trung Diệp, Hắc Yên và Cự Lực Đào Khách đồng thời động thân, hướng về phía gã thanh niên mà tung ra công kích.

Tình thế bị vây công đã được Việt dự tính, ngay khi bắt được linh quả lập tức bay ra xa, khiến công kích của ba vị Tiêu Trường rơi vào khoảng không. Thực ra ngay từ trái đầu tiên hắn đã đề phòng rồi nhưng không ngờ đám người này quá bất ngờ nên không kịp phản ứng.

- Tiểu tử, bỏ linh quả xuống!

Nhưng ở đây cũng không chỉ có ba vị cường giả này, đám người bên phía Phong Trung Diệp và Cự Lực đao khách sau phút ngỡ ngàng thì đều đã hoàn hồn, lập tức giận dữ đập không xông đến, nghiêng răng nghiêng lợi công kích, chỉ muốn băm vằm hắn.

- Buông buông cái con mẹ các ngươi!

Bảo vật đã vào tay có lý nào lại nhả ra, Việt vừa tránh né vừa dứt khoát ném vào bên trong nhãn không gian, né rất nhanh nhưng vẫn phải chịu ba, bốn đường công kích, chỉ kịp mở ra ma văn rồi chôn vùi trong khí kinh đáng sợ.

Ầm ầm ầm!

Hư ảnh ma thần còn chưa kịp hiện ra thì đã bị đánh tan nát trong nháy mắt, bảy tám đường khí kinh cuồng mãnh đánh Việt bắn ra xa, ép xuống mặt đất, khí lưu cuồng bạo cây nát toàn bộ đất đá trên một đường thẳng, ném lên trời, khiến tiểu đảo lại có thêm một phiên bình địa.

Trên trung tâm bình địa, khói bụi tán đi, để lộ ra thân ảnh khổ sở của Việt, y phục bị xé rách để lộ ra những đồ án kỳ dị đỏ như máu trên làn da của hắn.

Phụt!

Sắc mặt tái nhợt, Việt phun ra một ngụm huyết tinh có lẫn những mẩu nội tạng. Ba đạo công kích của Hồ Căn già, mặc dù đã có Thiên Ma Văn ngăn chặn bảy phần nhưng hiển nhiên vẫn khiến hắn bị nội thương.

- Tiểu tử, Huyết Linh quả chỉ dành cho người có thực lực, mau giao nó ra đây thì ta tha tội chết cho!

Cự Lực Đao Khách có chút hung tợn nói. Vừa ra hắn đã nhìn ra được thực lực của đối phương, chỉ là Hồ Căn mà thôi, đối mặt với Tiêu Trường trung kỳ như hắn căn bản vô lực phản kháng.

- Các ngươi có giỏi thì tới đây mà lấy!

Việt đưa tay tới ngoắc ngoắc, bộ dáng khiêu khích rất rõ ràng, nhưng bản thân âm thầm vận Nhân Mã Ấn, chỉ cần có biến là lập tức bỏ chạy.

- Muốn chết!

Phong Trung Diệp hừ lạnh, đang định xuất hiềm thì trái Huyết Linh quả thức ba đã rụng xuống.

Suru! Suru! Suru!

Ba kẻ mạnh nhất hiện trường lập tức bỏ qua gã thanh niên, đồng loạt quay sang tranh đoạt trái linh quả thức ba này.

Đương nhiên không phải họ bỏ qua cho Việt, mà đám người đi cùng đủ sức giải quyết, dù sao cũng chỉ là một gã Hồ Căn chi cảnh mà thôi.

Trận đại chiến chính thức xảy ra, ba vị Tiêu Trường lần đầu tiên tung ra hết thực lực của mình.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 206: Lưu thủy

Cự Lực đao khách tuy tốc độ thuộc hạng chậm nhất ở hiện trường, nhưng hắn ở gần trái Huyết Linh Quả nhất, chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện bên cạnh Huyết Linh Quả, giơ tay bắt lấy nó.

- Phong chi kiếm!

Phong Trung Diệp kiếm chỉ điểm xuất, một đường kiếm phong chặn đứng trước mặt Hắc Yên, cắt đứt lực hút, bản thân hắn thân ảnh chớp loé, cũng đến gần Huyết Linh Quả. Tốc độ chính là một trong những điểm mạnh nhất của hắn.

- Khai Sơn!

Cự Lực Đao khách rút đao bỏ thẳng xuống. Cự đao nặng nề nhưng trong tay hắn lại linh hoạt đến lạ, hệt như lưu thủy hành vân.

Phong Trung Diệp cũng rút kiếm ra, chỉ nghr thấy "keeng" một tiếng, một đao của Cự Lực đao khách đã bị chặn đứng.

- Các ngươi không cần phải tranh, trường sinh quả này chắc chắn thuộc về ta!

Hắc Yên lão quái loáng thân hình, mấy chục hắc vụ ngưng thành trảo xuất hiện, nhanh chóng lan tới Huyết Linh Quả.

- Cút!

Cự Lực đao khách giận dữ quát lớn, tả thủ ngưng thành chưởng đao quét ngang, lập tức phá tan toàn bộ yên vụ.

Huyết Linh quả vẫn chưa rơi xuống mặt đất, tốc độ rơi rất nhanh nhưng tốc độ giao thủ của ba vị cường giả còn nhanh hơn, chỉ một cái chớp mắt đã giao thủ được mấy hiệp.

Ở phía bên kia, Việt đang bị đám người vây công, tình huống tương đối khó giải quyết.

- Tiểu tử, cớ địa này tồn tại rất nhiều cơ duyên, đừng vì vài trái linh quả mà uổng mạng!

Một hán tử bên phe Cự Lực đao khách lên tiếng khuyên bảo, nhưng công kích thì không chút nào giảm đi, đại đao hoành không bổ ngang vai trái của kẻ địch.

- Bớt nói nhảm đi!

Việt khẽ lách sang một bên, tay trái ngưng thành quyền nện vào sống đao, đẩy bật vị hán tử này ra, nhưng một thanh trường kiếm đã ngay lập tức đâm tới trước ngực. Mũi kiếm chưa tới nhưng kiếm khí đã rít gào, đâm vào da thịt khiến Việt cảm thấy đau nhói.

Huyết sắc đỏ đẫm lan kín cả cánh tay, huyết quang nhọt nhọt, ngay khi mũi kiếm vừa chạm vào y phục của Việt thì bàn tay hán tử đã kịp nắm chặt lấy lưỡi kiếm.

- Vui hoa dập liễu!

Tuy kiếm bị không chế nhưng gã đệ tử kiếm viện không lấy đó làm buồn lòng, khẽ quát một tiếng, lập tức lưỡi kiếm phóng ra vô số đạo kiếm khí vùn vùn như phong bạo quét ngang vườn hoa, nuốt chửng lấy kẻ địch.

Thân hình Việt bị kiếm khí trùng kích bắn ngược về phía sau, y phục thân trên bị cắt thành vô số mảnh nhỏ bay lá tả, nếu quan sát kỹ có thể thấy được chút huyết nhục lẫn xương trong đó. Hiện nhiên dù có ma văn hộ thể nhưng một chiêu vừa rồi đủ khiến Việt bị vài vết cắt sâu.

Xú xú xú!

Thân hình còn chưa kịp ổn định thì sau lưng bỗng xuất hiện tiếng xèo xèo như có độc xà đang trườn đến, chỉ thấy một thanh nhuyễn kiếm đã vô thanh vô tức đâm vào sau gáy của Việt, một đệ tử Kiếm Viện khác đã thừa hư mà nhập.

- Loạn chi kiếm!

- Tật Phong Cước!

- Bão Sơn Đao!

Công kích liên tục ập tới khiến Việt cảm thấy quay cuồng, hơn nữa hư ảnh ma thần của hán tử vừa bị đánh vỡ, nhất thời chưa thể tổ hợp lại khiến tinh thể bị vây công này hán tử không thể làm chủ được. Dù chiếm được tiên cơ nhờ Ma Kết ẩn cộng thêm tốc độ của Nhân Mã, nhưng hán tử vẫn phải vất vả chống đỡ, hoàn toàn là bị người ta treo lên đánh.

Nếu như trận chiến bên dưới gốc Huyết Linh Thụ ác liệt bao nhiêu thì trận chiến của Việt còn ác liệt gấp đôi.

Bị gần chục cao thủ vây công, mỗi người đều là tu giả Bước thứ hai, tình thế của Việt lúc này vô cùng ngặt nghèo, đánh không đánh lại, thoát cũng chẳng thoát được. Hai phe đã ngầm ăn ý với nhau, sau khi giết hán tử thì mỗi bên một quả, nên càng không để hở ra khoảng trống nào giúp Việt thoát thân cả.

“Nguy rồi, chẳng lẽ không còn cách nào thoát thân sao?”

Việt cố gắng xoay chuyển đầu óc, tất cả những thứ bản thân hán tử có đều đã được sử dụng rồi mà vẫn chẳng ăn thua, lẽ nào phải sử dụng đến cây hắc vũ kia sao? Hán tử không muốn xài tí nào, hơn nữa chưa hán tử có tác dụng gì.

“Khoan đã, ta vẫn còn có Lưu Pháp!”

Tâm pháp Lưu Tông, hán tử vẫn chưa hoàn toàn thấu hiểu, nhưng cũng đủ giúp hán tử nâng tâm quyền thức đầu tiên do mình sáng tạo ra là Phong Sinh Thủy Khởi liên miên bất tận. Lần này bị vây công không có lối thoát, trong đầu hán tử lại đột nhiên xuất hiện những dòng tâm pháp tưởng như đã quên lãng từ rất lâu rồi.

“Lưu là sự chuyển dịch thành dòng trong thiên địa, có thể hữu hình, cũng có thể vô hình, điển hình nhất chính là sự chuyển dịch của gió và nước.

Nước, tĩnh lặng và bền bỉ, mềm mại và linh hoạt, và quan trọng là kiên định và không thể bị chặn lại.

Nước chảy từ chỗ cao đến chỗ thấp, không bao giờ dừng lại. Dòng chảy của nước miên man bất tận, dù gặp nơi ứ đọng tù túng, chỉ cần có thời gian, ắt sẽ phá ngục mà ra, tiếp tục những dòng chảy bất tận.

Thủy lưu hữu hình, nhưng không thể khống chế, ao hồ chỉ cần có một khe hở nhỏ cũng có thể tạo thành những dòng chảy mạnh mẽ. Những dòng chảy đó có thể bào mòn mọi thứ, chỉ cần có thời gian, ao hồ cũng sẽ biến thành sông suối.

Nước tĩnh lặng, nhưng có thể mượn ngoại lực mà thành dòng. Dòng nước mềm mại, nhưng có thể mượn ngoại lực mà cuồng bạo. Nước chảy đá mòn, nhưng cũng có thể nhờ núi đá mà tạo thành thác. Nắm được sự chuyển dịch của dòng nước, có thể dĩ chiều phá chiều, tá lực đả lực, đứng ở thế bất bại...”

Trước kia hần chưa thể tường tận những dòng tâm pháp thoát nghe hết sức bình thường này, bởi vì ở đây có lẽ hiếm lạ chứ ở quê hương của hần thì không thiếu. Những kiến thức đó có thể tìm thấy ở bất kỳ cuốn sách nói về nước nào được bán ở Địa cầu.

Thế nhưng lúc này đây, những dòng chữ đó cứ như thiên thư quanh quẩn trong đầu hần, miên man không dứt, cũng như dòng chảy của nước vậy, chẳng bao giờ dừng lại, kiên định mà bền bỉ, tiêu dao mà bất khuất.

- Đúng vậy, nước chảy thì đá cũng phải mòn!

Việt cất tiếng cười khùng khục thò ra cả máu huyết, hần tiến lên trước một bước, thân thể đột nhiên trở nên hư huyền, giống như một dòng chảy mềm mại, tránh khỏi liệt quyền đang giáng xuống đầu mình, áp sát vào một gã đệ tử của Kiếm Viện.

Gã đệ tử Kiếm Viện này cười lạnh một tiếng, cự kiếm bỏ tới, chỉ thấy lôi điện từ mũi kiếm tràn ra, chỉ cần bổ trúng, đảm bảo đối phương sẽ cháy thành tro.

Việt hữu thủ vỗ nhẹ và mũi kiếm, tả thủ đẩy về phía còn lại, huyết sắc linh lực của hần lập tức dẫn dắt lôi kiếm kinh bỏ tới một gã đệ tử Kiếm Viện khác. Đồng thời hần cũng mượn phản lực, bay ngược về sau, mục tiêu chính là hần tử vừa dùng quyền nện xuống đầu mình.

Hần tử này đâm ra một quyền, một quyền này nhanh đến khó tin, lại vô cùng mãnh liệt, chỉ thấy huyết sắc linh lực bị đâm cho tán loạn, nhưng nhanh chóng tổ hợp lại thành một dòng chảy áp tới nuốt chửng lấy hần.

Thân hình của Việt cũng rất nhanh biến mất, xuất hiện trước mặt một vị hần tử sử dụng Cự đao giống như Cự Lực đao khách, song thủ của hần liên tục vỗ lên sống đao của đối phương, mỗi lần vỗ như vậy, đao kinh lại giảm đi một phần.

Cứ như vậy Việt liên tục len lỏi trong vòng vây của cả chục vị Hồ Căn giả, hần lúc này hết như nước bị giam hãm bên trong ao tù, chỉ cần một ngày tức nước vỡ bờ, ắt sẽ hóa thành lụt lội nuốt chửng sinh linh.

Lúc này hần đã có thể bỏ chạy rồi, nhưng vẫn giả vờ bị vây, muốn mượn đám cao thủ này giúp hần cảm ngộ thêm về nguyên lý nước chảy đá mòn.

Thời gian cứ chậm rãi trôi qua, đến khi phát hiện ra phía bên kia tranh đoạt Huyết Linh quả đã chuẩn bị kết thúc, Việt lướt thân thể đến trước gã đệ tử Kiếm Viện sử dụng nhuyễn kiếm, tung ra một quyền, miệng hét lớn:

- Phong sinh thủy khởi, liên miên bất tận!

Tên đệ tử Kiếm Viện này không chút e ngại, tả thủ ngưng thành chỉ đâm thẳng tới, quyết lấy cứng đối cứng.

Quyền chỉ chạm nhau, huyết quang đang nhọt nhọt đột nhiên sáng rực cả một vùng, gã đệ tử Kiếm Viện bị đẩy bật ra xa, thân hình muốn ổn định thì lại một luồng áp lực vô hình áp tới, khiến hần như có cảm giác quay cuồng như lạc vào trong cơn bão, miên man không dứt.

Chỉ một khe hở, cũng có thể thành dòng. Việt từ khe hở này, thân hình như dòng trường hà cuộn cuộn chảy về phương xa, không bao giờ dừng lại, chỉ trong chớp mắt đã phá vây mà lao đi. Nhân Mã Ấn được bật lên, hần dùng tốc độ tối đa bỏ chạy, không quay đầu lại lấy một lần.

- Khốn kiếp!

Một gã đệ tử Kiếm Viện tức giận muốn đuổi theo, nhưng vừa mới đáp không bay lên thì cơ thể khựng lại, y phục trên người đột nhiên rách toạc, máu phun tung tóe, thân thể không ngừng lui về sau, miệng thò huyết. Những kẻ khác tình trạng cũng không khá hơn hần là bao.

- Hần là đệ tử Lưu Viện?

Không biết ai là người đầu tiên lên tiếng...

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 207: Tầm bảo

Đây là một toà son mạch hoang vu mệnh mông không thấy bờ bến, trong son mạch hoang vu này có một ngọn núi nhỏ không mấy nổi bật. Bên sườn ngọn núi nhỏ không mấy nổi bật này có một hang động bị bịt kín, trong động có một gã thanh niên đang khoanh chân ngồi tu luyện.

Hai mắt nhắm nghiền, quanh người hắn không toát ra chút khí tức nào, nhưng lại khiến đất đá trong động không ngừng chuyển dịch, không tán loạn như bị cuồng phong thổi qua mà chậm rãi từ từ thành những quỹ tích thật khó hiểu.

Trên mi tâm của hắn hiện lên ấn ký hình một đại môn cổ lão sống động như thật. Hai cánh cửa đã mở ra từ lâu, nhìn vào bên trong có thấy được một mảnh cực lạc hư vô mờ ảo, tiền lạc bay lượn, tiền khí dập dờn.

Tiền vụ lúc này đã không còn dày đặc như lúc đầu, những tòa tiền khuyết cổ điện hiện ra thật rõ ràng, nguy nga mà trang nghiêm, tinh xảo mà bàng bạc. Thiên Cung nguy nga, Tiên Khuyết to lớn, lơ lửng trên mây trắng, nơi đó trời quang mây tạnh trắng lệt kinh người.

Chín vầng mặt trời hạ xuống hướng tây, cung điện lầu các ở dưới ánh trời chiều nhuộm thành màu vàng và màu đỏ sáng rực phi thường thánh khiết, mái ngói đều vờn quanh vàng sáng tường hòa.

Thiên Cung rộng lớn trống rỗng, không có thiên binh thiên tướng, không có cung nữ người hầu, nơi đó lạnh tanh, chỉ là có một loại nghiêm túc và uy áp tỏa ra tràn ngập.

Thần thức của Việt xuyên qua làn tiền khí mờ ảo, chậm rãi tiến đến nơi trung ương của Thiên Đình, nơi đó có một tòa cung điện vô cùng nguy nga tráng lệ, tiền lạc bay lượn, vịnh hằng chỉ quang nhân nhạ tán ra, đạo âm lẫn khuất đầu đó trong không gian, tỏa ra sự uy nghi không thể xâm phạm.

Việt ngừng đầu, đại môn của cung điện đóng kín, dường như đã không mở ra cả ngàn vạn năm rồi, trên hai cánh cửa cao cả trăm trượng xuất hiện vô số lạc ấn đồ đằng kỳ lạ, dường như ẩn chứa sự vận động của cả thế giới này.

- A, có chữ!

Thần thức của hắn nhanh chóng khuếch tán lên phía bên trên của đại môn, chỉ thấy một tấm biển đồng thật lớn với ba chữ cổ son son thiếp vàng uốn lượn như những long đăng phượng vũ trên chín tầng trời.

Đây là Khoa Đầu Tự, nhưng lại có nét gì đó không giống, có lẽ là một loại cổ tự chưa từng thấy qua, cũng có thể chính là tiền thân của chữ Khoa Đầu. Dường như đã tồn tại ở thời đại sơ khai của thiên địa, thời kỳ mà vạn linh vẫn còn mông muội, loại cổ tự này như là thiên tự, là kết tinh của đại đạo, là loại chữ nguyên thủy nhất, ẩn chứa sự vận động của thế giới quan.

Việt không mở ra cánh cửa của tòa cung điện này, bởi hắn biết bản thân vẫn chưa đủ tích lũy, lực của hắn cũng đã cạn rồi, 2 trái Huyết Linh Quả đủ để người ta đạt đến Tiêu Trường viên mãn, thậm chí đột phá Bình Hoành, nhưng chỉ giúp hắn viên mãn trình tự thứ nhất mà thôi.

- Huyết Linh quả không ngờ còn có tác dụng tăng cường khí huyết!

Từng tia tạp chất được luyện hoá ra, thuận theo kinh mạch vận chuyển lên tay phải của Việt, chỉ thấy hắc quang bắn ra, vừa tiếp xúc với không khí lập tức hóa thành hắc dịch rơi vãi khắp hang động. Thứ hắc dịch này không ngờ có đặc tính ăn mòn, khiến đất đá cũng bị ăn mòn không khác gì độc dịch cả.

- Không ngờ bên trong máu lại có nhiều tạp chất như vậy!

Thời gian dần trôi qua, tay phải của Việt gần như bám đầy khí mang hắc sắc, thập phần đáng sợ, nếu như đối chiến với người khác, một chương này hoàn toàn có thể trọng thương đối phương, hoặc để lại hậu hoạn.

Sáng ngày thứ hai, cửa động được phóng bé đột nhiên nổ tung, đất đá bay tán loạn, bụi tung mù mịt, Việt chậm rãi bước ra, hắn xuất hiện rất hoành tráng, chỉ tiếc rằng không có khán giả ở đây để chứng kiến phong thái tuyệt thế của hắn.

- Lực lượng của ta đã gia tăng không ít!

Khí huyết được tẩy luyện, hiển nhiên lực lượng cơ thể cũng theo đó mà gia tăng không ít. Đương nhiên chút lực lượng này so với việc đột phá tầng tiếp theo của Thiên Ma Thể thì quá nhỏ bé, nhưng trước mắt cũng đủ dùng rồi.

Lấy tấm bản đồ của Mê Thất cổ địa ra xem xét, cách vị trí của hắn đang đứng khoảng một nghìn dặm đại khái có một mảnh hung địa, vốn không phải mục tiêu ban đầu của hắn, nhưng dù sao hiểu biết của hắn đối với Mê Thất cổ địa là rất hạn chế nên cứ gần mà đi thôi.

Ném tấm bản đồ vào trong nhẫn, Việt nhắm hướng đông mà bay đi. Hung địa có lớn có nhỏ, nhưng đều rất nguy hiểm, có điều nguy hiểm càng lớn, thu hoạch càng nhiều, đạo lý đây hắn rất hiểu.

Một nghìn dặm, khoảng 500 cây số, đối với phạm nhân chính là vài ngày đi xe đường dài, nhưng đối với tu giả Bước thứ hai có thể bay lượn như chim, thì chỉ dù bay thông dong cũng chỉ mất nửa ngày mà thôi.

Dừng lại trên bầu trời, Việt quét ánh mắt nhìn xuống mảnh hung địa bên dưới. Nơi này là một miệng núi lửa khổng lồ, nhìn xuống dưới, có thể thấy nó rộng đến kinh ngạc, những hòn ngàn mét, chỉ cần nó bạo phát, tuyệt đối là một đại nạn.

Hỏa Sơn đối với nhân loại chính là một thiên tai diệt thế, bản thân Việt cũng chưa từng tận mắt nhìn thấy ngọn núi lửa nào chứ chưa nói đến việc tiến vào bên trong cả, giờ nhìn ngọn núi lửa trước mắt cảm giác cũng có chút khê.

- Ta đã là tu giả rồi, ngại gì chút dung nham chứ!

Bên trong hỏa sơn là một không gian rộng lớn, riêng miệng núi lửa đã hơn một ngàn mét, chân núi càng rộng hơn.

Liếc sơ qua, chỗ nào cũng là dung nham kim sắc, trên bề mặt dung nham có rất nhiều nham thạch hắc sắc, trên số nham thạch này, sinh trưởng một số linh thảo, có mấy gốc linh thảo kim sắc thu hút sự chú ý của Việt, nhưng khi phát hiện chúng chỉ là Tam cấp, Việt chán nản lắc đầu.

Ánh mắt chuyển qua một tảng nham thạch khác, Việt lập tức nhủ mảy, bởi hắn phát hiện ra bề mặt nham thạch có những mảng lõm lớn, do được thảo bị hái dễ lại, vết tích của chúng vẫn còn mới, góc cạnh phân minh.

- Mẹ kiếp! Có người từng qua nơi này rồi!

Nơi này toàn là Tam cấp linh thảo, thậm chí ngay cả Tam cấp đỉnh giai cũng chẳng có lấy một cọng chứ đừng nói gì đến Tứ cấp. Việt không còn cách nào khác, đành phải rời đi, tìm kiếm một hồi cơ duyên khác.

Lại một ngày nữa trôi qua, Việt đứng trên một tòa sơn phong, nhìn xuống sơn cốc bên dưới, sắc mặt vô cùng khó coi.

- Lại có người hót tay trên!

Sơn cốc rộng lớn tràn ngập các loại linh hoa linh thảo, khí tượng tường hòa, nhưng toàn bộ đều là Tam cấp, còn những gốc Tứ cấp thì đều ở sâu bên trong, tuy nhiên nơi sâu xa của sơn cốc ẩn hiện một cỗ khí tức khủng bố, có thể khẳng định là Thất cấp. Tứ cấp linh thảo mặc dù tốt, nhưng Thất cấp linh thú thì...

- Mẹ kiếp, coi như mình không may đi!

Việt lúi túi bản đồ ra, bắt đầu suy tính. Bản đồ này chắc không ai là không có, mà bản thân hắn lại tiến vào cổ địa muộn hơn người khác, nếu cứ đến mấy chỗ gần, nhất định sẽ chỉ còn thừa chút cặn cho hắn mà thôi.

- Được lắm, chọn luôn mảnh hung địa ở tương đối xa!

Việt dùng tốc độ cao nhất phi hành, nhằm hướng Đông Bắc mà bay đi. Hai lần tổn công khiến hắn cảm thấy phát ngấy rồi, hắn không muốn tiếp tục húp cặn của người khác nữa.

Một tuần liền phi hành, lúc này Việt còn cách mảnh cấm địa có dấu chấm đỏ này khoảng hơn một ngàn dặm.

Đột nhiên phía xa truyền đến tiếng long ngâm khổng lồ khiến tâm thần Việt chấn động, vội vàng ngưng tụ linh lực vào song nhãn quan sát, chỉ thấy từ mảnh hung địa trước mắt phun ra vô số linh khí đủ loại màu sắc, thậm chí còn hội tụ thành long hình, lờn vờn phi đằng.

Không ít hung cầm dị điều bay qua, bị thanh âm làm cho hoảng sợ.

- Là rồng sao? Không đúng, trên đời này đã không còn rồng nữa, là giao long!

Việt đứng trên cao nhìn xuống huyết động khổng lồ bên dưới, tiếng long ngâm và long khí chính từ đây mà ra. Đây có lẽ là một huyết động của giao long.

- Hy vọng lần này không bị kẻ khác đến trước!

Thế nhưng bước vào giao long huyết động không bao lâu, Việt đã phải thất vọng rồi. Hắn ngồi xổm quan sát một thi thể yêu thú, một đầu Ngũ cấp nhưng bị đánh đến mức xương cốt nát bét, đủ thấy thực lực của kẻ ra tay.

Việt cố gắng khuếch tán thần thức, nhưng không ăn thua, nhưng tiếng long ngâm quanh quẩn trong không khí có thể làm suy yếu khả năng dò xét, thần thức của hắn liên tục bị phản lại trong phạm vi trăm mét.

Đi thêm một đoạn nữa, Việt gặp phải một ngã ba, hắn lập tức mở ra Nam Thiên môn, khuếch tán thần thức vào con đường bên phải, cố gắng lắm mới được khoảng hai trăm mét thì gặp phải một thi thể yêu thú còn rất mới.

- Được lắm, chọn đường bên trái!

Việt đưa ra quyết định rất nhanh, hắn không e ngại đám người kia, mà do hắn đã chán ngấy cái cảnh đi theo đuôi người khác như vậy rồi, tốn bao công sức mà chút canh cũng chẳng có mà húp.

Ra tay cướp đoạt? Hắn cũng không phải đạo khẩu động tí là sát nhân đoạt bảo, mới cả điều quan trọng hơn, muốn cướp cũng phải xem thực lực của đối phương, không cần thận thận lại chết ngược chứ chẳng chơi.

Chưa vào đường cùng thì cứ phải củi chắc thôi!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Đàm lầy

Rống! Rống!

Quả nhiên, con đường này chưa có ai đi qua, chưa được vài trăm mét thì đã gặp phải tập kích, một con cự tích khổng lồ hình drags như rồng komodo đột nhiên từ dưới đất chui lên, cái miệng đỏ như máu há rộng muốn tọng hẳn.

- Muốn chết!

Việt hừ lạnh, cách không dám ra một quyền, chẳng có kinh phong gì xuất hiện, nhưng đầu cự tích hung yêu lại mấy đi không chế, bị đẩy nhẹ ra sau, da thịt xuất hiện những vết nứt.

Đầu cự tích muốn ổn định lại thân hình nhưng nó vẫn tiếp tục bị đẩy ra sau, xương cốt chậm rãi bị vụn nát, tốc độ đẩy lui tăng dần thì lực lượng đang vụn lấy cơ thể nó cũng gia tăng, cứ như vậy đến khi hóa thành vô số mảnh vụn thì nó cũng chẳng thể kêu lên một tiếng nào.

Tiếp tục đi thêm bảy tám dặm, một con cự tích khổng lồ khác đầy tính áp bách chặn đứng trước mặt của Việt.

Đầu Cự tích này nhỏ hơn con ban nãy, chỉ có điều uy thế thì hoàn toàn vượt trội, Ngũ cấp đỉnh giai so với Tứ cấp bá chủ, khỏi cần phải so sánh. Hơn nữa con ban nãy chỉ có chút vảy giống như rồng mà thôi, còn đầu cự tích này thậm chí đã có long bào rồi.

Huyết động này tràn ngập giao long chi khí, có lẽ từng có một đầu giao long chết ở đây, đám yêu thú sống ở bên trong hàng ngày hấp thụ thứ gia long khí này, huyết mạch lột xác, có thêm một chút long hình, khác nào hồ mọc thêm cánh, xưng vương xưng bá chứ chẳng đùa.

- Tiểu tử nhân loại, nguoi...

- Phong Sinh!

Việt không dám kinh thị, thân hình lóe lên, lập tức tung một quyền giáng thẳng vào bụng của cự tích. Toàn thân nó tràn ngập lân giáp cứng như kim loại, xem ra có phần bụng là yếu nhược hơn cả.

Một quyền này thật nhẹ nhàng, hầu như không mang lại chút áp lực gì cho cự tích, long bào giáng thẳng vào ngực của kẻ địch, dù Việt lùi lại rất nhanh nhưng vẫn bị một trào này tấp trúng, dù đã kịp bật Thiên Ma văn lên nhưng vẫn bị trào kinh nghiền ép hẳn vào vách động, bị ấn vào cả mét.

Phụt!

Y phục rách toạc bởi, trước ngực còn có bốn vết rách sâu đến tận xương, máu phụt ra như suối vậy. Nhưng đối thủ của hắn còn thâm hơn nhiều.

Một quyền của gã nhân loại không khác nào gãi ngứa cho long bào cự tích, nhưng sau khi khiến nó lùi nhẹ một bước thì tiếp tục đẩy tiếp với một lực lượng lớn dần, toàn thân nó nhất thời mất đi không chế, cứ liên tục bị lui về sau.

Quyền phong từ bụng nhanh chóng lan rộng thành một cỗ xoắn lực khổng lồ khiến bụng của cự tích nứt vụn, từng luồng huyết sắc linh lực như sóng nước xâm nhập vào các vết nứt, sau đó điên cuồng tàn phá khiến cả phần bụng của nó bị xé toạc ra thành vô số mảnh bắn ra tứ phía.

- Khốn kiếp! Nhân loại!

Cự tích dùng thần niệm hét lớn một tiếng, cố gắng giăng ra khỏi cỗ lực lượng đang xé toạc cơ thể nó, nhưng quyền kinh như con bão đi trên đại dương, không ngừng lớn mạnh, khiến nó vô phương chống lại. Đến tận khi cả phần bụng trở nên tan hoang, nội tạng cũng bị phá nát, quyền kinh mới biến mất, long bào cự tích sinh mệnh lực triệt để hao tổn, ngã lăn ra đất.

Việt cố gắng gượng ra khỏi vách động, phục một viên đan dược liệu thương, sau đó tiến tới thu thi thể của cự tích lại. Mặc dù đã bị một quyền của hắn vụn nát, nhưng bộ lân giáp và tứ trào thì vẫn còn nguyên, hơn nữa xương cốt không hao tổn nhiều, cộng thêm tinh phách nữa, bán đi vẫn rất được giá.

- May mà phản ứng nhanh, nếu không chỉ có nước mở đường xuống địa phủ!

Hít sâu một hơi lãnh khí, Việt thay một bộ y phục sau đó tiếp tục lên đường. Đợt này hắn hao tổn tương đối nhiều quần áo rồi.

Đi được khoảng độ chục cây số, giết chết ba đầu Ngũ cấp linh thú, Việt lại gặp một ngã ba đường.

- Chết tiệt, lại có hai đường!

Hắn khuếch tán thần thức tới nhưng không phát hiện được gì, chỉ đành lựa chọn theo cảm tính. À, thực ra là chọn bừa.

Đi được vài chục cây lại gặp một ngã ba nữa, Việt tiếp tục chọn bừa.

Một ngã ba lại một ngã ba, không biết đã phải lựa chọn bao nhiêu lần, Việt đã đi tới một không gian rộng lớn ở sâu trong lòng đất.

Lúc này hắn đã có thể tưởng tượng ra được có lẽ động quật này gồm một không gian rộng lớn ở dưới lòng đất cùng vô số những đường nhánh ngoằn ngoèo phân ra bên ngoài.

Tiến thêm khoảng mười dặm, đập vào mắt hắn là một đầm lầy đen như mực chắn ngang phía trước, nước đầm cực kỳ nặng nề, cuồng phong gào thét như vậy mà không khiến nó nổi lên chút gợn sóng nào. Mặt sông bốc lên hắc vụ đen ngòm, nhìn có vẻ hết sức nguy hiểm.

- Đầm lầy này rộng không thấy bờ bến, nếu đi vòng thì không biết tốn bao nhiêu thời gian!

Không tốn thời gian để suy tính, Việt bay lên trời, chẳng cần bay qua dòng hắc hà này, hắn phi hành ở tít trên cao, vượt ra khỏi phạm vi ảnh hưởng của hắc vụ. Nhưng không được một hô hấp thì cả người bị một cỗ hấp lực không thể kháng cự kéo xuống sát mặt sông.

- Chết tiệt!

Hắc vụ bốc lên có tính ăn mòn rất cao, Việt nhanh chóng ngưng tụ linh lực hộ thể chống lại, cố gắng bay lên vài lần nhưng đều bị hấp lực kéo xuống sát mặt nước, không thể làm gì hơn đành phải bay là là như thủy thượng phiêu.

Ầm!

Đi không được bao lâu thì mặt nước đột nhiên dậy sóng, thứ nước đầm đen ngòm nhót nhót bắn lên dính vào linh lực hộ thể của Việt lập tức khiến nó bị bào mòn đi. Đồng thời một cái miệng đỏ ngòm lõm răng nhọn sáng bóng phá nước mà ra, muốn nuốt chửng gã nhân loại.

- Nước chảy đá mòn!

Song thủ xoay chuyển, nhẹ nhàng đẩy con yêu thú về phía sau, tốc độ xảy ra tình huống rất nhanh nhưng hắn vẫn kịp nhìn thấy kẻ vừa tập kích mình là một đầu cự ngạc rất lớn. Ở đầm lầy, cá sấu hiển nhiên là chủng loài độc bá rồi.

Đầu hắc sắc cự ngạc này rơi xuống đầm nước, đang muốn tiếp tục công kích thì trên cơ thể đột nhiên xuất hiện vô số vết cắt, gọi là cắt có lẽ không chính xác lắm khi mà nó giống vết dây thừng siết hơn, siết mạnh đến nỗi lân giáp trên người nó nát vụn, huyết nhục bắn tung tóe.

Việt cũng không có thời gian mà thở phào nhẹ nhõm, bởi vì càng về sau độc ngạc xuất hiện càng nhiều, không tiến hành công kích cận chiến mà từ bốn phương tám hướng phun chất dịch màu đen về phía hắn.

- Nước chảy đá mòn!

Khẽ dừng chân, Việt xoay người tung một quyền về bốn phương tám hướng, chỉ thấy quyền phong nhẹ nhàng như dòng nước chặn đứng chất dịch màu đen, rồi dẫn dắt nó chảy ngược về phía những con hắc ngạc.

Phốc! Phốc! Phốc! Phốc!

Sóng quang loé lên, lần lượt từng con hắc ngạc hóa thành huyết vụ, bị làn nước đen nuốt chửng.

Ầm!

Mặt nước đen ngòm chưa bao giờ nổi sóng đột nhiên xuất hiện một bong bóng nước lớn, nước sông xoáy tròn, kêu lên ục ục.

Ầm!

Trong cột nước trùng thiên, một con cự ngạc thân thể uốn lượn chui ra khỏi mặt nước, chỉ có đầu cự ngạc này thân thể rất dài, lớp lân giáp sáng bóng vô kiên bất tồi, nhìn nó giống như hợp thể giữa giao long và cá sấu, trên đuôi của nó còn mọc một hàng gai nhọn.

Vừa xuất hiện, con long ngạc này lập tức dùng chiếc đuôi đầy gai của mình đập tới. Việt cũng không chút e ngại, mà vẫn như sóng biển xuất hiện, một quyền mạnh mẽ đâm tới.

Bình một tiếng, đuôi của long ngạc va chạm với quyền đầu của Việt, khiến nước đầm trầm trọng là thế cũng bị bắn lên cao cả trượng.

- Ngươi không phạm ta, ta không phạm ngươi! Bản đại gia cũng không dễ chọc đâu, biết điều thì rút!

Một quyền đẩy lui hắc long ngạc, Việt cũng cảm thấy có chút nhộn nhạo, sau khi ổn định thân hình liền lên tiếng đề xuất. Đây là một đầu ngũ cấp bá chủ có long huyết cực độ mạnh mẽ, không dễ chơi chút nào cả.

- Hừ, nhân loại, nguoi được lắm!

Con cự ngạc có chút suy nghĩ, chỉ một lúc sau có thanh âm truyền ra, đã thấy nó chìm trong làn nước đen ngòm, không một tiếng động.

Việt tiếp tục thủy thượng phiêu, ngay khi bờ bên kia đã hiện ra trong tầm mắt, hần liền đạp nước lao vút lên bờ, bị thức độc vụ vây quanh khiến hần có chút buồn nôn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 209: Ngụy tác

- Dung nham này không bình thường!

Nhìn biển dung nham đang sủi ùng ục trước mắt, Việt cảm thấy một tia kỳ lạ. Hần cúi xuống nhặt một tảng nham thạch ném mạnh tới, nhưng ngay lập tức bị một cổ hấp lực vô hình hút thẳng xuống, bị dung nham hóa thành tro bụi.

- Lại có hấp lực, giống hệt đầm lầy vừa nãy!

Việt tung người bay là trên mặt dung nham, có điều hấp lực so với ở đầm lầy còn mạnh hơn rất nhiều, vì vậy tốc độ của hần không thể nhanh nổi. Thứ dung nham này tương đối đặc thù, nếu chẳng may bị kéo xuống không biết có bị sao không.

Biển dung nham này là nơi cư trú thích hợp với yêu thú hỏa hệ, liên tiếp có những con kỳ đà với lớp lân giáp đỏ rực phá dung nham mà ra, tiến hành công kích Việt.

- Tứ cấp Cự Nham Tích? Không, là Ngũ cấp sơ giai!

Cự Nham Tích là một chủng loài yêu thú điển hình ở vùng núi lửa, thực lực vô cùng tầm thường, đạt đến Tứ cấp là cao rồi, không ngờ ở đây lại đạt đến Ngũ cấp, hơn nữa lớp vảy đều đã biến thành lân giáp, vô cùng chắc chắn.

Về cơ bản những chủng loài yêu thú sống ở bên trong động quật này đều bị giao long chi khí ảnh hưởng sinh ra đột biến, trên người xuất hiện một số đặc điểm của giao long, cơ bản nhất chính là long lân, tiếp theo là long trào, tiếp nữa có lẽ là long giác, càng nhiều đặc tính thì càng mạnh.

Cự Nham Tích mới chỉ sinh ra long lân nhưng thực lực vượt khỏi phạm vi Đệ nhất Bộ, tuy nhiên chỉ là Ngũ cấp sơ giai căn bản không gây ra chút uy hiếp nào đối với Việt. Từng quyền trực tiếp nện xuống, Cự Nham Tích lập tức vong mạng.

Tinh phách và thi thể của Ngũ cấp linh thú là một món tài phú không nhỏ chút nào, chỉ trong thời gian ngắn Việt đã trảm sát sáu đầu Cự Nham Tích, nếu đem bán có thể thu về hơn một ngàn vạn linh tệ rồi.

Uỳnh!

Một quyền đâm chết đầu Cự Nham Tích thứ bảy rồi ném vào bên trong hầm không gian, Việt đột nhiên ngẩng đầu lên, ngưng tụ linh lực vào song nhãn nhìn về phía trước, chỉ thấy dung nham bắn lên cao, thấp thoáng thấy âm thanh giao chiến truyền lại.

Tiến lại gần, chỉ thấy một đầu cự tích khổng lồ cao tới hơn một trượng đang không ngừng nện đôi cự trào của mình xuống chiếc thuyền ngọc nhỏ khiến dung nham đỏ rực không ngừng cuộn lên như biển động vậy.

Tuy nhiên chiếc thuyền ngọc không chút chao đảo trong con sóng dữ, nó còn tỏa ra một quang cầu thanh sắc chặn lại toàn bộ dung nham đỏ xuống, bảo vệ người ở trên thuyền.

Trên thuyền có tổng cộng bốn người, hai nam hai nữ, hai trẻ hai già, trong đó hai người già cả đang cật lực chống đỡ từng đòn nặng trĩu của con cự tích, ngăn cản song trào của nó đập trúng quang cầu.

Hai vị lão nhân một nam một nữ đều là cường giả Bước thứ hai, thậm chí tu vi đạt đến Tiểu Trưởng trình tự, nhưng vẫn bị Cự Nham Tích đè ép không thở được, bởi vì con thần lân khổng lồ này không chỉ có long lân mà cả long trào nữa, thực lực đột biến đến Lục cấp.

Hơn nữa hai lão nhân còn phải bảo vệ hai người trẻ tuổi ở trên thuyền ngọc, vì vậy hết sức bó chân bó tay, hoàn toàn ở thế chịu đòn, cứ tình hình này không biết có thể chống cự đến lúc nào.

Việt không có ý định can thiệp giao tranh, Lục cấp long biến yêu thú không dễ chọc, có người cầm chân cho càng tốt, đại gì treu vào nữa. Nhưng khi hần xoay người chuyển hướng định đi vòng qua thì một thanh âm khá quen vang lên:

- Tổ gia gia, người cứ thả sức mà đánh một trận, không cần lo cho con!

Hắn lập tức ngoái lại, ngưng tụ linh lực nhìn tới hai người trẻ tuổi đang ngồi trên chiếc thuyền ngọc, nam sáng sủa đẹp trai, nữ xinh đẹp dễ mến, quả xứng đáng là trời xui một cặp. Nhưng quan trọng hơn cả, hai người này hẳn đều đã từng gặp, thậm chí nói chuyện rất hợp.

- Huỳnh đệ, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?

Thanh niên trẻ tuổi trên chiếc thuyền ngọc đang rất lo lắng cho vị tổ gia gia của mình, đột nhiên nghe thấy có thanh âm vọng đến nghe rất quen, lập tức quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một gã tầm tuổi mình đang đập dung nham mà tới, trên gương mặt anh tuấn nở nụ cười vô cùng tà mị.

- Bằng hữu, thực sự là ngươi?

Người thanh niên ở trên thuyền ngọc chính là Ngụy Tác, còn thiếu nữ trẻ tuổi chính là bạn gái của y, Hoa Lan Nhi.

Gặp lại Việt, Ngụy Tác vô cùng mừng rỡ, hẳn cứ lo rằng đối phương đã gặp phải độc thủ của Lâm Khô, nay gặp lại hoàn hảo không thiếu sót gì, khiến một tảng đá trong lòng hắn được gỡ xuống. Nhưng đột nhiên nhớ ra tình huống hiện giờ, vội vàng la lớn:

- Bằng hữu, mau chạy đi!

Hai vị lão nhân cũng thoáng chuyển ánh mắt quét tới, có chút kinh ngạc, tuy không nhìn thấu tu vi người thanh niên mới xuất hiện, nhưng đối phương có thể phi hành như vậy, hiển nhiên là Bước thứ hai.

- Tiểu hữu, xin hãy giúp chúng ta một tay!

Vị lão già đẩy một trào của Cự Nham Tích ra, đồng thời cách không điểm một chỉ, sau đó trầm giọng nói.

- Tổ gia gia, người nói gì vậy? Bằng hữu của ta...

Ngụy Tác nghe thấy vậy lập tức kinh hãi, nhưng chỉ nói được một nửa thì dừng, bởi vì hắn cảm giác được có gì đó hơi sai sai.

- Tác, bằng hữu của ngươi, là một vị tu giả Bước thứ Hai!

Ở bên cạnh, Hoa Lan Nhi nhàn nhạt nói ra, nhưng ánh mắt thì không khỏi lóe lên tia kinh ngạc. Bước thứ hai, tương đương với hạch tâm đệ tử của Tam cung lục viện, là vị trí mà nàng vẫn luôn hướng đến để tự nắm được số phận của mình trong tay.

- Việt huynh đệ, hẳn...

Ngụy Tác có chút ngờ ngẩn, vị bằng hữu đến từ thế giới bên ngoài này còn ít tuổi hơn mình, bộ đáng cả phát cả phờ, vậy mà là tu giả Bước thứ hai sao? Nhưng có thể tự do đi lại trên biển dung nham như vậy thì không thể sai được.

Việt gia nhập vòng chiến, bộc phát tu vi Thiên cung viên mãn cùng với chiến lực mạnh mẽ của mình, cộng thêm hai vị Tiêu Trướng già dặn, nhanh chóng chiếm thế thượng phong, ép Cự Nham Tích không thờ được.

- Nhân loại các ngươi chờ đó cho ta!

Tuy nhiên Lục cấp yêu thú có long hình không dễ giết chút nào, chỉ có thể khiến nó bị thương bỏ chạy.

Vị tổ gia gia của Ngụy Tác có chút tiếc nuối nhìn theo bóng dáng của Cự Nham Tích, sau đó quay lại chấp tay nói:

- Tiểu hữu, đa tạ giúp đỡ! Lão phu là Ngụy Thành, không biết cao danh quý tính tiểu hữu?

- Độc tự, Việt! Ta với Ngụy Tác huynh là chỗ bằng hữu, Ngụy lão tiên bối không cần đa tạ!

Việt nở nụ cười xoa tay đáp

- Thì ra là Độc Tự tiểu hữu! Tác Nhi có được bằng hữu như vậy thật là có phúc! Mời tiểu hữu xuống thuyền trò chuyện!

- Vậy thì cùng kính không bằng tuân lệnh!

Nghe bốn chữ Độc Tự tiểu hữu, Việt có chút ngẩn ngơ, nhưng hắn cũng chẳng muốn giải thích nhiều, chậm rãi hạ xuống thuyền ngọc.

- Huỳnh đệ, không phải ta nói ngươi, nhưng mà giao long huyết động này nguy hiểm trùng trùng, ngươi có chút tu vi như vậy sao dám tiến vào?

Việt nhìn Ngụy Tác, rồi nhìn Hoa Lan Nhi, rồi lại quay sang nhìn Ngụy Tác hỏi. Hỏi như vậy không cần thận sẽ khiến đối phương tự ái, nhưng cách hỏi và thái độ khi hỏi của hắn chỉ khiến người ta cảm nhận được sự chân thành mà thôi.

- Lỗi tại ta không chịu nghe lời tổ gia gia! Nếu hôm nay liên lụy đến tổ gia gia, quả thật chết ngàn lần cũng không đủ đền tội!

- Không phải, linh lực phòng hộ vẫn còn nguyên mà!

Ngụy Tác quan sát linh trảo bao quanh hai người Vân Cô và Hoa Lan Nhi, rõ ràng thấy vẫn còn nguyên.

- Mọi người cẩn thận, bên trong cuồng phong mang theo những sợi tơ màu xám cực kỳ sắc bén, có thể vô thanh vô tức cắt qua linh lực phòng ngự của ta!

Vân Cô là chủ nhân, đương nhiên biết rất rõ tình trạng linh trảo của nàng, vết cắt nhỏ đến nỗi rất dễ bị người ta bỏ qua.

Nghe thấy vậy, mọi người lập tức mở ra linh nhãn nhìn quanh, nhưng chỉ có cuồng giả Bước thứ hai mới có thể thấy bên trong cuồng phong thấp thoáng những sợi tơ cực nhỏ, có tính cô động rất cao, kết hợp với cuồng phong, hoàn toàn có thể cắt vụn cả linh trảo phòng ngự của bọn hắn.

Xoẹt!

Lại có người bị sợi tơ quét trúng, chính là Ngụy Tác và Hoa Lan Nhi, bọn họ không thấy được những sợi tơ này, vì vậy không thể nào né tránh được.

- Nếu cứ tiếp tục như vậy thì không ổn!

Ngụy Thành nhíu mày nhìn vết cắt trước ngực của Ngụy Tác, cực kỳ mảnh nhưng rất sâu, máu không ngừng tuôn ra, hơn nữa rất khó cầm lại.

- Ngụy lão yên tâm! Để ta giải quyết!

Viết khởi vận Thiên Ma Thể, ma văn rời khỏi da thịt tổ hợp thành một huyết sắc hư ảnh cao tới một trượng, bao phủ cả năm người vào bên trong. Ma văn không quá dày nhưng vô cùng chắc chắn, những sợi tơ xám không tài nào cắt xuyên qua được.

Năm người tiếp tục tiến lên, rất nhanh xuyên qua khu vực cuồng phong.

- Ôi mẹ ơi!

Ngược mắt, năm người gần như đồng thời hít ngược một hơi lạnh khí, trong thị tuyến của họ, xuất hiện một bộ hài cốt khổng lồ.

Bộ hài cốt này có thân thể ngoằn ngoèo giống như cự蟒, cuộn đủ thành một vòng, đầu hơi nghé lên, trên trán có hai cái sừng giống như sừng hươu, một luồng áp lực vô hình tán phát ra từ bộ hài cốt, khiến hơi thở của năm người nhất thời trở nên khó khăn.

- Là giao long thì cốt!

Viết có chút sững sờ nhìn bộ hài cốt trước mắt, linh lực không tự chủ được chạy khắp toàn thân chống lại cỗ uy áp khổng lồ đang đè lên người. Hắn đã từng thấy qua một bộ long cốt chân chính bên trong Thác Phi Tiên, nên có thể khẳng định, trước mặt hắn không phải long cốt, có lẽ thực sự là giao long.

Trong thần thoại Việt cổ, giao long, hay còn gọi là thường luồng, là một loài thủy quái thường xuyên xuất hiện hại người, có pháp thuật hô phong hoán vũ, là loài yêu quái mạnh nhất. Giao long chính là rắn thành tinh, sau khi mọc sừng và bốn chân thì lột xác thành giao long.

Còn theo khoa học, giao long có lẽ là một chủng loài đặc biệt mà hình dáng có sự kết hợp giữa rắn và cá sấu, hai loài động vật tiêu biểu của lớp bò sát, hoặc có thể chính là hai loài này được thần thánh hóa lên.

Tuy nhiên nhìn bộ giao cốt này, có thể thấy truyền thuyết giao long là thể tiến hóa của loài rắn sau khi lột xác, mọc sừng và tứ chi là đúng hơn cả.

- Nhìn kia, xung quanh có Giao Căn Thảo!

Ngụy Tác kinh ngạc hô, bộ dáng đã bắt đầu có chút thờ gáp. Viết nghe vậy lập tức chuyển ánh mắt, bởi vì Giao Căn Thảo hắn đã từng đọc qua rồi.

Giao Căn Thảo, chính là Thất phẩm linh thảo, thậm chí là loại đỉnh cấp nhất trong Thất phẩm, chỉ mọc ở nơi có Giao long chi huyết rơi xuống. Giao Căn Thảo mạnh mẽ như gân cốt giao long, nếu luyện hóa có thể gia tăng lực lượng, số lượng nhiều thậm chí có thể hình thành giao chi lực.

Nên biết giao long là chủng loại có lực lượng khủng khiếp nhất trong Vạn Thú Lục, có được giao long chi lực thì không khác nào đang từ một kẻ thư sinh biến thành cường giả luyện thể cả.

- Ha ha, quả nhiên có Giao Căn Thảo, chuyến này quá lời rồi!

Tiếng cười phá không truyền đến, chỉ thấy ở một phía khác xuất hiện bốn đạo nhân ảnh đang bay đến, miệng không ngừng cười lớn.

Dẫn đầu là một thanh niên nhân có đôi mắt màu lam vô cùng tà dị, khí tức mênh mông như biển, tu vi không ngờ lại đạt đến Tiêu Trướng.

- Là đệ tử Lam Tà Cung?

Vân Cô khẽ nhíu mày, nàng là nội môn trưởng lão của Phiêu Miểu Cung, lập tức nhận ra thân phận của những kẻ mới đến.

Việt bước lên một bước, lên tiếng chầm chọc.

- Tiểu tử, ta chưa nhìn ra tu vi của ngươi, nhưng dựa vào một câu nói của ngươi hôm nay, thiên hạ này, không còn chỗ cho ngươi dung thân nữa đâu!

Lam Đồng nhìn chòng chọc gã thanh niên vừa lên tiếng, đôi mắt màu lam của hắn cực kỳ tà dị, dường như có thể phanh thây kẻ đối diện.

- Dựa vào ngươi sao?

Việt cười lạnh, mở ra Nam Thiên môn.

- A!

Lam Đồng có chút giật mình lùi về sau, vừa rồi hắn có cảm giác như áp lực của nhất giới sơ khai đổ ập lên người, hai mắt hắn cũng có chút đau nhói.

- Độc Tự tiểu hữu, Lam Đồng này ta cũng không thể địch lại!

Vân Cô lập tức truyền âm nhắc nhở Việt, nàng sợ đối phương tuổi trẻ hiếu thắng, khiêu khích Lam Đồng nổi điên lên thì nàng cũng chẳng bảo vệ được. Nên nhớ bên đối phương vẫn còn ba gã Đệ Nhị Bộ khác.

- Hai vị tiền bối có thể cầm chân Lam Đồng trong chốc lát chứ?

Việt đương nhiên không hiếu thắng mà đều có tính toán, truyền âm lại cho cả hai người Vân Cô và Ngụy Thành.

- Nếu như bọn ta liên thủ, có thể cầm chân được Lam Đồng, nhưng thời gian không thể quá lâu!

- Hay lắm! Vậy phiền hai vị tiền bối cầm chân hắn, ta sẽ giải quyết ba gã còn lại rất nhanh thôi!

- Tiểu tử, ngươi là người của gia tộc nào tông môn nào, có gan thì báo ra đây, trong vòng ba tháng, giết hết nhà ngươi! Lam Đồng này nói được làm được, đáng tiếc, ngươi không thấy được ngày hôm đó, bởi vì hôm nay ta sẽ đánh chết ngươi!

Lam Đồng giậm mạnh chân xuống đất, song nhân của hắn tỏa ra lam quang tà dị, chuẩn bị phát động công kích, thì đột nhiên có hai thân ảnh ngăn chặn trước mặt, đồng loạt tấn công hắn.

- Ha ha, tiếc là ngươi không có cơ hội đó!

Việt cười khanh khách, bộ dáng của hắn lúc này giống hệt tiểu nhân đắc chí, vô cùng hèn mọn, hoàn toàn đánh mất phong phạm, khiến Ngụy Tác có chút không tin vào mắt mình, ấn tượng ban đầu đã bị phá vỡ.

Bị Vân Cô và Ngụy Thành hai Tiêu Trưởng giả trung kỳ bám riết lấy khiến Lam Đồng nhất thời không thể phân thân, lại thêm tiếng cười đắc chí lọt vào tai khiến hắn tức điên, giận dữ hét lớn:

- Ba người các ngươi còn đứng đó làm gì, mau tới giết hai tiểu tử kia!

- Rõ, Lam Đồng sư huynh!

Ba thanh niên đi cùng Lam Đồng lập tức xông tới bao vây lấy Việt. Trong mắt bọn hắn hai gã Đệ Nhất Bộ kia tiện tay là có thể giết, chỉ có gã trước mặt mạnh mẽ như vậy chắc cũng có chút bản lĩnh.

- Tà Phong Cước!

- Phá Nguyên Khí!

- Hàn Quang Bộc!

Lam quang quỷ dị lóe lên, cả phiên không gian đều bị phong tỏa, Ngụy Tác và Hoa Lan Nhi dù đã lùi ra xa vẫn cảm thấy vô cùng khó thở.

- Nước chảy đá mòn!

Song thủ xoay chuyển tạo thành một dòng linh lực bao quanh cơ thể hắn, ngăn chặn công kích của cả ba gã đệ tử Lam Tà Cung.

- Tật Phong Cước!

Một gã đệ tử xoay người tránh thoát khỏi phạm vi của dòng nước, một cước bổ thẳng tới sau gáy của Việt, nhanh đến mức liền thành một dải bạch tuyến, cước chưa tới nhưng đã tạo thành phong quyền rít gào.

Nhưng Việt khẽ nghiêng đầu sang bên phải, tả thủ đưa lên đỡ lấy một cước trí mạng này. Tên đệ tử này không bị phản lực chấn ngược lại mà có cảm giác đập trúng dòng nước vậy, bao nhiêu lực cũng tự nhiên mà biến mất. Chỉ thấy từ bàn tay đối phương hiện lên hư ảnh đôi tiểu ngư khuấy nước, tạo thành

một dòng linh lực cuốn lấy chân hấn.

- Nguy rồi!

Tên đệ tử này không cảm thấy đau đớn gì cả, nhưng hấn cảm giác được đại sự không ổn, lập tức phát lực phá tan dòng linh lực, chân còn lại hóa thành cuồng phong bổ thẳng tới đầu của đối thủ.

Nhưng một cước này chỉ đá trúng khoảng không, cuồng phong được giải thoát tá loạn bắn ra xung quanh, còn Việt thì đã xuất hiện trước mặt một tên đệ tử khác, một quyền mạnh mẽ đâm tới.

- Hấn Quang Tỏa!

Lam quang nhàn nhạt tỏa ra, một quyền quán đầy linh lực của Việt đánh trúng một lam quang, lập tức quyền kinh bị tán ra bốn phía.

- Phá Tốc!

Một gã đệ tử khác trong nháy mắt vượt qua tốc độ cực hạn, xuất hiện ở phía sau lưng của Việt.

Dòng linh lực nhẹ nhàng đẩy chưởng kinh sang một bên, cũng không biết Việt đã di chuyển nửa bước từ lúc nào, nếu như không phải trước người vẫn còn dấu vết chưởng kinh thì không ai biết họ vừa giao thủ.

- Quang Bạo!

Lam quang tỏa ra rực rỡ như pháo hoa, một cỗ lực lượng bạo tạc cực độ khủng bố giáng xuống đầu Việt. Thân hình của hấn khẽ lách, như dòng nước gặp phải chướng ngại vật thì đổi hướng vậy, song thủ tiếp lấy quang bạo, tự đẩy mình về một hướng khác.

Nhưng không phải hấn muốn bỏ chạy, phương vị hấn tới chính là vị trí của gã đệ tử sử dụng cước pháp.

- Gió thổi nước lên, liên miên bất tận!

Một quyền của hấn đâm tới, bộ dáng nhẹ nhàng phiêu hốt, nhưng tốc độ thì cực kỳ nhanh, chỉ trong chớp mắt đã tới trước mặt kẻ địch, không thể né tránh.

- Muốn chết! Bạo Phong Cước!

Phong bạo cuộn cuộn theo một cước này ập tới, va chạm với quyền đầu lập tức khiến đại dương dậy sóng. Thân hình tên đệ tử này khẽ lui lại, nhưng chưa kịp ổn định thì tiếp tục lui về phía sau, những con sóng liên tục ập lên người hấn, phá vỡ cả linh lực hộ thể, tiếng xương gãy vang lên, huyết nhục văng tứ tung.

- Hay lắm! Nước chảy đá mòn, bao giờ dừng lại?

Việt mượn phong bạo tứ tung, tạo thành những dòng linh lưu uốn lượn trong không gian, công kích tới hai người còn lại.

Hai tên đệ tử Lam Tà Cung này lập tức phá tan những dòng huyết lưu, nhưng chưa kịp phát động công kích thì trước ngực đột nhiên xuất hiện những vết rách, máu tươi phun ra, thịt bị vụn nát.

- Nước chảy không nhẹ nhàng chút nào, chỉ tiếc rằng đến khi hiểu ra thì đá cũng mòn mất rồi còn đâu!

Thanh âm quanh quẩn trong không gian, Việt lần lượt đánh nát lồng ngực của hai gã này, khí tận thân vong.

Nhìn sang bên kia, chỉ thấy Ngụy Thành và Vân Cô đang bị Lam Đồng đè ép cho không thở nổi, sắp sửa đến mức giới hạn chịu đựng rồi, nhưng Việt vẫn chưa vội viện trợ, bàn tay khẽ vẫy, thu lại ba chiếc nhẫn không gian.

- Huỳnh đệ, cho hai người này!

Ném một chiếc nhẫn còn nguyên tài phú bên trong cho Ngụy Tác, Việt mới bắt đầu tham gia vào cuộc chiến của ba vị cường giả Tiêu Trường.

- Lam Đồng, mau giao đầu ra cho bản đại gia hái xuồng!

Thanh âm cùng với tiếng cười điên cuồng của hấn văng vẳng trong các hang động...

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 212: Chia tay

Lấy ra một viên đan dược nhét vào trong miệng, Lam Đồng cảm giận nhìn ba người ở phía đối diện, đặc biệt là gã thanh niên đang nhìn hắn bằng ánh mắt tràn đầy sự châm chọc và khiêu khích kia.

- Tiểu tử, ngươi là đệ tử Lư Viện? Có giỏi thì báo danh tính!

“Lư Viện?”

Nghe Lam Đồng nói lời này, Việt bề ngoài vẫn tĩnh bơ nhưng trong lòng không khỏi nhấc lên sóng to gió lớn. Vừa rồi hắn sử dụng quyền thức Nước chảy đá mòn, được sáng tạo từ Lư Tông tâm pháp, kết hợp với bốn ẩn pháp cung Hoàng đạo, vậy mà trong mắt đối phương lại biến thành đệ tử Lư Viện.

“Lư Tông, Lư Viện, không biết có sự liên hệ nào hay không?”

Tuy nhiên nếu đối phương đã hiểu lầm như vậy thì cũng chẳng cần giải thích làm gì, lẳng khách độc hành như hắn thì chẳng ngại Lam Tà Cung nhưng Ngụy gia thì không tự tại được như vậy, tốt nhất cứ mượn hơi Lư Viện một chút.

- Muốn ta báo danh? Không lâu nữa đâu, đệ nhất nhân giới thanh niên Lư Viện sẽ đổi chủ, đến lúc đó ngươi chẳng phải sẽ biết hay sao! Ha ha ha...

Việt điên cuồng cười lớn, bộ dáng tràn ngập tự tin đối với bản thân, làm như hắn thực sự là đệ tử Lư Viện vậy, khiến Ngụy Tác cũng phải tự hỏi liệu vị bằng hữu này có đúng là đến từ bên ngoài hay không.

- Lư Viện Đệ nhất nhân? Tiểu tử ngươi quá mức vọng tưởng, ngươi dám đơn đả độc đấu với ta không?

Lam Đồng lúc này cảm thấy tên tiểu tử trước mắt quá mức ngông cuồng, gần giọng chậm rãi đề nghị.

- Ngươi ngu nên tưởng ai cũng ngu như ngươi à? Một gã Tiêu Trường thách đấu một gã Hồ Căn, đúng là chỉ có đệ tử Lam Tà Cung da mặt mới dày như vậy!

Việt không ngu gì mà nhận lời thách thức của đối phương, da mặt hắn cũng rất dày nữa, từ trước tới nay chỉ có hắn đi khích người khác mà thôi.

Tuy nhiên da mặt của Lam Đồng hiển nhiên không dày được như vậy, hàm đường có vẻ cũng không tốt lắm, nghe đối phương nói xong, hắn quá tức giận lập tức phun ra một ngụm tinh huyết, bàn tay đưa lên chỉ chỉ, lắp bắp nói:

- Ngươi...ngươi...

- Ngươi ngươi cái gì? Nếu không mau cút, đừng trách bọn ta ra tay hành hung!

- Ngươi chờ đấy! Lư Viện cũng không bảo vệ được ngươi đâu!

Lam Đồng tuy bị nộ khí công tâm nhưng cũng chưa đến mức giận quá mất khôn, lập tức quay đầu rời đi, sau khi buông lời dọa nạt.

Nhìn bóng dáng của đối phương biến mất, Việt cảm thấy đáng tiếc. Kẻ này là một trong tam đại thiên tài của Lam Tà Cung, tài phú trên người nhất định rất dày đặc. Tiếc rằng ba người bọn hắn liên thủ cũng chỉ có thể ép Lam Đồng một đầu mà thôi, còn nếu độc đấu đảm bảo hắn sẽ bị đối phương giết chết.

- Phụt!

Thân ảnh của Lam Đồng vừa biến mất, Vân Cô và Ngụy Thành cũng không giữ được ổn định mà đổ gục xuống, không ngừng ho ra máu.

- Sư phụ!

- Tổ gia gia!

Ngụy Tác và Hoa Lan Nhi thấy vậy thì hoảng hốt, vội vàng chạy đến đỡ lấy hai vị lão nhân.

- Ta không sao! Quả không hổ là một trong Tam đại thiên tài của Lam Tà Cung, cùng cảnh giới nhưng mạnh hơn lão thái ta tới mấy lần!

Vân Cô xua tay chậm rãi nói ra, sau đó lấy ra một viên đan dược nhét vào trong miệng, ngồi xếp bằng điều tức. Ngụy Thành cũng không khá hơn chút nào, thậm chí thương thế của lão còn nặng hơn Vân Cô một bậc.

Nhìn hai người thương thế không nhẹ chút nào, Việt mày kiếm khẽ nhíu lại. Không phải là hắn lo cho hai người này, mà hắn lo cho Giao Căn Thảo. Nếu có kẻ nào tu vi ngang với Lam Đồng tiến đến, e là giữ mạng còn khó chứ nói gì đến linh thảo nữa.

- Hai vị tiền bối, đề phòng lại có người đến, ta sẽ hái Giao Căn Thảo trước, sau đó phân chia sau!

Viết lên tiếng đề xuất.

- Độc Tự tiểu hữu nói rất đúng! Bọn ta tranh thủ điều tức khôi phục, tiểu hữu cứ đi hái linh thảo!

Hai người Vân Cô và Ngụy Thành đều là lão hồ ly, hiển nhiên hiểu ngay ý định của Việt, lập tức đồng ý.

Việt mở ra ma thần hư ảnh, chậm rãi tiến về phía Giao long hải cốt. Theo mỗi bước chân của hắn, Giao long uy áp lại càng đè nặng lên những đạo huyết sắc ma văn, khiến ma thần hư ảnh không ngừng vặn vẹo, có xu thế sụp đổ đến nơi.

Khoảng cách tới hải cốt Giao long càng gần thì áp lực đương nhiên càng lớn, nhưng cơ hội đạt được Giao Cân Thảo cũng nhiều hơn, có thể thu về bao nhiêu hoàn toàn nhờ bản lĩnh của mỗi người.

- Chết tiệt, không thể cố thêm được nữa!

Ma thần hư ảnh đã co lại sát cơ thể, ma văn run rẩy có dấu hiệu phá toái, Việt biết bản thân đã đi đến giới hạn, cố quá sẽ thành quá cố, đạo lý này hắn hiểu rõ, vì vậy quyết định dừng ở khoảng cách này.

Lấy vị trí hải cốt giao long làm tâm, hắn đi một vòng tròn với bán kính không đổi, cố gắng với tay với chân, cuối cùng hái được bảy gốc Giao Cân thảo.

- Độc Tự tiểu hữu, ngươi xuất lực nhiều nhất, lấy ba gốc, ta và Vân Cô đạo hữu mỗi người hai gốc là được!

Ở đây có năm người, nhưng Ngụy Tác và Hoa Lan Nhi căn bản không có phần, bảy gốc lại không thể chia đều cho ba người, do đó Vân Cô mới đề xuất như vậy.

- Ngụy lão nói gì vậy? Ta chỉ lấy hai gốc, một gốc để lại cho Ngụy huynh và Hoa tiểu thư!

Việt khẽ lắc đầu cười, chỉ thu hai gốc ném vào trong nhẫn không gian.

- Tiểu hữu quả nhiên sáng khoái!

Ngụy Thành cất tiếng cười lớn, Vân Cô thì ánh mắt lóe lên sự khâm phục. Giao Cân Thảo chính là Thất cấp linh thảo, có thể tăng cường khí lực rất khủng khiếp, vậy mà đối phương nói bỏ là bỏ, không phải người thường có thể làm được.

Phân chia chiến lợi phẩm xong, năm người theo một con đường khác rời khỏi giao long huyết động này.

- Hai vị tiền bối, Ngụy huynh, Hoa tiểu thư, các vị đã có dự định gì chưa?

Việt lên tiếng hỏi thăm đám người Ngụy Tác. Về cơ bản là hắn muốn rời đi tìm kiếm cơ duyên một mình, mặc dù bên này có hai tu giả trình tự Tiêu Trưởng, nhưng cũng bằng thêm hai gã Đệ nhất Bộ nữa, đã thế còn bị thương, nếu tiếp tục đi chung thì hắn khó mà hành động được.

- Tiểu hữu, lần này thu được Giao Cân thảo là lão hủ đã quá hài lòng rồi. Hơn nữa thân mang thương thế, có lẽ chỉ tìm một chỗ nghỉ ngơi đợi truyền tống ra khỏi cổ địa mà thôi!

Ngụy Thành đưa tay lên vuốt râu mỉm cười nói. Lão vốn dĩ tiến vào Mê Thất cổ địa để tìm thiên tài địa bảo gia tăng tuổi thọ, hai gốc Giao cân thảo này tuy không trực tiếp gia tăng thọ nguyên, nhưng là gia tăng khí huyết, chính là gián tiếp gia tăng thọ nguyên rồi. Hơn nữa khí huyết gia tăng, việc đột phá của lão cũng có thêm phần nắm chắc.

- Ta cũng giống như Ngụy đạo hữu, chờ đợi đến lúc cổ địa đóng lại!

Vân Cô lão thái cũng gật đầu đồng thuận.

- Nếu vậy thì chúng ta chia tay nhau tại đây! Ngụy lão, Vân tiền bối, Hoa cô nương, xin cáo từ!

Việt chấp tay nói lời từ biệt, sau đó quay sang vỗ vai Ngụy Tác cười nói:

- Huynh đệ, sớm ngày tiến vào Bước thứ hai nhé! Hậu hội hữu kỳ!

Nói xong câu chào, hắn xoay người đạp không mà bay đi. Đến tận khi thân ảnh của Việt biến mất, Ngụy Thành quay sang cười nói:

- Chúng ta tranh thủ tìm một hung địa không quá nguy hiểm, biết đâu lại gặp may mắn!

- Tổ gia gia, sao vừa rồi ngài...

Ngụy Tác thấy vậy thì nhún mày hỏi, vừa rồi còn nói cái gì mà tìm chỗ nghỉ ngơi chờ đến lúc cổ địa đóng lại, sao bây giờ lại...

- Tác Nhi, hiện cả ta và Vân đạo hữu đều có thương thế trong người, lại thêm ngươi và Lan Nhi, nếu tiếp tục đi cùng ắt kéo chân Độc Tự tiểu hữu, hơn nữa...

- Tổ gia gia, hơn nữa gì vậy?

Nguy Thành vỗ vai hậu bối đắc ý của mình, nhìn về phía chân trời, thờ dài nói:

- Vị bằng hữu này của ngươi rất sáng khoái, vô cùng quyết đoán, nhưng hần càng là một kẻ liều lĩnh, ưa mạo hiểm, thích đánh cược, nếu tiếp tục đi cùng e là sẽ không an toàn. Cái mạng già này cả ta vứt đi cũng không sao, nhưng ngươi và Lan Nhi thì không thể chết được!

- Việt huynh đệ hần...

Nguy Tác không biết phải đáp thế nào, chỉ siết chặt bàn tay của mình. Tổ gia gia của hần nói nhiều như vậy, nhưng chung quy lại vẫn là do hần chưa đủ thực lực mà thôi. Nếu có thực lực, mạo hiểm thì có sao chứ?

☺♥3÷☺ * 3÷ ☆ ÷☺ * 3÷☺♥3

Anh em bằng hữu đọc thấy hay thì tích cực ném nguyệt phiếu kim đầu... các thứ nha, ai chưa vote thì bỏ chút thời gian vote 10*, bản tác xin đa tạ!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 213: Băng động

Mặt trời đã về Tây, dần dần hạ xuống đường chân trời, một ngày dài lại chuẩn bị đi đến chung điểm.

Trong ánh hoàng hôn đỏ rực, hai thân ảnh một trước một sau bay vút qua bầu trời, tạo ra một nét chấm phá cực kỳ vô duyên trong bức tranh thiên nhiên tuyệt diệu này.

- Tiểu tử, mau đứng lại, bản tọa tha cho khỏi chết!

Tiếng rống giận dữ xuyên qua không gian chấn động cả một vùng, nhưng Việt không có dấu hiệu gì là sẽ dừng cả, chỉ quay đầu lại ngoác miệng ra chửi:

- Đứng đứng cái @#\$\$%^&! Có giỏi thì đuổi kịp bản đại gia đi!

- Khốn kiếp!

Ở đằng xa phía sau, trung niên nhân đang đuổi theo Việt nghe thấy vậy thì càng thêm tức giận, tốc độ lại tiếp tục gia tăng lên, thế bắt bằng được tên tiểu tử đáng hận này, sau đó bầm vằm hần ra làm trăm mảnh.

Hai người một chạy một đuổi, tốc độ nhanh khủng khiếp, hơn mười chớp mắt sau đã thấy xuất hiện cách đó cả ngàn dặm, khoảng cách giữa hai người vẫn duy trì hơn trăm dặm.

- Chết tiệt! Một gã Tiểu Trường viên mãn, không thể nào cắt đuôi!

Nếu như ở trình tự Hồ Cẩn, tu giả có thể cảm nhận được ‘Khí’, từ đó đưa bản thân thoát khỏi các quỹ tích vận động của thiên địa. Nhưng khi đạt đến trình tự Tiểu Trường, tu giả còn có thể lợi dụng những dòng vận động này.

Tiểu Trường, là triệt tiêu và tăng trưởng, tu giả đạt đến trình tự này có thể mượn các dòng ‘Khí’ để triệt tiêu công kích, áp chế kẻ địch, đồng thời gia tăng công kích và tốc độ của bản thân, giống như là khi người ta đạp xe ngược gió và xuôi gió vậy.

Tốc độ phi hành của trung niên đang đuổi theo Việt không nhanh bằng hần, nhưng nhờ các dòng ‘Khí’ mà tốc độ được gia tăng khủng khiếp, thậm chí so với khả năng tăng phúc của Nhân Mã Ấn còn hơn một chút.

Vì vậy mà đuổi nhau đã hơn một canh giờ, Việt vẫn chưa thể nào dứt được ra, mỗi lần hần gia tốc bứt lên, đối phương cũng cố gắng kéo lại không cách. Nếu cứ tiếp tục như vậy, trò đuổi bắt này sẽ không bao giờ dừng lại.

- Lão già chó chết! Chi là một gốc Linh Dịch Hoa, sao ngươi cứ đuổi mãi không dứt như vậy chứ?

Việt quay đầu lại ngoác miệng ra chửi, đương nhiên tốc độ của hần không giảm chút nào cả.

- Tiểu tử, chi là một gốc Linh Dịch Hoa, vậy sao ngươi không trả lại ta?

- Của ngươi? Ngươi cũng có tuổi rồi mà sao da mặt dày quá vậy? Linh thảo trong cổ địa ai cũng có tư cách thu lấy, ai nhanh tay thì thuộc về người đó!

- Vậy sao ngươi không sớm nhảy ra tranh đoạt, đợi bản tọa đánh bại với con ác thú đó mới nhảy ra hót tay trên, trên đời làm gì có chuyện ngon ăn như

vậy chứ!

- Vậy ta trả lại đóa Linh Dịch Hoa này cho ngươi, hai chúng ta coi như chưa xích mích gì nhé!

- Nếu là lúc trước bốn tọa còn suy nghĩ một hai, nhưng giờ hoa ta đương nhiên sẽ lấy, còn mạng của ngươi ta cũng phải thu!

- Khốn kiếp! Vậy ngươi cứ tiếp tục đuổi đi!

Bị trung niên nhân truy đuổi gắt gao, tăng tốc kiểu gì cũng không cất được, trong lòng Việt thực sự cảm thấy buồn bực. Mặc dù rất khó chịu với cái đuôi phía sau, nhưng...cái đuôi này thực lực quá mạnh, không thể giống như trước đây, dừng lại giải quyết cái đuôi rồi đi tiếp, bây giờ chỉ có duy nhất một cách là điên cuồng bỏ chạy.

Lại một canh giờ nữa trôi qua, mặt trời đã gần như biến mất phía sau đường chân trời, chỉ còn chút ánh tịch dương le lói, vạn vật đều trở nên nhá nhem, không rõ hình dáng. Tuy nhiên với tu giả thì không có bao nhiêu ảnh hưởng.

Đột nhiên, hai mắt Việt sáng rực lên. Phía trước xuất hiện một khoảng rừng rậm rạp. Cây trong rừng lớn hơn cây ở nơi khác rất nhiều, gốc nào gốc nấy che kín bầu trời, nhìn xuống chỉ thấy một mảng tối om, hoàn toàn không nhìn rõ. Phóng tầm mắt ra xa, cũng chẳng thấy bìa rừng đâu.

- Tốt lắm, mượn rừng rậm để che mắt may ra mới cất đuôi được hần!

Việt lập tức đổi hướng, nhắm phía khu rừng rậm mà lao xuống. Chỉ vài cái hô hấp, hần đã tới sát bìa rừng, không giảm tốc độ mà lập tức xông vào bên trong.

Bên ngoài nhìn vào thấy tán lá rợp trời, thực chất bên trong khu rừng trống trải vô cùng, mỗi một gốc cây đều vô cùng lớn, nhỏ nhất cũng phải hai, ba người ôm, khoảng cách giữa mỗi gốc cây rộng vài trượng.

Vào trong rừng rậm, hần giữ vững tốc độ, tránh cành cây, phi độn vào nơi sâu nhất của khu rừng. Đương nhiên thần thức của hần mở rộng, bên trong những khu rừng nguyên thủy luôn luôn tồn tại một ít chủng loài yêu thú mạnh mẽ, không thể không đề phòng.

- Tên tiểu tử đáng hận!

Trung niên nhân sau khi đuổi vào trong rừng rậm, để lạc mất mục tiêu tầm mắt, hần có dùng thần thức mở rộng ra xung quanh, nhưng vẫn không phát hiện ra chút dấu vết nào, tuy nhiên hần vẫn không từ bỏ mà tiếp tục đuổi về phía trước.

Sau khi chạy thẳng về phía trước được trăm trượng, Việt lập tức đổi phương hướng, được trăm trượng nữa lại tiếp tục đổi hướng.

Phi hành thêm nửa canh giờ nữa, đi được khoảng hơn một trăm trượng, địa thế trước mặt đột nhiên cao lên, một bức tường đá dựng đứng trước mặt, là một ngọn núi lớn.

Vì tầm nhìn bị hạn chế, lúc phát hiện ra ngọn núi thì Việt chỉ còn cách nó chừng mười trượng, với tốc độ phi hành của hần lúc này, còn chưa kịp đưa ra phản ứng thân thể hần đã sắp va vào vách núi.

- Bỏ mẹ rồi!

Việt vội vàng giảm tốc, lập tức mở ra Thiên Ma văn, chuẩn bị cho cú va chạm, trong lòng thầm kêu không ổn, âm thanh va đập nhất định sẽ thu hút sự chú ý của trung niên nhân đang truy đuổi hần.

Vù...

Thân thể Việt hơi chững lại, nhưng không có thanh âm va chạm trầm trọng nào vang lên, chỉ cảm thấy như có vô số sợi dây leo quét qua cơ thể, thân hình hần dường như bay xuyên qua vách đá.

Hạ thân xuống mặt đất, Việt đảo mắt nhìn bốn phía, chỗ này là sơn động, chỉ rộng chừng nửa trượng, cao một trượng, miệng động phủ đầy dây leo, từ bên ngoài nhìn vào cứ tưởng giống những nơi khác là vách đá.

- Ha ha, hay lắm! Thế này thì bỏ ai tìm được!

Việt mừng rơn, sơn động này được nguy trang khéo như vậy thì thần thức đảo qua khó mà phát hiện ra được. Đương nhiên, như vậy cũng tương đối nguy hiểm, nếu như đối phương phát hiện sơn động, chạy vào đây, vậy chẳng khác gì bắt cá trong rọ cả.

Hần hơi chút suy nghĩ, cảm thấy nếu như sơn động này đủ sâu thì cứ vào trong trốn, nếu như bên trong sơn động có ngã rẽ, vậy thì càng tốt, lập tức ngự khí bay vào bên trong động.

Mặc dù phi hành nhưng tốc độ của Việt cũng không nhanh hơn đi bộ là mấy, vì bên trong động có rất nhiều thạch nhũ đâm xuống khiến hần phải liên tục tránh né, cuối cùng quyết định hạ xuống đi bộ cho lành.

Thần thức mở rộng, trong sơn động không có bất cứ dấu vết di chuyển của sinh linh nào, chứng tỏ, trong động không có yêu thú, có lẽ là động chết, không có yêu thú càng tốt, tránh rắc rối, Việt tiếp tục tiến sâu vào bên trong.

Tiếp tục đi sâu vào bên trong hang, không rõ ánh sáng từ đâu chiếu vào khiến những tảng thạch nhũ trở nên lung linh kỳ ảo, cảnh sắc vô cùng tráng lệ làm Việt liên tưởng đến những hệ thống hang động tuyệt đẹp ở địa cầu, như Phong Nha - Kẻ Bàng hay hang Sơn Đoòng chẳng hạn.

Lại tiến thêm một trăm trượng nữa, vẫn chưa đi tới tận cùng của hang động, nhưng có thể cảm nhận được địa thế càng lúc càng thấp, thậm chí, Việt còn cảm giác được nhiệt độ dường như đang giảm xuống thì phải.

- Quái thật, tường càng xuống sâu càng nóng mới phải chứ?

Thông thường, càng xuống sâu dưới đất nhiệt độ càng cao, bởi vì bên trong lòng đất đều là dung nham nóng chảy, nếu đào sâu xuống khoảng 3,5 km thì nhiệt độ đủ đun sôi nước rồi.

Đưa mắt nhìn hàn khí màu trắng càng lúc càng chân thật, Việt đề cao cảnh giác, xuất hiện dấu hiệu dị thường, chứng tỏ sơn động này không phải là một sơn động đơn giản bình thường.

Càng tiến lên phía trước, dần dần, hàn khí lạnh lẽo màu trắng ngưng kết thành những khối nhũ băng, treo trên nóc động, bốn phía sơn động, chỗ nào cũng có băng đông kết, cả sơn động hoàn toàn trở thành một băng động.

Dưới độ sâu ngàn trượng mà còn có băng động? Việt có chút ngạc nhiên, hiểu kì tiến về phía trước, lối đi đột nhiên trở nên rộng rãi, một không gian trắng xóa xuất hiện trong tầm mắt của hắn.

Có vẻ như hắn đã đi đến tận cùng của hang động này.

☺♥3÷☺✱3÷☺✱3÷☺♥3

Anh em bằng hữu đọc thấy hay thì tích cực ném nguyệt phiếu kim đầu... các thứ nha, ai chưa vote thì bỏ chút thời gian vote 10*, bản tác xin đa tạ!

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 214: Băng nhân

Đây là một không gian rộng hơn hai mươi trượng vuông, bị băng tuyết bao phủ thành một màu trắng xóa, hàn khí dày đặc không thể nhìn rõ thứ gì, Việt có cảm giác như bản thân đang ở trong chuyến du hành Bắc Cực vậy.

Thần thức của hắn quét một vòng, cuối cùng dừng lại ở phía cuối của tiểu động này, toàn bộ sự chú ý đều tập trung vào đây, bởi vì nơi này có một chiếc giường băng màu lam, và kỳ quái hơn, bên trên giường băng đặt một cỗ quan tài bằng bạch ngọc.

Đôi mày kiếm của Việt khẽ nhíu lại, trong một sơn động thâm u thế này lại có một chiếc giường băng và một cỗ quan tài, thực sự là chuyện quá kì lạ. Chẳng lẽ đây lại là phần mộ của một vị cường giả nào đó hay sao?

- Nếu táng theo một vài bảo vật thì quá may mắn!

Việt hồ hởi tiến đến, tuy nhiên sự đề phòng thì không giảm đi chút nào mà càng gia tăng theo mỗi bước chân đầy thận trọng của hắn. Linh lực toàn thân thôi động, chỉ cần có bất kỳ nguy hiểm nào xuất hiện là lập tức xuất kích, đánh phủ đầu trước rồi nói sau.

Cỗ quan tài bằng băng hiển nhiên đang ở trạng thái đóng, không nhìn được thứ bên trong, nhưng giữa nắp và thân quan tài vẫn có một luồng khí màu trắng tỏa ra, chứng tỏ không phải khít hoàn toàn. Chính thứ hàn khí này khiến cả hang động bị phủ trong băng tuyết.

Việt đưa tay tới nắp quan tài, ma văn chậm rãi hiện ra lan kín cả bàn tay hắn. Vừa chạm vào nắp quan tài, lập tức một lớp băng mỏng xuất hiện bao phủ lấy tay hắn, rồi nhanh chóng lan về phía vai.

- Hừ!

Khẽ hừ lạnh, chỉ thấy tiếng "răng rắc" vang lên, lớp băng mỏng lập tức vỡ nát, hàn khí xâm nhập bị ngăn chặn. Việt dùng lực hất chiếc nắp quan tài sang một bên, rồi nhanh chóng lùi lại. Tình cảnh bên trong quan tài lập tức xuất hiện rõ ràng trước mắt hắn.

Một cỗ thi thể bị đông kết thành băng điêu nằm im lìm bên trong cỗ quan tài bằng băng.

Không khí bên trong cỗ quan tài còn lạnh hơn trong động gấp trăm lần. Quan tài vừa mở ra, sương mù mờ mịt lập tức tản ra tứ phía, dù là tu giả Bước thứ hai nhưng Việt cũng cảm thấy lạnh thấu xương.

Nắp quan tài vừa bị Việt mở ra, như được giải trừ cấm chế gì đó, sương mù bên trong quan tài phiêu tán toàn bộ ra ngoài, hơn nữa, nhiệt độ bắt đầu

tăng lên, thi thể băng kết dần dần tan chảy...

Bức băng điều tan chảy, biến thành sương mù, bay ra khỏi quan tài.

Việt nhìn kĩ một lượt bên trong quan tài, chỉ có điều trừ bức băng điều ra thì không còn bảo bối gì được táng theo, khiến hắn không khỏi sinh ra sự thất lạc.

- Chẳng có gì sao? Đúng là nghèo mạt rệp...

Thanh âm của hắn đột nhiên dừng lại, sau lưng đồ mồ hôi, hắn chuyển ánh mắt tập trung vào bức băng điều, trong lòng cảm thấy có chút không ổn.

Lớp băng bên ngoài đã tan được một nửa, đột nhiên thi thể băng động đậy, tảng băng lạnh bên ngoài vỡ nứt ra như mai rùa, trong ánh mắt kinh hãi của Việt, cổ thi thể này chậm rãi ngồi dậy.

- Cái quái...

Việt giật mình, thi thể băng này vẫn chưa chết sao? Sao lại tỉnh dậy? Một cách vô thức, thân thể hắn nhanh chóng lùi lại phía sau mười mấy bước.

Bởi vì bị băng lạnh bao phủ nên sắc mặt thi thể trắng chẳng khác gì màu của băng tuyết, vừa ngồi dậy lập tức mở trừng hai mắt, lộ ra đôi mắt lấp lánh lục quang, khiến người đối diện có cảm giác như xác sống đội mồ.

Một cảm giác lạnh lẽo cực độ nhất thời bao phủ lấy toàn thân Việt, đồng thời hắn cũng cảm thấy, có một luồng thần thức lạnh lẽo đang quét lên người mình.

- Năm trăm năm... Ta chỉ cần thêm mười năm nữa là đã có thể hoàn toàn hồi phục thương thế... Tiểu tử, ngươi làm phiền ta!

Cổ băng thi nhỏ một ngụm băng vụn, cất giọng khàn khàn nói ra.

“Có thể nói chuyện, hiển nhiên không phải là băng thi rồi!”

Việt khẽ nuốt nước bọt, không ngờ bên trong quan tài băng lại là một người còn sống. Nghe người băng nói vậy, có lẽ người này nằm trong quan tài băng dưỡng thương, phải thêm mười năm nữa mới hoàn thành...

Nhưng, ngày hôm nay, lại bị hắn chen ngang, cái này, hai bên chẳng phải là đã kết mối hận không thể nào coi bỏ được hay sao?

Việt không dám manh động, chỉ giả bộ sợ hãi, run rẩy nói:

- Không biết tiền bối tu ở đây, vẫn bối vô ý mạo phạm, tiền bối đại nhân đại lượng, mong bỏ quá cho!

Lục quang lóe lên trong mắt, người trong quan tài giật dử nói:

- Tiểu tử, ngươi khiến trăm năm tu của ta đổ xuống sông xuống bể rồi, ngươi nói, ta bỏ quá cho ngươi thế nào đây?

Ngữ khí mặc dù tràn đầy giận dữ, nhưng Việt là ai chứ, mặt trẻ con nhưng tâm hồn các cụ, từ ngữ khí của đối phương có thể thấy người này không hề có ý muốn giết mình. Nếu như thực sự muốn giết, đâu có phí nhiều lời như vậy? Mà đã trực tiếp ra tay giết chết mình luôn rồi.

Đối phương có ý nói vậy, rõ ràng muốn làm cho mình sợ, sau đó... đương nhiên làm theo lời hắn ta.

- Tiểu tử, nể tình ngươi không biết, ta có thể tha mạng cho ngươi, nhưng...

Quả nhiên, băng nhân bên trong quan tài đổi giọng, chuyển ngữ khí nói:

- Ngươi giúp ta làm một chuyện, ta sẽ tha cho ngươi...

- Tiền bối xin cứ ai bảo, dù là núi đao biển lửa, vẫn bối cũng nhảy vào!

Việt run giọng, càng ra vẻ sợ hãi, đối phương càng coi thường mình, đến lúc trở mặt cũng thêm một phần nắm chắc. Bây giờ người này có việc cần nhờ, đương nhiên sẽ không làm gì hắn, nhưng đến khi mọi chuyện xong xuôi, hạ trảng của hắn e rằng không thể nào tốt đẹp gì.

Điều tận cùng tâng, nếu như không còn giá trị lợi dụng nữa, chín mươi chín phần trăm sẽ bị đối phương thổi một hơi giết chết. Nhìn bộ dạng người này, rõ ràng không phải hạng người tốt đẹp gì cả.

Đối với biểu hiện của đối phương, băng nhân bên trong quan tài tương đối hài lòng, hắc hắc cười, nói:

- Chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi, chút sức lực, nhưng có thể đổi được cái mạng cho ngươi...

Nói đoạn, hắn lật giờ y phục, toàn bộ đã biến thành băng kêu loạt xoạt, để lộ ra thân hình gầy gò như củi, nhọt nhọt chẳng khác gì sắc mặt. Hắn từ từ xoay người, quay lưng về phía Việt.

một ngum tiên huyết. Ngum máu đỏ này bắn lên vách động, lập tức khiến cả một mảng băng dày tan chảy nhanh chóng.

Còn kẻ ra tay tập kích thì toàn thân bắn ngược về phía sau, miệng cũng phun ra một ngum máu tươi, ánh mắt tràn ngập sự kinh hãi.

- Lão quái vật này lợi hại đến...

Lời chưa nói hết, một ngum máu lại trào ra, thân hình vẫn không thể dừng lại, tuy nhiên hắn cũng không muốn ổn định mà mượn luôn phản lực đang tác động lên người để bỏ chạy.

- Chạy đi đâu?

Thanh âm khàn khàn lại vang lên, chỉ thấy băng nhân tay trái kết ấn, tay phải tóm vào không khí. Trong nháy mắt, đỉnh đầu của Việt đột nhiên xuất hiện một bàn tay băng khổng lồ, cao chừng ba trượng, tóm chặt lấy hắn.

Băng chưởng chưa đến, hàn khí lạnh lẽo đã chụp thẳng xuống.

- Nước chảy đá mòn!

Song thủ thôi động, một quyền đánh thẳng lên, lập tức tạo thành một dòng huyết thủy nhẹ nhàng chảy tới băng chưởng.

Một quyền này dường như không có bao nhiêu tác động tới băng thủ ấn đang áp xuống, nhưng khi băng thủ ụp tới sát đầu của Việt thì đột nhiên phát ra tiếng rầm rầm, chỉ trong chớp mắt đã hóa thành vô số băng tinh bắn ra xung quanh.

Mượn dư kinh toán loạn từ băng thủ vỡ nát, thân thể Việt rất nhanh lui về phía sau hơn hai mươi trượng, trong nháy mắt đã thấy xuất hiện ở nơi tiếp giáp giữa động sành và sơn động.

- Ba mươi sáu kế, chuẩn là thượng sách!

Một băng chưởng vừa rồi mặc dù vô cùng cao thâm, nhưng lực công kích chỉ ở Bình Hoành trình tự mà thôi, xem ra đối phương bị năm chiếc dùi đen kia phong cấm, trước mắt chỉ có thể phát ra tu vi như vậy, nhưng chỉ cần thế là đủ sức giết chết hắn một cách dễ dàng rồi.

Thấy Việt đã lui ra xa, băng nhân bên trong quan tài rống lên một tiếng giận dữ, vung tay, băng tuyết toan loạn lại ngưng tụ thành một bàn tay băng khổng lồ nhanh chóng chụp tới.

Tuy nhiên băng thủ khổng lồ chỉ có thể chụp vào vách động, bởi vì thân ảnh kia đã biến mất, chỉ có thanh âm tuổi trẻ đầy nhiệt huyết vọng lại:

- Quái nhân, ngươi cứ tiếp tục nghỉ ngơi trong quan tài của mình đi, có thời gian ta sẽ trở lại thăm ngươi!

Việt quay đầu lại hét lên đầy châm chọc, thật khoái chí làm sao, nhưng gương mặt hắn đột nhiên cứng lại, hoảng hốt gia tốc bỏ chạy. Bởi vì một bàn tay băng khổng lồ đã vồ tới sau lưng hắn.

- Chết tiệt, giai như đĩa vậy?

Mở ra ma thần hư ảnh, thân hình Việt lao về phía trước với tốc độ kinh hoàng, không thềm né tránh mà liên tục đụng vỡ những chiếc thạch nhũ tuyệt đẹp của hang động này. Không có biện pháp, bị truy đuổi gắt gao như vậy, hơi đâu mà lo bảo vệ thiên nhiên chứ.

Đến tận khi cửa động đã xuất hiện trước mắt, chút ánh sáng le lói xuyên qua khe hở dây leo truyền tới, băng thủ kia mới biến mất.

- Mẹ kiếp, tí thì toi!

Việt cảm thấy rất khó chịu, chợt nhớ đến trung niên nhân truy đuổi mình, chỉ vì một đóa Linh Dịch Hoa mà đẩy mình rơi vào hoàn cảnh này, thiếu chút nữa thì toi mạng.

- Không thể chỉ mỗi mình chịu thiệt được, chi bằng dẫn dụ tên kia đến đây, cho hai lão cầu này đánh nhau, mình ở giữa đục lợi!

Bị đánh mà không đánh trả, đó không phải là phong cách của Việt, hơn nữa hại người ích ra lại là sở thích của hắn, vậy nên không tìm cách dụ trung niên nhân kia đến đánh nhau với băng nhân bên trong quan tài thì đúng là tội nghiệt không thể tha thứ.

Tuy nhiên, dụ trung niên nhân kia đến đây thì dễ, làm thế nào để qua mặt được hắn mới là vấn đề khó khăn. Hắn có một môn bí thuật được ghi lại bên trong Nguyên Sơ cổ kinh là Thai tức thuật, nhưng không biết có thể trôn qua thần thức của tu giả Bực thứ hai hay không.

- Nguyên Sơ cổ kinh là kinh văn của một cổ lão thánh quốc đã tồn tại vài vạn năm, lẽ nào không thể qua mắt được một gã Tiêu Trường?

Việt đảo mắt nhìn xung quanh cửa động, muốn tìm một chỗ ẩn nấp kín đáo, trước khi nghĩ đến chuyện tránh thoát thần thức của đối phương, thì phải tìm cách tránh được nhãn tuyến trước.

Sau khi an trí xong xuôi, Việt tung một quyền vào cửa động, lực lượng thân thể của hắn rất lớn, lập tức khiến cả sườn núi chấn động, phát ra thanh âm ầm ừ.

Ở cách đó mười dặm, trung niên nhân đang đứng trên một cây đại thụ chọc trời, muốn dùng linh nhãn để tìm kiếm mục tiêu nhưng vô dụng, mỗi cây đại thụ đều rất lớn, tán lá xum xuê, dù là linh nhãn của tu giả cũng không có được tầm nhìn tốt bao nhiêu cả.

- Chết tiệt! Không ngờ Lão Ái này lại bị một tên tiểu tử giữ mặt!

Đưa tay đập vào thân cây, trung niên nhân tỏ ra vô cùng tức tối. Linh Dịch Hoa, chỉ sinh ra ở nơi có thiên địa linh khí cực kỳ nồng đậm, ẩn chứa tinh hoa sinh mệnh không lồ, chính là Cực phẩm trong Thất cấp linh hoa.

Nếu đoạt được, dự định của hắn cũng không phải là dùng nó để đột phá vào trình tự Bình Hoành, bởi vì như vậy rất lãng phí. Với Linh Dịch Hoa, tốt nhất là phục dụng sau khi đột phá Bình Hoành, tu vi của hắn sẽ lập tức đạt tới hậu kỳ, thậm chí có thể đạt tới viên mãn. Viên mãn giả Đệ nhị Bộ, ở Mê Thất đảo này hoàn toàn có thể đi ngang rồi.

Lao tâm khổ tứ, chiến đấu với một đầu Lục cấp linh thú bá chủ, dốc hết vốn liếng ra mới đuổi được nó đi, vậy mà bộ ngựa bắt ve lại bị chim sẻ rình đằng sau, càng thêm tức tối khi con chim sẻ chỉ là một tên tiểu tử ở trình tự Hỗ Căn.

- Khu rừng nguyên thủy chết tiệt này!

Càng nghĩ càng thấy căm, Lao Ái vỗ một chưởng toàn lực vào cây đại thụ, lập tức khiến cây cao chọc trời này đổ rạp xuống. Nếu như không bị những cây đại thụ này che mắt nhãn tuyết, hắn làm sao để tiểu tử kia thoát được.

Vào lúc nổi thất vọng đang dâng lên đến đỉnh điểm, phía xa đột nhiên truyền đến tiếng chấn động, hai mắt Lao Ái sáng rực nhìn tới, không kịp suy nghĩ thân hình của hắn lập tức phá không mà tới.

Chỉ vài cái hô hấp mà thôi, Lao Ái đã xuất hiện trước một vách núi dựng đứng, thanh âm chấn động là từ đây mà ra. Ánh mắt hắn đảo một vòng, nhưng không phát hiện ra điều gì, cả vách núi phủ kín dây leo, ngoài ra cũng chẳng có gì.

- Chết tiệt, sao không thấy gì?

Lao Ái nhìn thêm một lượt, lập tức ánh mắt dừng lại tại một vị trí, cũng chỉ toàn dây leo mà thôi, cũng chẳng chít như những chỗ khác, nhưng trong mắt hắn đám dây leo này có chút không được tự nhiên. Đây chỉ là cảm giác mà thôi, hắn cũng không nói rõ được.

Chưởng ấn đánh tới, đám dây leo chẳng chít ra lập tức bị gạt sang, để lộ ra vách núi dựng đứng, chẳng có gì đặc biệt cả. Tuy nhiên trong con mắt của Lao Ái thì nó lại không bình thường chút nào.

- Tiểu tử, tưởng chút mảnh khóc này có thể che mắt được ta hả?

Lao Ái cười lạnh, tiếp tục cách không đánh tới một chưởng, một phần của vách núi sụp xuống, để lộ ra một hang động lớn tối om.

Thần thức lại một lần nữa tỏa ra bốn phương tám hướng, đến khi xác định là không bỏ sót thứ gì, Lao Ái mới xông vào bên trong động, trong lòng cười lạnh không ngớt.

Mặc dù khá ngạc nhiên trước độ sâu của động nhưng Lao Ái vẫn không giảm tốc độ, bởi vì sơn động có sâu đến mấy thì cũng phải có đáy, so với việc mất phương hướng trong khu rừng nguyên thủy, tình cảnh hiện tại khiến Lao Ái cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Chẳng bao lâu, Lao Ái tới một động sảnh rộng lớn, bốn bức vách lẫn mặt đất đều bị băng tuyết bao phủ trắng xóa. Đôi mắt hắn quét một vòng, rất nhanh tập trung vào chiếc quan tài bạch ngọc đặt trên một chiếc giường băng.

- Quan tài ư? Chẳng lẽ nơi này là mộ huyết của cường giả? Chỉ một chiếc quan tài mà có thể khiến nơi này biến thành băng, cái này...

Ánh mắt của Lao Ái dần dần lóe lên tia hưng phấn, suy nghĩ của hắn cũng giống hệt như Việt ban nãy, không kim được lòng mà chậm rãi bước tới gần chiếc quan tài bạch ngọc.

Vận linh lực hộ thể toàn thân, Lao Ái thận trọng đặt tay lên chiếc quan tài, chậm rãi đẩy nắp quan tài sang một bên...

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 216: Bể địa

Rời khỏi trạng thái Thai tức, Việt gạt những tảng cự thạch đè lên người ra, sau đó nhanh chóng bay về phía vách núi, hạ thân xuống động khẩu, nấp ở một bên yên lặng chờ đợi.

Nếu như trung niên nhân kia vừa gặp phải băng nhân bên trong quan tài lập tức quay người bỏ chạy thì e rằng hắn sẽ gặp nguy hiểm, nhưng khả năng này không lớn.

Mặc dù tu vi của băng nhân rất cao, nhưng chỉ có thể phát huy thực lực của trình tự Bình Hoành, lại còn bị hạn chế di chuyển. Còn trung niên nhân kia tu vi chỉ là Tiêu Trưởng viên mãn, tuy nhiên tuổi tác lớn như vậy, kiểu gì chẳng có vài con át chủ bài.

Hai con mãnh hổ đều đang giận dữ, nếu gặp nhau, tất nhiên sẽ đại chiến long trời lở đất.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đã nửa tiếng rồi mà vẫn chưa thấy động tĩnh gì, Việt bắt đầu ngáp ngắn ngáp dài rồi.

- Hay là hai gã chó chết đó đồng quy vu tận rồi?

Đây là khả năng có thể xảy ra, và cũng là trường hợp có lợi nhất đối với hắn. Việt đưa tay lên mân mê môi dưới, hắn cũng không nắm chắc được bao giờ Mê Thất cổ địa đóng lại, nếu cứ chờ như vậy e rằng bỏ qua một món hời lớn.

Cầu phú quý trong nguy hiểm, hơn nữa hắn vẫn tương đối tự tin vào khả năng bỏ chạy của bản thân, vì vậy quyết định của hắn là quay xuống băng động.

Chậm rãi tiến vào bên trong động, chẳng mấy chốc Việt đã tới được động sảnh, tuy nhiên hắn không thể tiến được vào bên trong, bởi vì ở sảnh môn đã bị một lớp băng dày lạnh lẽo phong tỏa.

Đây không phải băng tuyết bình thường, Việt có thể cảm nhận được lực lượng lưu chuyển bên trong, cho dù hắn có dùng toàn lực thì cũng không thể nhanh chóng phá hủy được băng chướng này.

Tuy tám binh phong bằng băng này không hề trong suốt, nhưng Việt vẫn có thể quan sát được tình cảnh bên trong, ánh mắt hắn lộ ra kinh hãi.

Chỉ thấy ở cuối động sảnh, chiếc quan tài bạch ngọc đã vỡ tan, hóa thành vô số mảnh vụn bay tứ tán.

Còn băng nhân ở bên trong quan tài lúc này đang lóp ngóp bò lên từ đồng băng vụn, miệng đầy máu, rõ ràng bị thương không nhẹ, nhưng vừa thấy cổ quan tài bạch ngọc bị phá vỡ, lập tức lộ vẻ hoảng hốt, rít lên một tiếng giận dữ, nói:

- Quan tài trường sinh của ta...

- Quan tài trường sinh? Bỏ mình vào quan tài như một người đã chết mà lại gọi là quan tài trường sinh?

Lao Ái cười lạnh không ngớt, vốn dĩ hắn cũng không muốn phí thời gian ở cái xó xỉnh này, nhưng tên tử thi này lại dám phong bế động sảnh, dùng tư thái bề trên ra lệnh cho hắn, quả thực là đáng chết. Tu vi cao thì sao chứ, còn không phải chịu thiệt dưới tay hắn sao?

- Aaa... Nếu ta đã không sống được thì ngươi cũng đừng mong thành thôi! Xuống địa ngục đi!

Băng nhân ngửa mặt rống lên, một cỗ khí thế mạnh mẽ tản ra, nhưng không thể khiến Lao Ái cảm thấy sợ hãi chút nào. Chẳng lẽ hắn còn e ngại một kẻ sắp chết hay sao chứ?

- Còn dám ngông cuồng à? Chịu chết đi!

Lời vừa dứt, một quyền cũng theo đó mà đánh ra, một đường quyền cương bản thẳng về phía chiếc giường băng vỡ vụn.

- Ha ha ha ha...

Chỉ có điều băng nhân đã phát rồ rồi, hoàn toàn không quan tâm đến đường quyền cương này, chỉ cười điên loạn, rít lên the thé:

- Cùng chết đi...

Dứt lời, tu vi của hắn đột nhiên bạo tăng, uy lực tu vi thể hiện ra ngoài lập tức đạt đến Bình Hoành viên mãn, sau đó phá vỡ bình chướng Đệ nhị Bộ, tiến vào Đệ tam Bộ, không dừng lại mà tiếp tục tăng lên, đạt đến cảnh giới nào thì Việt cũng chẳng thể nào rõ ràng được.

Sắc mặt Lao Ái đại biến, tu vi của đối phương tăng lên như vậy, làm sao hắn có thể địch lại chứ?

- Chết đi!

Băng nhân vươn tay vô tới, Lao Ái còn chưa kịp làm ra phản ứng thì một băng thủ khổng lồ đã tóm lấy hắn.

Một gã Tiêu Trưởng viên mãn lâu năm có thể phân cao thấp với Bình Hoành trình tự, vậy mà ngay cả một tiếng kêu cũng không kịp, lập tức hóa thành băng điêu. Có điều băng điêu này không hề trường tồn, vừa thành hình đã bị đập vỡ, hóa thành những mảnh băng vụn rơi la tả.

Một vị tu giả Bước thứ hai cứ như vậy biến mất trên cõi đời này!

Đồng tử của Việt co rút lại sợ hãi, một vị tu giả Bước thứ ba, có một vạn người như hắn cũng chẳng bỏ cho người ta nhét kẽ răng. Một cỗ nguy hiểm xông thẳng lên đầu, theo bản năng hắn quay người bỏ chạy.

Có điều cơ thể hắn lại không nghe theo sự chỉ huy của hắn nữa, không phải do hắn quá sợ hãi mà có một cổ uy áp khổng lồ như một tòa đại sơn đè lên người hắn, khiến nhúc nhích một ngón chân cũng khó khăn.

Tiếng cười điên dại từ động sảnh phát ra, lớp băng chương lập tức vỡ nát, băng nhân ngửa mặt lên trời cười, nhưng là một nụ cười đầy thảm thiết.

Việt nhìn gã băng nhân, chỉ thấy phía sau lưng của gã, năm chiếc dùi màu đen đã cắm rất sâu vào, phần đầu lâu chạm tới da thịt rồi, hơn nữa còn tỏa ra ánh sáng màu lam vô cùng âm u.

- A... Tiểu tử, đến lượt ngươi rồi... Đi chết đi..

Băng nhân cười khăng khặc, hai mắt đã trở nên đỏ ngầu của hắn dán chặt vào gã thanh niên, lộ vẻ hưng phấn quá độ.

- Tiền...tiền bối, xin hãy bình tĩnh! Văn bối xin giúp tiền bối rút năm chiếc dùi màu đen kia ra khỏi lưng!

- Tiểu tử, giờ đã biết sợ rồi sao? Nhưng muộn rồi!

- Đánh kẻ chạy đi chứ không ai đánh người chạy lại, xin tiền bối hãy cho văn bối một cơ hội chuộc lại lỗi lầm!

- Ngũ Hồn Đình đã đâm sâu vào linh hồn của ta, ngươi còn muốn chuộc lại lỗi lầm sao? Mau chết đi!

Một cổ khí tức khổng lồ bạo phát, băng nhân đưa bàn tay lên muốn bóp lấy tên tiểu tử đáng hận kia, nhưng khi năm ngón tay chuẩn bị nắm lại thì cơ thể hắn đột nhiên run lên từng trận, ngã vật xuống đất, máu tươi bắt đầu trào ra từ tai, mắt, mũi, miệng.

Băng nhân cố gắng nhìn về phía gã thanh niên, chỉ thấy hắn giơ bàn tay lên, năm ngón tay cố gắng nắm lại.

- Tiểu tử...ngươi phải chết...

Chỉ có điều lời còn chưa nói hết, tay đã rơi xuống đất, hai mắt tròn tròn tràn ngập tiếc nuối, thân thể không hề động đậy.

- Cái này...

Uy áp đè nặng lên người đã biến mất, Việt có chút không thể tin nổi nhìn cổ thi thể ở bên trong động sảnh, có khi nào đối phương lừa hắn không? Bất quá hắn nhanh chóng bỏ qua khả năng này, thực lực đối phương còn đó, cần gì làm trò.

Việt thận trọng bước tới bên cạnh kiểm tra, xác định được băng nhân đã chính thức lia trần, hắn mới thở phào một hơi. Đúng là chơi dao nhiều có ngày đứt tay, lần này tí nữa thì hắn ném lại cái mạng.

Nhìn năm chiếc đầu lâu đã ngập sâu vào huyết nhục, Việt không khỏi cảm thấy lạnh gáy. Một vị cường giả khủng bố như vậy, lại bị năm chiếc dùi này hành hạ không biết bao nhiêu năm, cuối cùng không thoát được kết cục vong mạng.

“Ồ, là Ngũ Hồn Đình sao? Tiểu tử, mau thu lại cho bản tọa!”

Một thanh âm đột nhiên xuất hiện trong đầu, Việt nghe vậy thì hừ lạnh đáp:

- Ác điều, ngươi bị ngu à? Cường giả như này còn bị giết chết, ta mà động vào thì sẽ có kết cục thể nào chứ?

“Tiểu tử, linh hồn của tên ngu ngốc này đã bị Ngũ Hồn Đình thôn phệ, linh hồn lực của một gã Đệ Tam Bộ viên mãn không phải chuyện đùa, có thể giúp tốc độ hồi phục của bản tọa tăng lên một ít! Coi như trả ơn ta giúp ngươi thoát khỏi Phi Tiên Bộc!”

Việt có chút suy nghĩ, cuối cùng vẫn thu lại năm chiếc đinh đáng sợ này, lau đi vết máu rồi ném vào trong nhẫn. Đối phương cũng đã giúp hắn nhiều, bản thân hắn cũng không thể quá mức được.

Đảo mắt nhìn quanh động sảnh một lần nữa, những mảnh vụn thi thể của Lao Ái vương vãi đầy đất, Việt có chút tiếc nuối định rồi đi thì khựng lại, ánh mắt hắn rất nhanh tập trung vào một mảnh băng vụn có bàn tay bên trong, bởi vì trên ngón út có một chiếc nhẫn không gian.

- Tài phú của Tiêu Trường viên mãn, chắc chắn sẽ cho ta một kinh hoàng đây!

Cảm giác hạnh phúc đến thật đột ngột, Việt nhanh chóng bước đến muốn nhặt khối băng lên. Chỉ có điều khi sắp tới gần khối băng, thì cánh tay của hắn đột nhiên trở nên hư huyền. Hắn còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, thì cơ thể hắn cũng theo đó trở nên mờ ảo, dường như chỉ cần một cơn gió thôi cũng có thể làm hắn biến mất.

- Chết tiệt! Khoan đã, đừng vội vàng như vậy?

Việt chẳng nhẽ còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra sao, cả người hắn lập tức vô tới, nhưng khi chỉ còn cách đúng một gang tay, thì hắn đã hoàn toàn biến mất khỏi động sảnh, chỉ có tiếng chửi bới đầy uất ức vẫn quanh quẩn đầu đây.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 217: Lãnh nhẩn

Đưa mắt nhìn bình chương cổ xưa bao quanh Mê Thất Cổ Địa, Việt bỗng nảy sinh mong muốn được gục đầu vào vai một ai đó rồi khóc thật to, mặc cho người ta an ủi vỗ về mình.

Chỉ một chút, một chút nữa thôi, tại sao chứ, tại sao lại phong bế đúng vào lúc đó? Tại sao không thể chậm lại vài giây chứ?

Hắn có cảm giác mình như mấy đứa trẻ con bị đem ra làm trò cười vậy, người lớn đưa đồ ăn đến miệng nhưng đến lúc định cắn thì lại giựt về rồi cười ha hả với nhau. Cảm giác của hắn lúc này y hệt như vậy.

- Tại sao chứ...

Việt không kìm được, cơ thể khuyu xuống, ánh mắt đắm lệ nhìn về tâm bình chương bao quanh Mê Thất Cổ Địa, một món hời cứ như vậy tuột khỏi tay trong gang tấc, thử hỏi làm sao hắn có thể gắng gượng được chứ?

- Vị tiểu huynh đệ này, hãy gắng gượng, lần này không thu được gì thì lần tới sẽ gặp may thôi! Mê Thất cổ địa cũng không phải phong bế vĩnh viễn!

Một thanh âm trầm thấp vang lên bên tai, bàn tay thô ráp vỗ nhẹ lên vai của Việt. Hắn quay đầu lại, chỉ thấy đứng bên cạnh hắn là một vị trung niên đang nở nụ cười hào sảng.

- Lời vàng ngọc của lão ca như chiếc búa nện vào đầu khiến ta giật mình tỉnh cơn mê, toát mồ hôi vì xấu hổ! Đa tạ!

Việt chậm rãi đứng dậy chấp tay đa tạ, bộ dáng vô cùng thành khẩn. Đương nhiên cũng chỉ là làm bộ mà thôi chứ những đạo lý đó có gì mà hắn không hiểu chứ, hơn nữa chuyến đi lần này hắn cũng kiếm được kha khá rồi.

- Tiểu huynh đệ, người nói năng thật lễ độ, trẻ tuổi như người mà đạt đến Đệ nhị Bộ, có lẽ cũng là đệ tử của danh môn đại phái! Ta từng gặp không ít thiên tài, không mất cao hơn trời thì cũng lạnh lùng cao ngạo! Haiz..

Trung niên hán tử rất hài lòng trước thái độ của Việt, nhưng khi nhắc đến đệ tử của các thế lực lớn thì lắc đầu chán nản, xem bộ dáng thì không phải là cảm giác khách quan mà có không ít lần va chạm trực diện rồi.

- Mỗi người mỗi tính cách thôi lão ca! Tiểu đệ độc tự, Việt, không rõ cao danh quý tính của lão ca?

- Ta là Dịch Lâm, chỉ là một tán tu nhưng ở mạn Bắc đảo cũng có chút tiếng tăm, Độc Tự huynh đệ nếu có đến Nhận Bắc Thành, gặp việc gì cứ báo danh ta!

Trung niên hán tử giới thiệu tên mình, đồng thời đưa tay lên vỗ ngực đảm bảo, có điều không phải kiểu tự đắc kiêu ngạo, mà mang đậm vẻ hào sảng trực diện của lãng khách giang hồ, khiến Việt sinh ra hảo cảm lớn.

- Thì ra là Dịch lão ca, cửu ngưỡng đại danh! Nếu có dịp nhất định sẽ...Ừa, bên kia có chuyện gì mà tụ tập đông như vậy nhỉ?

Việt đảo mắt về phía sau lưng của Dịch Lâm, ở bình địa nơi xa lúc này đang tập trung vô số người. Mê Thất cổ địa vừa mới bị phong bế, tu giả đồng loạt bị truyền tống trở ra, nên có đông người ở khu vực này là đương nhiên, nhưng vài trăm người tụ tập một chỗ như vậy thì đúng là kỳ lạ.

- Chúng ta mau tới xem có chuyện gì!

Hai người một trước một sau mau chóng tiến về phía đám đông.

Ở trung tâm bình địa rộng lớn, tập trung toàn bộ ánh mắt của đám đông là hai thanh niên đang đứng đối mặt với nhau, người chưa động nhưng khí thế tỏa ra khiến tu giả Bực thứ nhất cũng chẳng dám tụ lại mà chỉ có thể ngưỡng vọng từ xa mà thôi.

- Vũ Văn Thác, người dám dă thương sư huynh của ta, chắc người biết hậu quả sẽ là gì chứ?

Người lên tiếng trước là một gã thanh niên cực kỳ trẻ tuổi, đáng vẻ bề ngoài không già hơn chút nào so với Việt. Hắn mặc một bộ y phục màu lam, trên người toát một cỗ khí tức lạnh lẽo khiến người ta không rét mà run.

- Cái gì, là Sơn Thủy Kiếm Vũ Văn Thác?

Dịch Lâm nghe thấy vậy thì giật mình nhìn về phía hai người thanh niên đang là tâm điểm của quần chúng.

- Vũ Văn Thác, người này có tiếng tăm lắm sao?

Việt đương nhiên là chưa từng nghe đến cái tên Vũ Văn Thác này, liền quay sang hỏi Địch Lâm.

- Tiểu huynh đệ chưa từng nghe qua sao? Vậy Tam đại Kiếm Từ của Kiếm Viện tiểu huynh đệ đã từng nghe qua rồi chứ?

- Ta đã từng nhìn thấy Phong Kiếm Từ, lẽ nào Vũ Văn Thác chính là một trong hai người còn lại? Là Hòa Kiếm Từ hay Luân Kiếm Từ vậy?

- Cũng không đến mức đó, nhưng Cao Sơn Lưu Thủy Vũ Văn Thác, ở Kiếm Viện được xưng tụng là Đệ nhất thiên tài bên dưới Tam đại Kiếm Từ, thậm chí có người gọi hắn là Đệ tứ Kiếm Từ đó!

- Lợi hại như vậy?

Việt không kìm được mà đảo ánh mắt tới gã thanh niên kiếm tu Vũ Văn Thác. Một thân bạch y tung bay, sau lưng đeo trường kiếm đúng thói quen của một kiếm khách, các ngón tay thon dài như kiếm vậy, ánh mắt sắc bén nhìn gã trẻ tuổi đang đứng đối diện với mình, lạnh lùng nói:

- Hậu quả? Chỉ sợ ngươi chưa đủ tư cách bắt ta gánh chịu hậu quả?

- Nhớ kỹ, người đánh bại ngươi hôm nay tên là Lãnh Nhẫn!

Theo lời nói của Lãnh Nhẫn, một luồng khí lạnh lẽo cũng theo đó mà ra, không khí xung quanh trở đông kết lại, thậm chí có thể thấy vài bông tuyết xuất hiện.

- Lão ca, Lãnh Nhẫn này phải chăng cũng là nhân vật tên tuổi của Hàn Viện?

Việt tiếp tục quay sang hỏi Địch Lâm.

- Lãnh Nhẫn...ta chưa từng nghe qua tên của người này, cũng không biết có phải người trong Hàn Viện hay không!

- Ách, cái này...

Việt có chút ngạc nhiên. Theo suy nghĩ của hắn thì Lãnh Nhẫn này hàn khí bức nhân chắc là đệ tử Hàn Viện rồi, hơn nữa lại dám chặn đường Vũ Văn Thác, hiển nhiên cũng không phải kẻ vô danh tiểu tốt. Vậy mà thực sự đúng là một kẻ vô danh tiểu tốt.

- Lữ Thanh, ngươi tìm đâu ra tên vô danh tiểu tốt này vậy? Gọi Hàn Minh đến thì may ra còn khiến ta coi trọng đôi phần!

Vũ Văn Thác nhìn về phía thanh niên đứng phía sau Lãnh Nhẫn, ngoài cười nhưng trong lòng không cười.

- Vũ Văn Thác, Hàn sư huynh chưa chắc có thể đánh bại ngươi, nhưng Lãnh sư đệ thì lại khác!

Lữ Thanh hung hăng đáp, rõ ràng rất tự tin với thực lực của sư đệ mình. Lời này lọt vào tai của Vũ Văn Thác thì lại thành rất chối.

- Một gã Hồ Cẩn viên mãn thì có thể làm được trò trống gì chứ!

Lời vừa dứt, trên người Vũ Văn Thác bạo phát một cỗ khí tức cực kỳ cường đại, trầm trọng như núi, lại mềm mại như nước, hoàn toàn nuốt chửng lãnh khí đang chiếm giữ không gian. Đương nhiên rồi, vì tu vi của họ Vũ Văn là Tiểu Trường sơ kỳ, hơn một trình tự so với đối phương.

- Hồ Cẩn cũng đủ trăm người rồi! Sư đệ, hắn để lại trên ngực ta một vết kiếm!

- Sư huynh yên tâm, ta sẽ để lại cho hắn một kỷ niệm không bao giờ quên!

Lãnh Nhẫn mặt không chút biểu tình, thái độ rõ ràng chẳng coi kẻ có danh tiếng lẫy lừng như Vũ Văn Thác vào đâu.

- Được, hôm nay ngươi phải chết!

Thái độ của Lãnh Nhẫn đương nhiên kích nộ Vũ Văn Thác, hắn không kìm nén được nữa, thân hình lao đến trước mặt đối phương, hai ngón tay chộp lại thành chỉ đâm tới.

- Nếu không rút kiếm, ngươi sẽ không còn cơ hội!

Thanh âm vang lên bên tai, Vũ Văn Thác đột nhiên cảm giác kiếm chỉ của hắn bị khựng lại một nhịp, thừa dịp đó hàn khí xung quanh ngưng tụ thành một băng trào bổ thẳng vào ngực hắn.

Trong ánh mắt kinh ngạc của quần chúng, Cao sơn lưu thủy Vũ Văn Thác bị đánh bay ngược về phía sau.

- Hừ!

Hừ lạnh một tiếng, ánh mắt Lãnh Nhẫn càng thêm lạnh lẽo, không phải cái lạnh của núi băng, mà là cái lạnh khiến người ra tuyệt vọng.

Hắn vẫn không thêm động thân, chỉ cách không trào tới một quyền, lập tức băng sương từ bốn phương tám hướng tụ tập lại phía trước Vũ Văn Thác, tổ hợp thành băng trào bổ xuống.

Một trào này khiến thiên địa cũng phải nhột nhột, người đối mặt với băng thủ cảm thấy vừa khó chịu, vừa áp lực.

- Cách không hóa băng trào? Linh thuật này...

Việt khê nhú mảy, bởi vì hắn nhận ra linh thuật mà Lãnh Nhẫn sử dụng rất giống với băng nhân bên trong quan tài đã bị Ngũ Hồn Đình giết chết.

Không phải giống, mà là rất giống, thậm chí có thể chính là một bộ linh thuật, lẽ nào chỉ là trùng hợp?

- Lẽ nào tên điên đó là người của Hàn Viện sao?

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 218: Kết quả

Thực lực của đối phương khiến Vũ Văn Thác cảm thấy khiếp sợ, nào dám giữ tư thái cao cao tại thượng, lập tức rút thanh trường kiếm sau lưng ra. Kiếm ánh như một tấm bình chướng phong tỏa thiên địa.

Rắc rắc!

Tiếng băng vỡ vang lên, băng trào xuyên qua lưới kiếm ánh, lập tức bị cắt làm trăm mảnh, nhưng những mảnh băng này được một lực lượng vô hình dẫn dắt, chỉ trong chớp mắt đã tổ hợp lại thành một băng thủ khác, trào vào ngực của Vũ Văn Thác.

- Không thể nào! Sao lại mạnh như vậy?

Một trào này Vũ Văn Thác không thể né kịp, thân hình bắn ngược ra sau, linh lực hộ thể vỡ tan, trước ngực bị xé toạc một mảng, máu không kịp phun ra vì hàn khí đã theo đó xâm nhập bên trong cơ thể.

- Ngươi phải chết!

Vũ Văn Thác loại bỏ hàn khí, toàn bộ tinh thần tập trung vào thanh trường kiếm trong tay, ánh mắt nhìn chăm chăm đối thủ, khí thế mãnh liệt như đại dương bộc phát, một kiếm như đại hà tung hoành đâm tới.

Lãnh Nhẫn song thủ huy động, khí thế của hắn không mãnh liệt, không trầm trọng, nhưng lại khiến cả một vùng không gian bị đình trệ.

Tiếng băng vỡ vang lên như pháo hoa, khắp trời đều là kiếm ánh, hai người đại chiến như sơn hô biển gầm.

- Thủy chi kiếm, đại lãng vô tình!

Nhân ảnh trên không, Vũ Văn Thác hai tay cầm kiếm vùng mạnh, kiếm kinh hùng hồn như nước liên miên bất tuyệt, cuộn cuộn vô tình.

- Đối mặt với đại hàn, biển cũng phải đóng băng, lấy đâu ra sóng nữa!

Lãnh Nhẫn chậm rãi nói, một đạo hàn mang nhột nhột khuếch tán, kiếm thế cuộn cuộn mệnh mông của Vũ Văn Thác trở nên cứng nhắc, kiếm kinh của hắn cũng bị đình trệ, uy lực suy giảm, sắc mặt hắn chiếu lên băng tinh, mang theo không ít kinh hoàng.

Lại một băng trào xuyên qua làn kiếm ánh, lần thứ ba Cao sơn lưu thủy Vũ Văn Thác bị đánh bay ra ngoài, miệng phun ra máu tươi.

- Lãnh Nhẫn này mạnh thế sao, Vũ Văn Thác hoàn toàn bị đè ra đánh!

- Vũ Văn Thác hoàn toàn không phải đối thủ! Ta có chút hồ đồ rồi, ai mới là Tiêu Trường đây?

Không ít người mắt tròn mắt dẹt, có chút không tin vào mắt mình. Nhân vật được xưng tụng là vị Kiếm tử thứ tư của Kiếm Viện, vậy mà bị một gã vô danh tiểu tốt đè ra đánh cho không ngẩng nổi đầu lên.

- Vũ Văn Thác, ngươi khiến ta thất vọng quá, ta còn tưởng sẽ được đại chiến thực sự, nhưng ngươi đến từ cách để ta toàn lực ứng phó cũng không có!

Lãnh Nhẫn nhặt giọng, ánh mắt lạnh lùng của hắn đã lóe lên một chút sắc thái, đó là sự thất vọng. Nhưng còn có người thất vọng hơn, đó chính là Lữ Thanh.

Hắn biết rõ tính cách của sự đệ mình, nếu Vũ Văn Thác chỉ được như thế thì sự đệ mình hứng thú ra tay tiếp cũng chẳng có, kết thúc nhạt nhẽo như vậy thì thương đau mà hắn muốn Vũ Văn Thác phải gánh chịu coi như không có.

Hai mắt đỏ ngầu, Vũ Văn Thác đứng giữa một đồng đồ nát, không phải đất đá mà là băng tinh, cả hai chân và toàn bộ phần thân bên phải của hắn bị đóng băng, không tài nào cử động được.

- Thất vọng sao...

Một cỗ kiếm khí trên người xông thẳng lên trời, Vũ Văn Thác không hề động đậy, nhưng băng tinh ngưng kết lại bị chém thành vô số mảnh vụn. Toàn thân hắn toát ra sự sắc bén vô hình, dường như chỉ một ánh mắt cũng có thể khiến người đối diện bị chém làm muôn mảnh.

- Là kiếm ý! Không, chỉ là vô hạn tiếp cận với kiếm ý thôi! Vũ Văn Thác lâm trận lĩnh ngộ nửa bước kiếm ý!

Không biết ai là người đầu tiên kêu lên, lập tức kéo theo sự hỗn loạn đến từ đám đông vốn dĩ đang thất vọng vì kết quả nhạt nhẽo của trận chiến.

- Kiếm ý? Lão ca, đó là cái gì vậy?

Việt nghe thấy khái niệm rất mới này, quay sang hỏi Dịch Lâm

- Kiếm ý, chính là ý chí của kiếm, cụ thể như nào ta không rõ, đó là thứ chỉ dành cho đạo khách và kiếm khách!

Dịch Lâm khẽ lắc đầu, hiểu biết của hắn rất rộng, nhưng cũng không phải kiếm khách nên chẳng nắm được bao nhiêu về cái gọi là kiếm ý kia.

- Tốt tốt, xem ra ngươi cũng có chút cân lượng!

Lãnh Nhẫn không buồn mà còn tỏ ra hưng phấn, nở nụ cười nhạt, không nhân cơ hội tấn công mà kiên nhẫn chờ đợi đối thủ đột phá. Hắn không chỉ muốn chiến một trận xứng tầm, mà còn rất tự tin vào bản thân.

- Lãnh Nhẫn phải không, ta thừa nhận ngươi rất mạnh, nhưng đáng tiếc, ta đã lĩnh ngộ nửa bước kiếm ý, ngươi tất bại!

Một cước dẫm nát băng tinh, Vũ Văn Thác lăng không lao tới, kiếm kinh dạng tròn giống như triều thủy tràn trề, phô thiên cái địa.

- Chết tiệt, kiếm của ta sao thế này?

- Cả kiếm của ta nữa! Định cho ta!

Đám quân chúng đang quan chiến, những ai là kiếm khách đều cảm thấy thanh kiếm của mình như con mãnh thú muốn rời vỏ, không ngừng rung lên. Những ai tu vi kém đều phải ném kiếm vào trong không gian chứa đồ, nếu không thì kiếm đã tự động rời vỏ rồi, đó thực sự là nỗi nhục lớn nhất của kiếm tu.

Kiếm khí phủ rợp trời, băng tinh văng tung toé, hai vị thanh niên thiên tài đánh từ Đông sang Tây, lại từ Tây sang Bắc, từ trên trời đánh xuống dưới đất, dây dưa không rõ. Mặc dù ở Mê Thất Hồ tu giả Bước thứ hai vẫn không thể phi hành, nhưng lăng không thì thoải mái.

Có thể nhìn ra, hai người hoàn toàn là ngang cơ, đến lúc này thì Lãnh Nhẫn cũng không thể đề đối phương ra đánh nữa rồi.

- Không ngờ Vũ Văn Thác lại đột phá, xem ra trận này Lãnh Nhẫn khó mà có thể chiến thắng!

Dịch Lâm khẽ lắc đầu, trong mắt của hắn thì Vũ Văn Thác càng đánh càng hăng, thậm chí còn dần dần chiếm ưu thế trước đối thủ. Kiếm thế như đại sơn đè nặng xuống nghiền ép băng tinh, kiếm khí lại như nước chảy không thể nào nắm bắt, quét sạch toàn bộ sương lạnh.

- Không, Lãnh Nhẫn đang tự đề ép bản thân, sau khi cảm ngộ đủ, sẽ tung ra tuyệt chiêu của mình!

Việt không đồng ý với quan điểm này. Nói một cách đơn giản thì Lãnh Nhẫn đang mượn sự đề ép của Vũ Văn Thác để cảm ngộ cái gì đó, vị kiếm khách của Kiếm Viện này không khác gì một món đồ, đến khi dùng xong thì vứt đi mà thôi.

- Tốt lắm, tác dụng của ngươi đã hết rồi!

Lãnh Nhẫn đánh tán một đạo kiếm khí, rồi nhanh chóng lui về phía sau, ánh mắt lóe ra sự hài lòng, nở nụ cười nhạt.

Vũ Văn Thác cũng là người thông minh, nhìn bộ dáng của đối phương lập tức hiểu ra mọi chuyện, càng thêm phẫn nộ, hai mày như kiếm nhướng lên, kiếm ý hùng hồn khiến y phục hắn tung bay, không gian cũng trở nên mờ hồ.

- Lãnh Nhẫn, ngươi dám lợi dụng ta, nhưng lại giúp ta lĩnh ngộ nửa bước kiếm ý, đây chính là sai lầm của ngươi! Thủy chi kiếm, nộ long xuất hải!

Vũ Văn Thác quát khẽ, mặt đỏ ửng, kiếm ý rợp trời cuộn cuộn không ngừng, tựa hồ như có linh tính, chỉ thấy thân hình hắn lao tới, cổ tay hơi rung, trường kiếm như một con nộ long, phát ra một tiếng ngâm trùng thiên.

- Sự lạnh lẽo không phải đến từ băng giá, mà đến từ chính cõi u minh trong lòng của mỗi người!

- Thực lực của đệ còn trên ta, ta còn lo mình làm vương tay vương chân đệ đây!

Đương nhiên chẳng có ai mới gặp nhau lần đầu đã dám rủ tham gia mạo hiểm cả, từ tình huống ban nãy Dịch Lâm đã đại khái nắm được thực lực của đối phương, vì vậy mới dám mời hần đi cùng.

- Được, ta đồng ý! Nhưng trước mắt ta muốn bế quan đột phá, e rằng chưa thể đi theo lão ca ngay được!

Việt nhanh chóng đồng ý, vì thực tế hần cũng chưa biết phải đi đâu.

- Được, vậy thì một tháng sau gặp nhau ở Bắc Lăng thành, Phiêu Hương lâu!

Hai người chột lịch hẹn và nơi gặp, sau đó chia tay nhau mỗi người đi một con đường riêng.

Việt không tìm kiếm một tòa thành để nghỉ ngơi mà tiến vào chốn rừng núi, tìm kiếm một nơi kín đáo tiến hành đột phá. Trong quá trình đột phá mà bị làm phiền thì hơi bị mệt.

.....

Mở nắp chiếc hộp ngọc, luồng hương khí xộc vào mũi khiến Việt cảm thấy đặc biệt thư thái.

Hần cầm đóa Linh Dịch hoa lên, cánh hoa trong suốt có thể thấy rõ những dòng tinh hoa chuyển động ở bên trong, có điều một kẻ không có chút xúc cảm trước cái đẹp như Việt thì khó mà tốn thêm một giây để ngắm, lập tức nhét vào miệng.

Một cỗ tinh hoa thiên địa khổng lồ tràn vào cơ thể, thần thức của Việt lại xuất hiện ở chốn Thiên cung, đứng trước tòa cung điện ở trung tâm. Hai cánh cửa cao cả trầm trọng vẫn lặng lẽ đứng đó, cổ lão mà uy nghi.

Cảm nhận được lực lượng khổng lồ mà Huyết Hải cung cấp cho thế giới thể, những đồ đằng cổ xưa được lạc trên hai cánh cửa đột nhiên sáng lên, rồi tự động chuyển dịch như quẻ kinh dịch vậy.

Ánh mắt chuyển lên tám biển đặt bên trên đại môn, ba chữ cổ tràn ngập sự nguyên thủy cổ lão, Việt vẫn không đọc được, nhưng hần không nghĩ bản thân cần phải tìm cách phiên dịch ba chữ này.

Ở một cõi nào đó, Huyết Hải dậy lên từng cơn sóng điên cuồng, từng đợt sóng khổng lồ đổ về Bì Ngạn. Trong hỗn độn hắc ám, vô số quang điểm xuất hiện, phát sáng rực rỡ như những vì sao trên bầu trời đêm. Những luồng sáng này đồng loạt chiếu tới Nam thiên môn, soi rọi cả chốn Thiên cung tráng lệ.

Chín vầng mặt trời hạ xuống hướng tây, cung điện lầu các ở dưới ánh trời chiều nhuộm thành màu vàng và màu đỏ sáng rọi phi thường thánh khiết, mái ngói đều vờn quanh vàng sáng tường hòa.

- Đây là thiên địa của ta, chữ viết, cũng phải là chữ viết của ta!

Thanh âm uy nghi vang khắp Thiên cung, thần thức của Việt vẫn tập trung vào tám biển son son thiếp vàng bên trên đại môn.

Ba chữ cổ không thể nào đọc được chậm rãi biến đổi, vẫn là những đường nét uốn lượn như long đằng phượng vũ, vẫn tràn ngập vẻ sơ khai của thiên địa, nhưng đã không còn bí ẩn gì đối với hần nữa.

Những luồng sáng từ khắp các chốn Bì Ngạn chiếu tới Thiên Cung, toàn bộ đều tập trung soi rọi tòa cung điện uy nghi này, Việt chuyển ánh mắt xuống hai cánh cửa, những đồ đằng càng lúc càng sáng rọi, sự chuyển dịch cũng trở nên phức tạp hơn rất nhiều.

- Điện Linh Tiêu, khai!

Theo thanh âm của Việt vang lên, một tiếng chuông du dương xa tắp, chấn động thiên cổ.

Ầm!

Đại môn nặng nề mở ra, cảnh sắc bên trong tòa cung điện trung ương của Thiên cung chậm rãi hiện ra trong tầm mắt của Việt.

Đối với một người đến từ Địa cầu thì Linh Tiêu Điện là một địa danh quá nổi tiếng, đặc biệt là trong văn hóa Á Đông.

Trong hệ thống thần thoại, Ngọc Hoàng là Đức Chí tôn, là người cai quản tam giới, đứng đầu chư tiên, và Điện Linh Tiêu nằm ở trung ương của Thiên Đình chính là nơi quần thần hội họp, Ngọc Đế tiếp chư tiên.

Chỉ có điều Điện Lăng Tiêu trước mắt vàng son tráng lệ, uy nghiêm vô cùng, nhưng không có lấy một móng người, trống vắng đến lạ thường, chỉ có những cây cột thật lớn đứng sừng sững.

Trên mỗi cây cột đều lần quấn một đầu tiên linh, có thanh long, chu tước, côn bằng, bạch tượng..., nhẹ nhàng múa vuốt, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện ra chúng cũng không phải là tiên linh chân chính, mà đều là sự hiện hóa của những lạc ấn khắc trên những chiếc cột này.

Có thể nhìn thấy một số tiểu long từ trong cây cột bay ra, lấp lánh sáng xanh, cùng với mấy con chu tước cũng thoát khỏi gông cùm xiềng xích, bay lượn

phun lửa trên hư không, vẽ ra từng đạo ánh lửa đỏ thắm. Lại có bạch hổ ôm đầu nằm ngủ dưới một chiếc cột, thật sinh động làm sao.

Thần thức của Việt nhanh chóng chuyển tới nơi tận cùng của Điện Linh Tiêu, đối diện với điện môn, dường như tồn tại một vật gì đó, chỉ có điều hần không tài nào thấy rõ được, rõ ràng không có gì che mắt, nhưng lại không thể tưởng tượng.

Thần thức tiến vào bên trong Điện Linh Tiêu, muốn đi tới nơi tận cùng để xem rốt cuộc là thứ gì, nhưng bên trong tòa chính điện này áp lực nặng nề, mỗi nhích tới một phân cũng vô cùng khó khăn.

Huyết Hải nhanh chóng luyện hóa nốt tinh hoa thiên địa còn lại của Linh Dịch Hoa, sóng huyết cuộn cuộn đỏ về sông suối. Bì Ngạn sáng rực, từng đợt quang mang xuyên qua hắc ám chiếu rọi Nam Thiên Môn.

Lực lượng thể giới truyền tới đối kháng với áp lực bên trong Điện Linh Tiêu, thần thức của Việt theo đó chậm rãi tiến về nơi tận cùng kia.

Nhưng cũng chỉ đi được nửa đường, thì bắt buộc phải dừng lại, vì thể giới lực đã không còn đủ nữa rồi, toàn bộ tinh hoa của Linh Dịch Hoa đã được sử dụng một cách triệt để đến mức không thể triệt để hơn.

Thần thức thoát khỏi thể giới thể, Việt mở mắt ra, cũng chỉ biết thở dài mà thôi. Một đóa Linh Dịch Hoa có thể khiến Bình Hoành sơ kỳ đột phá đến hậu kỳ, nếu tích lũy đủ còn có thể viên mãn, vậy mà với hần thì vẫn không thấm vào đâu.

- Tu vi của ta bây giờ, có thể sánh ngang Tiêu Trường trung kỳ đi!

Chậm rãi đứng dậy, cảm nhận được lực lượng mạnh mẽ bên trong cơ thể, Việt có thể tự tin khẳng định nếu tái chiến với Lam Đồng hay Phong Trung Diệp, hần hoàn toàn có thể đánh bại đối phương.

- Đúng rồi, còn hai gốc Giao Cân Thảo, phải tranh thủ luyện hóa để gia tăng cường độ thân thể mới được!

Việt chợt nhớ ra hai gốc Giao cân thảo, đang định lấy ra luyện hóa thì đột nhiên một thanh âm vang lên trong đầu khiến hần cảm thấy rất mất hứng:

“Tiểu tử, Giao Cân thảo với ngươi vô tác dụng!”

“Ác điều, ngươi làm nhầm gì vậy?”

Thần thức tiến vào bên trong nhần không gian, quyết hỏi cho ra lẽ.

“Tiểu tử, ngươi tu luyện Thiên Ma Thể, chỉ có hung sát khí mới giúp được ngươi, giao cân thảo mặc dù ẩn chứa giao long lực nhưng với ngươi vô tác dụng.”

Việt khẽ thở dài, cố gắng trao đổi với hắc vũ thêm vài câu, cuối cùng đành bỏ cuộc. Hần quyết định xuất quan, tìm một thành trấn ăn uống cho lại sức, sau đó tiến về phía Bắc hội họp với Dịch Lâm.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 220: Ra khơi

Bắc Lăng thành là một tòa thành thị ven hồ, có bến cảng lớn nhất ở mạn Bắc đảo, vì vậy đây là nơi tập trung rất đông những kẻ đam mê mạo hiểm, muốn dong buồm ra khơi tìm kiếm cơ hội đổi đời.

- Phí vào thành một ngàn linh tệ!

Giao nộp phí vào thành, Việt đang định bước qua thành môn, thì phía sau đột nhiên truyền đến tiếng quát lớn:

- Mau mau cút sang một bên!

Mặc dù chưa hiểu chuyện gì xảy ra nhưng theo bản năng Việt lập tức tránh sang một bên, quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trong tầm mắt của hần là một đoàn dị thú mạnh mẽ đang lao tới, trên lưng mỗi đầu hung thú đều có một tên nhân loại trẻ tuổi cưỡi lên, từ khí tức có thể xác định đều là cường giả Bước thứ hai.

Điều đáng nói là khi đoàn người đi trước thành môn cũng không hề có dấu hiệu dừng lại, đám thành vệ cũng không có ý định ngăn cản mà còn nhanh chóng tránh sang hai bên nhường đường cho đoàn người vào thành. Hiển nhiên những người ngồi trên lưng dị thú đều có thân phận cao.

- Gì mà hách dịch quá vậy?

Nhìn theo bóng dáng của đám thanh niên, Việt không khỏi lẩm bẩm mấy câu, bị một gã thành vệ nghe thấy, lập tức lên tiếng chinh hấn:

- Tiểu tử, nói năng cẩn thận kẻo rước họa vào thân đấy!

- Lão ca, nhìn người cũng một thân nam tử hán đại trượng phu, có gì phải khúm núm như vậy chứ?

- Thiếu niên vô tri!

- Hóa ra có ân tình bên trong sao? Xin lão ca chỉ giáo!

- Bọn họ đều là đệ tử của Mê Thất học viện, được quyền tiến vào tất cả thành trấn trên đảo mà không cần phải trả phí! Thôi không lãng nhăng, trả phí rồi thì mau vào thành đi!

Việt đang muốn hỏi tiếp về nơi gọi là Mê Thất học viện kia thì gã thành vệ đã đuổi hấn đi. Hấn không còn cách nào khác đành ngậm miệng lại, nhanh chóng bước qua thành môn.

Bên trong Bắc Lãng thành vô cùng nhộn nhịp, nhìn đâu cũng thấy người với người, tưu lâu san sát, những tòa kiến trúc khổng lồ ở hai bên đường, đủ loại hình thái, đủ loại sắc màu.

Xét về quy mô thì Bắc Lãng thành gần như sánh được với Đông Bá thành ở Thiên Nam đế quốc, có điều chiều cao những tòa kiến trúc ở đây thì chỉ khoảng hai chục mét mà thôi, cũng dễ hiểu khi mà ở Mê Thất Hồ này tu giả Bước thứ hai cũng khó mà phi hành.

- Lão ca, muốn đi Phiêu Hương Lâu thì đi đường nào vậy?

- Đi cuối con đường lớn này rồi rẽ trái sẽ đến!

- Đa tạ!

Vừa đi vừa ngắm cảnh ngắm người, lại ghé vào các sạp hàng ven đường xem đồ đặc bày bán, thỉnh thoảng lại dừng lại ăn mấy món đặc sản, vì vậy mất tới nửa ngày hấn mới đến được Phiêu Hương Lâu. Dù sao mai mới là ngày hẹn nên chẳng cần vội vàng.

Phiêu Hương Lâu cao năm tầng, có điều phân chia có chút khác biệt, toàn bộ tu giả Bước thứ nhất đều chỉ được ở tầng thứ nhất, ba tầng tiếp theo dành cho ba trình tự của Bước thứ hai. Còn tầng trên cùng chỉ dành riêng cho cường giả Bước thứ ba, đương nhiên phần lớn thời gian đều để trống mà thôi.

- Độc Tự huynh đệ!

Đang định tiến vào tưu lâu thì một tiếng gọi từ phía sau truyền đến, bất quá không phải gọi hấn nên Việt vẫn tiếp tục bước vào, nhưng chỉ được một bước thì hấn dừng lại, bởi vì bốn chữ Độc Tự huynh đệ này, nghe thật quen tai.

"Không phải là gọi mình đấy chứ?"

- Độc Tự huynh đệ!

Thanh âm hào sảng lại vang lên, khoảng cách cũng đã rất gần rồi, Việt quay đầu lại, gương mặt có chút bất đắc dĩ. Hấn tên là Việt, chứ đâu phải Độc Tự Việt, lẽ nào tên một chữ nghe lạ đến vậy sao?

- Xin chào Dịch lão ca!

Người gọi hấn chính là Dịch Lâm, lúc này đang nở nụ cười hào sảng của mình chào hấn.

- Lão đệ, người đến sớm vậy? Có chuyện gì không vui sao?

- À cũng không có gì! Sau khi xuất quan, ta lập tức di chuyển tới Bắc Lãng thành, không ngờ lại tới sớm hơn một ngày!

Việt vừa đáp vừa quan sát khí tức trên người Dịch Lâm, so với một tháng trước thì mạnh hơn không ít, tu vi không ngờ đã từ Tiểu Trường sơ kỳ tăng lên tới trung kỳ.

- Được! Lão đệ, đêm nay chúng ta không thể nhàn rồi, để ta đưa lão đệ thăm thú những chốn vui chơi ở Bắc Lãng thành này!

- Cái này...lão ca, mai chúng ta ra khơi, đêm nay nên nghỉ ngơi mới phải!

- Chúng ta là tu giả, ngại gì thức một đêm chứ! Lão đệ, lẽ nào người không để ta làm tròn bổn phận chủ nhà của mình sao?

- Được rồi, thịnh tình không thể chối từ! Tất cả đều theo ý lão ca!

- Ha ha, phải thế chứ!

Địch Lâm cất tiếng cười lớn đầy sáng khoái, đồng thời đưa tay lên vỗ vai Việt mấy cái, tỏ ý rất hài lòng.

.....

Từng con sóng ngoài xa không ngừng chen lấn nhau va chạm vào bờ, tạo nên âm thanh rào rạt liên miên không dứt. Âm thanh vô cùng vô tận đó làm cho người ta không biết chán, không những thế còn có cái cảm giác được trở về với người mẹ thiên nhiên vĩ đại.

Bến cảng tấp nập thuyền bè, có thuyền chuẩn bị ra khơi, cũng có thuyền vừa mới vào bến, khung cảnh buổi sớm thật đông vui nhộn nhịp.

- Các vị, ta giới thiệu một chút, đây là vị tiểu huynh đệ ta đã kể, Độc Tự Việt!

Mọi người đã tập trung đông đủ, Địch Lâm bắt đầu giới thiệu cho mọi người làm quen với nhau.

- Tiểu huynh đệ, thật sự là tuấn tú nha!

Người lên tiếng là một trung niên mỹ phụ tên là Yêu Chi, hai mắt long lanh đong đưa, nụ cười tràn ngập mỉa hoặc, nhìn đáng điệu như sắp hóa thành nước đến nơi rồi.

- Được rồi Yêu phụ, đừng cợt nhả nữa! Tiểu hữu, ta là Diêm Tu, rất hân hạnh!

- Ta là Lưu Mân!

- Ta là Trần Tư Phàm!

Tính cả việt thì chuyển ra khơi lần này có sáu người, đều là tu giả Tiêu Trường, có thể nói là một đội hình xa hoa, đủ sức đương đầu với bất kỳ nguy hiểm nào.

Àm! Âm!"

Sóng nước rất mạnh, chiếc thuyền lớn dùng tốc độ trăm dặm một giờ tiến tới trước. Với cảm ứng thấp trên thuyền thì phạm vi hoạt động rất rộng, gấp cảm ứng cầu của Ngụy gia không biết bao nhiêu lần, vì vậy có thể thoải mái tiến sâu vào Mê Vụ Hồ.

Sáu người ngồi trên boong thuyền trò chuyện với nhau.

- Độc Tự huynh đệ tuổi còn trẻ như vậy mà tu vi đã đạt đến Tiêu Trường trung kỳ, vậy mà không có chút danh tiếng nào, thật kỳ lạ!

- Cũng không có gì cần giấu giếm, thực ra ta đến từ thế giới bên ngoài, chẳng may đi lạc vào đây!

- Thế giới bên ngoài? Là bên ngoài Mê Thất Hồ sao?

- Đúng vậy!

Việt khẽ gật đầu, đi cùng với một tiếng thở dài. Ngẫm lại thì số hắn cũng đen, thế quái nào mà vừa thoát khỏi Thác Thành Tiên lại rơi đúng vào Mê Thất Hồ này được chứ? Hơn nữa rõ ràng là hai người thoát khỏi thông đạo không gian cùng một lúc, vậy mà lại chỉ mình hắn rơi xuống Mê Thất Hồ.

- Thế giới bên ngoài chắc là rất rộng lớn đúng không?

- Đương nhiên rồi! Mê Thất Đảo này chỉ bằng một quốc gia ở bên ngoài, mà một vực bao gồm rất nhiều quốc gia như vậy, đại lục lại được chia làm vô số vực, trong đó Bách Thiên Vực chính là trung tâm!

- Bách Thiên Vực? Hình như ta có nghe nói qua rồi!

- Bách Thiên Vực chính là thánh địa của nhân tộc, ở đó cường giả Bước thứ ba nhiều như chó chạy ngoài đường, Bước thứ tư tùy tiện có thể gặp, thậm chí tồn tại những bậc vô thượng đại năng...

Việt thể hiện sự hiểu biết của mình, năm người còn lại cũng rất chăm chú lắng nghe, càng khiến hấn khoái chí, có thể nói là “biết thì sẽ nói, nói là nói hết”.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 221: Gặp nạn

Àm! Âm!

Một cột nước đột nhiên phóng lên trời, cùng lúc đó ở bên trong đám sương mù nồng đậm xuất hiện một bóng đen nhàn nhạt, hướng về phía chiếc thuyền lớn.

- Muốn chết!

Địch Lâm hét lớn, trên tay xuất hiện một thanh chiến mâu mạnh mẽ đậm tối.

Phanh!

Trên mặt hồ cuồng phong gào thét, sóng nước tùy ý bị kích bắn tung toé.

Trần Tư Phàm hai tay huy động tạo thành một tấm chắn linh lực màu lam ngăn chặn dư kinh ảnh hưởng đến thuyền. Mặc dù làm từ một loại Ngũ cấp thiết mộc nhưng ảnh hưởng của cường giả Tiểu Trường giao thủ vẫn rất lớn.

- Độc Tự tiểu hữu, đây là Mê Linh Ngạc, ta nghe nói ở ngoại giới không có đâu!

- Mê Linh Ngạc?

- Loại yêu thú này tuy đạt đến Bước thứ hai nhưng do ảnh hưởng của Mê Thất Hồ nên linh trí không ổn định, lúc nào cũng ở trong trạng thái cuồng nộ, luôn sẵn sàng công kích tàu thuyền!

Việt nheo mắt nhìn xuyên qua làn sóng, chỉ thấy Mê Linh Ngạc này hình dáng bên ngoài không khác gì một con cá sấu sông Nin bình thường, chỉ có kích thước là lớn hơn cả chục lần, đối diện với nó nhìn hán tử Địch Lâm thật nhỏ bé làm sao.

Chỉ có điều nhân loại nhỏ bé kia lại có thể khiến Mê Linh Ngạc bị thương, nó điên cuồng quấy động dòng nước, chiếc thuyền lớn cũng bị lay động không ngớt.

- Hoành Kích!

Mê Linh Ngạc điên cuồng, Địch Lâm còn nổi điên hơn, hét lớn một tiếng, linh lực vũ động, hai tay cầm thanh chiến mâu đậm mạnh tới.

Một thức hoành kích lập tức xé sương mù ra làm hai, để lộ ra chân thân của Mê Linh Ngạc, toàn bộ lớp da cá sấu cứng như thép ở lưng bị đập nát, bản thân nó thì bị đánh văng ra xa.

- Chạy đi đâu!

Địch Lâm rời thuyền, nhưng chỉ được một lúc thì quay lại, thân thể đầy máu me, không chỉ là máu của yêu thú mà còn cả máu của bản thân hắn.

- Lão Địch, sao vậy?

Yêu phụ Yêu Chi lên tiếng quan tâm.

- Mẹ kiếp, rơi vào tập kích của hai đầu Mê Linh Ngạc!

Đến khi trời tối, con thuyền gặp phải ba lần bị Mê Linh Ngạc tập kích, thậm chí có một đầu Lục cấp bá chủ, khiến đám tu giả Bước thứ hai hao tổn không ít sức lực mới có thể giết được nó.

Cảnh đêm dần dần tối, sương mù dày đặc đến nỗi đưa tay ra không thấy được năm ngón chỉ có thể thấy được hào quang lấp lánh trên cảm ứng tháp.

Sáu người Địch Lâm đều đã trở về phòng của mình, trên thuyền không chỉ có mình bọn họ, còn đám thuyền viên nữa, tất cả đều là tu giả Bước thứ nhất.

Trên boong thuyền, đám tu giả Bước thứ nhất vẫn thay phiên nhau canh gác và chú ý tới cảm ứng tháp. Một khi con thuyền có dấu hiệu đi quá xa phạm vi cho phép thì phải lập tức lùi lại.

Ào ào ào...

Mặt hồ đột nhiên chấn động, một gã thuyền viên đang đứng cạnh lan can lập tức ngó xuống, chỉ thấy từng vòng sóng nước quỷ dị xuất hiện, kinh nghiệm cho hắn biết chuyện gì sắp xảy ra, vội vã đi cấp báo.

Bên trong phòng của mình, Việt đang say giấc ngủ thì đột nhiên ngồi dậy, không biết có phải ảo giác hay không, nhưng có cảm giác con thuyền dường như đang lắc lư vô cùng dữ dội thì phải.

- Chuyện gì vậy nhỉ? Lại bị Mê Linh Ngạc tập kích sao?

Lúc chiều tối Địch Lâm có nói với hắn, ban đêm sẽ không bị Mê Linh Ngạc tập kích, nên cứ yên tâm mà ngủ, lẽ nào lời của lão chỉ là bịp?

- Mà thôi, đã có mấy người kia lo rồi!

Khẽ lắc đầu, Việt quyết định giao phó mọi việc cho năm vị tu giả Bước thứ hai còn lại, hần thì ngã lưng nằm xuống tiếp tục giấc ngủ của mình. Nếu gặp phải yêu thú quá mạnh cần hần giúp thì Định Lâm ắt sẽ cho người tới báo.

Thế nhưng chưa được một phút thì hần lại phải bật dậy một lần nữa, bởi vì con thuyền càng lúc càng rung lắc dữ dội hơn, đến mức hần không thể nằm yên nổi chứ chưa nói đến việc ngủ.

- Chết tiệt! Ngủ cũng không yên nữa.

Việt rời khỏi phòng ngủ, nhanh chóng lao lên boong thuyền tìm hiểu nguyên nhân. Nếu có đầu yêu thú nào thì hần sẽ tự tay xé xác nó ra làm trăm mảnh.

Lúc này trên boong đã tập trung đầy đủ mấy vị tu giả Bước thứ hai, chỉ có điều không phải họ đang trò chuyện ngắm cảnh hồ về đêm. Tất cả đều đứng trên lan can thuyền, gương mặt lộ ra căng thẳng, liên tục cách không tiến hành công kích về phía trước.

Bành bành bành!

Dù là cách không nhưng công kích của tu giả Bước thứ hai mạnh mẽ thế nào chứ, nước hồ cuộn lên tận trời, cả chiếc thuyền lớn cũng theo đó mà chao đảo.

- Định lão ca, nửa đêm nửa hôm, mọi người đang làm gì vậy?

Việt lên tiếng hỏi thăm, ánh mắt có chút hoang mang. Đang nửa đêm mà mấy người này dất nhau lên đây làm trò gì vậy chứ, không định để cho ai ngủ hay sao? Thế này còn dữ dội hơn hàng xóm xây nhà.

- Độc Tự tiểu hữu, mau lại đây giúp bọn ta một tay!

Người lên tiếng là trung niên hán tử Trần Tư Phàm.

- Cái này...không ổn lắm đâu! Ta không có thói quen tập thể dục ban đêm!

Nghe vậy Việt có chút khó xử, hần không có mấy sở thích quái dị như vậy. Trước giờ chỉ nghe tập thể dục buổi sáng sớm và buổi chiều tối chứ chưa thấy ai tập lúc nửa đêm bao giờ cả.

- Lão đệ, người nói nhầm gì vậy? Phía trước có xoáy nước rất lớn, thuyền sắp bị hút vào đến nơi rồi!

Định Lâm không thể nhìn nổi bộ dạng của Việt nữa, song thủ không dừng lại chỉ quay đầu quát lớn, bộ dáng vô cùng gấp gáp.

Việt có chút kinh hãi, thân hình lập tức xuất hiện bên cạnh lan can thuyền, linh lực ngưng tụ vào song nhãn, chỉ thấy ở phía xa có một vực nước xoáy khổng lồ, những đợt sóng kéo dài miên man không dứt, đường kính ít nhất cũng phải lên tới mười mấy cây số.

Một cái xoáy nước đường kính mười mấy cây số là cỡ nào khổng lồ? Nó không khác gì một cái lỗ đen, bất luận cái gì ở gần nó đều sẽ bị thôn phệ cắn nuốt, thậm chí vật thể trên không trung cũng không tránh thoát được.

Đến lúc này chẳng lẽ Việt còn không hiểu, vội vàng tung quyền về phía vực nước xoáy. Đương nhiên mục đích không phải phá vỡ thủy quyền, với kích cỡ và lực hút như vậy, công kích của bọn hần không vào gì cả. Mục đích là mượn phản lực đẩy thuyền rời khỏi phạm vi ảnh hưởng của xoáy nước.

Àm! Âm!

Đột nhiên, thân tàu liền mất đi khống chế, bị kéo ngang tới trước.

Mọi người phát hiện ra ở gần đó lại thêm một cái xoáy nước khổng lồ đang chậm rãi hình thành, từ một dặm biến thành hai dặm rồi ba dặm, năm dặm...

Cơ hồ cứ một sát na là một lần biến hoá!

- Chết tiệt!

Sáu vị cường giả không hẹn mà đồng ý kiến, đồng loạt nhảy ra khỏi thuyền, phát ra toàn bộ lực lượng, hợp sức mạnh mẽ nâng cả chiếc thuyền lớn lên trời, sau đó đáp nước xuống rồi đi.

Thân là tu giả, dù bị xoáy nước nuốt chừng cũng chưa chắc đã chết, nhưng nếu mất đi cảm ứng tháp trên thuyền thì bọn hần cũng khó mà trở lại Mê Thất Đảo được. Từ xưa đến giờ cũng không phải không có tu giả Bước thứ hai đi lạc, từ đó không bao giờ xuất hiện trở lại.

Đáng tiếc cũng chỉ lướt được vài bước, Việt đã cảm thấy bản thân tuy đang bước về phía trước nhưng thân hình thì cứ tự động lùi lại, hệt như điệu nhảy Nguyệt Bộ của ông hoàng nhạc Pop vậy.

Cũng phải thôi, bởi vì hai xoáy nước đang dần dung hợp lại, chỉ chớp mắt một cái đã biến thành một thủy toản rộng tới cả trăm cây số, ở giữa là một mảnh tối om sâu không thấy đáy, mà chiếc thuyền lớn lúc này đã bị kéo tới chính giữa trung tâm của xoáy nước.

Hấp lực của xoáy nước khiến cả mấy vị tu giả Bước thứ hai cũng mất đi không chế, thân bất do kỷ xoay tròn theo xoáy nước.

- Chết tiệt!

Cả chiếc thuyền lớn nhanh chóng bị vực nước xoáy khổng lồ nuốt chửng, chỉ còn lại tiếng chửi bới quanh quẩn trong không gian...

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 222: Chạy trốn

Có lẽ chỉ trong nháy mắt, cũng có thể là rất lâu, chiếc thuyền lớn rơi xuống đáy hồ, đã bị xoáy nước ép cho nát bấy, toàn bộ tu giả Bước thứ nhất khoe miệng đều rướm máu, bị nội thương không nhẹ.

- Xuống đến đáy hồ rồi sao?

Việt đưa mắt nhìn quanh, nhưng đáy hồ chỉ là một mảnh hôn ám, tầm nhìn xa không vượt quá năm mươi mét, đáy còn là trong trường hợp đã ngưng tụ linh lực vào song nhãn rồi.

- Không ai biết Mê Thất Hồ sâu đến mức nào, nơi này có lẽ cách mặt nước tới mười mấy ngàn dặm!

Địch Lâm ngẩng đầu nhìn lên, trong tầm mắt của lão chỉ là một mảnh tối tăm, đáy hồ sâu đến nỗi ánh sáng không thể lọt xuống đây.

- Các vị, mau chóng bơi lên mặt nước thôi!

Trong lòng nảy sinh cảm giác bất an không tên, Việt lên tiếng đề nghị. Cũng không chờ ai đáp lời, hắn đạp chân xuống, chuyển thân bơi lên, nhưng chưa được mấy mét thì trong nước có một cỗ lực lượng vô hình ép hắn xuống đáy.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Việt khẽ nhíu mày, quay sang hỏi mấy người Địch Lâm.

- Ta nghe nói dưới đáy Mê Thất Hồ tồn tại một cỗ lực lượng thần bí, không thể lặn xuống đáy được! Xem ra chúng ta cũng không thể bơi lên!

Trần Tư Phàm như có điều đại ngộ, nói ra suy đoán của mình. Hắn không dám khẳng định, nhưng cũng không quan trọng, vì nguyên nhân là gì thì bọn hắn cũng không thể bơi lên được.

- Cứ bám theo đáy hồ mà đi, kiểu gì cũng lên được trên kia!

Địch Lâm lên tiếng, những người khác đều gật đầu đồng tình. Hồ nước sâu đến mấy thì khi tới gần các đảo, đáy hồ cũng sẽ nông, lúc đó tự nhiên sẽ thoát được.

- Nơi này tạo cho ta cảm giác vô cùng áp bức, mọi người không nên tách ra!

Lưu Mân quay sang đám thuyền viên, cao giọng. Đám tu giả Bước thứ hai nào dám tự ái, vui mừng còn chẳng hết, lập tức hòa theo:

- Tiền bối nói đúng!

- Có sáu vị tiền bối, chúng ta sẽ an toàn hơn!

Sáu người chọn bừa một hướng, sau đó dẫn đoàn tiến lên.

Việt phóng thần thức ra xung quanh, mặc dù thần thức của hắn đã tăng trưởng rất nhiều nhưng ở nơi này vẫn bị hạn chế, so với ở trên bề mặt Mê Thất Hồ còn mạnh mẽ hơn.

- Mọi người cẩn thận chút, ta có cảm giác dường như có một đôi mắt đang dõi theo chúng ta!

Hắn khẽ nhíu mày, lên tiếng cảnh báo. Không hiểu sao trong lòng hắn nảy sinh một cảm giác vô cùng bất an, dường như bản thân là một con dê đang tiến vào miệng cạp vậy.

Grào grào...

Chỉ có điều Việt cũng không ngờ bản thân vừa mới lên tiếng cảnh báo đã lập tức ứng nghiệm, một tiếng gào rống vang lên, vọng trong nước tạo ra hiệu

ứng vô cùng quý dị.

- Làm ta sợ muốn chết, hóa ra là Mê Linh Ngạc!

Một gã Đệ nhất Bộ viên mãn đưa tay lên xoa xoa ngực, nở nụ cười gượng gạo. Mê Linh Ngạc cường đại, nhưng với đội hình sáu vị Tiêu Trưởng cùng nhiều Linh Phách giả thì Mê Linh Ngạc cũng không quá đáng ngại.

Có điều nụ cười của hắn nhanh chóng trở nên cứng nhắc, gương mặt ngốc trệ, bởi vì tiếng gào rống vừa rồi như tiếng gọi vậy, sau đó vô số tiếng thú rống vang lên đáp lời, không ngừng không dứt, ầm ầm không chịu nổi.

- Mẹ của tôi ơi, ít nhất cũng có vài chục đầu Mê Linh Ngạc đồng thời gào rống!

Tiếng gào rống đến rất gần, trong tầm mắt của mọi người xuất hiện vô số những đôi mắt sáng rực, dưới đáy hồ hôn ám này, bóng dáng Mê Linh Ngạc hiện ra như sứ giả địa ngục vậy.

- Chạy mau!

Việt là người phản ứng nhanh nhất, thân hình của hắn hóa thành một đạo huyết quang lao đi, sức cản của nước cũng không thể làm chậm tốc độ của hắn đi chút nào, chỉ có thanh âm vọng lại.

- Chạy!

Không có bất kỳ do dự nào, tất cả mọi người đều liều mạng chạy, ai cũng đều hiểu rằng với số lượng Mê Linh Ngạc lớn như vậy, dù có mười hai vị cường giả Bước thứ hai cũng phải bỏ tay.

Tốc độ của đám tu giả Bước thứ nhất đương nhiên rất chậm, trong nháy mắt đã bị bỏ lại phía sau, ai cũng hận chân không thể dài hơn cùng điên cuồng chạy trốn.

Mê Linh Ngạc đông đến nỗi tạo thành một đám mây đen xuyên qua làn nước tối tăm, rậm rạp chẳng chịt một mảnh, số lượng đầu chỉ có một hai trăm, tối thiểu cũng là năm trăm con.

Chỉ mấy nhịp hô hấp, khoảng cách của chúng đến mấy người chạy chậm phía cuối chỉ còn chưa tới ba dặm.

- A a a a...

Lại mấy nhịp hô hấp nữa trôi qua, bắt đầu có những tiếng kêu thảm thiết vang vọng trong làn nước lạnh. Chỉ trong chớp mắt, đám tu giả Bước thứ nhất đã chết hơn nửa, chỉ có mấy người phản ứng nhanh mới không bị thương.

- Quá khủng bố, chẳng lẽ chúng ta bỏ mạng tại đây?

Tuy nhiên bọn họ cũng chẳng lấy gì làm vui vẻ cả, gương mặt trở nên trắng bệch, hai môi run rẩy không kìm lại được.

Đám người Dịch Lâm thời khắc đều chú ý tới động tĩnh phía sau, thấy cảnh tượng thảm thiết như vậy cũng chỉ biết nở nụ cười cay đắng, hơn năm trăm con Mê Linh Ngạc, cho dù là bọn họ cũng chẳng biết có chạy thoát nổi hay không đây, còn nói gì đến chuyện cứu người nữa.

- A a a a a...

Những tiếng hét thảm thiết liên tục vang lên, khí tức tử vong bao trùm lên tất cả, có lẽ ngoại trừ sáu vị tu giả Bước thứ hai, chẳng còn ai có thể sống sót.

- Mọi người, đến nước này rồi, ai có thể thoát được phải xem bản lĩnh của mỗi người thôi!

Dịch Lâm trầm giọng quyết định, mặc dù bọn họ có giao tình đã lâu, nhưng không phải loại giao tình “không sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng nguyên chết cùng năm, cùng tháng, cùng ngày”, không cần thiết phải chết cùng.

- Lão Dịch nói rất đúng! Ai có bản lĩnh gì thì xử ra đi, thoát được người nào hay người nấy!

P phía sau đã không còn những tiếng hét thảm thiết nữa, chứng tỏ chẳng còn ai sống sót nữa rồi. Đám Mê Linh Ngạc đã đuổi tới rất gần, sáu vị tu giả nhanh chóng làm ra quyết định tối hậu, mạnh ai người nấy chạy.

Thực ra không cần Dịch Lâm phải nói, Việt cũng định bỏ rơi năm người còn lại rồi. Hắn chẳng có giao tình gì với mấy vị này, nói gì đến việc chết cùng chứ. Hư ảnh Nhân Mã hiện ra, thân hình của hắn lao đi rất nhanh trong làn nước, chỉ trong chớp mắt đã bỏ rơi năm người kia.

Không biết chạy được bao lâu, Việt mới dừng lại, bởi vì hắn đã không còn cảm ứng được đám Mê Linh Ngạc kia nữa.

- Không biết mấy người kia có chạy thoát không?

Việt khẽ lắc đầu, dù sao thì cũng không thể thay đổi được gì, hắn đưa mắt nhìn quanh, muốn tiếp tục chạy trốn, thì đột nhiên khựng lại, khịt khịt mũi.

- Ủa, có mùi gì vậy nhỉ?

Trong làn nước truyền đến một mùi hương vô cùng thanh dịu, chỉ ngửi được một chút thôi đã khiến bao nhiêu mệt mỏi biến mất, cơ thể trở nên sung mãn, Việt nhanh chóng xác định phương hướng đuổi tới.

Hiện ra trong tầm mắt hẳn là một mảnh thạch lâm rộng lớn, mỗi tảng cự thạch đều cao tới mười mét, tản ra vàng sẫm màu tro nhạt, lộ ra vẻ âm trầm đáng sợ.

Điều đáng nói là ở trung tâm thạch lâm có mấy gốc linh thảo, phun ra mây lành trong băng tuyết, màu xanh mon môm, mỗi cây đều kết một trái màu vàng. Mùi hương hẳn ngửi được hiển nhiên đến từ chúng.

- Trời ạ, trái cây nhìn như mai rùa vậy, thật kỳ lạ!

Tổng cộng năm gốc linh thảo, màu xanh mướt, nhưng chỉ cao hơn một thước, mỗi gốc đều kết một trái, toàn thể màu vàng sáng bóng, hình dạng như một chiếc mai rùa vậy, hết sức khác thường.

Cho dù chưa biết được đây là linh quả gì, nhưng có thể khẳng định trăm phần trăm chúng có phẩm cấp rất cao, ẩn chứa lượng tinh hoa thiên địa khổng lồ.

- Nếu bỏ lỡ thì trời sẽ trách phạt!

Việt hí hửng bước tới, muốn xông vào thạch lâm ngắt lấy linh quả, nhưng đột nhiên trong đầu xuất hiện thanh âm quen thuộc đã lâu không thấy:

“Tiểu tử, ngươi điên à? Mau dừng lại!”

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 223: Kim Quy

Chủ nhân của thanh âm vang lên trong đầu Việt chính là đầu ác điều trú ngụ bên trong cây lông vũ màu đen.

Kể từ lúc thu được cái gọi là Ngũ Hồn Đình vẫn chưa thấy nó xuất hiện lại, giờ nghe thanh âm đồng dạng hùng hồn như vậy, xem ra thương thế đã hồi phục được không ít.

- Ác điều, muốn làm nhắm gì để sau đi, đợi ta hái linh quả rồi nói tiếp!

"Tiểu tử, thần thức của ngươi quá yếu, bên trong thạch lâm tồn tại vô số yêu thú. Bước thứ hai, ngươi cứ vậy mà vào đảm bảo bị xé xác!"

- Cái gì?

Việt phóng thần thức quét tới, nhưng chẳng mấy ăn thua, thạch lâm này thần thức không có cách nào thẩm thấu vào bên trong, tác dụng so với dùng mắt nhìn còn không bằng.

Tuy nhiên hẳn tương đối có lòng tin với lời của ác điều, bởi vì dù không thấy được gì nhưng cảm giác nguy hiểm vẫn lẩn khuất đâu đó sau những tảng cự thạch cao lớn kia.

"Tiểu tử, ta có thể giúp ngươi tránh thoát thần thức của đám yêu thú, đương nhiên, không thể làm không công được. Hắc hắc..."

Thanh âm của ác điều lại vang lên, Việt nghe qua đã hiểu ngay, nhạt giọng nói:

- Được rồi, ngươi ra giá đi!

“Bản tọa cũng không phải kẻ tham lam, có thể giúp ngươi nhưng thành quả thì phải chia đôi! Ta ba ngươi hai!"

- Ta hai ngươi ba? Thế mà gọi là chia đôi à?

"Tùy ngươi, nếu không đồng ý thì thôi!"

- Nghe này, bản đại gia trước giờ không quen bị chèn ép! Ta ba ngươi hai, không đồng ý thì ta quay đầu đi thẳng!

"Tiểu tử, ngươi nên suy nghĩ cho kỹ, làm người không nên quá tham lam hai quả, so với không được quả nào thì vẫn tốt chán!"

- Đúng vậy, ngươi cũng nên nghĩ cho kỹ, hai so với không thì nên chọn gì?

Thanh âm của ác điều biến mất, Việt đứng yên thêm một hô hấp, không thấy đối phương nói gì thì lập tức quay đầu muốn đi vòng qua thạch lâm. Có điều hắn mới đi được vài bước thì thanh âm của ác điều lại vang lên:

"Tiểu tử, ngươi thắng!"

Việt nở nụ cười nhạt, một con yêu thú cũng dám so tài mặc cả với hắn. Bản thân hắn cũng chẳng cương liệt như vậy, nếu đối phương kiên nhẫn thêm một lúc thì hắn hẳn đã đồng ý rồi. Hai so với không, kẻ ngu cũng biết chọn như nào.

Hai bên đã ngã giá xong xuôi, vụ mua bán cũng được tiến hành.

Việt lấy chiếc lông vũ ra cầm trên tay, lập tức một cỗ hắc khí xuất hiện bao phủ lấy cơ thể hắn.

- Ác điều, ngươi có chắc lớp khói đen này có thể tránh thoát khỏi thần thức của đám yêu thú chứ?

Nhìn làn khói đen bao quanh mình, nhìn đi nhìn lại, nhìn thế nào cũng cảm thấy nó giống với mấy thủ đoạn nguy trang vô cùng thông thường. Trời tối tăm, cộng thêm lớp khói đen, dùng mắt thường thì đúng là khó mà thấy được. Gì đây? Đặc công à?

"Tiểu tử, ngươi đang nghi ngờ bản tọa? Cứ yên tâm mà vững bước, có bản tọa soi sáng con đường tương lai của ngươi!"

Thanh âm của hắc điều vang lên tràn ngập sự tự tin, lại mang theo vẻ hào hùng rực rỡ, nhưng nghe vào tai Việt thì không khác nào giọng điệu của mấy gã thích nô câ.

- Thôi được rồi, ta tin ngươi!

Bất quá cũng chẳng có lý do gì để đối phương lừa mình, Việt chậm rãi tiến tới, chính thức bước vào trong phạm vi thạch lâm.

Mỗi bước đi của hắn đều vô cùng cẩn thận, phải biết rằng máy bay tàng hình cũng không phải tàng hình thật sự, hắn có thể tránh thoát thần thức nhưng không né được mắt thường.

"Tiểu tử, mau nấp sau tảng đá kia!"

"Tiểu tử, lùi lại hai bước!"

"Tiểu tử, đi về bên trái..."

Một người nói một người thực hiện, bước đi rất nhanh nhưng tốc độ thì ngang rùa bò, mất tới nửa ngày Việt mới đến được trung tâm thạch lâm. Năm trái cây màu hoàng kim vẫn ở đó, khẽ phát pho theo làn nước trời nổi.

"Thật sự là Kim Quy Quả!"

Thanh âm có chút kích động của hắc điều vang lên trong đầu, Việt cuối cùng cũng biết tên của loại quả này. Kim Quy thì hắn không lạ gì, bao nhiêu truyện cổ tích có thần Kim Quy rồi, nhưng thêm một chữ quả ở cuối lại thành khái niệm khác rồi.

- Kim Quy quả là cái gì vậy?

"Kim Quy quả là một loại trái cây đặc biệt, chỉ sinh ra ở nơi có máu huyết của Yêu Vương Quy tộc, là Yêu Vương chân chính chứ không phải Thập cấp yêu thú rác rưởi trong miệng ngươi!"

Việt nghe vậy thì im lặng, hắn rất muốn nói "Thập cấp là rác rưởi, vậy không phải ngươi cũng là rác rưởi hay sao?", nhưng lý trí không cho phép hắn làm như vậy, giờ mà kích động con ác điều này thì trời mới biết chuyện gì xảy ra.

"Còn đứng thừ người ra làm gì? Mau tiến tới thu lấy!"

Thanh âm của hắc điều lại vang lên, bộ dáng như sợ ai đoạt mất, nhưng Việt không phản ứng gì, vẫn ngồi yên ở chỗ nấp, đầu óc xoay chuyển không ngừng. Đoạn hắn lên tiếng hỏi:

- Ác điều, theo như ngươi nói thì Kim Quy quả này rất quý giá phải không?

"Đúng vậy, có vấn đề gì sao?"

- Vậy theo ngươi thì tại sao năm trái linh quả này vẫn tồn tại vậy? Lẽ nào đám yêu thú trong thạch lâm này đều chỉ thích ăn thịt?

"Cái này..."

Thanh âm của ác điều ngập ngừng rồi dừng hẳn, có điều Việt cũng không vội, chỉ yên lặng chờ đợi. Một hô hấp sau, thanh âm của hắc điều lại vang lên:

“Chết tiệt, bên trong thạch lâm này lại tồn tại một đầu Thập cấp, trên năm trái Kim Quy Quả đều ẩn chứa một tia thần thức của nó!”

Việt nghe thấy vậy thì sầm mặt lại, may là hấn vốn rất miễn cảm với những điều phi logic, nếu không thì hôm nay đã bị đầu ác quỷ này hại thảm rồi. Thập cấp linh thú, hấn đã từng gặp, khủng bố vô cùng vô tận, một hơi thở cũng đủ giết hấn rồi, còn nói gì đến việc chạy trốn.

- Xem ra đành phải bỏ qua năm trái linh quả này thôi!

Mặc dù rất tiếc nuối nhưng cầm được thì phải buông được, huống chi hấn vẫn còn chưa cầm lên. Gì thì gì chứ liên quan đến tính mạng thì không thể nào miễn cưỡng được, chỉ sợ vừa chạm vào linh quả đã bị phát hiện rồi.

“Lẽ nào lại phải từ bỏ hay sao?”

Thanh âm của hắc quỷ vang lên tràn ngập tiếc nuối.

Việt cũng tiếc lắm chứ, nhưng hấn còn dành tâm trí cho những việc khác. Ánh mắt hấn đảo quanh, mở miệng hỏi:

- Ác quỷ, ngươi nói nơi này liệu có thi thể của Thập cấp linh thú hay không?

“Cái này...”

Hắc quỷ như choàng tỉnh từ cơn ngủ, nhanh chóng tỏa thần thức ra bốn phía. Nơi này có thể tuy chặn thần thức của Việt nhưng căn bản không thể nào làm khó được nó.

“Tiểu tử, ngươi nhìn phía kia xem!”

Việt ngưng tụ linh lực, nhắm mắt nhìn theo hướng của hắc quỷ, chỉ thấy ở cách vị trí năm trái Kim Quy Quả không xa, ở trung tâm của thạch lâm, có một cái giếng sâu rộng, dường như bỏ hoang nhiều năm rồi.

Điều đáng nói là từ miệng giếng có thể lờ mờ thấy được từng đoàn tinh khí tràn ra, rất ít, phải chăm chú lắm mới thấy được.

“Tiểu tử, mau mau tiến tới! Xem bên dưới có thứ gì!”

- Nhớ đầu trong đó là nơi cư trú của đầu Thập cấp kia thì sao?

“Yên tâm, ta dò xét rồi, không có! Mau mau tiến tới!”

Việt nghe vậy thì vững dạ, lặng lẽ tiến tới bên cạnh miệng giếng. Chỉ thấy nó sâu không thấy đáy, không có tận cùng, tràn ngập vẻ huyền bí.

"Mai đi xuống thôi!"

Thanh âm thúc giục vang lên trong đầu, Việt khẽ liếc nhìn năm trái linh quả lần cuối, chắc lưỡi tiếc nuối, rồi lặng lẽ chui vào bên trong miệng giếng.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 224: Hắc hải

Sau khi đi xuống khoảng vài trăm mét thì Việt đã tới được tận cùng của chiếc giếng.

- Không có gì sao?

Việt ngưng tụ linh nhãn nhìn xuyên qua bóng tối, quan sát xung quanh, bất quá hấn nhanh chóng thất vọng bởi vì đúng là không có gì cả.

Có điều kết cục này hấn đã sớm đoán được, nếu thực sự tồn tại bảo bối gì thì đã sớm bị đám yêu thú kia lược mất rồi, làm gì đến lượt mấy kẻ sinh sau đẻ muộn như hấn chứ.

"Tiểu tử, nhìn dưới chân ngươi xem!"

Thanh âm của hắc quỷ vang lên, Việt chuyển ánh mắt xuống dưới, cũng chẳng có gì đặc biệt cả. Bất quá hấn nhanh chóng nhận ra trên mặt đất thỉnh thoảng lóe lên một vài tia sáng, dường như là một loại trận văn nào đó.

"Tiểu tử, bên dưới có trận văn dày đặc, vô cùng vững chắc, dù là đại năng e là cũng không phá nổi!"

Nghe vậy Việt thoáng chút kinh ngạc, bất quá cũng nhanh chóng hiểu ra vấn đề. Rõ ràng là chiếc giếng này được đào không phải để lấy nước, nhưng khi đào tới đây gặp phải trận văn không thể phá vỡ này, đành phải bỏ cuộc.

"Trận văn nơi này đã tồn tại nhiều vạn năm, cực kỳ huyền ảo, muốn phá giải thì ngay cả bản tọa cũng cảm thấy quá sức!"

Thanh âm của hắc điều lại vang lên, nó đưa ra phán đoán của mình.

- Cái gì? Yêu thú các ngươi cũng biết về trận pháp sao?

"Tiểu tử, ý ngươi là sao? Bản tọa trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, vạn đạo trong lòng bàn tay, có gì không biết chứ?"

- Ác điều, nếu trận này thực sự không thể phá vỡ, vậy Kim Quy Quả trên kia từ đâu mà sinh ra?

Việt không có tâm trí nghe đối phương ba hoa, chỉ tập trung nói ra suy đoán của mình. Hắc điều nghe vậy thì giật mình, lập tức hiểu ra, hờn hờ nói:

"Tiểu tử, ngươi rất thông minh! Đúng vậy, trận văn quá cổ xưa rồi, nhất định có sơ hở!"

Không gian trở lại im lặng, Việt cũng không sốt ruột, chỉ lặng yên chờ đợi.

Cứ như vậy một ngày trôi qua, thanh âm của hắc điều mới lại vang lên:

"Tiểu tử, mau đào xuyên về bên trái mười dặm!"

- Đào? Ta đâu phải là con dúi, ở đây cũng chẳng có cuộc xéng gì, đào làm sao được?

"Tiểu tử, ngươi muốn chọc tức bản tọa? Dùng tay mà đào! Lẹ lên, nhưng nhớ không được ra tay quá mạnh kẻo kinh động đám yêu thú trên kia!"

Việt không biết nói sao, vừa muốn nhanh lại không muốn ra tay mạnh, yêu cầu này cũng quá khó đi. Bất quá hấn lựa chọn về sau, linh lực bao quanh song thủ, chậm rãi đào một đường hầm theo hướng hắc điều chỉ điểm.

"Dừng dừng! Chính là vị trí này, mau chóng đào xuống!"

Cái gọi là chỗ hờ chính là nơi linh khí tràn ra, trận văn đã hư hại, từ đây có thể xâm nhập xuống dưới. Việt dừng tay, nghỉ ngơi nửa canh giờ mới bắt đầu đào xuống.

Ước chừng tốn hết một ngày, hấn mới đi sâu vào tầng trong, rơi vào trong địa cung lòng đất to lớn.

- Tình huống gì? Bên dưới Mê Thất Hồ lại có một địa cung sao?

Việt có chút không tin vào mắt mình, bởi vì trước mắt hấn rõ ràng là một công trình to lớn, vận dụng sức người vô tận, cực kỳ rộng lớn liếc mắt nhìn không đến cuối.

Địa cung to lớn tỏa ra cổ xưa, tựa như khoác lên một tầng bụi bặm. Phòng đá, đại diện bằng đá đều tràn ngập dấu vết năm tháng. Nhưng lòng đất cũng không tối tăm, có những tảng đá kỳ dị lóe ra ánh sáng, có thể nhìn rõ được mọi vật.

Ngoài ra, một luồng thiên địa tinh khí mãnh liệt như con sóng đánh sâu vào, chìm đắm trong đó làm cho người ta cảm thấy sáng khoái tinh thần.

"Khí tức này, là thiên địa chi tinh sao?"

Thanh âm của hắc điều vang lên, tràn ngập sự kích động.

- Ác điều, thiên địa chi tinh? Đó là thứ gì vậy?

"Tiểu tử, ngươi không biết sao? Tinh hoa thiên địa khi đạt tới nồng độ tối đa, sau thời gian dài có thể ngưng kết lại thành những khối hổ phách, được gọi là thiên địa chi tinh. Bên trong mỗi khối "tinh" đều ẩn chứa lượng sinh mệnh tinh hoa khổng lồ, tinh khiết đến nỗi có thể giữ cho sinh vật ở bên trong tồn tại hàng chục vạn năm."

- Cái gì? Giữ cho sinh vật sống hàng chục vạn năm? Ngươi bịp ta à?

Việt nghe đối phương giải thích mà tràn đầy kinh hãi.

"Đúng là thiếu niên vô tri! Sinh vật khi bị phong trong thiên địa chi tinh sẽ rơi vào trạng thái chết giả, sinh mệnh trôi qua rất ít, vì vậy sau khi giải phong vẫn có gần như đầy đủ thọ nguyên!"

- Ý ngươi là bên trong di chỉ này có 'tinh'?

Đối với Việt thì thiên địa tinh hoa chính là thứ tồn tại duy nhất, nếu như được cung cấp đầy đủ, hấn có thể một mạch đột phá đến viên mãn Đệ nhị Bộ.

“Rất có thể! Tiểu tử, mau mau tiến lên!”

Không đợi hắc điều nhắc nhở, Việt đã nhanh chóng lao đi.

Địa cung to lớn như không có tận cùng, im lặng như cõi chết, không có một chút âm thanh.

- Cái địa cung này cũng lớn quá đi chứ! Ác điều, thiên địa chi tinh chỉ sợ đã bị khai thác hết rồi!

Việt có chút tức giận, lao tới mấy chục dặm vẫn không thấy tận cùng, địa cung cổ xưa tựa như không có kết thúc.

Không biết đi được bao lâu, đi qua từng mảnh cung điện, cuối cùng Việt cũng dừng lại, không phải hắc đã tới nơi, cũng không phải do hắc mệt, mà phía trước xuất hiện một đại dương mênh mông vô tận chặn đường.

Đại dương xuất hiện trong lòng đất như vậy khiến nghẹn hống trần trời, sóng nước tối đen như mực, từng đợt từng đợt đánh vào bờ, căn bản không nhìn ra được cái gì, làm cho người ta có cảm giác sợ hãi.

Thế nhưng có một điều có thể khẳng định, tinh hoa thiên địa không đến từ bờ bên kia, mà chính là mãnh liệt lao lên từ dưới lòng biển đen rộng lớn này, tràn ngập huyền bí cùng quỷ dị.

- Tại sao ta cảm thấy sau lưng phát lạnh, nơi này tràn ngập lực lượng yêu tà!

Việt có chút rung giọng. Đại dương mênh mông, nước biển lại đen ngòm, dường như có thể cắn nuốt tâm thần làm người ta chìm đắm trong đó.

"Tiểu tử, bên dưới nhất định có thiên tinh, mau lặn xuống!"

- Ta e là lặn xuống là không thể quay lên nữa!

Việt khẽ nhíu mày, nhìn hắc hải đen ngòm trước mắt, hắc đã bắt đầu nảy sinh suy nghĩ "khổ hải vô biên quay đầu là bờ".

Mặt nước đen ngòm, hắc lắng sôi trào, đột nhiên lao ra mấy bông hoa sáng lấp lánh, lập tức thu hút ánh mắt của hai kẻ tham lam.

- Cái gì thế? Là ‘Tinh’ sao?

"Không phải là thiên tinh, mà là thánh tinh! Thực sự là thánh tinh!"

Thanh âm của hắc điều như tiếng sấm ầm ầm vang lên trong đầu của Việt, tràn ngập sự kích động.

- Thánh tinh? So với thiên địa chi tinh còn cao cấp hơn?

"Đúng vậy! Tinh hoa thiên địa bên trong không những đạt đến độ tinh khiết mười phần, mà còn được cô đọng. Một viên thánh tinh ẩn chứa lượng tinh hoa sinh mệnh gấp vạn lần thiên tinh có cùng kích thước."

Ánh mắt của Việt gắn chặt vào mấy bông hoa sáng lấp lánh kia, chỉ thấy những viên tinh thể giống như hồ phách lớn bằng nắm tay, rõ ràng óng ánh trong suốt nhưng không thể nhìn thấu bên trong, nhưng có thể cảm thụ được lượng tinh hoa sinh mệnh cực kỳ nồng đậm.

- Cái này cũng quá đáng đi chứ, Thánh Tinh tung lên từng hạt từng hạt, bên dưới phải có bao nhiêu đây?

"Tiểu tử, còn thù người ra làm gì? Mau chóng thu về tay!"

Việt lập tức đạp mạnh vào mặt đất, mượn lực lao tới muốn bắt lấy những viên thánh tinh kia, chỉ có điều khoảng cách quá xa khiến hắc không thể một lần đà là tới luôn, liền hạ thân đạp xuống mặt nước, muốn mượn lực tiếp tục lao tới.

Chỉ có điều chân hắc vừa chạm vào mặt biển, thì ngay vị trí đó xuất hiện một xoáy nước rất nhỏ, nhưng lại vừa đủ để thân hình của Việt chìm chìm xuống đại dương hắc ám này.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 225: Sát cục

Linh lực sôi trào mãnh liệt như thủy triều, Việt cố gắng chống lại áp lực nặng nề đang từ bốn phương tám hướng ép tới.

Mỗi giọt hắc thủy đều trầm trọng như núi, khiến Việt có cảm giác bản thân như Bát Mã Ôn bị Phạt Tổ đè dưới Ngũ Hành Sơn năm trăm năm vậy, đến

thở cũng thấy khó chứ không nói gì đến cựa quậy.

- Chết tiệt!

Huyết hải nổi con thịnh nộ, sóng biển cuộn lên tận trời xanh, huyết sắc ma văn nhanh lan rộng khắp cơ thể, chống lại áp lực khổng lồ kia.

Theo thời gian, cơ thể đang chìm xuống rất nhanh của Việt dần dần chậm lại, huyết sắc ma văn đã cách da thịt khoảng một gang tay, trước áp lực không ngừng vận vạo, nhưng hắn đã có thể làm chủ được thân thể.

Lúc này hoàn toàn có thể bơi ngược trở lên, nhưng hắn không làm như vậy, nếu đã không có gì xảy ra, vậy thì tiện thể xuống dưới xem thế nào. Đương nhiên, tốc độ chìm xuống rất chậm rất chậm, từ li từng tí một.

Một cây số, hai cây số, ba cây số..., Việt có chút kinh hãi, bởi vì đã xuống sâu tới năm cây rồi mà vẫn chưa thấy đáy đâu, lẽ nào xuống đến tận u minh hay sao?

- Ác điều, người nói xem hắc hải này sâu đến mức nào vậy?

"Ai biết được! Tiểu tử, ta có cảm giác hết sức nguy hiểm!"

Sau khi xuống sâu mười cây số, cuối cùng thì cũng tới được đáy biển. Lúc này nhịp tim của hắn không tự chủ mà tăng vọt, quả đúng là đi tới đầm rồng hang hổ.

Rốt cuộc, Việt đặt chân tới đáy, một loại khí tức xa xưa thể lương ập tới, tựa như trở về đến thời đại thái cổ.

Dưới đáy biển không quá tối tăm, có thể thấy được thấp thoáng một vài mảnh vụn tinh thể lẻ tẻ đang lấp lóe quang mang khiến cho khung cảnh trở nên vô cùng kỳ dị.

- Ác điều, kia đều là thánh tinh hết sao?

Việt nuốt nước miếng, nếu thu được những thánh tinh này thì hắn nắm chắc đột phá đến Bước thứ hai viên mãn.

"Tiểu tử, số thánh tinh này chưa lấy vội, bản tọa có cảm giác cổ quái, trước thám thính nơi này đã!"

Quan điểm của hắc điều được Việt rất tán thành, linh nhãn của hắn sáng rực, xuyên qua không gian tối tăm, nhưng phạm vi quan sát cũng không quá lớn.

Đáy biển sâu hệt như một chiến trường cổ xưa, quanh quẩn chút sát khí ở đâu đó trong làn nước lạnh lẽo.

- Kia là cái gì vậy?

Việt khẽ nhíu mày, nhanh chóng bơi về phía trước, chỉ nhìn được bóng dáng thấp thoáng thôi nhưng lại khiến hắn cảm thấy có chút quen thuộc.

Đến khi lại gần, dần dần hiện ra trong mắt của hắn là một tổ hợp thực vật khổng lồ đủ loại màu sắc, hình dạng phức tạp, không khỏi khiến hắn liên tưởng đến những rạn san hô tuyệt đẹp ở những vùng biển nông.

Chỉ có điều bán kính của tổ hợp thực vật này lớn gấp không biết bao nhiêu lần rạn san hô, mỗi nhánh có đường kính thân lên tới cả trăm mét, dài cả cây số, cả tổ hợp thực vật này trải dài không thấy được điểm cuối, quá mức khủng khiếp.

Hơn nữa, gọi là thực vật không biết có chính xác hay không, bởi vì từ bề mặt cũng có thể thấy rõ bên trong có vô số mạch máu đang không ngừng hoạt động, sinh cơ tỏa ra bùng bùng.

- Là san hô thành tinh sao?

Việt khẽ nhíu mày, san hô chỉ sống ở vùng nước nông, nhưng nếu đang sinh ra linh trí trở thành yêu, thì ẩn thân dưới đáy hắc hải này cũng không phải điều gì quá lạ lùng.

Rặng san hô khổng lồ, đứng nhìn từ xa có thể thấy được ánh sáng chói lòa, hiển nhiên ẩn sâu bên trong có không ít thánh tinh, thậm chí từ chỗ hắn đứng có thể lờ mờ thấy được bên những khối thánh tinh chìm nổi.

"Tiểu tử, mau cách xa hải lâm này, ta có cảm giác rất nguy hiểm!"

Việt nghe thấy vậy thì nhanh chóng lùi lại, tiếp tục xem xét những khu vực khác. Nhưng bơi thêm một đoạn đường dài, lại gặp phải một rặng san hô khổng lồ khác, với hình dáng và màu sắc khác hoàn toàn hải lâm vừa rồi.

"Tiểu tử, địa thế nơi này có chút kỳ quái! Người bơi lên cao một chút, bản tọa muốn quan sát đáy biển trong phạm vi rộng!"

Thanh âm của hắc điều vang lên, Việt có thể cảm giác được sự lo lắng của nó, bất quá nơi này thần thức bị hạn chế, nước biển lại tăm tối như vậy, đầu hung điều này có thể quan sát trong phạm vi bao nhiêu chứ.

Thắc mắc thì thắc mắc như vậy nhưng Việt vẫn chậm rãi bơi lên, sau khi đến độ cao nhất định thì dừng lại, yên lặng chờ đợi. Hắn cũng thử ngưng tụ linh hồn quan sát bốn phía, tuy nhiên mọi thứ tối tăm mờ mịt chẳng thấy gì.

“Tổng cộng có sáu mươi tư tòa hải lâm, chia làm tám hàng tám cột, tám tám sáu tư, đây lẽ nào là Nhất giới chi cục, thiên địa chuyển dịch, thiên biến vạn hóa! Ta hiểu vì sao trên Mê Thất Hồ không thể bay lượn hay mở rộng thần thức rồi!”

Chờ đợi không quá lâu, thanh âm của hắc điều lại vang lên, có điều không có chút đắc ý nào mà đầy ngưng trọng.

- Ý ngươi là không phải là do ‘Khí’ hỗn loạn, mà do nó được chuyển dịch liên tục, không thể nào nắm bắt?

Việt cũng không phải kẻ ngu, lập tức hiểu ngay ra vấn đề, nhưng đối với Nghịch Tu như hắn thì thiên địa chỉ tính ở vào tình thế bất buộc, chỉ lo thiếu chứ không sợ quá nhiều.

- Có điều địa thế như vậy cũng không thể ngăn cản chúng ta tiến vào thu lấy thánh tinh được!

"Ngươi thì biết cái gì! Bản tọa mặc dù không quá rõ về Giới cục, nhưng Thiên địa chuyển dịch thiên biến vạn hóa, đây chính là bố cục tuyệt sát, ngươi mà tiến vào thì đến chết cũng không ra được! Không có ngoại lệ!"

- Ta là Thái sơ phạm thể cũng không ăn thua sao?

"Vô tri! Ngươi là Thái sơ Phạm thể, vậy có thể ra khỏi Mê Thất Hồ hay không? Ngươi phải biết Mê Thất Hồ hình thành do phong ấn giới cục này bị rò rỉ, với ảnh hưởng gây ra rất nhỏ mà thôi!"

- Cái gì? Mê Thất Hồ này ngay cả cường giả Bước thứ tư cũng chưa hẳn thoát được, vậy mà chỉ là sự ảnh hưởng rất nhỏ của giới cục này?

Việt nghe vậy thì kinh hãi, loại hung địa như Mê Thất Hồ này mà chỉ đến từ sự ảnh hưởng rất nhỏ của bố cục này.

"Khí và Hình, và phần nào đó là Thể, ba loại quy tắc này liên tục biến hóa tạo nên Mê Thất Hồ. Nhưng nếu bên trong mỗi hải lâm này, cả sáu loại quy tắc đều liên tục biến hóa, đây là cục tất sát!"

- Lẽ nào đây chính là một Nhân gian Cẩm khu sao? Nếu vậy thì chúng ta...

"Tiểu tử, nếu đây là nhân gian Cẩm Khu thì này giờ bản tọa cũng không dám nhiều lời như vậy! Thôi đừng có hỏi nữa, mau chóng rời khỏi mảnh hắc hải này!"

Mặc dù cảm thấy rất tiếc nuối nhưng Việt vẫn phải từ bỏ, nhưng hắn không vội quay trở lên mặt biển mà bơi về phía những mảnh thánh tinh đang trôi nổi trong lòng đại dương.

“Này, ngươi muốn làm gì vậy?”

Việt không trả lời mà đưa bàn tay muốn bắt lấy khối thánh tinh trước mặt, động tác gấp gáp nhưng không vội vàng, cực kỳ cẩn trọng.

Đột nhiên một tiếng rít gào chói tai vang ra từ một tòa hải lâm, cực kỳ thâm thiết, chấn nhiếp tâm thần, Việt cảm thấy lông tóc dựng đứng, bàn tay chuẩn bị bắt được thánh tinh cũng không tự chủ mà phải dừng lại.

- Cái gì vậy? Bên trong Giới cục có sinh vật sống hay sao?

Việt biến sắc, thánh tinh tất nhiên quý giá, nhưng sinh mệnh càng đáng quý hơn, hắn không muốn vì thế mà vứt bỏ tánh mạng, bằng không thật đúng là tất cả như mây bay.

"Tiểu tử, chạy mau!"

Hắc điều cũng rống lên, một kẻ cao ngạo tự luyện như nó cũng không còn giữ được bình tĩnh nữa rồi.

Việt nào dám chần chừ, cũng chẳng dám tư tưởng gì đến thánh tinh, vội vã đạp nước lao lên trên.

Sát ý không lồ tựa như hồng thủy từ một tòa hải lâm tràn tới, sức ép khủng bố đè lên người, hư ảnh ma thần cũng có dấu hiệu vỡ vụn, Việt không thể chống lại cỗ sát ý này.

“Mau tề hắc vũ để bản tọa ra tay!”

Thanh âm của hắc điều vang lên đầy cấp bách, Việt cũng không dám chậm trễ vội vàng lên tề cây hắc vũ ra.

Lập tức một luồng hắc khí phun trào hóa thành vô số chiếc lông vũ màu đen bao phủ lấy Việt, đem thân hình của hắn xuyên qua làn nước màu đen, dùng một tốc độ khủng khiếp hướng thẳng lên trên.

Khoảnh khắc lao đi, Việt quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một bóng đen không lồ từ bên trong rạn san hô lao ra, tuy không thể thấy rõ hình dáng, nhưng hắn vẫn lơ mơ thấy được, dường như là một con rùa...

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 226: Trước Thượng cổ

Sau khi lên tới mặt biển, những chiếc lông vũ màu đen cũng không dừng lại mà mang theo người tiếp tục lao về phía địa cung, sau đó mới hoàn toàn biến mất.

Hạ thân xuống mặt đất, Việt dùng toàn bộ sức bình sinh lao đi, ngược theo con đường cũ mà bỏ chạy. Dù đã thoát khỏi nguy hiểm nhưng hắn vẫn chưa cảm thấy đủ an tâm để dừng lại hỏi chuyện hắc điều.

Có điều sau khi chạy được khoảng một dặm thì cũng phải dừng lại, bởi vì hắn nhận ra đường cũ không biết đã trở thành đường mới từ khi nào rồi.

- Ác điều, ngươi xem đường xá thế nào vậy?

Vẫn là địa cung, vẫn là bóng tối, về cơ bản là không khác nhau là mấy, nhưng trí nhớ của tu giả rất tốt, không phải phạm nhân có thể so sánh được, có thể khẳng định đây không phải là đường cũ.

"Chết tiệt, đến địa cung cũng bị ảnh hưởng bởi Giới cực bên dưới hắc hải! Đề bản tọa xem thế nào!"

- Đây ác điều, nơi này thần thức bị hạn chế, tại sao ngươi vẫn cảm giác được phạm vi rộng như vậy?

Việt có chút khó hiểu lên tiếng thắc mắc, bất quá không có tiếng đáp, phải năm phút sau, thanh âm của hắc điều mới vang lên:

"Bản tọa là bậc nào chứ? Tiểu tử, đi tới phía trước, gấp ngã tư thì rẽ phải!"

Một người một chiếc lông vũ nhanh chóng bước đi trong địa cung.

- Đây, ác điều, không phải ngươi nói Bồ cực của hắc hải là tuyệt sát sao? Cái gì mà thiên địa chuyển dịch thiên biến vạn hóa, sao lại có sinh vật sống, hơn nữa lại có thể xuất nhập dễ dàng như thế?

Việt không chút buông lỏng lơ lửng quan sát địa cung, tinh thần chung là sẵn sàng bỏ chạy khi gặp tình huống xấu nhất, đồng thời phân ra thần thức lên tiếng nói ra nghi vấn ở trong lòng.

"Tiểu tử, trên đời này không có gì là tuyệt đối cả, luôn luôn tồn tại những biến số! Dù là Nhân gian Cẩm Khu, không phải cũng tồn tại Thái sơ Phàm thể hay sao?"

- Ý ngươi là sinh vật kia là một tồn tại đặc thù?

Việt lập tức bắt được manh mối bên trong lời nói của hắc điều, rõ ràng đối phương có sự hiểu biết nhất định với sinh vật đáng sợ kia, thậm chí là biết rõ danh tính.

"Thiên địa chuyển dịch, thiên biến vạn hóa, chỉ có một chủng loài có thể tồn tại bên trong bồ cực này, đáng ra chúng đã bị ma diệt trong tuế nguyệt rồi mới phải!"

- Ngươi nói đến chủng loài nào vậy? So với Thiên bảng đệ nhất danh Thanh Giao Long thì thế nào?

"Lẽ nào thực sự là bọn họ sao? Rốt cuộc còn bao nhiêu chủng tộc nữa?"

Đại hắc điều hoàn toàn chìm đắm vào trong những suy nghĩ của bản thân, những câu hỏi của Việt không hề lọt tai nó chút nào cả, chỉ không ngừng tự lầm bầm.

- Đây, rốt cuộc ngươi đang nói đến chủng loài nào vậy?

Âm lượng của Việt đột ngột gia tăng, đưa đại hắc điều trở lại với thực tại, nó hơi chút trầm tư rồi mới đáp:

"Tiểu tử, ngươi đã bao giờ nghe đến khái niệm trước Thượng cổ hay chưa?"

- Ý ngươi là chủng loài mà ngươi muốn nói đã tuyệt chủng từ đầu thượng cổ?

"Thượng cổ là thời kỳ nhân tộc phát triển mạnh mẽ, trở thành thống trị giả trong thiên địa. Nhưng ở một thời kỳ xa xôi trước, nhân loại các ngươi chỉ là một chủng tộc yếu ớt, nói thẳng ra là thức ăn của các loài khác. Lúc đó tồn tại những chủng loài đứng trên đỉnh của chuỗi thức ăn, cực độ khủng bố,

thống trị thiên địa, vạn tộc cộng tôn."

- Nếu vậy tại sao những chủng tộc đó đều biến mất vậy? Tại sao nhân tộc có thể leo lên đỉnh của chuỗi thức ăn?

"Có liên quan đi bí sử mờ ra Thượng cổ, bản tọa dù thông thiên cũng không biết rõ! Chỉ có điều, chính vì sự biến mất của những chủng tộc vô thượng đó, nhân tộc các ngươi mới có thể trở thành thống trị giả!"

- Theo lời ngươi thì sinh vật bên dưới hắc hải thuộc về một trong những chủng tộc thống trị trước Thượng cổ? Không phải bọn họ đã tuyệt chủng rồi hay sao?

"Đúng là như vậy, nhưng bản tọa từng đọc trong cổ thư đề cập đến một giả thiết về sự biến mất của những chủng tộc này: Bọn họ không hề bị thời gian ma diệt mà chỉ ngủ say ở những mảnh phúc địa, chờ đợi ngày thức tỉnh. Khi đó thực sự là tai nạn đối với nhân loại, mảnh đại địa này nhất định máu chảy thành sông, thịt nát thành núi!"

- Chắc không đến mức như vậy chứ?

"Đây chỉ là suy đoán thôi, bản tọa vốn không quá tin, nhưng sinh vật bên dưới hắc hải kia..."

Thanh âm của hắc điều nhỏ dần, có thể nghe ra sự hồ nghi của nó, rõ ràng bản thân nó cũng chẳng thể nào khẳng định được điều gì.

Việt đưa tay lên mân mê môi dưới, trong đầu hồi tưởng lại cảnh tượng cuối cùng ở dưới hắc hải, nhớ lại bóng dáng khổng lồ lao ra từ bên trong rạn san hô kia, khẽ nói ra:

- Nghĩ lại cũng đúng, rùa biển thường sống ở những rạn san hô mà!

"San hô? Ngươi nói nhầm gì vậy?"

- Ban nãy ta có lỡ mờ thấy được bóng dáng của nó, hình như là một con rùa khổng lồ thì phải!

"Rùa? Không lẽ... Tiểu tử, ngươi chắc chứ?"

- Ta không chắc, nhưng hình dáng thì có lẽ đúng là một con rùa khổng lồ!

Không gian chìm vào im lặng, Việt từ thái độ của đối phương có thể đoán được lổm đổm rồi. Quả nhiên một lúc sau thanh âm của đại hắc điều lại vang lên:

"Trong số những chủng loài thống trị trước Thượng cổ, có một chủng tộc hình dáng giống hệt loài rùa, mai trên lưng có hoa văn đồ lại sự chuyển dịch của đại đạo, chỉ có bọn họ mới có thể ra vào Giới cực kia! Nếu vậy thì bí văn kia là thật, những chủng tộc cường đại trước Thượng cổ vẫn còn, đây thực sự là mối nguy lớn cho nhân loại các ngươi đó!"

- Ngươi cứ nói quá lên, sinh vật kia cũng đâu làm gì được chúng ta, chỉ cần một vị cường giả Bước thứ tư là có thể chế phục rồi!

"Vô tri! Đó chỉ là thù hờ giả mà thôi, nếu thực sự là thống trị giả xuất thế, thân phôi trăm vạn, máu chảy tràn lan, uy thế không thể tưởng tượng nổi!"

Hắc điều giận dữ lên tiếng, một bộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Một kẻ luôn kiêu ngạo tự luyện như nó nhưng khi nhắc đến những thống trị giả trước Thượng cổ vẫn tràn ngập e sợ, khiến Việt cũng hiểu được phần nào tính nghiêm trọng của vấn đề. Bất quá hẳn chỉ lúc đầu nói:

- Thôi chuyện này quá tầm của ta! Nếu bọn họ thực sự xuất thế thì đã có những người khác lo rồi, sao đến lượt một gã Bước thứ hai như ta chứ!

"Tiểu tử ngươi quả nhiên không phải chuyện của mình thì không lo!"

- Ta không phải thánh nhân mà đi lo trước nỗi lo của thiên hạ, vui sau niềm vui của thiên hạ. Hơn nữa muốn lo cũng phải có thực lực! Không lằng nhằng nữa, mau dẫn ta rời khỏi nơi này đi!

Càng đi lâu thì địa cung càng trở nên đồ sộ, không có điểm nào là sắp rời khỏi, mà dường như đang hướng đến một khu vực nào đó thì đúng hơn.

- Ác điều, ngươi có chắc không vậy? Sao Tta có cảm giác càng lúc càng tiến sâu vào trong địa cung vậy?

"Tiểu tử, tiếp tục đi về phía trước rồi rẽ trái. Phía đó truyền đến khí tức rất không bình thường!"

- Không bình thường? Đây, không cần thận lại quay về hắc hải đây!

"Yên tâm, bản tọa dựa theo lạc ấn đại trận phong tỏa bên trên để tìm đường! Có thể sẽ có kinh hỷ đây!"

Việt cũng không có biện pháp nào khác, giờ chỉ còn nước tin tưởng con đại hung điều này mà thôi.

“Rẽ trái ở ngã ba này đi!

"Tiểu tử, mau mau rẽ phải, sắp đến nơi rồi!"

"Đến nơi rồi!"

Hai người, không, phải gọi là một người một chiếc lông vũ lúc này đang đứng trước một cái cửa đá cao khoảng ba mươi mét đang đóng chặt, hai bên trái phải phân biệt đều có một bức phù điêu hình người.

Hai bức phù điêu này rõ ràng là vật chết, nhưng Việt lại có cảm giác hai đôi mắt kia đang nhìn chòng chọc vào bản thân, tràn ngập áp lực khiến hắn cảm thấy có chút khó thở.

- Ác điều, đây là nơi nào vậy?

“Ha ha, chúng ta gặp may rồi, đây chính là tâm trận!”

Thanh âm tràn ngập vui mừng của hắc điều vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 227: Vương giả

Tâm trận, hiểu một cách đơn giản thì có lẽ là trung tâm của trận đồ, đây là suy nghĩ của những kẻ hiểu biết còn hạn chế như Việt.

Đương nhiên thực tế thì không đơn giản như vậy!

- Ác điều, sao ngươi hào hứng quá vậy? Lẽ nào bên trong tâm trận có thánh tinh hay sao? Chắc trận đồ cũng cần năng lượng để hoạt động chứ?

“Tiểu tử vô tri, ngươi chỉ biết có thể thôi à? Tâm trận không có thánh tinh, nhưng lại ẩn chứa toàn bộ tinh túy của đại trận. Tòa cổ trận này rất thâm ảo, nếu có thể tiến vào tâm trận, trận đạo của bản tọa nhất định sẽ có đột phá!”

- Khoan đã, tức là nếu tiến vào tâm trận thì người thu được lợi ích là ngươi, còn ta thì hoàn toàn trắng tay?

“Sao ngươi tham tài quá vậy? Tòa đại trận này bao phủ trong phạm vi lớn gấp mấy lần cái Mê Thất Hồ này, nếu trận đạo của bản tọa có đột phá, đảm bảo có thể giúp ngươi rời khỏi Mê Thất Hồ!”

Việt chưa vội quyết định mà nhìn về phía thạch môn, đặc biệt là hai bức phù điêu hình người ở hai bên, hỏi:

- Đây là cửa vào tâm trận hả? Sao ta có cảm giác hai bức phù điêu này như là có sinh mệnh vậy?

"Tiểu tử, thạch môn này được tạo nên với mục đích khảo nghiệm ý chí của tu giả! Hai bức tượng kia nếu ta đoán không nhầm thì chúng ẩn chứa ý chí của vị trận sư kia, nếu ngươi không đủ kiên cường thì vô pháp tiến vào tâm trận, còn nếu mang ý đồ xấu thì linh hồn ắt sẽ bị hủy diệt."

Hắc điều kiên nhẫn giải thích, cũng không dám để lộ ra chút khinh bỉ nào trong lời nói, sợ Việt nổi giận thì mất cả chì lẫn chài. Bất quá Việt đâu dễ gì bị thái độ này của đối phương che mắt, hắn khẽ lắc đầu tỏ ra e ngại nói:

- Nếu đã nguy hiểm như vậy e là ta không thể phụng bồi được!

“Tiểu tử, không cần sợ hãi! Chúng ta mục đích trong sáng, không có ý định phá giải phong ấn, sẽ không bị diệt sát, cứ yên tâm! Hơn nữa ngươi chịu đựng được khảo nghiệm ý chí, linh hồn sẽ trở nên mạnh mẽ hơn, đó chính là lợi ích!”

- Được rồi, bản đại gia giúp ngươi một lần!

Việt bước tới trước thạch môn, thò tay đẩy ra.

“Ông!”

Hai bức phù điêu hình người không khác nào sinh vật sống, tức giận hừ một tiếng, khiến cho không khí đông đặc lại từ bốn phương tám hướng nghiền ép về phía gã thanh niên.

“Phốc!”

Lần đầu tiên bị công kích tinh thần khiến Việt không kịp trở tay, lập tức phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt, có điều hấn vẫn kiên quyết đứng yên, một bước không lùi.

Vô số yêu ma quỷ quái xuất hiện trong đầu hấn, không ngừng trùng kích linh hồn nhưng Việt vẫn bình tĩnh chịu đựng. Hấn chưa từng gặp phải khảo nghiệm ý chí nhưng cũng có thể đoán được phần nào. Tất cả chỉ là hư ảnh mà thôi, nhưng nếu mình nghĩ là bản thân bị thương thì sẽ thành bị thương thật.

Mặc dù bị đủ thứ yêu ma quỷ quái trùng kích nhưng hấn vẫn không sinh ra chút sát ý nào, bình thần đối diện, hết như con thuyền nhỏ trên đại dương bao la, dù có bão táp mưa sa cũng chẳng thể khiến nó chìm được.

Thái sơ phạm thể, bình tức can qua!

Thật lâu sau, ý chí trùng kích tiêu tan, thạch môn từ từ mở ra.

Phù!

Việt thở mạnh một hơi, thâm hô may mắn, nếu kéo dài thêm một chút nữa thì e là tâm thần của hấn sẽ phải thất thủ rồi.

- Ý chí lại có thể đã thương người khác, đúng là không thể tưởng tượng nổi, như vậy thì cần cường đại tới trình độ nào!

Hấn có chút sợ hãi, chỉ là ý chí để lại trên hai bức tượng thôi cũng khiến hấn suýt chết, nếu như vừa rồi hấn sinh ra chút sát ý thì đảm bảo sẽ bị oanh sát, đây là điều có thể khẳng định mà không cần kiểm nghiệm.

"Người cũng không tệ đâu! Ý chí của người cũng sắp ngưng hình rồi!"

- Ý chí ngưng hình?

"Hình thái chính là quy tắc thứ ba của thiên địa, ý chí có thể ngưng hình, đương nhiên không đại biểu cho việc người đã chạm đến loại quy tắc này, nhưng nó chứng tỏ người đã chính thức sờ đến con đường của mình. Như đạo khách vậy, lĩnh ngộ ra đạo ý, mới chính thức bước lên đạo đạo!"

- Tức là một vị kiếm khách bước vào Đệ tam Bộ thì đều sẽ lĩnh ngộ kiếm ý phải không? Nếu vậy thì kiếm ý đạo ý cũng chẳng có gì hiếm muộn!

"Tiểu tử vô tri! Đợi đến khi bước vào Đệ tam Bộ mới có thể ngưng hình thì ý chí quá kém cỏi, cả đời này đừng mơ tiến xa! Thôi được rồi, đừng nói nhảm nữa, mau tiến vào vào bên trong đi!"

Hắc điều lại thúc giục, nhưng Việt không lập tức làm theo mà xếp bằng điều tức một hồi, rồi mới bước qua thạch môn.

Tiến vào trong thạch môn, đập vào mắt là một cái quảng trường rất lớn, trên quảng trường theo thứ tự sắp xếp mười một bức tượng cao lớn. Chất liệu tạo hình của mấy bức tượng này rất bình thường, bụi bặm bám đầy, tựa hồ như chỉ cần đẩy nhẹ sẽ ngã, không có gì đặc thù.

- Ác điều, khu vực tâm trận sao lại có mấy bức tượng vậy? Ta tưởng phải đồ hình la liệt chứ nhỉ?

Việt có chút không hiểu, lên tiếng hỏi. Hắc điều hừ lạnh đáp:

"Tiểu tử vô tri, trận nào cũng phải có vật liệu, đâu phải cứ vẽ loằng ngoằng vài đường là xong! Có điều mấy bức tượng này..."

Nghe vậy, Việt khẽ nhủ mảy, chậm rãi đi tới trước mặt bức tượng đầu tiên.

Phía trước bức tượng này có một cái bia đá, trên đó viết hai chữ lớn:

"Thanh Vương".

Vương! Một chữ "vương" đập vào mắt hai kẻ đột nhập lại mang theo hai ý nghĩa khác nhau.

- Là một vị vua sao? Không rõ là của quốc gia nào đây?

"Tiểu tử nguoi ngu thật hay giả vờ ngu thế? Quốc gia cái gì? Dám xưng một chữ "Vương", đây chính là một vị đã vượt qua cả đại năng, chạm đến đại đạo, trở thành chí nhân. Ha ha, bản tọa hiểu rồi, tài liệu của tòa đại trận này chính là ý chí của đại đạo, ý chí của vương giả!"

- Ý nguoi, vương giả là tên của một cảnh giới sao?

Việt nghe lời giải thích của hắc điều thì khẽ nhủ mảy, nghe giọng điệu của đối phương thì dường như cái gọi là 'Vương' là tên của một cảnh giới chứ không đơn thuần để chỉ kẻ đứng đầu như hấn vẫn nghĩ.

"Chạm đến pháp tắc được gọi là đại năng, sờ đến đại đạo chính là vương giả. Tu giả Bước thứ sáu mới dám xưng "Vương", chân chính vương giả, chứ không phải kẻ đứng đầu một nước hay Thập cấp yêu thú như nguoi vẫn ngộ nhận!"

Việt hít sâu một hơi, lần lượt quét ánh mắt tới từng bức tượng ở đây, tất cả đều ẩn chứa ý chí của tu giả Bước thứ sáu sao? Bước thứ sáu, đó là khái niệm gì chứ, hấn mới Bước thứ hai thôi.

"Tiểu tử, không phải ngươi cứ mở miệng ra là đòi hỏi lợi lộc sao, tám bức tượng này đều ẩn chứa ý chí của vương giả, ngươi nếu tham ngộ được thì lợi không kể xiết!"

- Vậy sao? Tham ngộ kiểu gì?

"Cũng giống như thạch môn bên ngoài, những bức tượng này cũng có thể công kích ý chí của ngươi, nhưng khác ở chỗ, ngươi có thể từ đó lĩnh ngộ, đem ý chí ngưng hình. Nên biết ý chí của vương giả đều thuộc loại thượng hạng, sẽ giúp cho con đường của ngươi sáng sủa hơn rất nhiều!"

Viết nhìn bức tượng Thanh Vương trước mặt, đang định đưa tay tới thì thanh âm của hắc điều đột ngột vang lên ngăn cản ý định của hắn:

"Tiểu tử, ý chí của vương giả không phải chuyện đùa, ngươi chỉ có thể lựa chọn một vị, cần thận trọng!"

- Chắc, nếu vậy phải lựa chọn thật kỹ!

Nếu như hắn tham ngộ ý chí của một vị Kiếm vương hay Đạo vương thì công cốc, tốt nhất là xem xét một lượt rồi mới lựa chọn cho chắc cú. Hắn mở ra thần thức bao trùm toàn bộ khu vực trung tâm quảng trường, mặc dù bị hạn chế nhưng không gian hẹp như này vẫn có thể cảm đáng được.

Đúng vào lúc thần thức của hắn tản ra xung quanh, thì dị biến nổi lên.

Mỗi một bức tượng còn nguyên vẹn nhìn như bình thường nhưng khi dùng tinh thần lực đảo qua chúng thì chúng phảng phất như sống lại vậy, gào thét thiên địa, phong vân biến sắc.

Wang giả không thể phạm, dùng thần thức dò xét chính là đại bất kính.

"Tiểu tử, ý chí hiển hóa rồi, ngươi xem ai phù hợp với mình đi!"

Viết nghe vậy thì vững tâm, bắt đầu đánh giá từng vị.

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 228: Sát ý

Trên bức tượng Thanh Vương, một con thanh trĩ tuyệt đẹp vỗ cánh bay lên trời cao, phát ra tiếng kêu lãnh冽 vang vọng cả quảng trường.

Bức tượng thứ hai, một cây trường tiên xuyên qua chín tầng mây, như một đầu giao long ẩn hiện trong đám mây, hành vân bố vũ, điều khiển thiên thời. Trước bức tượng có đề: "Giao Tiên Vương".

Bức tượng thứ ba, một nam nhân đứng trên chín tầng trời, vạt áo của hắn bay phấp phật, khiến cho gió nổi mây phun. Trước bức tượng có đề: "Thừa Phong Vương".

Bức tượng thứ tư, chỉ thấy một nắm quyền đơn giản thô ráp, nhưng lại bao phủ cả bát hoang, ẩn chứa uy quyền vô thượng không thể lay chuyển. Trước bức tượng có đề: "Bá Quyền Vương".

Bức tượng thứ năm, một thân thể hùng vĩ tràn đầy lực lượng, nhất cử nhất động đều ẩn chứa sức mạnh dời non lấp biển, từng thớ thịt đều tỏa ra kim quang chói lọi. Trước bức tượng có đề: "Kim Cương Vương".

Bức tượng thứ sáu, một thanh thạch kiếm thô ráp mộc mạc nhưng cũng đầy kiêu ngạo đơn độc đứng giữa đất trời, mặc cho thương hải tang điền vẫn cứ lặng yên. Trước bức tượng có đề: "Tang Kiếm Vương".

Bức tượng thứ bảy hình thành thế đối đầu với bức thứ sáu như Trịnh-Nguyễn phân tranh, khoáng đạt vô biên, kịch liệt bá đạo, một đi không trở lại. Trước bức tượng có đề: "Cự Đạo Vương".

Còn bức tượng cuối cùng, Viết không cách nào diễn tả bằng lời được, không thấy được bất cứ nhân hình nào mà chỉ có thể thấy được hắc ám phủ kín sao trời, máu nhuộm đại địa, thì chất thành đồng, bên tai phảng phất thanh âm "Sát, sát" đầy đáng sợ. Trước bức tượng có đề: "Sát Vương".

Tám vị tu giả Đế lục Bộ, chỉ cần quát một tiếng thiên hạ khiếp sợ, sử dụng ý chí của bọn họ để lập nên tòa đại trận này, đây chính là đại thủ bút. Chỉ cần đem một bức tượng ra bên ngoài nhất định sẽ tạo nên một trận mưa máu ở Bách Thiên vực.

"Tiểu tử, ý chí của Kim Cương vương hợp với ngươi nhất đấy!"

Mặc dù đang tập trung tinh thần tham ngộ tâm trận, nhưng hắc điều vẫn có thể phân thân nhắc nhở người bạn đồng hành.

- Ta không phải Thê tu, ý chí của Kim Cương Vương không quá thích hợp!

Việt khẽ lắc đầu, dù là Luyện thể giả chân chính cũng chưa chắc cảm ngộ được ý chí của vị Kim Cương Vương này, huống chi là hắn. Chỉ có Thê tu mới thực sự thích hợp.

"Bá Quyền Vương thì sao? Không phải người chủ tu quyền thuật hay sao?"

- Một chữ "Bá" này đã không thích hợp rồi!

Một lần nữa Việt lại lắc đầu. Hắn chủ tu quyền pháp không giả, nhưng quyền của hắn là sự kết hợp của nhiều thứ, vị Bá Quyền Vương này hoàn toàn không thích hợp. Hơn nữa hắn cũng không định đi theo quyền đạo.

"Không phải là người thích đao hay kiếm đấy chứ? Đừng nói bản tọa không nể mặt, tiểu tử người một chút thiên phú luyện đao kiếm cũng không có!"

- Ha ha ha...

Việt cất tiếng cười nhạt, không vì lời nói phũ phàng mà cảm thấy mất lòng, hắn xoay người chậm rãi bước qua từng bức tượng, vừa đi vừa nói:

- Đối với cá nhân ta thì quyền, cước, đao, kiếm, hay bất kỳ thứ gì khác, đều chỉ là một công cụ để giết người mà thôi chứ không phải tín ngưỡng mà ta theo đuổi! Theo người thì ta nên lựa chọn thứ gì đây?

Theo thanh âm của hắn kết thúc, thì bước chân của hắn cũng dừng lại, ngay trước bức tượng thứ tám. Không rõ hình dáng, cũng không thấy ngũ quan, trước bức tượng chỉ đề hai chữ gầy gò: "Sát Vương".

- Giết! Giết! Giết!

Mấy tiếng "Giết!" vừa vang lên, vị trí hai mắt trên gương mặt không rõ ngũ quan của bức tượng đột nhiên lóe lên tia sáng màu đỏ, một đạo huyết quang theo đó bắn ra.

Đạo huyết quang này vừa xuất hiện, Việt liền biết nó chính là ý chí của Sát Vương, uy áp khủng bố phủ khắp thiên địa, hư không như không chịu nổi khí thế của hắn, âm âm sụp đổ.

Sau một khắc, đồng tử của Việt co lại thành một điểm, hắn thấy trong hai tròng mắt đỏ như máu của bức tượng hình ảnh một trung niên lãnh khốc, mái tóc của hắn cũng đỏ như máu vậy, ánh mắt của hắn hóa thành thiên quan vạn nã đập tới tàn sát sinh linh, mà bản thân Việt lúc này ngay cả một ngón tay cũng không động đậy được.

"Xoẹt!"

Sát ý ngập trời như muốn đồ lục cả thiên hạ, hóa thành một trận hồng thủy ập hủy diệt nhân gian, không một sinh linh nào có thể sống sót. Thân thể của Việt đã bị vỡ thành trăm ngàn mảnh, máu tươi bắn tung toé giữa không trung như một đoá huyết hoa.

Bất quá hắn vẫn không chút rung động, tất cả chỉ là ảo giác, hắn biết rõ điều này, thậm chí phải ép bản thân nghĩ như vậy, đây là ảo giác do ý chí vương giả sinh ra, nghĩ chết thật sẽ chết thật.

- Đây là sát lục chi đạo sao? Ha ha ha... Đây là đồ lục, là diệt tuyệt, chứ không còn là sát đạo đơn thuần nữa rồi!

Trong đoá huyết hoa, một khối thịt hình cái miệng cất tiếng cười ngạo mạn, dù là ý chí của vương giả nhưng Việt vẫn không cảm thấy tán đồng. Hắn không phải kẻ cuồng sát biến thái, không hận đời, không có ham muốn diệt tuyệt nhân gian cho thỏa nỗi lòng.

- Hơn nữa, muốn giết người mà phô trương thanh thế như vậy, thì sao có thể thành công chứ?

Muốn giết người mà làm rùm beng lên để đối phương biết mình bị nhằm vào thì tỉ lệ thành công giảm đi chín thành. Đạo sát nhân, không động thì sóng yên biển lặng, đã động là nhất kích tất sát, sát ý chân chính là thăng hoa trong khoảnh khắc, chứ không phải lúc nào cũng cuộn cuộn như đại dương.

- Người là Sát Vương, nhưng ý chí của người giống một vị Đồ Vương hơn! Sát ý này, ta không muốn lĩnh ngộ!

Theo lời này của Việt, sát ý vô biên như đại dương biến mất, trăm ngàn mảnh thịt nát một lần nữa tổ hợp lại thành một gã thanh niên nguyên vẹn.

Hư ảnh của Sát Vương cũng theo đó mà biến đổi, không còn là một vị vương giả chí cao vô thượng tràn ngập lãnh khốc, huyết tinh lan tràn bốn phía, thay vào đó là một vị trung niên vùng thôn dã với mái tóc đã bạc phân nửa, gương mặt tầm thường không có chút dấu ấn nào, lại có nét chất phác của vùng thôn quê. Đôi mắt của hắn có chút đục ngầu của tuổi già.

Khung cảnh xung quanh cũng biến đổi, khí tức tường hòa, cảnh sắc êm đềm. Đây là một vùng thôn quê bình yên hoàn toàn tách biệt với những tranh đấu bên ngoài, đầu đó thấp thoáng bóng dáng trẻ chăn trâu, trong không gian trong lành văng vẳng tiếng hát của người đi làm đồng.

Cảnh tượng trước mắt đủ khiến bất kỳ ai dù thận trọng đến mấy cũng trở nên thả lỏng, buông đi những muộn phiền ở trong lòng.

- Tu giả có tính đề phòng rất mạnh, khi buông lỏng nhất nếu nhận ra vấn đề, người ta lại trở nên đặc biệt thận trọng!

Vị Sát Vương trước mắt không có chút sát khí nào, nếu không muốn nói là vô hại, nhưng biểu hiện như vậy cũng không khiến Việt cảm thấy phục. Giống như khi buồn ngủ vậy, nếu như đột nhiên có gì đó tác động khiến ta bị giật mình, con buồn ngủ sẽ biến mất, tỉnh như sáo.

Tu giả có thần thức mạnh mẽ, không cần ai đánh thức cũng có thể tự nhận ra vấn đề, mà khi đã nhận ra thì sự đề phòng sẽ đạt tới mức cao nhất.

- Sát đạo mà ta theo đuổi, bất kỳ khi nào cũng có thể giết người!

Việt chậm rãi nói ra, ánh mắt hần trở nên vô cùng thâm thúy, dường như bản thân đã minh ngộ ra một điều gì đó.

- Rất tốt rất tốt, tiểu tử ngươi đã có hướng đi đúng đắn về Sát đạo! Đã gọi là sát nhân, quan trọng là phải giết được người, phô trương thanh thế, hay giả bộ vô hại, đều không phải chính đạo! Sát nhân thương tình, đó mới là sát đạo chi lộ, là sát thủ chân chính!

Khu cảnh thôn quê vỡ nát, trung niên Sát Vương cũng biến mất, Việt quay trở lại với thức tại, quảng trường rộng lớn với những bức tượng cổ xưa. Bức tượng Sát Vương không rõ hình dáng vẫn đứng trước mặt.

Từ hai mắt đỏ như máu, một luồng huyết quang bắn thẳng vào mi tâm của Việt, hần không tránh kịp, mà cũng không có ý định tránh né.

Hần lập tức ngồi xuống xếp bằng, cảm thụ sát ý vừa mới thu hoạch được.

Sát Vương, theo đuổi sát đạo, lấy sát xung vương, nhất kích tất sát, dùng máu của kẻ địch viết lên uy danh cho bản thân.

Còn hần, cũng theo đuổi sát đạo, nhưng không định lấy sát xung vương, cũng không muốn máu nhuộm thiên hạ, đơn giản là động đến hần thì hần giết, nhưng mục đích là gì thì kết quả vẫn chỉ có một, đó là sát nhân.

Trong Thiên Cung, từng tia từng tia huyết sắc vô hình từ bốn phương tám hướng ngưng tụ về Điện Linh Tiêu...

Bạn đang đọc truyện *Đế Hoàng Tôn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.